

LIECĪBAS DRAUDZEI V

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 31

VĒSTIS TELŠU SAPULCEI

Bolderā, Kolorādo, 25.09.1881

Mīļie brāļi un māsas, kas pulcējaties Mičiganas telts sanāksmē:

Šis aicinājums uzrakstīts Mičiganas telts sapulcei, bet, tai laikā aizmirsts, tas tika nolasīts 1881.gada decembrī Vispasaules Draudžu Savienības sesijā

Par šo sapulci jūtu dziļāku interesi nekā par jebkuru citu, kas noturēta šajā sezonā. Mičiganai nav veltīts darbs, kādu tai vajadzētu saņemt. Dievs jūsu vidū ir izveidojis svarīgas iestādes, un tas jums uzliek svarīgu atbildību, lielāku nekā jebkurai citai Savienībai visā laukā. Jums sniegta liela gaisma, bet tikai nedaudzi ir uz to atsaukušies, tomēr es no visas sirds rūpējos par mūsu mīļotajiem ļaudīm Mičiganā. Brīdinājums, ka drīz Cilvēka Dēls nāks padebešos, daudziem ir kļuvis par parastu stāstu. Viņi pārstājuši gaidīt un pastāvīgi būt nomodā. Savtīgais, pasaulīgais gars iespiešies mūsu dzīvē un atklāj sirds jūtas: "Mans Kungs kavējas nākt!" Dažus apņēmusi tāda tumsa, ka tie atklāti izsaka savu neticību, neskatoties uz mūsu Pestītāja paskaidrojumu, ka visi, kas tā rīkojas, ir neuzticīgi kalpi un ka viņu daļa būs ar liekuļiem un neticīgajiem.

Mūsu sludinātāji nepilda savu pienākumu. Ļaužu uzmanību vajadzētu pievērst svarīgajam notikumam, kas jau ir tik tuvu. Vajadzētu rūpēties, lai laika zīmes viņu prātā nezaudētu savu svaigumu. Daniēla un Jāņa pravietiskās atklāsmes jau iepriekš ziņo, ka nāks morālas tumsas un pagrimuma laikmets, un (10) gala laikā, kurā mēs dzīvojam, šai atklāsmei ir jāklūst dzirdamai un to nedrīkst noklusēt. Piepildoties šiem iepriekš noteiktajiem pravietojumiem, gaidošajiem un vērojošajiem ļaudīm ir pavēlēts skatīties augšup, pacelt savas galvas uz augšu un līksmoties, jo tuvojas viņu atbrīvošana.

Runājot par šīm lietām, un tam tā arī jābūt, radīsies smējēji, kas staigās pēc savām pašu kārībām, sacīdami: "Kur paliek Viņa apsoltā atnākšana? No tā laika sākot, kad tēvi iegāja mierā, viss paliek tā, kā bija no radīšanas iesākuma." Bet "kad sacīs: nu ir miers un drošība, tad pēkšņi pār viņiem nāks posts." "Bet jūs, brāļi, nedzīvojat tumsībā, ka šī diena jūs varētu pārsteigt kā kāds zaglis." Pateicība Dievam, ka visi netiks ievilkti miesīgas drošības šūpulī. Būs uzticīgie, kas atšķirs laika zīmes. Laikā, kad liels skaits tagadējo patiesības piekritēju ar saviem darbiem aizliegs ticību, tomēr būs daži, kas izturēs līdz galam.

Tas pats savtīguma gars un piemērošanās pasaulei, kas pastāvēja Noas dienās, valda arī mūsu laikā. Daudzi, kas sauca Dieva bērni, ar tādu enerģiju nododas saviem laicīgajiem darbiem, ka savu ticības apliecību pārvērš melos. Viņi stādīs un cels, pirks un pārdo, ēdīs un dzers, precēsies un dosies laulībā līdz sava pārbaudes laika pēdējam brīdim. Tāds ir mūsu ļaužu lielākās daļas stāvoklis. Vairojoties netaisnībai, mīlestība ļoti daudz izdziest. Tikai par nedaudziem var sacīt: "Jūs visi esat gaismas bērni un dienas bērni. Mēs nepiederam ne naktij, ne tumsai."

Mana dvēsele jūtas nospiesta, redzot mūsu vidū lielu garīguma trūkumu. Pasaules mode un paradumi, lepnums, mīlestība uz izpriecām un ārišķīgu izrādīšanos, izšķērdība tērpu, māju un zemes īpašumu pirkšanā — tas viss aplaupa Dieva mantu namu. Līdzekļi, ko vajadzēja izlietot patiesības gaismas sūtīšanai pasaulē, tiek veltīti sava "es" apmierināšanai. Pirmajā vietā tiek likti (11) savtīgi apsvērumi. Cilvēku sagatavošanu dvēseļu glābšanas darbam neuzskata par tik svarīgu kā laicīgos pasākumus. Dvēseles iet bojā atziņas trūkuma dēļ. Tiem, kas saņēmuši tagadējās patiesības gaismu un tomēr nejūt vajadzību brīdināt citus cilvēkus par tuvojošos Dieva tiesu, būs jādod Dievam norēķins par neizpildītajiem pienākumiem. Uz viņu apgērba būs dvēseļu asinis.

Vecie karognesēji pagurst un krīt. Mūsu jaunieši nav audzināti izprast savu atbildību Dieva priekšā. Viņi maz tiek mudināti strādāt Dieva lietā, un tāpēc tie iziet laukos, kas sola vislielāko atalgojumu, prasot vismazāk pūļu un uzliekot vismazāko atbildību. Tuvojoties galam, mēs kā tauta nepieaugam garīgumā. Mēs nesaprotam mums veicamā darba svarīgumu un lielumu. Tāpēc mūsu plāni nekļūst

plašāki un daudzpusīgāki. Valda nožēlojams tādu vīru un sievu trūkums, kas būtu sagatavoti virzīt uz priekšu šī laikmeta pieaugošo darbu.

Mēs nedarām 1/20 daļu no tā, ko Dievs no mums prasa. Ir notikusi atkāpšanās no darba vienkāršās skaidrības, sarežģījot un darot to grūti saprotamu un grūti izpildāmu. Dieva gudrības vietā vadošo un noteicošo vietu bieži ieņēmusi cilvēcīgā gudrība un cilvēcīgais spriedums. Daudzi domā, ka viņiem nav laika būt nomodā par dvēselēm kā tādiem, kam jādod norēķins. Bet kā tie aizbildināsies par šādu nolaidību viņiem uzticētajā darbā?

Mūsu koledžā jauniešus vajadzētu izglītēt un audzināt tik rūpīgi un pilnīgi, cik vien iespējams, lai tie būtu sagatavoti strādāt Dievam. Tas ir mērķis, kura dēļ šī iestāde tika dibināta. Mūsu brāļiem vajadzētu justies ieinteresētiem ne tikai koledžu atbalstīt, bet arī to aizsargāt, lai tā netiktu novērsta no sava uzdevuma un veidota atbilstoši citām līdzīgām iestādēm. Pastāvīgi jāsarģā reliģiskās intereses. Laiks tuvojas noslēgumam. Mūžība ir (12) tuvu. Ir jāievāc lielā pļauja. Ko mēs darām, lai sagatavotos šim darbam?

Vadošiem vīriem mūsu koledžā vajadzētu būt dievbijīgiem un svētījušamies cilvēkiem. Viņiem Bībeli vajadzētu darīt par dzīves noteicēju un vadoni, ņemot vērā drošo pravietojumu vārdu kā sveci, kas spīd tumsā vietā. Neviens no mums nedrīkst kļūt neuzmanīgs pat uz vienu acumirkli, jo "tanī stundā, kurā jūs nedomājat, Cilvēka Dēls nāks". Algu saņems vienīgi tie, kas uzticīgi turpinās darīt labu. Mūsu vidū ir pieļauts daudz kas tāds, kam nav nekāda sakara ar Kristu. Nesvētījušies sludinātāji, profesori un skolotāji palīdz sātanam pacelt viņa karogu tieši mūsu cietokšņos.

Atkal un atkal ir uzsvērts koledžai sprauštāis mērķis, tomēr šis pasaules dievs daudzus darījis tik aklus, ka tās īstais uzdevums nav saprasts. Kungs vēlas, lai jaunieši tur tiktu vilkti pie Viņa, lai viņi tur sagatavotos sludināt Kristus Evaņģēliju, lai no Dieva Vārda neizsmeļamās dārgumu glabātuves ļaužu pamācīšanai izceltu jaunas un vecas lietas. Skolotājiem un profesoriem vajadzētu dziļi izprast šī laika briesmas un darbu, kas jāveic, lai sagatavotu ļaudis pastāvēt Kunga dienā.

Daudzi skolotāji ir dzinuši prom no Kristus un nav ar Viņu sakrājuši. Ar savu piemēru tie liek viņu gādībā nodotajiem jauniešiem piesavināties pasaules dzīvesveidu un ieradumus. Viņi audzēkņu rokas savieno ar modernajiem, izpriecas mīlošajiem neticīgajiem un ved tos soli uz priekšu pretī pasaulei, tālāk prom no Kristus. Un te viņi rīkojas izaicinoši, nostādāmie pretī Debesu brīdinājumiem — ne tikai tiem, kas doti vispārīgi, bet arī pret viņiem personīgi sniegtajām vēstīm. Pret to jau ir iedegušās Dieva dusmas.

Kungs pārbaudīs savu ļaužu uzticību. Daudzas kļūdas, ko pieļauj tie, kas sevi atzīst par Dieva kalpiem, izraisījusi viņu patmīlība, viņu alkas pēc piekrišanas un (13) slāpes pēc popularitātes. Tādā veidā kļūdami akli, viņi nesaprot, ka tie drīzāk ir tumsas, bet ne gaismas elementi. "Izejiet no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka tas Kungs, un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņem-šu." Šie ir nosacījumi, kas izšķirs, vai tiksīm atzīti par Dieva bērniem, — atšķiršanās no pasaules un atsacīšanās no visa, kas maldina, valdzina un ievilina lamatās.

Apustulis Pāvils paskaidro, ka ir neiespējami Dieva bērniem apvienoties ar pasauli mīlošajiem ļaudīm: "Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem." Tas neattiecas tikai uz laulību vien. Jebkura uzticība un sadarbība ar tiem, kas nemīl Dievu un patiesību, ir slazds. Apustulis turpina: "Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību? Kā Kristus savienojams ar Beliaru, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? Kas kopējs ir Dieva namam ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: "Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis." Ņemot vērā šīs patiesības, viņš iesaucas: "Tāpēc izejiet no viņu vidus un nošķirieties no tiem." "Tā kā mums ir tādi apsolījumi, mani mīlie, tad šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem un tapsim pilnīgi svēti Dieva bijībā."

Ja mēs pakļausimies šiem nosacījumiem, tad Kungs pie mums piepildīs savus apsolījumus. Bet tieši šis ir tas darbs, kas mums jādara un kuru nekāda iemesla dēļ nevajadzētu atstāt novārtā. Jēzus spēkā mēs to varēsīm veikt pareizi. Mēs pastāvīgi varam spiesties uz priekšu un uz augšu, nepārtraukti pieaugot žēlastībā un patiesības atzišanā.

Gaismas un dienas bērniem nav ap sevi jākrāj nakts un tumsas ēnas, kas apņem (14) netaisnības darītājus. Tieši pretēji, viņiem uzticīgi jāstāv savā pienākumu postenī kā gaismas nesējiem, saņemot gaismu no Dieva, lai to izlietu pār tumsā esošajiem. Kungs prasa, lai Viņa ļaudis saglabātu savu skaidrību un godīgumu, neaizskarot, t.i., neatdarinot bezdievīgo ieradumus.

Kristieši šajā pasaulē būs īpaši ļaudis, svēta cilts, lai pasludinātu Tā tikumus, kas tos aicinājis no

tumsas savā brīnišķīgajā gaismā. Šai gaismai nav jāklūst nespodrai, bet jāspīd arvien spožāk, līdz uzaust pilnīga diena. Kristus karognesēji nekad netiek atbrīvoti no pienākuma. Viņu ienaidnieks ir modrs, gaidot izdevīgu brīdi nocietinājumu ieņemšanai. Daži, kas saucas Kristus sargkareivji, ir ieaicinājuši ienaidnieku savā cietoksnī, ir sajaukušies ar pretiniekiem, un, pūloties tiem izpatikt, ir noārdījuši atšķirību starp Dieva un sātana bērniem.

Kungs nekad nav domājis, ka mūsu koledžai vajadzētu atdarināt citas mācību iestādes. Reliģijai jābūt visu pārvaldošajam spēkam. Ja neticīgie dod priekšroku šādai ietekmei, tad ir labi; ja tie, kas atrodas tumsā, vēlas nākt gaismā, tad ir piepildījies Dieva nodoms. Bet samazināt piesardzību un pieļaut, ka studentu skaita nodrošināšanai pārsvaru gūst pasaulīgi elementi, ir pretrunā Dieva plānam. Mūsu koledžas spēks pastāv reliģijas pārsvara saglabāšanā. Ja skolotāji un profesori upurē reliģiskus pamatlikumus, lai izpatiktu pasauli un izprieceas mīlošajiem ļaudīm, tad tos vajadzētu uzskatīt par neuzticamiem un atbrīvot no darba.

Satraucošā patiesība, kas daudzus gadus skanējusi mūsu ausīs – “Kungs ir tuvu, esiet arī Jūs gatavi!” – šodien nav mazāk patiesa kā tad, kad mēs šo vēsti dzirdējām pirmoreiz. Tā sevī ietver draudzes un ļaužu visdārgākās intereses un nenozēlojošās un bezdievīgās pasaules likteni šajā laikā un mūžībā. Mūs visus skars Dieva tiesa. “Pats Kungs nāks no debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskanot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad (15) pirmie celsies tie, kas ticībā uz Kristu miruši. Pēc tam mēs, dzīvie, kas vēl pāri palikuši, kopā ar viņiem tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretim tam Kungam. Tā mēs būsim kopā ar to Kungu vienumēr.” Kristus tad parādīsies no debesīm “sodīt tos, kas Dievu nepazīst un kas neklausa Evaņģēlijam”.

Šie ļoti svarīgie un nozīmīgie notikumi ir visai tuvu, tomēr daudzi, kas apliecina ticību patiesībai, ir aizmiguši. Ja viņi paliks savā pašreizējā sadraudzībā ar pasauli, tad tie noteikti tiks pieskaitīti neticīgajiem kalpiem, kas savā sirdī saka: “Mans Kungs kavējas nākt.” Tikai tiem, kas gaida cerībā un ticībā, Kristus parādīsies bez grēka, lai tos glābtu. Daudzi, kuriem ir patiesības teorija, nepazīst dievbijības spēku. Ja Dieva Vārds mājo sirdī, tad tas pārvaldīs dzīvi. Ticība, skaidrība un pakļaušanās Dieva gribai liecina par to svētojošo spēku.

Sludinātāju atbildība

Uz sargiem gulstas svinīga atbildība. Cik rūpīgiem un uzmanīgiem tiem vajadzētu būt, lai precīzi saprastu un izskaidrotu Dieva Vārdu. “Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts.” Praviētis Ecēhiēls saka: “Man garā atskanēja Kunga vārds, kas man sacīja: “Nāca pār mani tā Kunga vārds, kas man sacīja: “Cilvēka bērns, runā uz saviem tautiešiem un saki tiem: Ja Es sūtu zobenu pār kādu zemi un šīs zemes tauta izvēl no sava vidus vienu vīru un to ieceļ sev par sargu; ja tad tas redz zobenu nākam un jau ielaužamies zemē, ja tas pūš tauri un brīdina tautu; un ja tad kas dzird taures skaņu, bet to neievēro, tā ka apbruņots naidnieks tam uzbrūk un to nokauj, tad viņa asinis lai krīt uz viņa paša galvas, jo viņš taču dzirdēja taures skaņu, bet to neievēroja, tā tad viņš pats vainīgs savā (16) nāvē. Ja viņš to būtu ievērojis un būtu ļāvies sevi brīdināt, viņš būtu izglābis savu dzīvību. Bet ja sargs redz zobenu nākam, bet nepūš tauri un nebrīdina tautu, tā ka zobens nāk un nokauj kādu no tiem, tad tas mirst gan savu grēku dēļ, bet viņa asinis Es atprasīšu no sarga rokas. Tevi, cilvēka bērns, Es esmu izredzējis par sargu Israēla namam, lai tu, ja tu saņemsi kādu vārdu no Manas mutes, tos brīdini Manā vārdā. Ja es bezdievīm saku: Bezdievi, tev jāmirst, un tu nebrīdini bezdievi, lai tas atgriežas no sava ļaunā ceļa, tad bezdievis gan nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es atprasīšu no tavas rokas. Bet ja tu būsi brīdinājis bezdievi, lai tas atgriežas no sava ceļa, tad viņš gan mirs sava nozieguma dēļ, bet tu būsi izglābis savu dzīvību.”

Sarga atbildība šodien ir daudz, daudz lielāka nekā pravieša dienās, jo esam saņēmuši skaidrāku gaismu un lielākas ir mūsu priekšrocības un izdevības. Sludinātāja pienākums ir brīdināt ikvienu cilvēku, pamācīt katru visā lēnprātībā un gudrībā. Viņš nedrīkst saskaņoties ar pasaules ieradumiem, bet kā Dieva kalpam viņam ir jācinās par ticību, kas vienreiz svētiem dota. Sātans pastāvīgi strādā, lai sagrautu cietokšņus, kas tam liedz brīvu pieeju dvēselēm; un, kamēr mūsu sludinātāji nav kļuvuši garīgāki, kamēr tie nav ciešāk savienojušies ar Dievu, tikmēr ienaidniekam ir ļoti labvēlīgs stāvoklis, un par tā sekmēm Kungs prasīs atbildību no sarga.

Es tagad vēlos brīdināt tos, kas pulcēsies mūsu telts sanāksmē. Visu lietu gals ir tuvu. Mani brālī, sludinātāji un ierindas locekļi! Man ir rādīts, ka jums jāstrādā savādāk, nekā jūs līdz šim esat ieraduši strādāt. Jūsu pūles sabojājis lepnums, skaudība, iedomība un nepastāvība. Ja cilvēki atļauj, ka sātans tiem glaimo un tos slavē, tad Kungs to labā vai ar viņu pūlēm var paveikt ļoti maz vai vispār neko. Cik (17) neizmērojami dziļi pazemojās Cilvēka Dēls, lai paceltu cilvēci! Dieva strādniekiem — ne tikai sludinātājiem, bet visiem draudzes locekļiem, — ja tie vēlas palīdzēt citiem, ir vajadzīga Kristus

lēnprātība un vienkāršība. Mūsu Pestītājs, būdams Dievs, ļoti pazemojās, pieņemdams cilvēka dabu. Bet Viņš gāja vēl tālāk. Kā cilvēks Viņš pazemojās "līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei". Kaut es varētu atrast vārdus, lai jums atklātu šīs domas! Kaut varētu tikt atņemts aizsegs un jūs ieraudzītu sava garīgā vājuma cēloni, kaut jūs spētu iedomāties bagātīgos spēka un žēlastības krājumus, kas gaida uz jums, lai jūs pēc tiem lūgtu. Tie, kas alkst un slāpst pēc taisnības, tiks piepildīti. Mums jāparāda lielāka ticība, saucot uz Dievu pēc visām mums nepieciešamajām svētībām. Mums izmisīgi jācīnās un jāpieliek vislielākās pūles, lai ieietu pa šaurajiem vārtiem.

Kristus saka: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas pūlaties un esat ļoti nospiesti. Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevi manu jūgu un mācieties no manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm." /angļu tulk./ Es jums apliecinu, mani mīļie brāļi, sludinātāji un draudzes locekļi, ka jūs neesat apguvuši šo mācību. Kristus mūsu dēļ pacieta kaunu, neizsakāmas mokas un pat nāvi. "Tāds prāts lai jums ir, kāds arī Kristum Jēzum bija." Panesiet negodu un apvainojumu neatmaksājot un bez atreibības gara. Jēzus mira ne tikai tāpēc, lai mūs salīdzinātu, bet arī tāpēc, lai rādītu mums priekšzīmi. Ak, brīnīšķīgā, pretimnākošā pazemošanās un nesalīdzināmā mīlestība! Kā jūs, uzlūkojot Dzīvības Lielkungu pie krusta, varat lolot savtīgumu? Vai jūs vēl spējat nodoties naidam un atreibībai?

Lai lepnais gars pazemīgi noliecas. Lai cietā sirds salūzt. Ne mirkli ilgāk nelutiniet, nežēlojiet un nepaaugstiniet savu "es". Skatieties, ak, skatieties uz To, kuru caururbuši mūsu grēki. Vērojiet Viņu soli pa solim ejam lejup pa pazemības taku, lai mūs paceltu; Viņš pazemojās tik ļoti, ka tālāk iet vairs nebija iespējams, lai glābtu mūs, kas bijām krituši grēkā. Kāpēc mēs gribam būt tik vienalzīgi, tik auksti, tik formāli, lepni, pašpaļāvīgi? (18)

Kurš no mums ir uzticīgi sekotāji Priekšzīmei? Kurš ir uzsācis un turpina cīņu pret sirds lepnumu? Kurš no mums visā nopietnībā ir stājies pretī savtīgumam, līdz tam vairs sirdī nav vietas un tas neatklājas dzīvē? Kaut Dievs dotu, ka mums pasniegtās mācības līdz ar Golgātas krusta uzlūkošanu un zīmju piepildīšanos, kas liecina par Dieva tiesas tuvošanos, tā ietekmētu mūsu sirdis, ka mēs kļūtu pazemīgāki, pašaieliedzīgāki, laipnāki cits pret citu, ka mēs mazāk rūpētos par sevi, mazāk kritizētu un būtu labprātīgāki nest cits cita nastas, nekā to darām šodien.

Man tika rādīts, ka mēs kā tauta esam atkāpušies no ticības vienkāršības un Evaņģēlija skaidrības. Daudzi atrodas lielās briesmās. Ja tie nemainīs savu rīcību, tad tie kā nederīgi zari tiks atšķirti no īstā vīna koka. Brāļi un māsas, man tika rādīts, ka mēs stāvam uz mūžīgās pasaules sliekšņa. Tagad mums jāiegūst uzvaras katrā solī. Katrs labs darbs ir kā izsēta sēkla, kas nesīs augļus mūžīgai dzīvei. Katra veiksmē paceļ mūs uz augstāka pakāpiena augšupejošās kāpnēs un sniedz garīgu spēku jaunām uzvarām. Katra pareiza rīcība sagatavo ceļu tās atkārtotai.

Dažiem pārbaudes laiks jau beidzas; bet vai ar viņiem viss ir kārtībā? Vai viņi jau ir sagatavojušies nākamajai dzīvei? Vai ieraksti grāmatās nestāstīs par novārtā atstātām izdevībām, neizlietotām priekšrocībām, par savtīgu un pasaulīgu dzīvi, kas nav nesusi augļus Dievam par godu? Cik daudz darba, ko Kungs mums uzticējis darīt, ir palicis nepadarīts? Mums visapkārt ir dvēseles, kas jābrīdina, bet cik bieži laiku ir aizņēmusi kalpošana sev, un pie Dieva uzkāpis ziņojums par dvēselēm, kas nebrīdinātas un neglābtas aizgājušas kapā.

Kungam joprojām pret mums vēl ir žēlojoši nodomi; vēl varam atstāt savus grēkus. Mēs varam kļūt Dievam mīļi. Es lūdzu jūs, kas esat tālu atlikuši Kunga atnākšanu, (19) sāciet tagad ar darbiem izpirkt laiku. Pēti Dieva Vārdu! Lai visi šajā sapulcē slēdz derību ar Dievu atstāt tukšas un nenozīmīgas sarunas un vieglprātību, mazsvarīgu lasāmvielu, un nākamajā gadā rūpīgi un ar lūgšanām pēta Bībeli, lai lēnprātīgi un ar bijību spētu atbildēt katram cilvēkam, kas jautā par jūsu esošās cerības pamatu. Vai jūs bez kādas kavēšanās nepazemosiet savas sirdis Dieva priekšā un nenozēlosiet savu atkrišanu?

Lai neviens nedomā, ka es nožēlošu vai atsaukšu kādu no skaidrajām liecībām, ko esmu sniegusi atsevišķām personām vai draudzei. Ja arī esmu kaut kur kļūdījusies, tad tikai tajā ziņā, ka grēku neesmu norājusī vēl noteiktāk un stingrāk. Daži brāļi ir uzņēmušies atbildību kritizēt manu darbu un nepareizību labošanai ir ieteikuši vieglāku ceļu. Šīm personām es vēlos sacīt: es iešu Dieva ceļu un ne jūsējo. Ko esmu sacījusi vai rakstījusi liecību vai rājienu veidā, to neesmu izteikusi par daudz tieši.

Dievs man ir devis manu darbu, un man ar to būs jāstopas pēdējā dienā, Pēdējā tiesā. Tiem, kas izvēlējušies savu paša ceļu, kas sacēlušies pret viņiem dotajām skaidrajām liecībām un centušies satricināt citu ticību liecībām, šī lieta jānokārto ar Dievu. Es neko neatsaucu. Es neko nemīkstinu, lai izpatiktu viņu uzskatiem vai lai atvainotu viņu rakstura trūkumus. Es neesmu runājusi pat tik skaidri un tieši, kā šis gadījums to ir prasījis. Tiem, kas vēlas kaut kādā veidā mazināt aso rājienu spēku, ko

Kungs man licis izteikt, būs jāsastopas ar savu darbu Dieva tiesā.

Pirms dažām nedēļām, raugoties acīs nāvei, man bija iespējams dziļāk ieskatīties mūžībā. Ja Kungam ir patīcis mani uzcelt no mana nespēka, tad es ceru zēlastībā un spēkā, kas nāk no augšienes, uzticīgi runāt par visu, kas man tiek atklāts. Iepazīstināt cilvēkus ar Dieva sniegtajām liecībām, kas var aizvainot cilvēku vai sagraut viņa maldīgo ticību sev, man ir bijis ārkārtīgi grūti visu mūžu. Tas ir pretēji manam raksturam, tas man sagādā lielas sāpes (20) un daudzas bezmiega nakts. Tiem, kas uzņēmušies atbildību man pārņemt un savā ierobežotajā izpratnē ieteikt ceļu, kas tiem liekas gudrāks, es atkārtoti saku, ka es viņu pūles nevaru pieņemt. Atstājiet mani Dievam un ļaujiet Viņam mani mācīt. Es ņemšu vārdus no Kunga un tos teikšu tālāk ļaudīm. Es negaidīšu, ka visi rājienu atzīs par pareizu un reformēs savu dzīvi, bet man jāizpilda savs pienākums. Es staigāšu pazemībā Dieva priekšā, darot savu darbu laikam un mūžībai.

Dievs nav devis maniem brāļiem darbu, ko Viņš ir uzticējis man. Ir tādi, kas uzskata, ka mani atklātie rājienu arī citus ir ierosinājuši būt asiem, kritiskiem un bargiem. Ja tā, tad viņiem šī lieta jānokārto ar Kungu. Ja cilvēki uzņemas atbildību, ko Dievs tiem nav uzlicis, ja viņi neievēro pamācības, kas tiem atkal un atkal dotas caur Viņa izraudzītu pazemīgu rīku, ka tiem jābūt laipniem, pacietīgiem un iejūtīgiem, tad par sekām būs jāatbild vienīgi viņiem pašiem. Ar sāpju sagrauztu sirdi esmu pildījusi nepatīkamu pienākumu pret saviem vismīļākajiem cilvēkiem, neuzdrošinādams darīt, kā pašai patīk, un atturēt rājienu pat no sava laulātā drauga, un es nebūšu mazāk uzticīga, brīdinot citus, vai nu viņi gribēs mani uz klausīt, vai nē. Runājot uz ļaudīm, es saku daudz ko tādu, ko iepriekš nebiju domājusi teikt. Bieži pār mani nāk Kunga Gars. Man liekas, ka tieku aizrauta prom no sevis; mana gara skatam skaidri tiek parādīta dažu personu dzīve un raksturs. Es redzu viņu kļūdas un viņiem draudošās briesmas un jūtos spiesta runāt par to, kas man rādīts. Es neiedrošinos pretoties Dieva Garam.

Es zinu, ka dažiem mana liecība nepatīk. Tā nav piemērota viņu lepņajai, nesvētajai sirdij. Es arvien dziļāk izjūtu zaudējumu, kādu cietuši mūsu ļaudis, tāpēc ka nav pieņēmuši gaismu, ko Dievs tiem devis, un nav tai paklausījuši. Mani jaunākie brāļi sludināšanas darbā, es jūs lūdzu (21) vairāk pārdomāt savu svinīgo atbildību. Svētījušies Dievam, jūs gan draudzē, gan pasaulē izplatīsiet spēcīgu iespaidu uz labu, bet jums trūkst dziļi izjustas dievbijības un nodošanās Viņam. Dievs jūs ir svētījis, lai jūs būtu pasaulei par gaismu kā ar saviem labajiem darbiem, tā arī ar vārdiem un mācību. Bet daudzus no jums tiešām var salīdzināt ar neprātīgajām jaunavām, kurām lukturos nebija eļļas.

Mani brāļi, ievērojiet Uzticīgā Liecinieka rājienu un padomu, un Dievs strādās jūsu labā un ar jums. Jūsu ienaudinātie var būt stipri un apņēmīgi, bet Viens, kas varenāks nekā tie, būs jūsu palīgs. Ļaujiet gaismai spīdēt, un tā darīs savu darbu. Kungs Cebaots ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu patvērumš.

MŪSU KOLEDŽA

Lasīta koledžas zālē 1881.gada decembrī Savienības, "Review and Herald" izdevniecības, sanatorijas un koledžas delegātiem un vadošajiem darbiniekiem

Draud briesmas, ka mūsu koledža var tikt novērsta no tās sākotnējā mērķa. Dieva nodoms ir skaidri atklāts, ka mūsu ļaudīm ir vajadzīga iespēja apgūt vispārējās zinātnes, tajā pašā laikā iepazīties ar Viņa Vārda prasībām. Ir jāpasniedz Bībeles lekcijas. Mūsu audzināšanas un izglītības sistēmā Rakstu pētišanai vajadzētu ieņemt pirmo vietu.

Uz Betlkrīkas koledžu no liela attāluma tiek sūtīti studenti tieši tādēļ, lai saņemtu pamācības lekcijās par Bībeles studiju priekšmetiem. Bet pirms viena vai diviem gadiem mūsu skolu mēģināja pārveidot atbilstoši citām koledžām. Ja to izdarīs, tad mēs vairs nevarēsim dot nekādu pamudinājumu vecākiem sūtīt savus bērnus uz Betlkrīkas koledžu. Morāles un reliģiskos iespaidus nevajadzētu nobīdīt aizmugurē. Pagātnē Dievs ir strādājis ar skolotāju pūlēm, un, pateicoties koledžai, daudzas dvēseles ir ieraudzījušas patiesību, pieņēmušas to (22) un devušās uz savām mājām, lai turpmāk dzīvotu Dievam. Redzot, ka Bībeles studijas ieņem savu vietu viņu izglītībā, audzēkņi tika rosināti uz šīm studijām raudzīties ar lielāku interesi un uzskatīt tās par īpaši svarīgām.

Pārāk maz uzmanības pievērsts jauniešu sagatavošanai kalpošanas darbam. Dibinot koledžu, tas bija galvenais mērķis. Nekādos apstākļos to nedrīkst ignorēt un uzskatīt par mazsvarīgu jautājumu. Tomēr jau vairākus gadus pēc kārtas tikai nedaudzi no šīs iestādes ir izgājuši sagatavoti mācīt patiesību citiem. Dažus, kas ar lieliem izdevumiem bija nākuši šurp, domājot par sludināšanas darbu, skolotāji pamudināja uz pilnu studiju kursu, kas savukārt prasīja vairākus gadus, un, lai nopelnītu līdzekļus šī plāna īstenošanai, tie iesaistījās grāmatu pārdošanas darbā, atmetot visas domas par patiesības sludināšanu. Tas ir pilnīgi nepareizi. Mums darbam nav vairs atlicis daudz gadu, un skolotājiem un direktoriem vajadzētu tikt piepildītiem ar Dieva Garu un strādāt saskaņā ar Viņa atklāto gribu, nevis tik ļoti rūpēties par saviem personiskajiem plāniem. Mēs katru gadu daudz

zaudējam, tāpēc ka šajos jautājumos neņemam vērā Dieva norādījumus.

Dievs vēlas, lai mūsu koledža apmierinātu šī briesmu un pagrimuma laikmeta pieaugošās vajadzības. Grāmatas vien nespēj sniegt studentiem vajadzīgo audzināšanu. Ir jāliek plašāks pamats; koledža nepastāv, lai nestu kāda cilvēka prāta zīmoņu. Skolotājiem un direktoriem jāstrādā kopā ar brāļiem. Viņiem vajadzētu kopīgi apspriesties un prasīt padomu arī no sludinātājiem un atbildīgiem vīriem, bet pāri visam — meklēt gudrību no augšienes, lai viņu lēmumi par skolu būtu tādi, ko Dievs varētu atzīt par labiem.

Šī institūta mērķis nav dot studentiem vienīgi grāmatu zināšanas. Tādu izglītību var iegūt kurā katrā koledžā mūsu zemē. Man rādīja, ka sātans ir tas, (23) kas grib traucēt tā mērķa sasniegšanu, kura dēļ koledža ir dibināta. Viņa viltību kavēti, tās vadītāji spriež līdzīgi pasaulei, kopē pasaules plānus un atdarina tās ieradumus. Bet, tā rīkojoties, viņi nepilda Dieva Gara nodomu.

Ir nepieciešama plašāka izglītība — izglītība, kas no skolotājiem un direktora prasītu tādas pārdomas un piepūli, kas kailu zināšanu mācīšanai vien nav vajadzīga. Raksturam jāsaņem pareiza audzināšana, lai tas varētu sasniegt iespējami vislielāko pilnību un cēlumu. Studenti koledžā jāmaca tā, lai viņi, nostājoties pret demoralizējošiem iespaidiem, kas samaitā jaunatni, varētu ieņemt sabiedrībā cienījamu, godājamu un morāli nevainojamu stāvokli.

Būtu labi, ja mūsu koledžai piederētu apstrādājama zeme, darbnīcas, ko vadītu cilvēki, kas būtu spējīgi apmācīt studentus dažādās fiziskā darba nozarēs. Daudz ir zaudēts tāpēc, ka garīgā slodze nav apvienota ar fiziskām nodarbībām, studentu brīvās stundas bieži pāriet vieglprātīgās izpriecās, kas vājina fiziskos, garīgos un morālos spēkus. Juteklisko iegribu apmierināšanas pazemojošā vara vai priekšlaicīga pretējo dzimumu draudzība un laulības ar saviem satraukumiem ir iemesls, kāpēc daudzi studenti nesasniedz garīgas attīstības augstumus, ko citādi tie varētu sasniegt.

Katru dienu jaunietim vajadzētu izjust savu pienākumu pret Dievu. Viņa likumus pastāvīgi pārkāpj pat ticīgu cilvēku bērni. Daži no šiem jauniešiem bieži iemil izlaidību un rezultātā cieš gara un miesas spēki. Šī šķira ierosina sekot viņu bīstamajos ceļos. Tā, kamēr direktors un skolotājs māca zinātnes, sātans ar ellīšķīgu viltību pieliek visus spēkus, lai gūtu kontroli pār audzēkņu prātiem un vadītu tos pretī bojāejai.

Vispārīgi runājot, jaunatnei ir pavisam maz morālā (24) spēka. Tas izskaidrojams ar novārtā pamesto audzināšanu bērnībā. Iepazīšanos ar Dieva raksturu un mūsu pienākumiem pret Viņu nevajadzētu uzskatīt kā kaut ko mazsvarīgu. Bībeles reliģija ir jauniešu vienīgais patvērums. Mūsu izglītojošajās iestādēs sevišķu uzmanību vajadzētu pievērst morālei un reliģijai.

Bībele kā mācību grāmata

Nevienas citas studijas nespēj darīt domas, jūtas un tieksmes tik cēlas, kā Rakstu pētīšana. Šis Svētais Vārds ir cilvēkiem atklātais Dieva prāts. Seit mēs varam uzzināt, ko Dievs sagaida no būtņēm, kas veidotas pēc Viņa līdzības. Seit mēs mācāmies, kā pareizi izlietot dzīves laiku un kā nodrošināt nākošo dzīvi. Neviena cita grāmata nespēj tā atbildēt uz prāta jautājumiem un remdēt sirds ilgas. Iegūstot un ņemot vērā Dieva Vārda zināšanas, cilvēki var pacelties no gara tumsības un pagrimuma zemākajiem dziļumiem, lai kļūtu par Dieva bērniem, bezgrēcīgu eņģeļu biedriem.

Skaidra izpratne par to, kas ir Dievs un kādu dzīvi Viņš no mums prasa, liks mums skatīties uz sevi visai pazemīgi. Tas, kurš pareizi pēti Svēto Vārdu, atzīs, ka cilvēka prāts nav visvarens, ka bez palīdzības, ko vienīgi Dievs spēj dot, cilvēka spēks un gudrība ir tikai vājums un nezināšana.

Kā audzinošam spēkam Bībelei nav sāncenšu. Nekas tā neattīstīs visas studentu spējas kā ieteikums apgūt atklāsmes pārsteidzošās patiesības. Prāts pakāpeniski kļūst līdzīgs tiem tematiem, pie kuriem tam atļauts kavēties. Ja to nodarbina tikai ar ikdienišķiem jautājumiem, izslēdzot lielus un augstus tematus, tad tas sašaurinās un novājinās. Ja nebūs prasība, lai tas mēģina tikt galā ar grūtām problēmām vai lai cenšas saprast svarīgas patiesības, tad pēc zināma laika tas gandrīz zaudēs visas spējas pieaugt. (25)

Bībelē ir visaptverošākā un vispamācošākā vēsture, kāda cilvēkam jebkad pieejama. Tā ir nākusi tieši no mūžīgās patiesības avota, un Dievišķā roka visos laikmetos ir pasargājusi tās skaidrību. Tās spožie stari iespīd vistālākajā pagātnē, kur velti cenšas iekļūt zinātnieki. Vienīgi Dieva Vārdā mēs atrodam neapšaubāmu ziņojumu par Dieva radīšanas darbu. Seit mēs sastopamies ar spēku, kas licis pamatu Zemei un izplatījis debesis. Vienīgi šeit mēs varam atrast cilvēces vēsturi, kas nav aptraipīta ar aizspriedumiem un cilvēcisku lepnumu.

Dieva Vārdā prāts atrod vielu visdziļākajām pārdomām un visaugstākajiem centieniem. Šeit mēs varam satikties ar sentēviem un praviešiem un klausīties Mūžīgā balsi, kas runā ar cilvēkiem. Šeit mēs ieraugām pazemojamies Debesu Majestāti, lai kļūtu par mūsu vietnieku un galvotāju, lai viens pats cīnītos pret tumsas spēkiem un mūsu labā tos uzvarētu. Nav iespējams, ka tādu tematu godbijīga pārdomāšana nedarītu sirdi iejūtīgāku, tīrāku un cēlāku un tajā pašā laikā nesniegtu prātam jaunus spēkus un enerģiju.

Lai skolā valdītu morāli tīra dzīve, nepieciešamas Dieva Vārda zināšanas. Daži varbūt spriež, ka, izvirzot priekšplānā reliģijas mācīšanu, mūsu skolas kļūs nepopulāras, un tie, kas nav no mūsu ticības, koledžu neatbalstīs. Ļoti labi, lai tad viņi iet uz citām koledžām, kur atradīs savai gaumei atbilstošu audzināšanu un izglītības sistēmu. Mūsu skola ir dibināta ne tādēļ, lai mācītu tikai vispārējās zinātnes, bet gan, lai sniegtu pamācību lielajos Dieva Vārda pamatlikumos un ikdienas dzīves praktiskajos pienākumos.

Lūk, kāda izglītība tik ļoti nepieciešama šajā laikā. Ja mūsu skolā virsroka jādod pasaules ietekmei, tad pārdodiet to neticīgajiem, un lai viņi pārņem pilnīgu kontroli pār to, un naudas ieguldītāji tās vietā nodibinās citu skolu, ko vadīs ne (26) pēc vispārātzīta skolu parauga, ne arī atbilstoši direktoru un skolotāju tieksmēm, bet gan saskaņā ar Dieva īpaši norādīto plānu.

Visus šajā skolā atbildīgās vietās esošos es Kunga vārdā lūdzu būt kā Dieva ļaudīm. Ja Kungs prasa, lai mēs būtu atšķirti, tikai Viņam piederoši ļaudis, kā tad mēs varam kārot pēc popularitātes vai censties atdarināt pasaules ieradumus un tās dzīvesveidu? Kungs ir paziņojis, ka Viņš grib, lai zemē būtu viena koledža, kur jaunatnes audzināšanā Bībelei ierādītu tai pienākošos vietu. Vai mēs gribam darīt savu daļu šī mērķa īstenošanai?

Var likties, ka Dieva Vārda mācīšana pavisam maz ietekmē daudzu studentu prātu un sirdi, bet, ja skolotājs atrodas savienībā ar Dievu, tad dažas dievišķās patiesības atziņas paliks pat visbezrūpīgāko audzēkņu atmiņā. Svētais Gars slacinās sēto sēklu, un tā bieži vien pēc kāda laika uzdīgs un nesīs augļus par godu Dievam.

Sātans pastāvīgi cenšas ļaužu uzmanību novērst no Bībeles. Cilvēkiem domātos Dieva vārdus, kuriem vajadzētu veltīt vislielāko uzmanību, pamet novārtā, pievēršoties cilvēciskajai gudrībai. Kā gan Dievs, kas ir bezgalīgs spēkā un gudrībā, var paciest tādu cilvēku iedomību un pārdrošību!

Ar preses starpniecību ikvienam ir pieejama visvisāda informācija; tomēr cik liela sabiedrības daļa ir morāli samaitāta un virspusīga garīgajās zināšanās! Bet, ja ļaudis tikai sāktu lasīt Bībeli, sāktu to pētīt, tad mēs redzētu pilnīgi citādu ainu.

Tādā laikmetā kā mūsu dienās, kad visur valda netaisnība, kad Dieva raksturu un Viņa likumus uzlūko ar nicinājumu, ir jāpieliek sevišķas pūles, lai jauniešus iemācītu nodoties studijām un godbijīgai Dievišķās gribas paklausīšanai. Mūsu jauniešos izzūd bijība pret Kungu, tāpēc ka tie pamet novārtā Bībeles pētīšanu. (27)

Direktoram un skolotājiem jāatrodas dzīvā savienībā ar Dievu un jābūt nelokāmiem un bezbailīgiem Viņa lieciniekiem. Nekad nepieļaujiet, ka glēvulības vai pasaulīgās gudrības dēļ Dieva Vārds tiek nolikts pēdējā vietā. Tā pētīšana studentiem sniegs gan intelektuālu, gan arī morālu un garīgu labumu.

Koledžas mērķis

Dievs neatzīst par labu stāvokli, kādā tagad atrodas mūsu koledža. Man ir rādītas šai svarīgajai iestādei draudošās briesmas. Ja tās atbildīgie vadītāji centīsies sasniegt pasaules standartu, ja tie atdarinās citu koledžu plānus un metodes, tad pār mūsu skolu nāks Dieva nepatika.

Ir pienācis laiks, kad man jārunā noteikti. Dieva nodoms, dibinot koledžu, bija skaidri pateikts. Evaņģēlija laukā steidzīgi vajadzīgi strādnieki. Jaunieši, kas iecerējuši kļūt par sludinātājiem, nevar ilgus gadus pavadīt vispārējās izglītības iegūšanā. Skolotājiem vajadzētu saprast apstākļus un mācību kursu piemērot šīs studentu daļas vajadzībām. Tiem vajadzētu piešķirt sevišķas priekšrocības, lai īsās un tomēr aptverošās visnepieciešamāko nozaru studijās sagatavotos savam darbam. Bet man tika rādīts, ka šis uzdevums nav izpildīts.

Brālis X varēja strādāt daudz labāk, nekā viņš ir strādājis to labā, kuriem vajadzēja kļūt par sludinātājiem. Dievam nepatīk viņa rīcība šajā jautājumā. Viņš nav piemērojis apstākļiem. Cilvēki,

kas ar ievērojamiem upuriem atstājuši savu darba lauku, lai iemācītos visu, ko iespējams iegūt īsā laikā, ne vienmēr ir saņēmuši pienākošos palīdzību un atbalstu. Cilvēki, kas sasnieguši brieduma gadus, pat dzīves zenītu, un kuru apgādībā ir ģimenes, tagad tiek pakļauti nevajadzīgai slodzei. Brālis X pats ir ārkārtīgi jūtīgs, bet viņš (28) nesaprot, ka citi tikpat asi kā viņš var sajust izsmiekla, sarkasma vai nosodošu piezīmju dzeloni. Šajā ziņā viņš ir ievainojis savus brāļus un kļuvis Dievam nepatīkams.

Koledžas skolotāji

Ir kāds darbs, kas darāms ikvienam skolotājam mūsu koledžā. Neviens nav brīvs no savtīguma. Ja skolotāju morālā stāja un ticība būtu tāda, kādai tai vajadzētu būt, tad uz studentiem tiktu atstāts lielāks iespaids. Skolotāji katrs atsevišķi necenšas savu darbu veikt, domājot tikai par Dieva pagodināšanu. Tā vietā, lai skatītos uz Jēzu un atdarinātu Viņa dzīvi un raksturu, tie skatās paši uz sevi un pārāk cenšas atbilst cilvēciskajam standartam. Es vēlētos, kaut es spētu katru skolotāju pilnībā pārliecināt par viņa atbildību attiecībā uz iespaidu, kādu tas atstāj uz jauniešiem. Sātans nenogurstoši pūlas panākt, lai mūsu jaunieši kalpotu viņam. Viņš ļoti rūpīgi izliek savus slazdus to nepie-dzīvojušajām kājām. Dieva ļaudīm vajadzētu ļoti sargāties no viņa viltībām.

Dievs ir labvēlības, žēlastības un mīlestības iemiesojums. Kas tiešām ir savienoti ar viņu, to starpā nevar būt nesaskaņu. Viņa Gars, pārvaldot sirdi, radīs saskaņu, mīlestību un vienprātību. Pretējs stāvoklis ir redzams pie sātana bērniem. Viņa darbs ir modināt skaudību, izraisīt strīdus un neuzticību. Sava Kunga vārdā es jautāju tiem, kas saucas Kristus sekotāji: kādus augļus jūs nesat?

Mācību sistēma, ko pielieto parastajās skolās, pamet novārtā vissvarīgāko audzināšanas daļu, t.i., — Bībeles reliģiju. Tāda audzināšana ne tikai lielā mērā ietekmē studentu dzīvi šajā pasaulē, bet tās iespaids sniedzas līdz mūžībai. Tāpēc ir tik svarīgi, lai skolotāji atstātu pareizu iespaidu. Tiem vajadzētu būt vīriem un sievietēm, kuriem ir reliģiski piedzīvojumi un kas ik dienas saņem Dievišķu gaismu, ko dot saviem skolniekiem. (29)

Bet nevajadzētu sagaidīt, lai skolotājs darītu vecāku darbu. Daži vecāki ir ārkārtīgi nevērīgi izturējušies pret saviem pienākumiem. Līdzīgi Ēlim, tie bērnus nav pienācīgi savaldījuši, un tad viņi savus nedisciplinētos bērnus sūta uz koledžu, lai tie tur it kā saņemtu audzināšanu, ko vecākiem pašiem vajadzēja tiem dot mājās. Skolotājiem ir darāms darbs, kuru tikai nedaudzi novērtē. Ja viņiem izdodas šos untumainos jauniešus labot, tie saņem pavisam maz atzinības. Ja jaunieši izvēlas slīktu sabiedrību un kļūst vēl ļaunāki, tad to pārmet skolotājiem un apsūdz skolu.

Daudzos gadījumos rājiens taisnīgi pienāktos vecākiem. Viņiem bija pirmā un vislabākā izdevība kontrolēt un apmācīt bērnus, kad gars ir uzņēmis un prāts un sirds vairāk iespaidojami. Bet vecāku slinkuma dēļ bērniem tiek atļauts rīkoties pēc sava prāta, līdz tie nocietinās savos ļaunajos ceļos.

Lai vecāki mazāk mācās no pasaules, bet vairāk no Kristus. Lai tie mazāk pūļu veltī pasaules paradumu un modes atdarināšanai un vairāk laika un pūļu ziedo savu bērnu prāta un rakstura veidošanai atbilstoši Dievišķajam paraugam. Un tad viņi savus dēlus un meitas, apbruņotus ar skaidru morāli un cēliem mērķiem, varētu sūtīt pēc tādas izglītības, kas nepieciešama lietderīgu, atbildīgu amatu ieņemšanai. Mīlestības un dievbijības vadīti skolotāji varētu tādiem jauniešiem palīdzēt turpināt ceļu uz priekšu un uz augšu, mācot tos būt par svētību pasaulei un par godu savam Radītājam.

Savienībā ar Dievu katrs pasniedzējs atstās tādu iespaidu, kas viņa audzēkņus ierosinās pētīt Dieva Vārdu un paklausīt Kunga likumiem. Viņš savus skolēnus pievērsīs mūžīgu interešu apcerei, atverot tiem plašus apvēršņus pārdomām, lielus un cēlus tematus, kuru izprašanai visattīstītākais prāts var atdot visus savus spēkus, vienmēr atzīstot, ka priekšā vēl paliek bezgalība.

Sevis vērtēšanas un nesvētotas patstāvības radītajam ļaunumam, (30) kas visvairāk kaitē mūsu derīgumam un kas, ja to neuzvarēs, būs par iemeslu mūsu bojāejai, sakne jāmeklē savtībā. "Apspriedieties kopīgi" — tā ir vēsts, ko Dieva eņģelis man atkal un atkal ir atkārtojis. Ietekmējot viena cilvēka spriedumu, sātans var kārtot lietas atbilstoši saviem nolūkiem. Viņam var izdoties nomaldināt divu cilvēku prātu, bet, kad vairāki spriež kopā, tad ir daudz drošāk. Tādā veidā katrs plāns tiks uzmanīgāk pārbaudīts un rūpīgāk apsvērts katrs uz priekšu spertais solis. Tad būsim labāk pasargāti no iespējas rīkojties pārsteidzīgi un neapdomāti, kas izraisa apjukumu, sarežģījumus un sakāvi. Vienotībā ir spēks. Sķelšanās ir sabrukuma iemesls.

Kungs izved savu tautu un to sagatavo pārvēršanai. Vai mēs, kas piedalāmies šajā darbā, stāvam kā Dieva sargkareivji? Vai mēs cenšamies strādāt vienoti? Vai mēs esam gatavi labprātīgi kļūt par

kalpiem visiem cilvēkiem? Vai mēs sekojam mūsu Lielajam Paraugam?

Mani līdzstrādnieki, mēs katrs sējam sēklu dzīves laukos. Kāda ir sēkla, tāda būs raža. Ja mēs sējam neuzticību, skaudību, greizsirdību, pašmīlību, rūgtas domas un jūtas, tad pļausim rūgtumu savām dvēselēm, ja sniedzam laipnību, mīlestību un saudzīgi izturamies pret citu jūtām, tad to pašu saņemsim pretī.

Skolotājs, kas ir bargs, kritizējošs, valdonīgs un nevērīgs pret citu jūtām, var droši sagaidīt, ka citi tieši tāpat izturēsies pret viņu. Tam, kas vēlas saglabāt savu godu un pašcieņu, jābūt uzmanīgam, lai nevajadzīgi neievainotu citu pašcieņu. So likumu vajadzētu svēti ievērot pret visneapdāvinātākajiem, jaunākajiem un kļūdainākajiem audzēkņiem. Jūs nezināt, ko Dievs ir nodomājis darīt ar šiem šķietami neinteresantajiem jauniešiem. Pagātnē Viņš ir pieņēmis personas, kas nebija ne daudzsološakas, ne pievilcīgākas, lai tās Viņam veiktu lielu darbu. Viņa Gars, strādājot sirdī, pamodināja visas spējas enerģiskam darbam. Kungs (31) šajos neapstrādātajos, neapcirstajos akmeņos redzēja dārgu materiālu, kas izturēs vētras, karstuma un spiediena pārbaudi. Dievs redz ne tā, kā cilvēki redz. Viņš nespriež pēc ārienes, bet pārmeklē sirdi un pieņem taisnīgu lēmumu.

Skolotājam savā izturēšanās veidā vienmēr vajadzētu ievērot kristīgu pieklājību. Viņam vienmēr vajadzētu būt savu audzēkņu draugam un padomdevējam. Ja visi mūsu ļaudis — skolotāji, sludinātāji un ierindas locekļi — izkoptu kristīgu laipnību, tad viņi daudz vieglāk atrastu pieeju ļaužu sirdīm, daudz vairāk cilvēku tiktu ierosināti pārbaudīt un pieņemt patiesību. Kad katrs skolotājs aizmirsis sevi un jutīsies dziļi ieinteresēts savu audzēkņu sekmēs un labklājībā, saprotot, ka tie ir Dieva īpašums un ka viņam būs jāatbild par savu iespaidu uz to prātu un raksturu, tad mums būs skola, kurā patiks mājot eņģeļiem. Jēzus atzinīgi uzlūkos skolotāju darbu un sūtīs Savu žēlastību studentu sirdīm.

Mūsu koledža Betlkrīkā ir vieta, kur Kunga ģimenes jaunākie locekļi jāaudzina saskaņā ar Dieva paredzēto izaugsmes un attīstības plānu. Viņi jāietekmē ar domu, ka ir veidoti pēc Radītāja līdzības un ka Kristus ir Paraugs, kam jāseko. Mūsu brāļi pieļauj, ka viņu prāts ievirzās pārāk šaurā un pārāk zemā gultnē. Viņi sava skata priekšā pastāvīgi netur dievišķo plānu, bet savas acis pievērš pasaulīgiem paraugiem. Verieties augšup, kur Kristus sēž pie Dieva labās rokas, un tad pūlieties, lai jūsu audzēkņi līdzinātos šim pilnīgajam raksturam.

Ja jūs pazemināt standartu, lai nodrošinātu popularitāti un skaita pieaugumu, par ko pēc tam priecājaties, tad jūs parādāt lielu aklumu. Ja skaits liecinātu par sekmēm, tad sātans varētu pretendēt uz pārākumu, jo šajā pasaulē viņa sekotāji ir ļoti lielā vairākumā. Mēraukla (32) koledžas labklājības noteikšanā ir tur valdoša morālā spēka pakāpe. Mūsu prieka un pateicības iemeslam vajadzētu būt mūsu draudžu locekļu krietnumam, saprātam un dievbijībai, bet ne viņu skaitam.

Bez dievišķās žēlastības iespaيدا audzināšana un izglītība nedos patiesu labumu; skolēns kļūs lepns, godkārīgs un neiecietīgs. Bet izglītība, kas saņemta, pakļaujoties Lielā Skolotāja cēlinošajam, skaidrojošajam iespaidam, paaugstinās cilvēku atbilstoši Dieva morālo vērtību mērogam. Tā to darīs spējīgu apspiest lepnumu un kaislības un pazemīgi staigāt Dieva priekšā, apzinoties, ka katra spēja, katra izdevība un katra priekšrocība tiek saņemta no Viņa.

Es runāju uz strādniekiem mūsu koledžā: Jums nevajag tikai saukties par kristiešiem, bet jums ir jāparāda Kristus raksturs. Lai gudrība no augšienes pavada visas jūsu sniegtās mācības. Lai morāli tumšajā un samaitātajā pasaulē ir redzams, ka gars, kurš jūs ierosina strādāt, ir no augšienes un ne no šīs zemes. Kamēr jūs pilnīgi paļausieties vienīgi uz savu spēku un gudrību, tad pat ar jūsu vislabākajām pūlēm tiks paveikts tikai mazums. Ja jūs vada mīlestība uz Dievu, kur pamatu veido Viņa likumi, tad arī jūsu darbs pastāvēs. Kad sienu, koku un salmus aprīs uguns, jūsu darbs izturēs pārbaudi. Jūsu gādībai nodotos jauniešus jūs no jauna varēsiet redzēt pie lielā, baltā troņa. Ja jūs pieļaujat, ka virsroku ņem jūsu neizkoptā uzvedība vai nesavaldītais garastāvoklis, neietekmējot šos jauniešus izšķirties par mūžīgām vērtībām, tad jums tajā dienā būs jāstojas ar sava darba bēdīgajām sekām. Ar dievišķo likumu atzišanu un paklausību to priekšrakstiem cilvēki var kļūt par Dieva bērniem. Pārkāpjot šos likumus, viņi kļūst par sātana kalpiem. No vienas puses, viņi var pacelties līdz jebkuriem tikumiskiem augstumiem, bet, no otras puses, viņi var nolaisties līdz jebkuriem netaisnības un pagrimuma dziļumiem. Darbiniekiem mūsu koledžā vajadzētu strādāt ar tādu dedzību un nopietnību, kas atbilstu iegūstamās godalgas vērtībai — (33) studentu dvēselēm, Dieva atzinībai, mūžīgai dzīvei un atpestīto priekam.

Kā Kristus līdzstrādniekiem, kam ir tik labvēlīgas izdevības mācīt Dieva atzišanu, mūsu skolotājiem vajadzētu strādāt, saņemot iedvesmu no augšienes. Jauniešu sirdis nav tā nocietinājušās, viņu domas un uzskati nav tik neietekmējami kā vecākiem cilvēkiem. Ar jūsu svēto uzvedību, jūsu dievbijību, jūsu Kristum līdzīgo izturēšanos tie var tikt mantoti Viņam. Būtu daudz labāk, ja tos mazāk apgrūtinātu ar

zinātnes studijām un vairāk laika dotu priekšrocībām reliģijas ziņā. Šinī ziņā pieļauta smaga kļūda.

Ir aizmirsts Dieva mērķis, dibinot šo koledžu. Evaņģēlija sludinātāji ir parādījuši tik lielu no augšienes nākošās gudrības trūkumu, ka atļāvušies koledžai piesaistīt pasaulīgus elementus; viņi ir savienojušies ar Dieva un patiesības ienaidniekiem, nodrošinot studentiem izklaidēšanos. Tādā veidā nepareizi vadot jauniešus, viņi ir veikuši sātana darbu. Ar to un ar visām tā sekām viņiem vēlreiz vajadzēs sastapties Dieva apsūdzošajā tiesā. Tāda ceļa gājēji rāda, ka viņiem nevar uzticēties. Pēc jaunā darba viņi savu grēku var atzīt un nožēlot; bet vai tik viegli var izdzēst atstāto iespaidu? Vai tādiem ļaudīm, kas savā uzticības vietā bijuši negodīgi, izteiks atzinību? Sie neuzticīgie cilvēki nav cēlušies uz Mūžīgās Klints. Viņu pamats izrādījies par plūstošām smiltīm. "Vai jūs nezināt, ka šis pasaules draudzība ir Dieva ienaidība? Kas nu gribētu būt pasaules draugs, tas nostājas par Dieva ienaidnieku."

Mūsu iespaidam nav nospraužamas nekādas robežas. Viens neapdomāts solis var būt par iemeslu daudzu dvēseļu bojāejai. Katra mūsu koledžas darbinieka rīcība ietekmē jauniešu prātus, un audzēkņi šo iespaidu savukārt izplata vēl tālāk uz citiem. Skolotāja mērķim vajadzētu būt — katru viņa uzraudzībā nodoto jauniņi sagatavot par svētību pasaulei. So uzdevumu nekad nedrīkstētu izlaist no acīm. Ir daži, kas domā, (34) ka strādā Kristum, tomēr laiku pa laikam pāriet sātana pusē un dara viņa darbu. Vai Pestītājs var viņus nosaukt par labiem un uzticīgiem kalpiem? Vai viņi kā sargi dod bāzūnei skaidri izprotamu skaņu?

Katrs cilvēks Dieva tiesā saņems atbilstoši saviem miesā darītajiem darbiem, vai tie bijuši labi vai ļauni. Mūsu Pestītājs mums pavēl: "Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā." Ja mēs saduramies ar grūtībām un Kristus spēkā tās pārvaram, ja mēs satiekam ienaidniekus un Kristus spēkā liekam viņiem atkāpties, ja mēs uzņemamies pienākumus un Kristus spēkā tos uzticīgi izpildām, tad mēs iegūstam dārgus piedzīvojumus. Mēs uzzinām to, ko nekad nebūtu iemācījušies citos apstākļos, ka mūsu Pestītājs katrā vajadzības brīdī ir mums klātesošs palīgs.

Mūsu koledžā veicams liels darbs, darbs, kas prasa katra skolotāja piedalīšanos; un Dievam nepatīk, ja kāds atņem drosmi otram. Tomēr gandrīz visi, šķiet, ir aizmirsuši, ka sātans ir brāļu apsūdzētājs, un tie savienojas ar ienaidnieku viņa darbā. Kamēr tie, kas saucas kristieši, cīnās savā starpā, sātans izliek slazdus pie nepieredzējušo bērnu un jauniešu kājām. Tiem, kam ir reliģiska pieredze, vajadzētu censties pasargāt mazos no ienaidnieka viltībām. Viņiem nekad nevajadzētu aizmirst, ka paši kādreiz ir bijuši savaldzināti grēka priekos. Mums katru stundu vajadzīga Dieva žēlastība un pacietība, un cik ļoti nepiederas būt neiecietīgiem pret nepieredzējušo jauniešu kļūdām. Vai mēs, kas arī esam grēcinieki, uzdrošināsimies viņus atgrūst, kamēr Dievs viņus vēl panes?

Mums vienmēr vajadzētu atcerēties, ka jaunieši ir atpirkti ar Kristus asinīm. Kā tādiem viņiem ir tiesības uz mūsu mīlestību, mūsu pacietību un mūsu līdzjūtību. Ja mēs sekojam Jēzum, tad nevaram savas intereses un jūtas norobežot ap sevi un savu ģimeni; mēs nevaram savu laiku un uzmanību veltīt laicīgiem jautājumiem un aizmirst ap mums esošo cilvēku mūžīgās intereses. Man rādīts, ka mūsu pašu savtība ir (35) iemesls tam, kāpēc tur, kur tagad tikai viens ir iesaistījies nopietnā citu cilvēku glābšanas darbā, nestrādā simts jauniešu. Jēzus mums ir pavēlējis: "Tas ir Mans bauslis, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis." Uzlūkojiet Viņa pašaieliedzību; redziet, kādu mīlestību Viņš mums dāvājis; un tad centieties atdarināt šo paraugu.

Jaunajos vīros un sievietēs, kas strādājuši mūsu koledžā par skolotājiem, ir daudz tāda, kas Dievam nav patīcis. Jūs esat bijuši tik aizņemti ar sevi un tik tukši garīgumā, ka nespējāt jauniešus vadīt uz svētumu un Debesīm. Sakarā ar jūsu mīlestības trūkumu uz Dievu un Kristu daudzi savās mājās atgriezās vēl vairāk nocietinājušies savā grēkus nenozēlojošajā stāvoklī. Staigājot bez Jēzus gara, jūs esat atbalstījuši neticību, vieglprātību un nelaipnu izturēšanos, jo jūs paši esat ļāvuši vaļu šiem ļaunumiem. Jūs nesaprotat šīs rīcības sekas — dvēseles, kuras varēja izglābt, ir pazudušas.

Daudzi uzbrūk brālim X. Viņi to apvaino laipnības trūkumā, asumā un bardzībā. Bet daži no tiem, kas viņu nosoda, paši nav mazāk vainīgi. "Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu!" Brālis X ne vienmēr ir rīkojies gudri, un to bija grūti pārliecināt atzīt, ka viņa ietais ceļš nav bijis tas vislabākais. Viņš nav bijis tik labprātīgs pieņemt padomu un mainīt savas mācīšanas metodes un izturēšanos pret studentiem, kā viņam to vajadzēja. Bet tos, kas viņu šī trūkumā dēļ vēlas sodīt, varētu arī savukārt pašus pamatotī notiesāt. Viens var būt brīvs no vājības, ko viņš redz savā brālī, tomēr tajā pašā laikā viņam var būt kļūdas, kas Dieva acīs ir daudz smagākas.

Šī bezjūtīgā otra kritizēšana ir pilnīgi sātaniska. Man ir rādīts, ka brālis X pelna cieņu par labo, ko viņš ir darījis. Izturieties pret viņu saudzīgi. Viņš ir (36) veicis darbu, ko vajadzēja sadalīt starp trim. Lai tie, kas tik dedzīgi meklē viņa kļūdas, stāsta, ja ir padarījuši ko vairāk. Viņš smagi strādāja, kad

citi meklēja atpūtu un izpriecas. Tagad brālis ir noguris; Dievs gribētu, lai viņš uz laiku noliktu dažas no šīm papildu nastām. Tik daudzi uzdevumi sadala viņa laiku un uzmanību, ka tas īsti labi nespēj izpildīt nevienu.

Brālim X nevajadzētu pieļaut sava kaujinieciskā gara pamošanos, kas liek viņam sevi attaisnot. Viņš ir devis iemeslu neapmierinātībai. Dievs to viņam ir atklājis liecībā.

Studentus nevajadzētu atbalstīt kļūdu meklēšanā. Iedrošināts šis apsūdzošais gars pieaugs, un studenti jutīsies brīvi kritizēt skolotājus, kas neatbilst viņu gaumei, un tā strauji vairošies neapmierinātība un strīdi. Pret šo ļaunumu ir jācīnās, līdz tas tiek noslāpēts. Vai šis ļaunums tiks novērsts? Vai skolotāji atteiksies no savām tieksmēm pēc pārākuma? Vai viņi strādās pazemībā, mīlestībā un savstarpējā saskaņā? To rādīs laiks.

VECĀKU AUDZINĀŠANA

Man ir rādīts, ka daudzi vecāki, kas apliecina ticību šim laikam dotajai svinīgajai vēstij, nav audzinājuši savus bērnus Dievam. Viņi nav savaldījuši paši sevi un ir iedegušies dusmās pret katru, kas tos ir mēģinājis savaldīt. Viņi dzīvā ticībā nav ik dienas nolikuši savus bērnus uz Kunga altāra. Daudziem no šiem jauniešiem ir atļauts pārkāpt ceturto bausli, meklējot Kunga svētajā dienā savu prieku. Tie nav izjutuši sirdsapziņas pārmetumus, izejot Sabatā uz ielas, lai izklaidētos un uzjautrinātos. Daudzi iet, kur viņiem patīk, un dara, kas viņiem patīk, un viņu (37) vecāki tik ļoti bīstas viņus sakaitināt, ka, atdarinot Ēja rīcību, tie viņiem neko nepavēl.

Šie jaunieši beidzot zaudē visu cieņu pret Sabatu un neatrod nekā pievilcīga reliģiskās sanāksmēs vai svētās un mūžīgās lietās. Ja vecāki cenšas viņus maigi un mierīgi pārliecināt, tad viņi aizbildinās, norādot uz dažu draudzes locekļu kļūdām. Taču vecāki nevis aplāpē pirmo šāda veida mēģinājumu, bet domā tieši tāpat kā bērni — ja tas vai kāds cits būtu bijuši pilnīgi, tad arī viņu bērni būtu tādi. Tā vietā viņiem vajadzētu bērnus mācīt, ka citu grēki tos neattaisnos. Kristus ir vienīgais patiesais Paraugs. Daudzu citu cilvēku netaisnība neattaisno nevienu viņu nepareizo soli un nekādā ziņā nesamazina viņu vainu. Dievs tiem ir devis vienu pilnīgu, cēlu un augstu standartu. Viņiem jāatbilst šim paraugam neatkarīgi no tā, kā rīkojas citi. Bet daudzi vecāki, mīlot savus bērnus, liekas, zaudē saprātu un spējas spriest, un sātans savukārt sekmīgi izlieto šos izlutinātos, savtīgos, neaudzinātos jauniešus, lai pazudinātu viņu vecākus. Mana uzmanība tika pievērsta Dieva dusmām, kas nāca pār neticīgajiem un nepaklausīgajiem senā Israēla ļaudīm. Viņiem bija skaidri atklāts pienākums pamācīt bērnus. Tikpat saistošs tas ir ticīgajiem vecākiem šajā paudzē. "Klausies, Mana tauta, Manu mācību, atveriet savas ausis Manas mutes vārdiem! Es atdarīšu savu muti runai ar sakāmiem vārdiem, stāstīšu senlaiku mīklas. Ko esam dzirdējuši un zinām un ko mūsu tēvi mums ir stāstījuši, to mēs neslēpsim viņu bērniem, to mēs stāstīsim viņu pēcnācējiem: tā Kunga slavenos darbus un Viņa spēku, un Viņa brīnumus, ko Viņš ir darījis."

Bērni ir tādi, kādus vecāki ar savām pamācībām, audzināšanu un piemēru viņus izveido. Tāpēc vecāku uzticība jauniešu sagatavošanā kalpošanai Dievam ir ārkārtīgi svarīga. Bērniem jau agri vajadzētu mācīt reliģisko pienākumu svētumu. Tā ir vissvarīgākā (38) daļa viņu audzināšanā. Pirms visām citām lietām mums vajadzētu izpildīt savu pienākumu pret Dievu. Vadoties no principa, ir jāmāca stingra bauslības ievērošana. "Viņš ir iecēlis liecību Jēkabā un devis bauslību Israēlā, Viņš ir arī pavēlējis mūsu tēviem, ka tā mācāma viņu bērniem, lai to zinātu vēlākais dzimums, bērni, kas vēl dzims, ka tie celtos un par to stāstītu arī saviem bērniem, lai tie liktu savu cerību uz Dievu un neaizmirstu Dieva darbus, un turētu Viņa pavēles, lai viņi nebūtu tādi kā viņu tēvi, stūrgalvīga un nepaklausīga cilts - cilts, kas savā sirdī nebija pastāvīga, kam gars neturējās pie Dieva."

Šeit atklāta lielā vecāku atbildība. Ja bērniem atļauj ar nesavaldītu gribu un kaislībām sasniegt vīra un sievas briedumu, tad arī vēlākajā dzīvē viņu rīcība visā visumā būs tāda, kuru Dievs nosoda. Viņi kāro pēc vieglprātīgām izpriecām un neticīgiem biedriem. Tiem tika atļauts nevērīgi izturēties pret reliģiskiem pienākumiem un apmierināt savas miesīgās sirds tieksmes, un rezultātā sātans tagad pārvalda viņu prātu un noteic savus pamatlikumus. Vecāki ... viņam ir devuši bagātīgas iespējas šādam darbam. Vairums atkrišanu no Dieva, kas notikušas šajā vietā, ir saistītas ar vecāku nolaidību, neaudzinot savus bērnus apzinīgai, reliģiskai dzīvei. Šo bērnu stāvoklis ir nožēlojams. Viņi saucas kristieši, bet viņu vecāki nav pūlējušies tos pamācīt, kādiem jābūt kristiešiem, kā liecināt par Dieva žēlastību, kā Viņu slavēt un kā savā dzīvē atspoguļot Kristus dzīvi.

Kad šie bērni iestājas skolā un satiekas ar citiem audzēkņiem, tad tie, kas patiesi centušies būt kristieši, kaunas rīkoties saskaņā ar savu ticību šo biedru klātbūtnē, kuriem tomēr bija pieejama tik liela gaismā. Viņi kaunas parādīties īpatnēji (39) un tāpēc apspiež savu vēlēšanos un noliek savus ieročus tieši tajā laikā, kad tie ir visvajadzīgākie, kad caur šiem neticīgajiem biedriem strādā

tumsības spēki, lai arī viņus atrautu no Kristus. Viņi bez aizsarga un reliģisku pamatlikumu atbalsta uzkāpj uz briesmu pilnas takas, domājot, ka būs grūti vai nepatīkami kopā ar tādiem biedriem ienest savu reliģiju klasē, spēļu laukumā un visā savā saskarē ar citiem skolēniem. Tā viņi atsedz savu dvēseli sā-tana bultām. Kur ir šo jauniešu audzinātāji un apsargātāji? Kur ir tie, kas ar vienu roku satver Dieva troni, kamēr ar otru apskauj šos jauniešus, lai vilktu viņus pie Kristus? Tieši šeit šiem bērniem jāiepazīst reliģijas spēks, jātiek atturētiem ar stipru roku.

Daudzi no tiem, kas tik ilgi atraidījuši dievišķo vadību un aizbildniecību, aizskrien pa vieglprātības un savtīgu izpriecu ceļu, jā, vēl vairāk, pat vēl zemiskākā rīcībā un miesas aptraipīšanā. Rezultātā viņu prāts ir kļuvis netīrs un reliģija tiem vairs nepatīk. Daži pa šo lejup vedošo ceļu ir nogājuši tik tālu un tik dedzīgi sekojuši sodomiešu pēdās, ka viņi šodien ir gandrīz vai nolādēti un brīdinošā balss viņus vairs neaizsniedz. Viņi nekad vairs netiks izglābti, un viņu bojāejā vainojami vecāki. Pazemojošās baudas, kuru dēļ tie pienesuši tik milzīgus upurus — veselību, dvēseles mieru un mūžīgu dzīvi, beigās sniedz tikai rūgtumu.

Vecāki, Kristus dēļ nekļūdieties savā vissvarīgākajā darbā — savu bērnu raksturu veidošanā laikam un mūžībai. Nepareiza rīcība no jūsu puses, ja jūs viņus uzticīgi nepamācāt vai ja jūs ļaujaties negudrai mīlestībai, kas jūsu acīm aizklāj bērnu trūkumus un kavē tos pareizi savaldīt, izsauks viņu bojāeju. Jūsu rīcība var dot nepareizu virzienu visai viņu turpmākajai dzīvei. Jūs izšķirat (40) to, kas viņi būs un ko viņi darīs Kristus, citu cilvēku un savas dvēseles labā.

Pret saviem bērniem izturieties taisnīgi un godīgi. Strādājiet drosmīgi un pacietīgi. Nebīstieties no šķēršļiem, neželējiet laiku un pūles, nevairieties no nastām un ciešanām. Jūsu bērnu nākotne liecinās par jūsu darba raksturu. Jūsu bērnu harmoniskā attīstība būs vislabākais pierādījums uzticībai Kristum. Tie ir Kristus īpašums, atpirkti ar Viņa asinīm. Ja viņu iespaids ir pilnīgi Kristus pusē, tad tie ir Viņa līdzstrādnieki, kas palīdzēs arī citiem atrast dzīvības ceļu. Ja jūs Dieva uzticētajā darbā esat nolaidīgi, tad jūsu neprātīgās audzināšanas dēļ bērni kļūst par tās šķiras pārstāvjiem, kas arī citus attur no Kristus un stiprina tumsas valsti.

Es runāju, ko zinu, es jums liecinu par to, ko esmu redzējis, šakot, ka mūsu jaunatnes vidū, starp izglītotajiem jaunajiem cilvēkiem, kuru vecāki nes kristieša vārdu, Dievs saskata smagus pārkāpumus, kas ir tik plaši izplatīti, ka veido vienu no pēdējo dienu zīmēm. So ļauno tieksmju ir tik daudz, ka rodas vajadzība tās skaidri atklāt un nosaukt vārdā. Ir grēks vieglprātīgi vai nicinoši izturēties pret saviem agrākajiem solījumiem svētīties Dievam. Reliģiskas ieinteresētības brīdī Svētais Gars viņus ierosināja pilnīgi nostāties zem asinīm krāsotā Lielkunga Imanuēla karoga. Bet vecāki paši atradās tik tālu no Dieva, viņi bija tik ļoti aizņemti laicīgās rūpēs un darbā vai arī tā piepildīti ar šaubām un neapmierinātību attiecībā uz saviem reliģiskiem piedzīvojumiem, ka bija pilnīgi nespējīgi pamācīt savus bērnus. Siem nepieredzējušajiem jauniešiem vajadzēja gudru un stipru roku, kas parādītu pareizo ceļu un ar padomu un ierobežošanu atturētu no nepareizā ceļa.

Reliģiskajai dzīvei vajadzētu atklāties skaidrā pretstatā pasaules cilvēku un izpriecu mīļotāju dzīvei. Tam, kas vēlas būt Kristus māceklis, vajag uzņemties krustu un nest to, sekojot Jēzum. Mūsu Pestītājs nedzīvoja, lai izpatiktu sev, un arī mēs tā nedrīkstam dzīvot. Augsti garīgi sasniegumi prasīs pilnīgu (41) svētīšanos Dievam. Bet jaunatnei šī pamācība nav dota, jo tā runātu pretī vecāku dzīvei, tāpēc bērni tika atstāti, lai viņi, cik spēdami, paši iepazītos ar kristīgu dzīvi. Kad tie tiek kārdināti meklēt pasaules cilvēku sabiedrību un piedalīties pasaulīgās izpriecās, mīlošie vecāki, negribēdami viņiem aizliegt kādu iegribu, — ja viņi vispār šajā lietā kaut ko saķa vai dara, — ar savu nenoteikto un svārstīgo izturēšanos ir ļāvuši saviem bērniem domāt, ka ceļš, kuru tie izvēlējušies, nemaz nav pretrunā ar kristīgu dzīvi un raksturu.

Reiz uzkāpuši uz šīs takas, viņi parasti turpina pa to iet, līdz uzvar pasaulīgais elements un tie sāk zoties par savu agrāko pārliecību. Viņi nicina savu agrāko vienkāršo sirsnību, kad viņu sirds vēl bija maiga, un atrod iegānu izvairīties no krustā sistā Pestītāja un draudzes svētajām prasībām. Šī šķira vairs nekad nevar kļūt par tādiem cilvēkiem, par kādiem viņi būtu varējuši uzaugt, ja nebūtu noslāpēta sirdsapziņas pārliecība un notrulinātas svētākās, maigākās jūtas. Ja arī vēlāk viņi kļūs par Kristus sekotājiem, tad tomēr tiem būs jānes rētas, ko viņu dvēselē atstājusi necieņa pret svētām lietām.

Vecāki nesaskata šīs lietas. Viņi neparedz savas rīcības sekas. Tie neizjūt, ka viņu bērniem ir vajadzīga vismaigākā pieeja, visrūpīgākā audzinošā disciplīna dievišķajā dzīvē. Viņi tos nevērtē kā tiešo Kristus īpašumu, kas atpirkti ar Viņa asinīm, kā Viņa žēlastības trofejas un kā prasmīgus instrumentus Dieva rokās, kas jāizlieto Viņa valsts uzcelšanai. Sātans vienmēr cenšas izraut šos jauniešus no Kristus rokām, un vecāki nesaskata, ka lielais ienaidnieks tieši viņiem blakus paceļ savus ellišķīgos karogus. Viņi ir tik aklī un domā, ka tas ir Kristus karogs.

Ar godkāri vai slinkumu, šaubām vai savu iegribu apmierināšanu sātans aizvil bērņus no šaurā svētuma ceļa, kas sagatavots Kunga atpirkto kājām. Tie parasti šo ceļu (42) neatstāj uzreiz. Viņi tiek aizrauti prom pakāpeniski. Spēruši vienu nepareizu soli, tie vairs nedzird Gara liecību, ka Dievam viņi ir labi un pieņemami. Tad viņi kļūst mazdūšīgi un šaubīgi. Tie izjūt nepatiku pret reliģiskiem pasākumiem, tāpēc ka sirdsapziņa viņus notiesā. Viņi ir iekrituši sātana slazdā, un izglābšanās ceļš ir tikai viens. Viņiem pa noieto ceļu jāiet atpakaļ un dvēseles pazemībā jāatzīst savi grēki un jāatsakās no attiecīgās rīcības. Lai viņi no jauna meklē savus agrākos piedzīvojumus, kurus tie nav nopietni vērtējuši, lai rūpīgi kopj katru dievišķi iedvestu domu un lai viņu dvēselē valda svētas jūtas, kādas vienīgi Dieva Gars var dot. Ticība Kristus varenībai sniegs spēku censties un gaismu, lai nenomaldītos.

Kristīgiem vecākiem ir jābūt gataviem dot saviem bērņiem šīs praktiskās pamācības reliģiskajā dzīvē. Dievs to no jums prasa, un, ja jūs nedarāt šo darbu, tad savu pienākumu atstājat neizpildītu. Rādiet saviem bērņiem, kādas ir Dieva izraudzītās audzināšanas metodes un kādi ir noteikumi sekmju iegūšanai kristīgā dzīvē. Māciet viņus, ka, pārmērīgi rūpējoties par šīs dzīves vajadzībām, tie nespēs kalpot Dievam; bet neļaujiet viņiem domāt, ka nav vajadzīga piepūle un ka brīvos brīžus drīkst pavadīt bezdarbībā. Dieva Vārds šajā jautājumā runā skaidri. Jēzus, Debesu Augstība, ir atstājis piemēru jaunatnei. Viņš dienīšķo maizi sev nopelnīja, strādājot Nācaretes darbnīcā. Viņš bija pakļauts saviem vecākiem un necentās būt noteicējs pār savu laiku vai rīkoties pēc paša gribas. Dzīvojot ērti un apmierinot savas vēlmes, jaunietis nekad neaizsniegs patiesu lielumu un cēlumu ne kā cilvēks, ne arī kā kristietis. Dievs jums neapsola, ka, Viņam kalpojot, iegūsīm ērtības, godu vai bagātību, bet Viņš apgalvo, ka "vajāšanas" jums sniegs visas vajadzīgās svētības un nākamā pasaulē arī mūžīgo dzīvi. Neko mazāku par pilnīgu svētīšanos Viņa darbam Kristus nepieņems. Šī mācība jāsaprot ikvienam no jums. (43)

Tie, kas pētī Bībeli, prasa padomu no Dieva un paļaujas uz Kristu, būs spējīgi gudri rīkoties visos laikos un visos apstākļos. Labos principus uzskatāmi atainos reālā ikdiena. Lai tikai šī laika patiesība tiek sirsnīgi uzņemta un kļūst par rakstura pamatu, tad tā rādīs nelokāmu mērķtiecību, ko nespēs iete-kmēt izpriecu vilinājumi, ieradumu spēks, pasaules mīlētāju nicināšana un paša sirds prasības pēc savu iegribu apmierināšanas. Vispirms jāapgaismo sirdsapziņa un Dievam jāpakļauj sava griba. Dvēselē jāvalda patiesības un taisnības mīlestībai, un tad attīstīsies raksturs, kuru Debesis var atzīt par labu.

Mums ir spilgti piemēri, kas rāda spēcīgu reliģisku principu stiprinošo varu. Pat bailes no nāves nevarēja piespiest pārgurušo Dāvidu dzert no Bētlemes ūdens, tas ir, ņemt to, par ko drosmīgi vīri bija riskējuši ar savu dzīvību. Draudošā lauvu bedre nespēja atturēt Daniēlu no ikdienas lūgšanām, ne arī kvēlojošais ceplis likt Sadraham un viņa biedriem zēmoties Nebukadnecera uzceltā elka priekšā. Jauni cilvēki, kam ir stipri pamatlikumi, atturēsies no izpriečām, neņems vērā sāpes un nicinās pat lauvu bedri un karsti sakurināto cepli, lai tikai neparādītos neuzticīgi Dievam. Vērojiet Jāzepa raksturu! Tikumība tika pakļauta smagam pārbaudījumam, tomēr uzvara bija pilnīga. Šis godājamais jaunietis pārbaudi izturēja visās vietās. Katrā pārbaudījumā atklājās tas pats augstais un nelokāmais pamatlikums. Kungs bija ar viņu, un Kunga Vārds bija likums.

Šāda stingrība un neaptraipīta nostāja par pamatlikumiem gaiši izceļas pretstatā šī laikmeta jauniešu vājumam un nederīgumam. Ar dažiem izņēmumiem, viņi visi ir svārstīgi, mainoties līdz apstākļiem un videi, kas šodien saķa vienu un rīt atkal kaut ko citu. Piedāvājiet viņiem vilinošās izpriečas vai savu tieksmju apmierināšanas iespējas, un iekārojama apmierinājuma labad tiks upurēta sirdsapziņa. Vai tādām cilvēkiem var uzticēties? Nekad! Kad kārdinājumu (44) nebūs, viņš varbūt izskatīsies ļoti savākts un jūsu šaubas un aizdomas liksies netaisnas; bet, lai tikai rodas izdevība, un viņš pievils jūsu uzticību. Viņa sirds nav skaidra. Viņš atkāpsies tieši tad, kad stingrība un nostāšanās par pamatlikumiem būs vajadzīga visvairāk, un, ja viņš nekļūst par Jūdu, tad tikai tāpēc, ka nav piemērotas izdevības.

Vecāki, pirmkārt, jums vajadzētu paklausīt pienākuma aicinājumam un ar sirdi un dvēseli nodoties darbam, kuru Dievs jums devis. Ja jums arī ir trūkumi citur, tad esiet pilnīgi, esiet darboties spējīgi vismaz šeit. Ja jūsu bērņi pēc audzināšanas mājās būs skaidri un tikumīgi, ja ieņems kaut vismazāko un zemāko vietu Dieva lielajā plānā par labu pasaulei, tad jūsu dzīvi nevar saukt par zaudējumu, un tā nekad nebūs jānožēlo.

Uzskats, ka jums vajag padoties stūrgalvīgu bērņu paradumiem, ir kļūda. Elīsu pašā darba sākumā izsmēja un izzobojā Bēteles jaunatne. Viņš bija ļoti miermīlīgs vīrs, bet Dieva Gars viņu spieda pasludināt lāstu pār šiem zobgaļiem. Viņi bija dzirdējuši par Elijas uzbraukšanu Debesis un šo svinīgo notikumu pārvērtā par izsmiekla priekšmetu. Elisa parādīja, ka ne veci, ne jauni nedrīkst ar viņu

jokoties viņa svētajā aicinājumā. Kad tie viņam sacīja, ka labāk būtu bijis, ja viņš tāpat kā Elija būtu uzbraucis augšā, viņš tos Kunga Vārdā nolādēja. Briesmīgais sods, kas par viņiem nāca, bija no Dieva. Pēc tam Elīsam viņa misijā grūtību vairs nebija. Piecdesmit gadus viņš iegāja un izgāja pa Bēteles vārtiem un devās no pilsētas uz pilsētu, ejot cauri visjaunāko un rupjāko neko nedarošu, izlaidīgu jauniešu pūļiem, bet neviens nekad viņu neizsmēja, ne arī nicināja viņa kā Visaugstākā pravieša tiesības. Pietika ar ārkārtīgu stingrību šajā vienā gadījumā darba iesākumā, lai viņu cienītu visā viņa dzīves laikā. Ja viņš nīrgāšanos būtu atstājis neievērotu, tad pūlis viņu izsmietu, nonievātu un varbūt pat nogalinātu, (45) un viņš nebūtu varējis izpildīt savu uzdevumu — pamācīt un glābt tautu tās lielajā nelaimē.

Pat laipnībai jābūt savām robežām. Autoritāte jāuztur ar noteiktu stingrību, vai arī daudzi to izsmies un nicinās. Tā saucamais maigums, pierunāšana un izdabāšana, kas vērojami vecāku un aizbildņu attiecībās ar jaunatni, ir vislielākais ļaunums, kas pār viņiem var nākt. Stingrība, noteiktība un pareizas prasības ir svarīgas katrā ģimenē. Vecāki, uzņemieties savus novārtā pamestos pienākumus, audziniet savus bērnus saskaņā ar Dieva plānu, pasludinot "Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā".

SVARĪGA LIECĪBA

Hildsburgā, Kalifornijā, 1882. g. 28. martā

Mīļais brāli X! Tavu vēstuli saņēmu tieši laikā. Neskatoties uz to, ka priecājos kaut ko par Tevi dzirdēt, lasot man kļuva skumji. Līdzīgas vēstules esmu saņēmusi no māsas ... un no brāļa Bet man nebija nekādu ziņu no brāļa ... vai kāda, kas viņu atbalsta. No Tavām vēstulēm es uzzināju, kāda ir bijusi Tava nostāja attiecībā uz rīcību pret šo brāli.

Tāds lietu stāvoklis Betlkrīkā mani nepārsteidz, bet man sāp, ka Tu, mans augsti cienītais brāli, šajā gadījumā esi iesaistīts nepareizajā pusē kopā ar tiem, kurus, es zinu, nevadā Dievs. Dažas no šīm personām ir godīgas, tomēr pieviltas. Viņi savus iespaidus ir saņēmuši no cita avota, ne no Dieva Gara.

Esmu bijusi piesardzīga, lai svarīgās lietās atsevišķiem cilvēkiem neizteiktu savus uzskatus; jo tas, ko esmu sacījusi, pat lūgdama to neizpaust, bieži ir izlietots (46) par labu netaisnībai. Cilvēki ir pūlējušies izvilkt no manis piezīmes par dažādiem jautājumiem un pēc tam teikto ir sagrozījuši un iztulkojuši ne-pareizi, liekot maniem vārdiem paust domas un uzskatus, kas nepavisam nesaskan ar manējiem. Bet ar to viņiem vajadzēs sastapties Dieva tiesā.

Gadījumā, kas Tev tagad sagādā grūtības, es nolēmu klusēt. Es domāju, ka vislabākais būtu ļaut notikumiem attīstīties, lai tad tie, kas bija labprātīgi nosodīt manu vīru, ieraudzītu, ka viņu pašu sirdīs ir iemājojis kurnēšanas gars un ka tas ir dzīvs arī vēl tagad, kad vīrs, par kuru viņi sūdzējās, jau klusi guļ kapā.

Es zināju, ka krīzei jānāk. Dievs šiem ļaudīm ir devis skaidras un norājošas liecības, lai izveidotos šāds stāvoklis. Ja viņi būtu paklausījuši Svētā Gara brīdinošajai, pamācošajai un lūdzošajai balsij, tad tagad viņi varētu priecāties par vienprātību un mieru. Bet tie, kas sacīja, ka tic šīm liecībām, nav tās ņēmuši vērā, un rezultātā notikusi plaša atkāpšanās no Dieva, kam sekot Viņa svētību atraušana.

Lai glābtu cilvēkus, Dievs izmanto dažādus līdzekļus. Viņš uz tiem runā ar savu Vārdu un ar saviem sludinātājiem un sūta ar savu Garu brīdinošas, norājošas un pamācošas vēstis. Šie līdzekļi ir paredzēti, lai apgaismotu ļaužu prātus, lai atklātu tiem viņu pienākumus un grēkus, kā arī svētības, kādas tie varētu saņemt; lai viņi pamostos un sajustu savu garīgo trūkumu, un ietu pie Kristus un Viņā meklētu tiem vajadzīgo žēlastību. Bet daudzi Kunga ceļa vietā izvēlas turpināt savus. Viņi nav salīdzināti ar Dievu un arī nevar tādi būt, pirms paša "es" nav sists krustā un Kristus caur ticību nedzīvo sirdī.

Katrs atsevišķs cilvēks ar savu personīgo rīcību vai nu Kristu atraida, atsakoties nodoties Viņa Garam un sekot Viņa piemēram, vai arī ticībā un paklausībā, aizliedzot sevi, izveido ar Viņu ciešu savienību. Mums katram jāizvēlas Kristus, tāpēc ka Viņš pirmais ir izvēlējis mūs. Ar Kristu jāsavienojas (47) tieši tiem cilvēkiem, kas dabīgi ir noskaņoti naidīgi pret Viņu. Lepnajā sirdī jāiemājo pilnīgas atkarības izjūtai. Tas ir liels un dziļi skarošs darbs, un daudzi, kas saucas Kristus sekotāji, to vispār nepazīst. Viņi Pestītāju pieņem vienīgi vārdos, bet nevis par savas sirds tieksmju vienīgo noteicēju.

Daži jūt, ka viņiem nepieciešama salīdzināšana, un līdz ar šīs vajadzības atzīšanu un ilgām pēc sirds pārveidošanās sākas cīņa. Atsacīšanās no savas gribas, varbūt no iemīļotām lietām un nodomiem, prasa piepūli, kuru daudzi vilcinās pielikt, sāk grīļoties un griežas atpakaļ. Tomēr šī cīņa jāizcīna

katrai sirdij, kas patiesi atgriezies. Mums jākaro ar kārdināšanām ārpusē un iekšienē. Mums jāiegūst uzvara pār sevi, jāsit krustā jūtas un iekāres, un tad sākas dvēseles savienība ar Kristu. Kā neizplaukušū zaru, kas izskatās bez dzīvības, uzpotē dzīvam kokam, tā mēs varam kļūt īstā Vīnakoka dzīvie zari. Un augļus, kurus nesa Kristus, nesīs arī visi Viņa sekotāji. Pēc šīs vienības izveidošanās to var saglabāt vienīgi ar nepārtrauktu, nopietnu un neatlaidīgu piepūli. Lai uzturētu un aizsargātu šīs svētās saites, Kristus sniedz savu spēku, bet visiem iespaidiem pakļautajam, bezpalīdzīgajam grēciniekam arī no savas puses jāpieliek nenogurstoša enerģija, vai arī sātans ar nežēlīgo, viltīgo spēku viņu atšķirs no Kristus.

Ikvienam kristietim nepārtraukti jāargā katra dvēseles ieeja, pa kuru varētu tuvoties sātans. Viņam jālūdz pēc dievišķas palīdzības un tajā pašā laikā apņēmīgi jāpretojas katrai tieksmei uz grēku. Ar drosmi, ticību un nemitīgām pūlēm viņš var uzvarēt, bet lai viņš atceras, ka, lai iegūtu uzvaru, Kristum jāpaliek viņā un viņam Kristū.

Ticīgo savienība ar Kristu dabīgi novedīs pie vienotības savā starpā, un tādas saites būs visizturīgākās virs zemes. Mēs esam viens Kristū, tāpat kā Kristus ir viens ar Tēvu. Kristieši ir zari un tikai zari Dzīvajā Vīnakokā. Zaram nav jāņem dzīvei vajadzīgā iztika no otra zara. Mūsu dzīvībai jānāk no paša (48) Vīnakoka. Vienīgi atrodoties personīgā savienībā ar Kristu, uzturot saskari ar Viņu ik dienas un ik stundas, mēs varam nest Svētā Gara augļus.

Betlkrīkas draudzē ir ienācis gars, kam nav nekā kopīga ar Kristu. Tā nav dedzība patiesības dēļ, ne arī mīlestība uz Dieva gribu, kā tas atklāts Viņa Vārdā. Tas ir paštaisnības gars. Tas jūs vada uz sevis paaugstināšanu pāri Jēzum un liek savus uzskatus un savas domas vērtēt augstāk par vienotību ar Kristu un vienotību savā starpā. Jums bēdīgā kārtā trūkst brāļu mīlestības. Jūs esat atkritusi draudze. Zināt patiesību, pretendēt uz savienību ar Kristu un tomēr nenest augļus un dzīvot svārstīgā ticībā — tas tikai nocietinās sirdi nepaklausībā un pašpaļāvībā. Mūsu pieaugšana žēlastībā, mūsu prieks, mūsu ģerīgums — viss atkarīgs no mūsu savienības ar Kristu un ticības pakāpes, kāda mums ir uz Viņu. Seit ir mūsu spēka avots pasaulē.

Daudzi no jums meklē godu cits no cita. Bet ko nozīmē gods vai atzinība no cilvēkiem tam, kas uz sevi raugās kā uz Dieva bērnu, kā uz Kristus līdzmantinieku? Ko nozīmē šīs pasaules prieki tam, kas ik dienas bauda Kristus mīlestību, kas pārspēj visu saprašanu? Ko nozīmē cilvēku nicināšana un pretestība tam, kuru caur Jēzu Kristu pieņem Dievs? Sirdī, kas uzticas Kristum, vairs nevar mājot savtība, tāpat kā kopā nevar pastāvēt gaisma un tumsa. Tāpat no ticības klātbūtnes bēg arī garīgs aukstums, kūtrums, lepnums un glēvulība. Vai tie, kas tik cieši savienoti ar Kristu kā zars ar vīnakoku, var runāt ar kādu par kaut ko citu un ne par Jēzu?

Vai jūs atrodaties Kristū? Jūs neesat Kristū, ja neatzīstat sevi par kļūdīgiem, bezpalīdzīgiem un nolādētiem grēciniekiem. Jūs neesat Kristū, ja paaugstināt un pagodināt sevi. Ja jūsos ir kāds labums, tad to var pierakstīt vienīgi līdzjutīgā Pestītāja žēlastībai. Jūsu piedzimšana, jūsu labā slava, jūsu bagātība, jūsu spējas, jūsu tikumi, jūsu dievbijība, jūsu labdarība vai jebkas cits (49) nevar neko pielikt saišu nostiprināšanai starp jūsu dvēseli un Kristu. Jūsu saistības ar draudzi un jūsu brāļu vērtējums jums nedos nekādu labumu, ja jūs neticat Kristum. Nepietiek, ja ticat kaut kam par Viņu; jums jātic Viņam. Jums pilnīgi jāpaļaujas uz Viņa glābjošo žēlastību.

Daudzi no jums Betlkrīkā dzīvo bez lūgšanām, bez domām par Kristu un nepaaugstinot Viņu apkārtējo cilvēku priekšā. Jums nav vārdu, lai slavētu Kristu; jums nav darbu, kas Viņu pagodinātu. Daudzi no jums tiešām ir kā svešinieki Kristum, it kā jūs nekad nebūtu dzirdējuši Viņa Vārdu. Jums nav Kristus miera, jo jums nav īsta pamata mieram. Jums nav savienības ar Dievu, jo jūs neesat vienoti ar Kristu. Mūsu Pestītājs sacīja: "Neviens nenāk pie Tēva kā vien caur Mani." Kristus darbā jūs neesat derīgi. "Bez Manis," saka Jēzus, "jūs nenieka nespējat darīt" — neko tādu, ko Dievs vērtētu, neko tādu, ko Kristus pieņemtu no jūsu rokām. Bez Kristus jums nevar būt nekā, izņemot maldinošu cerību, jo Viņš pats paskaidro: "Ja kas nepaliek Manī, tas kā zars izmetams ārā un sakalst; tos savāc un iemet ugunī, un tie sadeg."

Progresu kristīgajos piedzīvojumos raksturo pieaugoša pazemība kā pieaugošas atzišanas rezultāts. Ikviens, kas vienots ar Kristu, nošķirsies no visas netaisnības. Dievu bīstoties, es jums saku: man ir rādīts, ka daudzi no jums zaudēs mūžīgo dzīvi, jo jūs savu cerību uz Debesīm ceļat uz nepareiza pamata. Dievs jūs ir atstājis jūsu pašu ziņā, "ka Viņš tevi pazemotu un pārbaudītu, ka Viņš zinātu, kas ir tavā sirdī". Jūs esat nevērīgi izturējušies pret Rakstiem. Jūs nicinat un atmetat Liecības, tāpēc ka tās norāj jūsu iemīļotos grēkus un traucē jūsu bezrūpīgo apmierinātību. Ja sirdī mājō Kristus, tad dzīvē atklāsies Viņa līdzība. Tur, kur reiz valdīja lepnums, virsroku ņems pazemība. Padevība, lēnprātība, pacietība (50) mīkstinās iedzīmtā un dabīgi stūrgalvīgā, nesavaldīgā rakstura rupjos vilcienus. Mīlestība uz Jēzu izpaužīsies mīlestībā uz Viņa ļaudīm. Tā nebūs untumaina un

lēmīgvēdīga, bet gan mierīga, dziļa un stipra. Kristieša dzīve būs brīva no katras aizbildināšanās, brīva no izlikšanās, viltības un meliem. Tā būs nopietna, sirsnīga, patieša un cēla. Katrā vārdā būs dzirdams Kristus. Viņš būs redzams katrā darbā. Dzīvē mirdzēs iemājojošā Pestītāja gaisma. Sarunājoties ar Kungu un priecīgi domājot par Dieva lietām, dvēsele sagatavosies Debesīm un smagi pūlēsies, lai piepulcinātu Kristus ganāmpulkam arī citas dvēseles. Mūsu Pestītājs var un grib darīt mūsu labā vairāk, nekā mēs spējam lūgt vai pat iedomāties.

Draudzei Betlkrīkā vajadzīgs patiesi pazemīgs, neliekuļots gars. Man ir rādīts, ka daudzi sevī lolo nesvētas ilgas pēc virskundzības. Daudziem patīk, ka viņiem glaimo, un viņi greizsirdīgi uzmana, vai pret tiem neizturas neiecietīgi vai nevērīgi. Tur valda cietsirdīgs, nepiedodošs gars. Tur ir skaudība, strīdi un savstarpēja sacensība.

Savienībai ar Dievu nekas nav svarīgāks par visdziļāko pazemību. "Es dzīvoju," saka Augstais un Svētais, "pie tiem, kam sagrauzts un pazemīgs gars." Kamēr jūs tik dedzīgi cīnāties pēc pirmās vietas, atcerieties — ja jums nebūs lēnprātīga, pazemīga gara, tad Dieva acis jūs būsiet pēdējie. Sirds lepnums daudziem liks pakrist, kur viņi būtu varējuši gūt sekmes. "Priekš bojā iešanas cilvēka sirds kļūst lepna, bet pazemība ved godā." "Kad Ēfraims runāja, visos radās bailes, un viņš bija ieguvis lielu cieņu Israēlā; bet tad viņi krita grēkā ar Baalu un dabūja tādēļ galu." "Daudzi ir aicināti, bet maz ir izredzēti." Daudzi dzird žēlastības ielūgumu un tiek visādi pārbaudīti; bet ar Dzīvā Dieva zīmogu apzīmogos tikai nedaudzus. Neliels skaits pazemosies kā mazi bērni, lai varētu ieiet Debesu valstībā.

Maz ir to, kas saņem Kristus žēlastību ar pazemību un ar dziļu, pastāvīgu savas necienības izjūtu. Tāpēc (51) Kungs mūsu labā var tik maz darīt. Dievs grib, lai jūs katrs personīgi dzītos pēc mīlestības un pazemības katrs savā sirdī. Galveno uzmanību pievērsiet sev, attīstiet tās augstās rakstura īpašības, kas jūs darītu derīgus šķīsto un svēto sabiedrībai.

Jums visiem vajadzīgs Dieva pārveidojošais spēks. Jums pašiem Viņš ir jāmeklē. Savu dvēseļu dēļ nepametiet vēl ilgāk novārtā šo darbu. Visu jūsu grūtību cēlonis ir atšķirtība no Dieva. Jūsu nevienprātība un šķelšanās ir nekristīga rakstura auglis.

Es biju domājusi palikt klusu un ļaut jums turpināt savu ceļu, līdz jūs ieraudzītu savas rīcības grēcīgumu un sajūtu pret to riebumu; bet atkāpšanās no Dieva nocietina sirdi un apstulbo prātu, un rezultātā cilvēks arvien mazāk spēj aptvert savu patieso stāvokli, līdz beidzot Dieva žēlastība tiek atrauta, kā tas notika pie jūdu tautas.

Es vēlos, lai manu viedokli skaidri saprastu. Es nesimpatizēju rīcībai, kas vērsta pret brāli Ienaidnieks daudzu sirdī ir atmodinājis naida jūtas. Brāļa pieļautās kļūdas viena persona atstāstījusi otrai, un čaklas tenkotāju mēles, apgādājot ugunskuru ar malku, tās pastāvīgi palielināja. Vecāki, kas rūpes par savu bērnu dvēselēm nekad nav izjutuši un viņus nekad nav pareizi savaldījuši un pamācījuši, ir tieši tie, kas visrūgtāk pretojas, ja viņu bērni skolā tiek ierobežoti, nopelti vai aprāti. Daži no šiem bērniem ir negods draudzei un negods adventismam.

Vecāki ignorēja viņiem pašiem izteiktos rājienus un arī pārmetumus, ko saņēma viņu bērni, kā arī nepiesargājās, lai bērni to nepamanītu. Vecāku grēks iesākās ar nepareizu audzināšanu mājās. Dažu šo bērnu dvēseles (52) tiks zaudētas, tāpēc ka viņi nesaņēma pamācības no Dieva Vārda un nekļuva par kristiešiem savās mājās. Vecākiem vajadzēja nevis simpatizēt savu bērnu nepareizajai rīcībai, bet viņus norāt un atbalstīt uzticīgo skolotāju. Šie vecāki paši nav bijuši vienoti ar Kristu. Un tas ir iemesls drausmīgajai nolaidībai viņu tiešajā pienākumā. To, ko sējuši, viņi arī pļaus, un pļauja tiem neizpaliks.

Skolā brāli ... apgrūtināja ne tikai bērnu nepareizā rīcība, bet arī vecāku nesaprātīgā izturēšanās, kas radīja un baroja naidu pret ierobežojumiem. Pārpūlēšanās, nemitīgas rūpes, nesaņemot nekādu palīdzību savās mājās, bet drīzāk speciālu kaitināšanu, — tas viss ir iemesls tam, kāpēc viņš reizēm zaudēja pašsavaldīšanos un rīkojās neapdomīgi. Daži to ir izmantojuši savā labā un maznozīmīgas kļūdas iztēlojuši par smagiem grēkiem.

Ļaudis, kas Sabatu tur tikai vārda pēc, cenšas savienot Kristu ar Beliālu; viņi ar vienu roku turas pie patiesības un ar otru pie pasaules un ir apņēmuši savus bērnus, kā arī aptumšojuši draudzi ar atmosfēru, kas pilnīgi sveša reliģijai un Kristus Garam. Viņi neuzdrošinās atklāti pretoties patiesībai. Viņi neuzdrošinās drosmīgi pateikt, ka netic Liecībām, bet, vārdos apliecinādami ticību kā patiesībai, tā Liecībām, viņi tomēr nav paklausījuši nekam. Ar savu rīcību viņi aizlieguši gan patiesību, gan Liecības. Viņi vēlas, lai Kungs viņu dzīvē īstenotu savus apsolījumus, bet atsakās saskaņoties ar nosacījumiem, uz kuriem apsolījumi pamatoti. Viņi nevēlas atsācīties no visa, kas kavē nedalīti

nodoties Kristum. Vārda sludināšanas iespaidā notiek daļēja pasaulīguma apspiešana, bet ne pilnīga mīlestības virziena izmaiņa. Galu galā uzvaru gūst pasaulīgas alkas, miesas kāre, acu kāre un dzīves lepnība. Sie ļaudis visi saucas par kristiešiem. Viņu vārdi atrodas draudzes grāmatās. Kādu laiku viņi dzīvo šķietami reliģisku dzīvi, bet vēlāk pārāk bieži pakļauj sirdi valdošajam pasaules iespaidam. (53)

Lai kādas arī būtu brāļa ... kļūdas, jūsu rīcība tomēr ir neattaisnojama un nekristīga. Jūs esat pētījuši viņa agrāko dzīvi un uzmeklējuši visu, kas ir bijis nelabvēlīgs viņam, pat katru ļaunuma ēnu, un viena vārda dēļ esat darījuši viņu par noziedznieku. Jūs esat sakopājuši visus spēkus, kas bija jūsu rīcībā, lai šajā apsūdzošajā darbā sevi attaisnotu. Atcerieties, tieši tāpat Dievs izturēsies pret katru no jums. "Ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsiet tiesāti; un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots." Tie, kas piedalījušies šajā apkaunojošajā tiesāšanā, ar savu darbu reiz atkal sastapsies. Kā jūs domājat, kādu iespaidu jūsu rīcība atstās uz audzēkņiem, kas vienmēr ir bijuši neiecietīgi pret ierobežojumiem? Kā šīs lietas ietekmēs viņu raksturu un dzīves gaitu?

Ko par šīm lietām saka Liecības? Pat viena nepareiza rakstura iezīme, viena lolota grēcīga vēlēšanās beidzot iznīcinās visu Eviņģēlija spēku. Pat viena grēcīga tieksme norāda uz dvēseles pievilto stāvokli. Ikkatra nodošanās šai iegribai nostiprina sirdī antipātijas pret Dievu. Nepatika pret pienākumu un patika pret grēku ir ķēdes, ar kurām sātans sasaista cilvēkus savos slazdos. Vienīgi tie, kas labāk ir gatavi mirt, nekā darīt netaisnību, tiks atzīti par uzticīgiem.

Bērns var saņemt veselīgas reliģiskas pamācības; bet, ja vecāki, skolotāji vai aizbildņi pieļauj, ka viņa raksturu ietekmē kāds nepareizs ieradums, tad šis ieradums, ja to neuzvarēs, kļūs par valdošo spēku, un bērns būs pazaudēts.

Dieva Gars dod liecību un saka: Neielaidieties nekādās sarunās ar ienaidnieku! Iznīciniet dzeloņus, jo pretējā gadījumā tie iznīcinās jūs. Uzplēsiēt sirds neapstrādāto zemi! Padariet šo darbu dziļi un pilnīgi! Lai patiesības arklis izsakņo nezāles un ērkšķus!

Dusmīgajiem, apsūdzošajiem farizejiem Kristus sacēja: "Kas no jums ir bez grēka, tas lai pirmais met akmeni uz viņu!" Vai tie, kas bija tik labprātīgi apsūdzēt un notiesāt brāli X, ir (54) bez grēka? Ja šo cilvēku raksturs un dzīve tiktu pārmeklēti tikpat rūpīgi visas sabiedrības priekšā, kā viņi ir rīkojušies ar brāli X, tad daži no viņiem izrādītos daudz ļaunāki, nekā tie ir centušies attēlot viņu.

Es neuzdrošinos vēl ilgāk klusēt. Es saku Tev un draudzei Betlkrīkā – jūs esat izdarījuši lielu kļūdu. Jūs esat netaisni izturējušies pret cilvēku, kam jūs un jūsu bērni ir parādā pateicību, bet to jūs nesaprotat. Jūs esat atbildīgi par koledžā atstāto iespaidu. Tagad iestājies miers, tāpēc ka audzēkņi ir dabūjuši iespēju iet savus ceļus. Citā krīzē viņi izturēsies tikpat apņēmīgi un neatlaidīgi kā šai gadījumā; un, ja viņi atrod tik spējīgu aizstāvi, kādu viņi atraduši brālī X, tad tie atkal var sasniegt savu mērķi. Dievs ir runājis uz skolotājiem un audzēkņiem un draudzes locekļiem, bet jūs viņa vēstis esat atmetuši. Jūs labāk esat izvēlējušies iet savu ceļu, nerēķinoties ar tālākām sekām.

Dievs mums kā tautai ir devis brīdinājumus, rājienus un aicinājumus sargāties pa labi un pa kreisi, lai vadītu mūs prom no pasaulīgiem paradumiem un pasaulīgās gudrības. Viņš prasa, lai mēs būtu īpaši ticībā un raksturā, lai mēs atbilstu standartam, kas tālu pārsniedz pasaulīgu cilvēku mērķus. Brālis X atnāca jūsu vidū, nepazīdams Kunga rīcību ar mums. Tā kā viņš tikai nesen bija kļuvis ticīgs, viņam gandrīz visu vēl vajadzēja mācīties. Tomēr jūs nevilcinoties piekritāt viņa spriedumam. Jūs esat atzinuši viņa garu un darbību, kurai nav nekā kopīga ar Kristu.

Jūs audzēkņos esat atbalstījuši kritikas garu, ko Dieva Gars ir centies savaldīt. Jūs esat viņus noveduši līdz uzticības laušanai. Mūsu vidū nav mazums jauniešu, kuriem par savām visvērtīgākajām rakstura īpašībām jāpateicas zināšanām un principiem, ko viņi ir saņēmuši no brāļa X. (55) Daudziem par savu derīgumu ne tikai Sabatskolā, bet arī citās darba nozarēs lielā mērā jāpateicas viņa audzināšanai. Tomēr jūsu iespaids atbalstīja nepateicību un ir licis audzēkņiem nicināt tieši to, ko viņiem vajadzēja rūpīgi kopt un sargāt.

Tie, kas nav sastapušies ar īpašiem pārbaudījumiem, kuriem padots kāds cits, varētu sev glaimot, ka ir par viņu labāki. Bet ielieciet viņus pārbaudījumu ceplī, un tie, iespējams, neizturēs pat to, ko izturējis viņu nopeltais un nenovērtētais cilvēks. Cik maz mēs spējam saskatīt sāpes, kas plosa otra cilvēka sirdi! Cik maz spējam saprast otra apstākļus! Tāpēc ir grūti sniegt gudru padomu. Kas mums var likties labs un derīgs, patiesībā var būt pilnīgi pretējs.

Brālis X ir nopietni meklējis atzišanu. Viņš ir centies pārliecināt audzēkņus, ka tie ir atbildīgi par savu laiku, spējam un izdevībām. Ir neiespējami, ka cilvēks, kam tik daudz rūp un kam ir tik smaga

atbildība, nepārsteigtos, nepagurtu un nekļūtu nervozs. Kas atsakās pieņemt nastas, kuras līdz pēdējam noslogotu viņu spēkus, tie nemaz nepazīst tās grūtības, kas jāiznes šo nastu nesējiem.

Koledžā ir daži, kas ņēmuši vērā vienīgi to, kas viņu pazišanās laikā ar brāli X ir izraisījis grūtības un nepatīkšanas. Šīm personām nav cēlā, Kristum līdzīgā gara, kas nedomā ļaunu. Viņi katru nepārdomātu vārdu vai darbu iztēlojušies vissliktākajā gaismā un tos ir atgādinājuši laikā, kad nekristīgās sirdīs darbojās skaudība, aizspriedumi un greizsirdība.

Kāds rakstnieks ir sacījis, ka "skaudīga cilvēka atmiņa nav nekas cits kā rinda āķu, uz kuriem uzkārt noskausto". Pasaulē ir daudz tādu cilvēku, kas kā pārākuma pierādījumu uzskata runāšanu par lietām un personām, ko viņi "nevar ciest", bet ne par lietām un personām, kas tos valdzina. Lielais apustulis tā nedarīja. Viņš pamudina savus brāļus: "Kas (56) vien ir paties, kas svēts, kas taisns, kas šķīsts, kas patīkams, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!"

Skaudība ir ne tikai perverss raksturs, bet sērga, kas sabojā visas spējas. Tā iesākās ar sātānu. Viņš tīkoja būt pirmais Debesīs un, tāpēc ka nevarēja iegūt visu kāroto varu un godu, sacēlās pret Dieva valdību. Viņš apskauda mūsu pirmos vecākus un kārdināja tos grēkot, tādā veidā pazudinot viņus un visu cilvēci.

Skaudīgs cilvēks aizslēdz savas acis pret citu labajām īpašībām un cēlajiem darbiem. Viņš vienmēr ir gatavs noniecināt un parādīt nelabvēlīgā gaismā pat ļoti labo. Cilvēki bieži atzīst un atstāj visas citas kļūdas, bet maz cerību ir no skaudīga cilvēka. Pirms kāda persona sāk skaut, tā ir iedomājusies sevi kā pārāku un lepnums savukārt nepieļauj nekādu piekāpšanos. Mēģinot skaudīgu cilvēku pārliecināt par viņa grēku, tas kļūst pat vēl niknāks savā kaislībā un pārāk bieži paliek nedziedināms.

Skaudīgs cilvēks izplata indi visur, kur vien viņš iet, atsvešinot draugus un modinot naidu un sacelšanos pret Dievu un cilvēkiem. Tas cenšas panākt, lai viņu uzskatītu par labāko un lielāko, nevis varonīgi un pašizliedzīgi pūloties sasniegt virsotnes, bet paliekot tāds pats, vienīgi noniecinot citu pūļu īsto vērtību.

Skaudība ir kopta dažu sirdīs gan draudzē, gan arī koledžā. Dievam nav patikusi jūsu rīcība. Es jūs lūdzu Kristus dēļ, nekad ne pret vienu neizturieties tā, kā jūs izturējāties pret brāli X. Cēls raksturs nelīksmojas, radot citiem sāpes, un nepriecājas, atklājot viņu trūkumus. Ikviens Kristus mācekļis ar riebumu novērsīsies no mēlnesības mielasta. Daži, kas šajā gadījumā bijuši vainīgi, ir atkal no jauna atkārtājuši šo rīcību, kuru viņi bija piemērojuši pret apbēdinātu Kunga (57) kalpu, pret tādu, kas savu veselību un spēkus bija upurējis, kalpojot tieši viņiem. Kungs aizstāvēja apspiestā lietu un sava vaiga gaismu pievērsa savam cietošajam kalpam. Tad es redzēju, ka Dievs šīs personas vēlreiz pārbaudīs, kā Viņš to tagad dara, lai atklātu, kas ir to sirdī.

Kad Dāvids bija grēkojis, Kungs atļāva viņam izvēlēties — saņemt sodu no Dieva vai no cilvēku rokas. Savus grēkus nožēlojošais ķēniņš izvēlējās krist Dieva rokā. Ļaunu cilvēku "saudzīgā" žēlastība ir briesmīga. Maldīgais, grēcīgais cilvēks, kuru uz pareizā ceļa var noturēt vienīgi Dieva spēkā, tomēr ir cietsirdīgs un nepiedodošs pret savu maldošo brāli. Mani brāji Betlkrīkā, kā jūs aizbildināties Dieva tiesā? Rājienos, brīdinājumos un lūgumos jūs esat saņēmuši lielu gaismu. Cik nicinoši jūs esat izturējušies pret šiem Debesu sūtītajiem gaismas stariem!

Par mēli, kurai patīk sāpināt citus, par plāpājošu mēli, kas saka: Pastāsti, un es pastāstīšu tālāk, apustulis Jēkabs saka, ka tā ir "elles iededzināta". Tā uz visām pusēm izsvaida apdegušas pagales. Vai tenku izplatītājam rūp, ja viņš apmelojis nevainīgu? Tas neapstājas savā ļaunajā darbā, kaut gan iznīcina cerību un drosmi cilvēkiem, kas jau gatavojas sabrukt zem savām nastām. Viņš tikai grib apmierināt savu tieksmi izplatīt baumas. Pat tie, kas uzdodas par kristiešiem, aizver savas acis pret visu, kas ir tīrs, godīgs, cēls un jauks, un sakrāj to, kas apšaubāms un nepatīkams, lai darītu to zināmu pasaulei.

Jūs paši esat atgrūduši vaļā durvis, lai sātans pa tām ienāktu. Jūs esat viņam ierādījuši goda vietu savās izmeklēšanas jeb inkvizīcijas sapulcēs. Bet jūs neesat parādījuši nekādu cieņu rakstura labajām īpašībām, kas ir izveidojušās gadu gaitā parādītājā uzticībā. Greizsirdīgas un atriebīgas mēles ir izkrāsojušas darbus un motīvus tā, lai tie atbilstu viņu personīgajiem plāniem. Viņi melnu ir parādījuši par baltu un baltu par melnu. Kad pret viņu apgalvojumiem tika iebilsts, tad daži sacīja: "Tā ir patiesība." Pat ja pieņemam, ka (58) stāstītais ir patiesība, vai tas attaisno jūsu rīcību? Nē, nē. Ja Dievs pieņemtu visas apsūdzības, ko ar pilnām tiesībām varētu vērst pret jums, un tās sakoptu pāta-gā, lai jūs sodītu, tad jums būtu vairāk brūču un dziļākas par tām, ko jūs esat cirtuši brālim X. Pat patiesību var tā pastāstīt, ka tā atstāj nepareizu iespaidu. Jums nav tiesību savākt visas valodas pret viņa derīgumu. Ja Kungs izturētos tādā garā, kā jūs esat izturējušies pret savu brāli, tad jūs bez

žēlas-tības tiktu iznīcināti. Vai sirdsapziņa jums nemaz nepārmet? Baidos, ka ne. Vēl nav pienācis laiks šai sātaniskajai burvībai zaudēt savu varu. Ja brālis X tiešām būtu tāds, kādu jūs viņu attēlojāt, — bet es zinu, ka viņš tāds nav — arī tad jūsu rīcībai nav attaisnojama.

Ja uzklusām pret mūsu brāli vērstās apkaunojošās runas, ar to mēs tām piekrītam. Uz jautājumu: "Kungs, kas mājās Tavā mājoklī un dzīvos Tavā svētajā kalnā?" dziesminieks atbildēja: "Kas staigā nenoziedzībā un dara taisnību, un patiesību glabā savā sirdī; kas citu neaprunā ar savu mēli, savam tuvākam ļauna nedara un nelaupa viņam viņa godu."

Kāds milzums tenku tiktu novērsts, ja katrs cilvēks atcerētos, ka tie, kas runā par citu kļūdām, tikpat labprātīgi izdevīgā gadījumā atstāstīs arī viņa kļūdas. Mums vajadzētu censties domāt labi par visiem cilvēkiem, sevišķi par mūsu brāļiem, līdz esam spiesti domāt citādi. Mums nevajadzētu pārsteidzīgi ticēt ļaunām ziņām. Tās bieži ir skaudības vai pārpratumu augļi, vai arī rodas faktu pārspilējumu vai vienpusīgas apskates rezultātā. Greizsirdība un aizdomas, ja tām reiz dota vieta, izplatīsies līdzīgi dzelkšņa pūkām. Ja brālis nomaldās, tieši tad ir laiks par viņu parādīt neviltotu interesi. Laipni ejiet pie viņa, lūdziet ar un par viņu, atceroties bezgalīgo maksu, ko Kristus ir atdevis par viņa atpestīšanu. (59) Tādā veidā jūs izglābsiet dvēseli no nāves un apsegsiet grēku pulku.

Viens skats, viens vārds, pat balss tonis var būt cieši saistīts ar nepatiesību, kas dažu cilvēku sirdī iecērtas līdzīgi dzeloņainai bultai, to nedziedināmi ievainojot. Tādā veidā var izteikt šaubas un apkaunojošus vārdus par cilvēku, kuru Dievs vēlas izlietot labam darbam, ar to sagraujot viņa iesaistību un iznīcinot viņa derīgumu. Ir tādi dzīvnieki, kas tad, kad viens no viņiem tiek ievainots un iet bojā, citi tam tūlīt uzbrūk un saplosa gabalos. Tādam nežēlīgam garam nododas ļaudis, kas nes kristieša vārdu. Tie ar farizejisku dedzību ir gatavi nomētāt akmeņiem citus, kas pat mazāk vainīgi par viņiem pašiem. Ir cilvēki, kas izceļ citu kļūdas un neveiksmes, lai novērstu uzmanību no savām vainām vai lai liktu domāt, ka ir ļoti dedzīgi Dievam un draudzei.

Pirms dažām nedēļām es tiku garā aizvesta uz vienu no jūsu izmeklēšanas sapulcēm. Tur dzirdēju audzēkņu liecības pret brāli X. Tieši tie audzēkņi bija guvuši lielu labumu no viņa veselīgajām un uzticīgajām pamācībām. Kādreiz tie viņu tā cildināja, ka nespēja atrast šim nolūkam pietiekami labus vārdus. Tad visi viņu cienīja, bet tagad straume tecēja citā gultnē. Šīs personas atklāja savu īsto raksturu. Es redzēju eņģeli ar atvērtu smagu grāmatu, kurā viņš ierakstīja katru sniegto liecību. Pretī katrai liecībai bija atzīmēti tās devēja grēki, trūkumi un maldī. Tur vēl tika pierakstīts ieguvums, ko šīs personas bija saņēmušas no brāļa X pūlēm.

Mēs kā tauta plaujam brāļa X grūtā darba augļus. Mūsu vidū nav cilvēka, kurš savam darbam būtu veltījis vairāk laika un pārdomu nekā brālis X. Viņš jūta, ka nav neviena, kas viņu atbalsta, un ir bijis pateicīgs par katru iedrošinājumu.

Viens no lielajiem mērķiem, ko vajadzēja sasniegt ar koledžas dibināšanu, bija mūsu jaunatnes atšķiršana no (60) pasaules gara un iesaistības, no tās ieradumiem, neprāta un elkdievības. Koledžai vajadzēja uzcelt barjeru pret pašreizējā laikmeta netikumību, kas pasauli dara tik samaitātu kā Noas dienās. Jauniešus apbur pretējo dzimumu draudzēšanās un precēšanās mānija. Valda neveselīgs sentimentālisms. Jābūt ļoti modriem un smalkjūtīgiem, lai jaunatni pasargātu no šīm sliktajām ietekmēm. Daudzi vecāki ir akli pret savu bērnu tieksmēm. Daži no viņiem pavisam apmierināti stāstīja, ka viņu dēli un meitas nekāro pretējā dzimuma uzmanību, kad patiesībā šie bērni slepeni parādīja vai saņēma šādu uzmanību, bet vecāki bija tik ļoti aizņemti ar pasaulīgām lietām un tenkošanu, ka par to nekā nezināja.

Mūsu koledžas galvenais uzdevums bija sniegt jaunekļiem izdevību apgūt sludināšanas darbu un sagatavot abu dzimumu jauniešus par strādniekiem dažādās darba nozarēs. Šiem audzēkņiem vajadzēja iegūt zināšanas vispārējās izglītības nozarēs un, pāri visam citam, Dieva Vārdā. Sajā ziņā mūsu skola ir bijusi nepilnīga. Nav bijis cilvēka, kas būtu svētījis Dievam un atdevis sevi šim darbam. Jaunekļi, kurus Dieva Gars skubinājis nodoties sludināšanas darbam, ar šo mērķi nāca uz koledžu un ir vīlušies. Nebija gādāts, lai šī audzēkņu daļa saņemtu atbilstošu sagatavošanu, un daži skolotāji, to zinot, ir devuši jauniešiem padomus studēt kaut ko citu. Jaunieši, kuru apņemšanās nebija stingra, tika pamudināti atstāt visas domas par sludinātāja darbu.

Tāds ir nesvētījušos skolotāju izplatītā jespaida rezultāts, kuri strādā tikai algas dēļ. Tiem nav Dieva Gara un trūkst savienības ar Kristu. Sajā darbā neviens nav strādājis rosīgāk par brāli X. Bībelei vajadzētu būt vienai no galvenajiem mācību priekšmetiem. (61) Šī grāmata, kas mums māca, kā dzīvot šodien, nodrošinot sev mūžību, audzēkņiem ir vērtīgāka par jebkuru citu. Mums ir tikai īss laika posms, kurā varam iepazīties ar tās patiesībām. Bet tas, kas bija darījis Dieva Vārdu par studiju priekšmetu un kas vairāk nekā jebkurš cits skolotājs būtu varējis palīdzēt apgūt Rakstu zināšanas,

tagad ir no skolas šķirts.

Profesori un skolotāji nav sapratuši koledžas uzdevumu. Mēs esam ieguldījuši līdzekļus, domas un darbu, lai koledžu izveidotu saskaņā ar Dieva prātu. Nevajadzētu pieļaut, ka tur valdošais iespaids ir pakļauts tādu cilvēku gribai un spriedumam, kas nemaz nepazīst ceļu, pa kuru Dievs mūs ir vadījis kā tautu. Kungs ir atkārtoti rādījis, ka mums nevajadzētu atdarināt laicīgās skolas. Citu konfesiju sludinātāji izglītības iegūšanā pavada daudzus gadus. Mūsu jauniešiem to vajadzētu iegūt īsā laikā. Tur, kur tagad ir viens sludinātājs, vajadzētu būt divdesmit, kurus mūsu koledža ar Dieva palīdzību būtu sagatavojusi Evaņģēlija laukam.

Daudzi no mūsu jaunajiem sludinātājiem un daži no pieredzējušajiem darbiniekiem, kam jau ir zināms briedums, izturas nevērīgi pret Dieva Vārdu un nicina arī Viņa Gara Liecības. Tie nezina, ko Liecības satur, un arī nevēlas zināt. Viņi negrib atklāt un izlabot savus raksturu trūkumus. Daudzi vecāki nemeklē Liecību norādījumus, un, protams, viņi nevar tos pasniegt saviem bērniem. Rīkodamies tieši pretēji Dieva pamācībām, viņi parāda, ka nicina Kunga doto gaismu. Sie cilvēki, kas atradušies darba priekšgalā, ar to ir rādījuši piemēru citiem.

Jūs savas ķildas esat iznesuši pasaulē. Vai jūs domājat, ka jūs kā tauta Betlkrīkā atrodaties privilīģētā stāvoklī? Kristus lūdza, lai Viņa mācekļi būtu viens, kā Viņš bija viens ar Tēvu, lai pasaule varētu atzīt, ka Dievs Viņu sūtījis. Kādu liecību jūs esat devuši pēdējos (62) mēnešos? Dievs ieskatās katra sirdī. Viņš izvērtē mūsu motīvus. Viņš pārbaudīs katru dvēseli. Kas izturēs šo pārbaudi?

NONIECINĀTĀS LIECĪBAS

Hildeburgā, Kalifornijā, 1882. g. 20. jūnijā

Mīlie brāļi un māsas Betlkrīkā! Es saprotu, ka liecību, kuru sūtīju brālim X, lūdzot, lai to nolasa draudzei, pēc tam, kad viņš to saņēma, jūs vairākas nedēļas esat atturējuši. Pirms šīs liecības nosūtīšanas mani Dieva Gars tik ļoti ietekmēja, ka nevarēju atrast mieru ne dienu, ne nakti, kamēr nebiju jums to darījis zināmu. Tas nav darbs, ko pati esmu izvēlējusies. Pirms sava vīra nāves es nolēmu, ka man nav pienākuma sniegt liecību kādam atsevišķam cilvēkam, norādot nepareizo vai aizstāvēt pareizo, tāpēc ka mani vārdi tika izmantoti, aizbildinot asu izturēšanos pret grēcinieku un negudrai citu cilvēku paaugstināšanai, kuru rīcību es nemaz nebiju atbalstījusi. Daudzi Liecības izskaidroja atbilstoši savām domām. Bet Dieva patiesība nesaskan ar cilvēku tradīcijām un arī nepakļaujas to uzskatiem. Tā, līdzīgi savam dievišķajam Autoram, ir nemainīga, tāda pati vakar, kāda šodien un rīt. Tie, kas atšķiras no Dieva, gaismu nosauks par tumsu un maldus par patiesību. Bet tumsa nekad nekļūs par gaismu, tāpat kā maldi par patiesību!

Pasaulīgas ieražas, pasaulīga prakse un pasaulīga ietekme tā aptumšojusi cilvēku domas, ka visas spējas atšķirt gaismu no tumsas un patiesību no maldiem šķiet pilnīgi sabojātas. Man bija maz cerību, ka manus vārdus sapratīs, bet, kad Kungs mani tik stipri iespaidoja, es nespēju pretoties Viņa Garam. Zinot, (63) ka jūs esat sapinušies sātana cilpās, es jūtu, ka briesmas ir pārāk lielas, lai drīkstētu klusēt.

Jau pirms vairākiem gadiem Kungs jums rādīja draudzes stāvokli. Atkal un atkal ir doti rājieni un brīdinājumi. 1879. g. 23. oktobrī Kungs man sniedza visiespaidīgāko liecību par draudzi Betlkrīkā. Pēdējos mēnešos es biju ar jums. Es nesu smagu nastu par mūsu draudzi, kamēr tie, kam vajadzēja justies aizskartiem līdz pat dvēseles dziļumiem, palika samērā bezrūpīgi un neieinteresēti. Es vienkārši nesapratu, ko darīt un ko sacīt, jo daudzi darīja tieši to, ko Kungs bija brīdinājis nedarīt.

Tas Dievs, kas zina viņu garīgo stāvokli, saka: Tie ir kopuši ļaunumu un šķīrušies no Manis, viņi visi ir nomaldījušies; neviens nav nevainīgs; viņi visi ir atstājuši Mani, dzīvā ūdens Avotu, un izcirtuši sev cauras akas, kas nesatur ūdeni. Daudzi ir samaitājuši savu ceļu Dieva priekšā. Skaudība, savstarpējs ienaidis, greizsirdība, ļaunas aizdomas, sacelšanās, strīdi un rūgtums ir augļi, kādus tie nes. Viņi pat neņems vērā liecību, ko Es tiem sūtu, neuzlūkos savus nepareizos ceļus un neatgriezīsies, lai Es viņus dziedinātu.

Daudzi pašapmierināti skatās uz ilgajiem gadiem, kuros aizstāvējuši Patiesību, un tagad domā, ka tiem ir tiesības saņemt atalgojumu par saviem pagātnes pārbaudījumiem un paklausību. Bet šī patiesā pieredze Dieva lietās pagātnē vēl vairāk palielina viņu vainu Dieva priekšā, tāpēc ka viņi nav saglabājuši savu godīgumu un nav gājuši pretī pilnībai. Pagājušo gadu uzticība nekad neizpirks tagadējo nolaidību. Cilvēka patiesīgums vakar neattaisnos viņa melus šodien.

Daudzi atvaino liecību neievērošanu, sacīdami, ka māsa Vaiņa ir sava vīra iespaidota, ka liecības (64) veidojis viņa gars un spriedums. Citi savukārt ir mēģinājuši iegūt no manis kaut ko tādu, ko varētu

izmantojot tā, lai attaisnotu savu rīcību vai pastiprinātu iespaidu. Tāpēc es nolēmu, ka vairs nekas nenāks no manas spalvas, pirms draudzē nebūs redzams Dieva pārveidojošais spēks. Tomēr Kungs manai dvēselei uzlika nastu. Es nopietni strādāju jūsu labā. Cik daudz tas prasījis no mana vīra un no manis, to rādīs Mūžība. Vai es varētu zināt draudzes stāvokli, ja Kungs pagājušos gados man atkārtoti to nebūtu darījis zināmu? Atkal un atkal ir atskanējuši brīdinājumi, tomēr nav notikusi nekāda izšķiroša pārmaiņa.

Es redzēju, ka Dievam nepatika Viņa ļaudis tāpēc, ka tie pielīdzinājušies pasaulei. Es redzēju arī to, ka brāļa X bērni bija tam par slazdu. To domas un uzskati, jūtas un paziņojumi ir ietekmējuši viņa prātu un aizmiglojuši spriedumu. Siem jauniešiem ir spēcīgas tieksmes uz neticību. Mātes ticības trūkums un viņas nepaļaušanās uz Dievu kā mantojums ir pārgājis arī uz viņas bērniem. Viņa tiem ir vairāk pieķērusies nekā Dievam. Tēvs savu pienākumu ir pametis novārtā. Abu vecāku nepareizās rīcības sekas tagad redzamas viņu bērnos.

Runājot uz draudzi, esmu centusies vecākus pārliecināt par viņu svinīgo pienākumu pret saviem bērniem, tāpēc ka es zināju šo jauniešu stāvokli un kādas tieksmes viņus ir darījušas par tādiem, kādi tie ir šobrīd. Un tomēr šo vēsti nepieņēma. Es atceros, kādas grūtības man nācās panest, kad vēl strādāju jūsu vidū. Es nekad sevi nebūtu tā pārslogojusi, ja neredzētu jums draudošās briesmas. Es ilgojos jūs pamodināt, lai jūs pazemotu savas sirdis Dieva priekšā un savu grēku nožēlā un ticībā atgrieztos pie Viņa.

Tomēr arī tagad, kad jums sūtu šo brīdinošo un norājošo liecību, daudzi no jums paziņo, ka tur esot tikai māsas Vaitas domas. Tā jūs apvainojat Dieva Garu. Jūs zināt, kā Kungs ir atklājies caur Praviešu Garu. Manu acu priekšā ir kā vīzijā slidējusi pagātne, tagadne un nākotne. Man (65) ir rādītas sejas, kuras nekad vēl nebiju redzējusi, bet, kad vēlākos gados tās ieraudzīju, es tās atpazīnu. Esmu uzmodināta no miega, skaidri izprotot lietas, kas man iepriekš bija parādītas, un tad esmu pusnaktī rakstījusi vēstules, kas ceļojušas pāri kontinentiem un, nonākot pie adresātiem kritiskā brīdī, paglābušas Dieva lietu no lielas nelaimes. Tas ir bijis mans darbs daudzus gadus. Esmu pamudināta un spiesta atklāt un norāt nepareizības, kad par to nemaz nebiju domājusi. Vai šis pēdējo 36 gadu darbs ir Debesu vai Zemes izcelsmes?

Pieņemsim, ka dažiem varētu likties, kas tomēr nav pareizi, ka mani tā rakstīt ietekmējušas no draudzes locekļiem saņemtās vēstules. Bet kā bija ar apustuli Pāvilu? No Hloes nama viņš saņēma ziņu par stāvokli Korintā, kas to ierosināja rakstīt pirmo vēstuli šai draudzei. Pie viņa bija nonākušas personīgas vēstules par patiesiem notikumiem, un viņš savā atbildē izskaidroja galvenos pamatlikumus, kuri, ja tos ievēros, novērsīs pastāvošos ļaunumus. Ar lielu maigumu un gudrību viņš tos pamudināja pret visiem izturēties vienādi, lai viņu vidū nebūtu šķelšanās.

Apustuli Pāvilu vadīja inspirācija, ne jau tieši Kungs viņam vienmēr atklāja savu ļaužu stāvokli. Tie, kas bija ieinteresēti draudzes labklājībā un kas redzēja ļaunuma ienākšanu draudzē, ar šīm norisēm iepazīstināja apustuli, un šī iepriekš saņemtā gaisma viņu sagatavoja spriest par notikumu patieso raksturu. Tie, kas tiešām meklēja Gaismu, neatmeta viņa vēsti kā parastu vēstuli tāpēc vien, ka Kungs šai īpašai reizei nebija devis viņam jaunu atklāsmi. Nē, tiešām, nē! Kungs viņam bija rādījis grūtības un briesmas, kas radīsies draudzēs, lai, tām veidojoties, zinātu, kā izturēties.

Viņam bija jāaizsargā draudze. Viņam bija jābūt nomodā par dvēselēm kā tādām, kam vajadzēs atbildēt Dievam, un vai tāpēc (66) viņa pienākums nebija ņemt vērā ziņas par nekārtību un šķelšanos? Neapšaubāmi, viņa sūtītie rājieni bija tieši tikpat lielā mērā Dieva Gara inspirēti, kā jebkura cita viņa vēstule. Tomēr, saņemot šos rājienus, daži nevēlējās laboties. Tie nolēma, ka Dievs nav runājis uz viņiem ar Pāvila starpniecību, ka viņš tiem ir uzrakstījis tikai savas domas, un tie savu spriedumu vēr-tēja tikpat augstu kā Pāvila.

Tādā stāvoklī atrodas arī daudzi mūsu ļaudis, kas atstājuši vecās robežzīmes un rīkojušies pēc sava prāta. Kādu lielu atvieglojumu tie izjustu, ja savu sirdsapziņu varētu nomierināt ar pārliecību, ka mans darbs nav no Dieva. Bet jūsu neticība šajā gadījumā nemainīs lietas būtību. Jūs esat nepilnīgi raksturā, tāpat kā morāles un ticības piedzīvojumos. Ja vēlaties, aizveriet acis pret patiesību, bet tas jūs nedarīs pilnīgākus ne par kriptiņu. Vienīgais dziedināšanas līdzeklis — mazgāšanās Jēzus asinīs.

Ja jūs, izpatīdami sev, noniecināt Dieva padomu, ja jūs mazināt Dieva ļaužu uzticību Liecībām, ko Viņš tiem sūtījis, tad jūs tikpat noteikti sacelāties pret Kungu kā Kors, Dātans un Abirāms. Jūs esat šo cilvēku kopija. Jūs jau zināt, cik stūrgalvīgi viņi turējās pie saviem uzskatiem. Tie nolēma, ka viņu spriedums ir labāks nekā Mozus un ka Mozus dara Israēlim daudz ļauna. Un tie, kas savienojās ar viņiem, savos uzskatos bija tik nelokāmi, ka, neskatoties uz Dieva sodu, tik zīmīgā veidā iznīcinot šos vadoņus, dzīvi palikušie nākamajā ritā ieradās pie Mozus un sacīja: "Jūs Kunga ļaudis esat nokāvuši!"

Šeit mēs redzam, cik briesmīgi var pievilties cilvēka prāts, cik grūti ir pārliecināt dvēseles, kuras piepildītas ar garu, kas nav no Dieva. Un es kā Kristus vēstnese vēlos jums sacīt: Esiet uzmanīgi, ieņemot savu nostāju! Sis ir Dieva darbs, un jums vajadzēs (67) Viņam atbildēt par savu izturēšanos pret Viņa vēsti.

Stāvot pie sava mirstošā vīra gultas, es sapratu — ja citi būtu nesuši savu daļu no grūtībām, tad mans vīrs vēl būtu varējis dzīvot. Taču es dvēseles mokās lūdzu, lai taču viņi vairs ilgāk neapbēdina Dieva Garu ar savu sirdscietību. Dažas dienas vēlāk es pati sastapos ar nāvi. Un tieši tad saņēmu visskaidrākās atklāsmes no Dieva par sevi un draudzi. Savu liecību es jums nesu lielā nespēkā, nezinot, vai tā tik nav mana pēdējā izdevība. Vai jūs esat aizmirsuši šo svinīgo gadījumu? Es to nekad nevaru aizmirst, jo man šķita, ka atrodos Kristus soģa krēsla priekšā. Jūsu atkrišana, jūsu sirdscietība, jūsu mīlestības, saskaņas un garīguma trūkums, jūsu atkāpšanās no vienkāršības un skaidrības, lai gan Dievs gribēja, lai jūs to pasargātu, — visu to es zināju, visu to es nojautu. Jūsu vidū valdīja kļūdu meklēšana, nosodīšana, skaudība, cīņa par labāku vietu. Es visu to redzēju, kā arī to, pie kā tas novedīs. Es baidījos, ka piepūle prasīs manu dzīvību, bet vēlēšanās jums palīdzēt lika man runāt. Tanī dienā uz jums runāja Dievs. Bet vai tas atstāja kaut cik paliekošu iespaidu?

Dodoties uz Kolorādo, es jūsu dēļ jutos tik nospiesta, ka savā nespēkā uzrakstīju daudzas lappuses nolaišanai telts sanāksmē. Lai rakstītu, vāja un dreboša es piecēlos pulksten trijos no rīta. Dievs runāja caur mālu. Jūs varat sacīt, ka šī vēsts bija tikai vēstule, bet tā tika rakstīta, paklausot Dieva Gara skubinājumam, lai jums atklātu lietas, kā tās man tika parādītas. Šajās vēstulēs, kurās rakstīju liecības, es jums esmu iepazīstinājusi ar to, ko Kungs man sniedza. Es neesmu devusi laikrakstam nevienu rakstu, kas izteiktu tikai manas domas. Tos Dievs man ir devis atklāsmēs kā dārgus gaismas starus no Viņa Troņa. (68)

Pēc tam, kad nonācu Oklendā, mani smagi nomāca apziņa par stāvokli Betlkrīkā, bet es biju vāja, nespēcīga jums palīdzēt. Es zināju, ka savu darbu dara neticības raugs. Tie, kas neievēroja Dieva Vārda skaidros priekšrakstus, neņēma vērā arī liecības, kuras viņus spieda pievērst uzmanību šim Vārdam. Pagājušajā ziemā apmeklēju Hildsburgu, kur daudz lūdzu. Mani ļoti nomāca rūpes un bēdas. Bet kādas lūgšanas laikā Kungs lika tumsai atkāpties, un telpu piepildīja liela gaisma. Man blakus stāvēja eņģelis. Šķita, ka esmu Betlkrīkā un atrodos jūsu padomē. Es dzirdēju vārdus, redzēju lietas, par kurām, ja tas būtu Dieva prāts, es gribētu, ka tās uz visiem laikiem tiktu izdzēstas no manas atmiņas. Mana dvēsele bija tā sasista, ka nesapratu, ko darīt un ko teikt, jo dažas lietas es nevaru pieminēt. Man pavēlēja nevienam to nestāstīt, jo daudz kam vēl vajadzēja attīstīties.

Man norādīja, lai sakopju doto gaismu un ļauju tās stariem spīdēt pār Dieva ļaudīm. Es to esmu darījusi, sniedzot rakstus laikrakstiem. Mēnešiem ilgi gandrīz katru rītu cēlos pulksten trijos un sakopju visu, kas pēc pēdējām divām Betlkrīkā dotajām liecībām par dažādiem jautājumiem bija rakstīts laikrakstā. Es šīs lietas izrakstīju un steigšus sūtīju jums. Vienīgi aizmirsu pienācīgi rūpēties par sevi, kā rezultātā zem šīs nastas saļimu tā, ka līdz Vispasaules Savienības sanāksmei mani raksti vēl nebija pilnīgi pabeigti un nevarēja jūs tur sasniegt.

Lūgšanas laikā man atkal atklājās Kungs. Es vēlreiz biju Betlkrīkā, kur apmeklēju vairākas mājas un pie galdiem dzirdēju jūsu runas. Atsevišķas lietas man tagad nav ļauts stāstīt. Es ceru, ka nekad netikšu aicināta tās pieminēt. Esmu redzējusi arī dažus ļoti satraucošus sapņus.

Ko jūs atzīsiet par Dieva balsi? Tiešām, kāds spēks Kungam vēl ir atlicis, lai labotu jūsu maldus un parādītu jums jūsu rīcību tādu, kāda tā ir? Kāds spēks lai vēl (69) strādātu draudzē? Ja jūs atsakāties ticēt, kamēr būs atņemta katra iespēja šaubīties, tad jūs nekad neticēsiet. Saubas, kas prasa pilnīgu izpratni, nekad nepakļausies ticībai. Ticība balstās uz pierādošām liecībām, bet ne uz uzskatāmiem faktiem. Kungs prasa, lai mēs paklausītu pienākuma balsij, kad visapkārt skan citas balsis, kas aicina uz pretējo pusi. Lai atšķirtu balsi, kas runā Dieva Vārdā, mums jābūt ļoti uzmanīgiem. Mums jāpretojas tieksmēm un tās jāuzvar, un bez liekas spriedelēšanas vai kompromisa jāklausa sirdsapziņas balsij, citādi tā mitēsies skubināt, un tad valdīs griba un impulsi. Dieva Vārds nāk pie mums visiem, kas nepretojamies Viņa Garam, neapņemoties nedzirdēt un neklausīt. Šī balss ir dzirdama brīdi-nājumos, padomos un rājienos. Tā ir Kunga gaismas vēsts Viņa ļaudīm. Ja mēs gaidīsim uz skaļākiem aicinājumiem un labākām izdevībām, tad gaisma var tikt atrauta un mēs paliksim tumsā.

Kaut reizi nepakļaujoties Dieva Garam un Viņa Vārda aicinājumam, kad paklausība ir saistīta ar krustu, ļaudis daudz zaudē; cik daudz, to viņi nekad neuzzinās, līdz pēdējā dienā tiks atvērtas grāmatas. Gara lūgumi, kurus neievērojām tikai tāpēc, ka prieki vai tieksmes vadīja pretējā virzienā, rīt var būt jau nespējīgi mūs pārliecināt vai pat ietekmēt. Nekavējoties un ar labprātīgu sirdi izlietot tagadnes izdevības, lūk, vienīgais ceļš pieaugšanai žēlastībā, patiesībā un tās atzīšanā. Mums vienmēr

vajadzētu apzināties, ka mēs katrs atsevišķi stāvam Kunga Cebaota priekšā, tāpēc nevajadzētu pieciest nevienu vārdu, nevienu darbu, pat nevienu domu, kas varētu būt pārkāpums Mūžīgā acīs. Tad mums nebūs bail no kāda cilvēka vai laicīgās varas, tāpēc ka Valdnieks, kura Impērija ir Universs, kurš savās rokās tur mūsu īpatnējo likteni laikā un mūžībā, zina un rūpējas par visiem mūsu darbiem. Ja mēs katrā vietā varētu justies kā Visuaugstākā kalpi, tad būtu daudz apdomīgāki; visa mūsu (70) dzīve tad būtu tik nozīmīga un svēta, kādu to nekad nespēj veidot Zemes gods.

Sirds domas, lūpu vārdi un katrs dzīves darbs darīs mūsu raksturu daudz vērtīgāku tad, ja pastāvīgi būs jūtama Dieva klātbūtne. Lai mūsu sirds valoda ir: "Redzi, Dievs ir šeit." Tad dzīve būs skaidra, raksturs neaptraipīts, bet dvēsele pastāvīgi vērsīsies uz augšu pretī Kungam. Betlkrīkā jūs tā neesat rīkojušies. Man ir rādīts, ka jūs esat saslimuši ar smagu un lipīgu slimību, kas, ja to neapturēs, izsauks garīgu nāvi.

Daudzus pazudinājusi kāre pēc vieglas, izpriecu pilnas dzīves. Pašai dziedība tiem nav pieņemama. Viņi pastāvīgi cenšas izvairīties no pārbaudījumiem, kas nav šķirami no uzticības Dievam. Viņi savā sirdī tiecas pēc labklājības šinī dzīvē. Tie ir cilvēcīgi panākumi, bet vai tos neiegūst, maksājot ar nākotnes mūžīgajām interesēm? Dzīves lielais darbs ir — pierādīt sevi par patiesiem Dieva kalpiem, kas mīl taisnību un ienīst netaisnību. Mums ar pateicību vajadzētu pieņemt pašreizējo laimi un veiksmi, kas atrodama pienākuma izpildē. Lielākais spēks var atklāties tad, kad izjūtam un atzīstam savu vājumu. Lielākais zaudējums, ko jebkurš no jums Betlkrīkā var piedzīvot, ir — pazaudēt nopietnu un neatslābstošu enerģiju, dedzību darīt taisnību; pazaudēt spēku pretoties kārdināšanām, pazaudēt ticību patiesības un pienākuma principiem.

Lai neviens cilvēks sev neglaimo, ka viņam ir panākumi, ja tam vairs nav tīra sirdsapziņa un tas pilnīgi nenododas patiesībai un Dievam. Mums pastāvīgi vajadzētu iet uz priekšu, nekad nezaudējot drosmi vai cerību šajā labajā darbā, lai arī kādi pārdzīvojumi ielenktu mūsu taku, lai arī kāda morālā tumsa mums uz māktos. Pacietība, ticība un mīlestība uz pienākumu ir mācības, kas mums jāapgūst. Sevis pakļaušana un raudzišanās uz Jēzu ir katras dienas darbs. Kungs nekad neatstās dvēseli, kas Viņam uzticas (71) un meklē Viņa palīdzību. Dzīvības vainags tiek uzlikts vienīgi uzvarētāju galvām. Kamēr mēs vēl šeit dzīvojam, katram jādara nopietns un svinīgs darbs savam Dievam. Pieaugot sātanai varai un vairojoties viņa viltīgajiem plāniem, tiem, kas atbildīgi par Dieva ganāmpulku, vajadzētu parādīt vispusīgu prasmi un asas izšķiršanas spējas. Mums ikvienam ir jādara darbs ne tikai savas dvēseles labā, bet jāizpilda pienākums, paskubinot citus iemantot mūžīgo dzīvību.

Man ir sāpīgi atzīt, mani brāļi, ka jūsu grēcīgā nolaidība staigāt gaismā jūs ir ietinusi tumsā. Jūs tagad varbūt esat godīgi, lai gan nepazīstat gaismu un tai nepaklausāt, jo auklētās šaubas, nolaidība Dieva prasību ievērošanā ir tā notrulinājušas jūsu uztveri un spējas, ka tumsa tagad šķiet kā gaisma, bet gaisma kā tumsa. Dievs jums ir pavēlējis iet uz priekšu pretī pilnībai, jo kristietība ir progresīva reliģija. Gaisma no Dieva ir pilnīga un pietiekoša, un gaida, lai mēs to prasītu. Lai arī kādas svētības Kungs jau būtu devis, Viņam vēl ir bezgalīgs krājums, neizsmejams daudzums, no kura varam ņemt un ņemt. Skepticisms var zoboties par svētajām Evaņģēlija prasībām, var tās izsmiet un arī noliegt. Pasaulīguma gars var daudzus aptraipīt un dažus pat pārvaldīt; pamats Dievā var tikt likts tikai ar lielu piepūli un nemitīgu upuri; tikai tā tiks svinēta uzvara.

Kunga aicinājums skan: "Dodieties uz priekšu! Izpildiet katrs savu personīgo pienākumu, visas sekas atstājot Dieva rokās!" Ja iesim uz priekšu, kur Jēzus mūs ved, tad būsīm ar Viņu kopā uzvarā un piedalīsimies Viņa priekā. Lai reiz vaļkātu uzvaras vainagu, mums jādalās ar Viņu Viņa cīņās. Līdzīgi Jēzum, mums jākjūst pilnīgiem ciešanās. Ja Kristus dzīve būtu bijuši viegla, tad mēs droši varētu padoties kūtrumam. Bet tā kā Viņa dzīvi raksturoja pašai dziedība, ciešanas un uzpurēšanās, tad, ja mums ir kaut kāda daļa ar Viņu, nesūdzēsimies. Ja mūs vada pasaules Gaisma, mēs varam droši iet pa vistumsāko taku. (72)

Kungs jūs pārmeklē un pārbauda. Viņš ir devis padomus un pamācības. Visi šie svinīgie brīdinājumi vai nu darīs draudzi labāku vai arī pavisam sliktu. Jo biežāk Kungs runās, lai jūs labotu vai pamācītu, un jūs neņemsiet vērā Viņa balsi, jo vairāk un vairāk būsiet noskaņoti to atkal un atkal atnest, līdz Dievs sacīs: "Kad Es nu saucu un jūs kavējaties uz klausīt Mani, kad Es izstiepu tagad savu roku un neviens neliekas par to ne zinis, un kad jūs nicināt Manus padomus un nebēdājat par Manu pārmācību, tad Es smiešos par jums, kad jums nelabi klāsies, un zobošos par jums, ja jums pienāks tas, no kā jūs bīstaties, un, kad pār jums nāks kā vētra tas, ko jūs baidāties, un jūsu nelaime jums ies pāri kā negaiss un kad jūs vispār pārņems likstas un bēdas, tad viņi Mani sauks, bet Es neatbildēšu, viņi cītīgi meklēs mani un neatradīs. Tas tāpēc, ka viņi nonicināja manu mācību un negribēja sajūst bijību tā Kunga priekšā, ka viņi negribēja Manu padomu un nonicināja Manu pārmācību; tad lai nu viņi bauda no sava ceļa augļiem un lai atēdas paši sava padoma."

Vai jūs nesvārstāties starp diviem uzskatiem? Vai neizturaties nevērīgi pret gaismu, kuru Dievs jums devis? Ņemiet to vērā, lai nevienam no jums nebūtu ļauna, neticīga sirds, kas atkāpjas no dzīvā Dieva. Jūs nezināt savas piemeklēšanas laiku. Jūdu lielais grēks izpaudās doto izdevību noniecināšanā un atmešanā. Pārbaudot to cilvēku stāvokli, kas šodien saucas par Viņa sekotājiem, Jēzus redz zemisku nepateicību, tukšu formālismu, liekulīgu nepatiesumu, farizejisku lepnumu un atkrišanu.

Asaras, ko Kristus raudāja Eļļas kalnā, Viņš raudāja par visu laikmetu atševišķo cilvēku grēkus nenozēlojošo nepateicību un izturēšanos. Pret savu mīlestību Viņš saņem nicināšanu. Dvēseles tempļa pagalmi tiek pārvērsti par nesvētas tirdzniecības centru. Cilvēka sirdī tiek glabāts savtīgums, mantas kāre, ļaunprātība, skaudība, lepnums un kaislības. Kristus brīdinājumi tiek atmesti un izsmieti, pret Viņa vēstnešiem izturas vienaldzīgi, to vārdi (73) cilvēkiem šķiet tukši izgudrojumi. Jēzus ir runājis žēlastībā, bet šī žēlastība palikusi neatzīta. Viņš ir izteicis svinīgus brīdinājumus, tomēr arī tie tiek atmesti.

Es ļoti lūdzu tieši jūs, kas jau ilgu laiku saucaties par ticīgajiem un joprojām vēl ārēji parādāt Kristum godu: Nepieviliet savu dvēseli! Jēzus atzīst tikai pilnībā atdotu sirdi. Vienīgi dvēseles godīgumam ir vērtība Dieva acīs. "Kaut arī tu šodien zinātu, kas tev pie miera vajadzīgs!" Tiešām, "kaut arī tu" – Kristus pašlaik jūs uzrunā personīgi, nokāpjot no sava troņa un ar žēlojošu maigumu ilgojoties pēc tiem, kas nesajūt briesmas un ir tik bezrūpīgi.

Daudziem ir vārds, ka tie dzīvo, lai gan ir garīgi miruši. Tādi kādreiz teiks: "Kungs, Kungs, vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši?" Un tad Es tiem apliecināšu: "Es jūs nekad neesmu pazinis; ejiet nost no Manis, jūs ļauna darītāji!" Jā, pār tevi tiks izteikts "vai", ja neko nedarīsi un kavēšies, līdz norietēs "Taisnības Saule"; tad tava daļa būs mūžīgās nakts melnums. Ak, kaut izkustu aukstā, formālā, pasaulīgā sirds! Kristus par mums lēja ne tikai asaras, bet arī savas asinis. Vai šie Viņa mīlestības darbi nepamodinās mūs uz dziļu pazemošanos Dieva priekšā? Lai Dievs mūs atzītu par labiem, nepieciešama pazemība un sevis aizliegšana Viņa priekšā.

Cilvēks, kuru vada Dievs, būs neapmierināts ar sevi, tāpēc ka uz viņu spīd gaisma no Pilnīgā Vīra. Bet tie, kas novēršas no Priekšzīmes un kas pārvērtē sevi, skatīsies uz citu kļūdām; tie būs skarbi, aizdomu pilni, vēloties citus nolīdzināt līdz ar zemi, lai tikai paaugstinātu sevi.

Kad Kungs pēdējo reizi man rādīja jūsu gadījumu un atklāja, ka jūs neesat ņēmuši vērā jums doto gaismu, tad man pavēlēja runāt Viņa (74) vārdā skaidri un noteikti, jo pret jums bija iedegušās Viņa dusmas. Man tika teikti šādi vārdi: "Tavu darbu tev nozīmēja Dievs. Daudzi tevi neuzklausīs, jo tie atsakās uz klausīt Lielo Skolotāju, daudzi nevēlēsies laboties, jo to ceļi viņu pašu acīs ir taisni. Tomēr nes tiem rājienus un brīdinājumus, ko Es tev došu, vienalga, vai tie uzklausā vai arī atsakās uz klausīt."

Es jums sniedzu Kunga liecību. Visi, kas vēlēsies laboties, dzirdēs Viņa balsi, bet ienaidnieka pieviltie negribēs nākt pie Gaismas, lai viņu darbi netiktu norāti. Daudzi no jums nespēj atšķirt Dieva darbu un Viņa klātbūtni. Jūs Viņu nepazīstat. Kungs tomēr ir laipns, labprātīgs piedot visiem, kas nožēlo savu netaisnību un ticībā vērsas pie Viņa. Kungs sacīja: "Daudzi nezina, pār ko tie klūp. Viņi neņem vērā Dieva balsi, bet seko savu pašu acu kārbām un savas sirds padomam. Neticība un šaubas ir stājušās ticības vietā. Viņi Mani ir atstājuši."

Man rādīja, ka tēvi un mātes ir atkāpušies no vienkāršības un nevērīgi izturējušies pret Evaņģēlija svēto aicinājumu. Kungs viņus bija brīdinājis nesamaitāties ar pasaules paradumu un principu pieņemšanu. Kristus būtu tiem devis savas žēlastības neizdibināmās bagātības par brīvu un papildam, bet viņi pierādīja, ka nav to cienīgi.

Daudzi uzpūtīgi paaugstinās. Tiklīdz kāds iedomājas, ka viņam ir lielas spējas, kuras varētu izlietot Dievam par godu, viņš sāk pārvērtēt šo dāvanu un domāt par sevi pārāk augstu, it kā tas būtu visas draudzes balsts. Darbu, ko viņš spētu veikt tā, lai to varētu pieņemt, šāds cilvēks atstāj kādam citam, kuru uzskata par mazāk spējīgu, salīdzinot ar sevi. Viņš domā un runā par augstu stāvokli. Viņam jāļauj savai gaismai spīdēt cilvēku priekšā, tomēr žēlastības, lēnprātības, piemīlības, laipnības, maiguma un mīlestības vietā viņa dzīvē visur parādās savs "es", šis ievērojamais "es". (75)

Kristus Garam vajadzētu tā pārvaldīt mūsu raksturu un izturēšanos, lai mūsu iespaids vienmēr citus svētītu, iedrošinātu un paceltu. Mūsu domām, mūsu vārdiem un darbiem vajadzētu liecināt, ka esam dzimuši no Dieva un ka mūsu sirdī valda Kristus miers. Tādā veidā mēs ap sevi izplatītu jauku spožumu, par ko Pestītājs runā, kad Viņš pavēl ļaut mūsu gaismai spīdēt cilvēku priekšā. Tā mēs

atstātu labi saskatāmas pēdas uz Debesīm. Šādā veidā visi, kas savienoti ar Kristu, var kļūt ietekmīgāki taisnības sludinātāji, nekā ar vislielākajām spējām kalpojot uz paaugstinājuma bez šī Debesu svaidījuma. Tādi patiesības nesēji izplatīs visskaidrāko gaismu, nemaz neapzinoties savu spožumu, līdzīgi kā no pavisam neciliem ziediem kādreiz izplūst visjaukākā smarža.

Mūsu ļaudis pieļauj ļoti bīstamas kļūdas. Slavējot kādu cilvēku un tam glaimojot, varam nodarīt viņam lielu ļaunumu; tie, kas tā rīkojas, dziļi pievilsies. Viņi pārāk daudz uzticas aprobežotajam cilvēkam, bet par maz Dievam, kas nekad nekļūdās. Dedzīgā vēlēšanās pamudināt cilvēkus tiekties pēc atklātas ievēribas ir pierādījums atkrišanai no Dieva un draudzībai ar pasauli. Tas ir gars, kas raksturo šodienu. Tas rāda, ka cilvēkiem nav tāds prāts kā Jēzum, ka tie ir kļuvuši garīgi aklī un savā dvēselē nabagi. Bieži mazāk spējīgas personas savu skatu novērš no Jēzus uz tīri cilvēcisku standartu, kas ir par iemeslu, kāpēc tie neapzinās savu personīgo niecību un pārvērtē savas spējas un dāvanas. Mēs kā tauta tiecamies dievināt cilvēciskus darbarīkus un tīri cilvēciskas spējas. Mums ir jāmirst sev un jāizkopj pazemība un bērnišķa ticība. Dieva ļaudis ir atkāpušies no savas vienkāršības. Tie nav darījuši Dievu par savu stiprumu, tāpēc garīgi ir vāji un paguruši.

Man ir rādīts, ka draudzi strauji sarauzē pasaules gars. Jūs ejat to pašu ceļu, kuru gāja (76) senais Israēls. Norisinās tāda pati atkrišana no svētā aicinājuma būt par Dieva īpašiem ļaudīm. Jums ir sadraudzība ar neauglīgajiem tumsības darbiem. Jūsu savienība ar neticīgajiem ir izsaukusi Kunga nepatiku. Jūs nezināt, kas vajadzīgs jūsu mieram, un tas jūsu acīm ir gandrīz apslēpts. Jūsu nevērīgā izturēšanās pret gaismu jūs nostādīs vēl nelabvēlīgākā stāvoklī nekā jūdu tautu, par kuru Jēzus izteica "Vai...!"

Man ir rādīts, ka, atkrītot no Dieva, neticība Liecībām ir pastāvīgi augusi. Tāds stāvoklis ir visā mūsu darba laukā. Tikai nedaudzi saprot, kā mūsu draudzei jādzīvo. Es redzēju, ka tagad mēs atrodamies zem dievišķās iecietības, bet neviens nevar pateikt, cik ilgi tā turpināsies. Neviens nezina, cik liela žēlastība mums ir dota. Maz ir to, kas sirsnīgi nodevušies Dievam. Tikai nedaudzi līdzīgi zvaigznēm vētrainā naktī šur un tur paspīd starp mākoņiem.

Daudzi, kas pašapmierināti klausās Dieva Vārda patiesības, garīgi tomēr ir miruši, lai gan apgalvo, ka dzīvo. Gadiem ilgi viņi ir nākuši un gājuši uz mūsu sapulcēm, bet, kā liekas, tie kļūst arvien nejutīgāki pret atklātās patiesības vērtību. Viņi nesalkst un neslāpst pēc taisnības. Garīgās, dievišķās lietās viņi neatrod nekādu jaukumu. Viņi piekrīt patiesībai, bet nav tās svētoti. Ne Dieva Gars, ne Viņa Gara Liecības neatstāj uz tiem nekādu paliekošu iespaidu. Un viņi tiks sodīti tieši atbilstoši gaismai, priekšrocībām un izdevībām, kuras nav ņēmuši vērā. Daudzi, kas sludina patiesību citiem, paši kopj netaisnību. Dievišķai melodijai līdzīgie Dieva Gara lūgumi, tik bagātie un krāšņie Viņa Vārda apsoliņumi, brīdinājumi pret elku pielūgšanu un nepaklausību nespēj darīt iejūtīgāku pasaules nocietināto sirdi.

Daudzi mūsu ļaudis ir remdeni. Viņi nav ne par, (77) ne pret, nav ne auksti, ne karsti. Viņi gan dzird Kristus vārdus, bet tos nepilda. Un, ja tie paliks šajā stāvoklī, Kungs viņus ar riebumu noraidīs. Daudzi no tiem, kam ir bijusi liela gaisma, lieliskas izdevības un visas iespējamās garīgās priekšrocības, ar vienu elpas vilcienu slavē Kristu un pasauli. Viņi zemojas Dieva un Mamona priekšā. Viņi līksmojas kopā ar pasaules bērniem, tomēr grib, lai tiktu svētīti kopā ar Dieva bērniem. Viņi gan vēlas Kristu par savu Glābēju, bet ne par ko negrib nešt krustu un uzņemties Viņa jūgu. Kaut Kungs jūs žēlotu, jo, ja jūs arī uz priekšu turpināsiet iet pa šo ceļu, tad attiecībā uz jums nevar paredzēt neko citu kā tikai ļaunu.

Dieva pacietībai ir zināms nolūks, bet jūs paši to iznīcināt. Viņš pieļauj tādu apstākļu attīstību, ko jūs pēc tam tūlīt vēlētos redzēt iznīkstat, tomēr tad jau ir par vēlu. Dievs Elijam pavēlēja par Sīrijas ķēniņu iesvētīt nežēlīgo un viltīgo Hazaēlu, lai tas būtu par postu elkus pielūdzošajam Israēlam. Kas zina, varbūt Dievs arī jūs atstās maldiem, kurus tā mīlat. Kas zina, varbūt šie uzticīgie, stingrie un godīgie sludinātāji ir pēdējie, kas piedāvā Miera Evaņģēliju mūsu nepateicīgajā draudzē? Iespējams, ka postītāji jau vingrinās sātana vadībā, gaidīdami vienīgi uz vēl dažu karognesēju aiziešanu, lai tad ieņemtu viņu vietu un viltus balsi sauktu: "Miers! Miers!" — laikā, kad Kungs nemaz nav sacījis "miers". Es reti raudu, bet tagad manas acis ir pilnas asaru, kas krīt uz papīra, kur es rakstu. Iespējams, ka drīz mūsu vidū apklusīs visi pravietojumi un balss, kas ļaudis satraukusi, vairs ilgāk netraucēs viņu mierīgo snaudu.

Kad Dievs virs zemes darīs savu dīvaino darbu, kad svētās rokas vairs ilgāk nenesīs šķirstu, tad pār ļaudīm nāks posts. Ak, kaut tu zinātu, tieši tu, šajā laikā, ko pie tava miera vajag. Kaut mūsu (78) ļaudis atgrieztos, kā savā laikā Ninīve, lai Dievs no viņiem novērstu savas niknās dusmas!

Mana dvēsele briesmīgi cieš, redzot vecākus piemērojamies pasaulei un ļaujot saviem bērniem

saskaņoties ar tās standartu tādā laikā, kāds ir šis. Mani ir pārņēmušas šausmas, jo Kungs man atkārtoti atklāj to ģimeņu stāvokli, kas tikai ar vārdiem apliecina patiesību. Jauniešu, pat bērnu izvirtība ir gandrīz neticama. Vecāki nezina, ka slepenā netikumība izposta un sakropļo Dieva līdzību viņu bērnos. Viņu vidū valda sodomiešiem raksturīgie grēki. Un atbildība gulstas uz vecākiem, jo tie nav savus bērnus mācījuši mīlēt Dievu un Viņam paklausīt. Tie nav tos savaldījuši, nedz čakli mācījuši Kunga ceļu. Tie ļāva viņiem nākt un iet, kad vien viņi vēlas, un vēl draudzēties ar bērniem no pasaules. Pasaulīgā ietekme, kas iznīcina vecāku pamācības un viņu autoritāti, galvenokārt atrodama tā saucamajā "labajā sabiedrībā". Ar sava apģērba izskatu un izpriecu veidiem viņi ap sevi rada Kristum naidīgu atmosfēru.

Mūsu vienīgā drošība — stāvēt kā Dieva īpašiem ļaudīm! Mums ne par sprīdi nevajag padoties šī izvirtušā gadsimta ieražām un modei, bet gan jāpaliek morāli neatkarīgiem, neielaižoties nekādā kompromisā ar pasaules samaitājošajiem un elkus dievinošajiem ieradumiem.

Lai paceltos pāri kristīgās pasaules reliģiskajam standartam, būs vajadzīga drosme un patstāvība. Tomēr tie neseko Pestītāja pašaizliedzības piemēram, viņi neko neupurē, bet gan pastāvīgi cenšas izvairīties no krusta, kas, kā Kristus apliecina, ir mācekļa pazīme.

Ko es varu sacīt, lai pamodinātu mūsu ļaudis? Es apliecinu, ka ne mazums sludinātāju, kas stāv klausītāju priekšā, izskaidrojot Rakstus, ir aptraipīti. Viņu sirds ir samaitāta, bet rokas — netīras. Tomēr daudzi no viņiem saka: miers, miers, un netaisnības darītāji netiek traucēti. Kunga roka nav par Īsu, (79) ka tā nespētu glābt, nedz Viņa auss būtu bieza, ka nedzirdētu, bet tie ir mūsu grēki, kas mūs šķir no Dieva. Draudzi samaitā tās locekļi, kas aptraipa savu miesu un dvēseli.

Ja visus, kas pulcējas uz mācībām un lūgšanas sapulcēm, varētu uzskatīt par tādiem, kas patiesi grib kalpot Dievam, tad mēs vēl varētu ko teikt un cerēt, lai gan tāpat vēl daudz kam vajadzētu tik paveiktam mūsu labā. Tomēr nav vērts sevi mānīt. Īstenība ir tālu no tā, ko rāda āriene. Skatoties no zināma attāluma, jaukas var likties daudzas lietas, kas, tuvāk aplūkojot, izrādās kroplas. Mūsu laika valdošais gars ir neticība un atkrišana, šķietams apgaismības gars. Patiesība ir zināma, bet īstenībā valda vislielākā iedomība, acīmredzama pretimrunāšana skaidrajām Dieva Gara Liecībām un Viņa Vārdam. Tas ir gars, kas pāri atklātajai Dieva gudrībai kā elku paaugstina tīri cilvēcu prātu.

Starp mums atbildīgās vietās atrodas cilvēki, kas domā, ka dažu iedomīgu tā saukto filozofu uzskatiem var vairāk uzticēties nekā Bībeles patiesībai vai Svētā Gara Liecībām. Tādu ticību, kāda bija Pāvilam, Pēterim un Jānim, viņi vērtē par vecmodīgu, šim laikam nepiemērotu. To izziņo kā bezjēdzīgu, mistisku un izglītota cilvēka necienīgu.

Dievs man ir atklājis, ka šie cilvēki ir Hazaēli, kas mūsu ļaudīm izrādīsies par pātagu. Viņi jūtas gudrāki par to, kas rakstīts. Sī neticība Dieva Vārda patiesībām, tāpēc ka cilvēka prāts nespēj aptvert Viņa darba noslēpumus, atrodama visās vietās, visās sabiedrības šķirās. To māca lielākajā daļā mūsu skolu un tā iespiežas arī bērniem sniegtajās pamācībās. Tūkstoši, kas saucas par kristiešiem, pievērs uzmanību melu gariem. Visur var sastapties ar tumsības garu reliģijas ietērpā.

Ja viss, kas šķiet esam dievbijīga dzīve, tiešām tāda arī būtu, ja (80) visi, kas apgalvo, ka māca pasaulei patiesību nevis pret patiesību, būtu vīri, kurus vada Dieva Gars, tad valdošajā morālajā tumsā mēs ieraudzītu kaut ko iepriecinošu un iedrošinošu. Bet antikrista gars gūst tādu pārsvaru kā vēl nekad agrāk. Tādēļ mums ļoti pareizi būtu izsaukties: "Palīdzī, ak, Kungs, jo svētie ir zustin zuduši un ticīgo tik maz ir palicis starp cilvēku bērniem!" Es zinu, ka daudzi par pašreizējo laiku domā vairāk kā labi. Bet šis bezrūpību mīlošās dvēseles tiks aprītas vispārējas bojāejas viņos. Tomēr cerība mums nav jāzaudē. Mēs esam bijuši noskaņoti domāt, ka tur, kur nav uzticīgu sludinātāju, nevar būt patiesi kristieši, bet tā tas nav. Dievs ir apsolījis, ka tur, kur gani nav uzticīgi, Viņš pats gādās par ganāmpulku. Viņš nekad draudzi nav darījis pilnīgi atkarīgu no cilvēciskiem darbarīkiem. Lielā ātrumā tuvojas draudzes šķīstīšanas dienas. Dievam būs skaidri un patiesi ļaudis. Varenajā sijāšanā, kas drīz iesāksies, mēs labāk spēsim novērtēt Israēla spēku. Zīmes rāda, ka tuvu ir laiks, kad Kungs liks saprast, ka vēteklis ir Viņa rokā, un Viņš pamatīgi iztīrīs savu klonu.

Strauji tuvojas ļoti grūtas un apjukuma pilnas dienas. Sātans, pieņēmis eņģeļa izskatu, pievils, ja iespējams, pat izredzētos. Tad būs daudz dievu un daudz kungu. Pūtīs dažādu mācību vēji. Tie, kas augstāko godu parādījuši "gudrībai", ko nepatiesi tā sauc, tad vairs nebūs vadoņi. Tie, kas uzticējušies prātam, ģēnijam un talantam, tad nestāvēs dažādo nodaļu ierindas priekšgalā. Viņi nav gājuši kopsolī ar gaismu. Tie, kas izrādījušies neuzticami, ganāmpulku vairs nevadīs. Pēdējā sviņīgajā darbā piedalīsies maz lielu vīru. Tie ir pašapmierināti, neatkarīgi no Dieva, un Viņš tādus nevar izmantot. Kungam ir uzticīgi kalpi, kas skatam atklāsies satricinošajā Pārbaudes laikā. (81) Tagad mūsu acīm ir apslēpti dārgi cilvēki, kas savus ceļus nav locījuši Baala priekšā. Viņiem nav bijusi

gaisma, kas tik bagātīgi ir spīdējusi pār jums. Zem rupjas un nepievilcīgas ārienes var atklāties īsta kristīga rakstura pilnīgais krāšņums. Dienā mēs skatāmies uz debesīm, bet zvaigznes neredzam. Tās tur ir, lai gan acis tās nespēj atšķirt. Toties naktī mēs ieraugām to īsto spožumu.

Nav tālu laiks, kad katrai dvēselei būs jāiztur pārbaude. Mūs spiedīs pieņemt zvēra zīmi. Tiem, kas soli pa solim pakļāvušies pasaules prasībām un piemērojušies pasaules ieradumiem, nebūs grūti pakļauties tad pastāvošajām varām, lai tikai izbēgtu no izsmiekla, apvāinojumiem, cietuma un nāves draudiem. Cīņa norisinās starp Dieva Baušļiem un cilvēku likumiem. Sajā laikā draudzē zeltu attīrīs no sārnjiem. Patiesa dievbijība skaidri atšķirsies no šķietamas un liekuļotas. Daudzas zvaigznes, kuru mirdzumu esam apbrīnojuši, izdzīs tumsā. Vējš aiznesīs pelavas līdzīgi mākonim pat no tām vietām, kur mēs redzam tikai bagātīgus kviešu krājumus. Visi, kas pieņem svētnīcas greznojumus, bet neietērpjas Kristus taisnībā, tiks apkaunoti savā kailumā.

Kad kokus, kas nebūs nešuši augļus, nocirtīs, tāpēc ka tie velti aizņēmuši zemi, kad liels pulks viltus brāļu tiks saskaitīti un atšķirti no pārējiem, patiesajiem, tad skatam atklāsies tie, kas bija neredzami, un ar Ozianna saucieniem tie nostāsies zem Kristus karoga. Kautrīgie un tie, kas neuzticējās saviem spēkiem, atklāti nostāsies Kristus un Viņa patiesības pusē. Visvājākais un nedrošākais draudzē būs kā Dāvids — drošs un gatavs strādāt. Jo tumšāka nakts būs Dieva ļaudīm, jo spožāk mirdzēs šīs zvaigznes. Sātans ļoti traucēs uzticīgos, (82) bet Jēzus vārdā viņi izies vairāk nekā uzvarētāji. Tad Dieva draudze parādīsies "skaista kā Mēness, starojoša kā Saule, briesmīga kā naidīga karaspēka bari".

Patiesības sēkla, kas tiek sēta ar misijas darba pūlēm, tad uzdīgs, ziedēs un nesīs augļus. Patiesību pieņems dvēseles, kas izturēs pārbaudījumus un slavēs Dievu par to, ka drīkst ciest Jēzus dēļ. "Pasaulē jums būs bēdas, bet turiet drošu prātu. Es pasauli esmu uzvarējis!" Kad Zemi skars visu aptveroša sodības pātaga, kad tiks vētīts Jehovas klons, tad Dievs būs saviem ļaudīm par palīgu. Sātana uzvaras var tikt īpaši cildinātas, bet tas neiebaidīs skaidro un svēto cilvēku ticību.

Elija ņēma Elīsu no arkla un uzmeta tam savu iesvētīšanas mēteli. Aicinājums šim lielajam un svinīgajam darbam tika izteikts cilvēkiem, kam bija izglītība un stāvoklis; ja tikai tie būtu bijuši mazi savās acīs un pilnīgi uzticējušies Kungam, Viņš tos būtu varējis pagodināt un ļaut tiem nest Viņa standartu ar triumfu līdz pat uzvarai. Bet tie šķīrās no Dieva, pakļaujoties pasaules ietekmei, un Kungs viņus atmeta.

Daudzi ir paaugstinājuši zinātni un no sava redzesloka pazaudējuši zinātnes Dievu. Bet tāda nebija draudze savas pastāvēšanas vistīrākajos laikos.

Dievs mūsu dienās darīs kādu darbu, ko tikai nedaudzi nojauš. Viņš celsies un paaugstinās mūsu vidū tos, kurus vairāk izglītojis Viņa Gara svaidījums, nekā zinātniskie institūti, kas spēj ietekmēt vienīgi ārējo cilvēka darbību. Sos iekārtojumus nevajadzētu ne nosodīt, ne noniecināt; paš Dievs tos ir iecēlis, tomēr ar tiem var iegūt tikai ārēju piemērotību darbam. Dievs parādīs, ka Viņš nav atkarīgs no izglītotiem un iedomīgiem mirstīgajiem.

Mūsu vidū ir maz patiesi svētījušos cilvēku, maz tādu, kas ir cīnījušies ar savu "es" un to uzvarējuši. Īsta atgriešanās ir izšķiroša uztveres un motīvu izmaiņa, tā ir (83) patiesa pasaulīgo sakaru sarašana, steidzīga pasaules garīgās atmosfēras atstāšana, atraujoties no viņu domu, uzskatu un iespaida pār-valdošā spēka. Šķiršanās abām pusēm sagādā sāpes un rūgtus pārdzīvojumus. Sīs ir tās nesaskaņas, kuras, pēc Kristus vārdiem, Viņš ir nācis nest. Tomēr atgriezušies cilvēki nepārtraukti ilgosies, lai arī viņu draugi visu atstātu Kristus dēļ, apzinoties, ka, ja viņi to nedarīs, beidzot nāks galīgā un mūžīgā šķiršanās. Patiess kristietis, satiekoties ar neticīgajiem draugiem, nevar izturēties vieglprātīgi un bezrūpīgi. Pārāk liela ir dvēseļu vērtība, par kurām nomira Kristus.

"Neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder," teica Jēzus, "nevar būt Mans mācekļis." Ir jāatsakās no visa, kas mazina mīlestību uz Dievu. Daudzu elks ir kāre pēc mantas. Tās zelta ķēdes tos saista pie sātana. Čita cilvēku šķira pielūdz slavu, reputāciju un pasaulīgo godu. Vēl citu elks ir savtīga ērtību meklēšana un bezatbildīga dzīve. Visas šīs lietas ir sātana slazdi, kas izlikti nepiesardzīgām kājām. Un tomēr šīs verdziskās saites ir jāsarauj, miesa ar savām tieksmēm jāsit krustā. Mēs nedrīkstam pa pusei piederēt Kungam un pa pusei pasaulei. Mēs neesam Dieva ļaudis, ja neesam tādi pilnīgi. Jānoliek katra nasta, jebkurš grēks, kas mūs apstāj. Dieva sargi neteiks: "Miers! Miers!", kad Dievs to nebūs sacījis. Uzticīgo sargu balss sacīs: "Izejiet no turienes ārā, neaizskariet nekā nešķīsta! Izejiet ārā no viņu – babiloniešu – vidus, šķīstieties, kas jūs nesat tā Kunga svētuma piederumus!"

Draudze nevar sevi mērot ne ar pasauli, nedz ar cilvēku uzskatiem, nedz ar to, kāda tā kādreiz ir

bijusi. Savu ticību un stāvokli pasaulē tai jāsalīdzina ar to, kāda tā būtu, ja nepārtraukti būtu gājusi uz priekšu un uz augšu. Draudzi svērs Svētības svaros. (84) Ja tās morālais raksturs vai garīgais stāvoklis nesaskanēs ar Dieva doto atbalstu un piešķirtajām svētībām, tad tā tiks atzīta par vieglu. Gaisma skaidri un noteikti ir spīdējusi uz draudzes takas, un gaisma no 1882. gada prasa no tās atskaiti. Ja tās podi nav pavairoti, ja tās augļi Dieva priekšā nav pilnīgi un ja tās gaisma kļuvusi tumša, tad tā tiešām tiks atrasta par vieglu. Liekas, ka mums ir apslēpta mūsu stāvokļa izpratne, kādu Dievs to redz. Mēs redzam, bet neaptveram, mēs dzirdam, bet nesaprotam, mēs ļaujāmies bezrūpīgam mieram, it kā pār mūsu svētīcību atrastos mākoņa stabs dienā un uguns stabs naktī. Mēs sakām, ka pazīstam Dievu un ticam patiesībai, bet darbos Viņu aizliedzam. Mūsu rīcība ir tieši pretēja patiesības un taisnības pamatlīnijām, kuri, kā mēs apliecinām, mūs vada.

MŪSU KOLEDŽAS DARBINIEKI

Mūsu koledžas visas patiesās labklājības tiešais pamats ir skolotāju un skolnieku vienība ar Dievu. Kunga bijāšana ir gudrības iesākums. Viņa priekšrakstus vajadzētu atzīt par savas dzīves likumu. Dieva bērniem Viņa griba ir atklāta Bībelē. Kur vien tā tiek lasīta — ģimenes lokā, skolā vai draudzē — tur visiem vajadzētu pievērst tās vārdiem klusu un godbijīgu uzmanību, it kā Dievs tik tiešām atrastos viņu vidū un runātu uz tiem.

Ne vienmēr mūsu skolā ir uzturēts augsts reliģiskais standarts. Kā skolotāju, tā studentu vairums pastāvīgi cenšas savu reliģiju noslēpt. It sevišķi tas vērojams, kopš koledžu atbalsta pasaulīgi cilvēki. Kristus no visiem saviem skolotājiem prasa atklātu un vīrišķīgu savas ticības apliecināšanu. Katram jāieņem sava nostāja un jābūt tādai, kādu Dievs vēlas viņu redzēt pasaules, eņģeļu un cilvēku priekšā. Katram kristietim jābūt gaismai, ne jau paslēptai zem pūra vai gultas, bet gan ieliktai lukturī, lai tad tā spīdētu visiem, kas ir namā. (85)

Skolotājiem mūsu koledžā nevajadzētu atdarināt pasaules ieradumus, nedz pieņemt tās principus. Īpašības, ko Dievs vērtē visaugstāk, ir želojoša laipnība un šķīstums. Katram kristietim tās vajadzētu rūpīgi izkopt. "Katrs, kas mīl, ir no Dieva dzimis un atzīst Dievu." "Ja mēs mīlam cits citu, tad Dievs mājo mūsos, un Viņa mīlestība ir mūsu vidū tapusi pilnīga." "Mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir. Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts."

Dievs ir iespaidojis jauniešu sirdis, lai tie nodotos sludināšanas darbam. Viņi tādēļ ir atnākuši uz mūsu koledžu, cerēdami šeit atrast izdevības un priekšrocības, ko nekur citur nevar iegūt. Bet skolotāji, kas tik maz saprot dvēseļu vērtību un pavisam maz izjūt nastu par to glābšanu, ir vieglprātīgi skatījušies uz Svētā Gara svinīgo pārliecināšanas darbu un ir centušies novērst jauniešus no takas, pa kuru Dievs tos gribējis vadīt.

Labi sagatavota skolotāja alga ir daudz lielāka par atlīdzību, ko saņem mūsu sludinātāji; skolotājs nestrādā tik smagi un nepakļauj sevi tik lielām neērtībām, kā sludinātājs, kas pilnīgi nodevies darbam. To visu stāsta jauniešiem, un tie tiek pamudināti neuzticēties Dievam un neticēt Viņa apsolījumiem. Daudzi ir izvēlējušies vieglāko ceļu un patiesības sludināšanas vietā gatavojas mācīt zinības vai atrod sev kādu citu nodarbošanos.

Nesvētījušies skolotāji, kas ar vārdiem gan apliecina ticību patiesībai, bet kuru sirdī nav mīlestības uz patiesību, kavē Dieva darbu. Izglītots jaunietis tiek mācīts savas spējas vērtēt kā pārāk dārgas, lai tās veltītu kalpošanai Kristum. Bet vai Dievam šajā sakarībā nav nekā sakāms? Kas šiem jauniešiem deva spēku disciplinēt savu prātu un iegūt šos panākumus? Vai viņi ir norunājuši pilnībā iztikt bez Jehovas? (86)

Daudzi jaunieši, kas nepazīst pasauli, nepazīst savu vājumu un nezina nākotni, neizjūt nekādu vajadzību, lai dievišķā roka parādītu ejamo ceļu. Viņi uzskata sevi par pilnīgi spējīgiem vadīt savu kuģi starp viļņiem. Bet tādi jaunieši lai atceras, ka vienalga, lai kur tie arī neietu, viņi tomēr paliek Dieva pārvaldības sfērā. Viņiem nav tiesību izvēlēties, ko paši grib, neņemot vērā sava Radītāja gribu.

Talants vislabāk attīstās un visaugstāk tiek novērtēts tur, kur tas visvairāk vajadzīgs. Bet šo patiesību daudzi ignorē, kad dedzīgi tiecas pēc ievēribas. Lai gan viņiem vēl ir sekla reliģiskā pieredze, pavirši intelektuālie sasniegumi, tomēr viņu tuvredzīgā godkāre iekāro augstāku darbības sfēru par to, kurā Dieva aizgādība tos nolikusi. Kungs viņus neaicina kā Jāzepu un Daniēlu pretoties kārdināšanām, kas saistās ar laicīgu godu un augstu stāvokli. Viņi paši laužas uz bīstamām vietām, atstājot vienīgo pienākumu posteni, kurā tie ir derīgi.

No visām pusēm mēs dzirdam maķedoniešu saucienus. Kā Austrumi, tā Rietumi ļoti lūdz pie tiem

sūtīt strādniekus. Mums visapkārt ir druvas, kas jau "baltas plaujai". Un kas plauj, tas dabū algu un sakrāj augļus mūžīgajai dzīvei. Vai nav neprātīgi novērsties no šiem laukiem, lai iesaistītos darbā, kas var dot vienīgi naudu? Kristus nav vajadzīgi savtīgi strādnieki, kas meklē tikai lielāku atalgojumu. Kungs aicina tādus, kas ir labprātīgi Viņa dēļ kļūt nabagi, kā Jēzus kļuva nabags viņu dēļ. Ko Kristus piedāvāja šī pasaule? Apvainojumus, apsmieklu, nabadzību, kaunu, atraidīšanu, nodevību un beidzot krusta nāvi. Vai šī Gana palīgiem jāmeklē vieglāks liktenis par to, kāds bija viņu Meistaram?

Dieva Vārds ļoti vienkāršo dzīves sarežģītās norises. Katram nopietnam meklētājam tas sniegs dievišķu gudrību. Mums nekad nevajadzētu aizmirst, ka esam atpirkti ar ciešanām. Tās ir Kristus dārgās asinis, kas mūs salīdzina. Evaņģēlijs pasaulei ir pasniegts ar smagu darbu, upuriem un briesmām, ar laicīgo vērtību zaudēšanu (87) un lielās dvēseles mokās. Dievs aicina jauniešus viņu jaunības spēkā un enerģijā dalīties ar Viņu pašai izliedzībā, upuros un ciešanās. Ja tie atsauksies šim aicinājumam, tad Viņš tos darīs par saviem darbarīkiem dvēseļu glābšanai, par kurām pats mira. Bet Viņš prasa atskaitīties par darbu, ko tie izpilda, pilnīgi apzinoties nosacījumus, uz kādiem viņi kalpo krustā sistajam Glābējam.

Man ir grūti izteikt jūtas, domājot par Dieva nodomu neievērošanu attiecībā uz mūsu koledžas izveidi. Tie, kam ir tikai dievbijības forma, ar savu nesvēto dzīvi noliedz patiesības spēku, kas spēj darīt cilvēkus gudrus uz izglābšanos. Atskatieties vēsturē uz apustuļu dzīvi, kas patiesības dēļ pacieta nabadzību, kaunu, apvainojumus un nāvi. Viņi līksmojās, ka ir cienīgi ciest Kristus dēļ.

Ja lielus panākumus var nodrošināt ar lielu piepūli un lielām ciešanām, kurš tad no mums, kas pašī dzīvojam no Dieva žēlastības, var atteikties no upuriem? Kristus Evaņģēlijs savas prasības vērs pret katru dvēseli, kas dzirdējusi priecīgo vēsti. Ko mēs dosim Dievam par visu Viņa labdarību pret mums? — Mēs nekad nespēsīm atmaksāt Viņa nesalīdzināmo žēlastību. Ar labprātīgu paklausību un pateicīgu kalpošanu mēs vienīgi varam apliecināt savu lojalitāti un pagodināt savu Glābēju.

Man nav lielākas vēlēšanās par to, kā redzēt mūsu jauniešus piepildītus ar tās skaidrās reliģijas garu, kas liktu viņiem uzņemties krustu un sekot Jēzum. Izejiet uz priekšu, Kristus jaunie mācekļi, vadoties no pamatlīkumiem un ietērpušies skaidrības un taisnības drēbēs. Jūsu Pestītājs jūs virzīs uz vietu, kas būs jūsu spējam vispiemērotākā un kur jūs varat būt visnoderīgākie. Pienākuma takā jūs varat būt droši, ka savām dienām saņemsiet pietiekoši daudz žēlastības.

Evaņģēlija sludināšana ir Dieva izraudzīts līdzeklis dvēseļu glābšanai. Mūsu pirmajam darbam jābūt savas sirks saskaņošanai ar Dievu, un tad mēs būsīm (88) sagatavoti arī kalpošanai citiem. Agrāk mūsu nopietno strādnieku vidū notika dziļa savas sirks pārmeklēšana. Viņi kopīgi apspriedās un tad vienojās pazemīgās un dedzīgās lūgšanās pēc dievišķās vadības. Sludinātājos un skolotājos īstais misijaš gars ir panīcis. Tomēr Kristus nākšana tagad ir tuvāk nekā tad, kad kļuvām ticīgi. Katra aizejošā diena samazina laiku brīdinājuma vēsts pasludināšanai pasaulē. Kaut šodien mēs Dieva priekšā pienestu vairāk sirsnīgu aizlūgšanu, kaut valdītu lielāka pazemība, lielāka skaidrība un lielāka ticība!

Mums visiem pastāvīgi draud briesmas. Es brīdīnu draudzi sargāties no tiem, kas citiem sludina Dzīvības Vārdu, bet sevī nekopj pazemības un pašai izliedzības garu, ko tas māca. Uz šādiem vīriem krīzes laikā nevar paļauties. Tie Dieva balsi ignorēs tikpat viegli, kā to darīja Sauls, un, līdzīgi viņam, daudzi būs gatavi aizbildināt savu rīcību. Kad Kungs caur savu pravieti norāja Saulu, viņš droši apgalvoja, ka ir paklausījis Dieva balsij, bet avju blēšana un vērsu maušana liecināja par pretējo. Tādā pašā veidā daudzi šodien apgalvo, ka ir uzticīgi Dievam, bet koncerti un citi izpriecu pasākumi, sadraudzība ar pasauli, sevis pagodināšana un lielā kāre pēc popularitātes — viss liecina, ka viņi nav paklausījuši Dieva balsij. "Ak, Mana tauta! Tās vadoņi ir bērni, un sievas valda pār viņu," saka Dievs.

Evaņģēlijs mūsu priekšā noliek augstus standartus. Nelokāms kristietis ir ne tikai jauns, bet arī cēls radījums Kristū Jēzū. Viņš ir pastāvīga gaisma, kas citiem rāda ceļu uz Debesīm un pie Dieva. Tas, kas saņem dzīvību no Kristus, neilgosies pēc vieglprātīgiem, neko nedodošiem pasaules priekiem.

Rakstura un audzināšanas ziņā starp jauniešiem būs atrodama liela dažādība. Daži ir dzīvojuši despotiskā, ierobežojošā un skarbā vidē, kas viņos attīstījusi stūrgalvīgu un izaicinošu garu. Citi bijuši ģimenes (89) mīluļi, kam vecāki savā neprātīgajā mīlestībā ļāvuši sekot savām tieksmēm. Katrs trūkums tika attaisnots, līdz to raksturs ir sakropļots. Lai ar šādiem atšķirīgiem raksturiem sastrādātu un gūtu panākumus, skolotājiem savā rīcībā nepieciešams būt ļoti taktiskiem un smalkjūtīgiem, kā arī stingriem audzināšanā.

Bieži izpaudīsies nepatika, pat nicinoša izturēšanās pret vajadzīgiem un piemērotiem noteikumiem.

Daži pielietos visu savu atjautību, lai izvairītos no soda, kamēr citi izrādīs pārsteidzošu vienaldzību par pārkāpumu sekām. Tas viss prasa daudz pacietības un lielu piepūli no to puses, kam uzticēts viņu audzināšanas jautājums.

Viena no vislielākajām grūtībām, ar ko skolotājiem bijis jāstopas, ir vecāku nepievienošāns koledžas disciplīnas noteikumiem. Ja vecāki būtu apņēmušies atbalstīt autoritāti, tad būtu novērsti daudzi nepakļāvības gadījumi, daudz ļaunuma un izvirtības. Vecākiem vajadzētu prasīt, lai viņu bērni godā likumīgo autoritāti un tai paklausu. Viņiem vajadzētu čakli strādāt, nemiņīgi savus bērnus mācīt, virzīt un savaldīt, līdz pareizie ieradumi bērnos ir stingri iesakņojušies. Šādi audzināta jaunatne pakļautos sabiedrības iekārtojumiem un morālā pienākuma vispārīgajiem ierobežojumiem.

Kā ar priekšrakstiem, tā ar piemēru jauniešiem vajadzētu mācīt vienkāršību apgērbā un uzvedībā, čaklumu, sātību un taupību. Daudzi studenti pārāk izšķērdīgi izdod vecāku sarūpētos līdzekļus. Viņi cenšas parādīties pārāki par saviem biedriem, izšķiežot naudu ārišķībā un savu iegribu apmierināšanā. Dažās mācību iestādēs šis jautājums uzskatīts par tik svarīgu, ka ar likumu nosaka, kādam jābūt studenta apģērbam un cik daudz naudas drīkst atrasties to lietošanā. Bet iecietīgi vecāki un izlutināti audzēkņi atrod ceļus, kā likumu apiet ar likumu. Mums nevajadzētu ķerties pie tādiem līdzekļiem. Mēs lūdzam kristīgos vecākus šos jautājumus rūpīgi un ar lūgšanām pārdomāt, (90) meklējot padomu Dieva Vārdā, un tad censties rīkoties atbilstoši tā mācībām.

Ja mūsu skolās sagādātu iespējas strādāt fizisku darbu un ja studentiem prasītu, lai viņi daļu laika veltītu aktīvām nodarbībām, tad tas izrādītos labs aizsargvalnis daudzām ļaunām ietekmēm, kas valda mācību iestādēs. Vīrišķīgs, lietderīgs darbs, kas stātos vieglprātīgas un samaitājošas izklaidēšanās vietā, jauniešiem dotu ļāvu iespēju ieguldīt savu jaunības spēka pārpilnību un veicinātu atturību un stingru rakstura izveidošanos. Ar visiem iespējamajiem līdzekļiem vajadzētu censties atbalstīt ilgas pēc morālo, fizisko un arī garīgo spēku pilnveidošanas. Ja meitenes iemācītos gatavot ēdienus, sevišķi cept labu maizi, tad to izglītībai būtu daudz lielāka vērtība. Prasme veikt derīgu darbu lielā mērā novērstu neveselīgas un pārmērīgas juteklības attīstīšanos, kas ir pazudinājusi un vēl pazudina tūkstošus. Muskuļu un smadzeņu piepūle palīdzēs jauniešiem atrast prieku praktiskās dzīves vienkāršajos pienākumos.

Audzinašanas darbu pašreizējā laikmetā raksturo seklums un ārišķība. Brālis X jau no dabas mīl sistemātiskumu un pamatīgumu, un šīs īpašības, visu mūžu koptas un veidotas, ir kļuvušas par viņa ieradumu. Tādēļ Dievs viņu ir atzinis par labu. Viņa darbam ir patiesa vērtība, jo viņš studentiem neļauj būt paviršiem. Tomēr sava darba sākumā, apmēram skolas dibināšanas laikā, viņš sastapa daudz šķēršļu. Ja viņš būtu mazāk apņēmīgs un neatlaidīgs, tad jau būtu atsacījies no šīs cīņas. Daži vecāki neatbalstīja skolu, un viņu bērni necienīja skolotāju, tāpēc ka tam bija vienkāršs apģērbs. Tie pieļāva, ka viņa āriene bērnus noskaņo pret viņu. Kungs norāja šo negodīgo garu un iedrošināja skolotāju viņa darbā. Tomēr mājās pārnestās sūdzības un neprātīgās baumas no bērnu puses stiprināja vecāku aizspriedumus. Brālim X cenšoties iepotēt patiesos pamatlikumus un nostiprināt pareizus ieradumus, pārmērīgi izlutinātie bērni no savas puses sūdzējās, (91) ka studijas esot pārāk grūtas. Man rādīja, ka tie cieta tieši tāpēc, ka prātu pietiekoši nenodarbināja ar piemērotiem uzdevumiem. Viņu domas kavējās pie demoralizējošiem jautājumiem, un kā prātu, tā miesu novājināja kaitīgie ieradumi. Tieši tas, un nevis pārāk liela slodze mācībās, bija iemesls šo bērnu biežajai slimošanai, kas savukārt kavēja viņu virzīšanos uz priekšu, kā to vēlējās vecāki.

Kungs atzina par labu brāļa X vispārējo rīcību, liekot pamatu skolai, kas darbojas vēl tagad. Tomēr šis vīrs ir strādājis pārāk smagi un arī mājās nav saņēmis uzticamu, aplaimojošu un stiprinošu iespaidu, kas atvieglotu viņa nastas. Pārpūlēšanās rezultātā radītā sasprindzinājuma dēļ viņš pieļāva dažas kļūdas, kas tomēr nav pat uz pusi tik smagas kā to personu kļūdas, kas pret viņu sevi auklējuši rūgtumu. Attiecībās ar jaunatni viņš ir sastapis tādu sacelšanās un nepaklausības garu, kas, kā apustulis ziņo, ir viena no pēdējo dienu pazīmēm.

Daži skolotāji koledžā nav sapratuši sava stāvokļa atbildību. Viņi paši nav bijuši skolnieki Kristus skolā un tāpēc nav sagatavoti pamācīt citus.

Studentu vidū atrodami daži slinki un netikumīgi jaunieši. Viņus vajag norāt un stingri audzināt, bet, ja tos nav iespējams pārveidot, tad ar nepacietību un skarbumu nevajadzētu dzīt viņus vēl dziļāk bedrē. Skolotājiem vienmēr vajadzētu atcerēties, ka viņu gādībā nodotie jaunieši ir atpirkti ar Kristus asinīm un ir Kunga ģimenes jaunākie locekļi. Arī viņu atpirkšanai Kristus pienesa bezgalīgu upuri. Skolotājiem vajadzētu saprast arī to, ka viņiem jābūt misionāriem, kas šos jauniešus manto Jēzum. Ja tie no dabas ir kauslīgi, tad vajadzētu rūpīgi sargāties, lai šīs tieksmes nepavairotu. Tiem, kam jaunības kritiskais periods jau garām, nekad nevajadzētu aizmirst jauniešu kārdināšanas un pārbaudījumus, un cik ļoti viņiem pašiem bija vajadzīga līdzjūtība, laipnība un mīlestība. (92)

Tam, kas sevi ziedo grūtajam sabiedriskajam darbam cilvēces labā, bieži atliek maz laika savai pašai ģimenei, vai arī tas zināmā mērā paliek gandrīz bez ģimenes un bez sasildošā iespaida, ko sniedz mājas pavards. Tā ir noticis arī brāļa X ģimenē. Viņa prāts pastāvīgi ir bijis noslogots. Viņam ir bijis maz izdevību iegūt savu bērnu mīlestību, kā arī maz laika viņu ierobežošanai un ievadīšanai dzīvē.

Koledžā ir daudz tādu, kam vajadzīga pilnīga atgriešanās. Necentieties neviens saskatīt skabargu sava brāļa acī, kamēr pašā acī ir balķis. Katram pašam savu dvēseles templi vajadzētu iztīrīt no samaitātības. Skaudībai un greizsirdībai jātiek aizslaucītai ārā kopā ar visiem sakrātajiem atkritumiem. Mums bagātīgi ir piedāvātas augstas priekšrocības un debešķīgi sasniegumi, par ko samaksāta milzīga cena. Un Dievs no mums personīgi prasīs atbildību par gaismas un priekšrocību mēru, kādu Viņš mums devis. Ja mēs atsakāties pavairot mums uzticētos podus, tad zaudēsim Viņa labvēlību.

Profesors X būtu jums labi kalpojis, ja daži viņam nebūtu glaimojuši un citi notiesājuši. Viņš nonāca apjukumā. Viņam bija rakstura īpašības, kuras vajadzēja apspiest. Daži tam sajūsmā dāvāja nepelnītu uzticību un godu. Jūs viņu novedāt stāvoklī, kurā tam grūti ieraudzīt sevi un atrast savu īsto vietu. Viņu ir upurējušas abas partijas draudzē, tāpēc ka tās neievēroja Dieva Gara brīdinājumus. Tas ir netaisni. Viņš tikai nesen kļuva ticīgs un vēl nebija sagatavots tālākajiem pagriezieniem.

Cik maz mēs zinām, kādu iespaidu mūsu darbi atstās uz mūsu pašu un citu cilvēku nākotni! Daudzi domā, ka nav svarīgi, ko viņi dara. Tie neuzskata par ļaunumu apmeklēt kādu koncertu vai pievienoties pasaulei izpriecās, ja vien to vēlas. Un tā sātans vada un (93) kontrolē viņu iegribas, un tie neņem vērā, ka sekas var būt visai nozīmīgas. Tas var būt loceklis ķēdē, kas dvēseli sasaista sātana slazdā un pakļauj mūžīgai bojāejai.

Katram darbam, lai cik tas būtu mazs, ir sava vieta lielajā dzīves drāmā. Padomājiet, ka tā bija tikai ēstkāres apmierināšana, kas mūsu pasaulē ieveda grēku ar tā briesmīgajām sekām. Dieva dēlu nesvētām laulībām ar cilvēku meitām sekoja atkrišana, kas noslēdzās ar pasaules izpostīšanu plūdos. Visnenozīmīgākā rīcība, apmierinot savas iegribas, ir izraisījusi lielas pārvērtības, un tā tas ir arī tagad. Maz ir apdomīgu cilvēku. Ļaudis, līdzīgi Israēla bērniem, negrib ievērot padomu, bet seko savām tieksmēm. Viņi savienojas ar pasaulīgajiem, apmeklējot pasākumus, kuros tie tiek ievēroti, ar to paverot ceļu, pa kuru citi viņiem seko. Kas reiz ir ticis darīts, to atkal darīs gan paši, gan daudzi citi. Katrs šāds solis atstāj paliekošu iespaidu ne tikai uz pašu darītāju, bet arī uz citu sirdsapziņu un ieradumiem. Tas viss cilvēku dzīvei piešķir bijājamu nozīmi.

Dienu no dienas un nakti pēc nakts mana sirds sāp par mūsu draudzēm. Daudzas progresē, bet tikai pretējā virzienā. "Taisno teka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvien kļūst gaišāks, līdz pilnīgi uzaust diena." Jā, šo cilvēku dzīves gājums iet uz priekšu un uz augšu. Viņi iet no spēka uz spēku, no žēlastības uz žēlastību un no godības uz godību. Tā ir visu mūsu draudžu priekštiesība. Bet, ak, cik ļoti tās viena no otras atšķiras! Tām ir vajadzīgs dievišķais apgaismojums. Tām ir jāpagriežas pilnīgi pretējā virzienā. Es zinu, ko saku. Nekļūstot par patiesiem kristiešiem, tie ies no vājuma uz vājumu, tie pieaugs nevienprātībā, kā rezultātā daudzas dvēseles tiks aizvestas pazušanā.

Viss, ko es jums varu teikt, ir: pieņemiet gaismu, ko Dievs jums devis, un tad sekojiet tai, vienalga, ko tas jums maksātu. Tā ir jūsu (94) vienīgā drošība. Jums ir darāms darbs, lai nonāktu savstarpējā saskaņā, un kaut Kungs palīdzētu jums to panākt, pat ja pašā "es" būtu jāsit krustā! Sakopojiet noniecinātos un atmestos Dieva Gaismas starus! Uzmeklējiet tos ar lēnprātību, drebēšanu un bijību! Senā Israēla grēks bija Dieva atklātās gribas neievērošana un iešana pa saviem ceļiem nesvētotas sirds vadībā. Bet modernais Israēls strauji seko viņa pēdās un tikpat noteikti arī pār tiem krājas Dieva nepatika.

Nekad nav grūti darīt to, kas patīk, bet iet virzienā, kas tieši pretējs mūsu tieksmēm, nozīmē pacelt krustu. Kristus lūdza, lai viņa mācekļi būtu viens, kā Viņš bija viens ar savu Tēvu. Un šī vienprātība ir Kristus liecība pasaulei, ka viņu sūtījis Tēvs. Kur cilvēki, kārtojot darījumus, atsakās no savas gribas uzspiešanas citiem, tur ticīgie būs vienoti ar Kristu. Par visu to mums vajadzētu lūgt un apņēmīgi strādāt, tā atbildot, cik tālu tas iespējams, uz Kristus lūgšanu pēc vienprātības Viņa draudzē.

NOSODĪTA GREIZSIRDĪBA UN SAVSTARPĒJA KĻŪDU MEKLĒŠANA

Man ir sāpīgi sacīt, ka starp draudzes locekļiem atrodas nevaldāmas mēles. Sastopamas negodīgas mēles, ko vada ļaunums. Ir arī izmanīgas un ar pusvārdiem runājošas mēles. Notiek tenkošana, runāšana nevietā, izveicīga zobošanās. Starp tenku mīļotājiem atrodas tādi, kurus dzen zīnkārība, citus greizsirdība un daudzus pat naidis, kas vērsas pret cilvēkiem, caur kuriem Dievs tos ir norājis.

Visi šie nesaskaņu radošie elementi rosīgi strādā. Daži savus patiesos nodomus slēpj, kamēr citi dedzīgi izsaka visu, ko vien zina ļaunu par citiem, vai pat tikai savas nepamatotās aizdomas.

Es redzēju, ka tagad ir sācis darboties šis pats apmelošanas gars, kas Patiesību vēlas pārvērst melos, labu par ļaunu un nevainību par noziegumu. (95) Sātans gaviļē par Dieva ļaudīm, kas atrodas tādā stāvoklī. Daudzi, kas atstāj novārtā paši savu dvēseli, ļoti kāri vēro izdevības kritizēt un nosodīt citus. Visiem ir rakstura trūkumi, un nav grūti atrast kaut ko tādu, ko greizsirdība nevarētu iztulkot kā ļaunu. "Tagad," saka šie pašieceltie tiesneši, "mums ir fakti. Uz tiem mēs pamatosim apsūdzību, no kuras vairs nevarēs atbrīvoties..." Tā šie ļaudis gaida piemērotu izdevību, lai atvērtu tenku saini un izdalītu savus "gardumus".

Pūloties panākt savu, cilvēkiem, kuriem no dabas ir spēcīga iztēle, draud briesmas pievilt sevi un citus. Viņi uzkrāj sevī otra nepiesardzīgi izteiktos vārdus, neņemot vērā, ka tie varbūt runāti steigā un tāpēc, iespējams, nemaz neatbilst runātāja patiesajām domām. Bet šis gadījuma rakstura piezīmes, kas bieži ir tik nenozīmīgas, ka nemaz nav uzmanības cienīgas, aplūko caur sātana palielināmo stiklu, pēc tam vēlreiz apsver un atkārto, līdz muša pārvēršas par ziloni. Skīrušies no Dieva, ļauno aizdomu glabātāji kļūst par viegli aizsniedzamu mērķi kārdināšanām. Viņi gandrīz neapzinās savu jūtu spēku un savu vārdu sekas. Nosodot citu maldus, viņi paši pieļauj daudz lielākas kļūdas. "Vienprātība ir dārgums!"

Vai tiešām nav jāievēro nekāds laipnības likums? Vai Dievs kristiešus ir pilnvarojis kritizēt un notiesāt vienam otru? Vai tas ir godājami, kaut vai tikai godīgi — izliekoties par draugu, izvilināt no otra tam uzticētos noslēpumus un tādā veidā iegūtās ziņas izlietot viņam par ļaunu? Vai kristīgā mīlestība liek uzlasīt visas baumas, celt gaismā visu, kas uz otra raksturu met aizdomu ēnu, un tad ar prieku izlietot to, lai viņu apkaunotu? Sātans līksmojas, kad viņš var kādu Kristus sekotāju apmelot vai ievainot. Viņš ir "brāļu apsūdzētājs". Vai tad kristiešiem viņam šajā darbā jāpalīdz?

Dieva visu redzošā acs ievēro trūkumus un katrā atsevišķā cilvēkā valdošo kaislību, (96) tomēr Viņš pacieš mūsu kļūdas un jūt līdzī mūsu vājībām. Tāpēc Viņš saviem ļaudīm pavēl rūpīgi kopt tādu pašu saudzīgu maigumu un iecietību. Patiesi kristieši ar prieku nerunās par citu kļūdām un nepilnībām. Viņi novērsīsies no zemiskā un kroplā, sajstot domas pie tā, kas ir pievilcīgs un jauks. Kristietim sāj katrā kļūdu meklējošā rīcībā, katrs nopeļošs vai notiesājošs vārds.

Vienmēr ir bijuši vīri un sievas, kas apliecina patiesību un tomēr savu dzīvi nepakļauj tās svētojošajam iespaidam; kas ir neuzticīgi, bet sevi pievil un iedrošina grēkot. Neticība ir redzama viņu dzīvē, iztu-rēšanās veidā un raksturā, un šis briesmīgais ļaunums darbojas līdzīgi ļaundabīgam audzējam.

Ja visi, kas saucas kristieši, izlietotu savas spējas pārbaudīt, lai atklātu, kas labojams viņos pašos, un sargātos runāt par citu nepareizībām, draudze šodien būtu daudz veselīgākā stāvoklī. Daži grib būt godīgi, kad tas neko nemaksā, bet, kad ar viltu var iegūt vairāk, godīgumu aizmirst. Vienā un tajā pašā cilvēkā nevar kopā mājot godīgums un viltība. Vai nu viltība tiks izraīdīta un pilnīgi valdīs godīgums un patiesīgums, vai arī, lolojot viltību, tiks aizmirsts godīgums. Šīs lietas nekad nav savienojamas, tām nav nekā kopīga. Viena liecina par piederību Baalam, otra — Dievam. Kad Kungs savāks savus dārgakmeņus, tad patiesie, atklātie un godīgie tiks uzlūkoti ar prieku. Eņģeļi tiem darina vainagus, un šajos zvaigznēm rotātajos kroņos krāšņi atspīdēs gaisma, kas izstaro no Dieva troņa.

Mūsu kalpojošos brāļus pārāk bieži iespaido atstāstījumi par draudzē esošajām grūtībām, un viņi par daudz uz to atsaucas savās uzrunās. Tiem nevajadzētu atbalstīt draudzes locekļu savstarpējās sūdzības, bet gan (97) viņus mācīt izsekot savai pašu rīcībai. Nevienam nevajadzētu pieļaut, ka runas par citu nepareizībām viņos pamodinātu aizspriedumus un dusmas; visiem vajadzētu pacietīgi gaidīt, līdz dzird jautājuma abas puses, un ticēt vienīgi tam, ko apliecina neapstrīdami fakti. Uzklaut ļaunas ziņas nekad nav droši, ja netiek stingri īstenots Bībeles norādījums. Tas attiecas uz dažiem, kas no cilvēkiem, kam nebija nekādu aizdomu, viltīgi pūlējušies uzzināt lietas, ar ko tiem nevajadzēja nodarboties un kuru uzzināšana tiem neko labu nav devusi.

Savu dvēseļu dēļ, mani brāļi, domājiet tikai par Dieva godu. No savām domām, cik vien iespējams, izslēdziet paši sevi. Mēs tuvojamies laika noslēgumam. Pārbaudiet savus motīvus Mūžības gaismā! Es zinu, ka jūsu vidū nepieciešams izziņot trauksmi, jo esat atmetuši vecās robežzīmes. Jūsu tā sauktā zinātne grauj kristīgo principu pamatus. Man rādīja ceļu, pa kuru jūs noteikti ietu, ja tikai tiktu atšķirti no Dieva. Nepaļaujieties uz savu gudrību! Es jums apliecinu, ka jūsu dvēselei draud briesmas! Kristus dēļ pārmeklējiet sevi un atzīstiet, kāpēc jums ir tik maz mīlestības uz reliģiskām izpausmēm.

Kungs savus ļaudis pārbauda. Pret savu nepilnīgo raksturu jūs drīkstat izturēties tik bargi un kritizējoši, cik vien jums patīk, bet pret citiem esiet laipni, līdzjūtīgi un uzmanīgi. Katru dienu jautājiet sev, vai esat viscaur ļābi, vai varbūt sirdī vēl ir viltus. Lūdziet, lai Kungs tādā gadījumā jūs glābj no visāda veida viltības. Šis jautājums ietver sevī mūžīgās intereses. Kamēr tik daudzi alkst pēc goda un mantas, vai jūs, mani brāļi, dedzīgi meklējat Dieva mīlestības apliecinājumu un vai ar ilgām saucat: "Kas man rādīs, kā nodrošināt savu acināšanu un izredzēšanu?"

Sātans rūpīgi pēta cilvēka mīļākos grēkus, un tad sāk savu valdzinošo un saistošo darbību. Lai gan mēs atrodamies kārdinājumu biezoknī, tomēr mums pieder uzvaras vainags, ja vien vīrišķīgi cīnīsimies Kunga karā. Briesmas draud visiem. (98) Bet, ja staigāsiet pazemīgi un ar lūgšanām, tad no pārbaudījumiem iznāksiet dārgāki par tīru zeltu. Turpretī, dzīvojot bezrūpīgi un bez lūgšanām, jūs būsiet kā skanošs varš, kā šķindošs zvārgulis.

Daži jau gandrīz ir pazuduši neticības un šaubu labirintos. Tādiem es vēlos sacīt: neļaujiet domām klejot apkārt, bet saistiet tās pie Dieva. Jo ciešāk ticība un svētums jūs savienos ar Mūžīgo, jo skaidrāk un izprotamāk atklāsies Viņa rīcības taisnīgums. Dariet dzīvību — mūžīgo dzīvību — par savas dzīves saturu!

Es pazīstu jums draudošās briesmas. Ja zaudēsiet uzticību Liecībām, tad tiksiet novērsti no Bībeles patiesībām. Es baidos, ka daudzi ieņems jautājošu, apšaubošu stāvokli, un sāpēs par jūsu dvēselēm vēlos jūs brīdināt. Bet cik būs to, kas ņems vērā brīdinājumu? Vai jūs, kas tagad turaties pie Liecībām, spēsiet tās brīvi pieņemt, vai arī atmetīsiet kādu vai visas, ja tiks dota tāda, kas aizšķērsos jūsu ceļu un labos jūsu kļūdas? Tieši tā daļa, kuru vismazāk vēlēsit pieņemt, ir visnepieciešamākā. Dievs ar sātanu nekad nesadarbojas. Liecības nes vai nu Dieva, vai arī sāтана zīmogu. Labs koks nedos sliktus augļus, tāpat kā sliktis nedos labus augļus. No augļiem jūs tos pazīsiet. Dievs ir pateicis savu. Bet kas ir nodrebējis, dzirdot Viņa vārdus?

KUNGA DIENA IR TUVU

"Tā Kunga lielā diena ir tuvu, tā ir jau klāt un nāk steigdamās. Klau, tā Kunga diena! Pat drošsirdīgākie karavīri klieudz izmisumā! Jo šī diena ir niknuma diena, tā ir skumju un baiļu diena, negaisa un vētras diena, tumsas un nakts melnuma diena, mākoņu un miglas diena, diena, kad atskanēs pret nocietinātām pilsētām (99) un pret augstiem cietokšņu torņiem kaujas saucieni un tauru skaņas. "Es iedvesīšu ļaudīm bailes, ka tie staigās apkārt taustīdamies kā akli, jo viņi ir grēkojuši pret to Kungu." "Tai pašā laikā notiks, ka Es pārmeklēšu ar uguni visu Jeruzālemi un piemeklēšu tos ļaudis, kas joprojām guļ savā vecajā raugā un runā savā sirdī: tas Kungs mums nedarīs ne labu, ne ļaunu!"

"Pārbaudi sevi un atgriezies tu, kauna nepratēja tauta, pirms krīt spriedums, – kā pelus aizput diena –, pirms tā Kunga dusmu karstums nāks pār jums, pirms pār jums nāks pati tā Kunga dusmības diena! Meklējiet to Kungu, jūs visi nelaimīgie šai zemē, jūs, kas ievērojat tā Kunga likumus; dzenieties pēc taisnības, kļūstiet pazemīgi, lai jūs tā Kunga dusmu dienā varētu glābšanu atrast!"

Mēs atrodamies tuvu laika galam. Man rādīja, ka Dieva atmaksājošā sodība jau skar Zemi. Kungs mūs ir brīdinājis par priekšā stāvošajiem notikumiem. No Viņa Vārda spīd gaisma, tomēr tumsa aplāj Zemi un dziļa krēsla sedz ļaudis. "Kad sacīs: nu ir miers un drošība, – tad pēkšņi pār viņiem nāks posts, kā dzemdību sāpes pār grūtnieci, un viņi nevarēs izbēgt."

Mūsu pienākums pētīt šīs briesmīgās tumsas iestāšanos, lai mēs prastu izvairīties no ceļa, pa kuru cilvēki nonākuši tik lielos maldos. Dievs pasaulei devis izdevību iepazīt Viņa gribu un tai paklausīt. Savā Vārdā Viņš tai ir devis patiesības gaismu un sūtījis brīdinājumus, padomus un aizrādījumus, bet maz ir to, kas paklausīs Viņa balsij. Līdzīgi jūdu tautai, vairākums pat no tiem, kas saucas kristieši, tikai lepojas ar savām priekšrocībām, tajā pašā laikā nekā nedodot Dievam pretī, kas būtu kā pateicība par šīm lielajām svētībām. Bezgalīgā žēlastībā pasaulei ir sūtīta pēdējā brīdinošā vēsts, kas paziņo, ka Kristus ir durvju priekšā, un pievērš uzmanību cilvēku pārkāptajam Dieva Likumam. Bet, kā pirmsplūdu iedzīvotāji nicinot un izsmejot atmeta Noas brīdinājumu, tā izpriecu mīļotāji (100) mūsu dienās atmet Dieva uzticīgo kalpu vēstis. Pasaule iet savu negrozāmo gaitu, kā vienmēr nododoties veikalu darījumiem un izpriecām, kamēr Dieva dusmas gatavojas piemeklēt Viņa Likuma pārkāpējus.

Mūsu līdzjūtīgais Pestītājs, paredzēdams briesmas, kas šinī laikā apņems Viņa sekotājus, tos ir sevišķā kārtā brīdinājis, proti: "Sargieties, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no viņa skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk; jo kā slazda valgs viņa nāks pār visiem, kas dzīvo zemes virsū. Tāpēc palieciet nomodā visu laiku, Dievu lūgdami, lai jūs spētu izglābties no visām šīm briesmām, kurām jānāk, un lai jūs varētu stāties Cilvēka Dēla priekšā." Ja

draudze ies pasaulei līdzīgu ceļu, tā piedalīsies tās liktenī. Tomēr nē, jo, tā kā tā saņēmusi lielāku gaismu, arī viņas sods būs lielāks nekā tiem, kas nekad nav dzirdējuši Patiesību un nav nožēlojuši savus grēkus.

Mēs kā draudze apliecinām, ka mums ir lielāka patiesības atzišana nekā jebkurai citai draudzei virs Zemes. Tāpēc arī mūsu dzīvei un raksturam vajadzētu būt atbilstošam šīs ticības apliecībai. Ir pienācis laiks, kad taisnos līdzīgi dārgiem kūlīšiem sasies Dieva klētij, kamēr ļaunos līdzīgi nezālēm sakrās pēdējās Lielās dienas ugunij. Tomēr "kvieši ar nezālēm aug kopā līdz plaujamam laikam". Savu ikdienas pienākumu pildīšanā taisnais līdz pat pēdējam brīdim atradīsies saskarē ar bezdievīgo. Gaismas bērni ir izkaisīti starp tumsas bērniem, lai visiem būtu redzams pretstats. Dieva bērnu uzdevums — "pasludināt Tā Likumus, kas tos aicinājis no tumsas pie savas brīnišķīgās Gaismas". Sirdī degošā Dievišķā mīlestība, dzīvē atklātā Kristum līdzīgā saskaņa ļaus pasaules cilvēkiem it kā uz mirkli ieskatīties Debesīs, lai varētu redzēt un novērtēt to pārākumu.

Līdzīgs pievelk līdzīgu. Tie, kas dzer no (101) viena un tā paša avota, arvien vairāk tuvosies viens otram. Ticīgo sirdī mājajošā Patiesība vadīs uz svētīgu un laimīgu sadraudzību. Tā īstenosies Pestītāja lūgšana, lai viņa mācekļi būtu viens, tā kā Viņš ar Tēvu ir viens. Un par šo vienību cīnīsies katra patiesi atgriezies sirds.

Turpretī starp bezdievīgajiem valdīs maldinoša saskaņa, kas tikai daļēji apslēpj pastāvīgo nesaskaņu. Tie būs vienprātīgi, pretojoties Dieva gribai un patiesībai, kamēr jebkurā citā jautājumā viņu vidū valdīs naidis, greizsirdība, sacelšanās un nežēlīgi strīdi. Īstais ar neīsto metālu pašreiz ir tā sajaucies, ka tikai nemainīgā Dieva visu uztverošā acs spēj noteikt to atšķirību. Bet svētuma un patiesības morālais magnēts pievilks tiros metālus, toties neīstos un viltotos atgrūdis.

"Kunga diena ir tuvu un ļoti steidzas", bet kur mēs redzam īsto Adventes garu? Kas gatavojas pastāvēt kārdināšanas stundā, kas mums ir tieši priekšā? Ļaudis, kuriem Dievs uzticējis šim laikam nepieciešamās svētās, svinīgās un pārbaudošās patiesības, savā postenī guļ. Ar savu izturēšanos viņi saka: "Mums ir patiesība. Mēs esam pārpārim bagāti, mums nekā nevajag." Un tas ir laikā, kad Uzticīgais Liecinieks ziņo: "Tu nezini, ka esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails."

Ak, cik uzticīgi un precīzi draudzes pašreizējo stāvokli attēlo šie vārdi: "Tu nezini, ka esi nelaimīgs, nožēlojams, nabags, akls un kails." Dieva kalpi nes Svētā Gara pavēlētās biedinošās vēstis, tā maldošajiem rādot viņu rakstura kļūdas. Bet tie saka: "Tas neattiecas uz mani. Es nepieņemu vēsti, kuru tu sniedz. Es daru labāko, ko spēju. Es ticu patiesībai."

Ļaunais kalps, kas savā sirdī sacīja: "Mans Kungs (102) kavējas nākt," apliecināja, ka viņš gaida Kristu. Viņš bija "kalps", kas, ārēji nodevies kalpošanai Dievam, savā sirdī tomēr pakļāvās sātānam. Viņš patiesību nenoliedz atklāti, kā to dara smējēji, bet ar savu dzīvi atklāj savas sirds domas, proti, ka Kunga atnākšana ir atlikta. Pašpaļāvībā tas vairs nerūpējas par mūžības interesēm. Viņš pieņem pasaules principus un piemērojas tās ieradumiem un praksei. Viņu pārvalda savtība, pasaulīgs lepnums un godkāre. Baidīdamies, ka viņa brāļi varētu nostāties augstāk par viņu, viņš iesāk noniecināt to pūles un apstrīdēt motīvus. Tā viņš sit savus līdzstrādniekus. Atsvešinoties no Dieva ļaudīm, viņš arvien vairāk savienojas ar bezdievīgajiem. To atrod, rijot un plītējot ar plītņiem, tas ir, savienojušos ar pasaules cilvēkiem un daloties viņu garā. Un tā viņš tiek ieaijāts miesīgā drošībā, līdz to beidzot pilnīgi pārvar aizmāršība, vienaldzība un kūtrums.

Ļaunums iesākas tieši ar modrības trūkumu, ar nevēribu pret lūgšanām vienatnē, kam seko citu reliģisku pienākumu neievērošana, tā atverot vārtus visiem turpmākajiem grēkiem. Katram kristietim būs jāstāpjas ar pasaules vilinājumiem, miesīgās dabas stiprajām tieksmēm un tiešām sātana kārdināšanām. Neviens nav pret to drošs. Lai kādi arī nebūtu mūsu piedzīvojumi, lai cik augstu mēs arī nestāvētu, mums pastāvīgi jābūt modriem un jālūdz. Mums ik dienas vajadzīga Svētā Gara vadība, jo citādi mūs pārvaldīs sātans.

Pamācības, ko Pestītājs sniedza saviem mācekļiem, ir dotas par labu viņa sekotājiem visos laikmetos. Sacīdams "Sargieties!", Viņš sevišķi domāja par tiem, kas dzīvo tuvu laika noslēgumam. Kopt savā sirdī dārgās un pievilcīgās Svētā Gara īpašības — tas ir mūsu katra personīgais darbs.

Sātans strādā ar neatslābstošu enerģiju un sasprindzinātu neatlaidību, lai tos, kas saucas par Kristus sekotājiem, ievilkta savās rindās. Viņš strādā ar "visādu pievilšanu uz netaisnību pie tiem, kas pazūd". Tomēr sātans nav vienīgais strādnieks, kas atbalsta tumsas (103) valsti. Visi, kas skubina grēkot, ir tādi paši kārdinātāji. Tie, kas atdarina lielo pievilēju, kļūst par viņa palīgiem. Kas ar savu iespaidu atbalsta ļaunu darbu, tas izdara sātānam verga pakalpojumu.

Darbi taču atklāj pamatlikumus un motīvus. Daudziem, kas grib, lai tos atzīst par Kunga Viņa dārza stādiem, ir augļi, kas rāda, ka viņi ir tikai ērkšķi un dadži. Visa draudze var dažu savu locekļu nepareizu rīcību atzīt par labu, bet tāpēc jau netaisnība neklūst par taisnību. Ērkšķu ogas nevar pārvērst vīnogās.

Ja daži, kas apliecina ticību mūsu laika patiesībai, varētu ieraudzīt savu patieso stāvokli, viņi zaudētu cerību Dieva žēlastībai. Tie visu savu iesaisti ir izlietojuši pret patiesību, pret brīdinājumiem, pret Dieva balsi un pret Dieva ļaudīm. Viņi darīja sātana darbu. Un viņu krāpšana daudzus ir tā apstulbojusi, ka tie nekad vairs neatspīrīs. Tāda atkrišana nevar neizsaukt daudz dvēseļu zaudējumu.

Draudze ir saņēmusi brīdinājumu pēc brīdinājuma. Dieva ļaužu pienākumi un tiem draudošās briesmas ir skaidri atklātas. Bet pasaulīgā ietekme pierādījusies par stipru. Svētā Gara brīdinājumu un lūgumu nepaklausīšanas pamatā ir bijušas tradīcijas, paradumi un mode, kas ved dvēseles projām no Dieva, līdz kamēr viņu ceļš tiem likās taisns pašu acīs un Gara balss vairs tikko dzirdama. Neviens nevar pateikt, cik dziļi var nogrimt grēkā, ja reiz padodas lielā pievīlēja varai. Sātans iegāja Jūdā Iskariotā un pamudināja nodot savu Kungu. Sātans vedināja Ananiju un Sappīru melot Svētajam Garam. Tie, kas nav pilnībā svētījušies Dievam, var tikt vadīti darīt sātana darbu, tajā pašā laikā sev glaimojot, ka kalpo Kristum.

Brāļi un māsas, es jūs pamudinu: "Pārbaudiet sevi, vai stāvat ticībā, izmeklējiet sevi". Lai uzturētu (104) kristīgās mīlestības siltumu un šķīstumu, nepieciešama nepārtraukta Kristus žēlastības saņemšana. Vai esat izmantojuši visus līdzekļus, lai "jūsu mīlestība vienmēr, pāri plūzdama, pieaugtu visā atziņā un izjūtā, ka jūs svarīgāko pārbaudāt, lai Kristus dienā būtu tīri un nevainojami, ieguvuši pilnīgu Jēzus Kristus taisnības augli, Dievam par godu un slavu"?

Daudzi, kuriem vajadzēja stāvēt stipri par taisnību un patiesību, ir parādījuši vājumu un neizlēmību, kas veicina sātana uzbrukumus. Tie, kas nepieaug žēlastībā, necenšoties sasniegt dievišķās pilnības visaugstāko pakāpi, tiks pārvarēti.

Šī pasaule kristietim ir sveša un naidīga zeme. Ja viņš savai aizstāvībai neizvēlēties pilnu dievišķā bruņojuma komplektu un neprātis rīkoties ar Gara zobenu, tad kļūs par laupījumu tumšajiem spēkiem. Visu ticība tiks pārbaudīta. Visi tiks kausēti kā zelts ugunī.

Draudze sastāv no nepilnīgiem, maldīgiem vīriem un sievietēm, kuriem nepārtraukti jāparāda mīlestība un iecietība. Bet daudzus gadus ir valdījusi vispārīga remdenība; draudzē iespiedies pasaules gars, kas izsaucis atsvešināšanos, kļūdu meklēšanu, ļaunprātību un netaisnību.

Ja vīri, kas dzīvē un sirdī nav svētījušies, mazāk noturētu svētrunu un vairāk laika veltītu dvēseles pazemošanai Dieva priekšā, tad mēs varētu cerēt, ka Kungs jums nāks par palīgu un dziedinās šo atkrišanu. Daudz sludināšanas pēdējā laikā iedvēš nepamatotu drošības sajūtu. Tie, kuru patiesā savienība ar Dievu ir bijusi tik nepilnīga, kā tas ir atklājies pie dažiem mūsu sludinātājiem, nevar gudri rūpēties par Dieva darba svarīgajām interesēm. Tādiem vīriem uzticēt darbu ir tas pats, kas uzdot bērniem vadīt jūrā lielu kuģi. Kam nav Debesu gudrības un dzīvinošā Dieva spēka, tie nav sagatavoti Evaņģēlija kuģa izvadīšanai starp ledus kalniem un vētrām. Draudze pārdzīvo nopietnas cīņas, bet draudošo briesmu laikā daudzi to vēlētos uzticēt rokām, kas to (105) noteikti iznīcinātu. Tagad mums uz kuģa vajadzīgs locis, jo mēs tuvojamies ostai. Mums kā tautai vajadzētu būt pasaules gaismai. Bet cik daudz ir ģeķīgu jaunavu, kurām ne traukā, ne lukturī nav eļļas! Kaut visas laipnības Kungs, kas bagāts žēlastībā un piedošanā, līdzjūtībā mūs izglābtu, lai mēs neietu bojā līdz ar bezdievīgajiem!

Šajā cīņā un pārbaudošo grūtību laikā mums visiem vajadzīgs atbalsts un mierinājums, ko varam smelt taisnajos pamatlikumos, nostiprinātā ticības pārliecībā, pastāvīgā palāvībā uz Kristus mīlestību un bagātos piedzīvojumos dievišķās lietās. Vienīgi nepārtraukti pieaugot žēlastībā, mēs sasniegsim pilnīgu vīra un sievas briedumu Kristū Jēzū.

Ak, ko lai es jums saku, lai atvērtu aklās acis, lai apgaismotu garīgo saprašanu! Grēks ir jāsit krustā! Svētajam Garam mūs pilnīgi morāli jāatjauno. Mums jāsaņem Dieva mīlestība ar dzīvu, paliekošu ticību. Tas ir zelts, kas pārbaudīts ugunī. Bet to varam iegūt vienīgi no Kristus. Katrs paties un nopietns meklētājs kļūs par dievišķās dabas dalībnieku. Viņa dvēseli pildīs spēcīgas ilgas atzīt mīlestības pilnumu, kas pārspēj saprašanu. Ejot uz priekšu dievišķā dzīvē, tas spēs arvien labāk saprast cēlinošās un izdaiļojošās Dieva Vārda patiesības, līdz, skatoties uz savu Pestītāju, viņš tiks pārvērst un spēs atstārot Viņa līdzību.

NEPRĀTĪGAS LAULĪBAS

Man ir rādīts, ka mūsdienu jaunatne īsti neizprot tai draudošās lielās briesmas. Daudzus jauniešus Dievs gribētu pieņemt par strādniekiem sava darba dažādajās nozarēs. Bet iejaucas sātans un tā saista visus savā tīklā, ka tie atsvešinās no Dieva un kļūst Viņa darbam nederīgi. Sātans ir viltīgs, veikls un neatlaidīgs strādnieks. Viņš labi zina, kā noķert ģimētās nepiesardzīgu Dieva bērnu. Un tā ir satraucoša patiesība, ka (106) tikai nedaudziem izdodas izglābties no viņa viltībām. Tie nesaskata nekādas briesmas, tādēļ arī nesargās no viņa krāpnieciskā darba. Viņš liek tiem pieķerties vienam pie otra, nemeklējot gudrību no Dieva vai no tiem, kurus Kungs sūtījis brīdināt, norāt un pamācīt. Tie jūtas patstāvīgi, negribēdami paciest ierobežojumus.

To pārlicinoši aino tieši Tavs gadījums, brāli X. Tevi savaldzinājušas domas par laulībām. Kā jau parasti šādos gadījumos, kad domas plūst tikai pa šo kanālu, Dieva kalpu brīdinājumi Tevi ietekmē ļoti maz. Man rādīja, cik viegli Tu pakļaujies apkārtnes iespaidiem. Ja Tu nonāktu saskarē ar biedriem, kam domas kļīst zemākā līmenī, Tu kļūtu tiem līdzīgs. Ja Tu nemīlēsi un nebīsi Dievu, tad viņu domas būs Tavas domas; ja viņiem trūks godbijības, arī Tu kļūsi tāds; ja viņi būs vieglprātīgi un nodosies izprieču meklēšanai, arī Tu iesi to pašu ceļu, pie tam ar tādu dedzību un neatlaidību, kas ir labāka mērķa cienīga.

Tavai mīlētajai jaunajai meitenei nav domu un rakstura dziļuma. Viņas dzīve ir bijusi vieglprātīga, un garīgi viņa ir aprobežota un pavirša. Tomēr Tu pastāvīgi esi atteicies ņemt vērā sava tēva, mīlošās māsas un draudzē esošo draugu brīdinājumus. Es pie Tevis griezos kā Kristus vēstnese, bet Tavas spēcīgās jūtas un pašpaļāvība ir likusi aizvērt acis pret briesmām un aizslēgusi Tavas ausis pret brīdinājumu. Tu esi rikojies tik stūrgalvīgi, it kā neviens nevarētu zināt tikpat daudz, cik Tu, vai arī Tavas dvēseles pestīšana būtu atkarīga no tā, cik daudz Tu sekosi savam spriedumam.

Ja katrs jaunietis, kas atklāti atzīst patiesību, izturētos tā kā Tu, kāds tad būtu ģimeņu un draudzes stāvoklis? Pārdomā, kādu iespaidu esi atstājis ar savu stūrgalvību un pašpaļāvību, parādot necieņu saviem vecākiem. Tu piederi šķirai, kas tiek raksturota kā nevaldāma un augstprātīga. (107) Aizraudamies ar to, Tu esi pazaudējis interesi uz reliģiskām lietām un domā vienīgi par sevi, ne par Dieva godu. No šīs tavas intīmās draudzības jeb pieķeršanās nekādas labās sekas nevar iznākt. Dieva svētība nevar pavadīt tādu ietiepīgu rīcību, kāda ir Tavējā. Tev nevajadzētu kārot pēc laulības dzīves un uzņemties rūpes par ģimeni, pirms neesi pilnīgi nopamatojis savu raksturu. Es raugos uz Tevi kā uz tādu, kas atrodas lielā tumsā, kas ir galīgi nespējīgs saprast draudošās briesmas.

Patiesība veidoja Tavu dzīvi un raksturu, un Tu sāki mantot savu brāļu uzticību; bet sātans ieraudzīja, ka viņš Tevi zaudē, tādēļ pastiprināja pūles Tevi sasaistīt viltīgi sagatavotā slazdā, un guva brīnišķīgas sekmes. Tagad atklājas tava rakstura vājums, kas līdz šim nebija zināms. Tu pats neredzi savu stāvokli, lai gan citiem tas ir ļoti skaidri saskatāms. Gaisma neiet pie cilvēka, kas necenšas to iegūt. Kad Tu redzēji, kad Tava rīcība sāpina Tavus brāļus un māsas, Tev vajadzēja apstāties un pārdomāt, ko Tu dari, Tev vajadzēja daudz lūgt un apspriesties ar pieredzējušiem cilvēkiem draudzē un pateicīgi pieņemt viņu padomu.

Bet Tu saki: "Vai man jāklausa brāļu spriedumam, neņemot vērā savas jūtas?" Un es tev atbildu: Draudze ir Dieva nolikta autoritāte virs zemes. Kristus sacīja: "Ko vien jūs virs zemes siesiet, tas būs siets arī debesīs; un, ko vien jūs virs zemes atraisīsit, tas būs atraisīts arī debesīs." Vispārīgi vietējās draudzes locekļu uzskati tiek pārāk maz cienīti. Iemesls, kādēļ brāļu vidū ir tik daudz grūtību, ir cieņas trūkums pret draudzes uzskatiem. Draudzes acs var būt spējīga atsevišķos locekļos ieraudzīt to, ko nomaldījies pats var neredzēt. Nedaudzi cilvēki var būt tikpat akli kļūdu ziņā kā viens cilvēks, bet draudzes vairākums ir spēks, kam vajadzētu uzraudzīt tās atsevišķos locekļus.

Apustulis Pēteris saka: "Tāpat, jaunākie, esiet (108) paklausīgi vecākajiem, bet visi, cits citam padodamies, apjozieties ar pazemību. Jo Dievs stāv pretim ģipniem, bet pazemīgiem Viņš dod zēlastību." Un Pāvils aicina: "Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsniņa. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā godu dodot," "un esiet paklausīgi cits citam Kristus bijībā," "ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi". Ja draudzes padomu neciena, tad tas tiešām ir nespēcīgs. Dievs draudzei ir devis balsi, kurai jāvada tās locekļi.

Ja Tu būtu vadījies no patiesības un ne no maldiem, tad Tu labprāt arī paklausītu saviem vecākiem un ievērotu draudzes balsi. Dievu Tu lūdz ar apņemšanos īstenot līdz galam to, ko pats uzskatīji par pareizu, neatkarīgi no savu vecāku vai draudzes gribas. Visu dzīvi Tevi lielā mērā vadījušas savtīgas jūtas. Bet pakļaušanās Dieva Vārda dotajiem nosacījumiem un paklausība pamatlikumiem bieži prasa lielu jūtu upuri.

Tu jautā, vai vecākiem būtu jāizvēlas dzīves draugs, neņemot vērā dēla vai meitas domas? Es šo

jautājumu izteikšu tā, kā tam vajadzētu skanēt, proti: "Vai dēlam un meitai vajadzētu izvēlēties dzīves draugu, vispirms neapsprēžoties ar saviem vecākiem, jo šis solis būtiski ietekmē arī vecāku laimi, ja viņi kaut cik mīl savus bērnus. Uz jautājumu, vai šim bērnam, neskatoties uz vecāku padomiem un lūgumiem, vajadzētu tik neatlaidīgi iet pašam savu ceļu, es noteikti atbildētu: Nē, arī tad nē, ja viņš paliek neprecējies. Piektais bauslis aizliedz tādu rīcību. "Godini savu tēvu un savu māti, lai tu ilgi dzīvotu tanī zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dod." Šis ir bauslis ar apsolījumu, ko Kungs noteikti piepildīs to dzīvē, kas tam paklausa.

Gudri vecāki nekad neizvēlēšies savam bērnam dzīves draugu, (109) nerēķinoties ar viņa vēlēšanos. Neviens to nekad nav domājis darīt arī Tavā gadījumā. Bet vairums no tā, ko mūsu dienu jaunatne sauc par mīlestību, ir vienīgi akla aizraušanās, kuru izraisa sātans, lai ar to panāktu viņu iznīcināšanu.

Brāli, ja Tu tagad ietu uz mūsu koledžu, kā to esi ieplānojis, es baidos par Tavu uzvedību. Tava izteiktā apņemsšanās visur, kur jāiet, iet kopā ar kādu sievieti, man rāda, ka Tu esi tālu no tā, lai brauciens uz Betlkrīku Tev varētu palīdzēt. Tava aizraušanās ir vairāk sātaniska nekā dievišķa. Es nevēlos, lai tu Betlkrīkā pieviltos. Likumi tur ir stingri. Nekāda uzmanības parādīšana sievietēm tur netiek pieļauta. Skola studentiem nedotu nekādu labumu, ja tie līdzīgi Tev ļautos savaldzināties no mīlas dēkām. Tad mūsu koledža drīzi vien demoralizētos. Vecāki nesūta savus bērnus uz šo koledžu vai mūsu izdevniecību tur apgūt juteklisku un sentimentālu dzīvesveidu, bet gan lai izglītos zinātnēs vai iemācītos grāmatu iespiešanas amatu. Ja noteikumi būtu tik vaļīgi, ka dotu jauniešiem iespēju aizrauties un sapīties ar pretējā dzimuma sabiedrību, kā pirms dažiem mēnešiem noticis ar Tevi, tad mērķis, kādā tie ieradās Betlkrīkā, būtu zaudēts. Ja Tu nevari to pilnīgi izmest no sava prāta un doties uz turieni skolnieka garā, spraužot sev par mērķi atmosties visnopietnākajām, pazemīgākajām un sirsnīgākajām pūlēm un izlūdzoties tuvu saikni ar Dievu, tad Tev būtu labāk palikt mājās.

Ja arī Tu ej, tad Tev jābūt gatavam pretoties kārdinājumam un atbalstīt profesoru un skolotāju rokas, ar savu iespaidu pilnīgi nostājoties disciplīnas un kārtības pusē. Dievs vēlas, lai visi, kas strādā Viņa darbā, pakļautos viens otram un būtu labprātīgi pieņemti padomus un pamācības. Viņiem vajadzētu pieradināt sevi pie visstingrākās prāta un morālās disciplīnas, lai ar Dieva žēlastību kļūtu derīgi šajā ziņā pamācīt citus. Dedzīgai lūgšanai, pazemībai un nopietnībai jāsavienojas ar Dieva palīdzību, (110) jo cilvēciskās jūtas pastāvīgi cīnās par virskundzību. Ikvienam cilvēkam sava dvēsele jāšķīsta, paklausot patiesībai, un, domājot tikai par Dieva godu, jāpazemo sevi un jāpaaugstina Jēzus un Viņa žēlastība. Tādā veidā, pastāvīgi ejot uz priekšu pretī gaismai, tas iepazīsies ar Dievu un saņems Viņa palīdzību.

Daži no tiem, kas apmeklēja koledžu, savu laiku neizlieto pareizi. Pilni jaunības enerģijas, viņi pretojas tiem uzliktajiem ierobežojumiem. Sevišķi viņi saceļas pret likumiem, kas neļauj jaunekļiem parādīt uzmanību meitenēm. Ir ļoti labi zināms, kādu ļaunumu šajā izvirtušajā laikmetā izraisa tāda rīcība. Ja koledžā, kur iestājušies tik daudz jauniešu, šajā ziņā atdarinātu pasaules ieradumus, tad domas tiktu ievirzītas gultnē, kas traucē zināšanu apgūšanu un atņem interesi par garīgām lietām. Jauniešu aizraušanās ar savstarpējas uzmanības parādīšanu liecina par nespēju izprast apstākļus. Tāpat kā Tavā gadījumā, aklas, impulsīvas tieksmes ņem virsroku pār saprātu un spriedumu. So apburošo maldu iespaidā zūd katram kristietim raksturīgā nopietnā atbildības sajūta, mirst garīgums, un Dieva tiesa un mūžība zaudē savu godbijību iedvesošo nozīmi.

Tiem, kurus skar šī lipīgā slimība — aklā mīlestība, visas spējas tiek pakļautas vienai kaislībai. Šķiet, ka tie ir zaudējuši veselo saprātu, un viņu rīcība modina riebumu citos. Mans brāli, Tu sevi esi padarījis par sarunu tematu, Tava vērtība ir kritusies to cilvēku skatījumā, kuru atzinību Tev vajadzētu īpaši vērtēt. Daudziem šī slimība savu krīzes stāvokli sasniedza pāragrās laulībās, un, kad visi jaunumi jau ir pagātnē un flirta apburošā vara savu spēku zaudējusi, tad viena vai abas puses sāk saprast savu patieso stāvokli. Tad viņi atzīst, ka nav viens otram piemēroti, lai gan tomēr ir savienoti uz mūžu. Saistīti viens pie otra ar vissvinīgākajiem solījumiem, viņi ar izmisušu sirdi skatās (111) uz nožēlojamo dzīvi, kas tagad jādzīvo. Un arī tad viņiem vajadzētu darīt visu iespējamo, lai stāvoklis būtu tik labs, cik apstākļi to atļauj, bet daudzi tomēr tā negrib rīkoties. Tie kļūst vai nu neuzticīgi savam laulības solījumam, vai arī šo jūgu, kuru paši stūrgalvīgā kārtā sev uzlikuši, padara tik mokošu, ka ne mazums no viņiem glēvi izbeidz savu dzīvi.

Saiešanās ar iedomīgiem, sekliem un neticīgiem cilvēkiem nesīs morālas nolaidības un sabrukuma augļus. Pašapzinīgu un vaļīgu jauniešu izturēšanās veidā var būt kaut kas patīkams, var būt spīdošas prāta spējas un prasme ļaunu parādīt tādā gaismā, ka tas liekas vēlamāks par labu. Sādas personas sajūsmīna un apbur zināmu cilvēku šķiru, kā rezultātā iet pazušānā dvēseles. Katra cilvēka domu un rīcības iespaids apņem līdzīgi neredzamai atmosfērai, ko neapzināti ieelpo visi, kas nāk ar to saskarē.

Šai atmosfērai bieži ir indīgs iespaids, un tās ieelpošanas neizbēgamas sekas — tikumisks pagrimums.

Mans jaunais brāli, kaut es varētu Tev parādīt Tavu patieso stāvokli tā, lai Tu to saprastu! Tev vajag nožēlot savus grēkus, vai arī Tu Debesu valstību nekad neredzēsi. Daudzi jaunieši, kas sevi uzskata par dievbijīgiem, nezina, ko nozīmē sekot Kristum. Tie neatdarina Viņa piemēru. To sirdī nemostas mīlestība un pateicība pret Dievu; tā arī neizpaužas viņu vārdos un izturēšanās veidā. Tiem trūkst pašai izlēģības gara, un viņi cits citu nepamudina iet pa svētuma ceļu. Mēs negribam, ka Dieva svinīgajā darbā iesaistās jauni cilvēki, kas gan atklāti atzīst Kristu, bet kam nav morālā spēka nostāties blakus tiem, kuri ir skaidrā prātā un modri lūgšanās un kuru sarunu temats ir Debesis, no kurienes viņi arī gaida sava Pestītāja atgriešanos. Mums nav jārūpējas, lai uz Betlkrīku ietu jaunieši, kas saucas par Sabata ievērotājiem, bet ar dzīves drauga izvēli parāda savu zemo morālo stāvokli. (112)

Koledžas durvis vienmēr būs atvērtas tiem, kas nav nostājušies reliģijas pusē, un, ja uz Betlkrīku atnākušie jaunieši gribēs uzmeklēt šo neticīgo sabiedrību, viņiem tāda būs pieejama. Ja viņiem, saejoties ar šādiem cilvēkiem, ir pareizi motīvi un pietiek garīgā spēka pretoties to ietekmei, tad tie var atstāt iespaidu uz labu — būdami skolnieki, kļūst par skolotājiem. Patiess kristietis izvēlēšies neatgriezto sabiedrību ne tāpēc, ka viņam patiktu bezdievīgās dzīves atmosfēra, ne arī tāpēc, lai kļūtu par apbrīnas objektu un nodrošinātu sev viņu piekrišanu, bet gan lai sniegtu tiem gaismu un atzīšanu un vadītu tos uz cēlu un augstu mērķi — uz mūžīgās Patiesības drošo un plašo platformu.

Cilvēks ar skaidriem motīviem, kas ir apņēmieš iegūt izglītību, lai varētu pareizi izlietot savas spējas, skolā būs spēks uz labu. Tam būs pārveidojošs iespaids uz citiem. Vecāki, attaisnojot savu bērnu sūdzības pret skolas autoritāti un disciplīnu, nesaprot, ka ar to viņi palielina demoralizējošo ietekmi, kas tagad jau tā tik baismīgā mērā ir guvusi virsvadību pār visu. Katram iespaidam, kas apņem jauniešus, jāatrodas taisnības pusē, jo jaunatnes izvirtība pieaug.

Pasaules jauniešiem mīlestība uz sabiedrību un izpriečām kļūst par visu pārvaldošo kaislību. Liekas, ka viņu esamības lielais mērķis ir ģērbties, viesoties, apmierināt savu ēstgribu un kaislības un griezties sabiedriskās izlaidības virpulī. Viņi ir nelaimīgi, ja tiek atstāti vienatnē. Pāri visam tie kāro apbrīnu un glaimus un cenšas sabiedrībā radīt par sevi plašu interešu loku, un, ja šis ilgas netiek apmierinātas, tad dzīve šķiet neizturama.

Tie, kas apvilks visas Dieva bruņas un katru dienu kādu laiku veltīs pārdomām, lūgšanām un Rakstu pētīšanai, būs savienoti ar Debesīm un uz apkārtējiem atstās glābjošu un pārveidojošu iespaidu. Viņu mantojums būs cēlas domas, cildeni centieni, skaidra izpratne par patiesību un pienākumu pret Dievu. Viņi tieksies pēc (113) skaidrības, pēc gaismas, pēc mīlestības, pēc visām Debesu izcelsmes skaistajām dāvanām. Viņu sirsnīgās lūgšanas nonāks aiz priekšvara. Šai šķirai būs svēta drošme iet bezgalīgā Dieva tuvumā. Tie sajūtīs, ka Debesu Gaisma un Godība ir domāta viņiem, un šis tuvās attiecības ar Dievu viņus šķīstīs, paaugstinās un cēlinās. Tādas ir īstu kristiešu priekšrocības.

Ar abstraktām pārdomām vien nepietiek; arī ar rosīgu darbību vien nepietiek. Kristīga rakstura veidošanai vajadzīgs gan darbs, gan pārdomas. Spēks, kas iegūts nopietnās, vienatnē pienestās lūgšanās, mūs sagatavos pretoties sabiedrības vilinājumiem. Un tomēr mums nevajadzētu noslēgties no pasaules, jo mūsu kristīgajai dzīvei jābūt pasaulei par gaismu. Neticīgo sabiedrība mums nekaitēs, ja mēs ar tiem saiesimies, cenšoties viņus savienot ar Dievu, paši būdami garīgi pietiekoši stipri pretoties viņu ietekmei.

Kristus nāca pasaulē, lai to glābtu, lai kritušo cilvēku savienotu ar bezgalīgo Dievu. Kristus sekotājiem jābūt Gaismas kanāliem. Paliēkot savienotiem ar Dievu, viņiem jānodod tumsā un maldos esošajiem vislabākās svētības, ko tie saņem no Debesīm. Enohu neaptraipīja viņa dienās pastāvošā nekrietnība; tad kāpēc lai mēs tagad tiktu aptraipīti? Mēs, līdzīgi mūsu Kungam, varam iežēloties par cietošo cilvēci, just līdzī nelaimīgajiem un augstsirdīgi vērsties pie trūcīgā, apbēdinātā un izmisušā.

Tie, kas tiešām ir kristieši, centīsies citiem darīt labu, tajā pašā laikā savas sarunas un izturēšanos iekārtojot tā, lai tiktu saglabāts kluss, svēts un mierīgs prāts. Dieva Vārds prasa, lai mēs būtu līdzīgi mūsu Pestītājam, lai mēs atspoguļotu Viņa attēlu, atdarinātu Viņa piemēru un dzīvotu Viņa dzīvi. Savtība un pasaulīgums nav kristīgā koka augļi. Neviens cilvēks nevar dzīvot sev un tomēr baudīt Dieva atzinību.

1879. gada 5. septembrī

BRĪDINĀJUMI UN RĀJIENI

(114) Draudzē N ir kaut kas tāds, kas kaitē tās garīgajām interesēm. Tur ļoti vitāla ir dievbijība un

praktiska reliģija. Es nenosaukšu nevienu vārdā. Lai katrs pārbauda pats savu sirdi un saskata savas nepilnības. Ir daži, kas visu laiku tiecas uz pasaules pusi, kas ar savām pasaulīgajām sarunām un pasaulīgo dzīvesveidu arvien vairāk pazemina reliģijas standartu. Viņu sirdīs nav mīlestības uz Dievu. Kad draudzē vajadzīga reāla palīdzība, tad to rokas ir nespēcīgas. Šis garīgais vājums ir sekas viņu pašu nelabprātībai nest nastas tad un tur, kur tie varētu visvairāk palīdzēt. Tomēr tad, kad jāisteno kāds viņu pašu plāns vai nodoms, tad tie ir gatavi uzņemties jebkuru atbildību, vārdu sakot, tiem ir mērķis iet pašiem savu ceļu. Ja tas būtu svēto ceļš, tad nebūtu tik jauni, bet tā tas nav.

Dieva darbā vajadzīgi dedzīgi, nesavtīgi strādnieki. Viens Kristu mīlošs un svētījis loceklis draudzē var paveikt vairāk laba, nekā simts pusatgriezušos, nesvētījušos un pašpalāvīgu strādnieku. Draudzei ir neiespējami būt dzīvai un darbīgai, ja tās locekļi nav labprātīgi nest nastas un uzņemties atbildību. Draudzē tiek apvienoti dažādi temperamenti un raksturi. Bet draudzē ... ir maz svētījušos, dievbijīgu un uzticīgu dvēseļu, kas daudz lūgtu, kas nestu kopējās nastas un citu locekļu labklājību uzskatītu par savu laimi. Seit, tāpat kā citur, sātans pastāvīgi strādā, lai vilktu uz leju un demoralizētu. Dvēseļu ienaidnieka darbs ir vājināt un iznīcināt katru tādu organizāciju, kas ar savu uzplaukumu varētu pagodināt Dievu.

Jauni cilvēki ir pieņēmuši patiesību un kādu laiku labi ticējuši, bet tad sātans ap viņiem sācis aust savus tīklus, tā pazudinošot tos ar nesaprātīgu draudzēšanos un nožēlojamām laulībām. Ļaunais redzēja, ka tā būtu (115) vissekmīgākā metode viņu aizvilināšanai no svētuma takas. Kādu laiku daži no šiem jauniešiem cienīgi un svēti nesa Evaņģēlija karogu. Un tieši tik ilgi, kamēr sirds un prāts paklausīja dievišķajai gribai, viņu dzīvē bija vērojams uzplaukums, bet, kad acis novērsās no Jēzus un ar prieku kavējās pie necienīgiem mērķiem, savs "es" guva virsroku, juteklība pārspēja veselo saprātu un godīgumu un kristieša bruņas tika uzskatītas par pārāk smagām, lai tās nestu tik agrā jaunībā. Tās varbūt der veciem, pieredzējušiem Evaņģēlija cīnītājiem, bet ir par smagām jaunatnei. Kārdinātājs piedāvāja daudzus priekšlikumus, lai tikai kristīgo gājumu darītu nepastāvīgu un svārstīgu.

Viņu pestīšanas Vadonis teica: "Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka neiekrītat kārdināšanā!" Bet uzticīgi sargāt dvēseli bija pārāk grūti, un sātana pievilošais spēks un īpašā viltība tos aizveda prom no Kristus. Ja šie jaunieši būtu pārdomājuši apustuļa vārdus: "Jūs nepiederat sev pašiem, jūs esat dārgi atpirkti", tad tie būtu sapratuši, ka viņiem nav tiesību atraut Dievam to, ko Viņš ir atpircis par tik bezgalīgi dārgu maksu.

Starp simts jauniešiem nav pat viena, kas saprastu savu atbildību Dieva priekšā. Ir rūpīgi jāsaņem visas fiziskās un garīgās spējas, izlietojot tās viscēlāko mērķu sasniegšanai par godu Dievam. Jauniešiem, kas pieļauj savu spēju samaitāšanu, ar to noniecinot šīs Dieva dāvanas, būs stingri jāatskaitās par to labo, ko tie varēja paveikt, ja būtu izmantojuši sev par labu Jēzus Kristus piedāvātās iespējas. Dievs prasa visu spēju izlietošanu.

Draudzē ... ir jaunieši, kuriem vajadzētu attīstīt kristīgas nelokamības skaistumu un pieaugt par īstiem ticības vīriem. Viņiem vajadzētu kļūt stingriem un noteiktiem, iesakņotiem un nopamatotiem Patiesībā. Draudzei ir vajadzīga tieši tā (116) palīdzība, kuru, pēc Dieva iecerēm, viņi varētu tai sniegt. Tie, kas saucas Viņa vārdā, savus spēkus zināmā mērā tomēr ir atdevuši kalpošanai sātānam. Viņi ir aplaupījuši un joprojām aplaupa Dievu. Līdzīgi neuzticīgajam kalpam, kam bija uzticēti podi, viņi Dieva dāvanas ir paslēpuši pasaulē.

Vēl draudzei ... ļoti kaitē tajā ienākušais materiāls. Šo materiālu Dieva Garam vēl jāpārkausē. Nepārstrādātajā masā redzams daudz sārņu un rakstura trūkumu, kas varēja būt zuduši, ja šie cilvēki būtu bijuši Kristus skolnieki. Bet tie nav pilnībā šķīrušies no pasaules gara un tās ietekmes. Tie aplaupa Dievu, diendienā atdodot pasaulei savu laiku, savus talantus un spēkus. Šīs dāvanas nav iespējams atraut Dievam, neizsaucot pār sevi mūžīgu bojāeju. Par jums ir dārgi maksāts, jā, pat tādā gadījumā, ja jūs aiziesiet bojā, nevēlēdamies tikt izglābti Dieva norādītajā ceļā.

Svētie eņģeļi ar sasprindzinātu interesi vēro, lai redzētu, vai draudzes atsevišķie locekļi godās savu Glābēju, vai viņi savienosies ar Debesīm un vairs ilgāk nekrāps Kungu, kuru, kā viņi saka, tie mīl, godā un kuram kalpo. Dievs prasa sev to, kas Viņam pieder. Jūs Viņam piederat divkārti: tāpēc, ka Viņš jūs ir radījis un pēc tam vēl atpestījis. Bet, kad jūs atļaujat nesvētu kaislību ugunīm apzīlbināt acis, kad jūs runājat vārdus, kas no jums aizdzen svētos eņģeļus, kad jūs domājat jaunu par saviem brāļiem, kad jūs savas rokas aptraipāt ar negodīgu peļņu, tad jūs savus locekļus atdodat par netaisnības ieročiem.

Brāli ..., es redzēju, ka Debesu grāmatā iepretim Tavam vārdam ierakstīts: "Atrasts par vieglu"! Jā, par vieglu pacietībā, izturībā, sevis savaldīšanā, padevībā un lēnprātībā. Šī debešķīgā skaistuma

trūkums noteikti aizslēgs Debesu vārtus Tavā priekšā. Dievs kā savu īpašumu prasa Tavu miesu, dvēseli, visu Tavu būtņi ar (117) visām tās spējām. Pārsteidzība un nesavaldība ir jāuzvar. Ja dodam vietu šim raizēšanās, sūdzēšanās un kurnēšanas jūtām, tad seko garīga saslimšana. Un tu pats būsi vainojams tajā dvēseles slimībā. Pārtrauc gausties, atmet savu stūrgalvību, beidz sevi lutināt, esi cēlsirdīgs, drosmīgs Dieva vīrs. Jēzus taču Tevi mīl. Vai Viņš nav bagātīgi par Tevi gādājis, palīdzot tad, kad nonāci grūtībās? Kungs saka: "Ko tad vēl vairāk varēju darīt priekš Mana Vīnadārza, nekā Es esmu darījis? Es esmu gādājis, lai tas labus ogu ķekarus nestu. Un viņš nesīs sūrus ķekarus?" Augļi, ko Kristus sagaida no savas draudzes pēc tam, kad ir par to pacietīgi rūpējies, ir ticība, pacietība, mīlestība, iecietība, uz Debesīm vērsts prāts un lēnprātība. Tie ir krāšņie augļi, kas tikpat labi nobriest vētrā, padebešu ēnā un tumsā kā saules gaismā.

Brālis ... ir pievienojies draudzei, bet ne Kungam. Viņam ir nospiesta garastāvokļa reliģija. Viņam nav pareizas attiecības ar Dievu un viņš ir sava "es" pārpilns. Viņš ir daudz zaudējis, saistoties ar cilvēkiem, kam nav Kristus Gara. Viņam trūkst gandrīz visu zēlastības dāvanu. Viņš pats jūtas nederīgs un ir milzīgs piedauzīšanās akmens draudzei. Mīļais brāli, Tevi lielā mērā ir vadījis sātans, Tavas domas nav svētotas, Tava rīcība nesaskan ar patiesa kristieša garu. Tu pats esi izsaucis savu slimību, un Tev pašam veselība jāatgūst ar Lielā Ārsta palīdzību. Tavi morālie spēki ir vāji uztura trūkuma dēļ. Tu garīgi mirsti badā, neuzņemot sevī Bībeles patiesību — Dzīvības Maizi. Tev ik dienas jāsaņem barība no šī dzīvā Vīna koka. Draudze no Tevis negūst spēku, un, ņemot vērā Tavu pašreizējo stāvokli, tai būtu labāk, ja Tevis nebūtu, jo tagad, ja kaut kas krustot Tavu ceļu un Tu nespēj būt noteicējs, tad ar savu stūrgalvīgo pretošanos Tu draudzei uzliec nedzīvu svaru. Tu nenes nekādu darbu nastu, ne smagumu. Dievs ilgi ir Tevi pacietis, bet arī Viņa pacietībai ir robeža, (118) un, ja tu šo līniju uzdrošināsies pārkāpt, tad Viņa Gars ar Tevi vairs necīnīsies, bet atstās Tevi savā paša stūrgalvībā, savtības aptraipītu un grēka sabojātu.

Brālim ... nav pareizs gars. Tiekme vadīt ir viņam kaitīga, jo tādām darbam viņš nav piemērots. Ja netiktu izcelts paša "es", tad viņš draudzē varētu veikt labu darbu. Vairāk lēnprātības un pazemības darīs viņa pūles draudzē par svētību, un tā vairs nebūs nasta.

Brāli un māsa ..., arī pret jūsu vārdiem Debesu ierakstos redzēju: "Atrasts par vieglu". Jums jāiztukšojas no visis un jāiztīra savas dvēseles templis. Jums abiem ir spējas darīt labu, bet tās nav svētotas. Jūs esat ļoti nepilnīgi dievbijības un skaidrības ziņā. Ja draudze būtu šeit atstāta, lai veidotos atbilstoši jūsu reliģijas standartam, tad tā pagrimtu un kļūtu pasaulīga un nesvēta. Jūs varējāt būt par lielu svētību, tomēr tas nepavisam nav izdevies. Jēzus jums pavēl atstāt pasaules garu. Māsa ..., man nav miera Tevis un to dēļ, kas nonākuši Tava iespaids lokā. Tu sniedzies pēc zema mērķa, bet, "ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus". Ar saviem vārdiem un darbību Tu tagad izkaisu sēklu, sēdama vai nu uz miesu, vai uz Garu. Galīgajā aprēķina dienā katram vajadzēs ņemt sirpi un ievākt ražu, ko paša rokas sējušas.

Tavs vīrs ir kļūdījies darba izvēlē. Ja viņš savu sirdi pazemotu kā mazs bērns, mazāk domātu par savu personīgo nozīmi un vairāk izjustu Dieva palīdzības vajadzību, tad varētu atrasties tur, kur tiktu lietots par godu Dievam. Bet tāds, kāds viņš ir tagad, tas nesaprot darba vajadzības. Daudzu dzīvē un raksturā "es" ir tik liels un Jēzus parādās tik mazs, ka Dievs no tādu rokas neko nepieņems. Tikai nedaudzi saprot, cik svinīgā laikā mēs dzīvojam, proti, Dieva sagatavošanās dienā. Ja jūs abi (119) atgrieztos un savas spējas izlietotu pētot, kā draudzi uzcelt, nevis vājināt, šādi palīdzot ienaidniekam vadīt tās locekļus uz pasaules pusi, tad noteikti katru dienu iegūtu vērtīgus piedzīvojumus. Brālis ... ir bijis liels kavēklis draudzē. Viņam nevajadzētu atrasties tās locekļu sarakstā, kamēr viņa ikdienas dzīve nav saskaņota ar ticības apliecību. Dievs viņu neatzīst par savu bērnu. Sodien viņš stāv zem tumsas varas melnā karoga. Sātans viņu pārvalda pilnīgi.

Šie spēcīgie un biedējošie iespaids ir bijuši tik stipri, ka draudze tiem gandrīz nav spējīga pretoties. Desmit locekļiem, kas staigātu pazemībā, būtu daudz lielāka ietekme pasaulē, nekā visai Jūsu draudzei ar tās pašreizējo skaitu un vienprātības trūkumu. Jo vairāk draudzē būs šķeltniecisku un nesaskaņu nesošu elementu, jo mazāks pasaulē būs tās spēks uz labu.

Kaut es, mani brāļi, varētu jūsu aptumšotajiem prātiem parādīt, cik lielās briesmās jūs atrodaties. Katrs darbs, labs vai slikts, sagatavo ceļu tā atkārtošanai. Kā notika ar faraonu? Svētajos Rakstos atrodas ziņojums, ka Dievs apcietināja viņa sirdi. Un katru reizi, kad, atklājoties Dieva spēkam, no jauna tiek sniegta Gaisma, šis ziņojums no jauna atkārtojas. Atsakoties pakļauties Dieva gribai, viņa sirds kļūva arvien cietāka un nejutīgāka pret Dieva Gara iespaidu. Viņš sēja stūrgalvības sēklu, un Dievs neaizkavēja tās augšanu, lai gan ar brīnumdarbu būtu varējis šo procesu apturēt. Bet tāds nebija Viņa plāns. Viņš atļāva tai augt un nest augļus pēc savas kārtas, tā pierādot rakstu patiešīgumu, ka to, "ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus". Ja cilvēks sēj šaubas, tad arī pļaus šaubas. Atraidot sākumā doto gaismu un katru sekojošo tās staru, faraons gāja no vienas sirds nocietināšanas

pakāpes uz otru, līdz vienīgi pirmdzimušā aukstais un nedzīvais (120) augums uz mirkli satricināja viņa neti-cību. Un tad, nolēmis nepadoties Dievam, viņš turpināja savu ietiepīgo gaitu, līdz to pārklāja Sarkanās jūras ūdeņi.

Šis ziņojums uzrakstīts mūsu labā. Tieši tas, kas notika faraona sirdī, norisināsies katra dvēselē, kas izturēsies nevērīgi pret doto gaismu un tūlīt nestaigās tās staros. Dievs nevienu neiznīcina. To izdara pats grēcinieks, nenožēlojot savu grēku. Ja cilvēks vienreiz atstāj neievērotu Dieva Gara lūgumu, pār-metumu vai brīdinājumu, tad viņa sirdsapziņa kļūst nejūtīga, un nākamajā reizē, kad tas tiek pamācīts, ir daudz grūtāk paklausīt nekā iepriekš. Un tā šis process turpinās arvien tālāk. Sirdsapziņa ir Dieva balss, kas dzirdama tad, kad cīnās cilvēcīgās kaislības, un pretošanās tai apbēdina Dieva Garu.

Mums visiem vajadzētu saprast, kā tiek iznīcināta dvēsele. Tas nav tā, ka Dievs izdotu kādu likumu, kas aizliegtu glābt cilvēku. Dievs cilvēka acu priekšā neizplata necaurredzamu tumsu, bet cilvēks pats pretojas Dieva Gara pamudinājumam, un, kad tas jau reiz ir noticis, tad nākamajā reizē to darīt ir vieglāk, trešo reizi vēl vieglāk un ceturtajā gadījumā pavisam viegli. Bet pēc tam jāievāc raža, ko nesusi šī neticības un pretošanās sēkla. Ak, kas tā sirpim būs par pļauju, kas nobriest grēcīgās savu iegribu apmierināšanas rezultātā!

Ja personīgo lūgšanu un Rakstu lasīšanu pamet novārtā šodien, tad rīt to varēs palaist garām jau ar mazākiem sirdsapziņas pārmetumiem. Tā var sekot garš nolaidības saraksts, kura sākums ir viens vienīgs sirds augsnē iesēts graudiņš. No otras puses, katrs rūpīgi kopts gaismas stars dod gaismas pļauju. Vienu reizi atsists kārdinājums dod spēku drošāk pretoties nākamreiz. Katra jauna sevis uzvaršana nolīdzina ceļu augstākām un cēlākām uzvarām. Katra šāda uzvara ir sēkla, kas iesēta Mūžīgajai dzīvei.

Mūsu draudzēs visās Zemes malās ļoti vajadzīgi dedzīgi, uzticīgi un pašizliedzīgi strādnieki. (121) Neviens nevar strādāt Sabatskolā vai sātības labā, nepļaujot bagātīgu ražu ne tikai pasaules galā, bet jau pašreizējā dzīvē. Tieši pūloties apgaismot un svētīt citus, paša skaits kļūst arvien skaidrāks un plašāks. Jo vairāk cenšamies patiesību izskaidrot citiem, protams, mīlot šīs dvēseles, jo saprotamāka tā kļūst pašiem. Izskaidrotāja prātam tā atklājas arvien jaunā skaistumā un spēkā.

Jūsu draudzē ir daži labi strādnieki, un šie pašizliedzīgie ļaudis nekad neuzzinās, cik daudz laba viņi ir veikuši ar savām neatlaidīgajām pūlēm misijas laukā. Bet Kungs prasa, lai Viņa pavēlēm draudzē pakļautos vairāk vīru un sievu nekā līdz šim. Daži no akmeņiem, kas veido Dieva Svēto templi, atstaro gaismu, kas uz tiem spīd no Jēzus Kristus, kamēr citi nedod nekādu atspulgu, tā skaidri atklādami, ka viņi nav dzīvi akmeņi, nav izredzēti un dārgi. Viņi nav dievbijīgi, viņi dzīvo bez lūgšanām, viņi daudz runā, bet netic. Patiesi kristieši atdarinās sava Pestītāja priekšzīmi un būs labprātīgi, pazemīgi, iecietīgi, laipni, uz lūgumiem atsaucīgi un brīvi no uzpūtības un stūrgalvības.

Jaunatnei draudošās briesmas

Sātans ar brīnišķām sekmēm izmanto ... kunga raksturu. Šim gadījumam vajadzētu sniegt jauniešiem uzskatāmu mācību par laulībām. Viņa sieva, izvēloties dzīves draugu, sekoja jūtām un impulsiem, bet ne saprātam un spriedumam. Vai viņu laulība ir patiesas mīlestības iznākums? NĒ! Tā bija impulsu sekas, akla, nesvēta kaislība. Neviens no viņiem nemaz nebija gatavs laulības dzīvei un tās atbildībām. Vai tad, kad jaunā lietu kārtība vairs nebija jaunums un viņi bija viens ar otru iepazīlušies, to mīlestība kļuva stiprāka, jūtas dziļākas un viņu dzīves savienojās (122) visjaukākajā saskaņā? Notika pilnīgi pretējais. Nodarbinātas padziļinājās viņu raksturu visjaunākās iezīmes, jo tām tika ļauts izpausties, un viņu laulības dzīve bija nevis laime, bet gan grūta nasta, kas kļuva arvien smagāka, sevišķi sievietei. Dievs savā žēlastībā ir viņu pārbaudījis, pasargājis viņai dzīvību un pagarinājis sagatavošanās laiku, lai tā varētu kļūt derīga nākamajai dzīvei.

Viņas vīram ir ļoti grūts raksturs. Ja Dieva žēlastība to pilnīgi nepārveidos, viņš nebūs piemērots laulības savienībai ne ar vienu sievieti. Viņš ir tik ļoti piesātināts ar sevi, tik pilnīgi pakļāvis savu iegribu apmierināšanas ieradumiem un bezdarbīgam kūtrumam, ka tam pašam vairāk vajadzīga stingra audzināšana, pirms kaut ko varētu darīt sievas vai bērnu disciplinēšanas labā. Šī vīra domas ir plūdušas pa mazvērtīgu gultni. Viņš ir attīstījis rupjas un neiecietīgas rakstura īpašības, līdz man tas tika rādīts kā tāds, kura raksturā gandrīz nav nekā, ko būtu vērts glābt. Ir tikai viena cerība, proti, ja viņš ieraudzīs pats sevi un sevi tā neieredzēs un nicinās, ka sāks meklēt jaunu sirdi, piedzims no jauna un kļūs par jaunu būtni Kristū Jēzū. Viņam vajadzētu kļūt čaklam. Uzticība šai īpašībai sniegtu viņam lielu labumu. Pašreiz viņa rīcība ir Dievam pretīga, jo ar to viņš izaicina kārdināšanas. Viņa rupjības, draudi un nesavaldīgais, nepieklājīgais gars darīs viņu sev pašam un arī citiem par lāstu. Pret sievasmāti viņš ir izturējies nelaipni un labi audzināta cilvēka necienīgi. Kā

vīram, tā sievai, sākot ar šo brīdi, vajadzētu mācīties izvairīties no visa, kas izraisa strīdu, un nelauzt dotos laulības solījumus.

Tieši šādas nesvētotas laulības piepilda Sabata ievērotāju rindas. Dievs vēlas, lai Viņa bērni būtu laimīgi, un, ja mācītos no Viņa, Kungs tos pasargātu no bēdām, kas turpinās dienu no dienas un kuru iemesls ir šīs nelaimīgās laulības saites. Daudzas laulības var nest tikai bēdas, tomēr jauniešu prāti traucas šajā gultnē, tāpēc (123) ka sātans viņus tur vada un iedveš domu, ka tiem, lai būtu laimīgi, vajag apprecēties, lai gan viņi vēl nespēj valdīt pār sevi, ne arī uzturēt ģimeni. Tiem, kas nav labprātīgi piemēroties viens otra noskaņojumam, lai izvairītos no nepatīkamām nesaskaņām un strīdiem, nevajadzētu spert šo soli. Bet tas jau ir viens no pēdējo dienu vilinošākajiem kārdinājumiem, kam padodoties tūkstoši iet bojā šai un nākamajai dzīvei. No sapņošanas un sentimentālas mīlestības vajadzētu sargāties kā no lepras. Šajā laikmetā ļoti daudzas jaunas meitenes un puisi ir netikumīgi, tāpēc nepieciešama liela piesardzība. Pamats, uz kura jāceļ, ir tikumisks raksturs, bet, ja pamats tiek izpostīts, tad celtnē būs nevērtīga. Tie, kas saglabājuši tikumīgu raksturu, kaut arī trūktu citu vēlamu īpašību, var izrādīties pasaulei par svētību.

Lai draudze plauktu, tās locekļiem vajadzētu rūpīgi mācīties kopt dārgo mīlestības stādu, darot visu iespējamo, lai tas sirdī ziedētu un zeltu. Katrs patiess kristietis savā dzīvē izkops šīs dievišķās mīlestības īpašības, tas atklās iecietības un labvēlības garu un būs brīvs no skaudības un greisirdības. Tāds raksturs, izpaužoties vārdos un darbos, neatgrūdis un nebūs nepieejams, auksts un vienaldzīgs pret citu interesēm. Cilvēks, kas kopj dārgo mīlestības stādu, būs pašreizējais garā un valdīs pār sevi pat izaicinājumu priekšā. Viņš citiem nepiedēvēs sliktus motīvus un jaunus nodomus, bet dziļi skums par kādā Kristus mācekli atklātu grēku.

Mīlestība nelielās. Mīlestība ir pazemīga un nekad cilvēku neskubina lepoties un paaugstināties. Mīlestība uz Dievu un citiem cilvēkiem nekad neatklāsies pārsteidzīgā rīcībā un neliks mums būt valdonīgiem, pavēlnieciskiem un pieķerties sīkumiem. Mīlestība neuzpūšas. Sirds, kurā valda mīlestība, (124) savā rīcībā ar citiem būs laipna, saudzīga un līdzjūtīga — vienalga, vai tie mums patīk vai nē, vai tie mūs ciena vai arī izturas pret mums ļauni. Mīlestība ir darbīgs pamatlikums, tā mūsu priekšā pastāvīgi tur citu labumu, tādā veidā pasargājot mūs no nepārdomātas rīcības, lai mēs, cenšoties mantot dvēseles Kristum, nezaudētu savu mērķi. Mīlestība nemeklē savu labumu. Tā cilvēkus nepamudina dzīties pēc ērtībām un savu iegribu apmierināšanas. Bet sava "es" godāšana ir tā, kas tik bieži kavē mīlestības attīstību.

Ap mums ir trūcīgi, neziņā esoši cilvēki, kuru dzīvi Dievs tāpat gribētu pieņemt un darīt slavējamu virs Zemes un godājamu Debesīs, bet sātans neatlaidīgi strādā, lai Viņa nodomus iznīcinātu un šos cilvēkus pazudinātu ar tādiem laulātajiem draugiem, kas ar savu raksturu nostājas pilnīgi šķērsām uz dzīvības ceļa. No šiem valgiem kā uzvarētāji iznāk ļoti nedaudzi. Brāli..., Tu gribi eksperimentēt un centies pierādīt, ka no vispārējā likuma būsī izņēmums. Jāzeps bija viens no nedaudzajiem, kas spēja pretoties kārdinājumam. Viņš rādīja, ka tam ir viens vienīgs mērķis — pagodināt Dievu. Gan atrazdamies cietumnieka kamerā, gan stāvēdams vistuvāk tronim, viņš visur vienādi spēcīgi liecināja, cik augsti vērtē Dieva gribu. Lai kur viņš gāja un kādos apstākļos nonāca, visur ņēma līdzīgu savu reliģiju. Patiesā reliģija ir visu pārvarošs spēks. Tā uzdod toni katram cilvēka darbam. Tev nevajag iziet no pasaules, lai būtu kristietis, bet Tu savu reliģiju ar visu tās svētojošo iespaidu vari ieaukt visā, ko dari un saki. Tu vari labi izpildīt pienākumus, ko prasa stāvoklis, kādā Dievs Tevi nolīcis, piesaistot savu sirdi Debesu lietām un tā salaužot neprātīgās draudzēšanās valdzinošo grēku, kas tagad Tevi tur gūstā. Ja tu būtu sekojis Gaismai, tad spētu izbēgt slazdiem, ko tavas dvēseles savaldzināšanai izlikuši cilvēki, kas nesaprot Dieva gribu.

Cita ļoti iezīmīga un apbrīnojama īpašība Jāzēpa raksturā, kas ir cienīga, (125) lai to atdarinātu visi jaunieši, ir viņa dziļā godbijība kā dēlam. Satiekot savu tēvu, viņš ar asaru pilnām acīm apķeras tam ap kaklu un apskauj viņu ar sirsnīgu mīlestību. Liekas, ka viņš nezina, ko darīt, lai tikai iepriecinātu savu tēvu, un ar mātes mīlestībai līdzīgu maigumu rūpējas par viņa pēdējiem dzīves gadiem. Viņš neatturas ne no kādām pūlēm vienmēr parādīt savu cieņu un mīlestību. Jāzeps ir piemērs, kādam jābūt jaunietim. Mātei parādīta mīlestība atklātu Tavā raksturā skaistu iezīmi, ko Dievs atzītu par labu.

Viens no šī izvirtušā gadsimta raksturīgākajiem grēkiem ir cieņas trūkums pret dievbijīgu vecāku padomu. Daudziem mūsu zemē dzīve ir tumsa un nelaimīga, tāpēc ka viens solis ir sperts tumsā. Ar vienu nepaklausību daudzi jaunieši ir izpostījuši visu dzīvi un mīlošajai mātes sirdij uzlikuši smagu sāpju slogu. Dievs Tevi neturēs par nevainīgu, ja turpināsi šo ceļu. Nicinot dievbijīgās mātes padomu, kas par saviem bērniem labprāt atdotu dzīvību, Tu pārkāp piekto baušli. Tu nezini, kur Tavi soļi Tevi vada.

Es vēlreiz gribu runāt par mātes tiesībām un viņas mīlestību. Nevar būt zemiskākas nepateicības par to, kas iezīmē nepaklausību kristīgai mātei. Tavas bērniņas nevarībā viņa rūpējās par Tevi; Debesis ir liecinieces viņas lūgšanām un asarām, viņas sirsnīgajai mīlestībai uz Tevi. Savu bērnu labā viņa smagi strādāja, domāja, lūdza un parādīja pašai dziedību. Visā Tavā dzīvē viņas godīgā sirds sirsnīgi rūpējās par Tavu labklājību. Tomēr tagad Tu izvēlies pats savu ceļu un seko savai aklajai, stūrgalvīgajai gribai, neņemdam vērā rūgtos augļus, kas Tev būs jāievāc, bet mātei sagādādamas bēdas.

Tava māte kļūst arvien nespēcīgāka. Tu viņai esi vajadzīgs, katra uzmanība no tavas puses būs viņai ļoti dārga. Tai nav neviena cita no bērniem, pie kura varētu vērsties, jo tie nesajūt pret viņu nekādu pienākumu. Bet pašreizējo priekšrocību, (126) Tu drīz vari zaudēt. Tomēr nedomā, ka Tavai mātei būs jācieš trūkums, ja arī tu atteiksies no dēla pienākumiem. Viņai ir patiesi draugi, kas pienākuma pildīšanu, no kura tu esi novērsies, uzskatīs par priekšrocību. Dievs mīl Tavu māti un Viņš par to rūpēsies. Ja viņas pašas bērni to atstās, tad Kungs šim darbam pamodinās citus — un tie saņems bērniem piedāvātās svētības. Bet tā ir bērnu priekšrocība — izveidot savas mātes pēdējas dienas par vislabākajām un vislaimīgākajām.

Es Tev skaidri saku, ka Dievam nepatīk Tavs ceļš. Tevi sagaida bēdas, kuras Tu nesaskati un kuras var novērst, ja Tu gribēsi paklausīt gudram padomam. Mūsu Pestītājs Tev ir pievērsis sevišķu uzmanību, nenogurstoši pie Tevis strādājot un maigi par Tevi rūpējoties, lai tu būtu tik saprātīgs un pats sevi neiznīcinātu. Viņš skumst par Tevi, neizmērojamā līdzjūtībā un mīlestībā izsaukdamies: "Cik reižu Es gribēju sapulcināt ap sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt." Tava neprātīgā sirds ir novērsusies no tavu labāko draugu padoma.

Nopietno un uzticīgo brīdinājumu dēļ, kas sniegti, lai Tevi pasargātu no kļūdām, kuras ietekmētu visu Tavu dzīvi, Tu esi iedomājies, ka Tu draudzei esi devis daudz laba. Tiesām, Jēzū Kristū tu spēj būt derīgs, bet, neskatoties uz to, Kungs un draudze var iztikt arī bez Tevis. Ja gribi, Tu vari pievienoties Kristus sekotāju armijai, Tu vari dalīties tās cīņās un uzvarās. Bet, ja Tu to nevēlies, tad pašai dziedīgā armija zem krusta asinīm slacītā karoga tik un tā ies uz priekšu pretī uzvarai, Tevi atstājot aizmugurē. Ja Tu vēlies pats savu trauslo buru kuģi vadīt pa dzīves vētrainajiem ūdeņiem, tad Tev arī pašam vajadzēs atbildēt par šo pārgalvīgo rīcību un attiecīgajiem rezultātiem.

Ja tu varētu saskatīt, cik vājš esi kļuvis pamatlikumos, un arī to, cik ļoti ir apdraudēts Tavs gods un Tava pareizā stāja, tad tu redzētu, ka Dievs nav ar Tevi un ka Tev nevajadzētu atrasties atbildīgajā vietā, (127) kuru pašreiz ieņem, jo Tu neesi tās cienīgs. Mana sirds tiešām skumst, zinot, kas tu varētu būt, ja pilnīgi nodotos Dievam, un cik liela vara pār Tevi ir bijusi ienaidniekam.

Sabatskolas darbs ir svarīgs, un visiem, kam interesē patiesība, vajadzētu pūlēties darīt to vēl sekmīgāku. Brālis ... būtu varējis labi kalpot šinī darba nozarē, ja viņš un citi draudzes locekļi būtu gājuši pareizā virzienā. Bet viņš ir pārāk daudz slavēts un lutināts. Tas viņu gandrīz pazudinājis. Kungs var iztikt arī bez viņa, bet viņš nedrīkst atļauties iztikt bez Dieva. Kungs savu darbu uzticēs cilvēkiem ar tīrām rokām un skaidru sirdi, tāpēc uzņemties atbildības Viņa darbā ir goda lieta.

Arī sātības un atturības darbs ir Tavu labāko pūļu cienīgs. Tomēr vajadzētu ļoti rūpēties, lai šie pasākumi notiktu cik vien iespējams cēlā un augšupceļošā garā. Izvairies no virspusēja darba un no visa tā, kam teatrāls raksturs. Tie, kas saprot šī darba svinīgo raksturu, izvirzīs sev augstas prasības. Bet ir ļaudis, kam pret sātības lietu nav patiesas cieņas, viņus interesē tikai savas veiklības un atjautības parādīšana uz skatuves. Sajos lielajos reformas nozarojumos vajadzētu skubināt strādāt skaidrus, domājošus cilvēkus, tādus, kas spēj un saprot darba mērķi. Viņi var nebūt intelektuāli lieli, bet, ja tie ir skaidri un pazemīgi, dievbijīgi un patiesi, tad Kungs viņu darbu pieņems.

Diezgan bieži ir organizētas literārās biedrības, tomēr deviņos gadījumos no desmit tās dvēselēm nesušas zaudējumus, nevis svētības. Iemesls tam ir savienošana ar pasauli vai ar cilvēkiem, kuru iespaids un tieksmes vienmēr vada prom no galvenā uz virspusīgo, no patiesā uz izdomāto. Literatūras biedrības varētu būt liela priekšrocība tikai tad, ja tās kontrolētu reliģisks elements. Bet, gandrīz droši, agrāk vai vēlāk pārsvaru iegūs neticība, un noteicošais iespaids piederēs tai. Tieši tā ir ar (128) mūsu sātības biedrībām. Darba svinīgumu pilnīgi aizklāj virspusējais, līdz ar to arī jaunieši, kurus vēlamies glābt, nonāk pastāvīgā kārdinājumu ietekmē.

Mūsu priekšā ir fakti. Nastu nesēji viens pēc otra tiek guldīti kapā. Draudzes aktīvie locekļi, patiesie visu reformu dalībnieki, lielāko tiesu jau ir pārkāpuši dzīves zenītu, tā ka viņu fiziskais un garīgais spēks tikai mazinās. Mums vajadzētu rūpīgi padomāt par to, kas celsies un ieņems viņu vietu, kam uzticēt draudzes vitālās intereses. Ar vislielāko nopietnību vajadzētu jautāt: "Kas nesis Dieva darbā atbildības, kad kritīs vēl daži karognesēji?" Uz mūsdienu jaunatni, kurai vajadzētu uzņemties šīs

nastas un uz kuru vajadzētu gulties šīm atbildībām, mēs raugāmies tikai ar bažām. Tai būtu jāturpina darbs, un viņas rīcība izšķirs, vai valdīs tikumība, reliģija un dzīva dievbijība, vai arī visu, kas svēts, sabojās un nonāvēs netikumība un neticība. Veids, kā karogu nes tagad, noteiks to, kāda būs nākotne.

Vecāki, vai jūs nevēlētos jau tagad ar savas darbības veidu parādīt, ka valdošais pamatlikums būs veselīga pašvaldīšanās, laba kārtība un miers? Vai arī veidojošais un pārvaldošais iespaids būs tiem, kuru dzīves ceļi liecina, ka viņi ir vieglprātīgi, ar zemu morālās vērtības līmeni? Dievs savus uzticīgos ļaudis aicina savienoties ar Viņu, šķīstīt savu dvēseli un pazemīgi staigāt Jēzus pēdās. Dievs jūs aicina atstāt pašpaaugstināšanos, lepošanos ar saviem uzskatiem un lepošanos ar apģērbu, tā vietā nostiprinot dvēseles labās un cēlās spējas.

Vai vīri un sievas, kas atklāti atzīst vissvinīgākās patiesības, kādas jebkad pasludinātas mirstīgajiem, būs uzticīgi pamatlikumiem? Ja viņi vēlas, lai tiem būtu iespaids, kas pasauli vadītu uz nopietnām pārdomām, tad tiem jābūt uzticīgiem, viņu apģērbam un sarunām stingri (129) jāsauc ar viņu īpašo ticību. Tiem, kas ir gados vecāki, ar padomu un piemēru vajag pamācīt jaunos, kā izpildīt tās prasības, kuras tiem uzstāda sabiedrība un viņu Radītājs. Šiem jauniešiem jāuzliek svinīgās atbildības. Bet ir jautājums: vai viņi spēj valdīt pār sevi un stāvēt Dieva dāvētās vīrišķības skaidrībā, ar riebumu novēršoties no visa tā, kam ir izvirtības un nesaskaņu piegarša?

Vai es drīkstu ko sacīt, kas ietekmētu jauniešus? Nekad iepriekš nav tik daudz likts uz spēles, ne no vienas paaudzes nav bijuši atkarīgi tik svarīgi rezultāti, kā no tās, kas tagad uznāk uz darbības skatuves. Viņiem ne mirkli nevajadzētu pieļaut domu, ka arī tad, ja to raksturs nav labs, viņi var ieņemt kādu uzticības vietu. Tikpat labi tie varētu sagaidīt, ka no ērkšķiem ievāks vīnogas vai no dadžiem vīģes. Labs raksturs jāceļ, liekot ķieģeli pie ķieģeļa, katru dienu augot atbilstoši pieliktajām pūlēm. Tās rakstura īpašības, kuras viņi paņems sev līdzī Debesīs, jāiegūst ar rūpīgu personīgo spēju vingrināšanu, izlietojot katru Aizgādības piešķirto priekšrocību un savienojoties ar visas gudrības Avotu. Netikojiet pēc zema standarta! Jāzēpa un Daniēla raksturi ir labi paraugi, kam sekot, tomēr Kristus ir vispilnīgākā priekšzīme.

Daži mūsu brāļi un māsas ... draudzē ir labi strādājuši misijas darbā, bet viņu interese nedrīkst aīslābt. Nedaudzi ir darījuši vairāk, nekā viņu spēki ļāvuši, bet tas viņiem bija kā ēdiens un dzēriens. Sajā darbā visi var veikt savu daļu, jo neviens no Tā nav atbrīvots. Jēzus vēlas, lai visi, kas saucas Viņa vārdā, kļūtu nopietni strādnieki. Katram atsevišķam loceklim ir nepieciešams celt uz Kristus Jēzus klints. Jau ceļas briesmīga vētra, kas šķobīs un līdz pēdējai iespējai pārbaudīs katra garīgo darbu un pamatu. Tāpēc izvairieties no smilšainas grunts un tā vietā meklējiet Klinti. Rociet dziļi (130) un lieciet drošu pamatu. Celiet, ak, celiet Mūžībai! Celiet ar asarām, ar dziļi izjustām lūgšanām! Katram no jums, sākot ar šo brīdi, jāizgrezno sava dzīve ar labiem darbiem. Sajās pēdējās dienās ārkārtīgi nepieciešami Kālebi. Ne kņada un steiga darīs mūsu draudžu pūles spēcīgas un sekmīgas, bet gan kluss un pazemīgs darbs; ne pārspīlēta sajūsma vai parādes gars, bet gan pacietīga, lūgšanām bagāta un neatlaidīga centība.

"Kas nav ar Mani," sacīja Kristus, "tas ir pret Mani!" Mūsu laikā pastāvēs tikai pilnīgi apņēmīgi un sirds dziļumos nešaubīgi vīri un sievas. Kristus vairākkārt sijāja savus sekotājus, līdz beidzot palika tikai vienpadsmit mācekļi un dažas uzticīgas sievas, ar ko sākt veidot kristīgo draudzi. Ir ļaudis, kas stāvēs nomaļus laikā, kad jānes nastas, bet tad, kad draudze iekarst, šiem nomaļus stāvošajiem pielīp sajūsma, tie dzied un klieudz, līdz nonāk ekstāzē. Tomēr pavērojiet viņu tālāko rīcību. Kad sajūsma pāriet, uz priekšu iznāk tikai daži Kālebi, kas palikuši pilnīgi uzticīgi pamatlikumiem. Tā ir sāls, kas saglabā savu garšu. Tieši tad, kad strādāt ir grūti, draudzēs izaugs patiesi palīgi. Viņi nerunās par sevi, viņi neaizstāvēs sevi, bet savu personību iegremdēs Jēzū Kristū. Būt lielam Dieva valstībā nozīmē būt kā bērnam pazemībā, ticības vienkāršībā un mīlestības skaidrībā. Visam lepnumam ir jāiet bojā, greznībai jātiek uzvarētai, jāatmet tiekšanās pēc virsrokas, tā vietā attīstot padevību un uzticību. Visi, kas tā staigās, piedzīvos, ka Kristus ir viņu patvēruma Klints, viņu stiprais Cietoksnis. Viņam tie var pilnīgi uzticēties, un Viņš tos nepievils.

Ak, kaut visi, kas tic tagadējai Patiesībai, tiktu brīdināti un paskubināti meklēt Kungu! Domām par Dieva bezgalīgo žēlastību un viņa neizmērojamo mīlestību vajadzētu visus ietekmēt atdarināt Viņa piemēru. Tomēr tā nenotiek. Dažas mūsu māsas pārāk labprātīgi ļauj vaļu mīlestībai uz apģērbu un dīžošanos; viņas nepavisam negērbjas saskaņā ar mūsu svēto ticību. Pasaulei vajadzētu saņemt labāku piemēru par to, (131) kādu devusi māsa ... Viņai vajadzētu saprast, ka Dievs tai uzlicis pienākumu ar visu savu iespaidu nostāties Kristus pusē un censties panākt, lai tie, kas ar viņu satiekas, kļūtu mazāk pasaulīgi. Viņa un māsa ... dotu draudzei daudz lielāku labumu, ja tās pašas sevi un citus pamudinātu uz vienkāršību apģērbā. Tās māsas, kas ir šuvējas un pēta modes lapas, bieži draudzes locekļiem ierosina darīt to, kas Dievam nepatīk, paskubinot drēbes piegriezti un tās

rotāt saskaņā ar pasaules modi. Šo māsu pūles darīt labu būtu Dievam pieņemamākas, ja viņas mazāk interesētos par apgērbiem, par viesībām un savstarpējām sarunām, mazāk kavētos pie sekliem un pasaulīgiem tematiem, mazāk sūdzētos un kurnētu par viņu labā strādājošajiem sludinātājiem, bet vairāk lūgtu un lasītu Bībeli.

Kungam nepatīk draudzes locekļu izturēšanās pret dažiem kalpojošajiem brāļiem. Kungs pavēl jums pārtraukt savas cietsirdīgās runas, savu kurnēšanu, sūrošanos un pļāpāšanu, tā vietā lietojot iedrošinošus vārdus. Kristus runā uz jums savu svēto personā, bet jūs noniecināt Viņa padomu un atmetat Viņa rājienu. Turpmāk tā vairs nedariet! Vecākajam ... ir darāms darbs ne tikai Austrumos, bet vēl daudzās citās vietās. Dievs grib būt ar viņu un piešķirt tam sekmes, ja tikai viņš paliks Jēzū. Arī viņš nav nekļūdīgs un reizēm var maldīgi spriest, bet esiet uzmanīgi savā valodā, lai neizdzēstu viņa vārdu iespaidu, ko Dievs tam pavēl sacīt.

Ja viņš zinātu, kas ir Dieva prāts, tad nevilcinātos to darīt, kaut arī tas maksātu viņam dzīvību. Kamēr daudzi no jums domā vienīgi par to, kā izpatikt sev un kā nodrošināt vieglu dzīvi, visa viņa darbība un intereses ir ieguldītas Dieva lietā. Pētot un plānojot, kā labāk strādāt, viņš dažreiz ir izturējies sīkumaini un asi, kas citus savukārt ierosināja viņu novērtēt par zemu. Viņš nav centies iegūt labumu sev, bet gan lietai, kuru tas mīlēja. Kungs vēlas, lai jūs (132) uzticīgi atbalstītu Viņa pārbaudīto kalpu rokas, bet tajā pašā laikā Viņš jūs grib brīdināt pret pārāk lielas uzticības dāvāšanu tiem, kas tikai nesen kļuvuši ticīgi vai kuru dzīve un darbi pagātnē jums nav zināmi.

Jums ir iespēja būt plaukstošai un laimīgai draudzei! Lai ikviens no jums pārmeklē savu sirdi, iztīra aptraipīto dvēseles templi un ir nomodā lūgšanās! Apņemieties meklēt Jēzu, kamēr Viņu vēl var atrast! Neatlaidieties, kamēr jūsu sirdī mājō Viņa mīlestība un Viņa Gars gūst virsroku dzīvē, veidojot jūsu raksturu! Un tad ticībā droši varat tuvoties Viņa Tronim, zinot, ka Viņš uzklausa jūsu lūgšanas.

DIEVA STRĀDNIEKI

Mani līdzstrādnieki lielajā pļaujas laukā! Mūsu darbam atlicis ļoti maz laika. Tagad ir vislabvēlīgākie apstākļi, kādi mums jebkad būs, tāpēc rūpīgi jāizmanto katrs acumirklis. Mūsu Pestītājs bija tā nodevies dvēseļu glābšanas darbam, ka paņēma ilgojās pēc savas asins kristības. Un apustuļi uzņēma sevi sava Kunga dedzību un devās uz priekšu droši, nelokāmi un čakli, lai tikai izpildītu savu lielo uzdevumu, cīnīdamies pret valdībām, varām un ļaunajiem gariem gaisā.

Mēs dzīvojam laikā, kad nepieciešama vēl lielāka dedzība un nopietnība nekā apustuļu dienās. Bet daudzos Kunga sludinātajos jūtams nemiers, vēlēšanās atdarināt seno atmodas sludinātāju romantisko stilu, alkas veikt kaut ko lielu, izraisīt plašu interesi, iegūt spējīga runātāja slavu, peļņu un godu. Ja viņiem būtu jāstāpjas ar briesmām un viņi varētu saņemt godu, kāds pienāktos varoņiem, tad tie darbā iesaistītos ar neatslābstošu enerģiju. Bet dzīvot un strādāt, paliekot tikpat kā nepazīstamam, noslēgtībā (133) smagi pūlēties un uzpurēties Jēzus dēļ, no cilvēkiem nesaņemot nekādu sevišķu uzslavu, — tas prasa veselīgus, stiprus pamatlikumus un nelokāmu mērķtiecību, kas piemīt tikai nedaudziem. Ja vairāk censtos iet kopā ar Dievu, neskatoties uz cilvēkiem, un strādātu vienīgi Kristus dēļ, tad tiktu paveikts daudz lielāks darbs.

Mani brāļi kalpotāji, meklējiet Jēzu visā pazemībā un lēnprātībā! Necentieties cilvēku uzmanību pievērst sev! Lai tad, kad jūs paaugstināt Jēzu, neviens nedomā par Viņa darbarīku. Runājiet par Jēzu, tajā pašā laikā sevi iegremdējot Viņā. Ap mūsu reliģiju ir sacelta liela kņada un troksnis, bet Golgāta un Krusts tiek aizmirsti.

Mēs atrodamies vislielākajās briesmās, kad sapulcējoties cits no cita saņemam atzinību un izsakām uzslavas. Farizeju rūpju objekts bija slavas iegūšana no cilvēkiem. Kristus tiem paskaidroja, ka tā būs visa viņu alga, ko tie saņems. Atsauksimies uz norādīto darbu un darīsim to Kristum! Ja jācieš trūkums, tad lai tas notiek Viņa dēļ. Mūsu dievišķais Kungs kļuva pilnīgs ciešanās. Ak, kad gan mēs ieraudzīsim cilvēkus strādājam tā, kā Viņš strādāja!?

Mūsu mēraukla — Dieva Vārds! Par katru mīlestības darbu, katru laipnu vārdu, katru izteikto lūgšanu cietēju un apspiesto labā tiek ziņots mūžīgā Troņa priekšā, kur viss tiek ierakstīts Debesu grāmatās. Dievišķais Vārds spēj ieliet gaismu vistumsākajā prātā, un šī gaisma noved pie sava vājuma un grēka atziņas.

Šodien ienaidnieks dvēseles uzpērk ļoti lēti. "Jūs sevi pārdodat par neko," tāda ir Rakstu valoda. Viens ļauj savu dvēseli uzpirkt par pasaulīgiem aplausiem, cits — par naudu, cits — apmierinot zemiskās kaislības, bet vēl cits — par laicīgām izpriecām. Un šādus darījumus noslēdz katru dienu. Sātans, lēti solīdams, iegūst asinīm atpirkto īpašumu, neskatoties uz bezgalīgo izpiršanas maksu,

kas par to samaksāta. (134)

Mums ir pieejamas lielas svētības un priekšrocības. Mēs varam iegūt visvērtīgākās Debesu bagātības. Bet sludinātājiem un draudzes locekļiem jāatceras — ja Evaņģēlija patiesība neizglābs, tad tā pazudinās. Dvēsele, kas dienu no dienas atsakās uzklāst žēlastības ielūgumus, drīz vispārliciecināšanos un vissvinīgākos aicinājumus klausīs jau bez vismazākā satraukuma.

Mums kā Dieva līdzstrādniekiem vajadzīga lielāka, dedzīgāka dievbijība un mazāka sevis paaugstināšana. Jo vairāk tiek izcelts "es", jo vairāk samazinās ticība Dieva Gara Liecībām. Tie, kas ir cieši savienojušies ar Dievu, pazīs Viņa balsi, kad tā uz tiem runās. Tie, kas ir garīgi, izprot garīgās lietas. Tādi cilvēki jutīsies pateicīgi, ka Kungs viņiem atklājis maldus, kamēr tie, kas pilnīgi uzticas sev, arvien mazāk un mazāk saskatīs Dievu Viņa Gara Liecībās.

Mūsu darbu jāpavada dziļai pazemībai, gavēšanai un lūgšanām. Nevajag cerēt, ka pastāvīgi būs miers un prieks. Būs arī bēdas. Bet, ja mēs sēsim ar asarām, tad pļausim ar gavilēm. Pašuzpurīga cilvēka dvēselē reizēm ielīs tumsa un izmisums, tomēr tas tiem nekaitēs. To var novēlēt pat Dievs, lai ierosinātu meklēt Viņu vēl nopietnāk.

Tagad mums ir vajadzīgi Kālebi, cilvēki, kas ir uzticīgi un patiesi. Pārāk daudzu dzīvi mūsu dienās iezīmē kūtrums. Viņi savu plecu atrauj no ratiem tieši tad, kad tiem vajadzēja censties visus savus spēkus ieguldīt aktīvā kalpošanā. Kristus sludinātāji, "uzmostieties no miega un celieties augšā no mironiem, tad Kristus dos jums dzīvību!" Jūsu pūlēs tik spēcīgi izjūtams savs "es", ka Kristus vienkārši tiek aizmirsts. Daži no jums ir par daudz lutināti un pārāk daudz jums tiek glaimots. Tāpat kā Noas dienās, pārāk daudz tiek ēsts, dēstīts un celts. Kristus kalpu enerģiju ir nolaupījusi pasaule. Brāļi, ja jūs vēlaties, lai neticīgie godātu jūsu reliģiju, tad godājiet jūs paši to ar atbilstošiem darbiem! Cieši savienojoties ar Dievu un stingri pieķeroties (135) Bībeles patiesībai, grūtību un pasaules iespaidu vidū jūs varat savu bērnu sirdīs iedēstīt patiesību tā, ka viņi ietekmīgi strādās ar jums kopā kā darbarīki uz labu Dieva rokās.

Pārēšanās un dzīvniecisku kaislību dēļ daudzi ir kļuvuši nespēcīgi kā garīgam, tā fiziskam darbam. Ir nostiprinājušās dzīvnieciskās tieksmes, bet morālais un garīgais tā vietā novājinājies. Kad stāvēsim ap lielo Balto Troni, kāds pārskats tad būs jādzird par daudzu cilvēku dzīvi! Tad tie sapratīs, ko būtu varējuši paveikt, ja nebūtu sabojājuši Dieva dotās spējas. Tad viņi atzīs, kādus prāta augstumus būtu varējuši sasniegt, ja būtu atdevuši Dievam tiem uzticētās fiziskās un garīgās spējas. Tad, mokoties sirdsapziņas pārmetumos, viņi ilgosies, kaut varētu savu dzīvi sākt no jauna.

Es aicinu tos, kas sevi atklāti apliecina par gaismas nesējiem un priekšzīmi ganāmpulkam: atmetiet visu netaisnību! Izlietojiet pareizi nelielo laika atlikumu, kas vēl ir jūsu rīcībā! Vai esat tik stipri pieķērušies Dievam, tā svētījušies kalpošanai Viņam, ka jūsu reliģija jūs neatstās, kad vajadzēs sastapties ar visdrausmīgākajām vajāšanām? Pārbaudījumos, kas ir tieši mūsu priekšā, dvēseli uzturēs vienīgi dziļa Dieva mīlestība.

Mūsu daļa ir pašizliedzība un krusts. Bet vai mēs to pieņemsim? Lai neviens nedomā, ka, uznākot pēdējiem lielajiem pārbaudījumiem, pašuzpurīgs un patriotisks gars radīsies vienā acumirkli, tāpēc ka tad tas būs vajadzīgs. Nē! Šim garam ir jāieaužas mūsu ikdienas dzīvē un piedzīvojumos, un ar pamācību un priekšzīmes palīdzību tam jārod vieta mūsu bērnu prātā un viņu sirdī. Mātes Israēlā pašas var nebūt karotājas, bet tās var uzaudzēt karotājus, kas ietērsies pilnā apbruņojumā un vīrišķīgi cīnīsies Kunga karā.

Sludinātājiem un ļaudīm, lai tie spētu pastāvēt Kunga dienā, vajadzīgs žēlastības pārveidojošais spēks. Pasaule strauji tuvojas tādām netaisnības un cilvēku (136) izlaidības līmenim, kad būs nepieciešams iejaukties Dievam. Šajā laikā tiem, kas saucas Viņa sekotāji, jāizceļas ar uzticību Kunga svētajiem likumiem. Viņi lūgs līdzīgi Dāvidam: "Ir jau laiks, ka tas Kungs dara savu, jo viņi ir pārkāpuši Tavus baušļus." Un ar savu izturēšanos apliecinās: "Tādēļ es mīlu Tavus baušļus vairāk nekā zeltu, pat vairāk nekā šķīstu zeltu." Tieši nicinājums, kas parādīts Dieva likumiem, ir pietiekošs iemesls, kāpēc Viņa baušļus turošiem ļaudīm vajadzētu iznākt priekšplānā un apliecināt savu cieņu un godbijību Kunga likumiem.

"Un tāpēc, ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzīsīs." Viss gaiss ir piesārņots ar grēku. Drīz Dieva ļaudis tiks pārbaudīti kvēlojošajā bēdu ceplī, un liela daļa no tiem, kas tagad liekas esam īsti un patiesi, izrādīsies vienkāršs metāls. Viņi, sastopoties ar pretestību, ar draudiem, zaimiem un apvainojumiem, kļūs nevis stiprāki, bet glēvi pāries pretinieka pusē. Tomēr apsolījums skan: "Kas Mani godā, tos Es godāšu." Ja pasaule visā visumā ir mēģinājusi Dieva likumu atmest, vai tāpēc arī mēs tos vairs tik stingri neievērosim?

Dieva sodības jau redzamas vētrās, plūdus, zemestrīcēs, briesmās gan uz sauszemes, gan uz ūdeņiem. Lielais ES ESMU runā uz tiem, kas atcēluši Viņa likumu. Kad Dieva dusmība izliesies pār zemi, kurš būs spējīgs pastāvēt? Tagad ir laiks Dieva ļaudīm parādīt savu uzticību pamatprincipiem. Kad Kristus reliģija tiek izsmieta, kad Viņa likums ir visvairāk nicināts, tad mūsu dedzībai vajadzētu būt viskarstākai un mūsu drosmei un noturībai visnesatricināmākai. Aizstāvēt patiesību un taisnību, kad vairums mūs atstāj, izcīnīt Kunga ciņas, kad cīnītāju ir maz — tā būs mūsu pārbaude. Sajā laikā mums jāgūst siltums no citu aukstuma, drosme no citu glēvulības un uzticība no viņu nodevības. Tauta būs lielā sacelšanās vadītāja pusē. (137) Pārbaude noteikti nāks. Pirms trīsdesmit sešiem gadiem man tika rādīts, ka tas, kas tagad ir tikko jaušams, drīz īstenosies dzīvē, ka pāvestības iestādījuma autoritāte tiks uzspiesta ar svētdienas likumu, vienlaikus samīdot kājām Jehovas iesvētīto dusas dienu.

Mūsu pestīšanas Vadonis stiprinās savus ļaudis šim konfliktam, kurā viņiem vajadzēs pastāvēt. Cik bieži, kad sātans visus savus spēkus ir vērsis pret Kristus sekotājiem un nāve tiem raudzījās tieši sejā, ticībā pienestas nopietnas lūgšanas ir likušas Debesu karapulku Vadonim ierasties kaujas laukā un pa-griezt ciņas gaitu citā virzienā, atbrīvojot apspiestos. Tagad ir laiks, kad mums vajadzētu cieši savienoties ar Dievu, lai būtu kur patverties, kad pār cilvēku bērniem izliesies Viņa dusmu liesmas. Mēs esam aizmaldījušies prom no vecajām robežzīmēm. Atgriezīsimies! Ja tas Kungs ir Dievs, tad kalposim Viņam; ja Baals — kalposim tam. Kurā pusē būsiet jūs?

SĀTANA AĢENTI

Sātans izmanto cilvēkus kā aģentus, lai ievestu grēkā un padarītu to patīkamu. Šos aģentus viņš pacietīgi apmāca grēku tā nomaskēt, lai varētu vissekmīgāk iznīcināt dvēseles un nolaupt Kristus godu. Sātans ir Dieva un cilvēku lielais ienaidnieks. Viņš savos aģentos pārvēršas par gaismas eņģeļiem. Rakstos viņš ir nosaukts par postītāju, iznīcinātāju, brāļu apsūdzētāju, pievīlēju, meli, mocītāju un slepkavu. Sātanam ir daudz līdzstrādnieku, bet visefektīvākie sātaniskajam darbam ir viltus kristieši. Un, jo lielāka viņu ietekme, jo augstāks to stāvoklis, jo plašākas zināšanas par Dievu un kalpošanu Viņam tie izmanto, jo sekmīgāk jaunais var tos izlietot. Jebkurš grēka attaisnotājs ir viņa aģents. (138)

Apmeklējot kādu no [ASV] Austrumu telts sanāksmēm, kādā piektdienā es tiku iepazīstināta ar vīrieti, kas aizņēma telti kopā ar vairākām sievietēm un bērniem. Tonakt es nespēju gulēt; mana dvēsele bija dziļi nomākta. Saucot uz Dievu šajā naktī, man atmiņā skaidri atausa pirms vairākiem gadiem dotā atklāsme, kad tika norāta Nātana Fullera rīcība. Man parādīja trīs vīrješus, kurus nāksies satikt un kuri zem dievbijības maskas nododas vienam un tam pašam grēkam. Sis vīrs bija viens no viņiem. Liecinot rīta sanāksmē, Dieva Gars nāca pār mani, bet es neminēju nevienu individuālu gadījumu. Tās pašas dienas laikā skaidri sajutu savu pienākumu un nodevu liecību par šī cilvēka lietu kā zīmīgāko no visām. Sis vīrs bija rīkojies pilnīgi pretēji apustuļa norādījumam "atturēties no visa, kas liekas ļauns". Viņš pārkāpa septīto baušli, vienlaikus izceļot savu paklausību ceturtajam. Ar šādām viltībām viņš ap sevi pulcināja vairākas sievietes, kas sekoja viņam no vienas vietas uz otru tā, kā savam vīram sekotu uzticīga sieva.

Uz mums kā tautu skatās īpaši. Mūsu pozīcija un ticība atšķir mūs no jebkuras citas denominācijas. Ja savā dzīvē un raksturā mēs neesam labāki par pasaules cilvēkiem, tad viņi rādīs uz mums ar pirkstu un izsmieklā sacīs: "Redz, Septītās dienas adventisti!" "Lūk, kāds mums paraugs, kas svētdienas vietā svētī septīto dienu." Kauna traips, ko ar visām tiesībām varētu attiecināt tikai uz šo šķiru, tiek piedēvēts visiem, kas apzinīgi ievēro septīto dienu. Ak, cik daudz labāk būtu, ja šādi ļaudis nemaz nepretendētu uz to, ka paklausa patiesībai!

Es jutu pamudinājumu norāt šo vīrieti Kunga vārdā un aicināt visas viņa sievietes to atstāt un atteikties no parādītās uzticības, jo iesāktajā ceļā viņus gaidīja tikai nelaime un iznīcība. (139)

Debesu Virsgrāmata par šo vīrieti liecina šādi: "Pievīlējs, netiklis, kas ložņā pa mājām un gūsta naivas sievietes." To, cik daudzas dvēseles viņš ir iznīcinājis ar savu sātanisko sofistiku, atklās tikai Debesu tiesa. Šādi cilvēki jānorāj un jānosoda nekavējoties, lai viņi nenestu tālāku negodu patiesībai.

Tuvojoties zemes vēstures noslēgumam, ap mums sabiezē visdažādākās briesmas. Kaila dievbijības apliecināšana vien nepastāvēs. Jābūt dzīvai saiknei ar Dievu, lai mēs spētu atšķirt ļaunumu, kas visviltīgākajos veidos iezogas mūsu starpā ar tiem, kuri it kā apliecina mūsu ticību. Vislielākos grēkus ienes ļaudis, kas sevi sauc par svētiem un apgalvo, ka vairs nespēj grēkot. Tomēr daudzi no viņiem grēko ik dienas un ir samaitāti sirdī un dzīvē. Veidojot savus taisnības standartus, tie ir

pašapmierināti un paštaisni, nekādā ziņā neatbilstot Bībeles standartam. Par spīti viņu augstajām pretenzijām, tie ir svešinieki apsolījuma derībai. Tikai lielā žēlastībā Dievs vēl ciešas ar viņu perversitāti, ka tie nav atmesti kā traucēkļi šai zemei, bet joprojām dzīvo ar iespējām saņemt piedošanu. Dieva iecietība tiek nemitīgi nicināta un Viņa žēlastība izsmieta. Dāvids jau savā laikā domāja, ka cilvēki ir pārsnieguši tik pacietīgā Dieva noliktās robežas un ka Viņam jāiejaucas, lai atgūtu savu godu un apvaldītu netaisnību.

Mr. X māca tādas doktrīnas, kas apgāna Dieva namu. Viņam gandrīz vairs nav cerības. Viņš tik ilgi ir krāpis sevi un maldinājis citus, ka sātans tagad pilnībā pārvalda tā prātu un miesu. Ja viņam varētu novilkēt liekuļoto taisnības tērpu un atklāt ļaunos nolūkus un domas, lai vairs neturpinātu novest arī citus uz elles ceļa, tas būtu viss, ko mēs drīkstētu sagaidīt.

Dieva brīdinājumus viņš vispirms ienīda un pēc tam tiem pretojās, (140) tāpēc ka Dieva likumu gaisma ļāva ieraudzīt viņa ļaunos darbus. Tas ir viens no visskumjākajiem pierādījumiem par notrulināšanos grēkā, ja pāiet mēneši un gadi un nepamostas ne mazākā vēlēšanās atgriezties. Ar stingru neatlaidību viņš turpināja iet pa savu lejup vedošo ceļu, neizjūdamus rūgtus sirdsapziņas pārmetumus, nedz bīdamies no Debesu atriebības. Ja ar meliem un krāpšanu tam izdodas savus grēkus noslēpt no citu acīm, tad viņš jūtas tīri apmierināts. Visa izpratne par pareizo un nepareizo viņā ir mirusi. Viņu sagaida augļi, kurus ievācot, tas briesmīgi izbīsies.

Visjaunākais šajā gadījumā ir tas, ka viss viņa sātanskais darbs tiek darīts zem Jēzus Kristus pārstāvja maskas. Viens gaismas eņģeļa drēbēs tērpies grēcinieks var nodarīt neapbrēķināmu ļaunumu. Apzināti tiek sprauti tumši un baismīgi plāni vīra un sievas šķiršanai. "No tādiem ir tie, kas namos ievīlas un gūsta sievas, kas apkrauti grēkiem un ko dažādas kārības vada." Šie izvirtuļi izzogas arī cienījamās ģimenēs un ar savu krāpjošo viltību un intrigām noved maldos pat pazemīgos. Riebīgas maldu mācības tiek pieņemtas par patiesību un vispretīgākos grēkus uzskata par taisnu rīcību, jo sirdsapziņa ir aptumšojusies un notrulinājusies.

Lai savai reliģijai piešķirtu godīguma izskatu, šis vīrs atzīst vispārīgi necienīto mācību, ka septītā diena ir Kunga Sabats. Mūsu uzskati ir skaidri pateikti mūsu preses izdevumos, bet, noklusējot šo faktu, viņš patiesību sajauc ar savām samaitājošajām maldu mācībām un vēl cenšas piespiest citus ticēt, ka Dievs viņam devis jaunu gaismu par Bībeli. Tā izlikdamies, ka viņam ir liela gaisma par ceturto baušļa Sabatu un citām radniecīgām patiesībām, viņš tiem, kam nebija nekādu aizdomu, lika domāt, ka to tiešām vada Dievs. Ieguvis uzticību, viņš sāka savu darbu — Rakstu patiesās nozīmes sātansko sagrozīšanu, cenšoties pierādīt, ka Dieva likumos nosodītā laulības pārkāpšana (141) nemaz nenozīmē to, ko parasti ar šo jēdzienu saprot. Viņš patiesām mēģina pārliecināt saprātīgas sievietes, ka sievas neuzticība laulības solījumam Dievam nav pretīga. Viņš atzīst, ka tāda rīcība nebūt nav septītā baušļa pārkāpšana. Un sātans priecājas, ja draudzē ienāk grēcinieki, kas saucas Sabata ievērotāji, un ļauj viņam pārvaldīt domas un jūtas, kā arī izlietot sevi citu pievilšanai un samaitāšanai.

Šajā izvirtušajā gadsimtā atradīsies daudzi, kas kļuvuši akli pret grēka grēcīgumu, kas izvēlas izlaidīgu dzīvi, tāpēc ka tā atbilst sirds dabīgajām un grēcīgajām tieksmēm. Viņi neieskatās spogulī — Dieva baušļos — un savu sirdi un raksturu neveido atbilstoši Dieva standartam, tā vietā ļaujot sātānam kā starpniekam izveidot viņu sirdīs savu standartu. Samaitāti cilvēki domā, ka vieglāk ir nepareizi izskaidrot Rakstus, lai rastu atbalstu savai netaisnībai, nekā atsācīties no samaitātības un grēka, paliekot skaidriem sirdī un dzīvē.

Šāda rakstura cilvēku ir vairāk, nekā daudzi iedomājas, un, tuvojoties laika galam, viņu skaits vēl palielināsies. Daudzi tiks savaldzināti un pievilti, ja neiesakņosies un nenopamatosies Bībeles patiesībā un neiegūs dzīvu savienību ar Dievu. Mūsu taku apņem neredzamas briesmas. Vienīgā drošība — pastāvīgas lūgšanas un modrība. Jo tuvāk mēs dzīvosim Jēzum, jo vairāk mūs ietekmēs Viņa skaidrais un svētais raksturs, un jo pretīgāks mums liksies grēks, jo cēlāka un iekārojamāka kļūs Viņa skaidrība un Viņa krāšņums.

Lai slēptu savu samaitāto dzīvi un grēkus padarītu šķietami nevainīgus, šis vīrs atsauca uz Bībeles piemēriem, kur labi cilvēki ir krituši par upuri kārdināšanām. Tieši ar tādiem cilvēkiem savā laikā sastapās Pāvils, un tie ir bijuši draudzes lāsts visos laikmetos. Milētā Pāvils saaicināja draudzes vecākos un brīdināja, ar ko (142) tiem būs jāstāpjas: "Tāpēc sargiet paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem ganīt Dieva draudzi, ko Viņš pats ar savām asinīm ieguvis par īpašumu. Es zinu, ka pēc manas aiziešanas pie jums iebruks plēsīgi vilki, kas nesaudzēs ganāmo pulku. No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzī. Tāpēc esiet nomodā, pieminēdami, ka es trīs gadus nakti un dienu neesmu mitējis ar asarām ikvienu pamācīt."

Kas izturas netaisni pret patiesību, kas apliecina tai ticību, bet katru dienu ar savu pretrunīgo dzīvi to ievaino, tas nododas sātana kalpībā un vada dvēseles pretī sabrukumam. Šī šķira biedrojas ar kritušajiem eņģeļiem un saņem no tiem palīdzību, lai iegūtu varu pār cilvēka prātu. Ja kādu personu pārvalda sātana valdzinošais spēks, tad Dievs tiek aizmirsts un tā vietā cildināts samaitātības pilnais cilvēks. Sie pieviltie ļaudis slepeni netikumību piekopj kā tikumu. Un tas ir viens no velnišķīgās pievilšanas veidiem. Te ļoti piemērots ir apustuļa jautājums galatiešiem: "Kas jūs ir apmānījis patiesībai nepaklausīt, jūs, kam acu priekšā rakstīts Jēzus Kristus, krustā piesistais?"

Maldu mācībai un izvirtībai vienmēr ir kaut kāds valdzinošs spēks. Prāts tiek tā apmāts, ka tas nespēj saprātīgi spriest, un nepamatotas cerības pastāvīgi to vada prom no skaidrības. Garīgais skats kļūst miglains, un personas, kas līdz tam bija morāli neaptraipītas, šamulst šo sātana starpnieku viltīgās gudrības iespaidā, kuri sevi nosauc par gaismas vēstnešiem. Šiem aģentiem spēku dod tieši šāda cilvēku apmānīšana. Ja viņi nāktu bez maskas un savus priekšlikumus izteiktu atklāti, tad tie, pat mīkļi nevilcinoties, tiktu noraidīti, bet viņi vispirms cenšas iegūt līdzjūtību un uzticību, izliekoties par svētiem, upurus nesošiem Dieva vīriem. Un, kā Viņa īpaši vēstneši, tie sāk savu viltīgi gudro darbu, novēršot (143) dvēseles no taisnības takas un mēģinot tās pārliecināt, ka Dieva baušļi vairs nav spēkā.

Tie sludinātāji, kas tā izmanto viņiem dāvāto uzticību un vada dvēseles pretī bojāejai, ir tik lielā mērā vainīgāki par parastu grēcinieku, cik augstāku amatu tie ieņem. Dieva dienā, kad atvērs Debesu Lielo grāmatu, tajā atradīs ierakstītus daudzu sludinātāju vārdus, kas pretendēja uz sirds un dzīves skaidrību un apliecināja, ka viņiem uzticēts Kristus Evaņģēlijs, bet patiesībā savu stāvokli izmantoja, lai pavedinātu dvēseles pārkāpt Dieva likumu.

Kad vīri un sievas krīt, padodoties sātana samaitājošajam spēkam, tad ir gandrīz neiespējami viņus izraut no briesmīgā šlazda, lai tiem atkal reiz būtu tīras domas un skaidra Dieva prasību izpratne. Viņu maldos nonākušajam prātam grēku ir svētījis sludinātājs, un viņi nekad to vairs neredzēs tik pretīgu, cik pretīgs tas ir Dievam. Pēc tam, kad morālais standarts cilvēka prātā ir pazemināts, viņš vairs nav spējīgs spriest, un grēku jau uzskata par taisnību, bet taisnību par grēku. Tie, kas biedrojas ar cilvēkiem, kuru tieksmes un ieradumi nav skaidri un cēli, kļūst viņiem līdzīgi. Gandrīz neapzināti tie piesavinās viņu gaumi un principus.

Ja tikumīga un skaidra cilvēka vietā izvēlas tādas personas sabiedrību, kuras domas ir netīras un ieradumi izlaidīgi, tad tā ir zīme, ka viņu tieksmes un gaume saskan, ka ir ieviests zems morālais līmenis. Šis pieviltās un apmātās dvēseles to sauc par augstu un svētu garīgu radniecību, par garīgu saskaņu, bet apustulis te runā par "ļautiem gariem gaisā", kam mums jāpiesaka nesaudzīga cīņa.

Kad viltnieks iesāk savu krāpšanas darbu, viņš bieži sastopas ar gaumes un ieradumu nevienādību, bet, augstos (144) vārdos runājot par dievbijību, iegūst uzticību, un, kad tā ir panākta, tad liek lietā visu maldinošo varu, lai īstenotu savus viltīgos plānus. Saejoties ar šādiem bīstamiem cilvēkiem, sievietes pierod elpot netīro gaisu un gandrīz nemanot sevī uzņemt to pašu garu. Tiek zaudēta viņu īpatnējā individualitāte, kļūstot par sava pavadēja ēnu.

Cilvēkiem, kas atklāti paziņo, ka viņiem ir jauna gaisma, pieprasot, lai tos atzīst par reformatoriem, būs liels iespaids uz zināmu ļaužu šķiru, kas pārliecināti, ka šinī laikā pastāv maldu mācības, un nav apmierināti ar draudzes garīgo stāvokli. Viņi ar patiesu un godīgu sirdi vēlas redzēt pārmaiņu uz labo pusi, pacelšanos augstākā līmenī. Ja Kristus uzticīgie kalpi šai šķirai sludinātu skaidru un nesajauktu patiesību, tad tā tiktu pieņemta, un tie šķīstītu sevi, paklausot tai. Bet sātans, būdams vienmēr modrs, seko šim meklējošām dvēselēm. Pie tām nāk kāds, izlikdamies par lielu reformatoru, līdzīgi kā sātans zem gaismas eņģeļa maskas tuvojās Kristum, un tās vēl vairāk attālina no pareizā ceļa.

Nav iespējams aprēķināt nelaiemes un pagrimuma lielumu, kas seko izvirtībai. Pasauli ir apgānījuši tās iedzīvotāji. Viņi jau gandrīz ir piepildījuši savu netaisnības mēru, bet vissmagāko sodu saņems grēka piekropšana zem dievbijības mēteļa. Neskatoties uz vainas lielumu, Pestītājs nekad neatraidīja patiešu nožēlu, bet Viņš smagi apsūdzēja farizejus un liekuļus. Atklātam grēciniekam ir vairāk cerību nekā šai šķirai.

"Tāpēc, ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas tos būtu izglābusi, Dievs tagad sūta tiem maldu varu, ka tie sāk ticēt meliem, tā ka sodā krīt visi, kas nav ticējuši patiesībai, bet vairāk mīlējuši netaisnību." Šis vīrs un tie, ko viņš pievilis, nemīl patiesību, bet rod sev prieku netaisnībā. Un kāda vēl spēcīgāka maldība varētu nākt (145) pār viņiem par domu, ka izvirtība un laulības pārkāpšana Dievam nemaz nav tik nepatīkama? Bībele satur daudzus brīdinājumus par šiem grēkiem. Pāvils raksta par tādām, kas saka, ka bīstas Dievu, "bet darbos to noliedz. Neganti un nepaklausīgi

būdami, tie nav derīgi nevienam labam darbam." "Bet ir arī bijuši tautā viltus pravieši, kā arī jūsu starpā būs viltus mācītāji, kas paslepen ienesīs aplamas posta mācības, noliedzami pat to Kungu, kas viņus atpircis, un tā sagatavos sev drīzu pazušanu. Daudzi sekos viņu baudu dzīvei, viņu dēļ patiesības ceļš tiks zaimots." Šis teksts nerunā par cilvēkiem, kas atklāti noliedz ticību Kristum, bet gan par tādiem, kas apgalvo, ka tic patiesībai, un ar savu zemisko raksturu to apkauno, dodami citiem iemeslu zaimot.

"Mantkārībā viņi izmantos jūs ar izdomātiem vārdiem; sodība, kas jau sen viņiem nolemta, nekavējas nākt, un viņu posts nesauž." "Viņi kā neprātīgi dzīvnieki, kas pēc savas dabas radīti satveršanai un nokaušanai, tāpat kā šie ies bojā, tāpēc ka tie zaimo to, ko tie nepazīst, saņemdami netaisnības algu; salds prieks tiem šķiet baudu dzīve dienā, viņi ir kauna traipi, savā viltībā mielodamies kopā ar jums. Viņu acis ir vērstas tikai uz laulības pārkāpēju un alkst grēku; tie vilina nestipras dvēseles, tiem sirds ir ievingrinājusies mantkārībā; tie lāstam pakļauti. Atstādami taisno ceļu, tie ir nomaldījušies, sekodami Bileāmam, Beora dēlam, kas dzinās pēc netaisnās algas."

Viņi ir kā "akas bez ūdens, kā viesuļa dzenāti padebeši, kam visdziļākā tumsa tiek paturēta mūžīgi. Jo, lepnus un tukšus vārdus runādami un lielīdamies ar savu gaismu, savu atzišanu un savu Patiesības mīlestību, viņi krāpj caur miesas kārībām un bezkaunībām (146) tos, kas patiesi jau bija izbēguši no tiem, kas alojas savā dzīvē".

Es saprotu, ka šajā samaitājošajā laikmetā, kad pretinieks velns staigā apkārt kā rūcošs lauva, meklēdams, kuru tas varētu aprīt, man nepieciešams brīdinot pacelt savu balsi. "Esiet modri un lūdziet Dievu, ka jūs neiekristu kārdināšanās." Daudzi, kam ir izcilas spējas, izmanto tās, kalpojot sātānam. Kādu brīdinājumu lai es sniedzu ļaudīm, kas stāsta, ka ir izgājuši no pasaules un atstājuši tumsas darbus; ļaudīm, kurus Dievs darījis par sava Likuma glabātājiem, bet kas, līdzīgi daudzsoļošajam viģes kokam, Visvarenajam tieši acīs lielās ar saviem šķietami spēcīgajiem un plaukstošajiem zariem, bet nenes nekādus augļus par godu Dievam? Daudzi no viņiem lolo netīras domas, nesvētas vēlmes un zemiskas kaislības. Viņu iztēle ir samaitāta, un Dievs ienīst augļus, ko nes tāds koks. Skaidrie un svētie eņģeļi uz tādu cilvēku rīcību skatās ar riebumu, kamēr sātans gaviļē. Ak, kaut vīri un sievas pārdomātu, ko viņi iegūst, pārkāpjot Dieva baušļus! Jebkuros apstākļos pārkāpums apkauno Dievu un nes lāstu cilvēkam.

Tieši tādā veidā mums jāskatās uz grēku, neņemot vērā, cik jauka šī pasaka arī neizklausās un kas to pastāsta.

Es kā Kristus vēstnese lūzdu jūs, kas atklāti atzīstat tagadējo patiesību, nekavējoties sašutumā atraidiet katru tuvošanos, kam netīri nolūki! Atstājiet to cilvēku sabiedrību, kas izelpo netīrus priekšlikumus! Ar visdziļāko naidu ienīstiet šos aptraipošos grēkus! Bēdziet no tādiem, kas kaut vai sarunās ļauj domām plūst šajā gultnē, "jo no sirds pilnības mute runā"!

Tā kā cilvēku skaits pasaulē, kas piekopj šādus demoralizējošus grēkus, pastāvīgi aug un tie iespiedīsies arī mūsu draudzēs, es jūs brīdinu nedot tiem vietu. Novērsieties no pavedēja. Lai gan viņš sevi sauc par Kristus sekotāju, tomēr tas ir sātans cilvēka izskatā, kas pieņēmis Debesu tērpu, lai varētu labāk kalpot savam kungam. Jums ne mirkli (147) nevajadzētu savas domas pievērst netīram vai slepenam priekšlikumam, jo tas aptraipīs dvēseli, līdzīgi kā netīrs ūdens piesārņo kanālu, pa kuru tas plūst.

Izvēlieties trūkumu, pārmetumus, šķiršanos no draugiem vai jebkuru citu neērtību, bet neļaujiet grēkam aptraipīt dvēseli. Lai katra kristieša moto skan: labāk mirt, nekā kļūt negodīgam vai pārkāpt Dieva baušļus! Mums kā ļaudīm, kas saucamies reformatori, kas sargājam Dieva Vārda vissvinīgākās izskaidrojošās patiesības, svētuma standartu jāpaceļ daudz augstāk par to līmeni, kādā tas ir pašlaik. Ar grēku un grēciniekiem draudzē jātiek galā nekavējoties, lai arī citi netiktu aptraipīti. Patiesība un skaidrība prasa, lai tiktu veikts daudz pilnīgāks darbs nometnes šķīstīšanā no Āhaniem. Atbildīgās vietās esošie nedrīkst ciest grēku kādā brālī. Rādiet tiem, ka vai nu jāatstāj savi grēki, vai arī jāšķiras no draudzes.

Kad draudzes atsevišķie locekļi rīkosies kā patiesi lēnprātīgā un pazemīgā Kristus sekotāji, tad draudzē būs mazāk grēka slēpšanas un attaisnošanas. Visi centīsies izturēties un darboties tā, it kā atrastos Dieva klātbūtnē. Viņi sapratīs, ka pār tiem ir Kunga visu redzošā acs un ka Viņam ir zināma visapslēptākā doma, cilvēka raksturs, motīvi, vēlmes un nolūki. Bet tikai nedaudzi patur to prātā. Lielākā daļa nepavisam neatceras, cik briesmīga būs tā reize, kad Dieva Tiesā būs jādod atskaite par Likuma pārkāpumiem.

Vai jūs, kas apliecināt, ka esat saņēmuši tik lielu gaismu, varat apmierināties ar kaut kādu zemu

līmeni? Ak, cik nopietni un nepārtraukti mums vajadzīga dievišķā klātbūtne un kā jācenšas izprast svinīgās patiesības, ka visu lietu gals ir tuvu un ka visas zemeslodes Tiesnesis stāv pie durvīm! Kā jūs varat neievērot Dieva taisnās un svētās prasības? Kā jūs varat izdarīt pārkāpumus tieši Jehovas acu priekšā? Kā jūs varat lolot nesvētas domas un zemiskas kaislības, zinot, ka to redz skaidrie eņģeļi un Pestītājs, kas upurēja sevi, (148) lai jūs glābtu no visas netaisnības un šķīstītu jūs par īpašiem ļaudīm, čakliem labos darbos? Vai, aplūkojot jautājumu no Kristus krusta plūstošajā gaismā, grēks neliekas pārāk zemisks, pārāk bīstams, lai tam nodotos vēl tad, kad jau stāvam uz mūžīgās pasaules robežas?

Es to runāju uz mūsu ļaudīm. Ja jūs tuvosieties Jēzum un centīsieties savu ticības apliecību izgreznot ar krietnu dzīvesveidu un dievbijīgām sarunām, tad jūs tiksiet pasargāti no ievirzes aizliegtā ceļā. Ja būsiet nomodā, pastāvīgi nomodā un lūgsiet un darīsiet tā, it kā atrastos tiešā Dieva klātbūtnē, tad jūs tiksiet paglābti no padošanās kārdināšanām un varēsiet cerēt līdz galam palikt skaidri, nevainojami un neaptraipīti. Ja no sākuma līdz galam paliksiet stingri uzticīgi, tad jūsu ceļi tiks nopamatoti Dievā, un darbu, ko žēlastība iesākusi, godība vainagos mūsu Dieva valstībā. "Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. Pret tādām lietām nav bauslības." Ja mūsos ir Kristus, tad mēs miesu ar tās tieksmēm un kārībām sitīsim krustā.

VAI CILVĒKS VAR DIEVU PIEKRĀPT?

Kungs gaismas un patiesības izplatīšanu virs Zemes ir darījis atkarīgu no to cilvēku labprātīgām pūlēm un upuriem, kas jau ir saņēmuši Debesu dāvanas. Samērā maz ir aicināti ceļot kā sludinātāji vai misionāri, toties ļoti daudzi patiesības izplatīšanā ir aicināti ņemt dalību ar saviem līdzekļiem.

Mums ir dots ziņojums par Ananiju un Sappiru, lai mēs izprastu krāpšanas grēku attiecībā uz dāvanām un upuriem. Viņi bija labprātīgi apsolījuši daļu no sava īpašuma atdot Kristus lietas atbalstīšanai, bet, (149) kad nauda jau bija viņu rokās, tie atsacījās pildīt šo solījumu, tajā pašā laikā vēlēdamies, lai citi domā, ka viņi ir atdevuši visu. Un viņu sods bija visiem redzams, lai tas nepārtraukti brīdinātu visu laikmetu kristiešus. Tas pats grēks ir ārkārtīgi izplatīts šodien, tomēr mēs nedzirdam, ka kāds tādā zīmīgā veidā tiktu sodīts. Kungs cilvēkiem vienreiz parāda, ar kādu riebumu Viņš skatās uz šādu Viņa svēto prasību un cieņas apvainošanu, un tad tie tiek atstāti sekot dievišķās pārvaldības sistēmas vispārīgajiem pamatlikumiem.

Labprātīgas dāvanas un desmitais veido Evaņģēlija ienākumus. No cilvēkiem uzticētajiem līdzekļiem Dievs prasa noteiktu daļu — desmito. Bet Viņš visiem ļauj pašiem brīvi izšķirt, cik liela summa ir desmitais, kā arī jautājumu, dot vai nedot vairāk par to. Viņiem jādod tik, cik viņi savā sirdī apņemas. Bet, kad Dieva Gara iespaids ir aizkustinājis sirdi un ir dots solījums ziedot zināmu summu, tad tam, kas solījis, vairs nav tiesību uz šo svēto daļu. Viņš solījumu devis cilvēku priekšā, kas ir aicināti būt šim darījumam par lieciniekiem. Tajā pašā laikā viņš ir uzņēmis vissvētāko pienākumu sadarboties ar Kungu Viņa Valsts uzcelšanā virs Zemes. Ja tāda veida cilvēkiem dotie solījumi tiek uzskatīti par saistošiem, vai tad tie solījumi, kas doti Dievam, nav vēl svētāki un saistošāki? Vai sirdsapziņas solījumi ir mazāk saistoši par uzrakstītiem līgumiem ar cilvēkiem?

Dievišķajai gaismai iespīdot sirdī ar savu neparasto skaidrību un spēku, ierastā savtība it kā atkāpjas un rodas vēlme ziedot Dieva darbam. Bet lai neviens nedomā, ka viņam ļaus īstenot sākotnēji izdarītos solījumus bez sātana pretestības. Tam nepatīk, ka virs Zemes veidojas Dieva valstība. Sātans liek domāt, ka solīts ir par daudz un tas var traucēt pūlēs iegūt kādu īpašumu vai apmierināt (150) savu ģimeņu vēlmes. Tam ir apbrīnojama vara pār cilvēka prātu. Viņš ārkārtīgi nopietni strādā, lai sirds sapītos savtīgumā.

Tiem pašiem līdzekļiem, kurus Dievs nošķīris sava darba virzīšanai uz priekšu, ir jāsvētī cilvēkus materiālā ziņā. Viņš tiem dod saules gaismu un lietu, liek plaukt un ziedēt augu valstij, dāvina veselību un prasmī iegūt līdzekļus. Visas mūsu svētības nāk no Viņa devīgās rokas. Un Viņš savukārt vēlas, lai vīri un sievas parādītu savu pateicību, zināmu daļu atdodot Viņam kā desmito un ar dāvanām: pateicības upuros, labprātīgos upuros un nozieguma upuros.

Savtīgums nocietina cilvēka sirdi, un, līdzīgi Ananijam un Sappirai, nāk kārdinājums atraut daļu vērtības, tajā pašā laikā izliekoties pakļaujamiem desmitā došanas noteikumiem. Vai gan cilvēki var Dievu piekrāpt? Ja Dieva mantnīcā ieplūstu līdzekļi tieši atbilstoši Dieva plānam — desmitā daļa no visiem ienākumiem, — tad darba virzīšanai uz priekšu to būtu vairāk nekā pietiekoši.

Bet daži runā, ka tādi aicinājumi atskan pārāk bieži un ir apnicis ziedot. Vai tiešām? Atļaujiet man jautāt: "Vai jums nav apnicis pastāvīgi saņemt no Dieva labdarīgās rokas? Kamēr Viņš nepārtrauc jūs

svētīt, jūs neesat atbrīvoti no pienākuma atdot Kungam to daļu, ko Viņš prasa sev." Viņš jūs svētī, lai jūs varētu svētīt citus. Tad, kad jums būs apnicis saņemt, tad arī varēsiet sacīt, ka ir apnikuši šie daudzie došanas aicinājumi. No visa tā, ko mēs saņemam, Dievs ietur savu daļu. Un, ja tā Viņam tiek atdota, tad atlikusi daļa saņems svētības, turpretim, ja to atraujam, tad agrāk vai vēlāk nonākam zem lāsta. Dieva prasības ir pirmajā vietā, viss cits ir mazāk svarīgs.

Katrā draudzē vajadzētu būt iekārtotai kasei trūcīgo vajadzībām. Tāpēc lai ikviens loceklis vienu reizi nedēļā vai reizi mēnesī, kā izdevīgāk, pienes Dievam pateicības upuri. Šis upuris apliecinās mūsu atzinību par dāvāto veselību, uzturu un labu apgērbu. Un atbilstoši tam, kā Dievs mūs ir (151) svētījis ar šīm ērtībām, noliksim arī priekš trūcīgajiem, cietējiem un nelaimīgajiem. Šai lietai es vēlētos pievērst īpašu uzmanību — pieminiet trūcīgos. Atsakieties no kāda greznuma priekšmeta, jā, pat no ērtībām, palīdzot tiem, kas spēj nopelnīt tikai vistrūcīgāko uzturu un apgērbu. Darot labu tiem, jūs darīsiet labu Jēzum Viņa svēto personā. Viņš sevi pielīdzina cietošajai cilvēcei. Negaidiet, līdz kamēr ir apmierinātas visas jūsu iedomātās vajadzības. Neuzticieties savām jūtām un neesiet tādi, kas dod, kad tiem patīk to darīt, un, kad nepatīk, tad atraujas. Dodiet sistemātiski desmit, divdesmit vai piecdesmit centus nedēļā, tik, cik jūs vēlaties redzēt Debesu pārskatā Kunga dienā.

Mēs jums pateicamies par labajiem vēlējumiem, bet, lai uzlabotu trūcīgo dzīves apstākļus, ar tiem vien nepietiek. Viņiem vajadzīgs jūsu laipnības taustāms pierādījums — uzturs un apgērbs. Dievs nevēlas, ka kāds no Viņa sekotājiem ubagotu maizi. Viņš jums ir devis pietiekoši, lai jūs savukārt palīdzētu tiem, kas, lai gan būdami čakli un taupīgi, tomēr nespēj apmierināt savas visnepieciešamākās vajadzības. Negaidiet, kamēr tie pievērsīs jūsu uzmanību savām vajadzībām. Dariet tā, kā rīkojās Ijabs. Lietu, kuru viņš nepārzināja, tas izmeklēja. Dodieties pārbaudes gājienā un uzziniet, kas ir vajadzīgs un kā iespējams vislabāk palīdzēt.

Man ir rādīts, ka daudzi no mūsu ļaudīm aplaupa Kungu ar desmito un dāvanām, kā rezultātā Viņa darbs ļoti aizkavējas. Dieva lāsts ir pār tiem, kas dzīvo no Viņa devības un tomēr aizslēdz savu sirdi un nedara neko vai gandrīz neko, lai atbalstītu Viņa darbu. Brāļi un māsas, kā labu darošais Tēvs lai jūs vēl patur par saviem namturiem, sniedzot līdzekļus, kas jāizlieto Viņam, ja jūs visu sagrābjat sev, savtīgi apgalvojat, ka tie ir jūsu!

Līdzekļus, ko Dievs ir ielicis mūsu rokās un ko vajadzēja atdot Dievam, daudzi iegulda arvien lielākos zemes īpašumos. Šis ļaunums mūsu brāļu vidū izplatās arvien vairāk. Viņi varēja dzīvot pārtikuši, bet mīlestība uz naudu vai alkas līdzināties bagātājiem (152) lika tiem savus līdzekļus aprakt pasaulē un atraut Dievam pienākošos daļu. Vai tad jābrīnās, ja tiem neveicas, ja Dievs nesvētī viņu laukus un viņu cerības irst? Ja mūsu brāļi atcerētos, ka Dievs var svētīt divdesmit akru zemes, ka tā dotu tikpat lielu ražu kā 100 akru, tad viņi neturpinātu aprakt sevi zemes īpašumos, bet ļautu saviem līdzekļiem ieplūst Dieva mantu namā. "Bet sargieties," sacīja Kristus, "ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no vīna skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm!" Bet sātanam patīk, ka jūs vairojat savas fermas un naudu ieguldāt laicīgos pasākumos, jo, tā rīkojoties, jūs ne tikai aizkavējat darba attīstību, bet ar rūpēm un pārstrādāšanos mazināt paši savas izredzes uz mūžīgu dzīvi.

Mums tagad vajadzētu pievērst uzmanību Pestītāja norādījumiem, proti: "Pārdodiet, kas jums ir, un dodiet nabagiem, gādājiet sev makus, kas nenoveco, neiznīcīgu mantu Debesīs!" Tieši tagad mūsu brāļiem īpašumu pavairošanas vietā vajadzētu tos samazināt. Mēs esam ceļā uz labāku zemi, uz Debesu Tēviju, tāpēc nekļūsim līdzīgi šīs Zemes iemītniekiem, bet pēc iespējas aprobežosimies ar nelielu mantas daudzumu.

Tuvojas laiks, kad mēs nevarēsim pārdot ne par kādu cenu. Drīz izdos pavēli, kas cilvēkiem, kam nebūs zvēra zīmes, aizliegts pirkt un pārdot. Nesen mums Kalifornijā to jau gandrīz nācās piedzīvot, tomēr tie bija tikai četru vēju palaišanas draudi. Līdz šim šos vējus savalda četri eņģeļi, jo mēs neesam tam sagatavoti. Vēl ir darāms darbs, un tad eņģeļiem pavēlēs aiziet, lai šie četri vēji varētu pūst pār Zemi. Tas Dieva bērniem būs izšķirošs laiks, tāds bēdu laiks, kāds nekad nav bijis, kopš cilvēki dzīvo virs Zemes. Tagad ir mūsu izdevības strādāt.

Daudzos, kas atklāti atzīst Kristu, valda nemiera gars. (153) Ir tādi, kas vēlas iet uz citu apgabalu vai štatu, lai iegādātos lielus zemes gabalus un izvērstu plašu saimniecisko darbību. Citi grib doties uz pilsētām. Un tādā veidā mazās draudzes tiek atstātas savā nespēkā mazdūšībai un iznīcībai. Bet, ja cilvēki, kas tās pamet, būtu apmierinājušies ar niecīgāka mēroga pasākumiem un būtu uzticīgi darījuši savu mazumu, tad, saglabājot brīvas rokas, tie būtu varējuši labi iekārtot savas ģimenes un arī pasargāt savas dvēseles Dieva mīlestībā. Daudzi dzīves vietu mainīšanā ir vīlušies, zaudējot to pašu mazo īpašumu, kas viņiem bija, turklāt vēl veselību, un visbeidzot atstājot arī Patiesību.

Kungs nāk. Lai ikviens savu ticību parāda darbos, jo ticība drīzai Kristus nākšanai mūsu draudzēs

mirst, bet savtīgums liek aplaupīt Dievu un kalpot savām personīgajām interesēm. Ja Kristus paliks mūsos, tad mēs būsim tikpat pašreizēji kā Viņš.

Pagātnē mūsu ļaudis bija ļoti devīgi. Viņi nekavējās atsaukties uz aicinājumu palīdzēt dažādās darba nozarēs. Bet pēdējā laikā ir notikušas izmaiņas. Īpaši no mūsu Austrumu brāļu puses līdzekļi tiek aizturēti, un vienlaikus viņu vidū pieaug pasaulīgums un kāre pēc īpašumiem. Ir vairojusies nevērība pret solījumiem palīdzēt dažādām mūsu iestādēm un pasākumiem. Parakstu vākšana lūgšanu namu celtniecībai, līdzekļu ziedošana kādas koledžas uzturēšanai vai palīdzība misijas darbā tiek uzskatīti par tādu pasākumu, kuru attiecīga persona, ja tai nav izdevīgi, var arī nepildīt. Bet šie solījumi ir doti Dieva Gara ietekmē, tāpēc neaplaupiet Viņu un neatraujiet to, kas Viņam taisnīgi pieder. Brāļi un māsas, pārskatiet savu līdzšinējo dzīvi un pārbaudiet, vai esat saglabājuši uzticību Dievam, vai nav kāds neizpirkts solījums! Un ja ir, tad apņemties to nokārtot, ja vien tas ir jūsu spēkos.

Uzklausiet Kunga padomu: "Atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā... vai Es arī neatvērsu debesu logus (154) un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums! Un Es padzišu, jums palīdzēdams, rijīgo postītāja kukaini no jūsu labības laukiem, lai viņš tos neizposta un lai koks jūsu vīna dārzā jums nebūtu neauglīgs... lai arī visas tautas jūs daudzina par svētlaimīgiem, jo jums pašiem būs lielu labumu un augstas cieņas pilnai zemei būt."

Vai jūs nevēlaties pieņemt šos Kunga dotos apsolījumus, uzvarēt savtību un sākt droši strādāt Kunga lietas tālākai attīstībai? Nestipriniet savu pieķeršanos pasaulei, savā labā izmantojot trūcīgus kaimiņus, jo Dievs jūs redz, Viņš lasa katru motīvu un sver jūs Svētnīcas svaros.

Es redzēju, ka daudzi savas dzīves laikā atturas atbalstīt Kunga lietu, mierinot sirdsapziņu ar solījumu, ka būs devīgi mirstot. Viņi gandrīz neiedrošinās ticēt un pajauties uz Dievu, dodot kaut ko, kamēr vēl dzīvo. Bet Kristus no saviem sekotājiem neprasa devību uz nāves gultas; ar to nevar attaisnot savtību dzīves laikā. Tie, kas līdz pēdējam mirklim stingri tur īpašumus savās rokās, gatavi tos labāk pakļaut iznīcībai, nekā Kunga lietai, pastāvīgi sastapsies ar zaudējumiem. Īpašumi ir gājuši bojā ļoti daudzos veidos. Ļaudis gan apņemas kaut ko darīt, bet vilcinās, un sātans strādā, likdams šķēršļus, lai līdzekļi vispār nenonāktu Kunga mantu namā. Un tie pazūd, pirms tiek atdoti Dievam, par ko sātans gaviļē.

Ja vēlaties ar saviem līdzekļiem darīt labu, tad dariet to tūlīt, lai sātans tos nedabū savās rokās un tādā veidā neaizkavē Dieva darbu. Daudzas reizes, kad Kungs brāļiem pavēris ceļu ar saviem līdzekļiem atbalstīt Viņa darbu, sātana pārstāvji piedāvājuši iespējas tos ieguldīt laicīgos pasākumos, apgalvojot, ka tādā veidā tie savu naudu varēs dubultot. Un brāļi ir uzķērušies. Nauda tika ieguldīta, bet darbs un bieži arī viņi paši nesaņēma nevienu dolāru.

Brāļi, pieminiet Kunga lietu! Kad jūsu rīcībā ir līdzekļi, tad lieciet labu pamatu (155) nākotnei, lai jums būtu mūžīgā dzīvība. Jēzus jūsu dēļ kļuva nabags, lai jūs caur Viņa nabadzību varētu kļūt bagāti ar Debesu vērtībām. Ko jūs dosiet Jēzum, kas jūsu labā atdeva visu?

Jums neko nedos pajaušanās uz labdarības dāvanām, ko mirstot novēlēsiet testamentā. Jūs pat vismazākā mērā nevarat būt droši, ka no tā darbs jebkad gūs kādu labumu. Sātans meistarīgi strādā, saceļot kājās radus, un tiek izlietota katra iespējamā viltība, lai pasaule iegūtu to, kas bija svinīgi novēlēts Dieva lietai. Tā vienmēr saņem daudz mazāk par novēlēto summu. Sātans pat ierosina vīru un sievu sirdis protestēt pret savu radnieku rīcību attiecībā uz to daļu, ko viņi no sava īpašumu testamenta vēlējušies nodot kā dāvanu. Liekas, ka visu, kas atvēlēts Kungam, tie uzskata kā mirušā radniekiem nolaupītu summu. Ja gribat, lai jūsu līdzekļi atbalstītu Kunga darbu, tad pārskaitiet tos vai to daļu, kas nav tieši nepieciešama dzīvības uzturēšanai, kamēr jūs vēl dzīvojat. Tā rīkojas tikai nedaudzi, tikai daži paši ar prieku sadala savus līdzekļus. Vai mantkārei būtu jāatņem cilvēkiem dzīvību, lai līdzekļi, kurus Dievs tiem aizdevis, nepaliktu neizlietoti? Lai neviens no jums nezaicina nelietīgā kalpa likteni, kas sava Kunga naudu paslēpa zemē!

Labdarība uz nāves gultas ir nožēlojams aizvietošanas devībai dzīves laikā. Daudzi visu novēl saviem draugiem un radniekiem, izņemot ļoti niecīgu īpašuma daļu, to atstājot savam vislabākajam Draugam, kas viņu dēļ kļuva nabags, kas pārcieta apvainojumus, izsmieklu un beidzot arī nāvi, lai tie varētu kļūt par Dieva dēliem un meitām. Un tomēr viņi sagaida, ka šis Draugs tos uzņems savos mūžīgajos dzīvokļos, kad taisno nāve pārvērtīsies mūžīgā dzīvībā.

Kristus lieta tika aplaupīta, pie tam ne tikai pārsteidzoties, ne tikai ar iepriekš nepārdomātu rīcību vien. Jūs testamentu sastādījāt apzināti, nododot īpašumu (156) neticīgo rokās. Pēc tam, kad bijāt aplaupījuši Dievu savas dzīves laikā, jūs turpināt Viņu aplaupīt arī pēc nāves. Un visu to darāt, pilnīgi

skaidri apzinoties un apstiprinot ar dokumentiem. Kā jūs domājat, kāds būs jūsu Kunga novēlējums jums, kas tādā veidā piesavināties Viņa mantu? Ko jūs sacīsit, kad tiks prasīta atskaite par jūsu namturību?

Brāļi, uzmostieties no savtīgās dzīves un rīkojieties līdzīgi patiesiem kristiešiem! Kungs prasa, lai jūs būtu taupīgi un lai katrs dolārs, kas nav nepieciešams jūsu vajadzībām, ieklūstu Kunga mantu namā. Māsas, ņemiet tos desmit centus, tos divdesmit centus vai dolārus, ko gribējāt izdot par saldumiem, kružuļiem vai lentēm, un ziedojiet tos Dieva lietai. Daudzas mūsu māsas par savu darbu saņem labu atalgojumu, bet tas gandrīz viss tiek izšķiests apģērbam, lai tikai apmierinātu savu lepnumu.

Tuvojoties laika galam, darba vajadzības pastāvīgi pieaug. Ir nepieciešami līdzekļi, lai jauniešiem mūsu skolās pasniegtu īsu studiju kursu, kas viņus sagatavotu sekmīgi strādāt par sludinātājiem un arī dažādās citās nozarēs. Mēs šajā ziņā neizmantojam savas iespējas. Visas mūsu skolas drīz tiks slēgtas. Un cik daudz vairāk jau būtu padarīts, ja cilvēki būtu ievērojuši Kristus prasības attiecībā uz kristīgo labdarību! Ak, kādu iespaidu uz pasauli atstātu gatavība atdot visu Kristus dēļ! Tas būtu bijis viens no vispārliciecinājamajiem pierādījumiem par labu patiesībai, kuru pēc savas ticības apliecības it kā esam pieņēmuši, tāds pierādījums, ko pasaule nevarētu pārprast vai noliegt, jo tā redzētu, kā Kungs mūs tad svētī.

Pirmajai kristiešu draudzei nebija tādu priekšrocību un izdevību, kādas ir mums. Tā bija trūcīga, bet izjuta patiesības spēku. Nākotnes mērķi tā vērtēja pietiekoši augstu, lai visu ieguldītu tā sasniegšanai. Draudze izjuta, ka pasaules glābšana vai tās bojāeja ir atkarīga no viņas starpniecības. Tā atdeva (157) visu, kas tai piederēja, un uz Kunga pavēli bija gatava iet un nākt jebkad un jebkur.

Mēs sakām, ka mūs pārvalda tie paši pamatlūkumi un ka mūs ietekmē tas pats gars. Tomēr daudzi nevis visu nodod Kristum, bet ir piesavinājusies un paslēpusi nometnē zelta sprādzi un skaistu babiloniešu mēteli. Ja pietika ar viena Āhana klātbūtni, lai visa Israēla nometne kļūtu nespējīga, vai tad mēs drīkstam justies pārsteigti, ja mūsu pūlēm ir tik niecīgi panākumi, kur katrā draudzē un gandrīz katrā ģimenē ir savs Āhans? Sāksim katrs personīgi strādāt, ar savu piemēru pamudinot arī citus uz nesavtīgu devību. Darbs būtu gājis uz priekšu ar daudz lielāku spēku, ja visi būtu darījuši, ko spēj, apgādājot Dieva mantu namu ar līdzekļiem.

PATIESĪBAS SPĒKS

Agrākos laikos Dieva kalpi Viņa Vārdu sludināja "Garā un spēkā". Evaņģēlija paziņojumi aizkustināja cilvēku sirdis. Bet kāpēc patiesības sludināšana tagad uz cilvēkiem atstāj tik mazu iespaidu? Vai tad šajā laikmetā Dievs nav vairs labprātīgs dāvināt savas svētības Viņa darba darītājiem, kā tas bija apustuļu dienās?

Brīdinājums, kuru nesam pasaulei, jāpasniedz kā dzīvības smarža uz dzīvību vai kā nāves smarža uz pazušanu. Vai tad Kungs izsūtīs savus kalpus sludināt šo ārkārtīgi svarīgo vēsti, nedodot tiem Svēto Garu? Vai vājiem, grēcīgiem cilvēkiem bez sevišķas Dieva žēlastības un spēka būtu jāuzdrošinās nostāties starp dzīvīem un mirušiem, lai teiktu tiem mūžīgās dzīvības vārdus? Mūsu Kungs ir varens žēlastībā un tikpat varens spēkā! Viņš pārpilnībā piešķir šīs dāvanas visiem, kas nāk pie Viņa ticībā. Viņš ir daudz labprātīgāks dot Svēto Garu tiem, kas viņu lūdz, nekā vecāki vēlas dot (158) labas dāvanas saviem bērniem. Iemesls, kāpēc mūsu laikā šī svarīgā un svinīgā patiesība nespēj glābt, ir ticības trūkums mūsu darbā.

Mums pēc Svētā Gara nākšanas vajadzētu lūgt tikpat sirsnīgi un dedzīgi, kā to darīja mācekļi Vasarsvētku dienā. Ja viņiem tas bija nepieciešams, tad šodien mums šis Gars ir vēl nepieciešamāks. Zemi pārklāj liķautam līdzīga morāla tumsa. Dažādas viltus mācības, maldi un sātaniskas blēdības vada cilvēku prātus nepareizā virzienā. Bez Dieva Gara un Viņa spēka visas mūsu pūles atklāt patiesību būs veltīgas.

Domājot par Kristu, dzīvojot ticībā Viņam un pašiem saņemot Viņa glābjošo žēlastību, mēs kļūstam spējīgi Viņu atklāt pasaulei. Ja esam mācījušies no Jēzus, tad Viņš būs mūsu pārrunu temats, un Viņa mīlestība, degdama uz sirds altāra, aizsniegs cilvēku sirdis. Patiesība tad vairs netiks pasludināta kā auksta, nedzīva teorija, bet gan kā Gara Atklāsme.

Daudzi mūsu sludinātāji savās uzrunās bieži kavējas pie teorijas, nepietiekamu uzmanību veltot praktiskai dievbijībai. Viņi patiesību atzīst ar prātu, bet sirds nav Kristus patiesās mīlestības skārta. Pētot mūsu preses izdevumus, daudzi ir apguvuši pierādījumus, kas atbalsta patiesību, bet paši tie nav kļuvuši par Bībeles pētniekiem. Viņi pastāvīgi necenšas dziļāk un pilnīgāk saprast Pestīšanas plānu, kā tas atklāts Rakstos. Sludinot citiem, paši tie reliģiskā ziņā paliek punduri. Viņi reti zemojas

Dieva priekšā, lūdzot pēc Viņa Gara un žēlastības, lai spētu pareizi parādīt pasaulei Kristu.

Cilvēciskais spēks ir vājums, un viņa gudrība — ģeķība. Mūsu sekmes nenosaka apdāvinātība vai zināšanas, bet gan dzīva savienība ar Dievu. Ja patiesību sludina cilvēki, kas cenšas izrādīt savas (159) spējas, tad tai tiek nolaupīts spēks. Tādi ļaudis ar to parāda, ka viņi ļoti vāji pazīst praktisko reliģiju, ka viņi dzīvē un sirdī ir nenosvērti un tukšas uzpūtības pilni. Tie nemācās no Jēzus, kā rezultātā nespēj citus iepazīstināt ar Pestītāju, kuru faktiski nepazīst paši. Dzīva izpratne par lielo Upuri, kuru Kristus pienesa cilvēku glābšanai, nav darījusi iejūtīgas un padevīgas viņu pašu sirdis. Tie neapzinās priekšrocību aizliegt sevi un ciest Kristus dēļ. Daži paaugstina sevi un runā par sevi, sagatavojot svētrunas, lai cilvēku uzmanību pievērstu sludinātājam, baidoties, ka tas nesāņems pienācīgu godu. Ja vairāk būtu paaugstināts Jēzus un mazāk cildināts sludinātājs, ja vairāk būtu godāts Patiesības Autors un mazāk tā vēstneši, tad Dieva priekšā mēs atrastos daudz labākā stāvoklī par to, ko ieņemam tagad.

Pestīšanas plānu neatklāj tā vienkāršībā, tāpēc ka tikai nedaudzi sludinātāji zina, kas ir vienkārša ticība. Nepietiek, ja patiesību atzīstam ar prātu, mums ar tās spēku jāiepazīstas savā sirdī un dzīvē. Sludinātājiem kā maziem bērniem jānāk pie Kristus. Brāļi, meklējiet Jēzu, atzīstiet savus grēkus, dienu un nakti sauciet uz Viņu, līdz zināt, ka Kristus dēļ jums ir piedots un esat pieņemti. Un tad, tāpēc ka jums būs daudz piedots, jūs arī daudz mīlēsiet. Tad jūs varēsiet citiem norādīt uz Kristu kā grēku piedodošu Pestītāju, tad varēsiet sludināt patiesību no sirds pilnības. Es baidos par jums, mani brāļi. Es jums ieteicu uzkāvēties Jeruzalemē, kā to darīja pirmie mācekļi, kamēr līdzīgi viņiem būsiet saņēmuši Svētā Gara kristību. Nekad nekāpiet uz paaugstinājuma, kamēr ticībā neesat satvēruši sava stipruma elkoni.

Ja mums ir Kristus Gars, tad mēs strādāsim tā, kā Viņš strādāja, mēs pat sapratīsim Nācaretes Vīra domas un tās atklāsim cilvēkiem. Ja mēs tiešām (160) būtu Kristus sekotāji nevis formāli ticības apliecinātāji, tad patiesību mācītu ar tādu lēnprātību un degsmi un par priekšzīmi citiem to tā apstiprinātu ar saviem darbiem un dzīvi, ka pasaule vairs pastāvīgi nejautātu, vai mēs paši arī ticam tam, ko sludinām. Vēsts, kas pasniegta Kristus mīlestībā, pastāvīgi izjutot dvēseļu vērtību, liks pasauli mīlošajiem izdarīt secinājumu: "Viņi tiešām ir līdzīgi Jēzum."

Ja mēs vēlamies labot citus, tad pamatlikumus, ar kuriem gribam iepazīstināt, jāīsteno pašiem savā dzīvē. Vārdi, ja arī tie būtu nezin cik labi, būs bezspēcīgi, ja tiem nebūs apstiprinājuma ikdienas dzīvē. Kristus sludinātāji, es jūs pamācu — ņemiet vērā sevi pašu un mācību! Grēkus, kurus norājat citos, neattaisnojiet sevī. Ja jūs sludināt par lēnprātību un mīlestību, tad lai par priekšzīmi citiem jūsu dzīve parāda šīs pievilcīgās īpašības. Ja citus skubināt būt laipniem, pieklājīgiem un uzmanīgiem mājas dzīvē, tad lai jūsu pašu piemērs dod spēku jūsu mācībai. Tā kā jūs, salīdzinot ar citiem, esat saņēmuši lielāku gaismu, arī jūsu atbildība ir lielāka. Ja jūs nevēriģi izturēsieties pret sava Kunga grību, tad saņemsiet daudz sitienus.

Sātana slazdi ir izlikti mūsu kājām tikpat patiesi, kā tie bija sagatavoti Israēla bērniem tieši pirms viņu ieiešanas Kānaānā. Mēs atkārtojam šīs tautas vēsturi. Mūsu vidū vairojas vieglprātība, iedomība, mīlestība uz ērtībām un izpriecām, savtība un netikumība. Tagad vajadzīgi cilvēki, kas nelokāmi un bezbailīgi sludina visu Dieva padomu; vīri, kas negrib gulēt tā, kā citi, kas ir nomodā un skaidrā prātā. Apzinoties, kā man tas ir darīts zināms, cik ļoti mūsu sludinātājiem trūkst svētuma un spēka, jutos dziļi sāpināta, ja redzu cenšanos paaugstināt sevi. Ja vien viņi varētu ieraudzīt Jēzu, kāds Viņš ir, un saskatīt sevi, kādi tie ir, tik vāji, nesekmīgi un tik neatbilstoši sava Kunga raksturam, tad tie sacītu: "Ja mans vārds varētu tikt ierakstīts Dzīvības grāmatas visapslēptākajā daļā, tad man, kas esmu tik necienīgs, ar to pilnīgi pietiktu."

Jūsu darbs — iepazīties ar Paraugu un to atdarināt. Vai (161) Kristus bija pašreizējais? Tad tādiem jābūt arī mums! Vai Kristus bija lēnprātīgs un no sirds pazemīgs? Tad tādiem jābūt arī mums! Vai Viņš bija uzticīgs dvēseļu glābšanas darbā? Tad tādiem jābūt arī jums! Vai viņš vairoja sava Tēva godu? Tad to vajag darīt arī jums! Vai viņš bieži meklēja palīdzību no Dieva? Tad tā jārikojas arī jums! Vai Kristus bija pacietīgs? Tad esiet arī jūs pacietīgi! Kā Kristus piedeva saviem ienaidniekiem, tā piedodiet arī jūs!

Mūsu īsto raksturu ne tik daudz atklāj reliģija, kas atskan no paaugstinājuma, kā reliģija, kas redzama ģimenē. Sludinātāja sieva, viņa bērni un viņa ģimenes locekļi būs tie, kas vislabāk spēs spriest par viņa dievbijību. Labs vīrs būs svētība visam namam. Viņa bērni un kalpotāji būs vislabākie liecinieki viņa reliģijai.

Brāļi, ienesiet Kristu savā ģimenē! Kāpiet ar Viņu uz paaugstinājuma, ņemiet Viņu sev līdzī visur, kur vien ejat, tad jums nevajadzēs citus pārliecināt par nepieciešamību cienīt sludināšanas darbu, jo

jums vienmēr būs līdzī Debesu pilnvaras, kas visiem rādīs, ka jūs esat Kristus kalpi. Kaut Jēzus būtu ar jums arī vienatnes brīžos! Atcerieties, ka Viņš bieži atradās lūgšanās un ka Viņa dzīvi pastāvīgi stiprināja atjaunota Svētā Gara iedvesma. Arī jūsu domas, jūsu iekšējā dzīve lai būtu tāda, ka Kunga dienā, dzirdot tās raksturojumu, jums nebūtu jākaunas.

Taisno dedzīgām lūgšanām Debesis nav aizslēgtas. Elija bija cilvēks, kam vajadzēja cīnīties ar mums līdzīgām kaislībām, tomēr Kungs viņu dzirdēja un vispārsteidzošākajā veidā atbildēja uz viņa lūgumiem. Vienīgais iemesls, kāpēc mums trūkst Dieva spēka, meklējams mūsos pašos. Ja daudziem, kas atklāti atzīst patiesību, parādītu to iekšējo dzīvi, tie vairs nepieprasītu, lai viņus sauc par kristiešiem. Viņi nepieaug žēlastībā. Sad un tad viņi pienes pa steidzīgai lūgšanai, bet tiem nav patiesas savienības ar Dievu.

Ja mēs dievišķā dzīvē gribam iet uz priekšu, tad daudz laika jāveltī lūgšanām. Kad mēs iesākām sludināt patiesību, cik daudz mēs lūdzām! Cik bieži (162) saimniecības ēkās, augļu dārzā vai birzī bija dzirdamas aizlūgšanas! Parasti mēs divi vai trīs kopā vēlas stundas pavadījām sirsnīgās lūgšanās, prasot apsolījumu piepildījumu. Bieži bija dzirdama arī raudāšana, un tad atkal pateicība un slavas dziesmas. Tagad Kunga diena ir tuvāk nekā tad, kad mēs kļuvām ticīgi, tādēļ mums vajadzētu būt vēl nopietnākiem, centīgākiem un dedzīgākiem nekā tajās pirmajās dienās. Mums tagad draud lielākas briesmas, nekā tad. Dvēseles ir vairāk nocietinājušās. Mums jābūt piepildītiem ar Kristus Garu, un nevajadzētu palikt mierā, līdz to esam saņēmuši.

Brāļi un māsas! Vai esat atzinuši, ka jūsu lūgšanām kā asiem sirpjēm vajadzētu iet līdzī strādniekiem lielajā Pļaujas laukā? Kad jaunie ļaudis iziet sludināt patiesību, jums tiem vajadzētu veltīt sevišķus lūgšanu brīžus. Lūdziet, lai Dievs viņus savieno ar sevi un dod gudrību, žēlastību un atzīšanu. Lūdziet, lai viņi tiktu pasargāti no sātana slazdiem un uzturēti sirdī skaidri un svēti. Es ļoti lūdzu jūs, kas bīstaties Kungu, neizšķiediet laiku nederīgās sarunās vai nevajadzīgās pūlēs, lai apmierinātu lepnumu vai ēstkāri. Iegūto laiku izlietojiet kopīgā cīņā ar Dievu par jūsu sludinātājiem. Atbalstiet strādnieku rokas, kā Ārons un Hūrs turēja Mozus rokas.

MŪSU TELTS SANĀKSMES

Man ir rādīts, ka dažas mūsu telts sanāksmes nepavisam neatbilst nolūkam, kādam Dievs tās paredzējis. Cilvēki nāk nesagatavojušies Svētā Gara saņemšanai. Pa lielākai daļai māsas pirms sanāksmes diezgan daudz laika veltī ārējam greznumam, sagatavojot tērpu, kamēr pilnīgi aizmirst savu iekšējo rotājumu, kas Dieva acīs ir liela vērtība. Daudz laika pavada arī nevajadzīgā vārīšanā, treknu kūku (163) cepšanā un cita veida uztura gatavošanā, kas noteikti kaitē katram, kas to bauda. Ja mūsu māsas sagādātu labu maizi un veselīgu uzturu, tad viņas un to ģimenes būtu labāk sagatavotas novērtēt Dzīvības Vārdus, un būtu arī daudz jūtīgākas Svētā Gara iespaidam.

Bieži kuņģi pārslogo ar uzturu, kas tikai retos gadījumos ir tik vienkāršs kā tas, ko lieto mājās, kur fizisku vingrinājumu ir divas un trīs reizes vairāk. Tas izraisa tādu miegainību, ka grūti novērtēt mūžīgās lietas, un, sanāksmei beidzoties, klausītāji jūtas vīlušies, ka nav baudījuši vairāk Dieva Gara.

Gatavojoties sanāksmei, katram personīgi Dieva priekšā vajadzētu stingri un noteikti pārbaudīt savu sirdi. Ja ir bijušas nepatīkamas jūtas, nesaskaņas vai strīdi ģimenē, tad vienam no pirmajiem sagatavošanās darbiem vajadzētu būt šo kļūdu savstarpējai atklāšanai un kopīgai lūgšanai, kā arī aizlūgšanām vienam par otru. Zemojoties Dieva priekšā, nopietni centieties dvēseles templi iztīrīt no visiem grūžiem — no visāda veida skaudības, greizsirdības, no aizdomām un kļūdu meklēšanas. "Sķīstījiet rokas, grēcinieki, un skaidrojiet, šaubīgie, sirdis! Esiet nelaimīgi un vaimanājiet, un raudiet, jūsu smieklī lai top pārvērsti vaidos un jūsu prieks skumjās. Zemojieties tā Kunga priekšā, tad Viņš jūs paaugstinās."

Kungs saka: Ieslēdzieties savā istabiņā un klusumā sarunājieties ar savu sirdi, ieklausieties patiesības un sirdsapziņas balsī. Nekas nedos tik skaidru priekšstatu par sevi, kā lūgšana vienatnē. Viņš, kas redz apslēpto un zina visas lietas, apgaismos jūsu saprašanu un atsauksies uz jūsu lūgumiem. Jūsu priekšā skaidri atklāsies vienkāršie pienākumi, kurus nedrīkst atstāt novārtā. Deriet derību ar Dievu, ka nodosiet sevi un visu savu gribu kalpošanā Viņam. Neatstājiet šo darbu nepadarītu līdz telts sanāksmei. Ja tas netiks paveikts mājās, tad cietīs jūsu dvēsele, un jūsu aukstums, jūsu trulums un jūsu grēki un garīgā miegainība ļoti kaitēs citiem. (164)

Es esmu redzējusi patiesību atzīstošo ļaužu stāvokli. Viņiem šajā laikā piemēroti pravieša Ecēhiēla vārdi: "Cilvēka bērns, šie vīri savus elku dievus uzņēmuši savā sirdī un to, kas viņus apgrēcina, cēlušī savu acu priekšā. Vai tad tādiem bija Mani jautāt? Tādēļ runā ar tiem un saki viņiem: tā saka Kungs,

ikviens no Israēla nama, kas savā sirdī uzņem elku dievus un ceļ savu acu priekšā, kas viņus apgrēcina, un nāks pie pravieša, tad Es, Kungs, viņiem atbildēšu pēc viņu elku dievu pulka.”

Ja mēs mīlam pasaules lietas un atrodam prieku netaisnībā vai draudzējamies ar neauglīgiem tumsas darbiem, tad mēs savu acu priekšā esam cēlušī to, kas mūs apgrēcina, un savā sirdī uzņēmuši elku dievus. Un, ja mēs apņēmīgi nepūlēsimies tos atmet, tad nekad netiksim atzīti par Dieva dēliem un meitām.

Tas ir ģimenēs veicamais darbs, pirms tās ierodas mūsu svētajās sanāksmēs. Lai ēšana un ģērbšanās ir otrās pakāpes jautājumi, bet jau mājās jāiesāk dziļa sirds pārmeklēšana. Lūdziet trīs reizes dienā un, līdzīgi Jēkabam, esiet neatlaidīgi. Mājas ir tā vieta, kur jāatrod Jēzus, un tad ņemiet Viņu līdz uz sanākumi. Ak, cik dārgas būs šīs stundas, ko tur pavadīsiet. Bet kā jūs varat cerēt izjust Kunga klātbūtni un redzēt atklājamies Viņa spēku, ja personīgais sagatavošanās darbs šim brīdim paliek nepadarīts?

Savas dvēseles, Kristus un citu labā dariet šo darbu jau mājās. Lūdziet tā, kā jūs to vēl neesat pieraduši darīt. Sirdij jāsalūst Dieva priekšā. Sadediet kārtībā savu namu. Sagatavojiet šim notikumam savus bērņus. Māciet viņiem, ka skaists apģērbs tiem nav tik svarīgs kā tuvošanās Dievam ar tīrām rokām un skaidru sirdi. Novērsiet katru šķērslī, kas varētu stāvēt viņiem ceļā, tajā skaitā visas nesaskaņas, kas pastāvējušas to starpā vai starp jums un viņiem. Tā rīkojoties, jūs savā namā ielūgsiet Kungu, (165) un, dodoties uz sanākumi, jūs pavadīs svētie eņģeļi, kuru gaisma un spēks atspiedīs jauno eņģeļu uzmācību. Pat neticīgie, kas atradīsies nometnē, izjutīs šo svēto atmosfēru. Ak, cik daudz ir zaudēts, atstājot novārtā šo svarīgo darbu! Jūs varbūt iepriecinās sludināšana, jūs jutīsieties apgaroti un atspirguši, bet sirdī tomēr nesāņemsiet atjaunojošo, pārveidojošo Dieva spēku un darbs nebūs tik dziļš, pilnīgs un paliekošs, kādam tam vajadzētu būt. Sītiēt krustā lepnumu un ietēriet dvēseli dārgajās Kristus taisnības drēbēs, un cik brīnišķīga jums kļūs sanākme! Tā jūsu dvēselei būs kā Debesu vārti.

Šim pašam pazemošanās un sirds pārbaudīšanas darbam vajadzētu norisināties arī draudzē. Pirms stāšanās Kunga priekšā gadskārtējās sanāksmēs vajadzētu novērst visas nesaskaņas un atsvešināšanos. Ķerieties nopietni pie šī darba un neapstājieties, iekams tas nav pabeigts, jo, ja jūs uz sanākumi iesiet ar savām šaubām, ar kurnēšanu un strīdiem, jūs nometnē ievēdīsiet jaunos eņģeļus un izplatīsiet tumsu, kur vien atradīsities.

Man ir rādīts, ka šīs sagatavošanās trūkuma dēļ mūsu ikgadējās sanāksmēs ir sasniegts pavisam maz. Reti kad sludinātāji ir sagatavojušies strādāt Dievam. Ir daudz tādu, kas, no mērķa novērsušies, ar asiem un neprātīgiem vārdiem pātago un izsmej citas draudzes un viņu ticību, bet ļoti maz tādu, kas nopietni strādā Dievam. Sie enerģiskie, bet iedomīgie runātāji atklāti paziņo, ka viņi patiesības atzīšanas ziņā ir pārāki par jebkuru citu konfesiju, bet viņu darba veids un reliģiskā dedzība nepavisam neatbilst viņu ticības apliecībai.

Es centos saskatīt sirds pazemību, kas mūsu sludinātājiem vienmēr pietāv kā piemērots apģērbs, bet tās viņos nebija. Es meklēju dziļu mīlestību uz dvēselēm, kam, kā viņu Meistars sacīja, vajadzētu būt, bet to neredzēju. Tad klausījos, vai neatskanēs ar asarām un dvēseles mokām pienestas lūgšanas par (166) grēkus nenozēlojošiem un neticīgiem viņu namā un draudzē, bet nedzirdēju. Es gribēju ieraudzīt nastu nesējus, kam šajā laikā vajadzētu raudāt starp priekšnamu un altāri, sakot: "Ak, Kungs, žēlo savus ļaudis un nenodod savu mantību nievāšanai!" Bet arī šādas lūgšanas nedzirdēju. Dažās no šīm sanāksmēm viens vai divi sludinātāji sajuta nastu, un tā tos spīda kā kūlīšu svars ratus, bet vairākumam sludinātāju izpratne par darba svētumu nebija lielāka kā bērņiem.

Es redzēju, kādas šīs gadskārtējās sanāksmes varētu būt un kādām tām vajadzētu būt, proti, nopietna darba sapulcēm. Sludinātājiem, pirms tie iesaistās darbā, lai palīdzētu citiem, vajadzētu censties sagatavot pašiem savu sirdi, jo draudzes locekļi daudziem no tiem ir tālu priekšā. Viņiem vajadzētu nenogurstoši cīnīties lūgšanās, līdz Kungs tos svētī. Kad reiz uz viņu sirds altāra degs Dieva mīlestība, tad tie nesludinās tikai tāpēc, lai parādītu savu atjautību, bet gan lai atklātu Kristu, kas nes pasaules grēkus.

Pirmkristiešu draudzē kristietību mācīja tās skaidrībā, tās priekšrakstus sludināja iedvesmota balss, tās iestādījumus nesabojāja cilvēku izdomājumi. Draudze atklāja Kristus garu un parādījās skaista savā vienkāršībā. Tās grēznums bija svētie pamatlūkumi un draudzes locekļu priekšzīmīgā dzīve. Kristum tika mantoti lieli pulki ne ar ārišķībām vai zināšanām, bet ar Dieva spēku, kas pavadīja Viņa Vārda skaidro un vienkāršo sludināšanu. Tomēr draudze pagrima. Un tagad vairāk nekā jebkad vajadzētu, lai sludinātāji būtu gaismas kanāli.

Ir daudz vieglprātīgu Bībeles patiesību runātāju, kuru dvēselēm tāpat trūkst Dieva Gara, kā Gilboas kalniem rāsas un lietus. Bet mums ir vajadzīgi vīri, kas paši pilnīgi (167) atgriezušies un spēj mācīt citus savu sirdi nodot Dievam. Mūsu draudzēs gandrīz vairs nav dievbijības spēka. Bet kāpēc? Kungs vēl gaida, lai parādītu savu laipnību un žēlastību, Viņš Debešu logus vēl nav aizslēdzis. Mēs paši esam šķīrušies no Viņa. Mums savu ticības skatu jāpievērš krustam un jātic, ka Jēzus ir mūsu stiprums un mūsu pestīšana.

Redzot, ka sludinātāji tik maz jūt darba nastu, mēs jautājam: "Vai tad, kad Kungs nāks, Viņš atradīs ticību virs Zemes?" Tā ir tā ticība, kā mums trūkst. Dievam ir žēlastības un spēka pārpilnība, kas tikai gaida uz mūsu pieprasījumu. Bet iemesls, kāpēc mēs neizjūtam savu lielo vajadzību, ir pieķeršanās sev, nevis Jēzum. Mēs nepaaugstinām Jēzu un pilnīgi nepaļaujamies Viņa nopelnam.

Kaut es mūsu sludinātājus un ļaudis varētu pārliecināt, cik nepieciešams ir dziļas žēlastības darbs un pilnīga svētošanās, lai iekļautos mūsu telts sanāksmju garā un darbā, un no šīm sapulcēm saņemtu vislielākās svētības. Šīs gadskārtējās sanāksmes var būt sevišķu svētību dienas, bet var arī būt garīgumam ļoti kaitīgas. Kādas tās būs tev, mīļais lasītāj? Tas ir atkarīgs no personiskas izšķiršanās.

BRĀĻU MĪLESTĪBA

"No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā." Jo vairāk mēs savā raksturā līdzināsimies Pestītājam, jo lielāka būs mīlestība uz tiem, par kuriem Viņš mira. Kristieši, kas viens otram parāda nesavtīgu mīlestību, sniedz par Kristu liecību, ko neticīgie nevar ne noliegt, nedz atspēkot. Ir neiespējami novērtēt tāda piemēra spēku. Nekas nevar tik sekmīgi iznīcināt sātana un viņa aģentu (168) plānus, nekas tā nevar stiprināt Pestītāja valstību kā Kristus mīlestība, kas atklājas Viņa draudzes locekļos. Mieru un labklājību iespējams baudīt vienīgi tad, kad darbojas lēnprātība un mīlestība.

Pirmajā Vēstulē korintiešiem apustulis Pāvils izceļ tās mīlestības svarīgumu, kuru Kristus sekotājiem vajadzētu rūpīgi kopt, proti: "Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis. Un, ja es pravietotu un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārcelt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. Un, ja es visu savu mantu izdalītu nabagiem un nodotu savu miesu, lai mani sadedzina, bet man nebūtu mīlestības, tad tas man nelīdz nenieka."

Neskatoties uz to, cik augstos vārdos arī kāds neapliecinātu savu ticību, ja viņa sirdī nav mīlestības uz Dievu un cilvēkiem, tad viņš nav Kristus māceklis. Kaut arī viņam būtu liela ticība un pat spēks darīt brīnumus, tomēr bez mīlestības viņa ticība ir nevērtīga. Viņš var parādīt lielu devību, bet, ja uz to viņu ierosina citi motīvi, nevis patiesa mīlestība, tad arī visas mantas atdošana un trūcīgo paēdināšana viņu neieteiks Dieva labvēlībai. Savā dedzībā viņš var mirt mocekļa nāvē, tomēr bez mīlestības zelta Dievs viņu uzskatīs vienīgi par pieviltu entuziastu vai godkāru liekuli.

Un tālāk apustulis turpina apskatīt mīlestības augļus: "Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž." Jā, dievišķa mīlestība, valdot sirdī, iznīcina lepnumu un savtību. "Mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga." Tiešām, visskaidrākais prieka avots ir visdziļākā pazemība, visstiprāko un cēlāko raksturu pamats ir pacietība, mīlestība un uzticīga pakļaušanās Dieva gribai.

"Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepiemin jaunu." Sirdi, (169) kurā valda mīlestība, nepildīs atriebības jūtas par apvainojumiem, ko lepnums un egoisms uzskatītu par nepanesamu. Mīlestība nelolo aizdomas un citu motīviem un darbiem vienmēr atrod vislabāko izskaidrojumu. Mīlestība nekad nevajadzīgi neatklās citu kļūdas, tā kāri neuztvers nelabvēlīgas ziņas, bet drīzāk centīsies atcerēties apvainotā cilvēka labās īpašības.

Mīlestība "nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību". Tas, kura sirdī valda mīlestība, skumst par citu kļūdām un vājībām. Bet, kad patiesība uzvar, kad mākonis, kas aptumšoja otra labo slavu, ir atņemts vai kad grēki ir atzīti un nepareizības izlabotas, viņš līksmojas.

Mīlestība "apklāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu". Mīlestība ne tikai panes citu trūkumus, bet priecīgi pakļaujas jebkurām ciešanām un neērtībām, ko prasa šāda iecietība. Un galvenais, ka īsta mīlestība "nekad nebeidzas", tā nekad nezaudēs vērtību, jo tā ir Debesu īpašība. Mīlestību kā dārgu mantu tās īpašnieks ienesīs pa Dieva Pilsētas vārtiem.

Gara augļi ir mīlestība, līksmība un miers. Nesaskaņas un strīdi ir sātana darbs un grēka augļi. Ja mēs kā tauta vēlamies baudīt mieru un mīlestību, tad mums jāatstāj grēki, jānonāk saskaņā ar Dievu, un

tad mums būs saskaņa arī savā starpā. Katram vajadzētu sev jautāt: "Vai man ir šī jaukā mīlestība? Vai esmu iemācījies ilgi ciest un būt laipns?" Spējām, zināšanām un daiļrunībai bez šīs dievišķās īpašības taču ir tikpat maz vērtības kā skanošam varam vai šķindošam zvārgulim. Ak, kāpēc tik daudzi, kas apliecina ticību, tik maz vērtē un meklē šo dārgo mantu!

Pāvils kolosiešiem rakstīja: "Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie, tērpieties sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties (170) par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums pie devis, piedodiet arī jūs! Un pāri visam tam lai ir mīlestība, kas ir pilnības saite. Bet Kristus miers lai valda jūsu sirdī, jo tam jūs esat aicināti kā viena miesa; esiet pateicīgi! Un visu, ko vien jūs darāt vārdos vai darbos, to visu dariet Kunga Jēzus vārdā, pateikdamies Dievam Tēvam caur Viņu."

Tas, ka mēs Kristum esam parādā tik lielu pateicību, uzliek mums vissvētākās saistības pret tiem, kuru glābšanai Viņš mira. Mums jāparāda tāda pati līdzjūtība, saudzīga pretimnākšana un nesavtīga mīlestība, kādu Kristus parādījis mums. Tikko mēs Viņu iemīlēsim, iznīks savtīga godkāre un tieksme pēc pārākuma.

Pestītājs mācīja savus mācekļus lūgt: "Piedod mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem". Šeit zem nosacījuma ir izteikts lūgums pēc lielas svētības. Un šos nosacījumus izvirzām mēs paši. Mēs lūdzam, lai Dieva žēlastība pret mums tiktu mērota ar tādu žēlastību, kādu mēs parādām citiem. Un Kristus paziņo, ka Kungs pret mums izturēsies pēc šī likuma. "Jo, kad jūs cilvēkiem viņu noziegumus piedosiet, tad jums jūsu Debesu Tēvs arī dzan piedos. Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arī dzan nepiedos." Brīnišķīgi noteikumi! Bet, cik maz tie tiek ievēroti un saprasti. Viens no visizplatītākajiem grēkiem, kas noved pie vispostošākajām sekām, ir nodošanās nepiedevīgam garam. Cik daudzi, nododoties ienaida un atriebības jūtām, zemojas Dieva priekšā un lūdz, lai tiem piedod, kā viņi piedod? Bez šaubām, tie nespēj saprast šīs lūgšanas nozīmi, citādi viņi to neuzdrošinātos izteikt pār savām lūpām. Katru dienu un katru stundu mēs esam atkarīgi no Dieva piedodošās žēlastības; kā gan mēs varam sevī glabāt rūgtas un ļaunas domas pret saviem grēkojošajiem līdzcilvēkiem! Ja ikdienas saskarē ar citiem cilvēkiem kristieši īstenotu šīs lūgšanas pamatnoteikumus, kāda svētīga pārmaiņa tad rastos draudzē un pasaulē! Tā būtu (171) vispārliciecinātā liecība, kādu iespējams dot par Bībeles reliģijas reālo spēku.

Dievs no saviem sekotājiem prasa vairāk, nekā daudzi to spēj aptvert. Ja savu cerību uz Debesīm negribam celt uz nepareiza pamata, tad mums Bībele jāpieņem tāda, kāda tā ir, un jātic, ka Kungs domā tieši to, ko Viņš saka. Kristus no mums neprasa neko tādu, kā īstenošanai Viņš nepiešķirtu savu žēlastību. Dieva dienā mēs nevarēsim sevi atvainot, ja nebūsim aizsnieguši standartu, kas skaidri atklāts Viņa Vārdā.

Apustulis mūs ir brīdinājis, sacīdams: "Mīlestība lai ir neliekuļota. Nīstiet to, kas ļauns, pieķerieties tam, kas labs. Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā." Pāvils vēlas, lai mēs atšķirtu skaidru un nesavtīgu mīlestību, uz ko skubina Dieva Gars, no nevērtīgas, maldinošas izlikšanās, ar ko pārpilna mūsu pasaule. Šis zemiskais viltojums ir nomaldinājis daudzas dvēseles. Samierināšanās ar grēcinieku, uzticīgi viņam neparādot tā vainas, iznīcinās spējas atšķirt pareizo no nepareizā. Šādas rīcības pamatā nekad nav patiesa draudzība. Gars, kas to ierosina, mājā vienīgi miesīgā sirdī. Kristietim, kurš vienmēr būs laipns, līdzjūtīgs un piedodošs, nevar būt nekā kopīga ar grēku. Viņš pret ļaunumu izjutīs riebumu un pieķersies tam, kas ir labs, ja arī tādēļ būtu jāzaudē Dievu neatzīstošu cilvēku sabiedrība un viņu draudzība. Kristus Gars tiks ienīst grēku, lai gan grēcinieku glābšanai būsim gatavi pienest jebkuru upuri.

"Tad nu es jums piekodu — tas Kungs ir mans liecinieks — vairs nedzīvot tā, kā pagāni dzīvo sava sirdsprāta tukšībā savas nezināšanas dēļ, aptumšojušies savā sapratnē un atsvešinājušies dzīvībai, kas no Dieva, zaudējuši kauna jūtas un sākuši nodoties izvirtībai, sagandēdami savu dzīvi ar visādiem netiklības darbiem un mantkārību." Kunga Jēzus vārdā un Viņa uzdevumā (172) apustulis pamācīja brāļus, ka pēc tam, kad viņi ir pievērsušies Evaņģēlijam, vairs nedrīkst izturēties līdzīgi pagāniem, bet tiem ar savu ikdienas dzīvi jāparāda, ka viņi ir patiesi atgriezušies.

"Līdz ar agrākās dzīves veidu jums jāatmet vecais cilvēks, kas savu kārību pievilts iet bojā, un jāatjaunojas savā sirdsprātā un jāapgērbj jaunais cilvēks, kas radīts pēc Dieva patiesā taisnībā un svētumā." Kādreiz viņi bija kaislību samaitāti, pazemoti un verdzināti, bija saindējušies ar pasaules narkotiku, sātana viltību apstulboti un piekrāpti. Tagad, kad tie ir iepazinušies ar patiesību, kāda tā ir Jēzū, viņu dzīvē un raksturā jānotiek izšķirošai pārmaiņai.

Tādu locekļu, kuru sirdis nav atjaunotas un pārveidotas, pievienošana draudzei ir tās vājuma iemesls.

Šo patiesību bieži neievēro. Daži sludinātāji un dažas draudzes tā kāro panākt skaita pieaugumu, ka nedod uzticīgu liecību pret nekristīgiem ieradumiem un nepareizu rīcību. Tie, kas pieņem patiesību, netiek pamācīti, ka viņi, saucoties par kristiešiem, nevar bez riska savā uzvedībā palikt līdzīgi pasaulīgiem cilvēkiem. Turpmāk viņiem taču jābūt Kristus pavalstniekiem. Dzīvei jāliecina par vadoņu maiņu. Sabiedrības uzskati atbalsta tukšu kristietības apliecību. Lai pieņemtu dievbijības formu un vārds tiktu ierakstīts draudzes grāmatā, vajag tikai nedaudz pašaieliedzības un uzpurības. Tāpēc daudzi pievienojas draudzei, nemaz nebūdami iepriekš savienojusies ar Kristu. Par to sātans gavilē, jo tādi jaunatgrieztie locekļi ir viņa visietekmīgākie darbarīki. Viņi kalpo citu dvēseļu nomaldināšanai. Tie ir kā maldugunis, kas pazudina neuzmanīgos. Velti kristieši cenšas cilvēku taku paplašināt un izveidot patikamu pasaulīgajiem. Dievs grumbulaino un šauro ceļu nav līdzinājis vai paplašinājis. Ja mēs gribam ieiet dzīvībā, tad mums jāiet pa to pašu ceļu, kuru gāja Jēzus un Viņa mācekļi, un tas ir pazemības, pašaieliedzības un uzpurības ceļš.

Sludinātājiem vispirms vajadzētu pārliecināties, ka viņu pašu sirds ir patiesībai svētota, (173) un tad strādāt, lai šādus pašus rezultātus veiktu savu atgriezto dzīvē. Sludinātājiem un visiem ļaudīm ir nepieciešama tīra reliģija. Tie, kas no savas sirds izmetis netaisnību un izstieps roku uz Dievu ar sirsnīgām lūgšanām, saņems palīdzību, ko vienīgi Dievs viņiem spēj dot. Par cilvēku dvēselēm ir samaksāta izpiršanas maksa, lai tiem būtu izdevība izbēgt grēka verdzībai un iegūt piedošanu, nevainību un Debesis.

Dievs dzird pazemīgas un sagrauztas sirds saucienus. Tie, kas bieži iet pie žēlastības krēsla, upurējot sirsnīgus un nopietnus lūgumus pēc dievišķās gudrības un spēka, tiešām kļūst čakli un derīgi Kristus kalpi. Viņiem var nebūt lielu spēju, bet, ja viņi ir no sirds pazemīgi un paļaujas uz Jēzu, tie var veikt labu darbu, mantojot dvēseles Kristum. Ar Dieva palīdzību viņi var aizsniegt cilvēkus.

Kristus kalpiem vienmēr vajadzētu apzināties, ka tie pilnībā ir iesaistījušies svētā darbā un ka viņiem ar savām pūlēm jācenšas pamācīt Kristus miesu un nevis paaugstināt sevi cilvēku priekšā. Un, kaut arī kristiešiem uzticīgu sludinātāju vajadzētu cienīt kā Kristus vēstnesi, ir jāizvairās no jebkādas cilvēka cildināšanas.

“Sekojiēt Dievam kā Viņa mīļie bērni un dzīvojiēt mīlestībā, kā Kristus jūs mīlējis un mūsu labā sevi nodevis Dievam par upura dāvanu, par jauku smaržu.” Cilvēks ar saviem ļaujumiem darbiem atsvešinājās no Dieva, bet Kristus atdeva savu dzīvi, lai visi, kas vēlas, varētu tikt atbrīvoti no grēka un no jauna atgūtu Radītāja labvēlību. Cerība uz atpestītu, svētu Universu ierosināja Kristu pienest šo lielo Upuri. Vai mēs esam pieņēmuši tik dārgi pirktās priekšrocības? Vai mēs sekojam Dievam kā mīļi bērni vai varbūt kalpojam tumsas lielkungam? Vai mēs esam Jehovas vai Baala pielūdzēji? Vai esam dzīvā Dieva vai elku kalpi?

Ārēji var nebūt neviena tempļa vai redzama tēla mūsu acu priekšā, un tomēr mēs varam būt elku pielūdzēji. Sos elkus (174) tikpat viegli var izveidot no iemīlotas domas vai iecerēta mērķa, un tiem nemaz nav jābūt no koka vai akmens. Tūkstošiem ļaužu ir nepareizi uzskati par Dievu un Viņa īpašībām. Tie neīstajam dievam kalpo tikpat patiesi, kā to dara Baala kalpi. Vai mēs pielūdzam patieso Dievu, kā Viņš atklāts savā Vārdā, Kristū un dabā, vai varbūt Viņa vietā dievinām kādu filozofisku elku? Dievs ir patiesības Dievs. Viņa Troņa galvenās pazīmes ir — taisnība un žēlastība. Viņš ir mīlestības, žēlsirdības un maigas līdzjūtības Dievs. Tā Viņš ir atklājies savā Dēlā, mūsu Pestītājā. Viņš ir arī pacietības Dievs. Ja tāda ir Būtne, kuru pielūdzam un kuras raksturam cenšamies līdzināties, tad mēs pielūdzam patieso Dievu.

Ja mēs sekojam Kristum, tad mums piedēvētais Viņa nopelns kā salda smarža uzkāpj pie Tēva, bet mūsu sirdī iedēstītās Pestītāja jaukās rakstura īpašības visā apkārtnē izplata patikamu aromātu. Mīlestības, lēnprātības un iecietības gars, piepildot mūsu dzīvi, spēš mīkstināt un klusināt cilvēku cietās sirdis un mantot Kristum niknus ticības pretiniekus.

“Ne strīdēdamies, ne tukšā lielībā, bet pazemībā cits citu uzskatīdami augstāku par sevi, neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām. Dariet visu bez kurnēšanas un šaubīšanās, lai jūs būtu nevainīgi un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū, un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē.”

Iedomība un savtīga godkāre ir klints, kas izsaukusi ne mazums dvēseļu bojāeju un padarījusi nespējīgas daudzas draudzes. Tieši tie, kas vismazāk pazīst dievbijību un vismazāk ir saistīti ar Dievu, parasti visdedzīgāk meklē sev augstāko vietu. Viņi nesaskata savu vājumu un sava rakstura trūkumus. Ja daudzi mūsu jaunie sludinātāji neizjutīs Dieva pārveidojošo spēku, viņu pūles draudzei būs drīzāk kavēklis nekā palīdzība. Viņi varbūt ir dzirdējuši Kristus mācības, bet nav iepazīnušies ar pašu Kristu. (175) Bet dvēsele, kas pastāvīgi skatās uz Jēzu, redzēs Viņa pašaieliedzīgo mīlestību un

atdarinās Viņa piemēru. Sirds ir jāatbrīvo no lepnuma, no godkāres, viltības, naida un savtības. Daudziem šīs ļaunās īpašības ir gan daļēji apspiestas, bet nav pilnīgi no sirds izsakņotas. Labvēlīgos apstākļos tās no jauna parādās un nobriest dumpīgā nepaklausībā Dievam. Tādā veidā mēs sevi pakļaujam ārkārtīgi lielām briesmām. Saudzēt kādu grēku nozīmē draudzēties ar ienaidnieku, kas tikai gaida mirkli, kad mēs nebūsim piesardzīgi, lai tad mūs iznīcinātu.

“Kas jūsu starpā ir gudrs un sapratīgs, tas lai, pareizi dzīvodams, uzrāda savus darbus, darītus gudrā lēnprātībā.” Mani brāļi un māsas! Kā jūs izlietojat savu valodas dāvanu? Vai esat iemācījušies valdīt pār mēli, lai tā vienmēr paklausītu apgaismotai sirdsapziņai un svētām izjūtām? Vai jūsu sarunas ir brīvas no vieglprātības, no lepnuma un ļaunprātības, no viltus un neķītrības? Vai Dieva priekšā esat bez viltus? Vārdiem ir ievērojams spēks. Un sātans grib, ja vien iespējams, likt mēlei čakli kalpot viņam. Mēs jau paši nespējam savaldīt šo nepaklausīgo locekli. Seit mūsu vienīgā cerība ir Dieva žēlastība.

Tiem, kas dedzīgi meklē ceļus sava pārkuma nodrošināšanai, labāk vajadzētu pētīt, kā viņi var iegūt gudrību, kas “vispirms ir šķīsta, tad miermīlīga, lēnīga, paklausīga, pilna žēlastības un labu augļu, taisnīga, bez liekulības”. Man tika rādīts, ka dažiem sludinātājiem jāpanāk, lai šie vārdi tiktu iespiesti viņu dvēseles plāksnē. Tas, kurā Kristus būs kā godības cerība, “pareizi dzīvodams, uzrāda savus darbus, darītus gudrā lēnprātībā”.

Pēteris mudina ticīgos, lai esam “vienprātīgi, līdzcietīgi, brālīgi, žēlsirdīgi, pazemīgi, neatmaksādami ļaunu ar ļaunu, nedz zaimus ar zaimiem, turpretim svētījiet, jo uz to jūs esat aicināti, lai jūs iemantotu svētību. Jo, kas mīl (176) dzīvību un grib redzēt labas dienas, tas lai attur savu mēli no ļauna un savas lūpas, ka tās nerunā viltu. Lai viņš novērsas no ļauna un dara labu, lai viņš meklē mieru un dzenas pēc tā. Jo tā Kunga acis ir vērstas uz taisnajiem un Viņa ausis atvērtas viņu lūgšanām, bet tā Kunga vaigs ir pret tiem, kas dara ļaunu.”

Ja pareizais ceļš ir tik skaidri iezīmēts, kāpēc tad tie, kas saucas Dieva bērni, pa to nestaigā? Kāpēc viņi nemācās, nelūdz un nopietni nepūlas, lai būtu vienprātīgi? Kāpēc viņi necenšas parādīt viens otram līdzjūtību un viens otru mīlēt kā brāļi, neatmaksādami ļaunu ar ļaunu un lamāšanu ar lamāšanu? Kas tad nemīl dzīvību un nevēlas labas dienas? Tomēr tikai neredzīgi pakļaujas nosacījumam atturēt mēli no ļauna un lūpas no viltus runāšanas. Maz ir to, kas labprātīgi seko Pestītāja lēnprātības un pazemības piemēram. Daudzi lūdz Kungu viņus pazemot, bet paši nav gatavi pakļauties nepieciešamajai disciplīnai. Kad nāk pārbaudījumi, kad jāstājas ar bēdām vai pat ar nelielām grūtībām, sirds saceļas un mēle izteic vārdus, kurus var pielīdzināt saindētām bultām vai postošai krusai.

Ļauna runāšana ir lāsts, kas smagāk skar runātāju nekā klausītāju. Tas, kas izkaisa šķelšanās un strīdu sēklu, savā dvēselē ievāks nāvējošus augļus. Cik nožēlojams ir mēlnesis, ļaunu aizdomu glabātājs un izplatītājs! Ista laime viņam ir sveša.

Svētie Raksti saka, ka “svētīgi tie, kas mieru tur”. Žēlastība un miers ir pār tiem, kas atsakās iesaistīties vārdu karā. Kad tenku izplatītāji iet no ģimenes uz ģimeni, tad tie, kas bīstas Dievu, savas mājas pasargās no ļauna. Laiku, kas tik bieži tiek izšķiests pārsvarā tukšai, vieglprātīgai un ļaunai pļāpāšanai, vajadzētu veltīt augstākiem un cēlākiem mērķiem. Ja mūsu māsas un brāļi vēlētos kļūt par misionāriem Dievam, lai meklētu slimos un nelaimīgos un pacietīgi un laipni strādātu maldošo labā, īsi sakot, ja viņi atdarinātu Jēzus priekšzīmi, tad draudze uzplauktu it visās jomās. (177)

Ļaunas runāšanas grēks iesākas ar ļaunu domu piekropšanu. Viltīga rīcība sevī ietver visāda veida netīrību. Paciešot vienu netīru domu, lolojot vienu nesvētu vēlēšanos, dvēsele jau ir aptraipīta, tās godīgums iedragāts. “Pēc tam kāriiba, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts dzemdē nāvi.” Ja mēs nevēlamies grēkot, tad mums no tā jāizvairās jau pašā sākumā. Visas jūtas un vēlmes jāpatur prāta un sirdsapziņas uzraudzībā, un nekavējoties jāatvairā katra nesvēta doma. Kristus skolotāji, ieslēdzieties savā kambarī un lūdziet tur ticībā un ar visu sirdi. Sātans modri vēro, lai jūsu kājas ievilinātu amatās. Ja gribat izbēgt viņa viltīgajiem izdomājumiem, tad jums vajadzīga palīdzība no augšas.

Ticot un lūdzot visi var sasniegt Evaņģēlija prasībām atbilstošu stāvokli. Nevienam cilvēkam nevar piespiest grēkot. Vispirms jāiegūst viņa paša piekrišana. Pirms kaislība var pārvaldīt prātu un netaisnība uzvarēt sirdsapziņu, dvēselei jāizšķiras par grēcīgu rīcību. Bet kārdināšana, lai arī cik stipra tā būtu, nekad nav attaisnojums grēkam. “Kunga acis ir vērstas uz taisnajiem un Viņa ausis atvērtas viņu lūgšanām.” Sauc uz Kungu, kārdinātā dvēsele! Bezpalīdzīgais, necienīgais, paļaujies uz Jēzu un atsaucies uz Viņa doto apsoliņumu. Kungs uzklausīs. Viņš zina, cik stipras ir dabīgās sirds tieksmes, un Viņš palīdzēs katrā kārdināšanu brīdī.

Esat iekrituši grēkā? Tad nevilcinoties meklējiet pie Dieva žēlastību un piedošanu. Kad Dāvids bija pārliecināts par savu grēku, viņš nožēlā un pazemībā atvēra savu dvēseli Dieva priekšā. Viņš jūta, ka varētu paciest troņa zaudēšanu, bet nevis dzīvot bez Dieva žēlastības. Kungs liek atskanēt savam aicinājumam uz visiem mūsu maldu ceļiem, proti: "Atgriezieties, jūs, pārkāpēju bērni, un Es dziedināšu jūsu atkāpšanos!" Dieva svētība var būt mūsu ikviena daļa, ja tikai ievērosim Viņa Gara lūdzošo balsi. Svētie Raksti ziņo: "Kā tēvs apžēlojas par bērniem, tā Kungs žēlo tos, kas Viņu bīstas."

UZCĪTĪBA LAICĪGĀ DARBĀ

(178) "Ja tu redzi vīru savā darbā dara tikušu, tad zini, ka tāds stāvēs ķēniņa priekšā un viņam nebūs kalpot šādiem tādiem zemiem ļaudīm."

"Gausas rokas dara nabagu, bet čaklas rokas dara bagātu."

"Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā. Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot tam Kungam."

Kā Jaunajā, tā Vecajā Derībā atrodami daudzi norādījumi par čaklumu, kas skaidri rāda, cik ciešas attiecības pastāv starp mūsu dzīves ieradumiem un reliģiskām jūtām un reliģisku pienākumu izpildi. Cilvēka prāts un miesa ir tā veidoti, ka pareizai spēju attīstībai visu mūžu nepieciešams daudz fizisko vingrinājumu. Kamēr daži pārlietu nododas laicīgajam darbam, citi iet pretējā galējībā un pietiekoši nestrādā, lai varētu uzturēt sevi un tos, kas no viņiem atkarīgi. Brālis ... ir šīs kategorijas pārstāvis. Lai gan viņš skaitās ģimenes apgādnieks, tomēr tāds nav. Viņš pieļauj, ka smagākās atbildības nastas gulstas uz sievu, kamēr pats laiku pavada bezrūpīgā slinkumā vai nodarbojas ar nenozīmīgām lietām, kas maz dod ģimenes uzturēšanai. Viņš stundām sēž kopā ar saviem dēliem un kaimiņiem, tērzējot par mazsvarīgiem jautājumiem. Viņš uz visu skatās vieglprātīgi un nododas personīgam priekam, kamēr sieva un māte rūpējas par apģērbu un dara darbus, kas nepieciešami uztura sagatavošanai.

Šis brālis ir trūcīgs un vienmēr būs par nastu sabiedrībai, ja neizmantos Dieva dotās priekšrocības un nekļūs par īstu vīru. Ikviens var atrast kādu darbu, ja to patiesi vēlas. Bet, ja viņš ir paviršs un neuzmanīgs, tad piedzīvos, ka vietā, kuru tas varēja ieņemt, atradīsies citi, kas ir enerģiskāki un uzņēmīgāki.

Dievs nekad nav vēlējies, ka Tev, mans brāli, vajadzētu būt tik (179) trūcīgam, kāds Tu tagad esi. Kāpēc Viņš Tev ir devis veselīgu miesas uzbūvi? Tu par saviem fiziskajiem spēkiem esi tikpat atbildīgs kā Tavi brāļi par saviem naudas līdzekļiem. Daži no viņiem šodien iegūtu vēl vairāk, ja savu īpašumu varētu iemānīt pret Tavu fizisko spēku. Nolikti tavā vietā, viņi čakli izlietotu kā garīgos, tā fiziskos spēkus un drīzi vien pārvarētu trūkumu un nebūtu nevienam cilvēkam neko parādā. Apstākļi it kā vērsas pret Tevi, bet ne jau tāpēc, ka Dievs Tev nevēlētu labu, bet gan tāpēc, ka Tu neizlieto to spēku, ko Viņš tev devis. Kungs nav paredzējis, ka taviem spēkiem vajadzētu bezdarbībā sarūsēt, bet gan lietojot Tu tos vēl vairāk attīstītu.

Reliģija, ko Tu atklāti atzīsti, uzliek Tev tādu pašu pienākumu sešas dienas strādāt kā Sabatā apmeklēt draudzes sapulci. Tu darbā neesi čakls. Tu, neko nepadarot, ļauj paiet stundām, dienām, pat nedēļām. Vislabākā svētruna, ko Tu varētu sludināt pasaulei, būtu patiesas reformas parādīšana dzīvē un savas ģimenes apgādāšanā. Apustulis saka: "Ja kāds negādā par savējiem un visvairāk par saviem mājas ļaudīm, tad viņš ir aizliedzis ticību un ir ļaunāks par neticīgu."

Tu taču apkauno Kunga lietu, iekārtojoties uz dzīvi kādā vietā, kur zināmu laiku ļauj vaļu slinkumam un pēc tam, lai apgādātu ģimeni, esi spiests iekrist parādos. Sos savus uz goda vārda aizņemtos līdzekļus Tu ne vienmēr esi centies samaksāt, bet parasti tikai pārceļies uz citu dzīvesvietu. Tomēr pasaulei ir tiesības sagaidīt, ka tie, kas saucas Bībeles kristieši, būtu pilnīgi godīgi. Tāpēc, ka viens cilvēks ir vienaldzīgs pret savu parādu nolīdzināšanu, draud briesmas, ka visus mūsu ļaudis var uzskatīt par neuzticamiem.

"Visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet jūs arī viņiem." Tas tikpat lielā mērā attiecas uz tiem, kas strādā ar savām rokām, kā uz tiem, kas var dot dāvanas. Dievs Tev ir piešķīris spēkus un darba prasmis, bet Tu to neesi izlietojis. Tev ir pietiekoši daudz spēka, lai pilnībā uzturētu savu ģimeni. (180) Vēl tad, kad zvaigznes mirdz, sastādi sev darba plānus un tos īsteno. Izpildi katru solījumu, ja tikai slimība Tevi nenoliek uz gultas. Labāk aizliedz sev barību un miegu, nekā pieļauj, ka Tevi apvainotu, piesavinoties to, kas taisnīgi pienākas citiem.

Panākumu kalnā nevar uzkāpt bez pūlēm. Nevienam nevajadzētu gaidīt, ka aizsniegs mērķi un iegūs

atzinību reliģiskās vai laicīgās lietās bez paša piepūles. Skriešanas sacīkstēs ne vienmēr uzvar ātrākais, un kaujā stiprākais, tomēr tas, kas strādā slinki, kļūs nabags. Neatmaidīgie un čaklie ne tikai paši ir lai-mīgi, bet tie lielā mērā sekmē arī citu laimi. Zināšanas un ērtības parasti iegūst, maksājot ar nopietnu uzcītību. Arī faraons izteica atzinību šai rakstura īpašībai, sakot Jāzepam: "Ja tu zini, kas starp taviem brāļiem ir krietni vīri, tad iecel tos par manu lopu uzraugiem."

Brālis X nekādi nav attaisnojams, ja par attaisnojumu nevar uzskatīt vieglas dzīves mīlēšanu un nespēju plānot un piespiest sevi strādāt. Vislabākais, ko viņš tagad varētu darīt, ir aiziet no mājām un strādāt tādu cilvēku vadībā, kas plāno viņa vietā. Viņš tik ilgi ir bijis bezrūpīgs un kūtrs pret sevi, ka varējies paveikt ļoti maz, arī bērniem rādot sliktu priekšzīmi. Tiem ir tēva rakstura zīmogs. Viņi ļauj mātei nest visas nastas. Kad tiem lūdz kaut ko darīt, tad viņi dara, bet viņos nav visiem bērniem vajadzīgās spējas saskatīt, kas jādara, lai bez sacišanas to paveiktu.

Sieviete ļoti kaitē sev un savai ģimenei, ja viņa blakus saviem mājas pienākumiem dara vēl citu ģimenes locekļu darbu, nes malku un ūdeni un reizēm pat skalda malku, kamēr vīrs ar dēliem kopīgās pārrunās kavē sev laiku, sēdot pie ugunskura. Dievs nekad nav domājis, ka sievietēm jābūt savas ģimenes vergiem. Daudzas mātes ir (181) rūpju pārslogotas, kamēr bērni nav audzināti dalīties mājas pienākumos. Un rezultātā māte jau priekšlaicīgi noveco un mirst, atstājot bērnus tieši tad, kad viņu nepieredzējušo kāju vadīšanai viņa ir visvairāk vajadzīga. Bet kas šeit ir vainīgs?

Vīram vajadzētu darīt visu iespējamo, lai aiztaupītu sievai rūpes un uzturētu priecīgu viņas garu. Nekad nevajadzētu bērnos veicināt vai pieļaut slinkumu, jo tas ātri kļūst par ieradumu. Ja spējas neizlieto lietderīgā darbā, tad tās novājinās vai arī rosīgi kalpo ļauniem nolūkiem.

Mans brāli, Tev vajadzīgs aktīvs, fizisks darbs. To rāda katrs Tavs sejas vaibsts. Tev nepatīk smagi strādāt, nedz pelnīt maizi ar sviedriem vaigā. Bet tas ir Dievaiepriekš noteiktais plāns visas dzīves gājumam.

Tu neizved līdz galam to, ko esi uzsācis. Tu neesi sevi pieradinājis pie sistemātiska darba. Vienlaicīgi dari tikai vienu darbu, un padari to labi un pareizi, pirms uzsāc nākamo. Tev vajadzētu būt noteiktām stundām, kad celties, kad lūgt un kad ēst. Daudzi dārgo laiku izšķiež gultā, tāpēc ka tas apmierina dabīgās tieksmes, bet citāda rīcība prasa piepūli. Viena izšķiesta rīta stunda ir neatgūstami zaudēta. Gudrais vīrs saka: "Es gāju gar sliņķa tīrumu un gar nejēgas vīna dārzu, un redzi, tur auga vienīgi nātres, vīna dārzs bija pilns dadžu, un akmeņu iežogojums ap to bija sabrucis. Kad es to redzēju, es to ņēmu pie sirds, liku vērā, nolūkojos uz to un mācījos no tā: tu gribi drusku gulēt un vēl drusku pasnaust, un drusku salikt rokas lai atpūstos! Bet tad tev tava nabadzība pienāks ātriem soļiem kā ceļiniece un tavs trūkums kā bruņots vīrs."

Tiem, kas vēlas, lai viņus atzīst par dievbijīgiem, vajadzētu izrotāt mācību, kuru atklāti pieņēmuši, un ar savu neapdomāto rīcību nedot citiem iemeslu nozākāt patiesību. "Neesiet nevienam neko parādā," saka apustulis. (182) Tev, mans brāli, tagad vajag nopietni ķerties pie darba, lai novērstu slinkuma ieradumu un izpirktu laiku. Ļauj pasaulei redzēt, ka patiesība ir reformējusi Tavu dzīvi.

PĀRCELŠANĀS UZ BETLKRĪKU

Mūsu Pestītājs sevi attēlo kā vīru, kas devies ceļā uz tālu zemi, atstādams savu namu īpašu kalpu uzraudzībā, dodot katram noteiktu darbu. Ikkatram kristietim ir savs pienākums kopīgā kalpošanas darbā Kungam. Mums nav jāmeklē sev viegla dzīve vai ērtības, bet gan par galveno uzdevumu jādara Kristus valsts uzcelšana. Nesavtīgas pūles, palīdzot un aplaimojot citus cilvēkus, ne tikai pierādīs mūsu mīlestību uz Jēzu, bet arī uzturēs mūsu ticību un pašāvēību uz Viņu, un mūsu pašu dvēseles pastāvīgi pieaugs žēlastībā un patiesības atziņā.

Dievs savus bērnus ir izkaisījis dažādās apdzīvotās vietās, lai morālajā tumsā, kas ietin zemi, uzturētu patiesības gaismu. Jo dziļāka tumsa ir ap mums, jo vairāk jāspīd gaismai no Dieva. Mēs varam tikt nolikti ļoti grūtos un pārbaudošos apstākļos, bet tas vēl nenozīmē, ka mēs neatrodamies Aizgādības norādītajā vietā.

Starp kristiešiem, kas Pāvila dienās dzīvoja Romā, apustulis piemin dažus no "ķeizara nama". Nekur morālā atmosfēra kristīgumam nevarēja būt nelabvēlīgāka kā Romas galmā, kur valdīja nežēlīgais un izvirtušais Nērons. Tomēr tie, kas pieņēma Kristu, atgriezušies imperatora dienestā, nedomāja, ka viņi drīkst atstāt savu pienākumu posteni. Un, sastopoties ar vilinošām kārdināšanām, niknu pretestību un briesmīgiem draudiem, viņi sniedza uzticīgu liecību par Kristu.

Kas pilnīgi paļausies uz dievišķo žēlastību, tas ar savu dzīvi pastāvīgi varēs liecināt par patiesību. Neviena neatrodas tādos apstākļos, (183) kur tas nevarētu būt paties un uzticīgs kristietis. Lai arī cik lieli būtu šķēršļi, visi, kas apņēmušies paklausīt Dievam, atklās, ka, ejot uz priekšu, viņiem pavērsies ceļš.

Tie, kas, pretestības apņemti, paliek uzticīgi Dievam, iegūs visvērtīgāko pieredzi. Viņu spēks pieaugs ar katru pārvarētu šķērslī un ar katru atraidītu kārdināšanu. So patiesību bieži neievēro. Ja kāds pieņem patiesību, tad draugi, kas nepareizi par tādiem saucas, baidoties, ka tam būs jāsastopas ar pārbaudījumiem un bēdām, nekavējoties cenšas viņam sagādāt mierīgāku vietu, un tas dodas tur, kur viss saskan ar viņa pieņemto nostāju. Bet vai viņa garīgais spēks tādā veidā pieaug? Vairākumā gadījumu nē. Viņš kļūst tikpat neizturīgs kā siltumnīcas augs! Viņš pārstāj būt nomodā, ticība kļūst vāja, un ne viņš pats pieaug žēlastībā, nedz arī citiem var palīdzēt.

Ja kādi baidās par to, vai neticības un pretestību vidū varēs palikt patiesībā, tad es tos lūdzu atcerēties ticīgos Nērona galmā. Nemiet vērā izlaidīgo dzīvi un vajāšanas, ar ko viņiem vajadzēja sastapties. Mācieties no šī piemēra būt drosmīgi, izturīgi un stipri ticībā.

Reizēm varētu būt vēlams ticībā jaunos pasargāt no lielām kārdināšanām vai pretestības un iekārtot viņus tur, kur tie varētu baudīt pieredzējušu kristiešu padomu un aprūpi. Bet tiem pastāvīgi vajadzētu atgādināt, ka kristieša dzīve ir nepārtraukta cīņa, ka iecietība pret kūtumu vai slinkumu var beigties liktenīgi.

Patiesību pieņēmušiem, mums nevajadzētu apvienoties ar tiem, kas tai pretojas, ne arī nostāties tur, kur būtu grūti dzīvot saskaņā ar savu ticību. Bet ikviens, kas pieņem patiesību, jau atrazdamies tādos apstākļos, lai rūpīgi pārdomā, pirms atstāj savu vietu. Var gadīties, ka Aizgādība vēlas, lai viņa iespaids un piemērs liktu citiem atzīt šo patiesību. (184)

Daudzi ģimenes saitēm ir savienojoties ar ticības pretiniekiem. Šie ticīgie bieži pakļauti lieliem pārbaudījumiem, bet, pateicoties dievišķajai žēlastībai, viņi tomēr, paklausot patiesībai, var pagodināt Dievu.

Mums kā Kristus kalpiem vajadzētu būt uzticīgiem tajā stāvoklī, kurā, kā Dievs to redz, mēs varētu izdarīt visiespaidīgāko pakalpojumu Viņam. Ja tiek piedāvātas izdevības plašākai kalpošanai, tad uz Meistara aicinājumu vajadzētu atsaukties, un Viņš mūs vadīs. Tomēr vajadzētu baidīties atstāt pašreizējo darba vietu, kamēr Kungs skaidri neparāda, ka mūsu pienākums ir kalpot Viņam citā laukā.

Dažādām darba nozarēm nepieciešamas dažādas spējas. Namdaris nav piemērots darbam pie laktas, tāpat kā kalējs galdnieka darbnīcā. Tirgotājs savukārt nezina, ko darīt pie slimnieka gultas, bet ārsts — grāmatvedībā. Tie, kam apņik Dieva uzticētais darbs un kas paši ieņem vietu, kur vai nu nevar vai negrib strādāt, tiks uzskatīti par kūtriem kalpiem. Kungs ikkatram ir devis savu darbu. Neviena no tā nav atbrīvots.

Mēs kā tauta ļoti lielā mērā neņemam vērā savu pienākumu strādāt par Dieva misionāriem tieši tajā vietā, kur Viņš mūs ir nolīcis. Daudzi, kārodami pēc plašāka darba lauka, novēršas no pašreizējā pienākuma un izdevībām. Daudzi iedomājas, ka citā vietā viņiem būtu vieglāk paklausīt patiesībai. Valda uzskats, ka lielākas draudzes bauda vairāk priekštiesību, tādēļ mūsu ļaudīm pieaug tieksme atstāt savu īpašo pienākumu posteni un pārcelties uz Betlkrīku vai uz kādas citas lielas draudzes apgabalu. Šāda rīcība ne tikai apdraud mūsu mazo draudžu labklājību un pat dzīvību, bet arī attur tieši no tā darba, ko Dievs mums uzticējis darīt, iznīcinot mūsu tautas garīgumu un derīgumu.

Nākdami gandrīz no visām Mičiganas draudzēm un mazākā mērā arī no citiem štatiem, mūsu brāļi un māsas ir (185) pārpildījuši Betlkrīku. Daudzi no tiem bija prasmīgi palīgi mazās draudzēs, un viņu aiziešana no tām šīs grupas padarīja vājas, dažos gadījumos pat pilnīgi dezorganizēja.

Vai tie, kas pārcēlušies uz Betlkrīku, šai draudzei ir palīdzējuši? Kad man šo jautājumu atklāja, es centos saskatīt, kur ir tie, kas nes dzīvu liecību par Dievu, kas sajūt nastu par jaunatni, kas iet no mājas uz māju, lūdzot kopā ar ģimenēm un strādājot viņu garīgo interešu labā. Es redzēju, ka šis darbs bija atstāts novārtā. Nākot uz šo lielo draudzi, daudzi domā, ka te viņiem nekas nebūs jādara. Tāpēc viņi saliek rokas klēpī un izvairās no jebkādas atbildības un piepūles.

Ir daži, kas šurp atnākuši tikai tāpēc, lai sev iegūtu materiālu labumu. Bet šī kategorija draudzei ir smaga nasta. Viņi velti aizņem zemi, un to neauglīgie zari aizsedz citiem kokiem Debesu saules godības pilno gaismu.

Dievam nepatīk, ka Betlkrīkā apmetas tik daudzi mūsu sludinātāji. Ja to ģimenes dzīvotu dažādos darba laukos, tad viņu lietderība būtu daudz lielāka. Ir taisnība, ka sludinātāji mājās pavada tikai īsu laiku, tomēr pastāv daudz vietu, kur šo laiku varētu izlietot, sniedzot ievērojami lielāku labumu Dieva lietai.

Uz daudziem Betlkrīkā Kristus saka: "Ko tu šeit dari? Un kā tu attaisnosi tev nozīmētā darba atstāšanu, ja tagad draudzei esi kļuvis vairāk par apgrūtinājumu nekā par palīgu?"

Brāļi, es jūs lūdzu, salīdziniet savu garīgo stāvokli ar to, kāds tas būtu, ja jūs būtu aktīvi iesaistījušies Kristus darbā. Draudzi iedrošinot un tai palīdzot, jūs būtu ieguvuši derīgu pieredzi un uzturējuši savu dvēseli Dieva mīlestībā. Vai, pārtraucot strādāt citu labā, jūsu mīlestība nav atdzisusi un dedzība pazudusi? Kā ir ar jūsu bērniem? Vai viņi ir stingrāk (186) nopamatojušies patiesībā un pilnīgāk nodevušies Dievam nekā pirms atnākšanas uz šo lielo draudzi?

Daži, kas jau ilgi saistīti ar Dieva darbu, ir izplatījuši iespaidu, kas izrādās liktenīgs garīgumam un dievbijībai. Sie pret Evaņģēliju nocietinājušies jaunieši sevi ietinuši pasaulīguma, necieņas un neticības atmosfērā. Vai jūs drīkstat riskēt pakļaut savus bērnus tādas sabiedrības ietekmei? Ja izglītības iegūšanai jāupurē Dieva pamatlūkumi un Viņa svētība, tad tiem būtu labāk pavisam palikt bez izglītības.

Starp jauniešiem, kas ieradušies Betlkrīkā, ir daži, kas kārdināšanu vidū saglabā uzticību Dievam. Tomēr tādu ir maz. Daudzus, kas, šurp nākot, bija uzticīgi patiesībai, Bībelei un reliģijai, neticīgi draugi ir pavedinājuši uz neceļiem, un, mājās atgriezušies, viņi tagad ir gatavi apšaubīt katru mums dārgo patiesības atziņu.

Brāļi, kas gatavojaties pārcelties uz Betlkrīku vai sūtīt turp savus bērnus, pirms šo soli sperat, iepriekš visu labi pārdomājiet. Ja šīs lielās pilsētas spēki nenostāsies savā sarga postenī, ja draudzes ticība un dievbijība nebūs atbilstoša tās priekšrocībām un izdevībām, tad šī ir visbīstamākā vieta, ko jūs varat izvēlēties. Šīs draudzes stāvokli esmu redzējusi tā, kā to redz eņģeļi. Ļaudis un arī sargi te ir garīgi piekrāpti. Viņi saglabā reliģijas formu, bet viņoņš pašos nevalda taisnības pamatlūkumi. Ja šajā draudzē nenotiks izšķiroša, redzama pārmaiņa, tad esošo skolu vajadzētu pārcelt uz kādu citu vietu.

Ja jaunieši, kas šeit jau dzīvojuši gadiem ilgi, būtu izlietojuši savas priekšrocības, tad vairāki, kas tagad ir neticīgi, būtu nodevušies sludināšanai darbam. Bet viņi patiesības apšaubīšanu ir uzskatījuši par augstāk attīstīta prāta pazīmi un ir lepojušies ar savu patstāvīgo un neticīgo (187) nostāju. Viņi ir nicinājuši zēlastības Garu un mīdījuši kājām Kristus asinis.

Kur ir tie misionāri, kam vajadzēja izaugt darba centrā? No Betlkrīkas katru gadu vajadzētu izsūtīt divdesmit līdz piecdesmit cilvēku, kas nestu Patiesību tumsā esošajiem. Tomēr dievbijība ir tik lielā mērā samazinājusies un pieķeršanās Kungam kļuvusi tik vāja, ka pasaulīgums, savtīgums un zemā morālā atmosfēra misijas darba degsmi ieaijājusi liktenīgā miegainībā.

Mums nevajag doties uz ārzemēm, lai kļūtu par misionāriem Dievam. Visapkārt ir druvas, "baltas plaujai", un, kas vien vēlas, var ievākt augļus "mūžīgai dzīvei". Kungs aicina daudzus Betlkrīkā esošos, kas mirst no garīga kūtruma, doties turp, kur viņu pūles vajadzīgas Dieva lietai. Izejiet no Betlkrīkas, pat ja tas prasa naudas upuri! Dodieties tur, kur varat būt par svētību citiem, tur, kur varat stiprināt kādu vāju draudzi! Izlietojiet spēkus, kurus Dievs jums devis.

Atbrīvojieties no garīgās miegainības! Strādājiet ar visiem spēkiem, glābjot paši sevi un citus! Tagad nav laika saukt "miers un drošība". Lai sludinātu patiesības vēsti, nav vajadzīgi daiļrunātāji. Tā jāatklāj ar vislielāko noteiktību. Tādēļ ir nepieciešami ļaudis, kas spēj rīkoties, kas draudzes šķīstīšanā un pasaules brīdināšanā strādātu ar dedzīgu un neatslābstošu enerģiju.

Jāveic liels darbs. Jāsprauž plašāki plāni. Jāatskan balsij, kas pamodina tautu. Cilvēki ar vāju un svārstīgu ticību nav tie, kas šajā nopietnajā krīzes laikā spēj vadīt darbu. Mums vajadzīga varoņu degsme un mocekļu ticība.

PASAULES GARS DRAUDZĒ

Par seno laiku svētajiem ir ziņots, ka Dievs nekaunējās saukties viņu Dievs. Un iemesls ir tas, ka viņi nekāroja laicīgu mantu, nemeklēja laimi pasaulīgos plānos vai centienos, bet visu savu īpašumu nolika uz Dieva altāra un to izlietoja Viņa valsts uzcelšanai. Viņi dzīvoja vienīgi Dievam par godu un skaidri paziņoja, ka virs zemes ir viesi un svešinieki, kas meklē labāku zemi, tas ir, Debesu Tēviju.

Viņu izturēšanās liecināja par ticību. Kungs varēja viņiem uzticēt savu patiesību un varēja pieļaut, ka pasaule no tiem saņem atziņu par Viņa gribu.

Bet kā tie, kas šodien sevi sauc par Dieva ļaudīm, sargā Viņa labo vārdu? No kā lai pasaule secina, ka viņi ir īpaši ļaudis? Kādu pierādījumu viņi dod par Debesu pavalstniecību? Apmierinot savas iegribas un mīlot ērtības, viņi rada nepareizu priekšstatu par Kristus raksturu. Un Dievam tos nav iespējams kaut cik ievērojamā veidā pasaules priekšā pagodināt, jo tas nozīmētu, ka Viņš apstiprina sava rakstura nepareizu attēlojumu.

Es runāju uz draudzi Betlkrīkā un jautāju: Kādu liecību jūs sniežat pasaulei? Atklājot jūsu rīcību, man rādīja šajā pilsētā nesen uzceltos dzīvojamus namus. Šīs celtnes ir kā daudzi pieminekļi jūsu neticībai mācībām, par kurām jūs sakāt, ka tās ievērojat. Šīs celtnes runā daudz spēcīgāk par svētrunām, kas atskan no paaugstinājuma. Es redzēju, ka pasaules cilvēki izsmejot un zobojoties norāda uz tām kā uz mūsu ticības noliedzējām. Tās liecina par to, ko viņu īpašnieki saka savā sirdī, proti: "Kungs kavējas ar savu atnākšanu."

Es skatījos uz daudzu apgērbi un klausījos to cilvēku sarunās, kas atklāti atzīst patiesību. Cik maz saskaņas ar patiesības pamatlikumiem! Bet apgērbs un sarunas atklāj, ko visaugstāk vērtē tie, kas sevi sauc par viesiem un svešiniekiem virs (189) Zemes. "Viņi ir no pasaules, tāpēc tie runā par pasauli, un pasaule tos klausās."

Visu to cilvēku mājokļos un apgērbā, kas tic šī laika svinīgajām patiesībām, vajadzētu atklāties puritāniskai vienkāršībai. Apgērbam vai dzīvojamo namu izrotāšanai izdotie līdzekļi ir mūsu Kunga naudas izšķiešana. Aplaupt Dieva lietu, tiek apmierināts lepnums. Uz mūsu iestādēm gulstas parādu nasta, un kā gan mēs varam sagaidīt, ka Kungs atbildēs mūsu lūgšanām, ja mēs paši nedarām, ko spējam, lai atvieglotu šīs grūtības?

Es vēlētos griezties pie jums ar tādiem pašiem vārdiem, kā Kristus uzrunāja Nikodēmu: "Jums jāpiedzimst no augšienes!" Tie, kuru sirdī valda Kristus, nejutīs vēlēšanos atdarināt pasaules ārišķību. Viņi visur nesīs krusta karogu, vienmēr liecinot par augstākiem mērķiem un cēlākiem tematiem, nevis par tādiem, kam nodevušies pasaules cilvēki. Mūsu apgērbam, mūsu sarunām, mūsu mājokļiem vajadzētu liecināt par svētīšanos Dievam. Ak, kāds spēks tad pavadītu tos cilvēkus, kas tādā veidā parādītu, ka viņi Kristus dēļ ir no visa atteikušies! Dievs nekaunētos tos atzīt par saviem bērniem. Viņš svētītu savus ļaudis, un neticīgā pasaule bītos Dievu.

Kristus ilgojas vareni strādāt Gara spēkā, tā pārliecinot un atgriežot grēciniekus. Bet, saskaņā ar dievišķo plānu, darbam jātiek veiktam ar Viņa draudzes starpniecību. Tomēr tās locekļi ir tik tālu atkāpušies no Viņa, ka Kungs vairs nevar īstenot savu gribu. Viņš vēlas strādāt ar naudas līdzekļiem, tomēr tie jālieto saskaņā ar Viņa raksturu.

Kas Betlkrīkā ir uzticīgi un patiesi? Lai tie nostājas Kunga pusē! Ja vēlamies, lai Dievs mūs varētu izlietot, mums vajadzīga personīga ticība un personīgi piedzīvojumi. Tagad var justies droši vienīgi tie, kas pilnīgi uzticas Dievam. Mums nevajag sekot nevienam cilvēcīgam piemēram, nedz paļauties uz kādu cilvēku atbalstu. Daudzi (190) pastāvīgi ieņem nepareizu nostāju un sper nepareizus soļus. Ja uzticēsimies viņu vadībai, tad nonāksim maldos.

Daži, kas apgalvo, ka Dievs tiem liek runāt, savā ikdienas dzīvē ticību aizliedz. Viņi cilvēkiem māca svarīgas patiesības, bet kuru šīs patiesības ir ietekmējušas? Kurš ir pārliecināts par grēku? Klausītāji zina, ka tie, kas šodien runā, rīt paši kā pirmie pievienosies izpriecām, jautrībai un vieglprātībai. Kad tie neatrodas uz paaugstinājuma, viņu iespaids mierina nenozēlojoša cilvēka sirdsapziņu un ir par iemeslu sludināšanas darba noniecināšanai. Viņi paši ir aizmiguši tieši uz mūžīgās pasaules robežas. Pie viņu apgērba ir dvēseļu asinis.

Ko dara Kristus uzticīgie kalpi? Viņi "ar ikvienu lūgšanu un pielūgšanu lūdz allaž Garā". Viņi lūdz vienatnē, sapulcē un visur, būdami nomodā visdažādākajos apstākļos. Tādi sajūt, ka dvēseles iet bojā, un nopietnā, pazemīgā ticībā lūdz Dievu viņu labā pildīt dotos apsolījumus. Viņu acu priekšā vienmēr ir Kristus Upura izpirkšanas maksa — salīdzināšana pie krusta. Viņu sludināšanas darbu apzīmogo mantotās dvēseles.

Dievs rāj savus ļaudis to lepnuma un neticības dēļ. Kungs tiem neatjaunos pestīšanas prieku, kamēr tie atkāpjas no Viņa Vārda un Viņa Gara liecībām. Kungs dos žēlastību tiem, kas viņu bīstas un staigā patiesībā, bet atraus savu svētību no visiem, kas pielīdzināsies pasaulei. Žēlastība un patiesība ir apsolīta pazemīgajiem un nožēlojošajiem grēciniekiem, bet pār dumpiniekiem ir pasludināts sods.

Draudze Betlkrīkā varētu būt brīva no elku pielūgšanas, tā varētu būt par paraugu citām draudzēm. Bet tā drīzāk ir gatava atkāpties no Dieva baušļiem, nekā atsacīties no draudzības ar pasauli. Draudze ir savienojusies ar pašas izvēlētajiem elkiem, un tāpēc, ka bauda laicīgu labklājību un jaunās pasaules labvēlību, (191) tā domā, ka ir bagāta Dieva atziņā. Bet daudzi tādā veidā liktenīgi pievilsies. Draudze ir zaudējusi savu dievišķo raksturu un garīgo stiprumu.

Es šai draudzei dodu padomu ievērot Pestītāja brīdinājumu: "Tad nu pārdomā, no kā tu esi atkritis; atgriezies un dari pirmos darbus. Bet, ja ne, tad Es nākšu pie tevis drīz un nostumšu tavu lukturi no tā vietas, ja tu neatgrieziesies."

VAI MĒS PRASĪSIM PADOMU SPIRITIST- ĀRSTIEM

"Kad Ahasja izkrita cauri savas augšstabas loga režģiem Samarijā, sasitās un gulēja slims, tad viņš nosūtīja vēstnešus un tiem sacīja: "Ejiet un iztaujājiet Ekronas dievu Baal-Zebubu, vai es no šīs slimības izveseļošos!" Bet tā Kunga eņģelis sacīja Elījam no Tisbes: "Celies, dodies pretī Samarijas ķēniņa sūtņiem un saki viņiem: Vai tad Israēlā nav Dievs, ka jūs ejat, lai izjautātu Ekronas dievu Baal-Zebubu? Tāpēc tas Kungs saka tā: No tās gultas, kur tu guli, tu vairs nepiecelsies, jo tu mirdams mirsi!"

Šis stāsts ļoti spilgti atklāj dievišķo nepatiku pret tiem, kas novēršas no Dieva un dodas pie sātana pārstāvjiem. Pirms tikko pieminētā notikuma Israēla valstī bija mainījušies valdnieki. Ahabs, Dieva sodīts, nomira, un tam sekoja viņa dēls Ahasja, nevērtīgs cilvēks, kas Kunga skatījumā darīja vienīgi ļaunu, pilnībā staigādams sava tēva un mātes pēdās un tāpat vadīdams Israēli grēkos. Viņš kalpoja Baalam un to pielūdza, tā kaitinādams Kungu, Israēla Dievu, līdzīgi savam tēvam Ahabam. Bet nepaklausīgā ķēniņa grēkiem tūlīt sekoja sods. Karš ar Moābu un pēc tam šis nelaiemes gadījums (192) liecināja par Dieva dusmām pret viņu.

Ak, cik daudz Visaugstākā brīnišķīgo darbu Israēla ķēniņš bija piedzīvojis sava tēva laikā! Kādu drausmīgu pierādījumu Dievs atkritušajam Israēlim bija devis par savām noteiktajām un negrozāmajām prasībām! Ahasja to visu zināja, tomēr viņš izturējās tā, it kā šie godbijību iedvesošie notikumi un pat viņa paša tēva briesmīgais gals būtu tikai tukšas baumas! Viņš savu sirdi nepazemoja Kunga priekšā, bet gan uzdrošinājās spert visnekaunīgāko soli dzīvē jau tā valdošajā bezdievībā. Viņš pavēlēja saviem kalpiem iet un vaicāt Baal-Zebubam, vai kļūs vesels.

No Ekronas elka ar tā priesteru starpniecību gaidīja ziņas par nākotnes notikumiem. Un šis uzskāts bija ieguvis tik plašu uzticību, ka to bieži apmeklēja liels skaits cilvēku no ievērojama attāluma. Šie pareģojumi un dotā informācija nāca tieši no tumsas lielkunga. Tas ir sātans, kas radīja un atbalsta elku pielūgšanu, lai cilvēku prātu novērstu no Dieva. Pateicoties viņa darbam, tiek uzturēta tumsas un melu valsts.

Ziņojums par ķēniņa Ahasjas grēku un saņemto sodu sniedz brīdinošu mācību, ka neviens nevar palikt nesodīts. Lai gan mēs negodājam pagānu dievus, tomēr tūkstoši pie sātana uzceltā altāra pielūdz tikpat patiesi, kā to darīja Israēla ķēniņš. Sodien ir plaši izplatīts tas pats pagānu elku pielūgšanas gars, lai gan zinātnes un izglītības iespaidā tas pieņēmis daudz smalkāku un pievilcīgāku formu. Katra diena mums dod jaunus bēdīgus pierādījumus, ka ticība drošajam pravietoju vārdam strauji samazinās, tā vietā cilvēku prātu arvien vairāk savaldzinot mānīcībai un sātanicajām burvestībām. Visi, kas nopietni nepētī Svētos Rakstus un katru vēlēšanos un nodomu dzīvē nepakļauj šai nemaldīgajai mērauklai, visi, kas lūgšanā nemeklē Viņa gribu, noteikti novirzīsies no pareizā ceļa un kritīs par upuri sātana krāpšanai. (193)

Pagānu orākuliem tagad atbilst spiritistu mēdiji, gaišreģi un zīlnieki. Noslēpumainās balsis, kas runāja Ekronā un Endorā, joprojām ar šāviem meliem maldina cilvēkus. Tumsas lielkungs ir tikai ietērpies jaunā maskā. Pagānu dievkalpošanas noslēpumi tagad ir aizvietoti ar mūsdienu burvju slepenajām biedrībām un seansiem, ar viņu neskaidrību un brīnumiem. To ziņojumus kāri uztver tūkstoši, kas atsakās pieņemt Gaismu no Dieva Vārda vai Viņa Gara. Kamēr tie ar nicināšanu runā par senatnes burvjiem, lielais krāpnieks tikai uzvaroši smejas, jo tie pakļaujas viņa citāda veida viltībām.

Viņa pārstāvji joprojām saka, ka dziedina slimības. Tie savu spēku izskaidro ar elektrību, ar magnētismu vai tā saucamajiem "simpātiskajiem dziedniecības līdzekļiem". Patiesībā tie ir tikai kanāli sātana enerģijas strāvojumiem. Tādā veidā viņš savaldzina cilvēka miesu un dvēseli.

Laiku pa laikam esmu saņēmusi vēstules no sludinātājiem, kā arī no draudzes locekļiem, kurās jautāts, vai es nedomāju, ka prasīt padomu ārstiem spiritistiem un gaišreģiem ir nepareizi. Laika trūkuma dēļ uz šiem lūgumiem neesmu atbildējusi, bet tieši tagad mana uzmanība atkal ir pievērsta

šim jautājumam. Šo sātana pārstāvju ir tik daudz un tik plaši izplatīties ieradums meklēt pie tiem padomu, ka, šķiet, ir nepieciešams teikt dažus brīdinošus vārdus.

Dievs mums ir devis iespējas iegūt zināšanas par veselības likumiem. Viņš mums ir uzlicis par pienākumu savus fiziskos spēkus saglabāt pēc iespējas labākā stāvoklī, lai mūsu kalpošana Viņam būtu patīkama. Tie, kas atsakās izlietot gaismu un zināšanas, kas žēlastībā noliktas viņu sniedzamības robežās, atmet vienu no tiem līdzekļiem, ko Dievs tiem dāvinājis garīgās un fiziskās dzīves vajadzībām. Viņi paši nostājas tur, kur būs pakļauti sātana viltībām.

Ne mazums šajā kristīgajā laikmetā un šajā kristīgajā tautā drīzāk (194) dodas pie ļaunajiem gariem, nekā uzticas dzīvajam Dieva spēkam. Māte, palikdama nomodā pie sava slimā bērna gultiņas, izsaucas: "Es vairāk neko nevaru darīt! Vai nav kāds ārsts, kas būtu spējīgs dziedināt manu bērnu?!" Un viņai pastāsta, cik brīnišķīgi ārstē kāds gaišreģis vai magnētisks dziedinātājs, un tā savu mīluli uztic šī cilvēka gādībai, ieliekot to tikpat tieši sātana rokās, it kā viņš stāvētu tai blakus. Daudzos gadījumos bērna turpmāko dzīvi pārvalda sātanicis spēks, kuru, šķiet, nav iespējams salauzt.

Daudzi nevēlas pūlēties, lai iegūtu zināšanas par veselības likumiem un vienkāršajiem veselības atjaunošanas līdzekļiem. Viņi nenostājas pareizās attiecībās ar dzīvi. Kad dabas likumu pārkāpšanas dēļ sākas slimība, tie necenšas savas kļūdas izlabot un tad lūgt Dievam svētību, bet iet pie ārstiem. Ja viņi izveseļojas, tad godu dod zālēm un ārstam. Viņi vienmēr ir gatavi dievināt cilvēka spēku un gudrību, jo, šķiet, nepazīst citu Dievu, kā vienīgi radīto būtņi — pīšļus un pelnus.

Es dzirdēju kādu māti, kas lūdzās neticīgu ārstu glābt viņas bērnam dzīvību. Kad es to sirsnīgi aicināju meklēt palīdzību pie Lielā Ārsta, kurš spēj glābt pilnīgi visus, kas tikai ticībā pie Viņa nāk, tā nepacietīgi novērsās. Te mēs sastopamies ar to pašu garu, kas izpaudās Ahasjas gadījumā.

Nav droši uzticēties ārstiem, kas nebīstas Dievu. Bez dievišķās žēlastības iespaida cilvēku sirds "ir viltīga pār visām lietām un samaitāta". Viņu mērķis — sevis izcelšana. Ak, kādas gan netaisnības nav slēptas zem ārsta nosaukuma apsega, kādas maldības tiek atbalstītas! Ārsts var apgalvot, ka tam ir liela gudrība un brīnišķīga prasme, kaut arī viņa raksturs ir izvīrtis un rīcība pretēja dzīvības likumiem. (195) Kungs, Dievs, mums apliecina, ka vēlas parādīt žēlastību un laipnību; Viņš mūs uzaicina bēdu dienās saukt uz Viņu. Vai tad mums jānovērsas no Viņa, lai uzticētos miesīgajam elkonim?

Nāciet līdz ar mani šajā slimnieka istabā. Tur guļ vīrs un tēvs, cilvēks, kas bijis par svētību sabiedrībai un Dieva darbam. Pēkšņi viņu skārusi slimība. Liekas, ka to iznīcina drudža ugunis. Viņš ilgojas izkaltušās lūpas veldzēt ar tīru ūdeni, dzesēt slāpes un atvēsināt karsto pieri. Un tomēr to nedrīkst darīt, jo ārsts ūdeni ir aizliedzis. Tiek dots uzbudinošs, stiprs dzēriens, ielejot ugunī vēl vairāk eļļas. Bet svētīgais, Debesu svētais ūdens, prasmīgi lietots, nodzēstu rijošās liesmas, taču tam liek atkāpties indīgo zāļu priekšā.

Kādu laiku daba cīnās par savām tiesībām, bet, beidzot uzvarēta, tā atsakās no tālākās cīņas, un nāve atbrīvo cietēju no sāpēm. Dievs vēlējās, lai šis cilvēks dzīvotu un būtu par svētību pasaulei, bet sātans apņēmās viņu iznīcināt, un ar ārsta palīdzību tas viņam izdevās. Cik ilgi mēs ļausim, ka tādā veidā tiek izdzēsti mūsu visdārgākie gaismas ķermeņi?

Ahasja sūtīja savus kalpus jautāt Baal-Zebumam Ekronā, bet elka dotās vēsts vietā viņš saņēma šausmīgu Israēla Dieva spriedumu: "Tu necelsies no gultas, kur tu guli, bet tev jāmirst!" Tas bija Kristus, kas pavēlēja Elijam teikt šos vārdus atkritušajam ķēniņam. Jehovam Imanuēlam bija iemesls būt ļoti neapmierinātam ar Ahasjas bezdievīgo rīcību. Ko gan Kristus nav darījis, lai mantotu grēcinieku sirdis un pamodinātu tajos nesvārstīgu ticību? Visos laikmetos Viņš ir nācis pie saviem ļaudīm, parādot vislielāko laipnību un nedzirdētu mīlestību. Viņš ir rādījis, ka Viņam "prieks bija pie cilvēku bērniem". Viņš ir bijis tuvu ar savu palīdzību visiem, kas Viņu patiesi meklējuši. "Visās viņu bēdās Viņš bija ar tiem, un Viņa vaiga eņģelis (196) tos izglāba. Savā mīlestībā un centienos viņus taupīt Viņš tos izglāba." Un tomēr Israēls atkrita no Dieva un pēc palīdzības griezās pie Kunga visnīknākā ienaidnieka.

Ebreji bija vienīgā ar patiesu Dieva atziņu pagodinātā tauta. Kad Israēla ķēniņš sūtīja jautāt pagānu orākulū, tad viņš ar to pagāniem paziņoja, ka vairāk uzticas viņu elkiem nekā savu ļaužu Dievam, Debess un Zemes Radītājam. Tādā pašā veidā Viņu apkauno tie, kas atklāti apliecina, ka pazīst Dieva Vārdu, tomēr novērsas no gudrības un spēka Avota, lai palīdzību vai padomu meklētu pie tumsas spēkiem. Ja Dieva dusmas iedegās par tādu ļaunā, elkiem kalpojošā ķēniņa rīcību, kā lai Viņš vērtē līdzīgu rīcību to cilvēku dzīvē, kas sevi apliecina par Viņa kalpiem?

Kāpēc ļaudis ir tik nelabprātīgi uzticēties Viņam, kas radīja cilvēku un kas ar vienu pieskārienu, ar vienu vārdu vai ar vienu skatu var dziedināt jebkuru slimību? Kurš gan ir cienīgāks saņemt mūsu uzticību nekā Tas, kas mūsu glābšanas dēļ pienesa tik lielu upuri? Apustuļa Jēkaba personā mūsu Kungs ir devis skaidrus norādījumus par mūsu pienākumu slimības gadījumā. Kad cilvēka palīdzība vairs neko nespēj, tad Dievs būs palīgs saviem ļaudīm, proti: "Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecajus un lai tie par viņu lūdz, viņu svaidīdami ar eļļu Kunga vārdā. Un ticības lūgšana izglābs neveselo, un Kungs pacels viņu." Ja tie, kas saucas Kristus sekotāji, ar skaidru sirdi parādītu tikpat daudz ticības Dieva apsolījumiem, cik viņi veltī sātāniskiem līdzekļiem, tie savā dvēselē un miesā izjustu Svētā Gara dzīvību dodošo spēku.

Dievs saviem ļaudīm dāvinājis lielu gaismu, tomēr tie nav nolikti ārpus kārdināšanu sniedzamības robežām. Vai mūsu vidū ir tādi, kas meklē palīdzību pie Ekronas dieviem? Uzlūkojiet šādu ainu, kas nav fantāzijas auglis. Cik daudz, pat starp Septītās dienas adventistiem, redzamas šīs raksturīgās iezīmes? Slimnieks, šķietami ļoti apzinīgs, tomēr fanātisks un (197) pašpaļāvīgs, atklāti izrāda savu necieņu veselības un dzīvības likumiem, kurus pieņem mūs kā tautu vadījusi dievišķā žēlastība. Viņš prasa, lai uzturu gatavotu tādā veidā, kas apmierinātu viņa slimīgās tieksmes. Tāda galda vietā, uz kura atrodas veselīgs uzturs, viņš labāk izvēlas restorānu, tāpēc ka tur var neierobežoti izdabāt savai ēstkārei. Vārdos būdams labs atturības aizstāvis, viņš tomēr neievēro tās pamatlikumus. Viņš vēlas sev panākt atvieglojumus, bet atsakās par to maksāt ar pašaieliedzību. Šis vīrs zemojas samaitātas ēstkāres altāra priekšā. Viņš ir tā pielūdžējs. Spēki, kas svētoti un cēlināti, varēja tik izlietoti par godu Dievam, tagad ir novājējuši un spēj veikt tikai ļoti ierobežotu kalpošanas darbu. Starp dabas likumu neievērošanas sekām ir uzbudinātība, neskaidrs prāts un saspīlēti nervi. Tāds cilvēks ir neveiksmīnieks, uz kuru nevar paļauties.

Kam ir drosme un goda sajūta, lai brīdinātu par briesmām, tas izpelnās viņa nepatiku. Jau vissīkāmais iebildums vai pretestība pamodina viņā kauninieciskas jūtas. Bet tad rodas izdevība spēku meklēt pie kāda, kas viņam palīdz ar burvestībām. Šim avotam viņš pievēršas ar lielu dedzību un ir labprātīgs ziedot laiku un naudu, cerēdams iegūt piedāvāto labumu, bet nonāk ļaunuma valgos un tiek pievilts. Cildināts tiek burvja spēks, kā rezultātā arī citi tiek ietekmēti viņam sekot. Tādā veidā tiek apkaunots Israēla Dievs, kamēr sātana spēks saņem godu un pateicību.

Es Kristus vārdā vēlos uzrunāt tos, kas saucas par Viņa sekotājiem. Pieaudziet ticībā, ko esat saņēmuši iesākumā! Izvairieties no zaimojošām un tukšām runām! Nepaļaujieties uz burvju mākslu, bet ticiet dzīvajam Dievam! Nolādēta ir tā taka, kas ved uz Ekronu un Endoru! Kājas, kas uzdrošinās kāpt uz aizliegtās zemes, klups un kritis! Israēlā ir Dievs, pie kura ir glābšana visiem apspiestajiem un nomāktajiem. Taisnība ir Viņa troņa pamats.

Mums draud (198) briesmas jau pie vismazākās atkāpšanās no Kunga norādījumiem. Nogriežoties no skaidrās pienākumu takas, radīsies tādu apstākļu ķēde, kas it kā neatvairāmi mūs vilks tālāk un tālāk no pareizā. Nevajadzīga tuvība ar tiem, kas necienī Dievu, novedīs no ceļa, pirms to apzināties. Baires apvainot pasaulīgus draugus mūs atturēs izteikt pateicību Dievam un atzīt savu atkarību no Viņa. Mums cieši jāturas pie Dieva Vārda. Mums vajadzīgi Viņa brīdinājumi un apsolījumi. Mums nepieciešams nevainojams piemērs, kas dots vienīgi mūsu Pestītāja dzīvē un raksturā.

Dieva eņģeļi sargās Viņa ļaudis, kamēr tie ies pa pienākuma ceļu, bet nekāda apsardzība nav apsolīta tiem, kas apzināti uzdrošinās stāties uz sātana zemes. Lielā viltnieka aģents sacīs un darīs visu, lai tikai sasniegtu savu mērķi. Nav svarīgi, vai viņš sevi sauc par spiritistu vai ārstu ekstrasensu. Ar jauku izlikšanos viņš iegūst nepiesardzīgā uzticēšanos. Viņš šaka, ka lasa visu to cilvēku dzīves stāstus un izprot viņu grūtības un bēdas, kuri vien pie viņa griežas. Slēpjoties gaismas eņģeļa maskā, kamēr sirdī ir elles melnums, viņš parāda lielu interesi par sievietēm, kas meklē viņa padomu, un tām stāsta, ka visas bēdas ir radušās nelaimīgas laulības rezultātā. Tas varbūt ir arī patiesība, bet tāds padomdevējs šādu stāvokli nerada labāku. Viņš stāsta, ka viņām vajadzīga līdzjūtība un mīlestība. Un, izliekoties esam ļoti ieinteresēts to labklājībā, viņš savaldzina neko ļaunu nedomājošo upuri, līdzīgi kā čūska savaldzina drebošu putnu. Un drīz upuris ir viņa varā, kam seko briesmīgs turpinājums — grēks, negods un dzīves sabrukums.

Šādu netaisnības strādnieku nav maz. Viņu ceļš iezīmēts ar izpostītām mājām, sabojātu slavu un salauztām sirdīm. Bet par to visu pasaule neko daudz nezina. Tie joprojām turpina gūstīt jaunus upurus, un sātans gavilē par radīto postu. (199)

Redzamā pasaule ir cieši saistīta ar neredzamo. Ja varētu pacelt priekškaru, mēs ieraudzītu ļaunos eņģeļus cenšamies mūs nomākt ar savu tumsu un pieliekot visas pūles, lai mūs pievilto un iznīcinātu. Bezdievīgos cilvēkus apņem, ietekmē un atbalsta ļaunie eņģeļi. Bet ticības un lūgšanu vīrs savu dvēseli ir nodevis dievišķai vadībai, un Dieva eņģeļi tam nes spēku un gaismu no Debesīm.

Neviens cilvēks nevar kalpot diviem kungiem. Atšķirība starp gaismu un tumsu nav lielāka kā atšķirība starp kalpošanu Dievam vai sētanam. Pravielis Elija šo jautājumu parādīja pareizā gaismā, bezbailīgi aicinot atkritušo Israēlu: "Ja Kungs ir Dievs, kalpojiet viņam, bet, ja Baals tas ir, tad kalpojiet tam!"

Tie, kas pakļaujas sātana burvestībām, var lielīties ar ievērojamu ieguvumu, bet vai tas ir pierādījums, ka viņu ietais ceļš ir saprātīgs un drošs? Ko dod dzīves laika pagarināšana? Vai par to beidzot netiek maksāts ar Dieva gribas neievērošanu? Katrs šāds šķietams ieguvums galu galā izrādīsies par neatgūstamu zaudējumu. Mēs nevaram nesodīti noārdīt nevienu barjeru, ko Dievs uzcēlis savu ļaužu aizsardzībai pret sātana varu.

Mūsu vienīgā drošība — veco robežlīniju saglabāšana! "Pie bauslības un liecības, ja tie tā nerunās, tad auseklis tiem neausīs!"

SKATĪŠANĀS UZ JĒZU

Daudzi savā reliģiskajā dzīvē pieļauj nopietnu kļūdu, pievēršot uzmanību savām jūtām un pēc tām spriežot par savu augšupeju vai pagrimumu. Jūtas nav drošs kritērijs. Mums nevajag sevī meklēt pierādījumu, ka Dievs mūs pieņēmis. Mēs tur neatradīsim neko citu, kā vienīgi to, kas atņem drosmi. Mūsu vienīgā cerība ir skatīties "uz Jēzu, (200) ticības iesācēju un pabeidzēju". Viņā ir viss, kas iedvesmē cerību, ticību un drosmi. Viņš ir mūsu taisnība, mierinājums un līksmība.

Visi, kas mierinājumu meklē sevī, pagurs un pievilsies. Mūsu vājuma un necienības izjūtai vajadzētu mums likt sirds pazemībā atsaukties uz Kristus salīdzinošo upuri. Paļaujoties uz Viņa nopelni, mēs atradīsim atvieglojumu, mieru un prieku. Viņš izglābj pilnīgi visus, kas caur Viņu nāk pie Dieva.

Mums ik dienas, ik stundas jāuzticam Jēzum. Viņš ir apsolījis, ka, kādas būs mūsu dienas, tāds būs mūsu spēks. Viņa žēlastībā mēs spējam nest visas pašreizējās nastas un pildīt mums uzdotos pienākumus. Bet daudzi jūtas nomākti, paredzot grūtības nākotnē. Viņi pastāvīgi cenšas rītdienas nastas ienest šodienā. Tādā veidā liela daļa no visām to bēdām pastāv tikai iedomās. Par tādām Jēzus neko nav teicis. Viņš apsola žēlastību vienīgi attiecīgajai dienai. Viņš mums pavēl sevi neapgrūtināt ar rītdienas rūpēm un raizēm, jo "ikvienai dienai pietiek pašai savu bēdu".

Ieradums domāt par varbūtējām likstām ir negudrs un nekristīgs. Tā rīkojoties, mēs nespējam priecāties par tagadnes svētībām un paliek neizlietotas arī pašreizējās izdevības. Kungs prasa, lai mēs izpildām šodienas pienākumus un izturam tās pārbaudījumus. Mums šodien ir jābūt nomodā, lai nenoziedzamies ne vārdos, ne darbos. Mums šodien vajag slavēt un godāt Dievu. Mums dzīvā ticības spēkā jāuzvar ienaidnieks šodien. Mums šodien jāmeklē Dievs un jāņem nepalikta mierā, ja Viņš nav mūsu tuvumā. Mums vajadzētu būt modriem, strādāt un lūgt, it kā tā būtu mūsu pēdējā diena. Cik sasprindzināti nopietna tad būtu mūsu dzīve! Cik uzmanīgi mēs sekotu Jēzum visos savos vārdos un darbos!

Maz ir to, kas pareizi novērtē un izlieto lūgšanas dārgo priekšrocību. Mums vajadzētu iet pie Jēzus un stāstīt Viņam visas savas vajadzības. Mēs Viņa priekšā varam nest mūsu sīkās rūpes un sarežģījumus, (201) kā arī lielās bēdas. Lai arī kas mūs uztrauktu un sāpinātu, visu to vajadzētu lūgšanā izteikt Kungam. Ja sapratīsim, ka ikkatrā solī mums vajadzīga Kristus klātbūtne, tad sētanam būs maz iespēju mums uzmaukties ar savām kārdināšanām. Viņš pārdomāti cenšas mūs atraut no vislabākā un vislīdzīgākā Drauga. Bez Jēzus mums nevienam citam nevajadzētu pilnīgi uzticēties. Ar Viņu varam droši runāt par visu, kas mūsu sirdī.

Brāji un māsas, kad jūs sapulcējaties, lai kopīgi lūgtu, tad ticiet, ka Jēzus ir ar jums; ticiet, ka Viņš grib jūs svētīt. Novērsiet acis no sevis; skatieties uz Jēzu, runājiet par Viņa nesalīdzināmo mīlestību. Uzskatot Viņu, jūs tiksiet pārvērsti Viņa līdzībā. Kad jūs lūdzat, esiet īsi, skarot tieši jautājuma būtību. Nenoturiet Kungam svētrunu ar savām garajām lūgšanām. Lūdziet dzīvības maizi, kā izsalcis bērns lūdz maizi no sava laicīgā tēva. Dievs mums dāvās katru vajadzīgo svētību, ja mēs Viņu lūgsim ticībā un ar skaidru sirdi.

Sludinātāju lūgšanas pirms to uzrunām bieži ir garas un nepiemērotas. Tās sevī ietver veselu rindu tematu, kam nav sakara ar attiecīgā gadījuma vai ļaužu vajadzībām. Šādas lūgšanas ir piemērotas vienatnē, bet ne atklātībā. Klausītāji nogurst un ilgojas, kaut sludinātājs drīzāk beigtu. Brāji, lūdziet tā, lai ļaudis lūgtu līdz ar jums. Ējiet pie sava Pestītāja ticībā un stāstiet Viņam, kas jums šajā gadījumā vajadzīgs. Lai dvēsele lielās ilgās sauc uz Dievu pēc attiecīgajā brīdī vajadzīgās svētības.

Lūgšana ir vissvētākais dvēseles darbs. Tai vajadzētu būt sirsnīgai, godīgai, pazemīgai un nopietnai — atjaunotas sirds ilgām, kas izteiktas svētā Dieva klātbūtnē. Kad lūdzējs sajūtis, ka viņš atrodas Dievības tuvumā, tad paša "es" tiks aizmirsts. Tas nevēlēsies izrādīt cilvēcīgas spējas; tas necentīsies patikt cilvēka ausij, bet gan iegūt dvēseles kāroto svētību. (202)

Ja mēs tikai lūgtu Kungu piepildīt to, ko Viņš ir sacījis, ak, kādas svētības tad mēs saņemtu! Tad atskanētu vēl dedzīgākas un ietekmīgākas lūgšanas. Kristus grib palīdzēt visiem, kas Viņu meklē ticībā.

VAJADŽĪGI STRĀDNIKI

Pasaulīguma un savtīguma gars laupījis draudzei daudz svētību. Mums nav tiesību patvaļīgi spriest, ka draudzes ierobežotais derīgums izskaidrojams ar dievišķās gaismas un spēka atraušanu. Panākumu mērs, kas pagātnē sekoja pareizi vadītām pūlēm, runā preti šādiem uzskatiem. Sekmes vienmēr ir dāvātas atbilstoši paveiktajam darbam. Vienīgais iemesls, kas ierobežojis draudzes derīgumu, ir darba un rūpju trūkums. Ir panīcis misijas gars; dievbijība kļuvusi vāja; draudzes locekļos mājō savtīgums un alkatība, mantkāriība un krāpšana.

Vai Dievs neliekas redzam šīs lietas? Vai Viņš nevar lasīt sirds nodomus un nolūkus? Nopietna, dedzīga satriektas un nožēlas pilnas sirds lūgšana atvērtu tiem Debesu logus un liktu plūst žēlastības straumēm. Skaidrs, neatlaidīgs skats uz Kristus krustu pārvarētu viņu pasaulīgumu un pildītu dvēseli ar pazemību, nožēlu un pateicību. Tad tie saprastu, ka nepieder sev pašiem, bet ir atpirkti ar Kristus asinīm.

Draudzi skārusi nāvējoša garīga slimība. Tās locekļus ievainojis sātans, bet viņi, lai varētu dzīvot, neuzlūko Kristus krustu, kā reiz israēlieši skatījās uz vara čūsku. Pasaule no viņiem prasa tik daudz, ka tiem neatliek laika pietiekoši ilgi raudzīties uz Golgātas krustu, lai redzētu tā godību un sajūtu tā spēku. Kad viņi šād un tad uz brīdi atskārst, ka patiesība prasa pašizliedzību un nodošanos, tad tas tiem nepatīk, un viņi savu uzmanību (203) vērs citā virzienā, lai to visu ātrāk aizmirstu. Kungs nevar savus ļaudis darīt derīgus un prasmīgus, kamēr tie necenšas pakļauties Viņa dotajiem nosacījumiem.

Visur cilvēki ļoti alkst pēc gaismas, ko Dievs devis saviem ļaudīm; bet šie saucieni pa lielākajai daļai izskanējuši velti. Kurš sajūt pienākumu svētīties Dievam un Viņa darbam? Kur ir jaunieši, kas sagatavojas, lai atsauktos šim aicinājumam? Mūsu priekšā atvērti milzīgi lauki, kuros patiesības gaisma vēl nekad nav iespiedusies. Kurp vien mēs skatāmies, tur redzam bagātīgu ražu, kas gatava plaujai, bet nav neviena plāvēja. Tiek pienestas lūgšanas, lai patiesība uzvarētu. Kā lai tās saprot, brāļi? Kādus panākumus jūs vēlaties? Panākumus slinkošanā un jūsu savtīgo iegribu apmierināšanā, vai panākumus, kas rastos un attīstītos paši no sevis, bez jebkādas piepūles no jūsu puses?

Draudzē jānotiek izšķirošai pārmaiņai, kas tos, kas atdusas uz savām mielēm, nostādītu neērtā stāvoklī, jo tikai tad darba laukā varēs izsūtīt šim svinīgajam darbam piemērotus strādniekus. Ir vajadzīga atmoda un garīga atjaunošanās. Jāceļas kristīgas dievbijības temperatūrai. Jāsprauž un jāīsteno plāni, lai patiesību darītu zināmu visām tautām virs zemes. Tos, kas saucas Kristus sekotāji, sātans ieaijā miegā, kamēr dvēseles ap tiem iet bojā. Ar ko viņi aizbildināsies Kunga priekšā par savu nolaidību?

Uz draudzi attiecas Kristus vārdi: "Kāpēc jūs visu dienu stāvat bez darba?" Kāpēc jūs nestrādājat kādā Viņa vīna kalna darba nozarojumā? Atkal un atkal Viņš jums ir pavēlējis: "Ejiet jūs arīdzan vīna kalnā, un kas nākas, to jūs dabūsi." Bet lielākais vairums šo no Debesīm nākošo, laipno aicinājumu ir atstājis neievērotu. Vai tagad nav pēdējais laiks, lai paklausītu Dieva pavēlēm? Katram atsevišķam cilvēkam, kas saucas Kristus vārdā, darāms savs darbs. Balss no Debesīm (204) jūs svinīgi aicina pildīt savu pienākumu. Ņemiet vērā šo balsi un ejiet tūlīt strādāt kādā vietā, kādā no darba nozarojumiem. Kāpēc jūs šeit visu dienu stāvat bez darba? Uz jums gaida darbs, — darbs, kas prasa jūsu vislabākos spēkus. Katrs dārgais dzīves mirklis ir saistīts ar kādu pienākumu, ko jūs esat parādā Dievam vai cilvēkiem, un tomēr jūs stāvat bez darba!

Lielais dvēseļu glābšanas darbs tomēr būs jāpadara. Šajā darbā ir iesaistīts katrs godības eņģelis, kamēr katrs tumsas dēmons tam pretojas. Kristus, nākot uz šo pasauli ar mūžības mīlestību sirdī un piedāvājot cilvēkam kļūt par visas Viņa bagātības mantinieku, mums uzskatāmi parādījis dvēseles lielo vērtību. Viņš atklāj Tēva mīlestību pret vainīgo cilvēci un parāda Dievu kā taisnu un kā taisnojošu tiem, kas tic.

"Kristus neizpatika pats sev." Viņš neko nedarīja sevis dēļ; Viņš strādāja kritušās cilvēces labā. Viņa klātbūtnē savtībai jāpaliek kaunā. Viņš pieņēma mūsu dabu, lai varētu ciest mūsu vietā. Savtība kā

pasaules grēks ir kļuvusi par valdošo grēku arī draudzē. Upurēdams sevi cilvēku labā, Kristus deva triecienu savtībai pašā saknē. Viņš nepaturēja neko, ne savu godu, ne Debesu godību, un atbilstošu pašai ziedzību un upuri. Viņš gaida no tiem, kurus Viņš nāca svētīt un glābt. No katra tiek prasīts, lai tas strādātu savu spēju apjomā. Par godu Dievam jāatsakās no katra laicīga apsvēruma. Pēc laicīgām priekšrocībām mums vajadzētu ilgoties vienīgi tāpēc, lai varētu vēl labāk sekmēt Dieva lietu.

Kristus un Viņa sekotāju interesēm vajadzētu būt vienotām; bet pasaule spriež, ka tās ir dalītas un atšķirīgas, jo tie, kas prasa, lai tos atzīst par kristiešiem, pēc saviem personīgajiem mērķiem dzenas tikpat dedzīgi un personīgo mantu izšķiež tikpat savtīgi kā tie, kas nesauca Kristus vārdā. Laicīgai labklājībai pieder pirmā vieta; nekas netiek vērtēts līdzīgi tai. Kristus lietai jāgaida, kamēr tie sakrās kādu noteiktu daļu paši sev. Viņiem jāpavairo savi ienākumi, lai notiktu, kas (205) notikdams. Lai dvēseles iet bojā bez patiesības atziņas! Bet kāda vērtība ir dvēselei, par kuru nomiris Kristus, salīdzinot ar viņu ienākumiem, tirdzniecības pasākumiem, namiem un laukiem? Vai dvēselēm jāpagaida, kamēr viņi būs sagatavojušies kaut ko darīt? Dievs šos Mamona algādžus nosauc par kūtriem un neuzticīgiem kalpiem. Kunga mantu viņi atdod par ērtībām un baudām. "Es" ir viņu elks.

Neko nedarīt, lai vadītu dvēseles pie Jēzus, kas upurēja visu, lai mums būtu pieejama pestīšana! Savtība no draudzes izdzen labdarību un Kristus mīlestību. Miljoni no Kunga naudas ir izšķiesti laicīgu iekāru apmierināšanā, bet Viņa mantu nams atstāts tukšs. Es nezinu, kā šo patiesību jums atklāt tā, kā tā ir parādīta man. Katru gadu tiek izdots tūkstošiem dolāru, lai apmierinātu tieksmi lepoties ar drēbēm. Tieši šos līdzekļus vajadzēja izlietot mūsu misijās. Man ir rādītas ģimenes, kas savus galdus apkrauj ar gandrīz visiem iespējamiem gardumiem un apmierina gandrīz katru tieksmi pēc smalka apģērba. Viņi iesaistījušies veiksmīgos tirdznieciskos pasākumos vai pelna labu algu, bet gandrīz katru dolāru ir izdevuši sev vai savām ģimenēm. Vai tas atdarina Kristu? Kādu nastu tie izjūt attiecībā uz uzmanīgu līdzekļu izlietošanu un savu tieksmju aizliegšanu, lai virs zemes vairāk varētu darīt Dieva darba virzīšanai uz priekšu? Ja daļu no šiem līdzekļiem varētu izlietot vecākais sludinātājs Endrjūss, tad tie viņam būtu liela svētība un sniegtu priekšrocības, kas pagarinātu viņa dzīvi. Ja būtu vairāk līdzekļu, ko ieguldīt lielāku plānu īstenošanā, tad misionāru darbu varētu simtkārt paplašināt. Bet līdzekļi, ko Dievs paredzējis tieši šim mērķim, izdoti par lietām, kas likušās nepieciešamas ērtībām un laimei un kuru iegāde nebūtu grēks, ja līdzekļi nebūtu bijuši tik vajadzīgi patiesības izplatīšanai. Cik daudzi no jums, mani brāļi, meklējat paši savu labumu, bet ne to, ko vēlas Jēzus Kristus! (206)

Iedomājieties, ka Kristus mājā katrā sirdī un no draudzes ir izraidīta savtība visās tās formās, kāds tad būtu iznākums? Tikpat patiesi kā draudzē, kuru Kristus sākumā dibināja, tad visur būtu redzama saskaņa, vienība un brāļu mīlestība. Visur valdītu kristīga rosme. Visa draudze tiktu aizdedzināta upura liesmās par godu Dievam. Katrs kristietis altāra ugunī iemestu savas pašai ziedzības augli. Būtu vērojama daudz lielāka rosība jaunu, lietderīgu darbu metožu meklēšanā un daudz enerģiskāk pētītu, kā tuvoties nabaga grēciniekiem, lai tos glābtu no mūžīgās bojāejas.

Ja mēs tērptos vienkāršā, pieticīgā apģērbā, necenšoties atbilst modei; ja uz mūsu galdiem būtu vienkārša, veselīga barība un mēs izvairītos no kārumiem un izšķērdības; ja mūsu nami būtu celti ar atbilstošu vienkāršību un iekārtoti ar tāda paša veida mēbelēm, tad tas liecinātu par patiesības svētojošo spēku un atstātu izteiksmīgu iespaidu uz neticīgajiem. Bet, kamēr mēs šajos jautājumos piemērojamies pasaulei, dažos gadījumos, kā šķiet, cenšoties pasaulīgos pārspēt divainos izgudrojumos, patiesības sludināšanai būs tikai maza ietekme vai arī tās nebūs vispār. Kas ticēs šim laikam dotajai svinīgajai patiesībai, ja tie, kas savos vārdos apliecina ticību, ar darbiem to aizliedz? Ne Dievs mums ir aizslēdzis Debesu logus, bet gan mūsu pašu pakļaušanās pasaules ieradumiem un praksei.

Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā minētais trešais eņģelis attēlots, ātri lidojot debesu vidū un saucot: "Se ir tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus ticību." Šie vārdi atklāj Dieva ļaužu darbu raksturu. Viņiem ir tik ļoti svarīga vēsts, ka, sniedzot to pasaulei, tie attēloti kā lidojoši. Viņi savās rokās tur dzīvības maizi badā mirstošajai pasaulei. Tos spiež Kristus mīlestība. Tā ir (207) pēdējā vēsts. Neviena cita tai nesekos; kad šī vēsts būs padarījusi savu darbu, vairs neatskanēs neviens žēlastības aicinājums. Ak, cik liela atbildība gulstas uz visiem mums, lai cilvēki sadzirdētu šo laipno, žēlastības pilno ielūgumu. "Un Gars un līgava saka: Nāc! Un kas to dzird, lai tas saka: Nāc! Un kam slāpst, tas lai nāk. Un kam gribas, tas lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas."

Ikvienam, kas dzird, jāsaka: Nāc! Ne tikai sludinātājiem, bet arī ļaudīm. Visiem jāsavienojas aicināšanā. Ne tikai ar vārdiem, bet arī ar raksturu un apģērbu — visam jāatstāj mantojošs iespaids. Mēs esam darīti par aizbildņiem pasaulei, par tās Personas gribas izpildītājiem, kas cilvēkiem mantojumā atstājusi svēto patiesību. Kaut visi spētu izjust Dieva dāvatās uzticības augsto vērtību un godību!

DIEVA ZĪMOGS

"Tad es dzirdēju, ka Viņš sauca stiprā balsī: 'Tuvojas soda izpildīšanas diena pilsētai. Ikviens lai ņem savu iznīcināšanas ieroci rokā.'"

Dieva godība "uzsauca tam vīram, kas bija tērpies lina audeklā un kam pie jostas bija rakstāmie rīki, šos vārdus: 'Ej pa pilsētu, pa Jeruzālemi, šķērso to un apvelc uz pieres zīmi visiem tiem vīriem, kas sūdzas un skumst par visām negantībām, kādas notiek pilsētā.' Bet citiem Viņš sacīja, man dzirdot: 'Ejiet viņam pakal pa pilsētu un kaujiet nost! Jūsu acis lai nežēlo, un nesaudzējiet neviena. Kaujiet nost sirmgalvjus un jaunekļus, jaunavas, bērnus un sievas, kamēr visi pagalam. Bet neaizskariet neviena, kam ir zīme. Un iesāciet ar Manu svētnīcu!' Tad tie iesāka ar vecajiem, kas stāvēja Tempļa priekšā."

Jēzus jau gatavoja atstāt Debesu (208) svētnīcas žēlastības krēslu, uzvilkt atriebēja tērpu un izliet savas dusmas sodībās pār tiem, kas nav atsaukušies uz Dieva doto gaismu. "Tā kā tiesu par ļauniem darbiem nespriež tik drīz, tad cilvēku bērnu sirdis pildās ar drosmi darīt ļaunu." Tie, kas nebistas Dievu un nemīl patiesību, redzot Kunga pacietību un lielo lēnprātību, nekļūst jūtīgāki, bet gan nocietina savu sirdi uzsāktajā ļaunajā ceļā. Bet pat Dieva lēnprātībai ir robežas, un daudzi jau tās pārkāpj. Viņi ir pārsnieguši žēlastības robežas, un tāpēc Dievam vajag iejaukties un aizstāvēt savu godu.

Par amoriešiem Kungs sacīja: "Un ceturtā paaudze atgriezīsies šeit, jo amoriešu grēku mērs vēl nav pilns." Lai gan šī tauta pievērsa sev uzmanību ar elku pielūgšanu un morālu pagrimumu, tomēr tā savas netaisnības kausu vēl nebija piepildījusi, un Dievs nedeva pavēli par tās pilnīgu iznīcināšanu. Ļaudīm vajadzēja redzēt dievišķā spēka spilgtāku atklāšanos, lai nebūtu nekāda iemesla aizbildināties. Līdzjūtīgais Radītājs bija gatavs paciest viņu netaisnību līdz ceturtajai paaudzei. Un tad, kad nebija redzama nekāda pārmaiņa uz labo pusi, pār tiem nāca Viņa sodības.

Ar nemaldīgu noteiktību bezgalīgais Dievs ved pārskatus par visām tautām. Kamēr ar aicinājumiem atgriezties vēl tiek piedāvāta Viņa žēlastība, šie pārskati paliek nenoslēgti; bet, kad skaitļi sasniedz kādu zināmu Dieva noteiktu lielumu, tad darbu sāk Viņa dusmas. Pārskats tiek slēgts. Dievišķā pacietība izbeidzas. Žēlastība vairs nelūdz viņu labā.

Raugoties pāri laikmetiem, pravietim tika parādīts šis laiks. Mūsu laikmeta tautas ir saņēmušas tādas žēlastības dāvanas, kādas nekad iepriekš nav sniegtas. Tām dotas visizmeklētākās Dieva svētības, bet pretī to vārdiem atzīmēts pieaugošs lepnums, mantkārība, elku pielūgšana, Dieva nicināšana un (209) zemiska nepateicība. Tautas strauji noslēdz rēķinus ar Dievu.

Bet tas, kas man lika nodrebēt, ir fakts, ka visur valdošā netaisnība ir aptraipījusi ļaudis, kas saņēmuši vislielāko gaismu un priekšrocības. Apkārtējo netaisno cilvēku ietekmēti, pat daudzi no tiem, kas atklāti atzīst patiesību, ir kļuvuši auksti un ļaunas spēcīgajai, lejup nesošajai ļaunuma straumei. Tos, kas nav cieši savienoti ar Dievu, pret patiesu dievbijību un svētumu vērstā nicināšana ierosina mitēties parādīt cieņu Viņa likumiem. Ja viņi būtu sekojuši gaismai un paklausījuši patiesībai, tad šie svētie baušļi to nicināšanas un atmešanas dēļ liktos viņiem pat vēl dārgāki. Arvien vairāk atklājoties godbijības trūcumam pret Dieva likumiem, jo skaidrāk iezīmējas robežlīnija starp to ievērotājiem un pasauli. Mīlestības pieaugumam pret dievišķajiem priekšrakstiem vienā daļā ļaužu atbilst to noniecināšanas pieaugums pārējos.

Strauji tuvojas krīze. Ātri briesošie notikumi rāda, ka Dieva piemeklējumu laiks gandrīz jau ir klāt. Lai gan Kungs nevēlas sodīt, Viņš tomēr to darīs, pie tam steigšus. Tie, kas staigā gaismā, redzēs tuvo briesmu zīmes. Bet viņi nedrīkst bezrūpīgi un mierīgi gaidīt bojāeju, iepriecinot sevi ar pārliecību, ka piemeklēšanas dienā Dievs savus ļaudis pasargās. Tikai ne to! Ir jāsaprot, ka viņu pienākums ir čakli strādāt citu glābšanā, stiprā ticībā meklējot palīdzību no Dieva. "Taisna cilvēka sirsnīga lūgšana daudz ko spēj."

Dievbijības raugs vēl nav pilnībā zaudējis savu spēku. Laikā, kad draudzi apņēmt vislielākās briesmas un nomāktība, mazais pulciņš, kas stāv gaismā, nopūtīsies un vaidēs par visām negantībām, kas notiek šajā pasaulē. Bet it sevišķi viņu lūgšanas pacelsies (210) draudzes dēļ, tāpēc ka tās locekļi atdarina pasaules ieradumus.

Šo nedaudzo uzticīgās lūgšanas nebūs veltīgas. Kad Kungs atgriezīsies uz zemi kā Atriebējs, Viņš nāks arī kā Aizstāvis visiem tiem, kas saglabājuši skaidru ticību un sevi pasargājuši neaptraipītus no pasaules. Tajā laikā Dievs piepildīs apsolījumu atriekt savus izredzētos, kas dienām un naktīm sauc uz Viņu, lai gan Viņš liek tiem gaidīt.

Pavēle skan: "Ej pa pilsētu cauri, pa Jeruzālemi cauri, un apzīmē ar zīmi uz pierēm ļaudis, kas nopūšas un vaid par visām negantībām, kas viņu starpā tiek darītas." Ļaudis, kas nopūšas un vaid, ir tie, kas stāvējuši par dzīvības vārdiem, kas ir norājuši, pamācījuši un lūguši. Daži, kas bija apkaunojuši Dievu, nožēloja un pazemoja savu sirdi Viņa priekšā; bet Kunga godība Israēlu jau ir atstājusi, lai gan daudzi joprojām turpina ievērot reliģijas formas, kam trūkst Dieva tuvuma un spēka.

Laikā, kad Viņa dusmas izliesies sodībās, šie pazemīgie, uzticīgie Kristus sekotāji no pārējiem pasaulē atšķirsies ar savām dvēseles mokām, kas izpaudīsies vaimanās un asarās, aizrādījumos un brīdinājumos. Kamēr citi centīsies pastāvošo ļaunumu apsegt un attaisnot visur valdošo briesmīgo samaitātību, tie, kas deg par Dieva godu un mīl dvēseles, nepaliks mierā, lai iegūtu kāda cilvēka labvēlību. Šis taisnās sirdis dienu pēc dienas apbēdina netaisno nesvētie darbi un sarunas. Viņi nespēj apturēt mutuļojošo ļaunuma straumi, un tāpēc viņus pilda sāpes un nemiers. Viņi raud Dieva priekšā, redzot reliģiju nicinātu tieši to cilvēku mājās, kas saņēmuši lielu gaismu. Viņu dvēseles vaid un cieš, tāpēc ka draudzē mājo lepnums, mantrausība, savtība un gandrīz katra veida krāpšana. Dieva (211) Gars, kas pamudina norāt, tiek samīts kājām, kamēr sātana kalpi var gaviļēt. Dievs tiek apkaunots, un patiesībai atņemts viss tās spēks.

To ļaužu šķiru, kas neskumst par pašu garīgo pagrimumu un neraud arī par citu grēkiem, atstās bez Dieva zīmoga. Kungs pilnvaro savus vēstnešus, cilvēkus ar kaujamiem ieročiem rokās: "Ejiet pa pilsētām viņam pakaļ un kaujiet, jūsu acs lai nežēlo, un nesaudzējiet! Nokaujiet sirmgalvjus, jauneklus un jaunavas, bērnus un sievas, kamēr jūs tos izdeldējat. Bet neaizskariet nevienu no tiem, pie kā tā zīme ir un iesāciet no Manas svētās vietas. Un tie iesāk pie vecajiem, kas tā nama priekšā bija." (Ec. 9:5,6)

Šeit mēs redzam, ka draudzei — Kunga svētajai vietai — pirmai jāizjūt Dieva dusmas. Vecaji, tie, kam Kungs devis lielu gaismu un kas stāvējuši kā cilvēku garīgo interešu sargi, ir kļuvuši par uzticētās lietas nodevējiem. Viņi ir stāstījuši, ka mums nevajag gaidīt brīnumus un spilgtas Dieva spēka atklāsmes kā iepriekšējās dienās. Laiki esot mainījušies. Tas apstiprina viņu neticību. Tie saka, ka "Kungs nedara ne laba, ne ļauna, Viņš ir pārāk žēlsirdīgs, lai savus ļaudis piemeklētu ar sodībām..." Un tā "miers un drošība" ir tas sauciens, kas nāk no šo cilvēku lūpām, kuri nekad savu balsi nepacels līdzīgi bazūnei, rādot Dieva ļaudīm viņu pārkāpumus un Jēkaba namam tā grēkus. Sie mēmie suņi, kas negrib riet, ir tie, kam jāizjūt apvainotā Dieva taisnīgā atreibība. Vīri, jaunavas un mazi bērni — visi kopā iet bojā.

Negantības, par kurām vaid un nopūšas uzticīgie, visas ir tādas, ko spēj saskatīt ierobežotās cilvēku acis, bet visļauņākie grēki, kas pamodinājuši skaidrā un svēta Dieva dusmas, paliek neatklāti. Lielais siržu pārmeklētājs zina ikvienu netaisnības darītāja slepenībā izdarītu grēku. Neskatoties uz savu krāpšanu, šīs personas jūtas drošībā, un Dieva lielās pacietības dēļ saka, ka Kungs (212) neredz, un tad darbojas tā, it kā Viņš būtu zemi atstājis. Bet Dievs atklās šo cilvēku liekulību un atsegs citiem viņu grēkus, kurus tie tik rūpīgi ir slēpuši.

Nekāds sabiedriskā stāvokļa pārkāpums, nekāda cieņa vai pasaulīga gudrība, nekāds ieņemamais amats svētā darbā nepasargās cilvēkus no pamatlikumu upurēšanas, ja tie tiks atstāti savas viltīgās sirds varā. Tie, kas tika uzskatīti par cienījamiem un taisniem, izrādīsies par atkrišanas vadoņiem un par priekšzīmi vienaldzībā un Dieva žēlastības ļaunprātīgā izlietošanā. Viņš vairs ilgāk necietīs šo cilvēku ļauno rīcību un savās dusmās ar tiem rīkosies bez žēlastības.

Kungs ne labprāt atrauj savu klātbūtni tiem, kas bijuši svētīti ar lielu gaismu un, kalpojot citiem, ir sajutuši Vārda spēku. Tie reiz bija Viņa uzticīgie kalpi, kurus pagodināja Dieva klātbūtne un vadība, bet tie no Viņa atkāpās, ievēdot maldos arī citus, tāpēc tagad tiek pakļauti dievišķai nepatikai.

Kunga atmaksas diena ir tieši mūsu priekšā. Dieva zīmogu uz pieres saņems tikai tie, kas nopūšas un vaid par cilvēku darītajām negantībām. Tie, kas simpatizē pasaulei, ēd un dzer kopā ar dzērājiem, noteikti tiks iznīcināti kopā ar netaisnību un tās darītājiem. "Kunga acis vēro taisnos, un Viņa ausis uzklausa viņu palīdzības saucienus. Tā Kunga vaigs ir vērstas dusmās pret visiem, kas dara ļaunu."

Mūsu pašu rīcība izšķirs, vai saņemsim dzīvā Dieva zīmogu vai aiziesim bojā no iznīcinošajiem ieročiem. Daži Dieva dusmu pilieni jau ir nokrituši un šo zemi, bet, kad Viņa dusmības kauss neatšķaidīts izliesies pēdējās septiņās mocībās, tad uz visiem laikiem būs par vēlu nožēlot grēkus, atgriezties un meklēt patvērumu. Nekādas salīdzinošas asinis tad vairs neattīra grēka traipus.

"Tanī laikā celsies Mihaēls, lielais eņģeļu valdnieks, (213) kas pasargā tavus tautiešus. Tad nāks bēdu

laiki, kādi vēl nav bijuši, kamēr vien dzīvo tautas, līdz pat šim laikam; taču tanī laikā tava tauta paglābsies — visi, kas ierakstīti dzīvības grāmatā.” Pienākot šim laikam, katra liktenis jau ir izšķirts, pārbaudes laiks noslēdzies, žēlastība vairs nav pieejama. Dzīvā Dieva zīmogs jau ir uz Viņa ļaudīm. Sis niecīgais atlikums, nespējīgs aizstāvēties nežēlīgajā cīņā ar pasaules varām, ko vada pūķa karapulki, aizsardzību meklē pie Dieva. Augstākie laicīgās varas orgāni, draudot ar vajāšanām un nāves sodiem, izdod likumu, ka tiem jāpielūdz “zvērs un jāpieņem viņa zīme”. Lai Dievs palīdz saviem ļaudīm jau tagad, jo ko viņi tad darīs bez Kunga palīdzības tik briesmīgā cīņā!

Drosme, rakstura stingrība, ticība un nešaubīga pašļāvība Dieva glābjošajam spēkam nerodas acumirkļi. Šīs Debesu izcelsmes īpašības iegūst gadiem ilgos piedzīvojumos. Ar dzīvi, ko pilda svēti centieni un stingra pieķeršanās pareizajam, Dieva bērni apzīmogos savu likteni. Neskaitāmu kārdināšanu apņēmti, viņi zina, ka nelokāmi jāstāv visam tam pretī, jo citādi viņi tiks uzvarēti. Viņi sajūt, ka ir darāms liels darbs un ka jebkurā mirklī tie var tikt aicināti nolikt savus ieročus. Bet, ja dzīvei noslēdzoties viņu darbs nebūtu padarīts, tad tas būtu mūžīgs zaudējums. Viņi kāri pieņem gaismu no Debesīm, līdzīgi kā pirmie mācekļi to uztvēra no Jēzus lūpām. Kad šos pirmkristiešus aizdzina kalnos un tukšnešos, kad viņus ieslodzīja apakšzemes cietumos, lai tur mirtu no bada, aukstuma un spīdzināšanas, kad šķita, ka vienīgi mocekļa nāve tos var atbrīvot no mokām, viņi priecājās, ka tiek uzskatīti par cienīgiem ciest Kristus dēļ, kas sevi upurēja viņu labā. Viņu cienījamais piemērs iepriecinās un iedrošinās Dieva ļaudis, kas pārdzīvos bēdu laiku, kāds nekad agrāk nav piedzīvots.

Ne visi, kas teic, ka ievēro Sabatu, tiks apzīmogoti. (214) Pat starp tiem, kas māca patiesību citiem, ir daudzi, kas uz savas pieres nesaņems Dieva zīmogu. Viņiem bija patiesības gaisma un viņi zināja sava Meistara gribu, saprata katru ticības punktu, bet nebija atbilstošu darbu. Tiem, kas tik labi pazina pravietojumus un dievišķās gudrības bagātības, ticību vajadzēja īstenot dzīvē. Viņiem vajadzēja pavēlēt savam namam, lai ar pareizi nokārtotu ģimenes dzīvi atklātu pasaulei patiesības iespaidu uz cilvēka sirdi.

Ar nodošanās un dievbijības trūkumu un augstā reliģiskā standarta neaizsniegšanu viņi liek citām dvēselēm būt apmierinātām ar savu stāvokli. Ļaudis ar ierobežotām spriešanas spējām nevar saskatīt, ka, atdarinot šos cilvēkus, kas tik bieži viņiem atvēruši Dieva Vārda patiesību bagātības, tie apdraudēs savu dvēseli. Jēzus ir vienīgais īstais Paraugis. Katram, ja tas vēlas zināt, ko Dievs no viņa prasa, tagad vajag pašam pētīt Bībeli, ar pazemīgu mācību pieņemošu bērna sirdi lokot ceļus Dieva priekšā. Lai arī cik augstu Dievs būtu pagodinājis kādu sludinātāju, ja tas pret Dieva doto gaismu izturas nevērīgi un tai nepaklausa, ja atsakās mācīties kā bērns, viņš nonāks tumsā un sātana maldos un vēl citus vadīs iet pa šo ceļu.

Neviens no mums nekad nesaņems Dieva zīmogu, kamēr raksturā būs kaut viena vaina vai traips. Novērst trūkumus raksturā un tīrīt dvēseles templi, lai tajā nebūtu nevien traipa, ir mums uzdotais darbs. Tad pār mums nāks vēlais lietus kā Vasarsvētku dienā agrais lietus pār pirmajiem mācekļiem.

Mēs pārāk ātri apmierināties ar saviem sasniegumiem. Mēs jūtamies bagāti, pārpārim bagāti un nezinām, ka faktiski esam “nelaimīgi un nožēlojami, nābagi, akli un kaili”. Tagad ir laiks ņemt vērā Uzticīgā Liecinieka brīdinošo atgādinājumu: “Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un (215) baltas drēbes, lai apsegtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs.”

Šajā dzīvē mums jāstopas ar briesmīgiem pārbaudījumiem un jāpieņems lieli upuri, bet atalgojums būs Kristus miers. Tomēr ir bijis tik maz pašaieliedzības, tik maz ciešanu Kristus dēļ, ka krusts gandrīz pilnīgi aizmirsts. Ja mēs vēlamies kā uzvarētāji sēdēt ar Kristu uz Viņa Troņa, tad ir jāņem dalība Viņa ciešanās. Tik ilgi, kamēr vēl ejam ērto savu iegribu apmierināšanas ceļu un pašaieliedzība mūs biedē, mūsu ticība nekļūs stiprāka un mēs neiepazīsimies ar Jēzus mieru, ne arī ar prieku, ko dod apzināta uzvara. Izglābto pulkā visvairāk paaugstinātie, kas stāvēs Dieva un Jēra Troņa priekšā, tērpti baltās drēbēs, zina, ko nozīmē cīņa par uzvaru, jo ir nākuši no lielām bēdām. Tie, kas labāk pakļāvušies apstākļiem, nekā iesaistījušies šajā cīņā, nezinās, kā pastāvēt tanī dienā, kad ļoti cietīs katra dvēsele, un pat tad, ja arī Noa, Ijabs un Daniēls dzīvotu starp mums, viņi nespētu izglābt ne dēlu, ne meitu, jo katrs varēs nodrošināt tikai pats savas dvēseles taisnību.

Nevienam nevajag par sevi sacīt, ka viņa gadījums ir bezcerīgs, ka viņš nevar dzīvot kristīgu dzīvi. Ar Kristus nāvi ir pietiekoši gādāts par katru dvēseli. Jēzus ir vienmēr klāt, lai palīdzētu, kad vien tas mums ir vajadzīgs. Tikai sauciet uz Viņu ticībā, jo Viņš ir apsollījis uzklausīt un atbildēt uz šiem lūgumiem.

Ak, dzīvā, darbīgā ticība! Tieši tā mums ir vajadzīga! Mums tā jāiegūst, jo bez tās pārbaudījumu

dienā pagursim un kritīsim! Tumsa, kas tad pārklās mūsu taku, nedrīkst atņemt drosmi vai iedzīt mūs izmisumā. Tā ir apsegs, ar ko Dievs aplāj savu godību, nākot piešķirt bagātas svētības. Mums to vajadzētu saprast no personīgiem pagātnes piedzīvojumiem. Tanī dienā, kad Dievs pārbaudīs savus ļaudis, šī pieredze iepriecinās un būs cerību avots.

Tagad mums jāpasargā sevi un bērnus no pasaules neaptraipītus. Tagad mums jāmazgā sava rakstura drēbes (216) un tās jābalina Jēra asinīs. Tagad mums jāuzvar lepnums un garīgais kūtrums. Tagad ir laiks, kad jāatmostas un apņēmīgi jācenšas iegūt saskaņotu un līdzsvarotu raksturu. "Sodien, kad jūs Viņa balsi dzirdat, neapcietiniet savu sirdi!"

Mēs atrodamies vissmagākajā un pārbaudošākajā laikmetā, kad jāpaliek nomodā un pacietīgi jāgaida mūsu Kunga parādīšanās. Pasaule ietinusies tumsā, "bet jūs, brāļi," saka Pāvils, "nedzīvojat tumsībā, ka šī diena jūs varētu pārsteigt kā kāds zaglis." Dievs vienmēr vēlas, lai gaidošajai, ilgu pilnajai dvēselei tumsā atspīdētu gaisma, bēdas pārvērstos priekā un nogurumam sekotu atpūta.

Ko jūs darāt, brāļi, šajā lielajā sagatavošanās darbā? Tie, kas apvienojas ar pasauli, veidojas līdzīgi pasaulei un sagatavojas pieņemt zvēra zīmi. Turpretim tie, kas neuzticas sev, kas pazemojas Dieva priekšā un šķīsta savas dvēseles, paklausot patiesībai, veidojas pēc Debesu līdzības un sagatavojas uz savām pierēm saņemt Dieva zīmogu. Kad pavēle būs izdota un zīmogs uzspiests, to raksturi paliks skaidri un nevainojami visā mūžībā.

Tagad ir laiks sagatavoties. Dieva zīmogu nekad neuzliks uz netīru vīru un sievu pierēm. To nekad neuzliks uz godkāru, pasauli mīlošu vīru un sievu pierēm. Tas nekad nebūs redzams uz tādu vīru un sievu pierēm, kas nepatiesi valodā un viltīgi sirdī. Visiem, kas saņems zīmogu, kā Debesu kandidātiem jābūt bez traipa Dieva priekšā. Ejiet uz priekšu, brāļi un māsas! Es patlaban varu tikai īsi uzrakstīt par šiem notikumiem, lai pievērstu jūsu uzmanību sagatavošanās nepieciešamībai. Pētiat paši Rakstus, lai saprastu pašreizējās stundas svinīgumu.

AICINĀJUMS

Šis aicinājums uzrakstīts 1882. gada 30. maijā Hildsburgā, Kolorādo, lasīšanai telts sanāksmēs. Tas satur brīdinājumus un pamācības, ko autore, personīgi klāt nebūdamā, tika pamudināta sniegt draudzei. Tā ir ievietota šinī grāmatā to labā, kas nepiedalījās šajās sanāksmēs, kā arī visu to dēļ, kas vēlas šo liecību saglabāt nemainīgā veidā.

Mani māc skumjas, domājot par mūsu tautas stāvokli. Kungs nav aizslēdzis Debesis, bet mūsu pašu nepārtrauktā atkrišana mūs ir šķirusi no Dieva. Sirdī mājō lepnums, alkatība, mīlestība uz pasauli, nemaz nebaidoties no izraidīšanas vai nosodišanas. Mūsu vidū pastāv smagi un nekaunīgi grēki. Un tomēr vispārīgi valda uzskats, ka tās robežās draudze plaukst un ka miers un garīga labklājība mājō.

Draudze ir novērsusies no sekošanas Kristum, savam Vadonim, un nepārtraukti turpina atkāpties Ēģiptes virzienā. Tomēr par garīgā spēka trūkumu satraukti vai pārsteigti jūtas tikai nedaudzi. Mūsu draudzes visās vietās sarauzē šaubas un pat neticība Dieva Gara liecībām. Tieši to vēlas sātans. Liecības nelasa un nevērtē. Dievs ir runājis uz jums. Gaisma ir spīdējusi no Viņa Vārda un Liecībām, bet kā viena, tā otra gaisma ir nīcināta, atmesta un atstāta novārtā. Un sekas izpaužas skaidrības, dievbijības un nopietnas ticības trūkumā mūsu vidū.

Katram vajadzētu jautāt savai sirdij: "Kā mēs esam nonākuši tādā garīgā vājuma un nevienprātības stāvoklī? Vai tikai neesam pār sevi izsaukuši Dieva dusmas, tāpēc ka mūsu rīcība neatbilst mūsu ticībai? Vai neesam meklējuši draudzību pasaulē (218) un piekrituši tai vairāk nekā Kristus klātbūtnei un Viņa prāta dziļākai izpratnei?" Pārbaudiet savu sirdi, tiesājiet paši savu rīcību! Nemiet vērā, kādus draugus sev izvēlaties! Vai jūs meklējat "gudro sabiedrību", vai arī priekšroku dodat pasaulīgiem biedriem un draugiem, kas nebīstas Dievu un nepaklausa Evaņģēlijam?

Vai jūsu atpūtas brīži ir tādi, kas sniedz morālu un garīgu spēku? Vai tie vada uz domu un rīcības skaidrību? Morāla netīrība šodien ir plaši izplatīta pat starp tiem, kas saucas Kristus sekotāji. Kaislības netiek savaldītas, bet, apmierinot dzīvnieciskās tieksmes, tās kļūst arvien spēcīgākas, kamēr tikumiskie spēki pakāpeniski novājinās. Daudzi dedzīgi piedalās pasaulīgās, demoralizējošās izpriecās, ko Dieva Vārds aizliedz. Tā viņi sarauj saites ar Dievu un nostājas vienā līmenī ar pasaules izpriecu mīlētājiem. Grēki, kas iznīcināja pirmsplūdu iedzīvotājus un līdzenuma pilsētas, šodien pastāv ne tikai pagānu zemēs, ne tikai visur esošajās kristīgajās draudzēs, bet arī starp tiem, kas apliecina, ka gaida Cilvēka Dēla atgriešanos. Ja Dievs jums šos grēkus parādītu tā, kā Viņš tos redz, jūs pārņemtu kauns un šausmas.

Kas ir izraisījis šo satraucošo stāvokli? Patiesības teoriju ir pieņēmuši daudzi, kas nemaz nav piedzīvojuši patiesu atgriešanos. Es zinu, ko saku. Tikai nedaudzi patiesi skumst par grēku, dziļi un

asi izjūtot neatdzimušās dabas izvirtību. Akmens sirds nav apmainīta pret miesīgu sirdi. Tikai nedaudzi ir labprātīgi krist uz Klinti, lai tur tiktu sasisti.

Neskatoties uz to, kas jūs esat vai kāda ir bijusi jūsu dzīve, jūs varat tikt glābti vienīgi Dieva noteiktajā ceļā. Jums jānožēlo savi grēki un sava nespēka apziņā jākrīt uz Klinti — Kristu Jēzu. Jums jāizjūt Lielā Arsta un vienīgā grēku dziedinošā līdzekļa — Kristus asiņu vajadzība. Šīs zāles iegūstamas vienīgi nožēlojot un atgriežoties pie Dieva un ticot Kungam Jēzum Kristum. (219) Seit darbs vēl jāiesāk daudziem, kas saucas kristieši un pat Kristus kalpi. Līdzīgi senajiem farizejiem, daudzi no jums neizjūt vajadzību pēc Pestītāja. Jūs esat pašapmierināti un augstprātīgi. Kristus sacīja: "Es neesmu nācis taisnus aicināt atgriezties no grēkiem, bet grēciniekus." Jā, Kristus asinis nederēs nevienam citam kā vienīgi tiem, kas jūt nepieciešamību pēc šo asiņu šķīstījošā spēka.

Kāda neizsakāma mīlestība un pretimnākšana, ka Kristus bija labprātīgs uzņemties mūsu darbu, kad mēs nemaz vēl neprasījām dievišķo žēlastību! Tomēr mūsu lielais Arsts no katras dvēseles prasa nesvārstīgu paklausību. Mēs nekad nedrīkstam paši būt noteicēji savā dzīvē. Kristum pilnīgi jāpārvalda mūsu griba un rīcība.

Daudzi neapzinās savu stāvokli un tiem draudošās briesmas. Kristus darba raksturā un veidā ir daudz kā tāda, kas nesaskan ne ar vienu pasaulīgu pamatlikumu un ir ienaidā ar cilvēciskās sirds lepnumu. Jēzus prasa, lai mēs pilnīgi nododamies Viņa rokās un uzticamies Viņa mīlestībai un gudrībai.

Mēs, līdzīgi Nikodēmam, varam sev glaimot, ka mūsu tikumiskais raksturs ir labs un nav vajadzības pazemoties Dieva priekšā kā parastam grēciniekam. Tomēr mums jābūt ar mieru Mūžībā ieiet pa to pašu ceļu, kas paredzēts vislielākajiem grēciniekiem. Mums jāatsakās no savas taisnības un jālūdz pēc Kristus taisnības. Spēka ziņā mums pilnīgi jābūt atkarīgiem no Kristus. Cilvēkam pašam ir jāmirst. Mums jāatzīst, ka visas mums piederošās lietas ir nākušas no dievišķās žēlastības neizmērojamās bagātības. Mūsu sirds valodai jābūt: "Ne sevi, ak Kungs, ne sevi, bet Tavu Vārdu pagodināšu, par Tavu žēlastību un Tavu patiesību!"

Neviltotai ticībai seko mīlestība, un mīlestībai — paklausība. Visi atgriezta cilvēka spēki un tieksmes tiek pakļautas Kristus kontrolei. Dieva Gars ir atjaunojošs spēks, kas pārveidos dievišķā līdzībā visus, kas to pieņems. Man ar sāpēm jāsaprot, ka tikai nedaudzi, kas atklāti atzīst Patiesību, zina, (220) ko tas nozīmē. Ļoti daudzi turpina iet savu paša ceļu un apmierināt savas grēcīgās iekāres, lai gan saucas par Kristus mācekļiem. Savu sirdi viņi nekad nav nodevuši Dievam. Līdzīgi neprātīgajām jaunavām, tie palaiduši garām iespēju piepildīt savus lukturus un traukus ar žēlastības eļļu. Es jums apliecinu, mani brāļi, ka liels skaits no tiem, kas atklāti paziņo, ka tic patiesībai un pat māca to, atrodas grēka verdzībā. Zemiskās kaislības aptraipa prātu un samaitā dvēseli. Daži, kas staigā vispretīgākos netaisnības ceļus, patapinājuši Debesu tērpu, lai vēl ietekmīgāk varētu kalpot sātānam.

"Ikviens, kas no Dieva dzimis, negrēko." Tas izjūt, ka ir atpirkts ar Kristus asinīm un ka devis vissvinīgāko solījumu — pagodināt Dievu savā miesā un garā, kas pieder Dievam. Mīlestība uz sevi un mīlestība uz grēku viņā ir apspiesta. Tas ik dienas jautā: "Kā es Kungam atlīdzināšu visu Viņa labdarību pret mani?" "Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?" Patiess kristietis nekad nesūdzēsies, ka Kristus jūgs ir mokošs. Viņš kalpošanu Jēzum uzskata par visīstāko brīvību. Dieva likumi viņam sagādā prieku. Viņš nekad nemēģina vājināt dievišķo pavēļu spēku, lai to saskaņotu ar savu vājumu un trūkumiem, bet gan pastāvīgi cenšas pacelties līdz to pilnīgai izpildei.

Ja vēlamies, lai Dieva dienā varētu pastāvēt, tad tādām jābūt arī mūsu piedzīvojumam. Tagad, kamēr vēl ilgst pārbaudes laiks, kamēr dzirdama žēlastības balss, mums ir laiks atstāt savus grēkus. Kamēr morālā tumsa līdzīgi līķautam klāj zemi, Dieva karognesēju gaismai jāspīd vēl spožāk, rādot starpību starp Debesu gaismu un sātana tumsību.

Dievs ir bagātīgi gādājis, lai mēs Viņa žēlastībā varētu kļūt pilnīgi, lai, gaidot uz Kunga parādīšanos, mums nekā netrūktu. Bet vai jūs esat gatavi? Vai esat ietērpušies kāzu drēbēs? Šis tērps nekad neapklās viltu, nešķīstību, samaitātību (221) vai liekulību. Dieva acis visu redz, tās redz mūsu domas un sirds apslēptākās iegribas. Cilvēku acīm mēs savus grēkus varam apslēpt, bet no Radītāja neko nenoslēpsim.

Dievs netaupīja savu Dēlu, bet To nodeva nāvē mūsu pārkāpumu dēļ un atkal uzmodināja mūsu taisnošanas dēļ. Kristus vārdā mēs savus lūgumus varam pienest Troņa priekšā, ar Viņu mēs, kas esam necienīgi, varam iegūt visas garīgās svētības. Vai iesim pie Viņa, lai saņemtu dzīvību?

Kā mēs varam iepazīt Dieva laipnību un Viņa mīlestību? Dziesminieks saka nevis dzirdiet un atzīstiet, nevis lasiet un atzīstiet vai ticiet un atzīstiet, bet "baudiet un redziet, cik Kungs ir labs". Tā vietā, lai

paļautos uz otra vārdiem, baudiet paši.

Pieredze ir zināšanas, kas iegūtas piedzīvojumos. Mums tagad nepieciešama tieši praktisku piedzīvojumu reliģija. "Baudiet un redziet, cik Kungs ir labs!" Dažiem, tiešām liels skaits, ir teorētiskas zināšanas par reliģisko patiesību, bet viņi nekad savā sirdī nav izjutuši dievišķās žēlastības atjaunojošo spēku. Šīs personas vienmēr ir kūtras ievērot Svētā Gara dotās brīdinošās un norājošās Liecības. Viņi tic Dieva dusmām, bet nopietni necenšas no tām izbēgt. Viņi tic Debesīm, bet neko nedara, lai tās iegūtu. Viņi ir pārliecināti par dvēseļu vērtību un to, ka drīz uz visiem laikiem izbeigsies iespējas tās glābt, tomēr palaiž garām visdrošākās izdevības tās samierināt ar Dievu.

Viņi var lasīt Bībeli, bet tās biedinājumi viņus neuztrauc un apsolījumi nesaviļņo. Viņi atzīst to, kas ir ieteicams, tomēr iet pa ceļu, ko Dievs aizliedzis. Viņi zina patvēruma vietu, bet to neizmanto. Viņi zina zāles pret grēku, bet tās nelieto. Viņi zina Patiesību, bet tā tiem nesagādā prieku, tādēļ visas viņu zināšanas tikai (222) palielinās sodu. Piedzīvojumos viņi nekad nav izjutuši un uzzinājuši, ka Kungs ir labs.

Kļūt par Kristus mācekli nozīmē aizliegt sevi un sekot Jēzum kā pie ļaunām, tā pie labām ziņām. Bet tikai daži tagad tā dara. Daudzi pravieto viltu, un klausītājiem tas patīk, bet ko viņi beidzot darīs? Kāds būs lēmums, kad Dieva priekšā izskatīs viņu darbu ar visām tā sekām?

Kristieša dzīve ir cīņa. Apustulis Pāvils, stāstot par savu labo ticības cīņu, runā par cīņanos pret valdībām un varām. Turklāt viņš saka: "Jūs vēl neesat pretī stāvējuši, līdz asinīm cīnīdamies pret grēku". Tiešām nē! Sodien grēks tiek mīlēts un atvainots. Gara asais zobens — Dieva Vārds — neaizsniedz dvēseli. Vai tad reliģija ir izmainījusies? Vai sātana naidis pret Dievu ir mazinājies? Kādreiz reliģiska dzīve izraisīja grūtības un prasīja sevis aizliegšanu. Tagad viss ir iekārtots ļoti patīkami un ērti. Bet kāpēc tas tā? — Cilvēki, kas sevi sauc par Dieva tautu, ir ielaidušies kompromisā ar tumsas spēkiem.

Atkal no jauna ir jāatskan tiešajām Liecībām. Taka uz Debesīm tagad nav līdzenāka kā mūsu Pestītāja dienās. Ir jānoliek visi mūsu grēki. Pilnīgi jāpārtrauc katras iemīļotas iegribas apmierināšana, kas traucē mūsu reliģisko dzīvi. Ir jāupurē labā acs un labā roka, ja tā mūs pavedina uz pārkāpumu. Vai esam labprātīgi atteikties no sava pašu gudrības un pieņemt debesu valstību līdzīgi maziem bērniem? Vai esam gatavi šķirties no paštaisnības? Vai vēlamies atstāt pašu izmeklēto pasaules sabiedrību? Vai gribam labprātīgi ziedot cilvēku piekrišanu? Mūžīgās dzīvības balvai ir bezgalīga vērtība. Vai mēs īstenosim pūles un piensīsīm upurus atbilstoši sasniedzamā mērķa vērtībai?

Katra bīdrosanās, lai arī nezin cik ierobežota, atstāj uz mums savu iespaidu. Tā lielumu nosaka tuvības pakāpe, sakaru pastāvība, mīlestība un cieņa pret biedriem. Tā, iepazīstoties un (223) draudzējoties ar Kristu, mēs varam kļūt līdzīgi Viņam, šai nekļūdīgajai Priekšzīmei.

Savienība ar Kristu ir neizsakāmi dārga! Un mūsu priekšrocība — priecāties par šādu savienību, ja tikai to meklējam, ja tikai tā izturamies un piensam jebkuru upuri. Kad pirmie mācekļi dzirdēja Kristus vārdus, viņi saprata, ka Viņš tiem ir vajadzīgs. Tie meklēja Viņu, atrada un sekoja Viņam. Tie bija kopā ar Viņu pie galda, aiz slēgtām durvīm un brīvā dabā. Tie pulcējās pie Viņa kā skolnieki ap skolotāju, ik dienas no viņa lūpām uzņemdami svētās patiesības mācības. Tie uz Viņu raudzījās kā kalpi uz Kungu, gribdami izprast savu pienākumu. Tie Viņam kalpoja priecīgi un līksmi. Tie Viņam sekoja tā, kā kareivji savam pavēlniekam, cīnīdamies labo ticības cīņu. "Un tie, kas ir ar Viņu, ir aicināti, izredzēti un uzticīgi."

"Kas teicas paliekam Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis." "Bet, ja kādam nav Kristus Gara, tas nepieder Viņam." Šī saskaņa ar Jēzu nepaliks pasaules acīs nepamanīta. To redzēs un apspriedīs. Kristietis pats lielo pārmaiņu var arī neapzināties. Jo vairāk viņš raksturā līdzināsies Kristum, jo pazemīgāki būs viņa uzskati pašam par sevi; bet to redzēs un jutīs visi viņa apkārtnē. Tie, kam bijuši visdziļākie piedzīvojumi Dieva lietās, atrodas vistālāk no lepnuma vai paaugstināšanās. Viņiem ir vispazemīgākās domas par sevi. Viņus sajūsmina Kristus godība un augstība. Viņi jūt, ka pat viszemākā vieta Kristus darbā ir par daudz pagodinoša.

Mozus nezināja, ka viņa vaigs spīd tādā spožumā, kura uzlūkošana cilvēkos, kas nebija, līdzīgi viņam, sarunājušies ar Dievu, izraisīja sāpes un bailes. Pāvils, kas ļoti pieticīgi domāja par savu virzīšanos uz priekšu kristīgajā dzīvē, saka: "Ne ka es jau to būtu sasniedzis, vai jau būtu pilnīgs..." Viņš par sevi runā kā par vislielāko grēcinieku. Tomēr Kungs Pāvilu bija ļoti pagodinājis. Parādībā (224) viņš tika pacelts "trešajās debesīs" un saņēma dievišķās godības atklāsmes, par kurām nedrīkstēja stāstīt saviem klausītājiem.

Jāni Kristītāju mūsu Pestītājs nosauca par vislielāko pravieti, tomēr kāds kontrasts ir starp šī vīra valodu un daudzu citu valodu, kas sevi sauc par krusta sludinātājiem! Kad viņam jautāja, vai viņš nav Kristus, Jānis paskaidroja, ka viņš nav cienīgs savam Kungam pat kurpju siksnas atraisīt. Kad viņa mācekļi sūdzējās, ka ļaužu uzmanība tiek pievērsta jaunajam Skolotājam, Jānis tiem atgādināja, ko viņš pats ir mācījis, ka ir tikai Mesijas priekštecis. Kristum kā Līgavainim pienākas pirmā vieta Viņa ļaužu jūtās. "Līgavaiņa draugs, kas stāv un klausās Viņa vārdos, no sirds priecājas par līgavaiņa balsi. Sis mans prieks nu ir piepildījies. Viņam vajag augt, bet man iet mazumā. Kas nāk no augšienes, tas ir pār visiem... Kas Viņa liecību pieņēmis, tas ir apliecinājis, ka Dievs ir patiesīgs."

Lūk, tādi strādnieki šodien vajadzīgi Dieva darbam. Viņa svētais darbs pavisam labi var iztikt bez pašapmierinātiem, skaudīgiem un greizsirdīgiem strādniekiem, bez kritizētājiem un kļūdu meklētājiem. Nevajadzētu pieļaut, ka tādi kalpo par sludinātājiem, kaut arī šķiet, ka tie jau ir devuši kaut ko labu. Dievam neradīsies grūtības cilvēku vai līdzekļu trūkumā dēļ. Viņš aicina strādniekus, kas ir patiesi un godīgi, uzticīgi, skaidri un svēti; tādus, kas paši izjutuši Kristus salīdzinošo asiņu un Viņa Gara svētojošās žēlastības vajadzību.

Mani brāļi, jūsu skaudība un greizsirdība, jūsu rūgtums un strīdi ir apbēdinājuši Dievu. Visās šinīs lietās jūs esat parādījuši padevīgu paklausību sātānam un ne Kristum. Ja redzam cilvēkus, kas stingri pamatlikumos, bezbailīgi pienākumā, devīgi Dieva darbā un tomēr ir pazemīgi un lēnprātīgi, smalkjūtīgi un maigi, pacietīgi pret visiem un gatavi piedot, mīlot dvēseles, (225) par kurām Kristus mira, tad nevajag jautāt, vai tie ir kristieši. Viņi sniedz nepārprotamu pierādījumu, ka ir bijuši kopā ar Jēzu un mācījušies no Viņa. Kad cilvēki atklāj pretējās īpašības, kad viņi ir lepni, iedomīgi, pasaulīgi domājoši, vieglprātīgi, mantkārīgi, nelaipni un citu nopelēji, tad mums nevajag, lai kāds paskaidrotu, ar ko viņi biedrojas un kas ir viņu vistuvākais draugs. Tie var neticēt burvju mākslai, bet, neskatoties uz to, viņi uztur sakarus ar Jauno garu.

Šai ļaužu šķirai es vēlos sacīt: "Nelielieties un nemelojiet pret patiesību. Tā gudrība nenāk no debesīm, bet no zemes, no dabas, no sātana; jo, kur ir skaudība un ķildas, tur ir juceklis un visāda nelietība. Tā gudrība, kas nāk no augšienes, vispirms ir šķīsta, tad miermīlīga, lēnīga, paklausīga, pilna žēlastības un labu augļu, taisnīga, bez liekulības. Bet taisnības auglis mierā top sēts tiem, kas mieru tur."

Kad farizeji un saduķeji nāca pie Jāņa kristīties, bezbailīgais un taisnīgais sludinātājs tos uzrunāja: "Jūs odžu dzimums, kas jums mācīja bēgt no nākamās dusmības?" Sos cilvēkus pie Jāņa ierosināja doties necienīgi motīvi. Tie bija vīri ar postošiem principiem un samaitātu dzīvi. Tomēr viņi nesaprata savu patieso stāvokli. Lepnuma un godkāres pilni, tie izlietoja jebkurus līdzekļus, lai tikai paaugstinātu sevi un stiprinātu savu iespaidu uz ļaudīm. Viņi gribēja pieņemt kristību no Jāņa rokas, lai vēl labāk varētu piepildīt savus nodomus.

Jānis lasīja viņu motīvus un tos sagaidīja ar pārbaudošu jautājumu: "Kas jums ir mācījis izbēgt no nākošās dusmības?" Ja viņi būtu dzirdējuši Dieva balsi runājam savā sirdī, tad to būtu pierādījuši, nesot pienācīgus atgriešanās augļus. Tomēr tādi augļi nebija redzami. Viņi brīdinājumu bija uzklaušījuši tikai kā cilvēka balsi. Viņus (226) savaldzināja spēks un drosme, ar kādu runāja Jānis, bet Dieva Gars nebija pārliecinājis viņu sirdis, kā rezultātā noteikti būtu nesti augļi mūžīgai dzīvībai. Tie nedeava nekādu liecību par sirds pārmaiņu. Jānis vēlējās, lai viņi saprastu, ka bez Svētā Gara pārvei-dojošā spēka tiem ārējas ceremonijas neko nepalīdzēs.

Pravieša rājiens ir piemērojams daudziem cilvēkiem mūsu dienās. Viņi nespēj noliegt skaidros un pārliecinošos pierādījumus, kas apstiprina patiesību, bet tie to pieņem vairāk tikai kā cilvēka domu rezultātu un nevis kā dievišķu atklāsmi. Viņi patiesi nesaprot savu grēcīgo stāvokli, nav redzams, ka to sirds būtu salauzta, bet līdzīgi farizejiem viņi domā, ka patiesības pieņemšana no viņu puses ir liela pazemošanās.

Neviens nav tālāk no Debesu valstības par paštaisniem formālistiem, kas lepojas ar saviem personīgajiem sasniegumiem, lai gan viņiem pilnīgi trūkst Kristus Gara. Viņus pārvalda skaudība, greizsirdība, mīlestība uz slavu un popularitāti. Tie pieder tai ļaužu šķirai, kurus Jānis nosauc par odžu dzimumu, par jaunā bērniem. Un tādas personas dzīvo mūsu vidū, nepamanītas un aizdomās neturē-tas, kalpojot sātana lietai ietekmīgāk nekā vizzemiskākais izvirtulis, jo pēdējais neslēpj savu patieso raksturu, viņš parādās tāds, kāds ir.

Dievs prasa pienācīgus atgriešanās augļus. Bez tiem mūsu ticības apliecināšanai vārdos nav nekādas vērtības. Dievs ir spējīgs pamodināt patiesus ticīgos to vidū, kas nekad nav dzirdējuši Viņa Vārdu. "Neiedomājieties sacīt: Mums ir Abrahāms par tēvu. Jo Es jums saku: Dievs no šiem akmeņiem var

radīt Ābrahāmam bērņus.”

Dievam nav jārēķinās ar cilvēkiem, kas savā sirdī un dzīvē nav atgriezti. Viņš nekad neatbalstīs tos, kas dara netaisnību. “Bet cirvis kokiem jau pie saknes pielikts; un ikviens koks, kas nenes labus augļus, top nocirsts un iemests ugunī.” (227)

Tie, kas cildina sludinātāju, izturoties nevērīgi pret taisnības darbiem, sniedz nepārprotamu liecību, ka ir atgriezušies pie sludinātāja un ne pie Dieva. Mēs jautājam: “Kas jūs mācījis izbēgt no nākamās dusmības?” Vai Dieva sūtītajā vēstī jūs sadzirdējāt Svētā Gara vai cilvēka balsi? Augļi rādīs, kāds ir koks.

Mūs nespēs attīrīt nekādas ārējās formas. Nekādi rituāli, ko izpildītu visdievbijīgākie cilvēki, nevar aizvietot Svētā Gara kristību. Dieva Garam jāveic darbs sirdī. Visi, kas nav piedzīvojuši tā atjaunojošo spēku, ir kā pelavas starp kviešiem. Mūsu Kungam rokā ir vēteklis, un Viņš pats pilnīgi iztīrīs klonu. Tiesas dienā Viņš ļaus atklāties atšķirībai starp tiem, kas kalpo Dievam, un tiem, kas nekalpo.

Visos, kas dzimuši no Dieva, atklāsies Kristus Gars. To vidū, kurus pārvalda Viņa Gars, nevar rasties nesaskaņas un strīdi. “Šķīstieties jūs, kas Kunga rīkus nesat!” Draudze reti kad ieņems augstāku stāvokli par to, kādā ir tās sludinātājs. Mums vajadzīgi atgriezušies sludinātāji un atgriezušies ļaudis. Gani, kas ir nomodā par dvēselēm kā tādi, kam būs jādod norēķins, ganāmpulku vadīs pa miera un svētuma ceļiem. Viņu sekmes šeit būs atbilstošas pašu izaugsmei žēlastībā un Patiesības atziņā. Kad paša skolotāja dvēsele, miesa un gars būs svētoti, viņš būs spējīgs pārliecināt arī citus par tādas svētošanās nepieciešamību.

Gadījuma rakstura runāšana par garīgām lietām un lūgšana pēc garīgām svētībām bez patiesa dvēseles izsalkuma un dzīvas ticības dos maz labuma. Pēc brīnumiem alkstošais pūlis, kas drūzmējās cieši ap Kristu, saskaroties ar Viņu, neizjuta dzīvo spēku. Bet, kad nelaimīgā un cietošā sievietē savā lielajā vajadzībā izstiepa roku un aizskāra Jēzus drēbju vīli, tā tika dziedināta. Viņa pieskārs ticībā. Kristus atsaucās šim pieskārienam un nolēma ar to sniegt mācību visiem (228) saviem sekotājiem līdz laika noslēgumam. Apzinādamies, ka no Viņa bija izgājis spēks, un pievēršdamies pūlim, Jēzus sacīja: “Kas manas drēbes aizskāris?” Pārsteigti par tādu jautājumu, Viņa mācekļi atbildēja: “Tu redzi, kā ļaudis Tev spiežas virsū, un Tu saki: kas Mani aizskāris?”

Jēzus pievērsa skatu personai, kas Viņu bija aizskārusi. Sieviete pārņēma bailes. Viņa bija izjutusi lielu prieku, bet vai tā nebija darījusi vairāk nekā pienācās? Zinādama, kas ar viņu noticis, tā trīcēdama pienāca pie Pestītāja un pakrita pie Viņa kājām, izstāstīdama visu patiesību. Kristus tai nepārmeta, bet laipni sacīja: “Ēj ar mieru un paliec vesela no savas kaites.”

Šeit ir redzama atšķirība starp gadījuma rakstura saskari un ticības pieskārienu. Lūgšana un sludināšana bez dzīvas ticības Dievam būs veltīga. Bet ticības pieskāriens mums atvērs dzīvā Dieva spēka un gudrības mantu namu, un tādā veidā Dievs caur māla darbarīkiem veiks savu žēlastības brīnumdarbu.

Šī dzīvā ticība ir mūsu lielā vajadzība šodien. Mums jāzina, ka Jēzus tiešām ir mūsos, ka Viņa Gars šķīsta un izdaiļo mūsu sirdi. Ja Kristus sludinātājiem būtu bijusi īsta ticība ar lēnprātību un mīlestību, ak, kādu tad darbu tie varētu paveikt! Kādi augļi tad būtu redzami par godu Dievam!

Ko lai es jums saku, mani brāļi, lai jūs pamostos no savas miesīgās drošības sajūtas? Man ir rādītas jums draudošās briesmas. Draudzē ir gan ticīgi, gan neticīgi. Kristus šīs divas šķiras attēlo līdzībā ar vīna koku un tā zariem. Viņš pamudina savus sekotājus: “Palieciēt Manī un Es — jūsos! Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī. Es esmu vīnakoks, jūs tie zari. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez Manis jūs nenieka nespējat darīt.”

Ir liela atšķirība starp liekuļotu un patiesu savienību ar Kristu ticībā. Patiesības atklāta apliecināšana cilvēkus ieved draudzē, bet tas nepierāda, ka tiem ir vitāla saikne ar dzīvo Vīnakoku. Pastāv noteikts mērs, ar kuru patieso mācekli var atšķirt no tiem, (229) kas sevi tikai sauc par Kristus sekotājiem, bet Viņam netic. Viena šķira nes augļus, bet otra ir neauglīga. Vieni bieži tiek pakļauti Dieva apcērpošajam nazim, lai varētu nest vēl vairāk augļu, bet otri kā nokaltuši zari drīz tiks atdalīti no dzīvā Vīnakoka.

Es esmu dziļi norūpējusies, lai mūsu ļaudis savā vidū saglabātu dzīvu liecību un draudze tiktu pasargāta neticības neaptraipīta. Vai mēs spējam iedomāties ciešākas un tuvākas attiecības ar Kristu par tām, kādas atklātas vārdos: “Es esmu Vīnakoks, jūs zari!” Zāra šķiedras ir gandrīz identiskas ar

Vīnakoka stumbru. Spēka un auglīguma plūsma no stumbra uz zariem rit netraucēti un pastāvīgi. Sakne baro zaru. Un tādas ir arī katra patiesa ticīga cilvēka attiecības ar Kristu — viņš paliek Kristū un no Viņa saņem dzīvībai nepieciešamo barību.

Šīs garīgās attiecības var nodibināt vienīgi ar personisku ticību. Šai ticībai no mūsu puses vajag izpausties minēto garīgo attiecību vērtēšanā augstāk par visu, pilnīgā pašjāvībā un sevis nodošanā. Mūsu gribai pilnīgi jāpakļaujas dievišķajai gribai, mūsu jūtām, ilgām, interesēm un godam jāsavienojas ar Kristus valsts interesēm un Viņa lietas godu, mums pastāvīgi saņemot žēlastību no Viņa un Kristum pieņemot pateicību no mums.

Kad ir izveidojušās šīs ciešās saites, šīs tuvās attiecības, tad mūsu grēki tiek uzlikti Kristum un mums piešķirta Viņa taisnība. Viņš mūsu labad tika darīts par grēku, lai mēs Viņā varētu kļūt Dieva taisnība. Tikai pateicoties Viņam, mēs varam nākt pie Dieva. Kas ar vārdiem vai darbiem dara pāri kādam ticīgajam, tas ievaino Jēzu. Kas māceklim tāpēc, ka tas ir Dieva bērns, pasniedz kausu auksta ūdens, to Kristus vērtēs kā Viņam pasniegtu dāvanu. (230)

Tieši tad, kad Kristus jau gatavojās atstāt savus mācekļus, Viņš tiem deva šo skaisto savu attiecību ainojumu ar ticīgajiem. Viņš stāstīja par ciešo savienību ar sevi, pateicoties kurai tiem būs iespējams saglabāt garīgo dzīvību, kad Viņa redzamā klātbūtne tiks atņemta. Lai šie vārdi neaizmirstos, Viņš norādīja uz viņa koku kā uz visatbilstošāko un piemērotāko simbolu.

Jūdi vīnakoku vienmēr uzskatīja par visdziļciltīgāko no visiem augiem, par paraugu visam, kas spēcīgs, ļoti labs un auglīgs. Mūsu Kungs, šķiet, gribēja sacīt, ka Vīnakoks, kuru tie tik augstu vērtēja, ir tikai simbols, bet Viņš ir īstenība — īstais Vīnakoks. Sak, jūs kā tauta augstu vērtējat vīnakoku, bet kā grēciniekiem jums Mani vajadzētu vērtēt pāri visām zemes lietām. Zars nevar dzīvot šķirti no koka, un vēl jo vairāk jūs nevarat dzīvot, ja nepaliekat Manī.

Visiem Kristus sekotājiem šī mācība ir tikpat dziļi nozīmīga kā mācekļiem, kas klausījās Viņa vārdus. Atkrišanas rezultātā cilvēks atsvešinājās no Dieva. Šķirošā plaša ir plata un briesmīga, tomēr Kristus gādāja, lai mēs atkal tiktu ar Dievu savienoti. Ļaunā vara cilvēciskajai dabai ir tik atbilstoša, ka neviens cilvēks, nesavienojoties ar Kristu, nespēj to pārvarēt. Sajā savienībā mēs gūstam morālu un garīgu spēku. Ja mums ir Kristus Gars, tad mēs nesīsim taisnības augļus, kas sagādās godu un laimi pašiem cilvēkiem un paaugstinās Dievu.

Tēvs ir vīnadārza Kopējs. Viņš prasmīgi un žēlsirdīgi apgriez katru augļus nesošu zaru. Tie, kas tagad dalās Kristus ciešanās un kaunā, nākotnē būs Viņa godības līdzdalībnieki. Viņš "nekaunējās tos saukt par brāļiem". Tiem kalpo Viņa eņģeļi. Otro reizi Viņš nāks kā Cilvēka Dēls, arī pat savā godībā sevi identificējot ar cilvēci. Tiem, kas ir savienojušies ar Viņu, Jēzus paziņo: "Vai var māte aizmirst savu zīdāini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu. Redzi, abu Savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis; tavi mūri ir vienmēr Manā priekšā." (231)

Ak, kādas apbrīnojamas priekšrocības mums tiek piedāvātas!

Vai mēs visiem spēkiem centīsimies izveidot šo savienību ar Kristu, kas ir vienīgais Ceļš piedāvāto svētību iegūšanai? Vai mēs nokratīsim savus grēkus un noziegumus, pievērsoties Kristus taisnībai? Pastāv plaši izplatītas šaubas un neticība. Kristus jautāja: "Kad Cilvēka Dēls atnāks, vai Tas gan ticību atradīs virs Zemes?" Mums jāiemil un jākopj dzīva, darbīga ticība. Ticības pastāvība ir mūsu savienības priekšnosacījums.

Dzīvas ticības radīta savienība ar Kristu ir pastāvīga; neviena cita savienība nebūs pastāvīga. Pirmais mūs izvēloties, Kristus par mūsu atpirkšanu samaksāja bezgalīgi dārgi, un katrs patiesš ticīgais izvēlēsies Viņu par pirmo un pēdējo, par labāko it visā. Bet šī savienība arī mums kaut ko maksā. Tā ir savienība, kurai iestājoties lepņajai cilvēciskajai būtnei jāklūst pilnīgi atkarīgai no Kristus. Visiem, kas veido šo savienību, jāizjūt vajadzība pēc Kristus salīdzinošajām asinīm. Tiem nepieciešama sirds izmaiņa. Viņiem sava paša griba jāpakļauj Dieva gribai. Būs jācīnās ar ārējiem un iekšējiem šķēršļiem. Jānotiek sāpīgam atšķiršanas darbam un jāveidojas jaunām saitēm. Ja ir vēlēšanās iestāties savienībā ar Kristu, tad jāuzvar lepnums, savtība, pasaulīgums, iedomība, citiem vārdiem sakot, — grēks visās tā formās. Iemesls, kāpēc daudziem kristīgā dzīve ir tik nožēlojami grūta, kāpēc viņi ir tik svārstīgi, tik nepastāvīgi, slēpjas viņu centienos savienoties ar Kristu, iepriekš nešķiroties no šiem iemīlotajiem elkiem.

Pēc tam, kad savienība ar Kristu ir izveidota, to var saglabāt vienīgi ar nopietnām lūgšanām un nenogurstošu piepūli. Mums jāpretojas, jāatsakās un jāuzvar sevi. Pateicoties Kristus žēlastībai, mēs ar drosmi, ticību un modrību varam iegūt uzvaru.

Ticīgie kļūst vienoti Kristū, tomēr zars zaru nevar uzturēt. Barība ir jāiegūst no dzīvas savienības ar Viņakoku. Mums jāizjūt pilnīga atkarība no Kristus, jādzīvo ticībā (232) Dieva Dēlam. Par to arī runā vārdi: "Palieciet Manī!" Dzīve, kuru dzīvojam miesā, mums netiek dota, lai dzīvotu cilvēkiem pa prātam vai izpatiktu mūsu Kunga ienaidniekiem, bet lai kalpotu un godātu To, Kas mūs ir mīlējis un Pats par mums nodevies. Vārdiska piekrišana, ka vajadzīga šāda savienība, ja tajā pašā laikā no pasaules, tās priekiem un izlaidības netiek atrauta pieķeršanās, tikai vēl vairāk iedrošina sirdi uz nepaklausību.

Mums kā tautai ļoti trūkst ticības un mīlestības. Ņemot vērā briesmu pilno laiku, kurā dzīvojam, mūsu pūles ir pārāk vājas. Lepnums un savu iegribu apmierināšana, neticība un netaisnība, kas mūs apņem, noteikti atstāj savu iespaidu. Tikai nedaudzi saprot, cik svarīgi ir bēgt no katras reliģiskajai dzīvei nelabvēlīgas biedrošanās. Izvēloties dzīvesvietu, tikai nedaudzi vispirms domā par savu garīgo labklājību.

Vecāki ar visu ģimeni steidzas uz pilsētu tāpēc, ka domā, ka tur vieglāk nopelnīt iztiku nekā uz laukiem. Bērni, kuriem no skolas brīvajā laikā nav nekā ko darīt, iegūst ielas izglītību. No jauniem biedriem viņi piesavinās nevēlamus un sliktus ieradumus. Vecāki visu to redz, bet seku izlabošana prasa upuri, un tie paliek tur, kur ir, līdz sātans viņu bērnus pilnīgi pārņem savā vadībā. Labāk būtu upurēt jebkuru laicīgu apsvērumu, nekā apdraudēt jūsu uzraudzībai uzticētās dārgās dvēseles. Kārdināšanas bērniem uzbruks, bet jā māca tām pretoties. Jūsu tiešais pienākums — novērst katru iespaidu, salauzt katru ieradumu, saraut visas važas, kas jūs pašus vai ģimeni traucē godīgi un sirsnīgi nodoties Dievam.

Cilvēkiem pārpildītu pilsētu vietā meklējiet kādu vientuļu apgabalu, kur jūsu bērni būtu pēc iespējas vairāk pasargāti no kārdināšanām, un tur māciet viņus un audziniet lietderīgai dzīvei. Praviētis Ecēhiēls min šādus Sodomas grēka un izpostīšanas cēloņus: "Lepnība, maizes pilnība (233) un dzīve bez bēdām, tāda bija viņas un viņas meitu dzīve. Bet nabagam un trūkuma cietējam tā nesniedza palīdzīgu roku." Visiem, kas vēlas izbēgt no Sodomas likteņa, jāizvairās no tādas rīcības, kas pār šo jauno pilsētu izsauca Dieva sodību.

Mani brāļi, atstādami novārtā sevis un savu bērnu svētīšanu Dievam, jūs ignorējat Kunga vissvētākās prasības. Daudzi no jums dzīvo maldīgā drošībā, nododamies savtīgām interesēm un mīlestībai uz laicīgām vērtībām. Jūs nebaidāties ne no kāda ļaunuma. Jums šķiet, ka briesmas ir tālu. Bet, ja jūs nedomājaties un nožēlā un dziļā pazemībā neatgriezīsieties pie Kunga, tad pievilsiet un piekrāpsiet sevi uz mūžīgu pazušānu.

Atkal un atkal jūs ir uzrunājusi balss no Debesīm. Vai jūs tai paklausīsiet? Vai ņemsiet vērā Uzticīgā Liecinieka padomu meklēt uguni pārbaudītu zeltu, baltas drēbes un acu zāles? Zelts ir ticība un mīlestība, baltās drēbes — Kristus taisnība, bet acu zāles — garīga uztvere, kas jūs darīs spējīgus ieraudzīt sātana viltības un no tām izvairīties, kā arī atklāt grēku un to ienīst, saskatīt patiesību un tai paklausīt.

Prātu paralizē nāvējošā pasaules letarģija. Grēks vairs neliekas riebīgs, jo sātans ir aizmiglojis jūsu skatu. Drīz pār zemi jātiek izlietam Dieva sodam. "Izglāb savu dzīvību," skan Dieva eņģeļu brīdinājums. Bet ir arī citas balsis, kas saka: "Neuztraucies, sevišķai trauksmei nav iemesla." Bezrūpīgie Ciānā sludina mieru un drošību, kamēr Debesis paziņo, ka pārkāpējiem tūlīt uzbruks ātra bojāeja. Jaunieši, vieglprātīgi ļaudis un izprieceis mīlošie šos brīdinājumus uzskata par tukšu pasaku un jokodamies no tiem novēršas. Arī vecāki domā, ka viņu bērni rīkojas pareizi, un visi turpina bezrūpīgi gulēt. Tieši tā bija vecās pasaules izpostīšanas laikā un tad, kad uguns iznīcināja Sodomu un Gomoru. Naktī pirms bojāejas līdzenuma (234) pilsētās ēda, dzēra un priecājās. Latu par viņa brīdinājumiem izsmēja. Bet tajā pašā naktī ļaunajiem un bezrūpīgajiem Sodomas iedzīvotājiem žēlastības durvis tika aizvērtas uz visiem laikiem.

Tas ir Dievs, kas savās rokās tur dvēseļu likteni. Ne vienmēr Viņš ļaus sevi izsmiet, ne vienmēr ar Viņu varēs jokot. Virs zemes jau sākušās Viņa sodības. Trakojoši un briesmīgi negaisi sēj postu un nāvi, uguns iznīcina mežus un cilvēku pārpilnās pilsētas. Kuģu bojāeja un vētras gaida tos, kas dodas pāri jūrām, katastrofas un nelaimes apdraud tos, kas ceļo pa sauszemi. Orkāni, zemestrīces, kari un bads strauji seko viens otram. Tomēr cilvēku sirdis ir tā nocietinājušās, ka nespēj izprast Dieva brīdinošo balsi. Tie nemeklēs vienīgo patvēruma vietu.

Daudzi, kas nolikti uz Ciānas mūriem, lai ar ērgļa skatu vērotu briesmu tuvošanos un laikā brīdinātu citus, paši ir aizmiguši. Tieši tie, kam šinī bīstamajā stundā vajadzētu būt visdarbīgākajiem un modrākajiem, savu pienākumu izpildē izturas nevērīgi un sevi aptraipa ar dvēseļu asinīm.

Mani brāļi, sargieties no jaunas un neticīgas sirds. Dieva Vārds ir skaidrs un noteikts. Tas neļauj apmierināt savtīgās iegribas, tāpēc jūs tam nepaklausāt. Viņa Gara Liecības pievērš jūsu uzmanību Rakstiem, atklāj jūsu rakstura trūkumus un norāj jūsu grēkus, tāpēc jūs tās neņemat vērā. Un, lai attaisnotu savu miesīgo, ērtības mīlošo rīcību, jūs sākat šaubīties, vai tikai Liecības ir no Dieva. Ja jūs paklausītu šīm mācībām, tad paši pārlicinātos par to dievišķo izcelsmi. Atcerieties, ka jūsu neticība nekaitēs to patiesīgumam. Ja tās ir no Dieva, tad pastāvēs. Tie, kas cenšas vājināt Dieva ļaužu ticību Liecībām, kuras draudzē pastāvējušas pēdējo trīsdesmit sešu gadu laikā, cīnās pret Dievu. (235) Ne jau darbarīku jūs noniecināt un apvainojat, bet Dievu, kas uz jums ir runājis šajos brīdinājumos un rājienuos.

Mūsu Pestītāja mācekļiem dotajās pamācībās ir brīdinoši vārdi, kas sevišķi piemēroti mums, proti: "Sargieties, ka jūsu sirdis netop apgrūtinātas no viņa skurbuma un reibuma un laicīgām rūpēm, ka šī diena jums piepeši neuzbrūk!" Esiet nomodā, lūdziet un strādājiet, tad tā būs īsta ticības dzīve. "Lūdziet vienmēr", tas ir, pastāvīgi dzīvojiet lūgšanas garā, tad jūs būsiet sagatavoti uz sava Kunga ierašanos.

Sargi nes atbildību par cilvēku drošību. Ja jūs atverat durvis lepnumam, skaudībai, šaubām un citiem grēkiem, tad valdīs strīdi, naidi un visādi jauni darbi. Lēnprātīgais un pazemīgais Jēzus lūdz atļauju iet pie jums kā jūsu viesis, bet jūs baidāties Viņu ielaist. Viņš ir runājis uz jums gan Vecajā, gan Jaunajā Derībā un joprojām runā uz mums caur savu Garu un aizgādību. Viņa pamācības vēlas darīt cilvēkus godīgus pret Dievu un godīgus pret sevi.

Jēzus uzņēma cilvēka dabu, lai varētu cilvēcei atstāt pilnīgu un nevainojamu priekšzīmi. Viņš vēlas mūs darīt sev līdzīgus, patiesus visos nolūkos, jūtās un domās, patiesus sirdī, dvēselē un dzīvē. Tā ir kristietība. Mūsu kritušajai labai jātiek skaidrotai, cēlinātai, svētotai, paklausot patiesībai. Kristīgā ticība nekad nesaskanēs ar pasaulīgiem principiem. Kristīgais godīgums ir pretējs jebkurai krāpšanai un jebkurai izlikšanās veidam. Cilvēks, kas savā dvēselē visvairāk kopj Kristus mīlestību, kas vispilnīgāk atstaro Viņa līdzību, Dieva acīs ir visuzticamākais, viscēlākais un visgodīgākais cilvēks virs zemes.

KRISTIEŠU VIENOTĪBA

(236) "Es jūs, brāļi, pamācu mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā, lai jūsu starpā būtu vienprātība un neceltos šķelšanās, bet lai jūs visi pilnīgi vienoti stāvētu vienā prātā un vienā domā."

Vienība ir spēks, bet šķelšanās — vājums. Ja tie, kas tic tagadējai patiesībai, ir vienoti, viņi atstāj paliekošu pozitīvu iespaidu. Sātans to labi saprot. Nekad viņš nav bijis apņēmīgāks kā tagad, lai Dieva patiesību padarītu pilnīgi neiedarbīgu, izraisot Kunga ļaužu vidū rūgtumu un šķelšanos.

Pasaule ir pret mums, tāpat kā populārās baznīcas. Arī valsts likumi drīzi vien būs pret mums. Ja kādreiz ir bijis laiks, kad Dieva ļaudīm jāspiežas kopā, tad tas ir tagad. Dievs mums ir uzticējies šim laikam īpaši domātas patiesības, lai mēs tās darītu zināmas pasaulei. Tagad skan pēdējā žēlastības vēsts, un mums jārunā ar vīriem un sievietēm, kurus gaida Dieva tiesa. Cik uzmanīgiem mums vajadzētu būt, katrā vārdā un darbībā cieši sekojot savam Paraugam, lai mūsu piemērs vadītu cilvēkus pie Kristus! Cik rūpīgi mums vajadzētu pasludināt patiesību tā, lai citi, ieraudzījuši tās vienkāršo skaistumu, tiktu ierosināti to pieņemt. Ja mūsu raksturs liecinās par tās svētojošo spēku, tad mēs citiem būsīm par pastāvīgu gaismu un dzīvu vēstuli, redzamu un lasāmu visiem cilvēkiem. Mēs nekad nedrīkstam atļauties dot mūsu vidū vietu sātanam ar nevienprātību un strīdiem.

Mūsu Pestītāja tieši pirms krustā sišanas izteiktās pēdējās lūgšanas našta bija, lai Viņa mācekļu vidū valdītu vienība un mīlestība. Lai gan Viņu pašu sagaidīja briesmīgas ciešanas pie krusta, tomēr Kungs nerūpējās par sevi, bet gan par tiem, kam vajadzēs turpināt Viņa darbu virs zemes. Viņus gaidīja briesmīgi pārbaudījumi, bet Jēzus redzēja, ka vislielākās briesmas radīs rūgtuma un šķelšanās gars. Tāpēc arī Viņš lūdza: (237) "Svētī tos patiesībā; Tavi vārdi ir patiesība. Tāpat, kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē. Un viņu labā Es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti. Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs. Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Mani un Es Tevi, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis."

Šī Kristus lūgšana ietver visus Viņa sekotājus līdz laika noslēgumam. Mūsu Pestītājs redzēja tos pārbaudījumus un briesmas, kas sagaida Viņa ļaudis. Jēzus nav nevērīgs pret nevienprātību un šķelšanos, kas satrauc un vājina Viņa draudzi. Viņš uz mums skatās ar dziļāku interesi un daudz maigāku līdzjūtību par to, kas pilda vecāku sirdis pret untumainu un nelaimīgu bērnu. Kristus mums

pavēl mācīties no Viņa un aicina Viņam uzticēties. Viņš liek mums atvērt sirdi, lai mēs saņemtu Viņa mīlestību. Kristus ir solījis būt mūsu Palīgs.

Atgriežoties Debesīs, Jēzus virs zemes darāmo darbu atstāja savu kalpu, Labā Gana palīgu rokām. "Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu, līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru."

Izsūtot savus kalpus, mūsu Pestītājs šiem cilvēkiem deva dāvanas, jo tādā veidā Viņš pasaulei darīja zināmus mūžīgās dzīvības vārdus. Tie ir līdzekļi, kurus Dievs paredzējis svēto pilnveidošanai atzīšanās un patiesā svētumā. Kristus kalpu darbs nav tikai sludināšana, bet tiem jābūt arī nomodā par dvēselēm kā tādiem, kam būs jādod Dievam norēķins. Viņiem lielā pacietībā un saskaņā ar mācību ir jānorāj, jāpamāca un jāskubina. (238)

Visiem, kas guvuši labumu no Dieva kalpa pūlēm, vajadzētu atbilstoši savām spējām savienoties ar viņiem dvēseļu glābšanā. Tas ir visu patieso ticīgo, sludinātāju un ļaužu darbs. Viņiem vienmēr acu priekšā vajadzētu turēt šo cildeno mērķi, katram cenšoties izpildīt sev piemēroto darbu draudzē, visiem strādājot noteiktā kārtībā, saskaņā un mīlestībā.

Kristus reliģija nav savtīga vai ierobežota. Tās pamatlūkumi ir visu pārvaroši un uzbrūkoši. Kristus tos simbolizē ar spožu gaismu, uzturošu sāli un pārveidojošo raugu. Dieva kalpi dedzīgi, nopietni un bijīgi centīsies izplatīt patiesības atziņu tālu un tuvu. Tomēr viņi neatstās novārtā darbu draudzes stipruma un vienotības labā. Viņi uzmanīgi sekos, lai nedotu iespēju savā vidū iezagties nevienprātībai un šķelšanās tieksmēm.

Pēdējā laikā mūsu vidū ir cēlušies vīri, kas atklāti paziņo, ka ir Kristus kalpi, bet kuru darbs vēršas pret vienotību, ko mūsu Kungs nodibinājis draudzē. Viņiem ir īpatnēji plāni un darba metodes. Tie vēlas draudzē ieviest pārmaiņas, kas atbalstītu to uzskatus par virzīšanos uz priekšu, un iztēlojas, ka tādā veidā nodrošinās ievērojamus panākumus. Bet šiem cilvēkiem Kristus skolā piemērotāk būtu skolniekiem nekā skolotājiem. Viņi vienmēr ir nemierīgi, cenšoties veikt kaut kādu lielu darbu, darīt kaut ko, kas viņiem pašiem nestu godu. Tiem vēl jāapgūst visderīgākā no visām mācībām, proti: paze-mīlība un ticība Jēzum. Daži modri vēro savus līdzstrādniekus un cenšas atklāt viņu kļūdas, kad tiem pašiem vajadzētu vairāk censties sagatavot savu dvēseli nākotnes lielajai cīņai. Pestītājs viņiem pavēl: "Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm."

Patiesības skolotāji, misionāri un draudzes vadītāji var darīt labu darbu savam Meistaram, ja viņi tikai paklausīs patiesībai un šķīstīs savu dvēseli. Katrs īsts kristietis (239) būs nesavtīgs strādnieks. Kungs mums ir darījis zināmu savu prātu, lai mēs varētu kļūt par gaismas kanāliem citu labā. Ja Kristus paliek mūsos, tad mēs vienkārši nespēsīm nestrādāt kopā ar Viņu. Ir neiespējami saglabāt Dieva labvēlību un baudīt Pestītāja mīlestības svētības, un tomēr būt vienaldzīgam pret briesmām, kas draud tiem, kas iet bojā savos grēkos. "Mana Tēva prāts ir, ka jūs nesat daudz augļus."

Pāvils skubina efeziešus sargāt vienotību un mīlestību: "Tad nu, važās slēgts sava Kunga dēļ, es jūs mudinu: dzīvojiet tā, kā to prasa jūsu aicinājuma cieņa, visā pazemībā, lēnībā un pacietībā, cits citu panesdami mīlestībā, cenšamies uzturēt Gara vienību ar miera saiti: viena miesa, viens Gars —jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti, — viens Kungs, viena ticība, viena kristība; viens visu Dievs un Tēvs, kas pār visiem, ar visiem un iekš visiem."

Apustulis pamudina savus brāļus parādīt dzīvē patiesības spēku, ar ko viņš tos ir iepazīstinājis. Lēnprātīgi un maigi, pacietīgi un ar mīlestību viņiem vajadzēja atklāt Kristus raksturu un Viņa glābjošās svētības. Ir tikai viena miesa un viens Gars, viens Kungs un viena ticība. Visi ticīgie kā Kristus miesas locekļi ir darīti dzīvi caur vienu un to pašu Garu uz vienu un to pašu cerību. Šķelšanās draudzē apkauno Kristus reliģiju pasaules priekšā un dod iemeslu patiesības ienaidniekiem attaisnot savu rīcību. Pāvila vēstules netika rakstītas tikai viņa laika draudzei vien. Pēc Dieva nodoma, tām vajadzēja sasniegt arī mūs. Bet ko mēs darām, lai uzturētu šo vienotību ar miera saiti?

Kad Svēto Garu izlēja pār pirmo draudzi, brāļi mīlēja cits citu. "Tie lauza maizi un baudīja barību ar gavilēm un vientiesīgu sirdi, slavēdami Dievu, un viņi bija ieredzēti visā tautā. Bet tas Kungs ik dienas pievienoja viņiem tos, kas tika izglābti." So vienkāršo kristiešu (240) bija skaitliski maz, bez bagātības un goda, tomēr viņi atstāja varenu iespaidu. No viņiem atstaroja pasaules Gaisma. Kur vien pazina viņu raksturu un mācību, tur ļauna darītāji no tiem bijās. Tāpēc bezdievīgie viņus ienīda un vajāja līdz nāvei.

Svētuma standarts mūsu dienās ir tāds pats kā apustuļu laikā. Ne Dieva apsolījumi, ne Viņa prasības neko nav zaudējušas no sava spēka. Bet kāds, salīdzinot ar pirmo draudzi, ir to stāvoklis, kas apliecina ticību Kungam? Kur ir Gars un Dieva spēks, kas toreiz pavadīja Evaņģēlija sludināšanu? Ak vai, "kā gan apsūbējis zelta spožums, kā gan mainījies pats tīrākais zelts"!

Kungs dēstīja savu draudzi kā vīnakoku auglīgā zemē. Ar vismaigākajām rūpēm Viņš to kopa un sargāja, lai tas nestu taisnības augļus. Viņš it kā saka: "Kas tad Man vēl bija ko darīt pie Savā vīnadārza, ko Es nebūtu darījis?" Bet šis Dieva dēstītais vīnakoks tiecās pretī zemei un savas stīgas apvija ap cilvēciskiem balstiem. Tā zari bija tālu izpletušies, bet nesa meža vīnkoka augļus. Tad vīnadārza Kungs sacīja: "Kad Es gaidīju, ka tas nesis labus ogu ķekarus, tas nesa sūras vīnogas."

Kungs savai draudzei ir dāvājis lielas svētības. Taisnība prasa, lai tā šīs dāvanas atdotu ar augļiem. Vairojoties tās glabāšanā uzticētajām patiesības bagātībām, ir pieauguši tiešie pienākumi. Bet, kur tai vajadzēja izlietot šīs dāvanas un iet uz priekšu pretī pilnībai, tā ir atkritusi no tā, ko bija sasniegusi sākotnējos piedzīvojumos. Pārmaiņa tās garīgajā stāvoklī iestājusies pakāpeniski un gandrīz nemanāmi. Kad draudze sāk meklēt slavu un draudzību pasaulē, tās ticība mazinās, centība atslābst un dedzīgas dievbijības vietu ieņem nedzīvs formālisms. Katrs pretī pasaulei spertais solis to attālina no Dieva. Ja tiek lolots lepnums un pasaulīga godkāre, Kristus Gars draudzi atstāj un tā vietu (241) ieņem savstarpējas sacensības tieksmes, nevienprātība un strīdi, kas izraisa apmulsumu un vājumu ticīgo saimē.

Pāvils saviem brāļiem Korintā raksta: "Jūs vēl esat miesīgi. Kamēr jūsu starpā naidis un ķildas, vai tad neesat miesīgi?" Skaudības un strīdu samulsinātam prātam ir neiespējami saprast Dieva Vārda dziļās garīgās patiesības. Miesīgais cilvēks neapver to, kas nāk no Dieva Gara, jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams. Mēs nespējam pareizi saprast vai novērtēt dievišķu atklāsmi bez tā Gara palīdzības, kas šo Vārdu ir devis.

Tiem, kas iecelti sargāt draudzes garīgās intereses, vajadzētu rūpīgi domāt par savu atstāto priekšzīmi, nedodot nekādu iemeslu skaudībai, greizsirdībai vai ļaunām aizdomām, vienmēr atklājot to pašu mīlestības, cieņas un laipnības garu, ko viņi vēlas atbalstīt savos brāļos. Īpaša uzmanība jāpievērš Dieva Vārda norādījumiem. Atturieties no katras naida un nelaipnības izpausmes, iznīciniet katru rūgtuma sakni. Kad brāļu vidū rodas grūtības, tad stingri vajadzētu ievērot Pestītāja noteikumus. Visiem spēkiem vajadzētu censties panākt samierināšanos, bet, ja abas puses stūrgalvīgi paliek pie sava ieskata, tad viņus vajadzētu atcelt no amata, kamēr nav panākta kopēja saskaņa.

Sastopoties ar grūtībām draudzē, katram loceklim vajadzētu pārliecināties, vai grūtību iemesls neatrodas tieši viņā. Garīgs lepnums, vēlēšanās pavēlēt, godkāra tieksme pēc cieņas vai amata, pašsavaldīšanās trūkums, kaislību apmierināšana un nodošanās aizspriedumiem, kā arī sprieduma nepastāvība vai tā trūkums var sajaukt un laupīt draudzes mieru.

Grūtības bieži rada tenku izplatītāji, kuru čukstos izteiktie mājiieni un pieņēmumi saindē prātu tiem, kas nenojauš neko ļaunu, tā atšķirot vistuvākos draugus. Šos intrigantus viņu ļaunajā darbā atbalsta daudzi, kas ir kāri uz klausīt un gaida, (242) sacīdami: "Stāsti... un mēs pateiksīm tālāk!" Bet šo grēku Kristus sekotājiem nevajadzētu paciest. Kristīgiem vecākiem nevajadzētu pieļaut, ka ģimenes lokā atkārtoto tenkas vai izsaka piezīmes, kas pazemo draudzes locekļus.

Skaudības un sacensības gara apspiešanu kristiešiem vajadzētu uzskatīt par reliģisku pienākumu. Viņiem vajadzētu priecāties, ka brāļiem ir labāka slava vai panākumi, pat ja šķiet, ka paša raksturs un sasniegumi ar to tiktu aizēnoti. Tas bija sirdī lolotais lepnums un godkāre, kas sātanu izraidīja no Debesīm. Šis pats ļaunums ir dziļi iesakņojies mūsu kritušajā dabā, un, to nelikvidējot, tas aptumšos katru labu un cēlu ticību, nesot negantus strīda un skaudības augļus.

Mums labāk vajadzētu tiekties pēc patiesa krietnuma, nevis lieluma. Tie, kam ir Kristus prāts, par sevi domās pazemīgi. Viņi strādās draudzes skaidrības un labklājības labā un drīzāk būs gatavi upurēt savas intereses un vēlmes, nekā izraisīt brāļu vidū nevienprātību.

Sātans vienmēr cenšas Dieva ļaužu vidū izsaukt nevienprātību, atsvešināšanos un ļaunprātību. Mēs bieži tiksīm kārdināti domāt, ka ir aizskartas mūsu tiesības, kad faktiski tādām jūtām nav nekāda pamata. Tie, kuru mīlestība uz sevi ir stiprāka par mīlestību uz Kristu un Viņa lietu, savas intereses liks pirmajā vietā un ķersies gandrīz pie jebkura līdzekļa, lai tās aizsargātu un aizstāvētu. Kad tie uzskata, ka brāļi viņiem ir darījuši pāri, viņi ir gatavi griezties pie laicīgās tiesas, kur tiem vajadzēja paklausīt Dieva dotajiem noteikumiem. Pat daudzus, kas liekas esam apzinīgi kristieši, lepnums un

sevis vērtēšana kavē iet personīgi pie tiem, kas pēc viņu domām maldās, lai Kristus garā šo jautājumu pārrunātu un viens par otru lūgtu. Sacensība, strīdi un tiesāšanās brāļu vidū ir negods (243) patiesības lietai. Tie, kas tā rīkojas, draudzi pakļauj tās ienaidnieku izsmieklam un dod iemeslu tumsas spēkiem gaviļēt. Tie no jauna uzplēš Kristus brūces un Viņu atklāti apkauno. Tiši neievērojot draudzes autoritāti, tie nicina Dievu, kas draudzei šo autoritāti piešķīris.

Pāvils galatiešiem raksta: "Kaut jel tie sagraizītos, kas jūs musina! Jo jūs, brāļi, esat svabadībai aicināti. Tik ne tādai svabadībai, kas dod vaļu miesai, turpretim kalpojiet cits citam mīlestībā! Jo visa bauslība ir vienā vārdā izpildīta, proti, tanī: Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu. — Bet, ja jūs savā starpā kožaties un ēdaties, tad pielūkojiet, ka jūs cits citu neaprijat! Bet es saku: staigājiet Garā, tad jūs miesas kārību savaldīsiet."

Viltus skolotāji galatiešiem atnesa Kristus Evaņģēlijam pretēju mācību. Pāvils centās šos maldus parādīt un izlabot. Viņš ļoti vēlējās, lai viltus skolotāji tiktu no draudzes atšķirti, bet viņu iespaids bija ietekmējis tik daudzus ticīgos, ka šķīta bīstami uzsākt pret tiem cīņu. Draudēja briesmas izraisīt strīdu un šķelšanos, kas atstātu postošu iespaidu uz draudzes garīgajām interesēm. Tāpēc Pāvils centās savus brāļus pārliecināt, cik svarīgi ir mēģināt cits citam palīdzēt mīlestībā. Viņš paskaidroja, ka visas baušļu prasības, kas izklāsta mūsu pienākumus pret citiem cilvēkiem, tiek piepildītas savstarpējā mīlestībā. Viņš tos brīdināja, ka, ja tie ļaus vaļu naidam un strīdiem, daloties grupās un, līdzīgi dzīvniekiem, cits citu kožot un ēdot, tad viņi būs nelaimīgi jau tagad un nākotnē aizies bojā. So briesmīgo ļaunumu novēršanai bija tikai viens ceļš, un apustulis to izteica pavēlē: "Staigājiet Garā!" Nemītīgi lūdzot, tiem jāmeklē Svētā Gara vadība, kas viņus vestu pie mīlestības un vienotības. (244)

Nams ar dalītiem uzskatiem nevar pastāvēt. Kristiešiem strīdoties, ierodas sātans un ņem vadību savās rokās. Cik bieži jau viņam ir izdevies izpostīt draudžu mieru un saskaņu! Cik niknas cīņas, kādu rūgtumu un kādu naidu ir izraisījis pat niecīgs iemesls! Kādas cerības ir iznīcinātas, cik daudz ģimeņu sasāktas, tikai pateicoties nesaskaņām un ķildām!

Pāvils saviem brāļiem pavēlēja sargāties, lai, cenšoties labot citu kļūdas, viņi paši neizdarītu tikpat lielu grēku. Apustulis paziņoja, ka naidi, sacensība, dusmas, strīdi, muļsināšana, nepareizas mācības un skaudība ir tikpat patiesi miesas darbi kā baudkāre, laulības pārkāpšana, dzeršana un slepkavības, jo arī tie vainīgajiem tikpat noteikti aizvērs Debesu vārtus.

Kristus saka: "Kas apgrēcina vienu no šiem vismazākajiem, kas Man tic, tam būtu labāk, ja tam piesietu dzirnakmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dzelmē." Kas apzināti krāpj vai ar nepareizu piemēru pavedina kādu Kristus mācekli, ir vainojams lielā grēkā. Kas kādu pakļauj neslavai vai izsmieklam, tas apvaino Jēzu. Mūsu Pestītājs atzīmē katru Viņa sekotājiem nodarītu netaisnību.

Cik bargi tika sodīti ļaudis, kas senatnē izturējās vieglprātīgi pret to, ko Dievs bija izraudzījis kā svētu? Godinot Bābeles elkus, Belzacars ar saviem tūkstoš virsniekiem apgānīja Jehovas zelta traukus. Bet Dievs, kuru viņi izaicināja, bija velnišķīgā skata liecinieks. Zaimojošās līksmības karstākajā brīdī bija redzama kāda roka, kas uz pils sienas rakstīja noslēpumainus burtus. Ar šausmām ķēniņš un galminieki dzirdēja Visuaugstākā kalpa vārdus, kas tiem izteica briesmīgu spriedumu.

Kaut tie, kam patīk uzklaušīt un izplatīt neslavu un melus par Kristus kalpiem, atcerētos, ka Dievs ir viņu rīcības liecinieks. Viņu zaimojošais pieskāriens tagad neapgāna nejutīgus traukus, bet to raksturu, kurus Kristus (245) atpircis ar savām asinīm. Roka, kas zīmēja burtus uz Belzacara pils sienas, uzticīgi pieraksta katru netaisnu darbu un netaisnu apspiešanu, kas vērsta pret Dieva ļaudīm.

Svētā vēsture sniedz apbrīnojamus piemērus par Kunga lielajām rūpēm attiecībā uz visvājāko no saviem bērniem. Israēlam ceļojot tuksnesī, nogurušajiem un nespēcīgajiem, kas pakrita un palika guļam pārējo aizmugurē, uzbruka glēvie un nežēlīgie amaleķieši un tos nogalināja. Bet vēlāk Israēls ar amaleķiešiem karoja un tos uzvarēja. Un tad Kungs Mozum sacīja: "Raksti to par piemiņu grāmatā un pavēli to Jozuas ausīs, jo es izdeldēšu Amaleķu piemiņu zem debesīm." No jauna Mozus šo uzdevumu atkārtoja pirms savas nāves, lai viņa pēcteči to neaizmirstu, proti: "Piemini, ko amaleķieši tev darīja ceļā, kad izgāji no Ēģiptes zemes, kad viņi tev pretī cēlās ceļā un tev nogalināja atpalikušos, visus nespēcīgos aiz tevis, kad tu biji piekusis, un tie nebijās Dievu... Amaleķieša piemiņa būs jāizdeldē no pasaules, neaizmirsti to!"

Ja Dievs tā sodīja pagānu tautas cietsirdību, kā lai Viņš skatās uz tiem, kas saucas Viņa ļaudis, bet uzbrūk paši saviem brāļiem, kas izsmēluši spēkus un noguruši Kunga darbā? Sātanam ir liela vara pār tiem, kas padodas viņa vadībai. Tie bija augstie priesteri un vecaji — tautas skolotāji, kas asinskāro pūli steidzināja no tiesas nama uz Golgātu. Arī šodien starp tiem, kas saucas Kristus

sekotāji, ir sirdis, kas iedvesmotas no tā paša gara, kurš prasīja, lai mūsu Pestītāju pienaglotu pie krusta. Lai ļauna darītāji atceras, ka visiem viņu darbiem ir viens Liecinieks — Svētais, grēkus ienīstošais Dievs! Viņš ikvienu darbu cels tiesas priekšā, līdz ar visu, kas apslēpts.

“Mums, kas esam stipri, pienākas nest to vājības, (246) kas nav tik stipri, nedzīvojot par patikšanu sev pašiem. Ikviens mūsu starpā lai dzīvo par patiku savam tuvākajam, viņam par labu, lai to celtu. Jo arī Kristus nav dzīvojis par patikšanu Sev pašam.” Kā Kristus ir jutīgs līdzī mūsu nespēkā un grēcīgumā, tā mums vajadzētu just līdzī un palīdzēt citiem. Daudzi ir šaubu samulsināti, vājību nomākti, nespēcīgi ticībā un nespējīgi satvert neredzamo, bet draugs, kuru var redzēt, nākot pie viņiem Kristus vietā, var būt kā savienojošs loceklis, piesaistot to drebošo sirdi Kristum. Ak, cik svētīgs ir tāds darbs! Kaut lepnums un savtība neaizkavētu darīt labu, kas ir mūsu spēkos, ja gribam strādāt Kristus vārdā un darboties ar mīlošu un maigu garu.

“Brāļi, ja kāds cilvēks ir pieķerts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu, un lūkojiet uz sevi, ka arī paši nekritat kārdināšanā. Nesiet cits cita nastas; tā jūs piepildīsiet Kristus likumu.” Šajos vārdos no jauna skaidri parādīts mūsu pienākums. Bet kā tie, kas sevi atklāti atzīst par Kristus sekotājiem, var tik bezrūpīgi izturēties pret šiem inspirētajiem priekšrakstiem? Nesen saņēmu vēstuli, kas stāsta par viena brāļa neapdomīgu rīcību kādā atsevišķā gadījumā. Lai gan tas noticis pirms vairākiem gadiem un jautājums ir ļoti mazsvarīgs, kam grūti piešķirt pat otrās pakāpes nozīmi, rakstītāja ziņo, ka tas uz visiem laikiem ir iznīcinājis viņas uzticību šim brālim. Ja, šīs māsas pašas dzīvi pārbaudot, neatklātos vēl lielākas kļūdas, tad tas tiešām būtu brīnums, jo cilvēka daba ir ļoti vāja. Es esmu dzīvojusi sadraudzībā un vēl joprojām dzīvoju sadraudzībā ar brāļiem un māsām, kas noziegušies smagos grēkos un kas pat vēl tagad nesaskata savus pārkāpumus, kā Dievs tos redz. Bet Kungs pacieš šīs personas, un kāpēc lai es tā nedarītu? Viņš vēl liks savam Garam ietekmēt to sirdi, ka grēks parādīsies ārkārtīgi grēcīgs, tāds, kādu to ieraudzīja Pāvils.

Mēs ļoti maz pazīstam savu sirdi un vēl mazāk izprotam personīgo vajadzību pēc Dieva žēlastības. Tas ir iemesls, kāpēc mums ir tik maz jaukas līdzjūtības, kādu Jēzus parādīja mums un kādu mums vajadzētu parādīt citiem. (247) Mums vajadzētu atcerēties, ka mūsu brāļi ir mums līdzīgas vājas, maldīgas un mirstīgas būtnes. Pieņemsim, ka kādu brāli modrības trūkuma dēļ ir pārvarējušas kārdināšanas, un, pretēji savam parastajam rīcības veidam, tas ir pieļāvis dažas kļūdas. Kā tagad pret viņu izturēties? No Bībeles vēstures zinām, ka cilvēki, kurus Dievs izlietojis lieliem un labiem darbiem, arī ir izdarījuši smagus grēkus. Kungs viņus neatstāja nenorātus, bet arī neatmeta. Kad tie nožēloja un atgriezās, Viņš žēlsirdīgi piedeva un atklāja savu klātbūtni, un darbojās viņos. Kaut nožēlojamie, vājie, mirstīgie pārdomātu, cik ļoti viņiem pašiem vajadzīga Dieva un brāļu līdzjūtība un pacietība. Viņiem jāargās tiesāt un nosodīt citus. Mums vajadzētu ievērot apustuļa pamācību: “Jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu...” Mēs katrs varam krist kārdināšanās, un tad arī mums būs vajadzīga tāda pati lēnprātība, kādu esam aicināti parādīt vainīgajam. “Ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tapsiet tiesāti; un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums taps atmērots.”

Bet katram neatkarīgajam un pašpalāvīgajam apustulis vēl pievieno brīdinājumu: “Ja kāds domā, ka viņš kas esot, nebūdamas nekas, tas pievilj pats sevi... Ikkatram jānes sava paša nasta.” Tas, kurš domā, ka viņš savos spriedumos un pieredzē ir pārāks par brāļiem, un nicina viņu padomu un aizrādījumus, pierāda, ka viņš atrodas bīstamos maldos. Sirds ir viltīga, tādēļ viņam savu raksturu un dzīvi vajadzētu pārbaudīt ar Bībelē doto standartu. Dieva Vārds uz cilvēku dzīves takas rāda nemaldīgu gaismu. Neskatoties uz daudzajām ietekmēm, kas cenšas novērst un samulsināt prātu, tie, kas godīgi meklē gudrību no Dieva, tiks vadīti pa pareizo ceļu. Katrs cilvēks pats beidzot stāvēs vai kritīs nevis par to atbalstošās vai tam naidīgās partijas uzskatiem, nedz arī par kāda cilvēka sprieduma, bet gan atbilstoši pašam (248) raksturam, kāds tas ir Dieva skatījumā. Draudze var brīdināt, dot padomu un pamācīt, bet tā nevienu nespēj piespiest rīkoties pareizi. Kas turpina neievērot Dieva Vārdu, tam būs jānes pašam sava nasta, tas ir, jāatbild Dievam par sevi un jācieš pašam savas rīcības sekas.

Kungs savā Vārdā mums ir devis noteiktas un nepārprotamas pamācības, kurām paklausot mēs varam draudzē saglabāt vienotību un saskaņu. Brāļi un māsas! Vai jūs ņemat vērā šos inspirētos norādījumus? Vai esat Bībeles lasītāji un Vārda darītāji? Vai cenšaties piepildīt Kristus lūgšanu, lai viņa sekotāji varētu būt viens? “Dievs, no kā nāk izturība un ieprieca, lai jums dod vienādu prātu savā starpā Kristū Jēzū, lai jūs vienprātīgi vienā mutē slavētu Dievu... Beidzot, brāļi, esiet līksmi, topiet pilnīgi, ieprieciniet viens otru, esiet vienprātīgi, turiet mieru; tad mīlestības un miera Dievs būs ar jums!”

LIECĪBAS DRAUDZEI NR. 32

EVANĢĒLIJA SLUDINĀTĀJA DARBS

U.C. un N.P. Savienībās ir daudz lietu, ko vajag uzlabot. Radītājs gaida, ka šie brāļi nesīs viņiem dāvatajai gaismai un priekšrocībām atbilstošus augļus, bet tajā ziņā Viņš ir vīlies. Viņš tiem sagādāja visas iespējas, bet tie nepieauga lēnprātībā, dievbijībā un labdarībā. Viņi negāja to dzīves ceļu, neatklāja to raksturu, nedz izplatīja iespaidu, kas liktu iespējami vairāk cilvēkiem godāt savu Radītāju un kas viņus pašus cēlinātu un darītu cilvēkiem par svētību. Viņu sirdī mīt savtība. Tiem patīk iet pašiem savu ceļu un meklēt sev ērtības, godu un bagātību, kā arī aizraujošākas vai izsmalcinātākas formas izpriecās. Ja mēs turpināsim iet pasaules ceļu un sekosim savām tieksmēm, vai tad tas mums nodrošinās labklājību? Vai Dievs, kas cilvēku veidojis, negaida no tā ko labāku?

“Tad nu Dievam dzenieties pakaļ kā mīļi bērni...” Kristiešiem jābūt līdzīgiem Kristum. Viņiem vajadzētu atklāt tādu pašu garu, izplatīt tādu pašu iespaidu un būt ar tādu pašu morālu pārākumu, kāds bija Kristum. Elku pielūdzējiem un sirdī samaitātiem cilvēkiem jānožēlo savi grēki un jāatgriežas pie Dieva. Tiem, kas ir lepni un paštaisni, jāpazemojas, jānožēlo grēki un jākļūst no sirds pazemīgiem un lēnprātīgiem. Pasaulīgi noskaņotajiem savu sirdi jāatrauj no pasaules niekiem, kuriem tie piekērušies, un jātuvojas Dievam, (250) kļūstot garīgi domājošiem. Negodīgajiem un nepatiesajiem jākļūst taisnīgiem un patiesiem, savukārt godkārīgajiem un alkatīgajiem — jāpaslēpjas Jēzū un jāmeklē nevis savs, bet Viņa gods. Savs paša svētums viņiem jānīcina un jākrāj bagātība Debesīs. Tiem, kas nelūdz, jāizjūt, ka ir nepieciešamas lūgšanas kā vienatnē, tā ģimenes lokā, kur ļoti dedzīgi jāizteic savi lūgumi Dievam.

Mums kā patiesā un dzīvā Dieva pielūdzējiem vajadzētu nest augļus, kas atbilst gaismai un priekšrocībām, kādas mēs baudām. Daudzi Debesu un Zemes Kunga vietā pielūdz elkus. Viss, ko cilvēks mīl, atraujot mīlestību Kungam, un kam tas uzticas, neuzticoties pilnīgi Viņam, kļūst par elku, un tas tiek atzīmēts Debesu grāmatās. Pat svētības bieži pārvēršas par lāstu. Cilvēciskās sirds simpātijas, kas piedzīvojumos nostiprinājušās, reizēm ir tā samaitājušās, ka kļuvušas par slazdu. Ja kādu norāj, tad vienmēr ir daži, kas jūt tam līdz. Bet viņi nemaz nejūt un neievēro ļaunumu, ko Dieva lieta cieš no tādu cilvēku nepareiza iespaيدا, kuru dzīve un raksturs kādā ieradumā neatspoguļo mums doto Paraugu. Dievs sūta savus kalpus ar vēsti ļaudīm, kas saucas Kristus sekotāji, bet daži no viņiem atraida šos brīdinājumus, jo faktiski tie ir Dieva bērni tikai vārda pēc.

Dievs cilvēku ir brīnišķīgi apveltījis ar spējām domāt un spriest. Viņš, kas radīja koku, lai tas nestu skaistus augļus, cilvēku darīja spējīgu nest dārgos Taisnības augļus. Viņš cilvēku iekārtoja savā dārzā un maigi par to rūpējās, tāpēc gaida, lai arī viņš nestu augļus. Līdzībā par vīģes koku Kristus saka: “Redzi, es jau nāku trīs gadus augļus meklēt...” Vairāk nekā divus gadus Īpašnieks ir meklējis augļus, ko Viņam ir tiesības sagaidīt no šīm draudžu savienībām. Bet kā ir atalgota Viņa meklēšana? Cik rūpīgi mēs sargājam kādu iemīļoto koku vai stādu, sagaidot, kad tas mūsu uzmanību un gādību atalgos ar pumpuriem, ziediem un augļiem? Bet cik vīlušies jutāmies, atrodot uz tā vienīgi lapas! Cik daudz lielākas rūpes un maigāku interesi Debesu Tēvs izrāda par to garīgo izaugsmi, kurus Viņš radījis (251) pēc savas līdzības un kuru dēļ bija ar mieru upurēt savu Dēlu, lai tie varētu tikt paaugstināti, darīti cēlāki un pagodināti!

Kungam ir īpaši izredzēti darbarīki, kam jāiet pie tiem, kas maldās un ir atkrituši. Viņa vēstneši ir sūtīti nest skaidru liecību, lai ar to viņus pamodinātu, no miegainā stāvokļa un atvērtu tiem saprašanai dārgos dzīvības vārdus — Svētos Rakstus. Šiem cilvēkiem nav jābūt tikai svētrunu teicējiem, bet gan Dieva kalpiem, gaismas nesējiem un uzticīgiem sargiem, kas redz draudošās briesmas un brīdina ļaudis. Viņiem jābūt līdzīgiem Kristum nopietnā dedzībā, uzmanīgā līdzjūtībā un personīgajās pūlēs, īsi sakot, — visā savā kalpošanā. Viņiem jāatrodas dzīvā savienībā ar Dievu un jākļūst tik pazīstamiem ar Vecās un Jaunās Derības pravietojumiem ir praktiskām pamācībām, ka tie spētu no Dieva Vārda mantu nama pasniegt jaunas un vecas lietas.

Daži no šiem sludinātājiem pieļauj kļūdu savu uzrunu sagatavošanā. Līdz sākumiem iepriekš izstrādātie konспекти neļauj Kungam vadīt un ietekmēt viņu prātu. Katrs punkts ir negrozāms, pēc noteikta šablona izstrādāts, un tie vairs nespēj atkāpties no sastādītā plāna. Sāda rīcība, ja to turpinās, ievēdis aizspriedumos un aprobežotos uzskatos, tā ka drīz vien viņi dzīvības un reliģijas ziņā būs tikpat sausi kā Gilboas kalni, kam trūkst rasas un lietus. Viņiem jāatver sava dvēsele un jāļauj Svētajam Garam ietekmēt prātu. Kad viss tiek priekšlaikus izplānots un tie jūt, ka nespēj mainīt šo pārdomāto un sastingušo runu, rezultāts ir tikai nedaudz labāks par to, kādu izraisītu svētrunas nolasīšana.

Dievs vēlas, lai Viņa sūtņi pilnīgi paļautos uz Viņu un tajā pašā laikā būtu sagatavoti katram labam darbam. Ja Dieva Garam ļaus darīt savu darbu, tad nevienu tematu nevarēs iztīrīt visās sanāksmēs vienā un tajā pašā veidā, jo tas ierosinās domas, kas savukārt būs piemērotas tiem, kuriem

vajadzīga attiecīga palīdzība. Bet bieži no paaugstinājuma dzirdētajām garlaicīgajām un formālajām uzrunām ir ļoti maz Svētā Gara dzīvinošā spēka. Ieradums teikt tādas runas nopietni iedragās sludinātāja (252) derīgumu un spējas. Un tas ir viens no iemesliem, kāpēc darbinieku pūlēm trūkst panākumu. Dievs pārāk maz ir spējis ietekmēt uz paaugstinājuma stāvošo cilvēku prātu.

Cits neveiksmes iemesls šajās Savienībās ir tas, ka ļaudis, pie kuriem šie Dieva vēstneši ir sūtīti, vēlas veidot viņu domas atbilstoši savējām un likt viņu mutē vārdus, ko tiem vajadzētu runāt. Bet Dieva sargiem nevajag pētīt, kas cilvēkiem patīk, nedz arī uzklaut viņu vārdus un tos atkārtot, bet gan būt uzmanīgiem un dzirdīgiem pret to, ko saka Kungs, kāda ir Viņa vēsts šiem ļaudīm. Ja tie paļausies uz gadu iepriekš sagatavotām svētrunām, tās neapmierinās attiecīgā gadījuma vajadzības. Viņu sirdij jābūt atvērtai pret Kunga ietekmi, tad tie spēs klausītājiem pasniegt Debesu dzīvības apdvestas, dārgas patiesības. Kungam nepatīk aprobežoti sludinātāji, kas savus Dieva dāvētos spēkus izmanto mazsvarīgiem jautājumiem un paši nepieaug dievišķā atzīšanā līdz pilnīgam vīra briedumam Jēzū Kristū. Kungs vēlas, lai Viņa kalpiem būtu plaši aptverošs prāts un patiesa morāla drosme. Tādi vīri būs sagatavoti pārvarēt pretestību un grūtības un vadīs Dieva ganāmpulku, nevis ļaus vadīt sevi.

Sargu darbā visumā ir pārāk maz Gara un Dieva spēka. Gars, kas raksturoja brīnišķīgo sanāksmi Vasarsvētku dienā, gaida, lai atklātu savu spēku cilvēkos, kas tagad kā Dieva vēstneši stāv starp dzīvajiem un mirušajiem. Spēks, kas tik vareni savīļņoja klausītājus 1844. gada kustībā, atklāsies no jauna. Trešā eņģeļa vēsts tiks pasludināta nevis čukstus, bet gan skaļā balsī.

Daudzi, kas apgalvo, ka viņiem ir liela gaisma, faktiski staigā paši savu, no iekuriem rādīto dzirksteļu gaismā. Bet viņu lūpām nepieciešams altāra dzīvās ogles pieskāriens, lai tie spētu runāt patiesību kā inspirēti cilvēki. Pārāk daudzi kāpj uz paaugstinājuma ar nedzīvām uzrunām, kurās nav gaismas no Debesīm. (253)

Visu konfesiju kalpošanā ir pārāk daudz no sevis un pārāk maz no Jēzus. Kungs savas vēsts pasludināšanai izmanto pazemīgus cilvēkus. Ja Kristus būtu ieradies ķēniņa varenībā ar visu greznību, kāda pavada pasaules diženos vīrus, tad Viņu būtu pieņēmuši daudzi. Bet Jēzus no Nācaretes neapzīlbināja apziņu ar ārēju godību un nedarīja to par pamatu cilvēku godbijībai pret Viņu. Kristus ieradās kā pazemīgs cilvēks, lai būtu viņu skolotājs un paraugs, kā arī cilvēces Glābējs. Ja Viņš būtu atbalstījis greznību un būtu nācis pasaules ievērojamāko vīru svītas pavadīts, kā tad Viņš būtu varējis mācīt pazemību? Kā Viņš būtu varējis pasludināt tādas kvēlošas patiesības, kādas ietvertas Kalna svētrunā? Viņa piemērs bija tāds, kādu Kungs vēlējās redzēt atdarinām visos savos sekotājos. Kur smeltos cerību vienkāršie cilvēki, ja viņš būtu nācis ar slavu un godu un būtu dzīvojis virs zemes kā laicīgs ķēniņš? Jēzus pasaules vajadzības pazina labāk nekā paši šīs zemes iedzīvotāji. Viņš nenāca kā eņģelis, tērpies pilnā Debesu apbruņojumā, bet kā cilvēks. Tomēr pazemībā Viņš saglabāja neatņemamu spēku un cēlumu, kas cilvēkos iedvesa godbijību, neskatoties uz to, vai tie Viņu mīlēja vai nē. Būdams tik piemīlīgs, tik vienkāršs savā ārienē, Viņš to vidū staigāja ar Debesīs dzimuša ķēniņa cieņu un varenību. Ļaudis jutās pārsteigti un apmulsuši. Tie gan centās izpētīt šo lietu, tomēr, negribēdami atsacīties no saviem uzskatiem, padevās šaubām, pieķerdamies senajām cerībām, ka Mesija nāks laicīgā varenībā.

Jēzus Kalna svētrunas laikā mācekļi bija sapulcējušies cieši ap Viņu. Arī citi klausītāji lielā pulkā savas ziņkāres dzīti drūzmējās apkārt, cenšoties nokļūt pēc iespējas tuvāk. Tie gaidīja kaut ko vairāk par parasto, ikdienišķo. Dedzīgie skati un saspringtā attieksme liecināja par dziļu ieinteresētību. Visa uzmanība tika pievērsta runātājam. Viņa acis mirdzēja neizteicamā mīlestībā, un Debesu izteiksme Viņa sejā piešķīra sacītajam īpašu nozīmi. Sajā klausītāju pulkā atradās Debesu eņģeļi. Tur netrūka arī lielā dvēseļu ienaidnieka ar saviem kalpiem, kas sagatavojies pēc iespējas vairāk darboties pret Debesu Skolotāja iespaidam. (254) Sanāksmē izteiktās patiesības ir saglabājušās gadsimtiem ilgi un sniegušas gaismu vispārējā maldu tumsā. Daudzi tur atraduši to, kas dvēselei visvairāk vajadzīgs, proti, drošu pamatu ticībai un dzīvei. Bet šajos vārdos, kurus teicis pasaules vislielākais Skolotājs, kāds jebkad bijis, nav lepošanās ar cilvēcisku daiļrunību. Viņa valoda ir skaidra, un domas un jūtas raksturo vislielākā vienkāršība. To varēja saprast trūcīgais, neizglītotais, pats vienkāršākais cilvēks. Debesu Kungs savā žēlastībā un laipnībā uzrunāja dvēseles, kuras bija ieradies glābt. Viņš savus klausītājus mācīja kā tāds, kam ir vara runāt mūžīgās dzīvības vārdus.

Visiem vajadzētu atdarināt šo Paraugu tik pilnīgi, cik vien iespējams. Lai gan nevienam nevar būt tādas spēka apziņas, kāda bija Jēzum, tomēr var tā savienoties ar spēka Avotu, ka Jēzus paliek viņos un tie Jēzū, lai tādā veidā atklātos Viņa Gars un Viņa spēks.

“Staigājiet gaismā, kā Viņš ir gaismā!” Tas ir pasaulīgums un savtība, kas šķir no Dieva. Vēstīm no Debesīm ir tāds raksturs, kas pamodina pretestību. Uzticīgi liecinieki par Kristu un patiesību norās

grēku. Viņu vārdi būs līdzīgi veserim, kas sadauza krama cieto sirdi; līdzīgi ugunij, kas iznīcina sārņus. Pastāvīgi ir vajadzīgas nopietnas un skaidri izteiktas brīdinošas vēstis. Dievs vēlas cilvēkus, kas ir uzticīgi pienākumam. Viņš īstā laikā sūta savus uzticīgos vēstnešus darbā, lai tie veiktu Elijam līdzīgu darbu.

Sludinātāji kā audzinātāji

Stāvoklis X draudzē ir dziļi nožēlojams. Tas, ko Kungam labpaticis parādīt, bija tāda rakstura, kas man sagādāja sāpes. Lai arī kas nākotnē strādātu šeit vai "—", tam būs jāveic grūts darbs, nesot smagu nastu, jo daudz kas no darāmā ir palicis nepabeigts. Bet visbēdīgākais ir tas, ka šajā neveiksmē nav vainojams vienīgi cilvēku pasaulīgums un mīlestības trūkums uz Jēzu un patiesību, bet lielā mērā apsūdzami sludinātāji, (255) kas, strādādami viņu vidū, bijuši ārkārtīgi nolaidīgi visos savos pienākumos. Viņiem ir trūcis misijas gars, tie nav izjutuši lielo nepieciešamību pilnīgi sagatavot cilvēkus visām darba nozarēm tajās vietās, kur patiesība jau guvusi kādu atbalsta punktu. Darbs, kas pamatīgi darīts vienas dvēseles labā, ir darīts daudzu labā. Bet sludinātāji to nav sapratuši un nav audzinājuši personas, kas savukārt nelokāmi aizstāvētu patiesību un audzinātu citus. Šis paviršais, nolaidīgais, nepilnīgais darbības veids Dievam nepatīk.

Sludinātājs var aizrauties ar svētrunām, kas faktiski ir darba patīkamā daļa un samērā viegla, tomēr nevienu sludinātāju nevajadzētu vērtēt pēc viņa runātāja spējām. Grūtākais sākas pēc tam, kad viņš ir atstājis katedru un kad iesētā sēkla jāaplaista. Pēc intereses pamodināšanas vajadzētu sekot personīgam darbam — apmeklējumiem, Bībeles lasījumiem, ievadam Rakstu pētīšanā, lūgšanām kopā ar ģimenēm un atsevišķiem interesentiem, tā cenšoties padziļināt sirdi un apziņā atstāto iespaidu.

Ir daudzi, kas nemaz nevēlas iepazīties ar saviem neticīgajiem kaimiņiem un tiem, ar kuriem viņi spiesti sastapties. Tie neizjūt pienākumu pārvarēt šo nepatīku. Viņu mācītajai patiesībai un Jēzus mīlestībai vajadzētu būt kā dzinējspēkam, kas palīdz pārvarēt šīs jūtas. Tiem vajadzētu atcerēties, ka šos pašus vīrus un sievas viņi satiks tiesas dienā. Vai nav palikuši neizteikti kādi vārdi, kurus tomēr vajadzēja pateikt? Vai viņi ir izjutuši pietiekoši lielu interesi par dvēselēm, lai tās brīdinātu, aicinātu, lūgtu par tām un nežēlotu nekādas pūles to mantošanai Kristum? Kāpēc viņi dedzību neapvieno ar dažādiem pieejas veidiem, paklausot apustuļa norādījumam, proti: "Citus, kas šaubās, apžēlojiet, glābiet, no uguns izraudami, citus apžēlojiet ar bailēm, nīzdami pat miesas apgānītās drēbes."

Visiem, kas sludināšanas darbā vēlas gūt sekmes, veicams nopietns darbs. Tāpēc es jūs lūdzu, mīlie brāļi, Kristus kalpi, nepametiet novārtā jums norādīto pienākumu mācīt cilvēkus gudri strādāt, atbalstot visas (256) dažādās Dieva lietas intereses! Kristus bija audzinātājs, un Viņa kalpiem, kas Viņu pārstāv, arī vajadzētu būt tādiem. Ja tie ir nevērīgi, mācot cilvēkiem viņu pienākumu dot Dievam desmito un dāvanas, tad atstāj novārtā svarīgu darba daļu, ko Meistars tiem licis darīt, un iepretim viņu vārdiem Debesu grāmatās tiks ierakstīts "neuzticīgs kalps". Tā rezultātā draudze secina: ja jau šie pienākumi būtu svarīgi, tad sludinātājs, kuru Dievs sūtījis viņus iepazīstināt ar patiesību, būtu to tā paskaidrojis, bet tagad, redzot tos izvairāties no sava pienākuma, šie ļaudis jūtas droši un brīvi savā rīcībā. Tā tie rīkojas pretēji skaidri izteiktajām Dieva prasībām, un galu galā kļūst nedzīvi un neauglīgi. Viņi pasaulē neizplata glābjošu iespaidu, un Kristus tos ataino kā sāli, kas kļuvusi nederīga.

Sabata ievērotāju grupas varētu izveidot daudzās vietās. Bieži vien šīs grupas nebūs lielas, bet tās nedrīkst pamest neievērotas, nedrīkst pieļaut to bojāeju pareiza personiska darba un audzināšanas trūkuma dēļ. Darbu nevajadzētu atstāt priekšlaicīgi. Pirms doties pie citiem pienākumiem, vienmēr vajadzētu pārliicināties, vai visi ir aptvēruši patiesību, vai tie ir nopamatoti ticībā un ieinteresēti katrā darba nozarē. Un arī pēc tam, līdzīgi apustulim Pāvilam, tos bieži apmeklējiet, lai redzētu, kā viņiem veicas. Bet, ak vai! Daudzu nolaidīgais darbs, kuri saka, ka Kungs pilnvarojis viņus sludināt Dieva Vārdu, dod iemeslu eņģeļiem raudāt!

Kunga darbs varētu būt veselīgā stāvoklī ikkatrā laukā, un tāds arī būtu, ja sludinātāji uzticētos Dievam un nepieļautu kaut kam nostāties starp viņiem un darbu. Daudz vairāk ir vajadzīgi strādnieki, nevis tikai sludinātāji. Sos divus amatus nepieciešams apvienot. Misijas laukos ir pierādījies, ka, neskatoties uz kāda darbinieka spējām sludināt, ja viņš atstāj novārtā otru darba daļu, nemācot cilvēkus, kā strādāt, kā vadīt sapulces, kā veikt savu daļu misijas darbā, lai sekmīgi aizsniegtu ļaudis, tad viss viņa darbs ir gandrīz pilnīga neveiksme. Lai cilvēki saprastu savu pienākumu un darītu savu daļu, liels darbs veicams arī Sabatskolā. Dievs aicina draudzes locekļus strādāt Viņa labā, bet sludinātājiem vajadzētu tos vadīt. (257)

Acīm redzama ir bēdīgā patiesība, ka darbs šajos laukos ir atpalicis par vairākiem gadiem. Nolaidība

no sludinātāju puses ir atņēmusi drosmi ļaudīm, un intereses un uzpurēšanās trūkums, kā arī darba nevērtēšana no ļaužu puses, savukārt laupījusi drosmi sludinātājiem. Debesu grāmatā ir ieraksts — "atpalikuši par diviem gadiem". Sie cilvēki dažādās lietās būtu varējuši daudz darīt patiesības virzīšanā uz priekšu un dvēseļu pievēršanā Kristum. Vienlaikus viņiem pašiem būtu iespēja pieaugt žēlastībā un patiesības atzīšanā, ja vien tie būtu izlietojuši savas izdevības vispilnīgākajā veidā, nestaigādami kurnot un sūdzoties, bet gan ticībā. Vienīgi mūžība var atklāt, cik daudz ir zaudēts šajos gados, cik daudzām dvēselēm ļauts aiziet bojā, tikai pateicoties šādam stāvoklim. Zaudējums ir pārāk liels, lai to varētu aprēķināt. Ir apvainots Dievs. Praktizētā rīcība Kunga lietu tā ievainojusi, ka tās dziedināšana prasīs gadus, bet, ja kļūdas neatzīsim un nenožēlosim, tad tās noteikti atkārtosies.

Šo notikumu apzināšanās man ir uzlikusi neizsakāmi smagu nastu, aizdzēnot miegu no manām acīm. Reizēm šķita, ka sirds lūzīs, un es spēju vienīgi lūgt un, skaļi raudot, atvieglot savas sāpes. Ak, cik dziļi apbēdināta jutos sava Pestītāja dēļ! Šķiet, it kā dzīvē redzēju Viņu meklējam augļus zaļajos viēģes koka zaros un Viņa vilšanos, atrodot vienīgi lapas. Es jutu, ka nevaru pieļaut tāda stāvokļa turpināšanos. Es nekādā veidā nevarēju samierināties ar sludinātāju un ļaužu nolaidību pagājušajos gados. Es baidījos, ka nokalšanas lāsts, kas piemeklēja viēģes koku, var skart šos bezrūpīgos. Briesmīgā nolaidība Dieva uzticētā darba veikšanā rada zaudējumu, ko neviens no mums nevar atļauties paciest. Tā ir riskēšana, kas pārāk bīstama, lai par to domātu, un pārāk briesmīga, lai šo soli uzdrošinātos spert jebkurā mūsu draudzes vēstures laikā, bet jo sevišķi tagad, kad laika ir tik maz un tik daudz vēl jāveic šajā Dieva sagatavošanās dienā. Visas (258) Debesis ir dedzīgi iesaistījušās cilvēku glābšanas darbā.

Gaisma no Dieva plūst uz Viņa ļaudīm, skaidri parādot viņu pienākumu, tā ka nevienam nevajadzētu nomaldīties no pareizā ceļa. Bet Dievs savu gaismu un patiesību nav sūtījis, lai pret to izturētos vieglprātīgi un pavirši. Ja cilvēki ir nevērīgi, tad viņi ir divtik vainīgi Kunga priekšā.

Dodoties jāšus uz Jeruzālemi, Kristus Eļļas kalna virsotnē saļima nevaldāmās skumjās, un, skatoties uz pilsētu, Viņš aprautos vārdos izsaucās: "Kaut arī tu šodien zinātu, kas tev pie miera vajadzīgs! Bet vēl tas ir apslēpts tavām acīm!" Jēzus neraudāja par sevi, bet par tiem, kas nicināja Viņa žēlastību, pacietību un lēnprātību. Bojāejai nolemtās pilsētas cietsirdīgo un grēkus nenožēlojošo iedzīvotāju rīcība ir līdzīga draudzes rīcībai mūsu laikā. Tās locekļi izturas nevērīgi pret Viņa prasībām un nicina Kunga lēnprātību. Ir dievbijības forma, ir ceremoniālas sapulces, ir cildinošas lūgšanas, bet trūkst patiesa spēka. Sirds nav žēlastības mīkstināta, bet gan auksta un neieņemama. Daudzus, līdzīgi jūdiem, neticība padarījusi aklus, un tie nezina savas piemeklēšanas laiku. Attiecībā uz patiesību viņiem ir dotas visas priekšrocības. Jau daudzus gadus Dievs viņus ir aicinājis un šķubinājis ar brīdinājumiem, rājiem, sodiem un pamācībām taisnībā, bet šie īpašie norādījumi, šķiet, nākuši tikai tādēļ, lai tos neievērotu un pielīdzinātu parastām lietām.

Pienākums norāt naudas mīļotājus

Daudzi, kuri ir ticīgo skaitā, īstenībā nav ar tiem vienoti ticībā un pamatlikumos. Viņi dara tieši to, par ko Jēzus teica, lai tā nedarītu, proti, attiecībā uz mantas izlietošanu. Viņš sacīja: "Nekrājiet sev mantu virs zemes..., bet krājiet mantu Debesīs... Jo, kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds!"

Šeit kristiešiem draud liela briesma. Viņi nepaklausa Jēzus skaidrajam padomam. Viņi neparāda (259) reālu ticību un paļaušanos uz Dievu. Lai iegūtu bagātību, tie uzņemas arvien vairāk rūpju un grūtību, līdz tās pilnīgi saista viņu prātu. Tie kāro ienākumus un vienmēr ir norūpējušies, baidoties no zaudējumiem. Jo vairāk naudas virs zemes viņiem pieder, jo alkātīgāk tie vēlas to pavairot. Viņi ir kā piedzēruši, bet ne no vīna, viņi streipuļo, bet ne kā no stipra dzēriena. Tie ir pārēdušies no šīs dzīves rūpēm, kas uz viņiem iedarbojas kā stiprs dzēriens uz dzērāju. Savtīgums viņus tā apstulbojis, ka iznīcīgās mantas labad tie strādā dienām un naktīm, bet mūžīgās intereses atstāj novārtā, jo nav taču laika, ko veltīt šīm lietām. Viņu valoda, plāni un rīcība skaidri rāda, ka prāts nenožēlojas ar lieliem patiesības jautājumiem. Kas par to, ja dvēseles ap viņiem iet bojā savos grēkos! Šī lieta tiem svarīguma ziņā nespēj sacensties ar iekāroto laicīgo mantu. Lai dvēseles, par kurām mira Kristus, grimst pazušanā, viņiem neatliek laika tās glābt!

Laicīgās peļņas iegūšanai sprautie plāni rāda, ka viņi ir izveicīgi un talantīgi. Žēl tikai, ka šīs vērtīgās īpašības netiek veltītas dvēseļu mantošanai Kristum un Viņa valsts uzcelšanai. Vai šādu cilvēku prāts nav samaitāts? Vai viņi nav piedzērušies no pasaulīguma reibinošā biķera? Vai saprāts nav nolikts pie malas un vai par valdošo spēku nav kļuvuši savtīgi nolūki? Sevis sagatavošanas darbs, lai pastāvētu Kunga dienā, un Dieva dāvāto spēju izlietošana, lai palīdzētu citiem sagatavoties šai dienai, šķiet pārāk neinteresanti un neapmierinoši.

Pasaules Pestītājs mums piedāvā visienesīgāko darbu, kurā var iesaistīties kā bagātie, tā trūcīgie, kā

izglītotie, tā neizglītotie. Visi droši var sev sakrāt nezūdošu mantu Debesīm. Ar to viņu spēki būtu ieguldīti pareizā virzienā, ar to viņu podi būtu nodoti naudas mijējiem.

Jēzus savu mācību ilustrēja ar kādu turīgu lauksaimnieku, kuram Kungs parādījis lielu labvēlību. Dievs bija svētījis viņa zemi, ka tā deva bagātīgu ražu, tādā veidā piešķirdams tam iespēju būt devīgam pret citiem, kas nebija tik aplaimoti. Bet, pārliecinājies, ka viņa lauki ir (260) tā svētīti, ka tālu pārsniedza viņa cerības, tas nedomāja, kā atvieglot trūcīgo vajadzības, bet plānoja, kā to visu saglabāt. Redzot Debesu dāvanas ieplūstam klētīs, viņa dvēsele nepateicās devīgajam Dāvinātājam. Viņš arī neņēma vērā, ka šī lielā svētība tam ir uzlikusi papildu atbildību. Sava rakstura spilgti izteiktajā savtībā viņš jautāja: "Ko lai es daru? Man nav kur savus augļus likt!" Un tad, apspriedies ar savu alkātīgo sirdi, nolēma: "To es darīšu — es noplēsišu savus šķūņus un uzcelšu lielākus, un tur savākšu visu labību un mantu, un sacīšu savai dvēselei: dvēsele, tev ir lieli krājumi uz ilgiem gadiem, atpūties, ēd, dzer un līksmojies!"

Līdzekļi patiesa prieka un dvēseles cēluma iegūšanai ir čakls darbs, pašsavaldība un svēti nolūki. Bet viss, ko šis minētais vīrs domāja darīt ar saņemtajām balvām, varēja tikai vēl vairāk pazemot viņa dvēseli. Un kāds bija iznākums? Dievs viņam sacīja: "Tu bezprātīgais, šinī naktī no tevis atprasīs tavu dvēseli. Kam tad piederēs tas, ko tu esi sakrājis? Tā iet tam, kas sev mantas krāj un nav bagāts Dievā."

Šim nabaga turīgajam vīram piederēja liela laicīgā manta, bet patiesās bagātības viņam nebija. Ak, cik daudzi šodien tiek pakļauti nopēlumam līdzīga iemesla dēļ! No Dieva troņa pār mums ir izlietas žēlastības straumes, tiek dotas laicīgas svētības, bet tas viss netiek izlietots, lai apgaismotu cilvēci vai pagodinātu Dievu. Kungs ir mūsu laipnais labdaris. Sūtot Kristu, Viņš ir licis atmirdzēt gaismai un nemirstībai. Tiešām, ar Jēzu mums nāk visas svētības. Ak, kaut katra mēle izteiktu atzinību lielajam Devējam! Lai katra balss skaidri un līksmi sludina priecīgās ziņas, ka Jēzū mums ir atvērta nākotnes nemirstīgā dzīve un visi cilvēki ir aicināti pieņemt šo lielo žēlastību. Visas Debesu bagātības tagad atrodas mūsu sniedzamības robežās un tikai gaida uz pieprasījumu. Vai lai mēs jūtamies pārsteigti, ka šis minētais vīrs tika nosaukts par bezprātī, un tikai tāpēc, ka novērsās no mūžīgām bagātībām, no nenovērtējamās mūžīgās dzīvības dāvanas, no mūžīgi (261) paliekošās godības, apmierinoties ar iznīcīgu laicīgu ieguvumu.

Dievs pārbauda cilvēkus, dažus vienā, citus citā veidā. Dažus Viņš pārbauda, dāvājot bagātīgu ražu, citus — ar savas labvēlības atturēšanu. Viņš pārbauda bagātos, lai redzētu, vai tie mīl Dievu, visa Devēju, un savu tuvāko kā sevi pašu. Dievam patīk, ka cilvēks šīs balvas izlieto pareizi, jo tad viņam var uzticēt vēl lielākas atbildības. Kungs atklāj, kā cilvēks vērtē laiku un mūžību, Zemi un Debesis. Viņš mūs ir brīdinājis: "Kad bagātība vairojas, tad nenododieties tai ar savu sirdi!" Bagātībai ir vērtība tikai tad, ja to izlieto par labu citiem un par godu Dievam. Nekādai laicīgai mantai nevajadzētu būt jūsu pūram, jūsu dievam vai jūsu pestītājam.

Mani brāļi, pasaule nekad neticēs, ka jūsu ticība ir nopietna, kamēr jūs nesāksiet mazāk runāt par laicīgām lietām un vairāk par mūžīgās pasaules realitātēm. Kungs nāk, bet daudzi, kas ar vārdiem apliecina ticību, nesaprot, ka šis notikums ir tuvu. Viņi savu ticību nespēj saistīt ar Dieva atklāto gribu. Dažiem nauda ir kļuvusi par visu saistošo un pārvaldošo kaislību. Mūžīgās lietas no prāta ir izzudušas kā mazvērtīgas, kamēr pasaulīgums tos ir apņēmis līdzīgi plūdiem. Dominē viens jautājums: "Kā iegūt naudu!" Cilvēki labprāt satver katru cerību un ienākumiem, izmēģina tūkstošiem plānu un viltību, to vidū dažādus izgudrojumus un patenttiesības. Daži rokas zemes dzīlēs pēc dārgmetāliem, citi tirgojas ar akcijām, citi apstrādā zemi, bet visiem acu priekšā ir viens mērķis — iegūt naudu. Dzenoties pēc pārticības, tie apmulst un kļūst pat psihiski slimi, tomēr atsakās atzīt priekšrocības, kas saistās ar mūžīgā mantojuma nodrošināšanu.

Kristum, dzīvojot virs zemes, nācās satikties ar dažiem cilvēkiem, kuru iztēli bija izkropļojusi cerība iegūt pasaulīgus ienākumus. Viņi nekad netika pie atpūtas, pastāvīgi izmēģinādami kaut ko jaunu, bet vienīgi tāpēc, lai atkārtoti viltos. Jēzus zināja, kas vajadzīgs cilvēka sirdij, jo tā ir tāda pati visos laikmetos; tādēļ Viņš (262) ļaužu uzmanību pievērsa vienīgajai un pastāvīgajai bagātībai. "Debesu valstība," Viņš sacīja, "līdzinās tīrumā apslēptai mantai, ko cilvēks atrada un paslēpa, un, priecādamies par to, noiet un pārdod visu, kas tam ir, un pērk šo tīrumu." Ar šo līdzību Viņš cilvēkiem norāda uz nenovērtējamo bagātību, kuru visiem iespējams sasniegt. Viņš nāca uz mūsu Zemi, lai cilvēku prātus ierosinātu meklēt šo mantu. Ceļš ir iezīmēts, tā ka visnabadzīgākais, kas tikai sekos Viņam, tiks darīts bagātāks par vispārtikušāko vīru virs Zemes, kas nepazīst Jēzu; un, daloties savā laimē ar citiem, viņa bagātība vairošies.

"Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas Debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un zagļi nerok un nezog." Tie, kas tā rīkosies,

nepiedzīvos zaudējumus. Debesīs krātā manta ir droša, tā tur ir noguldīta uz mūsu rēķina, jo Jēzus sacīja: "Krājiet sev mantu Debesīs...!" Cilvēki var šeit iesēt, bet plaut mūžībā.

Tā ir mūžīgā bagātība, ar ko Kristus kalpiem jāiepazīstina visi cilvēki. Viņiem tos jāskubina kļūt tik saprātīgiem, lai izglābtos. Viņi nedrīkst pieļaut, ka pasauli mīlošie un tai izdabājošie ticīgie, kas sevi par tādiem sauc, ietekmētu viņu rīcību un vājinātu ticību. Viņu uzdevums nav palīdzēt atsevišķiem cilvēkiem vai draudzēm izdomāt, kā tie varētu ietaupīt naudu, sašaurinot plānus un ierobežojot pūles Dieva lietā. Tā vietā viņiem jāmaca cilvēki, kā strādāt nesavtīgi un kā kļūt bagātiem Dievā. Viņiem vajadzētu mācīt, kā pareizi novērtēt mūžīgās lietas un savos centienos pirmo vietu piešķirt Debesu Valstij.

Mūsu dienās trūkst Kālebu. Šajās Savienībās vajadzīgi nevis bērni, bet vīri, kas rīkojas saprātīgi un nes nastas, ļaudami savai balsij skanēt pāri neuzticīgo balsīm, kas liek priekšā iebildumus, saubas un kritiku. Lielas lietas nevar vadīt bērni. Neattīstīts kristietis, kas izkropļots garīgās izaugsmes ziņā, kam trūkst gudrības no augšienes, nav sagatavots (263) nežēlīgajām cīņām, kas bieži jāiztur draudzei. "Jeruzāleme, Es iecerēju sargus uz taviem mūriem, kas nekad, ne dienu, ne nakti necietis klusu...!" Ja sludinātājs bezbailīgi nepaziņos visu patiesību, ja viņa acu priekšā nebūs viens vienīgs mērķis, proti, pagodināt Dievu, ja viņš nestrādās savas pestīšanas lielā Vadoņa vadībā un neizies uz priekšu, neņemot vērā nosodošās piezīmes un neļaujot samaitāties no cilvēku atzinības, tad viņš tiks uzskatīts par neuzticīgu kalpu.

Draudzē X ir daži, kuriem vairs nevajadzētu būt zēniem, bet vīriem, nevis laicīgi un jutekliski noskaņotiem, bet gan ar Debesīm pievērstu prātu. Taču viņu garīgais skats ir kļuvis tumšs; Pestītāja lielā mīlestība nav sajūsminājusi viņu dvēseles. Kungam ir daudz ko jums sacīt, bet jūs to tagad nevarat panest. Jūs savā nostājā vēl esat bērni un nespējat saprast Dieva noslēpumus. Kad Dievs modina cilvēkus darīt Viņa darbu, bet tie savas liecības piemēro, lai izpatiktu samaitātam prātam, — tas neliecina par uzticību. Kungs pats sagatavos cilvēkus dotajam laikam. Tie būs pazemīgi, dievbijīgi vīri, nevis konservatīvi vai ierobežoti, bet vīri, kas ir morāli pastāvīgi un kas virzīsies uz priekšu Kunga bijībā. Viņi būs laipni, pieklājīgi, tomēr neļaus sevi novērst no pareizā ceļa, sludinot patiesību taisnīgumā, vienalga, vai viņus uzklausa vai nē.

KRISTĪGA IZAUGSME

Man ir rādīts, ka tie, kas atzīst patiesību un tomēr pieļauj, ka visi spēki tiek atdoti pasaulīgām interesēm, ir neuzticīgi. Viņi neļauj Patiesības gaismai spīdēt uz citiem labos darbos. Viņi gandrīz visas spējas veltī vienam mērķim — kļūt par lietpratīgiem un veikliem pasaules cilvēkiem. Tie aizmirst, ka talantu tiem devis Dievs, lai to izlietotu Viņa lietās uz priekšu virzīšanai. Ja viņi savā pienākumā būtu uzticīgi, tad rezultātā Meistaram tiktu iegūts daudz dvēseļu, bet to nolaidības dēļ daudzas ir zaudētas.

Dievs aicina tos, kas pazīst Viņa gribu, kļūt par (264) Viņa Vārda izpildītājiem dzīvē. Vājums, nenoteiktība un nespēja izšķirties izaicina sātana uzbrukumus. Tie, kas ļauj veidoties šim rakstura īpašībām, tiks bezpalīdzīgi mētāti kārdināšanu bangojošo viļņu varā. No katra, kas saucas Kristus vārdā, tiek prasīta pieaugšana līdz Kristus, viņu dzīvā Vadoņa, pilnīgam augumam.

Mums visiem daudzās dzīves grūtībās vajadzīgs padomdevējs, tāpat kā jūrniekam nepieciešams locis, dodoties pāri smilšu sēklim vai braucot starp zemūdens klintīm. Bet kur tāds padomdevējs ir atrodamas? Mīlie brāļi, mēs jums norādām uz Bībeli, Dieva iedvestu un svētu cilvēku uzrakstītu grāmatu, kas ļoti skaidri un noteikti uzrāda pienākumus kā veciem, tā jauniem. Tā padara cēlāku, izdaiļo prātu, mīkstina sirdi un garam sniedz laimi un svētu prieku. Bībele iepazīstina ar pilnīga rakstura Paraugu un ir nemainīga ceļvede visos apstākļos līdz pat dzīves ceļojuma noslēgumam. Pieņemiet to par savu tuvāko padomdevēju, par savas ikdienas dzīves noteicēju.

Vajadzētu čakli izlietot visus žēlastības līdzekļus, lai dvēselē arvien vairāk iemānotu Dieva žēlastību, "ka jūs svarīgo pārbaudāt, lai Kristus dienā būtu tīri un nevainojami, ieguvuši pilnīgu Jēzus Kristus taisnības augli". Jūsu kristīgajai ikdienas dzīvei jāklūst taisnai un nelokāmai. Jūs varat sasniegt augsto līmeni, kāds atklāts Rakstos, un jums tas jāsasniedz, ja vēlaties būt Dieva bērni. Jūs nevarat stāvēt uz vietas, jums vai nu jāiet uz priekšu, vai jāatkāpjas. Jums vajadzīga garīga izaugsme un izpratne, lai "līdz ar visiem svētajiem spētu aptvert, kāds ir platums, garums, augstums un dziļums, un izprastu Kristus mīlestību", jā, lai jūs, "ar to piepildīti, iegūtu visu Dieva pilnību".

Daudzi, kam ir labas patiesības zināšanas un kas spēj to aizstāvēt ar pierādījumiem, neko nedara Kristus valsts uzcelšanas labā. Laiku pa laikam mēs tos satiekam, bet tiem nav jaunu liecību par personīgiem piedzīvojumiem kristīgā dzīvē, viņi nestāsta par svētā cīņā iegūtām jaunām uzvarām. Tā

vietā jūs sastopat to pašu ierasto kārtību, tos pašus izteicienus lūgšanās un paskubinājumos. (265) Viņu lūgšanās nav jaunu toņu, tās neliecina par lielāku izpratni Dieva lietās, ne arī par sirsnīgāku un dzīvāku ticību. Tādas personas nav dzīvi augi Kunga dārzā, kas dotu jaunus dzinumus un lapas un izplatītu svētas dzīves pateicīgo smaržu. Viņi nav augoši kristieši. Tiem ir ierobežoti uzskati un plāni, to prāts nepaplašinās un kristīgo atziņu bagātības netiek papildinātas. Viņu spēki neaplūst šajā virzienā. Tie nav mācījušies skatīties uz lietām un cilvēkiem tā, kā Dievs to redz, un daudzreiz nesvēta līdzjūtība ir ievainojusi dvēseles un stipri sakropļojusi Dieva lietu. Garīgais sastingums, kas tagad valda, ir briesmīgs. Daudzi dzīvo formālu kristīgu dzīvi un apgalvo, ka viņu grēki ir piedoti, lai gan patiesā Kristus atziņā tie ir tikpat nabagi kā grēcinieki.

Brāļi, vai jūs gribat palikt ierobežoti kristīgā attīstībā vai arī izvēlēsit veselīgu augšupeju dievišķajā dzīvē? Kur ir garīga veselība, tur notiek augšana. Dieva bērns uzaug līdz pilnam vīra un sievas augumam Kristū. Viņa attīstībai nav robežu. Ja dvēseli uztur Dieva mīlestības dzīvais princips, tad nav šauru un ierobežotu pamatlīkumu, tad brīdinājumos un rājienos atklājas mīlestība un uzticība, tad ir nopietns darbs un vēlēšanās nest nastas un uzņemt atbildības.

Daži nav labprātīgi veikt sevis aizliegšanas darbu. Pamudināti uzņemties kādu atbildību, viņi parāda īstu nepacietību un izbrīnā jautā: "Kāpēc vajadzīga šī pieaugšana zināšanās un piedzīvojumos?" Tas izskaidro visu. Viņi domā, "ka viņi ir bagāti, pār pārīm bagāti un ka viņiem nekā nevajag", kamēr Debesis paziņo, ka tie ir nabagi, nožēlojami, akli un kaili. Uzticīgais Liecinieks saka: "Es tev došu padomu: pērc no Manis zeltu, uguns kvēlē kausētu, lai tu būtu bagāts, un baltas drēbes, lai tu apšēgtos un tava kailuma kauns neatklātos, un acu zāles tavas acis svaidīt, lai tu kļūtu redzīgs." Tieši pašapmierinātība rāda, ka jums nekā nav, ka esat garīgi slimi, ka jums vajadzīgs lielais ārsts Jēzus. (266)

Virspusējiem meklētājiem Rakstos paliek apslēpti tūkstošiem dārgakmeņu. Patiesības raktuve nekad nav izsmelama. Jo vairāk ar pazemīgu sirdi pētīsiet Rakstus, jo lielāka būs jūsu interese un jo vairāk vēlēsit izsaukties līdz ar Pāvilu: "Ak, Dieva bagātības, gudrības un atziņas dziļums! Cik neizsmelamas ir Viņa tiesas un cik neizdibināmi ir Viņa ceļi!" Katru dienu jums vajadzētu no Rakstiem uzzināt kaut ko jaunu. Pētiet tos, it kā meklētu kādu apslēptu mantu, jo tie satur mūžīgās dzīves vārdus. Lūdziet gudrību saprast Svētos Rakstus. Ja jūs tā darītu, tad Dieva Vārdā atklātu jaunu krāšņumu, jūs sajūtu, ka esat saņēmuši jaunu un dārgu gaismu par jautājumiem, kas saistīti ar patiesību, un Raksti jūsu acīs pastāvīgi iegūtu jaunu vērtību.

"Kunga lielā diena ir tuvu, tā ir tuvu un ļoti steidzas." Jēzus saka: "Redzi, Es nāku drīz!" Mums šos vārdus vienmēr vajadzētu paturēt prātā un darboties un izturēties tā, lai mūsu dzīve liecinātu, ka mēs tiešām ticam, ka Kunga atnākšana ir tuvu un ka virs zemes mēs esam ceļinieki un svešinieki. Dieva draudzes dzīves spēki jāizlieto rosīgā darbā lielā sevis atjaunošanas mērķa sasniegšanai; katram locekli jābūt dzīvam Dieva darbarīkam, "jo caur Viņu gan mums, gan viņiem ir dota pieeja pie Tēva vienā Garā. Tātad jūs tagad vairs neesat svešinieki un piedzīvotāji, bet vienas valsts pilsoņi ar svētajiem un Dieva saime, nams, uzcelts uz apustuļu un praviešu pamata, kur stūrakmens ir Kristus Jēzus. Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi tam Kungam. Un Viņā arī jūs līdzīgi tiek uzcelti par Dieva mājokli Garā." Tas ir īpašs darbs, kas jāvirza uz priekšu pilnīgā saskaņā, mierīgi un vienotiem garā. Kritizēšanai, šaubām un neticībai te vispār nedrīkstētu būt vieta.

U. C. un N. P. Savienības ir atpalikušas par vairākiem gadiem. Daži, kam vajadzētu būt stipriem un nopamatotiem Kristū, Dieva Gara darbības izpratnē (267) un praktiskā paziņā līdzinās bērniem. Pēc gadiem ilgas pieredzes viņi spēj aptvert vienīgi pirmos pamatlīkumus tajā brīnišķīgajā ticības un mācības sistēmā, kas veido kristīgo reliģiju. Viņi nesaprot to cilvēka rakstura pilnību, par kuru var saņemt uzslavu: "Labi, tu godīgs un uzticīgais kalps!"

Brāļi, jūsu pienākums, laime, derīgums nākotnē un pilnīga izglābšana prasa, lai jūs izmainītu savu labvēlīgo attieksmi pret visu laicīgo un samaitāto. Ir redzama nesvētota līdzjūtība, kam piemīt slimīgs salkanums un kas ir pasaulīga un jūtīga. Ne jau ar vājām pūlēm dažiem no jums to izdosies pārvarēt un mainīt dzīves virzienu, jo jūs neesat savienojusies ar Israēla Stiprumu, kā rezultātā visas spējas ir pavājinājušās. Tagad jūs tiek īpaši uzaicināti čakli izlietot visus žēlastības līdzekļus, lai tiktu pārvērsti raksturā un varētu uzaugt līdz pilnīgam vīra un sievas augumam Kristū Jēzū.

Mums jāiegūst lielas uzvaras, un, ja tās neiegūsim, tad zaudēsim Debesis. Miesīgā sirds jāsit krustā, jo tā tiecas pretī morāles pagrimumam, kam gals ir nāve. Dvēselei nevar palīdzēt nekas cits, kā vienīgi Evaņģēlija dzīvību dodošais iespaids. Lūdziet, lai Svētā Gara varenais spēks ar visu savu atdzīvinošo, atjaunojošo un pārveidojošo varu līdzīgi elektriskai strāvai sķartu paralizēto dvēseli, liekot jaunā dzīvē ietrisēties katram nervam un paceļot visu cilvēku no mirušā un pasaulīgi juteklīgā stāvokļa garīgajā veselībā. Tādā veidā jūs kļūsit dievišķās dabas līdzdalībnieki, izbēgdami postam,

kas ir pasaulē kāriību dēļ, un jūsu dvēselē atspoguļosies Pestītāja līdzība, caur kura brūcēm jūs esat dziedināti.

Desmitais un dāvanas

Kungs prasa, lai mēs ar desmito un dāvanām atdotu Viņam daļu no tām vērtībām, kuras Viņš mums aizdevis. Viņš šīs dāvanas pieņem kā paklausības darbu no mūsu puses (268) un kā pateicīgu atzinību par to, ka esam Viņa parādnieki par visām svētībām, kas mūs iepriecina. Tāpēc lai priecīgi pienesam ziedojumus, sakot līdz ar Dāvidu: "Viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam." Ja paturam sev vairāk, nekā mums pienākas, tad ejam pretī nabadzībai. Dievs dažus ilgi pacieš, bet Viņš pārbaudīs visus. Savtīgam, pasauli mīlošam patiesības apliecinātājam noteikti sekos Viņa lāsts. Dievs pazīst sirdi. Viņa acīm ir atklāta katra doma, katrs nolūks. "Kas Mani turēs godā, to arī Es pagodināšu, bet, kas Mani nicina, tie tiks pazemoti," saka Dievs. Viņš zina, ko svētīt un kas pelnījis Viņa lāstu. Viņš nekļūdās, jo eņģeļu rokās ir pieraksti par visiem mūsu darbiem un vārdiem.

Kad Dieva ļaudis tuksnesī gatavojās celt svētnīcu, bija nepieciešami plaši sagatavošanās darbi. Sakrāja dārgus materiālus, starp kuriem bija daudz zelta un sudraba. Un Kungs kā visu šo viņu bagātību likumīgs īpašnieks prasīja ļaudīm šīs dāvanas, bet pieņēma vienīgi tās, kas bija dotas labprātīgi. Ļaudis ziedoja ar prieku, līdz Mozus saņēma vēsti — tie "pienes daudz vairāk, nekā vajag darba veikšanai, ko Kungs ir pavēlējis darīt." Un tad visai draudzei paziņoja: "Lai neviens vīrs un sieva vairs nenes dāvanas svētnīcas darbam!" Tad tie mitējās nest, jo bija pietiekami visam darbam, lai to beigtu, un vēl palika pāri."

Ja tur būtu bijuši kādi ar aprobežotiem uzskatiem, tad tos šis skats būtu izbiedējis. Līdzīgi Jūdam viņi būtu jautājuši: "Kāpēc tāda izšķērdība? Kāpēc visu nevar veikt lētāk?" Bet svētnīca bija paredzēta Debesu Dievam, nevis cilvēku pagodināšanai. Viņš bija devis īpašus norādījumus darba veikšanai. Ļaudīm vajadzēja saņemt mācību, ka Kungs ir varena un majestātiska Būtne un tādēļ Viņš jāpielūdz ar cieņu un godbijību.

Namam, kurā pielūdz Dievu, vajadzētu atbilst Viņa raksturam un varenībai. Ir mazas (269) draudzes, kas vienmēr būs mazas, tāpēc ka tās savas pašu intereses vērtē augstāk par Dieva lietas interesēm. Kamēr tiem pašiem ir lieli, ērti nami un kamēr viņi pastāvīgi savus īpašumus vēl palielina ar jaunām ēkām, tie tajā pašā laikā ir apmierināti, ka Dieva pielūgšanai, kur jāamājo Viņa svētajai klātbūtnei, tiek atvēlēta visnepiemērotākā vieta. Viņi brīnās, kādēļ Jāzeps un Marija bija spiesti meklēt patvērumu kūtī un ka tur piedzima Pestītājs, bet ir gatavi lielu daļu savu līdzekļu izdot savā labā, kamēr lūgšanas nams apkaunojošā kārtā tiek atstāts novārtā. Cik bieži viņi saka, ka "vēl nav pienācis laiks celt Kungam namu"! Bet Kunga vēsts skan: "Vai tad jums ir laiks dzīvot glītos namos un šim namam jāstāv postā?"

Namam, kurā Jēzus satiekas ar saviem ļaudīm, vajadzētu būt glītam un pievilcīgam. Ja kādā vietā ir nedaudz ticīgo, lai viņi uzceļ pavisam vienkāršu, bet glītu ēku, un tad lai to iesvēta Dievam un ielūdz Jēzu kā savu Viesi. Bet kā lai Viņš skatās uz saviem ļaudīm, kuriem ir visas ērtības, ko sirds var vēlēties, bet kas ir ar mieru Viņa pielūgšanai pulcēties šķūnī, kādā nožēlojamā, tālu no ceļa esošā celtnē vai lētā pamestā dzīvoklī? Jūs strādājat savu draugu labā, jūs izdodat līdzekļus, lai viņu apkārtni darītu, cik vien iespējams, pievilcīgu, bet Jēzus, vienīgā Būtne, kas jūsu labā atdeva visu, pat savu dārgo dzīvību, Viņš, kas ir Debesu Majestāte, ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs, vīrs zemes tiek pagodināts vietā, kas tikai mazliet labāka par kūtī, kur Viņam vajadzēja apmesties pirmo reizi. Vai mēs šīs lietas nesāksim vērtēt tā, kā Dievs tās vērtē? Vai mēs nepārbaudīsim savus motīvus, lai redzētu, kāda īsti ir mūsu ticība?

"Priecīgu devēju Dievs mīl!" Un tie, kas mīl Viņu, dos labprātīgi un no sirds, lai tikai sekmētu Viņa lietu un pagodinātu Dievu. Kungs nekad neprasa, lai Viņa ļaudis upurētu vairāk, nekā spēj, bet atbilstoši spējām pienestu pateicības upuri Viņš ar prieku pieņem un svētī. Katrai dāvanai, kas pienesta Dievam, jābūt tīras mīlestības pilnai, jo tikai tādi upuri Viņam patīk, turpretī tie, kas ziedoti (270) nelabprāt, Kungu apvaino. Ja draudze vai atsevišķas personas savas dāvanas nedod no sirds, bet vēlas šos "izdevumus" vēl samazināt un visu to mēro ar saviem aprobežotajiem priekšstatiem, tad tas neapšaubāmi rāda, ka tiem trūkst dzīvas savienības ar Dievu. Tā darot, tie rīkojas pretēji Dieva plānam un Viņa darba veidam, un Viņš tos nesvētīs.

Mēs esam Dieva celtnieki, un mums jāceļ uz pamata, kuru Viņš mums sagatavojis. Neviens cilvēks nedrīkst celt uz sava paša pamata, neatkarīgi no Dieva sprautā plāna. Ir cilvēki, kurus Dievs pamodinājis kā padomdevējus, vīri, kurus Viņš pats ir mācījis un kuru dvēsele, sirds un dzīve nedalāmi saistīta ar šo darbu. Tādēļ arī viņi tiek augstu vērtēti. Bet ir arī tādi, kas vēlas vadīties no saviem neaptēstajiem priekšstatiem, tādēļ viņiem jāamācās pieņemt padomu un strādāt saskaņā ar

saviem brāļiem, vai arī tie sēs šaubas un nesaskaņas, ko nemaz negribētu pļaut. Dievs vēlas, lai tie, kas iesaistās Viņa darbā, cits citam pakļautos. Viņa pielūgšanai un godāšanai veltītās sanāksmes vajag vadīt saskaņoti, vienprātīgi un ar veselīgu saprātu un spriedumu. Vienīgi Dievs spēj mums patiesi palīdzēt. Likumi, kas pārvalda Viņa ļaudis, to domu un darbu pamatlikumi ir saņemti no Viņa, tas ir, no Viņa Vārda un Gara. Ja Dieva Vārdu mīl un tam paklausa, tad Viņa bērni var staigāt gaismā un nevienam nav jānomaldās. Tie nepieņem pasaules zemo standartu, bet strādā, vadoties no Bībeles viedokļa.

Savtība, kas pastāv Dieva ļaužu vidū, Viņam ir ļoti pretīga. Mantkārību Raksti apsūdz kā elku pielūgsmi. Apustulis Pāvils raksta, ka "nevienam mantrausim, tas ir, elku kalpam, nav vieta Kristus un Dieva valstībā". Daudziem grūtību iemesls ir viņu pārāk mazā ticība. Līdzīgi bagātajam vīram līdzībā, tie vēlas redzēt, kā piepildās viņu klētis. Bet pasaule ir jābrīdina, un Dievs grib, lai mēs nedalīti iesaistāties Viņa darbā. Tomēr cilvēkiem ir tik daudz ko darīt, lai dzīvī iestēnotu naudas ieguvei sprastos plānus, ka nav laika runāt par Kristus krusta uzvarām. Viņiem nav ne laika, ne vēlēšanās palīdzēt Dieva lietai ar savu intelektu un enerģiju. (271)

Brāji un māsas! Es vēlos panākt, lai jums sāktu riebties pašreizējās aprobežotās domas par Dieva lietu un Viņa darbu. Es gribu, lai jūs aptvertu lielo Upuri, ko Kristus pienesa mūsu visu dēļ, pats kļūdams nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību varētu iegūt mūžīgās bagātības. Ak, ar savu vienaldzību pret mūžīgo godību, kas ir jūsu sniedzamības robežās, nelieciet eņģeļiem raudāt un kaunā un nepatikā aplēpt savu vaigu! Pamostieties no sava miega! Atmodiniet katru Dieva dāvāto spēju un strādājiet dārgo dvēseļu labā, kuru dēļ mira Jēzus. Šis dvēseles, ienākot Kristus draudzē, dzīvotu mūžības nebeidzamajos laikmetos. Vai jūs viņu glābšanai plānojat darīt pēc iespējas mazāk, tajā pašā laikā savus līdzekļus ieguldot zemē, kā to darija vīrs, kas dabūja tikai vienu podu? Vai jūs, līdzīgi šim neuzticīgajam kalpam, apsūdzēsiet Dievu, ka Viņš pļauj, kur nav sējis, un sakrāj, kur nav kaisījis?

Viss, kas jums ir un kas jūs esat, pieder Dievam! Vai tiešām jūs negribat no sirds sacīt: "Viss ir no Tevis un no Tavas rokas mēs dodam!" "Godā Kungu no savas mantas un no visu savu ienākumu pirmajiem!" Savus brāļus Korintā Pāvils pamudināja uz kristīgu labdarību šādiem vārdiem: "Bet, tā kā jūs esat sekmēm bagāti visās lietās — ticībā, vārdā, atziņā, visādos centienos un savā mīlestībā uz mums, tā esiet bagāti arī šinī labdarības lietā." Savā vēstulē Timotejam viņš raksta: "Tiem, kas ir bagāti tagadējā pasaules laikmetā, piekodini, lai viņi nebūtu augstprātīgi un neliktu cerību uz nedrošo bagātību, bet uz Dievu, kas mums dod visu bagātīgi baudīt; lai viņi darītu labu, būtu bagāti labos darbos, devīgi, nesavtīgi, uzkrādami sev labu mantas pamatu nākamai dzīvei, ka iegūtu īsto dzīvību."

Devība mūsu raksturam nav tik dabīga, ka mēs šo tikumu varētu iegūt bez piepūles. Tas ir jākopj un jāattīsta. Mums apzināti jāaņemas, ka gribam Dievu godāt ar savu mantu, un tad vairs nedrīkstam ļauties kārdināšanām aplaupīt Viņu ar desmito un ziedojumiem. Darot labu cilvēkiem un apliecinot pateicību Dievam par visām devīgi dotajām ļaļvām, ko esam no Viņa saņēmuši, (272) mums jābūt saprātīgiem, sistemātiskiem un pastāvīgiem. Šis ir pārāk svēts pienākums, lai to atstātu gadījumam vai lai vadītos no impulsiem un jūtām. Mums vajadzētu sistemātiski kaut ko nolikt Dieva lietai, lai Viņam netiktu nolaupīta tā daļa, kuru Viņš prasa no mums. Aplaupt Dievu, mēs aplaupām arī sevi. Mēs atsakāmies no Debesu bagātības, lai vairāk iegūtu šeit virs zemes. Tas ir zaudējums, ko mēs nedrīkstētu atļauties. Ja dzīvosim tā, ka varam saņemt Dieva svētību, tad Viņa roka liks izdoties arī mūsu laicīgajiem pasākumiem, bet, ja Viņa roka ir pret mums, tad Viņš var izjaukt visus mūsu plānus un izkaisīt ātrāk, nekā mēs spējam sakrāt.

Man ir rādīts, ka stāvoklis šajās divās Savienībās ir tiešām bēdīgs, bet Dievam tur ir daudz dārgu dvēseļu, par kurām Viņš dedzīgi rūpējas, un Viņš tās neatstās maldos un neziņā.

UZTICĪBA DIEVA DARBĀ

Draudzēs Oregonas un Vašingtonas štatos ir vērtīgi talanti, un, ja ar pareizi vadītu darbu tie būtu attīstīti, tad tagad šajās Savienībās jau varētu būt prasmīgi strādnieki. Dzīva draudze vienmēr ir strādājoša draudze. Patiesība ir spēks, un tie, kas saprot patiesības nozīmi, to droši un bezbailīgi aizstāvēs. Patiesība ir jāaptver ar prātu, jāuzņem sirdī un tās pamatlikumi jāieauž raksturā, un tad pastāvīgi jāstrādā, lai to pieņemtu pārliecinātu arī citus, jo Dievs no cilvēkiem prasīs atbildību par Viņa dotās gaismas izlietošanu.

Kungs visus savus ļaudis aicina uzlabot spējas, kuras Viņš tiem devis. Garīgos spēkus vajadzētu attīstīt līdz visaugstākajai pakāpei. Tie ir jānostiprina un jāpadara arvien cēlāki, kavējoties pie garīgām atziņām. Ja prātam atļauj nodarboties gandrīz vienīgi ar maznozīmīgiem jautājumiem un

parastiem ikdienas dzīves pienākumiem, tas, saskaņā ar vienu no tā pārvaldošajiem likumiem, kļūs vājš un sīks, garīgā spēka ziņā nepilnīgs. (273)

Laiks, kas pārbaudīs cilvēku dvēseles, ir tieši mūsu priekšā, un tie, kas ticībā vāji, šo briesmu pilno pārbaudi neizturēs. Rūpīgi jāpēta atklāsmes lielās patiesības, jo mums visiem būs vajadzīgas izpratošas zināšanas par Dieva Vārdu. Pētot Bībeli un ik dienas sarunājoties ar Jēzu, mēs iegūsim skaidru un noteiktu priekšstatu par personīgo atbildību, kā arī spēku pastāvēt kārdināšanu un pārbaudījumu dienā. Tas, kura dzīvi neredzamas saites vieno ar Kristu, tiks uzturēts ar Dieva spēku ticībā atpestīšanai.

Vajadzētu vairāk domāt par Dieva lietām un mazāk par laicīgiem jautājumiem. Ja pasauli mīlošs vārda kristietis savu prātu vingrinās šajā virzienā, tas Dieva Vārdu var iepazīt tikpat labi, kā tagad savu ikdienas dzīvi. "Jūs meklējat Rakstos," sacīja Kristus, "jo jums šķiet, ka tajos ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani." No kristieša tiek prasīta čakla Rakstu pētīšana un šo patiesību atkārtota lasīšana. Tīša Rakstu nezināšana apdraud kristieša dzīvi un raksturu. Tas aptumšo saprašanu un sabojā cēlākos spēkus. Tas ir par iemeslu samulsumam un sajukumam mūsu dzīvē. Mūsu ļaudīm jāsaprot Dieva neapstrīdamās patiesības. Viņiem vajadzīgas sistemātiskas zināšanas par atklāto patiesību pamatlīkumiem, kas viņus sagatavos notikumiem, kuri nāks pār Zemi, neļaujot dažādiem mācību vējiem tos nest sev līdzi.

Pasaulē drīz norisināsies lielas pārmaiņas, un katram būs vajadzīgas piedzīvojumos iegūtas zināšanas Dieva lietās. Sātans strādā, lai Dieva ļaudīm atņemtu drosmi un padarītu nedrošu viņu ticību. Viņš dažādos veidos cenšas iedvest šaubas un neuzticību to cilvēku nostājai, ticībai un plāniem, kam Dievs uzticējies sevišķu darba nastu un kas dedzīgi izpilda šo uzdevumu. Lai gan tas var tikt atkal un atkal sakauts, tomēr savus uzbrukumus atjauno, strādādams to personā, kas saka, ka esot pazemīgi un bīstoties Dievu, un kas šķietami interesējas par mūsu laika patiesību vai izliekas tai ticam. Patiesības aizstāvjus (274) sagaida viņu atklāto ienaidnieku nikna un nežēlīga pretestība, bet tā ir daudz mazāk bīstama par to cilvēku slepeni izteiktajām šaubām, kas jūtas brīvi neuzticēties un meklēt kļūdas Dieva kalpu darbā. Viņi var izlikties pazemīgi, tomēr pieviļ sevi un citus. Viņi padara nedrošu ticību tiem cilvēkiem, kuriem vajadzētu uzticēties, kurus Dievs ir izredzējis savam darbam, bet, kad viņus par šādu rīcību norāj, tie to uzskata par personīgu apvainojumu. Atklāti paziņodami, ka dara Dieva darbu, viņi patiesībā palīdz ienaidniekam.

Brāļi, nekad neļaujiet atsevišķu cilvēku domām iedragāt uzticību kārtībai un saskaņai, kādai vajadzētu valdīt draudzē! Daudzi no jums šos jautājumus vēl skaidri neizprot. Norādījumi par kārtību telts kalpošanā tika uzrakstīti, lai no tiem varētu mācīties visi, kas dzīvo virs Zemes. Telts uzcelšanas un nojaukšanas darba dažādajiem posmiem bija izraudzīti īpaši vīri, un, ja kāds izturējās vieglprātīgi vai pielika savu roku darbam, kas uzticēts citam, viņam bija jāmirst. Mēs šodien kalpojam tam pašam Dievam. Tomēr nāves sods ir atcelts, bet, ja tā nebūtu, tad tagad Dieva lietā neredzētu tik daudz paviša, nevižīga darba. Debesu Dievs ir kārtības Dievs, un Viņš prasa, lai visi viņa sekotāji ievērotu noteikumus un priekšrakstus un pasargātu kārtību. Visiem vajadzētu pilnībā izprast Dieva darbu.

Pat uz acumirkli nav droši lolot sirdī šaubas. Šaubu sēklai, ko iesēja faraons, atraidot pirmo brīdinājumu, tika atļauts augt, un tas deva tik bagātīgu plauju, ka visi turpmākie brīnumi nespēja viņu pārliecināt par ieņemtās nostājas nepareizību. Viņš uzdrošinājās turpināt savu izvēlēto ceļu, iedams no vienas šaubu pakāpes uz otru, bet sirds kļuva cietāka un cietāka, līdz viņam vajadzēja skatīties sava pirmdzimušā aukstajā un nedzīvajā sejā.

Dievs strādā, bet mēs nedarām ne pusi no tā, kas mums jā dara, lai sagatavotu Viņa tautu pastāvēt tajā dienā, kad (275) parādīsies Cilvēka Dēls. "Vai!" tam cilvēkam, kas kaut vismazākā mērā centīsies kavēt darbu, kuru dara Dievs! Mums jāstrādā citu labā, mums jācenšas vājināt savu brāļu pieķeršanos laicīgai mantai, jo daudzi savas pirmdzimtības tiesības uz mūžīgu dzīvi pārdod par pasaulīgām priekšrocībām. Cik daudz labāk ir tos pamudināt krāt sev mantu Debesīs, nekā sūdzoties sacīt: "Tā ir nauda, nauda, ko šie cilvēki pastāvīgi prasa; un viņi ar tās palīdzību kļūs bagāti." Cik saldi tamlīdzīgi vārdi skan pasauli mīlošajam vārda kristietim! Kā tie stiprina viņa drosmi atraut Dievam pienākošos daļu, ko vajadzētu atdot desmitajā un dāvanās! Kunga lāsts nāk pār tiem, kas piesavinās Viņa īpašumu! Strādāsim saskaņā ar Dievu. Viņa kalpiem ir vēsts, kas jāsniedz naudas mīļotājiem, proti, kāpēc gan viņi nevarētu noteikti liecināt ar uzticīgu desmitās daļas nodošanu mantu namā, ja pats Kungs viņiem ir rādījis piemēru?

Kristus reliģija nomāc savtības garu un pārveido prātu un jūtas, tā pazemo cilvēka lepnumu, lai tiktu paaugstināts vienīgi Dievs. Un tieši tā trūkst brālim X. Viņam vajadzīga praktiska ticība Dievam. Viņam jāredz un jāsaprot, kāds gods ir kalpot Kristum. Viņam jāpaaugstina pamatlīkumi un jāpacel augstāk kristieša karogs. Viņam vajag savu prātu pildīt ar daudzajiem Dieva Vārda apsolījumiem,

brīdinājumiem, padomiem un draudiem, lai saprastu, cik liela nozīme ir ticībai un atbilstošiem darbiem, un varētu mājās, draudzē un savā darba vietā pareizi pārstāvēt reliģijas skaidrību un tās augsto raksturu. Viņam vajadzētu savienoties ar Kristu, lai saņemtu garīgu spēku. Viņa saitēm ar pasauli un patiesības garam naidīgām ietekmēm ir lielāka vara nekā Kristus Garam. Seit slēpjas viņam draudošās briesmas, līdz ticība beidzot ies bojā, ja viņš nemainīs savu rīcības veidu un nesavienosies cieši ar gaismas Avotu.

Ja viņa interese par garīgām lietām būtu tikpat liela kā par pasaules lietām, tad tas pilnīgi nodotos (276) Dievam un sevi parādītu kā patiesu Kristus mācekli, un Dievs pieņemtu un izlietotu šīs spējas, kas tagad tiek nedalīti veltītas kalpošanai pasaulei. Tieši tās pašas spējas, kas tagad atdotas īpašumu vairošanai, vajadzīgas Dieva lietai. Viņa darba nozarēs, lai tās varētu attīstīties enerģiski un plānveidīgi, ir nepieciešami labi vadītāji. Ja cilvēks ir gudrs, strādīgs un apgarots, viņš gūs sekmes laicīgā darbā, bet, tās pašas īpašības, veltītas Dieva darbam, izrādīsies pat divkārt lietderīgākas, jo tad dievišķais spēks savienosies ar cilvēciskajām pūlēm. Vislabākais plāns kā laicīgos, tā garīgos jautājumos piedzīvos neveiksmi, ja tā īstenošanu uzticēs nepieredzējušām, nespējīgām rokām.

Tie, kas savu talantu aprok šajā pasaulē, Dievam nav patīkami. Visi viņu spēki ir veltīti īpašumu vairošanai, un kāre krāt kļūst par kaislību. Brālis X ir darbīgs vīrs un lepojas ar savu prasmī īstenot laicīgus plānus. Ja ar tādu pašu interesi, gudrību un godkāri strādātu Kungam, cik daudz brīnišķīgāki un cēlāki būtu viņa panākumi! Laicīgos darījumos iegūtā audzināšana nedos ne mazāko priekšrocību nākošajā dzīvē, jo Debesis tamlīdzīga biznesa nebūs. Turpretī, ja Dieva dāvētās spējas izlieto Viņam par godu, Viņa valsts uzcelšanai, tad tiek iegūta izglītība, kas derēs Debesīs.

Kāds ir mūsu stāvoklis pasaulē? Mēs dzīvojam gaidīšanas laikā. Tomēr šo laiku nedrīkst pavadīt abstraktā dievbijībā. Gaidīšanai jāpievieno modrība un čakls darbs. Mūsu dzīvei nevajadzētu sastāvēt tikai no steigas, nemiera un pasaulīgu lietu plāniem, pametot novārtā personīgo dievbijību un kalpošanas darbu, ko prasa Dievs. Kalpojot Kungam, mums jābūt dedzīgiem garā, kaut gan arī laicīgos pasākumos nevajadzētu būt kūtriem. Dvēseles gaismeklis ir jāuzspodrīna, un žēlastības elļai jābūt kā mūsu traukos, tā arī lukturī. Ir jāveic katrs piesardzības pasākums garīgā pagrimuma novēršanai, lai Kunga diena mūs nepārsteigtu kā zaglis. Šo dienu nedrīkst atlikt tālā nākotnē, jo tā ir tuvu, tā ka nevienam cilvēkam savā (277) sirdī un vēl daudz mazāk ar saviem darbiem nevajadzētu sacīt, ka Kungs kavējas nākt, jo, tā rīkojoties, viņa daļa būs kopā ar liekuļiem un neticīgajiem šīs zemes iedzīvotājiem.

Es redzēju, ka Dieva ļaudis atradās lielās briesmās. Daudzi ir vienīgi šīs zemes iemītnieki, viņu intereses un jūtas koncentrētas šajā pasaulē. Viņu piemērs nav pareizs. Pasauli pievilī daudzus tādu cilvēku rīcība, kas atklāti atzīst lielās un cēlās patiesības. Mūsu atbildība ir proporcionāla dotajai gaismai, žēlastībai un dāvanām. Uz strādniekiem, kuru talants, līdzekļi, izdevības un spējas ir jo lielas, gulstas vissmagākā atbildība. Dievs aicina brāli A mainīt savu rīcības veidu, izlietot savas spējas Dievam par godu un tās vairs nesabojāt ar netīrām laicīgām interesēm. Tagad ir viņa diena, kurā tas var parādīt uzticību. Drīz pienāks norēķinu stunda...

Brālis A man tika rādīts kā līdzīgā stāvoklī esošās ļaužu šķiras pārstāvis. Viņi nekad nav bijuši vienaldzīgi pret vissīkāko laicīgo priekšrocību. Tie čakli un gudri veic dažādus laicīgus darījumus, izdevīgi nogulda un ir sakrājuši sev mantu, tirgojoties ne ar mārčiņām, bet ar penijiem un vēl sīkākām naudas vienībām. Bet, to darot, viņi izkopusi spējas, kas nav savienojamas ar kristīga rakstura attīstību. Viņu dzīve nekādā ziņā neattēlo Kristu, jo tie taču pasauli ar tās ieguvumiem mīl vairāk nekā Dievu vai patiesību. Bet, "kas mīl pasauli, tajos nav Tēva mīlestības," sacīja Kristus.

Visas cilvēka spējas pieder Dievam. Piemērošanās un pieķeršanās pasaulei Viņa Vārdā ir stingri aizliegta. Kad sirdī sāk darboties Dieva žēlastības pārveidojošais spēks, tad tas līdz tam laikam pasaulīgi noskaņoto cilvēku var ievadīt jebkurā labdarības ceļā. Bet tas, kurš savā sirdī apņēmis krāt mantu pasaulei, "krit kārdinājumā un valgā, un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas gāž cilvēkus postā un pazušānā. Jo visa ļaunuma sakne ir naudas kāriba; dažs labs, tiekdamijs pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju." (278)

Katram draudzes loceklim vajadzētu sajūst svēto pienākumu stingri aizsargāt Dieva intereses. Atsevišķi draudzes locekļi ir atbildīgi par Dieva lietas nenoteikto un drosmī atņemšo stāvokli, kas apkaunojis vissvētākās patiesības, kādas jebkad cilvēkam ir uzticētas. Sāds lietu stāvoklis nav attaisnojams. Jēzus katram ir atvēris ceļu gudrības, žēlastības un spēka iegūšanai. Viņš ir mūsu piemērs visās lietās, un nekam nevajadzētu novērst prātu no galvenā mērķa dzīvē, proti, ļaut Kristum mājot dvēselē, darot sirdi iejūtīgu un padevīgu. Tādā veidā katrs draudzes loceklis, katrs patiesības apliecinātājs kļūs līdzīgs Kristum raksturā, valodā un rīcībā.

Daži, kas agrāk bija gaismas kanāli, kuru sirdi iepriecināja dārgā patiesības gaisma, vēlāk ar pielīdzināšanos pasaulei ir patiesību aizlieguši. Tā viņi ir pazaudējuši pašuzpurības garu un patiesības spēku, savu laimi darot atkarīgu no nepastāvīgajām zemes lietām. Tie atrodas lielās briesmās. Reiz līksmojušies gaismā, viņi tiks atstāti pilnīgā tumsā, ja steigšus nesakrās tos starus, kas vēl viņiem spīd, un, nožēlojot un izsūdzot savus pārkāpumus, neatgriezīsies pie Kunga. Mēs dzīvojam briesmu pilnās dienās, kad ļaudis savaldzina dažādi grēki un maldi. Kas brīdinās pasauli, kas tai rādīs labāku ceļu, ja tie, kam ir šī patiesības gaisma, nebūs tās svētoti un neliks šai gaismai tā spīdēt, ka citi redzētu viņu labos darbus un pagodinātu Dievu? Es vēlētos, lai spētu visus pārliecināt, ka tiem draud briesmas pazaudēt Debesis. Pievienošanās draudzei ir viena lieta, bet savienošanās ar Kristu ir pavisam kas cits. Ne visi vārdi, kas ierakstīti draudzes grāmatās, atrodas Jēra dzīvības grāmatā. Daudziem šķietami sirsnīgiem ticīgiem nav dzīvas savienības ar Kristu. Viņi gan iestājušies draudzē, viņu vārds ierakstīts draudzes grāmatās, bet žēlastības iekšējais darbs nav padarīts, un rezultātā — tie nav laimīgi, bet kalpošana Dievam ir kā apgrūtinājums.

“Ar kādu tiesu jūs tiesāsiet, ar tādu jūs tiksiet tiesāti!” Atcerieties, ka jūsu brāļi ir jums līdzīgas būtnes, kas arī maldās; (279) tāpēc pret viņu kļūdām un maldiem izturieties ar tādu pašu žēlastību un iecietību, kādu jūs vēlaties saņemt no viņiem. Nav vajadzīga modra novērošana un viņu kļūdu izcelšana, lai pasaulei būtu iemesls jaunam priekam. Tie, kas iedrošinās to darīt, ir uzkāpuši tiesneša krēslā un sevi darījuši par tiesnešiem, kamēr paši savas sirds dārzu atstājuši novārtā un ļāvuši tur augt treknai un indīgai nezālei.

Mūsu katra individuālo lietu izšķir Debesu tiesā. Raksturu sver svētnīcas svaros, tāpēc visiem sirsnīgi un nopietni vajadzētu censties staigāt pazemīgi un uzmanīgi, lai ar nolaidīgu izturēšanos pret gaismas izplatīšanu pasaulē nepazaudētu Dieva žēlastību un visu, kas ir vērtīgs. Vajadzētu nolikt pie malas visu nevienprātību, strīdus un kļūdu meklēšanu, kā arī jaunu aprunāšanu un rūgtumu, tā vietā kopjot laipnību, mīlestību un savstarpēju līdzjūtību, piepildot Kristus lūgšanu, lai Viņa mācekļi būtu viens, kā Viņš ir viens ar Tēvu. Saskaņa un vienprātība draudzē ir tās pilnvaras, ar kurām viņi parāda pasaulei, ka Jēzus ir Dieva Dēls. Patiesa atgriešanās vienmēr vadīs uz patiesu mīlestību pret Jēzu un visiem tiem, kuru dēļ Viņš mira.

Katrs, kas dara Dievam, ko spēj, kas patiesi un nopietni cenšas darīt labu apkārtējiem cilvēkiem, savām pūlēm saņems Dieva svētību. Ikviens var ietekmīgi kalpot Kungam, kaut arī viņš nav Kristus miesas galva vai sirds. Kalpošana, kas Dieva Vārdā attēlota ar rokas vai kājas veikto darbu, ir pavisam vienkārša, tomēr svarīga. Ne jau darba lielums, bet mīlestība, ar kādu tas tiek veikts, un rīcības pamatā esošie motīvi nosaka darba vērtību. Mums ir savs pienākums kaimiņu un apkārtējo cilvēku labā, ar kuriem mēs sastopamies. Mēs nedrīkstam zaudēt pacietību, pūloties dvēseļu labā tik ilgi, kamēr kāds atrodas ārpus drošību sniedzošā šķirsta. No šīs cīņas neviens nav atbrīvots. Mēs esam Kristus kareivji, un mums pienākas būt modriem, lai ienaidnieks negūtu sev priekšrocības un nenodrošinātu sev to dvēseļu kalpošanu, kuras mēs varam mantot Kristum. (280)

Šī ir mūsu diena, kad jāveic atbildīgais uzdevums. Mums ir darāms darbs Dievam. Bet draudze X ir pakāpeniski kļuvusi auksta un neticīga. Tās atsevišķu locekļu labā ir daudz kas darāms. Uz tās ceļa spīdēja liela gaisma, par ko no tās locekļiem prasīs atbildību. Kristus sacīja: “Jūs esat pasaules gaisma; jūs esat zemes sāls.” Šo locekļu sirdīs nepieciešams dziļāks žēlastības darbs. Ir vajadzīga reforma, pirms Dievs viņus var svētīt. Formālu patiesības apliecinājumu ir daudz. Savtīga tiekšanās pēc laicīga ieguvuma aizēno Debesu mantojumu. Ja Debesu valstībai būs ierādīta pirmā vieta, tad dzīvē un raksturā atmirdzēs nevainība un cēls godīgums. Un tas ir tas, kas vajadzīgs brālim A, ja viņš vēlas izplatīt iespaidu uz labu. Viņam patīk rīkoties ar naudu un redzēt, kā tā, dažādi izlietoja, arvien vairāk uzkrājas. Viņa prāts un jūtas pieder laicīgiem pasākumiem. Viņš ir kā piedzēries no šīs zemes dzīves rūpēm, tāpēc ka ir aizņemts ar saviem veikaliem un nespēj sapratīgi domāt par Dieva lietām. Viņa skatu ir aptumšojusi mīlestība uz naudu. Tādēļ patiesībai vajadzētu dziļi aizskart viņa sirdi un attīstīt augļus tā personiskajā un sabiedriskajā dzīvē.

Rakstu nepētīšanu brālis A ir attaisnojis ar to, ka viņu saistot laicīgie pasākumi. Tomēr tieši laicīgo rūpju noslogotam cilvēkam Raksti kļūst par spēka avotu un patvēruma vietu. Tādam cilvēkam vairāk vajadzīga Dieva Vārda gaisma, padomi un brīdinājumi, nekā tad, ja viņš neatrastos tik bīstamā vietā. Ja brālis A ar tādu pašu apdomību un gudrību būtu strādājis Dieva lietās, kādu tas veltījis laicīgiem pasākumiem, viņš būtu sasniedzis svētīgus rezultātus. Ja viņš domā, ka Dievs ir apmierināts ar viņu, kamēr tas savu talantu un enerģiju gandrīz pilnīgi ziedo kalpošanai mamoni, tad briesmīgi pieviļas. Kristus sacīja: “Neviens nevar kalpot diviem kungiem, jo tas vienu ienīdēs un otru milēs, vai arī vienam pieķersies un otru atmetīs. Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai!” Un, ja brālis A turpinās mūžīgās lietas pakļaut laicīgajām interesēm, viņa kaislība krāt pastāvīgi pieaugs, līdz tā kļūs par pārvaldošo pamatlikumu, un (281) šis pasaules dievs padarīs viņu tik aklu, ka tas nespēs atšķirt svētu no parastā.

Brālim A ir liels iespaids uz citu brāļu domām, kas uz dažādām lietām lielā mērā skatās no viņa redzes viedokļa. Viņam garīgi jāatveseļojas un jāklūst gudram, staigājot kopā ar Dievu. Viņam vajadzētu sākt interesēties par Debesis valdošo kārtību un tai pieķerties, attīstot savus spēkus tā, lai tie derētu kalpošanai Dieva darbā. Tam nepieciešamas taisnības bruņas, ar ko atvairīt ienaidnieka bultas. Viņam ir neiespējami izglābties, ja izšķiroši neizmainās tā dzīves mērķi un darbi, ja viņš pastāvīgi nevingrināsies garīgās lietās.

Dievs aicina atsevišķus draudžu locekļus šajās divās savienībās atmosties un atgriezties. Brāļi, jūsu pasaulīgums, neuzticība un kurnēšana jūs ir novedusi tādā stāvoklī, ka jebkuram vīram strādāt jūsu vidū būs ārkārtīgi grūti. Jūsu Savienības priekšnieks ir pametis novārtā savu darbu un nav pildījis uzticēto pienākumu, bet arī jūsu nostāja nav bijusi tāda, kas būtu viņu iedrošinājusi. Ar autoritāti apveltītam, viņam vajadzēja rīkoties kā Dieva vīram, norādot, pamudinot, iedrošinot, kā gadījums to prasa, vienalga, vai jūs viņa liecību pieņemt vai atmetu. Bet viņš viegli padevās mazdūšībai un atstāja jūs bez palīdzības, ko jums no uzticīga Kristus sludinātāja vajadzēja saņemt. Viņš nerīkojās atbilstoši Dieva atklātajai gribai un aizgādībai, nenorādot jums uz jūsu pienākumu un nesagatavojot jūs dotā laika prasībām. Tomēr sludinātāja nolaidībai nevajadzēja jums atņemt drosmi un ierosināt attaisnot savu nevēlību, pildot uzticētos pienākumus. Šādos apstākļos enerģija un uzticība no jūsu puses ir jo vairāk vajadzīga.

Neizpildītie solījumi

Daži no jums ir kļūduši, nepildot savus solījumus. Atbildot uz lūgšanām, Kunga Gars ienāca jūsu sapulcē, un, kamēr jūsu sirdis tā iespaidā jutās mīkstinātas, jūs solījāt. Kad šī glābjošā straume lija jūsu sirdis, jūs sapratāt, ka jāseko Viņa (282) piemēram, kurš gāja apkārt, labu darīdams, un vēl ar prieku upurēja savu dzīvību, lai cilvēku atpirktu no grēka un degenerācijas. Jūs, Debesu iedvesmojošā iespaida vadīti, saskatījāt, ka savtīgums un pasaulīgums nav savienojams ar kristīgu raksturu un ka jūs nevarat dzīvot sev un tajā pašā laikā būt līdzīgi Kristum. Bet, kad Viņa bagātās mīlestības un žēlastības iespaids sirdī vairs nebija tik spilgti izjūtams, jūs atrāvāt savas dāvanas, un Dievs no jums atrāva savu svētību.

Daži piedzīvoja neveiksmi. Bija neraža, tā ka viņi nespēja pildīt savus solījumus, bet citi nonāca ļoti grūtos apstākļos. Tad, protams, nevarēja gaidīt, lai viņi maksātu. Tomēr, ja viņi nebūtu kurnējuši un savu sirdi atrāvuši no dotajiem solījumiem, Dievs strādātu to labā un atvērtu ceļus, lai katrs spētu maksāt to, ko bija solījis. Viņi ticībā nenogaidīja, ka Dievs pavērtu iespējas, lai tie varētu pildīt savus solījumus. Dažu rīcībā bija līdzekļi, un, ja tiem būtu bijusi tā pati labā griba, ar kādu viņi bija šolījušies, un tie no sirds būtu atdevuši Dievam desmito un dāvanas, to, ko Kungs viņiem aizdevis šim nolūkam, tad tie būtu ļoti svētīti. Bet ienāca sātans ar saviem kārdinājumiem un dažus ierosināja apšaubīt motīvus un garu, kas Dieva kalpu pamudināja aicināt dot līdzekļus. Daži domāja, ka ir maldināti un piekrāpti. Garā viņi atsacījās pildīt savus solījumus un visu, ko vēlāk darīja, to darīja nelabprāt, un tāpēc arī nesaņēma nekādu svētību.

Līdzībā par podiem vīrs, kuram uzticēja vienu podu, parādīja skaudīgu garu un savu naudu apraka zemē, lai viņa Kungs no tā nevarētu iegūt nekādu labumu. Kad Kungs viņam prasīja dot norēķinu par savu nāmūriību, tas savu nolaidību centās attaisnot, vainu uzveldams Kungam: "Es pazīstu Tevi kā bargu cilvēku, ka Tu pļauj, kur neesi sējis, un sakrāj, kur neesi kaisījis. Es baidījos, ka viss mans ieguvums nepiederēs man, bet ka Tu to pieprasīsi sev, (283) un aizgāji un apraku Tavu podu zemē. Redzi, te ir, kas Tev pieder." Bet viņa Kungs uz sacīto atbildēja: "Tu blēdīgais un kūtrais kalps, ja tu zināji, ka Es pļauju, kur neesmu sējis, un krāju, kur neesmu kaisījis, tad tev vajadzēja dot Manu naudu mijējiem, un pārnācis Es būtu saņēmis to, kas Man pieder, ar augliem. Tāpēc ņemiet to viņa podu un dodiet tiem, kam ir desmiti podi. Jo ikvienam, kam ir, tiks dots un tam būs pārpilnība, bet no tā, kam nav, atņems arī to, kas tam ir. Un nelietīgo kalpu izmetiet galējā tumsībā; tur būs raudāšana un zobu trīcēšana."

Gars, ar kādu brāļi izturējušies pret saviem solījumiem, Dievam ir bijis ļoti pretīgs. Ja viņi būtu redzējuši sekmes laukos, kur darbs jau bija iesākts, tad tie būtu domājuši savādāk. Viņi netika maldināti, un to izteiktā apsūdzība par krāpšanu patiesībā bija vērstā pret Dieva Garu un nevis pret Viņa sūtīto kalpu. Ja brālis A šajā jautājumā būtu nostājies pareizi, ja viņš būtu kopis garu, kas viņu ietekmēja dot solījumu, tad viņam nebūtu tik grūti ieguldīt līdzekļus Dieva lietā. Bet viņš pārdomāja, cik daudz iegūtu, ja šo naudu izlietotu laicīgos uzņēmumos. Skopums, pasaulīgums un alkatība ir trūkumi raksturā, kas pretojas kristīgās pievilcības attīstībai. Apustulis rakstīja: "Jūsu dzīvē lai nav mantkāribas! Lai jums pietiek ar to, kas pie rokas, jo Viņš pats ir sacījis: Es tevi neatstāšu un tevi nepametišu."

Ir atklājies, ka daudziem, kas tik svinīgi solīja, trūka ticības, un viņi domāja, ka tiem nodarīta pārestība. Viņi runāja un sprieda par to, līdz tiem likās, ka tiešām tā arī ir. Tiem šķita, ka nav vajadzības palīdzēt Vispasaules Savienībai, un tie (284) nostājās par uzskatu, ka līdzekļi nepieciešami viņu pašu laukā. Kungs strādāja viņu labā atbilstoši to ierobežotajai ticībai. Sātans, kas tos saistīja maldībā, lika viņiem domāt, ka tie rīkojušies ļoti augstsirdīgi, sūtot līdzekļus Vispasaules Savienībai, kad, izpētot patiesos apstākļus, izrādījās, ka Savienībai vēl joprojām nav atdota ievērojama daļa no tās summas, kas samaksāta, izsūtot pie tiem strādniekus un dažādā veidā palīdzot uzsākt un turpināt darbu. Tomēr šīs personas ir jutušās sāpinātas, neapmierinātas, nelaimīgas un ir atkāpušās no Dieva, domājot, ka kopējā darbā paveikušas ievērojami daudz. Tas liecina vienīgi par to, cik briesmīgi pievilts var tikt cilvēks, ja tas neatrodas sevišķā Dieva Gara vadībā. Viņu šaubas, aizdomas un aizspriedumus pret Vispasaules Savienību bija iedvesmojis sātans. Dieva lieta visā pasaulē ir vienota. Katra darba nozare koncentrējas Kristū. Neviena lauka daļa nav neatkarīga no pārējām.

Mīlie brāji, jūs savā sirdī esat ļāvuši ienākt sātanam, un viņu nekad nebūs iespējams pilnīgi uzvarēt, kamēr jūs nenožēlosiet savas jaunās šaubas un svinīgā solījuma atsaukšanu. Kunga vēstnesis tika noniecināts un apsūdzēts par to, ka ļaudīm esot uzlikts nepienācīgs slogs. Dievam nepatika brāļa B rīcība, tāpēc ka viņš nedeva noteiktu un skaidru liecību pret visām šāda veida lietām un nerādīja jums jūsu grēku tā patiesajā izskatā.

“Ja tu esi Dievam devis solījumu, tad nekavējies to izpildīt, jo Viņam nav labs prāts uz neprašām. Ko tu esi apsollījis, to pildi! Labāk ir nesolīt nekā solīt un nepildīt. Neatļauj savai mutei tevi apgrēcināt un neizsakies Dieva vēstneša priekšā, ka ir notikusi pārsteigšanās; kāpēc lai Dievs apskaišas par to, ko tu esi izrunājis, un neļauj tavam roku darbam labi izdoties?”

Šeit minētais jautājums ir atklāts pareizā gaismā. Jūsu darbs tika veikts Dieva eņģeļu klātbūtnē. Jūsu vārdus dzirdēja ne tikai cilvēki, bet tos klausījās arī Dieva eņģelis, un vai tādēļ jums vajadzētu justies pārsteigtiem, ja Dievs uz jums dusmojas? Vai jūs drīkstat brīnīties, ka Viņš nav jūs svētījis, ka nav darījis jūs spējīgus (285) pildīt savus solījumus? Kad jūs žēlojāties un kurnējāt, un atsaucāt savus solījumus, domādami, ka Dieva kalpi jūs ir piekrāpuši un izspieduši nepareizus solījumus, tad ienaidnieks gavilēja. Ja vien jūs varētu saskatīt savu rīcību, kāda tā ir, tad ne mazākā mērā nebūtu centušies to attaisnot.

Esiet uzmanīgi, lai neizteiktu nevienu vārdu, kas mazinātu Dieva vēstnešu iespaidu. Var jau būt, ka dažreiz līdzekļi ir prasīti pārāk daudz. Bet, ja Jēzus gaisma un mīlestība apgaismo Viņa sekotāju sirdi, tad nebūs vajadzīgi ne skubinājumi, ne lūgumi pēc naudas vai viņu pakalpojumiem. Kad tie kļuvis viens ar Jēzu un sapratīs, ka nepieder sev pašiem, ka viņi ir dārgi atpirkti un tāpēc ir Kunga īpašums un ka viss, kas tiem ir, tiek uzticēts kā Viņa namturiem, tad tie ar priecīgu sirdi un nesvārstīgu uzticību atdos Dievam to, kas Viņam pieder. Kungs nepieņems nelabprāt un ar nepatiku pienestu dāvanu. Jūsu pašreizējā noskaņojumā arī turpmākajiem solījumiem nebūtu nekādas svētības. Kad jūs atbrīvosieties no šīs ienaidnieka cilpas, kad sadziedēsiet brūci, ko esat situši, un sapratisiet, ka Dieva darbs jāatbalsta tikpat nepārtraukti, cik nepārtraukti Viņš cilvēku bērniem izdala savas dāvanas, tad jūsu darbi saskanēs ar ticību un jūs no Kunga saņemsiet bagātu svētību.

NETICĪBAS IESPAIDS

Draudze ... lielā mērā ir atkāpusies no Dieva. Tā vairs veselīgi neaug un neattīstās. Katram atsevišķam draudzes loceklim pašam vajadzētu nest nastas un grūtības, bet tās vajadzētu nest, paliekot veselīgās attiecībās ar Dievu, nevājinot citus locekļus draudzē. Draudzes spēku tam vajadzētu palielināt, bet ne samazināt. Brāļa C nostāja nav bijusi tāda, kas stiprinātu viņa paša vai draudzes (286) ticību. Viņš ir darbojies ienaidnieka pusē, mazinot citiem drosmi un cerību. Sātans pastāvīgi uzkuāda uz neticību. Viņš vēro Kristus sekotāju kļūdas un neveiksmes un tad par tiem izsaka dzelīgas piezīmes Dieva eņģeļiem. Viņš ir brāļu apsūdzētājs un, cik vien spēs, arī citus centīsies ietekmēt darīt to pašu darbu. Ja kāds uzņemsies novērot sava kaimiņa dārzu, tajā pašā laikā neravējot un nekopjot pašam savu zemes gabalu, tam tas noteikti aizaus ar nezālēm tā, ka katrs tur esošais vērtīgais stāds būs pilnīgi nomākts.

Brāļa C nostāja nav tāda, lai viņš varētu būt pasaules gaisma. Nē, viņš ir tumsas ķermenis. Mūžība atklās īstenību, ka viņa nepārdomātie vārdi daudzu prātā ir iedestījuši šaubu un kļūdu meklēšanas sēklu un ka viņa iespaids daudzas dvēseles ir novedis no patiesības ceļa. Viņš ir atļāvies kļūt par tumsas kanālu, lai tā izplatītu aizdomas un novestu citus mazdūšībā. Dievs nav ar viņu apmierināts. Viņa paša dvēsele ir kļuvusi arvien nejutīgāka pret Dieva Gara iespaidu. Viņā ir pavisam maz ticības. Un kā gan savādāk varētu būt, ja tas ar saviem vārdiem pastāvīgi stiprina neticību? Kamēr viņš sēj šaubas un neļauj pār tiem spīdēt dārgās gaismas stariem, tikmēr viņš atbalsta ienaidnieku. Šis gars viņu dara gandrīz vai neticīgu, un, ja viņš nepagriezīsies pilnīgi pretējā virzienā, tad paliks viens.

Brālis C nedomā par savu vārdiem un rīcību. Gandrīz nepārtraukti no viņa lūpām atskan tukši vārdi, par ko tam būs jāsniedz norēķins Dieva dienā. Viņš ir nostājies uz ienaidnieka zemes, kā rezultātā tam trūkst Kristus Gara. Kādreiz viņš sapratīs, ka ir izdarījis lielu kļūdu un pazaudējis dārgos zelta mirklus, kurus varēja izlietot savas sirds šķīstīšanai. Viņš meklēja vainas citos, dzīvoja no to kļūdām, un tā jau ir garīga miršana. Katrā atmodas laikā draudzē ir iespējams ienākt personām, kas nav patiesi atgriezušās. Tās patiesību ievēro tikai vārda pēc, bet nav patiesības jaukā iespaيدا svētotas. Būdami bez žēlastības, šie cilvēki ir savtīgi, (287) cietsirdīgi un nepiekāpīgi. Uz tādām personām nevar pajauties. Tās vienmēr rīkosies un runās pretēji mūsu ticībai. Draudze, kurai uzlikta tāda nasta, pelna līdzjūtību. Pasaule pretojas draudzei, un ar to pastāvīgi karo sātans un viņa eņģeļi, tādēļ arī šo necienīgo locekļu trūkumi tiek izcelti to skatam, kas ir veseli ticībā.

Tiem, kas tic patiesībai, vajadzētu stingri apņemties palīdzēt un nevis apgrūtināt nedaudzos X, kas cīnās drosmi atņemošos apstākļos. Katram draudzes loceklim vajadzētu dedzīgi rūpēties, lai mūsu ticības ienaidniekam nebūtu iemesla gaviļēt par viņu nedzīvo, atkritušo stāvokli. Daži ir izšķieduši savu iespaidu, kad ar nelielu pašaieliedzību, nopietnību un dedzību būtu varējuši kļūt par spēku dzirdīgai ausij. Bet šī dedzība nenāks bez piepūles, bez nopietnas cīņas. Ja draudzē X paliktu tikai trīs uzticīgas dvēseles, arī tad tās, savienojoties ar Dievu, kļūtu par dzīviem gaismas kanāliem, un Dievs viņu skaitu palielinātu. Dievs draudzē X pamodināja karognesējus, bet daži ir aizbraukuši, citi nomiruši, vēl citi kļuvuši garīgi vāji, un viņu darbs atdots sātānam. Sie ļaudis nesaprot, ka drīz pienāks diena, kas Debesu grāmatās noslēgs viņu rēķinu, kad katra cilvēka darbs būs redzams tāds, kāds tas ir.

Atcerieties, ka ikvienu tiesās atbilstoši viņa darbam. Kad galīgajā norēķina dienā tavā priekšā atvērs tavas dzīves pārskatu, kāds tad tu izskatīsies, mans šaubu nomāktais, neuzticīgais un apsūdzošais brāli? "Jūs vārdi ir cieti pret Mani," saka Kungs, "bet jūs sakāt: "Kā mēs pret Tevi esam runājuši?" Jūs sakāt, ka velti Dievam kalpot, jo kāds labums atlec, kad turam Viņa likumu, un ka bēdās staigājam Kunga Cebaota priekšā?" Tāda ir bijusi tavas sirds valoda, un "no sirds pilnības mute runā". Pēc saviem vārdiem tu tiksi taisnots vai notiesāts. Brāļu apsūdzēšana ir tieši tas darbs, ar ko sātans nopūlās kopš savas krišanas. Tu esi atņēmis drosmi draudzei, kam labākajā gadījumā (288) tās jau tā bija maz. Tu patiesību esi parādījis gandrīz visos apšaubāmajos veidos. Tas ir darbs, kuru dara sātans. Tev nav iemesla lepoties ar saviem vārdiem, jo tanī dienā, kad katrs cilvēks saņems atbilstoši miesā darītajiem darbiem, tie tiks nosarkt tavam vaigam un nesīs tev kaunu un izmisumu.

Tava sieva ir klausījusi tavos tumsas piesātinātajos izteicienos, līdz arī viņa lielā mērā ir pielīdzinājusies taviem uzskatiem, tā ka jūsos abos gandrīz vairs nav Kunga bijības. Jūs tagad sējat neticības sēklu, no kuras pamazām nobriedīs bagātīga raža, kuru ļaujot, jūs nejutīsities gandarīti. Jūs sevi esat pakļāvuši ienaidniekam, lai kļūtu viņa darbarīki cilvēku vadīšanai pretī šaubām un neticībai. Viss jūsu darbs ir kalpojis, lai vadītu ļaudis prom no Kristus. Jūs lepojaties ar savu attapību un spējam ievest citus apmulsumā, domājot, ka tā ir attīstīta prāta pazīme, bet tā ir tāda pati gudrība, kāda piemīt tumsas lielkuņģam, kas saņems tādu pašu algu, kādu viņš pelnījis ar savu spraigo rosību un asprātīgo viltību. Šis laikmets tiecas pretī neticībai, dievbijības un patiesas reliģijas noniecināšanai. Tas ir sātana plāns. Atdodot savus spēkus neticībai, jūs tiekat viņa viltības sagūstīti darīt viņa darbus.

Tavai sievai būs jāizcīna smaga cīņa, lai pārspētu ienaidnieka viltību, lai uzvarētu savus rakstura trūkumus un visus savus spēkus pakļautu Dieva prātam, stabili nostājoties uz mūžīgās patiesības pamata. Viņa no dabas nav dievbijīga, bet tu lietas viņas priekšā esi attēlojis tik nedrošā gaismā, ka tā tagad viņa ir atstāta straumju un vēju varā bez droša patvēruma. Ticībā un cerībā tā negūst patiesu iepriecu, jo patiesību pilnībā neizprot. Viņu ļoti ietekmējusi neticības atmosfēra, kuru tā elpo, un, ja viņa ies bojā, tās dvēseles asinis tiks atrastas pie tavām drēbēm.

Tu tikpat neapšaubāmi dari sātana darbu, kā jebkurš no viņa atklātajiem aģentiem. Daudzos cilvēkos izsētās šaubas nesīs augļus. Tava sētā sēkla briest pēdējai ļaujai. Vai tev būs iemesls lepoties ar savu ražu? (289) Vēl tu vari iet pie Kunga un rast Viņā mieru. Bet tu ilgi esi radinājies kritizēt, visu sagrozīt un parādīt nepareizā gaismā, un lauzt šo ieradumu, kas jau kļuvusi tev par otru dabu, — tas prasīs nopietnas lūgšanas un pastāvīgu modrību. Mana sirds skumst par tevi un tavu ģimeni. Kungs nav ar tevi apmierināts, Viņš katru dienu tiek apbēdināts. Tev jākļūst par pilnīgi atgrieztu un pārvērstu vīru, vai arī tu nekad nesaņemsi dārgo mūžīgās dzīvības dāvanu.

GRĒKA VILTĪGĀ DABA

Brālis D man rādīts kā tāds, kas dara darbu, par kuru Tiesas dienā vēlēšies, lai tas nebūtu darīts. Viņa nostāja visos mācības punktos nav pareiza, turklāt viņš vēl stūrgalvīgi paliek pie sava maldīgā

viedokļa. Viņš ir brāļu apsūdzētājs. Viņš ne tikai domā ļaunu par tiem, kurus Dievs izredzējis par strādniekiem savā darbā, bet šīs ļaunās domas ir izteicis arī citiem. Viņš nav saskaņojies ar Bībeles noteikumiem un apspriedies ar vadošajiem brāļiem, tomēr visos atrod kļūdas.

Viņš tiek attaisnots ar vārdiem: "Ak, brālis D ir tik labs cilvēks! Viņš ir laipnības un labsirdības paraugs un vienmēr gatavs palīdzēt citiem." Brālim D tiešām ir daudzās teicamas rakstura īpašības. Lai gan viņam nav lielu sludinātāja spēju, tomēr viņš var kļūt nopietns un uzticīgs strādnieks. Ienaidnieks viņam ir piestājies, pateicoties tieksmei paaugstināties. Ja viņš nebūtu sevi vērtējis augstāk, nekā to vajadzēja, tas nekad nebūtu uzdrošinājies aizskart savu brāļu labo slavu, kā to tagad ir darījis. Brīvi uztverot un atkārtojot nepareizas ziņas, viņš ir nostājies starp cilvēkiem un vēsti, ko Dievs uzticējis saviem kalpiem, lai ar to ļaudis darītu spējīgus izturēt pārbaudi Kunga dienā. Labās īpašības viņu padarījušas sevišķi bīstamu, jo tās ir piešķirušas viņa iespaidu. Viņa klausītāji domā, ka tam, ko viņš saka, tā arī jābūt. Ja viņš būtu netikumīgs un strīdīgs, tad tam nebūtu izdevies iegūt tik daudz cilvēku uzticību. (290)

Arī brāļa D darbības veids dara viņa rīcību vēl nosodāmāku un Dievam pretīgāku. Ja viņš savas jūtas nebūtu maskējis, ja visu, par ko slepeni runājis, būtu sacījis atklāti, neviens ne mirkli nebūtu domājis viņu sūtīt strādāt Savienībā. Kamēr viņš strādā ar tās atbalstu, brāļiem ir tiesības pieņemt, ka viņa uzskati ir pareizi. Un ar šo atbalstu viņa iespaids ir izplatījies ļaunā virzienā. Ir cilvēki, kas nekad nebūtu atbalstījuši aizdomas par saviem brāļiem vai domājuši par tiem ļaunu, ja nebūtu dzirdējuši brāļa D izteicienus. Viņš cilvēku prātus ir ievadījis ceļā, kas, to turpinot, noslēgsies ar sacelšanos un dvēseļu bojāeju. Lūk, tāds izskatās šis mūsu labā brāļa darītais darbs, ja tam noņem masku!

Dievs man šo jautājumu atklājis tā patiesajā gaismā. Brāļa D sirds nav taisna. Tā ir rūgtuma, dusmu, skaudības, greisirdības un ļaunu aizdomu aptraipīta, to nepieciešams tīrīt. Ja viņš pilnīgi neizmainīs savu rīcību, tad drīz būs pilnīgi atkritis cilvēks. "Mīlestība ir lēnprātīga, tā ir laipna, mīlestība neskauž, mīlestība nelielās, tā neuzpūšas, tā neturas netikli, tā nemeklē savu labumu, tā neapskaišas, tā nedomā ļaunu, tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu."

Pieņemsim, ka brālis D ierosina ļaudis apšaubīt un atņemt Liecības, ko Dievs savai tautai devis pagājušajos 38 gados; pieņemsim, ka viņš liek tiem ticēt, ka vadītāji šinī darbā ir intriganti, negodīgi ļaudis, kas pievilī cilvēkus. Kādu lielu un labu darbu tad viņš būtu paveicis? Tas ir tieši tas, ko savā laikā darīja Korahs, Dātans un Abirāms; un visi, kurus viņš ietekmējis, arī piedzīvos šīs rīcības postošās sekas. Viņš domāja, ka nevar maldīties, bet vai šim darbam ir Debesu izcelsme? Nē, brālis D ir nodevies paštaisnam garam, kas to jau gandrīz iznīcinājis. Lai viņš nostājas vienā līmenī ar saviem brāļiem un tad lai parāda, kur atrodas viņu grēks. (291)

Kad sātans kļuva neapmierināts Debesīs, viņš to neizteica Dievam un Kristum, bet gāja pie eņģeļiem, kas viņu uzskatīja par pilnīgu, un tiem stāstīja, ka Dievs, paaugstinot Kristu, pret viņu ir izturējies netaisni. Šis nepareizās informācijas rezultātā trešā daļa eņģeļu, kas simpatizēja sātānam, zaudēja savu nevainību, savu augsto stāvokli un savas laimīgās mājas. Sātans cilvēkus virs zemes pamudina turpināt to pašu greisirdības un ļaunu aizdomu sēšanas darbu, kuru aizsāka Debesīs.

Jēzum dzīvojot virs zemes, Viņam pa pēdām vienmēr sekoja jūdu spiegi. Tie uzklauzīja jebkuru nepareizu ziņu un apsūdzēja Viņu vienā noziegumā pēc otra. Tie pastāvīgi centās no Viņa novērst ļaudis. Vai tāda rīcība bija pareiza? Ja pareiza, tad arī brālis D negrēko, jo viņš dara tāpat. Viņš tagad vēl var izbēgt no ienaidnieka slazda, vēl var uzvarēt šo garu, kas viņu vada uz paaugstināšanos pāri brāļiem. Lai viņš meklē lēnprātību un mācās citus vērtēt augstāk par sevi. Ja viņš strādās uzticīgi un saskaņā ar Dieva plānu, tad no Kunga lūpām dzirdēs brīnišķīgos vārdus: "Labi, tu, godīgais un uzticīgais kalps!" Bet, ja izvēlēsies iet savu ceļu un paļausies uz savu gudrību, tad viņa ticība noteikti ies bojā. Dievs nepaieņā garām saviem ļaudīm un neizrauga vienu šeit un otru tur kā vienīgos, kas cienīgi, lai tiem uzticētu patiesību. Viņš nevienam cilvēkam nedod ļaunu gaismu, kas ir pretēja visas draudzes nopamatotajai ticībai. Katrā reformas darbā ir cēlušies vīri ar šādu prasību. Arī Pāvils savā laikā brīdināja draudzi: "No jūsu pašu vidus celsies vīri, kas, negantas lietas runādami, novērsīs mācekļus sev līdz". Vislielākais ļaunums Dieva ļaudīm rodas no to rīcības, kas ar aplamām runām iziet no viņu pašu vidus. To dēļ patiesības ceļš tiek zaimots.

Lai neviens nav pašpārliecināts, it kā Dievs tam būtu devis lielāku gaismu nekā citiem brāļiem! Kristus ir attēlots, mājojot savos ļaudīs, un ticīgie rādīti kā "uzcelti uz apustuļu un praviešu pamata, kur pats Jēzus Kristus ir stūrakmens, un Viņā visa celtne, (292) kopā salaista, aug par svētu templi Kungam." "Un Viņā arī jūs līdzti tiek uzcelti par Dieva mājokli Garā. Tad nu jūs lūdzu, es, saistīts Kungā," turpina Pāvils, "dzīvojiet tā, kā prasa jūsu aicinājums: visā pazemībā, lēnībā un pacietībā, cits citu panesdami mīlestībā, cenzdamiem uzturēt Gara vienprātību ar miera saiti, viena miesa un

viens Gars, it kā jūs esat aicināti savā aicinājumā uz vienu cerību. Viens Kungs, viena ticība, viena kristība; viens visu Dievs un Tēvs, kas ir visiem, caur visiem un visos”.

Tas, ko brālis D sauc par gaismu, ir šķietami nekaitīga lieta un neliekas, ka tā varētu kādu ievainot. Bet, brāļi, tā ir sātana viltība turpmākā ceļa nolīdzināšanai, kas jau atkārtoti izmēģināts. Viens pieņem kādu jaunu un īpatnēju domu, kas šķietami nerunā pretī patiesībai. Viņš par to runā un pie tās kavējas, kamēr tā viņam liekas skaista un svarīga, jo sātanam taču ir spēks piešķirt šo maldinošo izskatu. Beidzot šī doma kļūst par visu citu pārvarošu tematu, par vienu lielu centrālo punktu, ap kuru nu jau koncentrējas viss, un patiesība no sirds ir izsakņota.

Šie kļūdainie uzskati brāļa D prātā radās ne ātrāk kā tad, kad viņš sāka zaudēt ticību un apšaubīt Gara darbību, kas tik daudzus gadus ir atklājusies mūsu vidū. Viņš nav tāds cilvēks, kas, domādams, ka viņam ir sevišķa gaisma, to nestāstītu citiem, tāpēc nav droši piešķirt viņam ietekmi, kas samulsinātu citu domas. Tas nozīmētu atvērt durvis, pa kurām sātans ievēdīs draudzē daudz maldu, lai tā novērstu prātu no šim laikam dotās svarīgās Patiesības. Brāļi, kā Kristus vēstnese es jūs brīdinu sargāties no šiem blakus jautājumiem, kas tiecas prātu novērst no patiesības! Maldī nav nekaitīgi, tie nekad nesvēti, bet vienmēr rada sajukumu un šķelšanos. Tie arvien ir bīstami. Ienaidniekam ir liela vara pār prātu, kuru pilnībā neaizsargā lūgšanas un kas nav nopamatots Bībeles atziņās. (293)

Pastāv tūkstošiem maskētu kārdināšanu, kas sagatavotas tiem, kas saņēmuši patiesības gaismu, tā ka ikviens no mums var būt drošs vienīgi tad, ja nepieņem nevienu jaunu mācību, nevienu jaunu Rakstu izskaidrojumu, pirms tas nav iesniegts izskatīšanai pieredzējušiem brāļiem. Iesakiet to viņiem pazemīgā un lūdzošā garā, gatavi mācīties. Ja viņi šinī “jaunumā” nesaskata nekādu gaismu, tad paļaujieties viņu spriedumam, jo “kur padomdevēju pa pilnam, tur ir drošība”.

Sātans saskatīja brāļa D īpašības, kas tam deva iespēju gūt panākumus. “Šis pasaules valdnieks nāk,” sacīja Kristus, “un nenieka nespēj pār Mani.” Bet brālis D, izlikdamies ļoti pazemīgs, patiesībā sevi vērtēja pārāk augstu. Gadiem ilgi viņš lolojis jūtas, ka brāļi viņu nenovērtē, un to ir izteicis arī citiem, un sātans viņā uztvēra augstprātību, kuru tad sekmīgi varēja izmantot.

Brālim D un daudziem citiem šis ir sevišķi bīstams laiks. Dieva eņģeļi šis dvēseles uzmaņa ar saspringtu interesi, un sātans ar ļaunajiem eņģeļiem savukārt ļoti rūpējas par savu plānu izdošanos. Brāļa D dzīvē tā ir krīze. Tagad viņš pieņem lēmumu laikam un mūžībai. Dievs viņu mīl, un šis piedzīvojums viņam var būt ļoti vērtīgs. Ja viņš savu sirdi pilnīgi pakļaus Dievam un pieņems visu patiesību, tad vēl var kļūt par nenogurstošu strādnieku; Dievs ar viņu sadarbosies un varēs paveikt daudz laba. Bet viņam jāstrādā saskaņā ar saviem brāļiem. Viņam jāuzvar jūtīgums un kā labam Kristus kareivim jānācās panest grūtības.

Sātans strādā nepārtraukti, bet tikai nedaudziem ir kāds priekšstats par viņa darbīgumu un mulsinājo gudrību. Dieva ļaudīm jābūt sagatavotiem pretoties viltīgajam ienaidniekam. No tādas pretestības sātans baidās. Viņš labāk nekā mēs zina savas varas robežas un cik viegli tas var tikt uzvarēts, ja mēs viņam nepadodamies, bet stājamies pretī. Tērpies dievišķā spēkā pat visvājākais svētais ir pārāks par sātanu ar visiem viņa eņģeļiem un pārbaudes gadījumos spēj šo pārākumu apliecināt. Tāpēc sātana solis ir (294) kluss, kustības zaglīgas un nodomi maskēti. Viņš neuzdrošinās rādīties atklāti, lai nepamodinātu kristieša snaudošos spēkus un neliktu tam ar lūgšanām iet pie Dieva.

Ienaidnieks gatavojas savam pēdējam karagājienam pret draudzi. Viņš sevi cilvēku skatam ir tā apslēpis, ka daudziem grūti ticēt viņa esamībai un vēl daudz grūtāk tos pārliecināt par tā apbrīnojamo darbīgumu un varu. Ļaudis lielā mērā ir aizmirsuši viņa rīcību pagātnē un, kad tas tagad sper soli uz priekšu, tie viņā nesaskata savu ienaidnieku, šo veco čūsku, bet drīzāk grib apsveikt kā draugu, kā tādu, kas dara labu darbu. Lielīdamies ar savu neatkarību, tie viņa viltīgajā, valdzinošajā iespaidā paklausīs cilvēciskās sirds visjaunākajiem dzinuljiem un tomēr domās, ka tos vada Dievs. Ja viņu acis tiktu atvērtas ieraudzīt savu vadoni, tad gan tie redzētu, ka nekalpo Dievam, bet visas taīsnības ienaidniekam, tad viņi saprastu, ar ko lepojas, proti, ka ir saslēgti sātana ķēdēs.

Cilvēks ir sātana gūsteknis un dabīgi tiecas paklausīt tā priekšlikumiem un izpildīt viņa pavēles. Cilvēkā pašā nav spēka sekmīgi pretoties ļaunajam. Stāties pretī tik briesmīgam ienaidniekam viņš var vienīgi tad, ja viņā dzīvā ticībā mājō Kristus, kas ietekmē viņa gribu un stiprina ar spēku no augšas. Visi citi aizstāvēšanās līdzekļi ir pilnīgi nederīgi. Sātana varu var ierobežot vienīgi Kristus. Tā ir svarīga patiesība, kuru vajadzētu saprast visiem. Sātans vienmēr ir aizņemts, staigādams apkārt un meklēdams, kuru varētu “aprit”. Bet nopietna ticības lūgšana atsitīs visspēcīgāko viņa uzbrukumu. Tāpēc satveriet “ticības vairogu”, ar ko jūs, brāļi, spēsiet atvairīt visas ļaunā ugunīgās bultas!

Visļaudnākie ienaidnieki mums ir tie, kas cenšas iznīcināt uz Cīānas mūriem stāvošo sargu iespaidu. Sātans strādā ar saviem pārstāvjiem un sevišķi nopietni pūlas tieši šinī laikā. Viņš darbojas pēc noteikta plāna, un pilnīgā saskaņā to dara (295) visi viņa pārstāvji. Neticības frontes līnija stiepjas pāri visam kontinentam, un tai ir sakari ar Dieva draudzi. Tā izplata iespaidu ar nolūku graut uzticību Dieva Gara darbam. Neticības elementi klusi strādā arī jūsu vidū. Esiet uzmanīgi, ka jūs ar nepareizas informācijas izplatīšanu, kritizēšanu un apņēmiņu pretošanos netiekat atrasti par Dieva un cilvēku ienaidnieka palīgiem.

Izlietodams maldinošas metodes un neredzamus kanālus, sātans strādā, nostiprinādams savu autoritāti un likdams šķēršļus Dieva ļaužu ceļā, lai dvēseles nevarētu tikt atbrīvotas no viņa varas un sapulcētas zem Kristus karoga. Ar krāpšanu viņš cenšas atvilināt dvēseles no Kristus, tā ka tie, kas nav nopietni nopamatojušies patiesībā, noteikti iekritīs viņa slazdā. Citus, kurus viņš nespēj pavadināt uz grēku, tas vajās, tāpat kā jūdi vajāja Kristu.

Sātana mērķis — apkaunot Dievu. Šī nolūka īstenošanai viņš izmanto nesvētotus elementus. Cilvēki, kurus viņš lieto kā savus darbarīkus šī uzdevuma veikšanai, ir apmāti un neredz, ko paši dara, līdz ir tik dziļi iesaistīti grēkā, ka sāk domāt, ka veltīgi ir censties atsvabināties, tādēļ riskē ar visu, turpinot savu noziegumu ceļu līdz rūgtam noslēgumam.

Sātans cer Dieva atlikušos ļaudis iesaistīt vispārējā bojāejā, kas nāks pār pasauli. Tuvojoties Kristus nākšanai, viņš, pūlēdamies tos pārvarēt, būs vēl apņēmiņīgāks un noteiktāks. Celsies vīri un sievas, kas paziņos, ka viņiem ir jauna gaisma vai jaunas atklāsmes ar noslieci laupīt ticību vecajām robežzīmēm. Viņu mācības neizturēs Dieva Vārda pārbaudi, tomēr dvēseles tiks pievilts. Izplatīsies nepareizas ziņas un daži iekritīs šajā slazdā. Viņi ticēs šim baumam un tās atkārtos, tā izveidojot atsevišķus ķēdes locekļus, kas tos saistīs ar viņu virspavēlnieku. Šis gars ne vienmēr izpaudīsies atklātā nepa-klausībā Dieva sūtītām vēstīm, tomēr daudzus veidos atklāsies noteikta neticība. Katrs nepatiesais ziņojums (296) šo neticību baros un stiprinās, un tā daudzas dvēseles tiks novērstas nepareizā virzienā.

Mēs nevaram būt par daudz modri pret jebkuriem maldiem, jo sātans pastāvīgi cenšas cilvēkus atraut no patiesības. Viņš tos piepilda ar domām, ka tie paši ir pietiekoši gudri, un pārlicina, tāpat kā brāli D, ka originalitāte ir ļoti iekārojama dāvana. Brālim D patiesību jāmacās vēl daudz pilnīgāk. Sātans ir izmantojis viņa nezināšanu, un tās jau ir briesmas. Maldos ievests viens cilvēks, kuru grūti pārlicināt, ka tas jau būtu spēris soli nepareizā ceļā. Un daudzi, kas domā, ka, sekojot šim cilvēkam, viņš seko Kristum, ir piekrāpti, jo patiesībā šis cilvēks savam Pestītājam jau ir pagriezis muguru.

Brāļa D sirdī mājō lepnums un viņam būs ārkārtīgi grūti pakļauties, bet, kamēr viņš pilnīgi nepadosies Kristum, caur viņu turpinās strādāt ienaidnieks. Ja viņš tūlīt neieņems noteiktu nostāju, tad es baidos, ka to nekad neizdarīs.

X un Y draudzes uzņēmušās smagu atbildību. Viņu darītā darba sekas pilnībā atklāsies tikai tiesas dienā. Brāļi, jums vajadzīga Debesu gudrība, jo grēkam ir daudz masku. Garīgās redzes trūkums liek jums maldīties un kļūst līdzīgi akliem cilvēkiem. Ja jūs būtu rīkojušies mērķtiecīgi, tad šī rīcība jūsu savienībai būtu devusi milzīgu spēku. Bet ir noticis tieši tas, no kā es baidījos. Darbs, ko vajadzēja darīt, atstāts nepadarīts. Ticīgo grupas, kā es redzēju, tiktu noorganizētas pareizi vadītu pūļu rezultātā, tāpat tiktu uzcelti sapulču nami — kur tie ir? Šo darbu apturēja jūsu neticība. Jūs paši nedarijāt gandrīz neko, bet, ja kāds vēlējās strādāt, jūs tam aizšķērsojāt ceļu, tā ka tas neko nespēja sasniegt.

Daži ir kūtri, ļoti kūtri, un vēl ar šo īpašību lepojas. Šis laiskums un miegainība ir rakstura trūkums, ar ko nevienam nevajadzētu lielīties. Stingri apņemieties rīkoties ātri un noteikti, un ar dievišķo palīdzību jūs gūsiet sekmes. Lai (297) jūsu svētīšanās ir pilnīga, īpašumu un draugus lieciet uz Dieva altāra, un, kad sirds būs sagatavota uzņemt Debesu iespaidu, tad jūsu dvēselē iespīdēs spoži stari no Dieva troņa, atdzīvinot visus snaudošos spēkus.

Dažiem cilvēkiem nav rakstura stingrības. Viņi līdzinās ķites pikai, ko var veidot atbilstoši jebkuram iespējamajam paraugam. Viņiem nav noteiktas formas un pastāvīguma, un pasaulē tādi praktiski nav lietojami. Šis vājums, apņēmiņas trūkums un nespējīgums ir jāpārvar. Patiess kristīgs raksturs ir tik nelokāms, ka nelabvēlīgi apstākļi to nespēj ne veidot, ne ietekmēt. Cilvēkiem vajadzīgs morāls mugurkauls, stingrs godīgums, kas nepakļaujas glaimiem un nav piekukuļojams, nedz izbiedējams.

Es ļoti baidos par draudzi. Kā Pāvils to teica: "Es baidos, ka čūska, kas ar savu viltību piekrāpa Ievu, tāpat nesamaitā arī jūsu domas un nenovērs no vienkāršības un skaidrības, kas ir Kristū." Un tālāk viņš paskaidro, ka ienaidnieks uzbruks draudzes ticībai, izmantojot samaitātus skolotājus. "Jo tie ir

viltus apustuļi," viņš saka, "un viltīgi strādnieki, izlikdamies par Kristus apustuļiem. Nav arī brīnums; jo pats sātans izliekas par gaismas eņģeli. Tad arī nav nekas sevišķs, ka viņa kalpi izliekas par taisnības kalpiem."

Jo vairāk mēs mācīsimies par kristīgās draudzes pirmajām dienām un saskatīsim, cik viltīgi sātans strādāja, lai to vājinātu un postītu, jo labāk būs sagatavoti pretoties viņa plāniem un pārvarēt nākamās briesmas. Mēs dzīvojam laikā, kur nāks tādas bēdas, kādas pasaule vēl nekad nav pazinusi. "Vai zemei un jūrai! Jo velns nonācis pie jums lielās dusmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis." Bet Dievs ir nospraudis robežas, kurām sātans nevar tikt pāri. Sis šķērslis ir mūsu vissvētākā ticība. Ja mēs būsīm stipri, tad varēsīm droši dzīvot Visvarenā apsardzībā. "Tāpēc, ka tu esi turējis Manu pacietības mācību, Es tevi pasargāšu pārbaudīšanas stundā, kas nāks pār visu pasauli pārbaudīt tos, kas dzīvo virs zemes."

SLUDINĀTĀJU KRITIZĒŠANA

(298) Viena kļūda ved pretī otram. Mūsu brāļiem jābūt rīkoties gudri, nevis impulsīvi. Nekad nedrīkst vadīties no jūtām. Nolaidībai pienākumā, nepelnītu simpātiju pieļaušanai sekas būs nevērība to cilvēku pareizā novērtēšanā, kas strādā Dieva lietas stiprināšanā. Jēzus sacīja: "Es esmu nācis sava Tēva vārdā, un jūs Mani neuzņēmt. Kad citi nāks savā pašu vārdā, jūs tos uzņemsiet."

Daudzi sludināšanu neuzskata kā Kristus nozīmētu līdzekli Viņa ļaužu pamācīšanai, kas tāpēc vienmēr augstu vērtējama. Viņi neizjūt, ka svētruna ir tiem domātais Kunga vēstījums, un sacīto nevērtē atbilstoši atklātajām patiesībām, bet par to spriež kā par kādu advokāta runu tiesā — pēc prasmes loģiski izteikties un pēc valodas spēka un skaistuma. Sludinātājs nav nemaldīgs, bet Dievs viņu ir pamodinājis, darot par savu vēstnesi. Ja jūs klausīsieties, nedomājot par viņa pilnvarām no augšas, tad jūs necienīsiet viņa sacīto, nedz arī pieņemsiet to kā vēsti no Dieva. Jūsu dvēseles nebaudīs Debesu mannu, radīsies šaubas par lietām, kas miesīgai sirdij nav patīkamas, un jūs svētrunu vērtēsiet līdzīgi parasta lektora vai politiskā komentētāja runai. Tiklīdz viņa svētruna beigsies, jūs būsi gatavi izteikt kādu apsūdzību vai izsmejošu piezīmi, tā parādot, ka vēsts, lai cik patiesa un vajadzīga tā būtu bijusi, jums nav devusi nekādu labumu. Jūs to necienāt, jo kritika un kļūdu meklēšana jums kļuvusi par ieradumu, kā rezultātā jūs izvēlaties, ko pieņemt un ko nepieņemt, bet, tā darot, iespējams, atmetat tieši to, kas jums visvairāk vajadzīgs.

Kā U.C., tā N.P. Savienības ļoti maz godā svētas lietas. Dieva iesvētītie darbinieki ir gandrīz pilnīgi aizmirsti. Kungs nav nodibinājis jaunu kārtību cilvēku aizsniegšanai. Ja viņi paši novēršas no Debesu ieceltajiem darbarīkiem, kuru uzdevums ir norāt viņu grēkus, labot kļūdas un norādīt uz pienākumu taku, tad vairs nav nekāda ceļa, pa (299) kuru tos varētu aizsniegt Debesu informācija. Viņi tiek atstāti tumsā, un pretinieks tos ievilina gūstā un lamātās.

Dieva kalpiem pavēlēts: "Sauc pilnā balsī, neviena nesaudzēdams! Lai tava balss skan kā bazūne, un liec pie sirds Manai tautai tās pārkāpumus un Jēkaba namam tā grēkus!" Un Kungs par šiem ļaudīm saka tā: "Tie izjautā gan Mani ik dieņas, it kā tie mīl taisnību, kas nav atstājusi sava Dieva patiesību." Seit runāts par paštaisniem, pašapmierinātiem cilvēkiem, kas paši sevi pieviluši, un tādēļ sludinātājiem pavēlēts saukt skaļi un atklāt to pārkāpumus. Tāds pienākums Dieva ļaužu labā ir veikts visos laikmetos, un tagad tas ir vajadzīgs vēl vairāk nekā jebkad agrāk.

Pār Eliju nāca Dieva Vārds. Viņš nemeklēja izdevību kļūt par Dieva vēstnesi, bet Vārds nāca pār viņu. Dievam vienmēr ir bijuši cilvēki, kuriem Viņš uztic savu vēsti. Gars darbojas to sirdī un spiež viņus runāt. Spēcīgi izjūtot dievišķo vadību un svētas dedzības ierosināti, tie uzsāk sava pienākuma izpildi, nemaz nerēķinoties ar sekām, kādas var būt sakarā ar Kunga vēsts pasludināšanu cilvēkiem. Bet Dieva kalps drīz vien saprot, ka viņam ir ar kaut ko jāriskē. Tas pārlicinās, ka viņš pats un vēsts ir kļuvuši par kritikas tematu. Viņa izturēšanās veidu, viņa dzīvi un īpašumus — visu, it visu pārbauda un apspriež. Viņa vēsts tiek saknābāta gabalos un visneiecietīgākā un nesvētotākā garā atmesta, kā tas liekas pareizi cilvēku aprobežotajam spriedumam. Vai šī vēsts ir izpildījusi savu uzdevumu, ko tai vajadzēja veikt saskaņā ar Dieva nodomu? Nē. Tā neapšaubāmi cieta neveiksmi, jo klausītāju sirdis bija nesvētotas.

Ja sludinātāja vaigs nav līdzīgs kramam, ja viņam nav nelokāma ticība un drosme, ja viņa sirds nav darīta stipra, pastāvīgi satiekoties un sarunājoties ar Dievu, tad viņš sāks savu liecību pārveidot, lai tā būtu patīkama klausītāju nesvētotajām ausīm un sirdij. Cenšoties izvairīties no kritikas, kurai tas pakļauts, viņš šķiras no Kunga un pazaudē dievišķo labvēlību, un viņa liecība kļūst garlaicīga un nedzīva. Viņš atklāj, ka tam trūkst drosmes un ticības, un visas pūles ir nevarīgas. Pasauli piepilda lišķi un liekuļi, kas ļaujas tieksmei izpatikt. Bet uzticīgu cilvēku, kas (300) nemeklē savas intereses, kas savus brāļus mīl pārāk stipri, lai paciestu tajos grēku, tiešām ir visai maz.

Sātans sev spraudis mērķi saraut visus sakarus starp Dievu un Viņa ļaudīm, lai tad tos varētu maldināt un pievilt, nevienai balsij neizsakot brīdinājumu par draudošajām briesmām. Ja viņam izdodas cilvēkus ierosināt neuzticēties vēstnesim vai neuzņemt viņa vēsti kā svētu, tad viņš ir drošs, ka tie neizjutīs pienākumu ņemt vērā Dieva Vārdu. Un tad, kad gaisma ir atstumta kā tumsa, sātans visu kārto pēc sava prāta.

Mūsu Dievs ir greizsirdīgs Dievs, ar Viņu nevar jokoties. Viņam, kas visu dara saskaņā ar sava prāta padomu, ir labpaticis cilvēkus novietot dažādos apstākļos un tiem pavēlēt pienākumus un iekārtojumus, kas atbilstoši laikam, kurā tie dzīvo, un stāvoklim, kādā tie atrodas. Ja viņi cienītu Kunga doto gaismu, tad to spējas stipri palielinātos un kļūtu cēlākas, tad viņu skatam pavērtos vēl plašāki patiesības apvāršņi, atklātos mūžīgo lietu noslēpumi un it sevišķi Dieva brīnišķīgā žēlastība, kā tā izpaužas glābšanas plānā, jo garīgas lietas ir garīgi apspriežamas.

Mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka Kristus mūs māca ar savu kalpu starpniecību. Atgriešanās var notikt arī bez svētrunu palīdzības. Ja personas atrodas vietās, kur liegti visi žēlastības līdzekļi, tad pie tām strādā Dieva Gars un tas pārlicina par pestīšanu, lasot Vārdu. Tomēr Dievs ir paredzējis arī "ģekīgu sludināšanu". Lai gan tie ir cilvēcisku vājību apņemti cilvēki, tomēr šie ļaudis ir Dieva vēstneši, un mūsu dārgais Glābējs skumst, redzot, ka viņu darbam ir tik maz sekmju. Katram sludinātājam, kas iziet lielajā pļaujas laukā, vajadzētu pagodināt savu amatu. Viņam vajadzētu ne tikai censties vadīt cilvēkus pie patiesības atziņas, bet arī strādāt līdzīgi Pāvilam, skubinot "ikvienu cilvēku" un mācot "ikvienu cilvēku visā gudrībā", lai ikvienu varētu "nostādīt pilnīgu Kristū Jēzū". (301)

Šis cilvēks jāciena un jāgodā vienīgi kā Dieva vēstnesis. Cilvēka slavēšana Dievam nepatīk. Viņa sniegtā vēsts jāpārbauda ar Bībeli, "pie bauslības un liecības, ja tie nerunā saskaņā ar šo Vārdu, tad viņos nav gaismas". Bet par Kunga Vārdu nav jāspriež, vadoties no cilvēku parastajiem uzskatiem. Atklāsies, ka ļaudis ar pasaulīgi noskaņotu prātu, kuriem ir aprobežoti kristīgi piedzīvojumi un kas Dieva lietas pazīst ļoti vāji, būs tieši tie, kas vismazāk ciena Dieva kalpu un vēsti, ko Kungs tiem pavēl nest. Viņi noklausās izsmeļošu uzrunu, bet, aizgājuši mājās, to nosodoši apspriež, un svētrunas iespaids no viņu prāta izzūd līdzīgi rīta rasai saules iespaidā. Ja sludināšanai ir emocionāls raksturs, tad tā ietekmēs jūtas, bet ne sirdi un sirdsapziņu. Tāda sludināšana nedod paliekošu labumu, tomēr tā bieži manto cilvēku sirdi un liek iemīlēt to, kas patīk. Ļaudis aizmirst, ka Dievs ir sacījis: "Nepaļaujieties uz cilvēku, kam dvaša nāsīs!"

Jēzus ar ilgošanos gaida, lai saviem ļaudīm varētu atklāt godību, kas pavadīs Viņa otro ierašanos, un lai vadītu tos tālākās pārdomās par svētlaimīgo nākotni. Sajā virzienā vēl atklāsies brīnumi. Pēc lūgšanās un Vārda pētīšanā pavadīta ilga mūža paliks vēl daudz neizprasta un neizskaidrota. Bet tas, ko mēs tagad nezinām, atklāsies nākotnē. Seit iesāktais pamācīšanas darbs turpināsies visā mūžībā. Vadot izglābto pulkus pie dzīvā ūdens Avota, Dieva Jērs tos iepazīstinās ar bagātīgiem atziņu krājumiem. Viņš atklās Dieva aizgādības darba noslēpumus, kas nekad iepriekš vēl nebija izprasti.

Pētīšanas ceļā mēs nekad nevaram izzināt Dievu. Viņš savus plānus neatklāj uzbāzīgiem, ziņkārīgiem prātiem. Mums nevajag mēģināt ar nekaunīgu roku pacelt priekškaru, kas aizklāj Viņa varenību. Apustulis izsaucās: "Cik neizprotamas Viņa tiesas un cik neizdibināmi Viņa ceļi!" Tas, ka Viņa spēks ir apslēpts, ka Viņu sedz godbijību iedvesošs noslēpumains padebesis, (302) ir pierādījums Viņa žēlastībai, jo pacelt priekškaru, kas apslēpj dievišķo klātbūtni, nozīmē mirt. Nevien mirstīgs prāts nedrīkst un nespēj iespiesties noslēgtībā, kur mājo un strādā Visvarenais. Viņa rīcību ar mums un motīvus, kas Viņu pamudina, mēs varam aptvert tikai tik daudz, cik Viņš atzīst par derīgu mums atklāt. Dievs visu kārto taisnībā, un mums nav iemesla būt neapmierinātiem un neuzticīgiem, bet labāk zemosies godbijīgā paklausībā. Viņš mums no saviem nodomiem atklās tik daudz, cik mums par labu, un tālāk mums vienkārši jāuzticās šai vareņajai rokai un mīlestības pilnajai sirdij.

VAJADŽĪGA UZTICĪBA UN NEATLAIDĪBA

Draudzes X stāvoklis ir tālu no tā, kādam tam vajadzētu būt. Ja nenotiks izšķiroša pārmaiņa, tad tā novītīs un mirs. Ļoti izplatījusies kļūdu meklēšana. Daudzi padodas šaubām un neticībai. Ticība būs tiem, kas runās ticībā, kas ticību kops un sargās. Turpretī tie, kas nododas šaubām un runā par tām, paliks pie šaubām.

Sludinātāji savā darbā ir bijuši nolaidīgi. Viņi savu klausītāju sirdī nav iedēstījuši pārlicību par uzticības nepieciešamību. Viņi draudzi nav pamācījuši visos patiesības un pienākumu punktus, nedz dedzīgi centušies, lai tā atrastos darbam piemērotā kārtībā un būtu ieinteresēta katrā Dieva lietas nozarē. Man rādīja, ka pie pareizas audzināšanas draudze tagad būtu daudz labākā stāvoklī,

salīdzinot ar pašreizējo. Nolaidība no sludinātāju puses darījusi ļaudis bezrūpīgus un neuzticīgus. Viņi nav sapratuši savu personīgo atbildību, bet centušies sevi attaisnot un aizbildināties ar neveiksmi gana pienākumu izpildē. Bet Dievs viņus neattaisno. Ja tiem nebūtu Bībeles, ja brīdinājumi, rājieni un lūgumi no Debesīm nebūtu atklājuši viņu pienākumu, tad tie būtu mazāk nosodāmi. Bet Kungs ir devis padomus un norādījumus, (303) tā ka katra atsevišķa locekļa pienākums ir atklāts tik skaidri, ka to nevar pārprast.

Dievs dod gaismu, lai vadītu tos, kas godīgi ilgojas pēc gaismas un patiesības, bet Viņa nolūks nav atņemt katru iemeslu šaubām. Viņš dod pietiekoši daudz pierādījumu, uz kuriem pamatot ticību, un tad prasa, lai cilvēki šos pierādījumus pieņem un vingrina savu ticību.

Kas Bībeli pētīs pazemīgā un mācību pieņemošā garā, tas atradīs, ka tā ir drošs vadonis, kas precīzi norāda dzīvības ceļu. Bet kāds labums ir no jūsu Bībeles studijām, brāji un māsas, ja jūs patiesības, kuras tā māca, neīstenojat dzīvē? Sajā svētajā grāmatā nav nekā mazsvarīga, nav nekā tāda, kas neattiektos uz mūsu dzīves gaitu. Jo dziļāka ir mūsu mīlestība uz Jēzu, jo augstāk mēs vērtēsim šo Vārdu kā Dieva balsi, kas runā tieši uz mums.

Draudze X atrodas uz sātana apburtās zemes, un tai nepieciešama pilnīga atgriešanās. Ir vajadzīga personīga piepūle. Bībeles bagātie apsolījumi pieder tiem, kas ikdienas uzņem savu krustu un aizliedz sevi. Ikviens, kas sirsnīgi vēlas būt skolnieks Kristus skolā, rūpēsies, lai tā saprāts būtu garīgi noskaņots un tiktu izlietoti visi žēlastības līdzekļi, bet šajā draudzē izdevības un priekšrocības ir noniecinātas. Var jau būt, ka kāds atklātībā spēj pateikt tikai dažus vārdus un ļoti maz veikt Kunga vīnākā, tomēr viņa pienākums ir kaut ko teikt un būt ieinteresētam strādniekam. Katram loceklim vajadzētu palīdzēt stiprināt un atbalstīt draudzi, bet daudzos gadījumos tikai viens vai divi ir tikpat uzticīgi kā senatnē Kālebs, un viņiem tiek atļauts nest nastas un uzņemties atbildības, kamēr pārējie izvairās no jebkādām rūpēm.

Kālebs bija uzticīgs un nelokāms. Viņš nebija lielīgs, viņš nelepojās ar saviem tikumiem un labajiem darbiem, bet viņa iespaids vienmēr bija pareizajā pusē. Un kāda bija viņa alga? Kad Kungs izteica spriedumu tiem cilvēkiem, kas atsacījās uzklaut Viņa balsi, Viņš turpināja: "Bet savu kalpu Kālebu, tāpēc ka cits gars ar to ir bijis un ka (304) tas ir pilnīgi sekojis Man, to Es gribu ievest tanī zemē, kur viņš ir bijis, un viņa dzimumam to būs iemantot." Kamēr glēvuļi un kurnētāji aizgāja bojā tukšnesī, uzticīgais Kālebs mantoja sev mājvietu apsoltajā Kānaānā. "Kas Mani godā, to Es godāšu," saka Kungs.

Anna lūdza un uzticējās, un savā dēlā Samuēlā viņa Dieva Israēlam deva visdārgāko mantu — derīgu vīru ar krietnu raksturu, tādu, kas pamatlikumos bija nelokāms kā klints.

Jopē dzīvoja Tabita, kuras prasmīgie pirksti bija darbīgāki par mēli. Viņa zināja, kam nepieciešams ērts apģērbs un kam nepieciešama līdzjūtība, un labprātīgi kalpoja šo abu šķiru ļaudīm. Kad Tabita nomira, draudze Jopē saprata, ko ir zaudējusi. Nav brīnums, ka viņi raudāja un vaimanāja, tā ka siltas asaru lāses krita uz nedzīvā ķermeņa. Viņa bija tik ļoti vērtīga, ka Dieva spēks to atgriezta no ienaidnieka zemes, lai viņas prasme un enerģija vēl varētu būt par svētību citiem.

Tāda pacietīga, lūgšanām bagāta un neatlaidīga uzticība, kāda bija šiem Dieva svētajiem, ir reta, tomēr bez tās draudze nevar plaukt. Tā ir nepieciešama draudzē, Sabatskolā un sabiedrībā. Daudzi draudzē ienāk ar neapspiestām miesīgām rakstura īpašībām, un krīzes brīžos, kad vajadzīgi spēcīgi un cerības pilni garīgi cilvēki, viņi padodas mazdūšībai un izraisa grūtības, nemaz neapzinoties, ka tas būtu nepareizi. Kunga lietai tādas personas nav vajadzīgas, jo uz tādiem nevar paļauties. Toties vienmēr ir prasība pēc nesatricināmiem, nelokāmiem, dievbijīgiem strādniekiem, kas nelaiemes dienā nepagurs.

Draudzē X ir daži, kas izraisīs grūtības, jo viņu griba nekad nav tikusi saskaņota ar Kristus gribu. Brālis E šajā draudzē būs liels šķērslis. Viņš ir apmierināts tikai tad, ja var gūt vīrsroku, bet, ja nevar būt pirmais, tad vienmēr nostājas nepareizā pusē. Viņš rīkojas impulsīvi. Viņš nerēķināsies ar citiem, (305) bet apšaubīs un pieņems pretējus uzskatus, tāpēc ka pēc dabas ir kļūdu meklētājs un savu brāļu apsūdzētājs. Apgalvodams, ka ļoti dedzīgi cīnās par patiesību, viņš tajā pašā laikā atraujas no draudzes. Viņš nav stiprs morālajā spēkā, nav iesakņots un nopamatots ticībā. Patiesības svētie pamatlikumi nav kļuvuši par viņa daļu. Viņam nevar uzticēties, un Dievs ar to nav apmierināts.

Brālis un māsa E nav ievērojuši Dieva Vārda norādījumus savu bērnu audzināšanā. Mājās šiem bērniem ļauj ļoti lielā mērā valdīt, un viņi nāk un iet, kā tiem patīk. Ja viņus nepakļaus pilnīgi citādiem iespaidiem, tie tiks atrasti ienaidnieka rindās karojam pret kārtību, pret disciplīnu un pakļautību. Bērni, kuriem tādā veidā ļauj iet savu ceļu, nav laimīgi. Kur pavirši vērtē vecāku autoritāti, tur

ne cienīs arī Dieva autoritāti.

Vecāku darbs ir svinīgs un svēts, bet daudzi to nesaprot, tāpēc ka visas taisnības ienaidnieks viņu acis padarījis aklas. Bērniem ļauj izaugt nesavaldīgiem, nepieklājīgiem, nekautrīgiem, pašpaļāvīgiem, nepateicīgiem un nesvētiem, kad stingra, noteikta un līdzsvarota rīcība, kur taisnība un žēlastība būtu apvienota ar pacietību un pašsavaldīšanos, dotu brīnišķīgus rezultātus.

Brālim E vajadzīga pārveidojoša žēlastība. Viņam nav nekādas drošības, kamēr tas saglabās sava rakstura dabīgos trūkumus, pret kuriem nepārtraukti jācīnās. Ja viņš nebūs nomodā un pastāvīgi nelūgs, tad nespēs rīkoties nosvērti, un draud briesmas, ka viņa iespaids patiesību tikai aizkavēs, parādis nelabvēlīgā gaismā un apkaunos. Viņam vajadzētu sargāties, ka nepamodina neticīgajos aizspriedumus, ko vairs nekad nevarēs izkļiedēt.

Cilvēka daba tiecas uz galējībām. Tā no vienas galējības steidzas nākamā, pilnīgi pretējā. Daudzi ir kļuvuši fanātiķi. Viņus pārvalda kaislīga dedzība, ko kļūdaini uzskata par reliģiju, bet patieso mācekļa uzticību nosaka raksturs. Vai viņiem ir Kristus lēnprātība? Vai tiem ir Jēzus pazemība un (306) maigā labsirdība? Vai viņu dvēseles templis ir pilnīgi atbrīvots no lepnuma, augstprātības, savtības un kritizēšanas? Ja tā nav, tad tie nezina, kādam garam pieder. Viņi nesaprot, ka patiesā kristietība pastāv bagātīgu augļu nešanā par godu Dievam.

Citi nonāk galējībā, piemērojoties pasaulei. Starp tiem un pasaules cilvēkiem nav skaidras un noteiktas atšķirības līnijas. Ja pirmajā gadījumā ļaudis no patiesības aizzen skarbaiss, kritizējošais un nosodošais gars, tad šīs kategorijas iespaidā viņi nolemj, ka tie, kas sevi sauc par kristiešiem, ir bez pamatlīkumiem un nekā nezina par sirds un rakstura pārmaiņu. "Lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesis!" — tie ir Kristus vārdi.

Ir daudzi, kas pareizi neizprot kristīga rakstura būtību, un viņu dzīve patiesību tikai apkauno. Ja tie būtu pilnīgi atgriezušies, tad nenestu ērkšķus un dadžus, bet gan bagātus, dārgus Gara augļa ķekarus, tādus kā "mīlestību, līksmību, mieru, pacietību, laipnību, labprātību, ticību, lēnprātību, sātību". Ir ļoti bīstami pamest novārtā darbu, kas veicams sirdī. Daudzi jūtas pilnīgi apmierināti ar sevi un domā, ka pietiek ar dievišķā likuma ārēju ievērošanu, lai gan viņi nepazīst Kristus žēlastību, un Viņš caur dzīvu ticību nemājo šo ļaužu sirdis.

"Bez Manis," saka Kristus, "jūs nenieka nespējat darīt!" Bet, Viņa dievišķajai žēlastībai sadarbojoties ar mūsu pūlēm, mēs spējam visas lietas. Tad raksturu pārvaldīs Viņa pacietība un lēnprātība, izplatot dārgus starus, kas ceļu uz Debesīm darīs gaišu un skaidri saskatāmu. Uzskatot un atdarinot Kristus dzīvi, mēs tiksīm atjaunoti Viņa līdzībā. Debesu godība atmirdzēs mūsu dzīvē un atstarosies arī uz citiem. Palīdzība, kas mums vajadzīga, lai spētu tā dzīvot, atrodama pie žēlastības troņa. Tā ir īstā svētošanās. Un vai ir vēl kāds augstāks stāvoklis, ko mirstīgais var iekārot, nekā būt savienotam ar Kristu, kā zars ir savienots ar vīnakoku? (307)

Esmu redzējusi emblēmu, kas attēlo starp arklu un altāri stāvošu jaunu darba vērsi, ar uzrakstu: "Gatavs kā vienam, tā otram." Citiem vārdiem, labprātīgs nogurdinoši strādāt vagā un arī noasiņot uz upura altāra. Šādā stāvoklī vienmēr jābūt Dieva bērnam — labprātīgam iet, kur sauc pienākums, un sevi aizliegt un uzpurēt patiesības labā! Kristīgā draudze ir dibināta uz sevis upurēšanas pamatlīkuma. "Ja kas grib Man sekot," saka Kristus, "tam būs sevi aizliegt, ņemt savu krustu un sekot Man." Kristus pieprasa visu sirdi, nedalītas jūtas. Tai dedzībai, nopietnībai un nesavtībai darbā, ko Viņa uzticīgie sekotāji ir ziedojuši pasaulei pagātnē, vajadzētu iekvēlināt arī mūs un ierosināt sacensties ar viņu piemēru. Īsta reliģija rada nopietnu un nesvārstīgu mērķtiecību, kas raksturu veido dievišķā līdzībā un dara mūs spējīgus tā vērtēt Kristus pārākumu, ka visas citas lietas mēs uzskatām tikai par zaudējumu. Tāda mērķtiecība sniegs ārkārtīgu spēku.

Mums ir lielākā un svinīgākā patiesība, kāda jebkad agrāk uzticēta mirstīgajiem, tādēļ mēs esam atbildīgi par veidu, kā pret šo patiesību izturamies. Katram no mums vajadzētu cieši apņemties glābt dvēseles. Mums Patiesības Spēku vajadzētu izjust pašiem savā sirdī un raksturā, tajā pašā laikā darot visu iespējamo, lai arī citus pārliecinātu to iemīlēt. Vadīt grēcinieku pie Kristus nozīmē pacelt, darīt cienīgu un cildenāku visu viņa raksturu, darīt viņu par svētību mājās, sabiedrībā un draudzē. Vai šis darbs nav mūsu viscēlāko pūļu cienīgs?

Personas, kurām ir maz spēju, bet kas savu sirdi uzticīgi sargā Dieva mīlestībā, var mantot Kristum daudz dvēseļu. Hālens Peidžs bija trūcīgs mehāniķis ar parastām spējām un ierobežotu izglītību, bet par galveno savas dzīves uzdevumu uzskatīja centienus sekmēt Dieva lietas attīstību, un viņa pūles vainagojās ievērojamiem panākumiem. Ar personīgām sarunām un nopietnām lūgšanām viņš strādāja citu cilvēku glābšanas labā. Viņš ierosināja lūgšanu sapulces, organizēja svētdienas skolas un izplatīja

traktātus un citu reliģiska satura lasāmvielu. Tādēļ uz savas nāves gultas, mūžības ēnai nolaižoties pār seju, Viņš varēja sacīt: "Es (308) zinu, ka viss ir no Dieva žēlastības un nav mana darba nopelns. Bet domāju, ka kaut ko pierāda fakts, ka manu pūļu rezultātā pie Dieva ir atgriezušās vairāk nekā simts dvēseles."

Katru draudzes locekli vajadzētu pamācīt strādāt pēc noteiktas darba sistēmas. No visiem tiek prasīts kaut ko darīt savam Kungam. Viņi var ieinteresēt personas lasīt, var ar tām sarunāties un kopā lūgt. Sludinātājs, kurš apmācis, sagatavos un vadīs prasmīgu strādnieku armiju, gūs brīnišķīgas uzvaras šeit un bagātu atalgojumu tad, kad viņš pie Lielā Baltā troņa satiks tos, kuru izglābšanai ir izlietojis savu iespaidu.

Ko dari, to dari drīz, ar visu savu spēku,
Pat eņģelim nogurst spārni, neko nedarot,
Un arī pats Dievs bezdarbībā nav bijis laimīgs.

Ja draudze X pēc patiesības atzišanas būtu strādājusi ar atbilstošu nopietnību, dedzību un mīlestību, tad tā kļūtu auglīga labos darbos un tai būtu iespajds, kas to darītu par spēku pareizā pusē. Bet tā palika vienaldzīga, līdz kļuva auksta un nedzīva. Daži apmeklēja sabiedriskus pasākumus, nesdami sev līdzī vairāk Zemes nekā Debesu atmosfēru. Draudze nebija gatava atsaukties uz tās labā darīto darbu. Savā pašreizējā stāvoklī tā vienkārši nespēj ne saskatīt, ne arī saprast nepieciešamību iesaistīties darbā, un tāds nopietnības un svētošanās trūkums draudzes locekļos ir laupījis drosmi sludinātājiem. Sīs bezrūpības vietā vajadzētu valdīt personīgas atbildības izjūtai. Sī draudze nekad neuzplauks, ja tās locekļi neuzsāks reformas darbu pašī savā sirdī. Daudzi, kas saucas kristieši, ir viegli apmierināmi, paceļoties līdz dažiem pašaiizliedzības un reformas punktiem, un tad vairs nesaskata nepieciešamību iet tālāk. Kāpēc tāda gulēšana uz savām mielēm? Pirms sasniedzam Debesis, mums nav vietas, kur apstāties. Nevienam no mums nevajadzētu apmierināties ar saviem pašreizējiem garīgajiem sasniegumiem. Neviens nedzīvo saskaņā ar savām izdevībām, ja nevar uzrādīt pastāvīgu progresu. (309) Ir jākāpj un jākāpj arvien augstāk. Katra kristieša priekšrocība ir augt, līdz viņš ir sasniedzis pilnīgu vīra augumu Kristū Jēzū.

Cik ļoti šiem mīļajiem cilvēkiem ir nepieciešama pamācības personīgā dievbijībā! Cik ļoti viņiem vajadzīgas Gana rūpes! Tomēr tie nestrādā atbilstoši savām zināšanām. Dievs jūs pārbaudīs, brāļi, un daži izrādīsies par pelavām, daži — dārgi kviešu graudi. Nepadodieties kārdinātājam! Tas nāks kā apbruņots, stiprs vīrs, bet nedodiet tam nekādas izdevības! Saņemieties un dariet savu pienākumu, cīnieties par katru zemes pēdu! Atkāpšanās vietā ejiet uz priekšu! Kļūstiet nevis vāji un bezspēcīgi, bet apjozieties cīņai! Dievs jūs aicina cīnīties ar visiem spēkiem pret jebkura veida grēku. Apvelciet visas Dieva bruņas un turiet acis pastāvīgi vērstas uz savas glābšanas Vadoni, jo jūs gaida briesmīgi notikumi! Nesekoiet viltus karogam, bet modri vērojiet mūsu svētās ticības karogu un nostājieties tur, kur tas plīvo, kaut arī tur risinātos visnežēlīgākā cīņa. Drīz cīņa būs izcīnīta un iegūta uzvara. Ja būsiet uzticīgi, tad Tā spēkā, kas jūs mīlējis, no cīņas iziesiet vairāk nekā uzvarētāji. Tad jums piederēs brīnišķīgā balva — Mūžīgā Godība.

KURNĒŠANAS GRĒCĪGUMS

Mīļie draugi! Man ir rādīts, ka jūs kā ģimene saduratie ar daudzām nevajadzīgām neveiksmēm. Dievs negrib, ka jūs būtu tā nobēdājušies, bet jūs savu prātu esat novērsuši no Jēzus un pārāk koncentrējušies uz sevi. Jūsu ģimenes lielais grēks — nevajadzīga kurnēšana par Dieva piešķirto aizgādību; jūsu nepadevība šajā ziņā ir tiešām satraucoša. Jūs izceļat sikas grūtības un pārāk daudz runājat drosmi atņemošus vārdus. Jums ir ieradums visu ap sevi ietērt sērās, tā bez iemesla sevi padarot nelaimīgus. Sī pastāvīgā kurnēšana jūs šķir no Dieva. (310)

Jums vajadzētu sargāties no sātana apburtās sfēras un neļaut savu prātu novērst no uzticības Dievam. Ar Kristu jūs varat būt laimīgi, un tādiem jums vajadzētu būt, radinoties valdīt pār sevi. Pat domām jābūt pakļautām Dieva prātam, un jūtas jānodod reliģijas pārraudzībā. Iztēle jums nav dota, lai tai ļautu sacelties un iet pašai savu ceļu, nepūloties to ierobežot vai savaldīt. Ja domas ir nepareizas, arī jūtas būs tādas, bet domu un jūtu savienojums veido morālo raksturu. Ja jūs nolemjat, ka jums kā kristiešiem nevajag savaldīt savas domas un jūtas, tad nonākat ļauno eņģeļu iespaidā un ielūdzat tos uzturēties pie jums un jūs vadīt. Ja padodaties saviem ieskatiem un ļaujāt domām plūst ļaunu aizdomu, šaubu un kurnēšanas virzienā, jūs būsiet starp visnelaimīgākajiem mirstīgajiem, jūsu dzīve izrādīsies kā neveiksme.

Mīļā māsa F, tev ir slima iztēle un tu apkauno Dievu, ļaujot savām jūtām pilnīgi pārvaldīt prātu un spriedumu. Tev ir apņēmīga griba, kas ir par iemeslu tam, ka prāts iespaido miesu, izjaucot asins cirkulāciju un zināmos orgānos izraisot sastrēgumu. Tā tu upurē veselību savam noskaņojumam.

Tu pieļauj kļūdu, kas neizlabota būs par cēloni ne tikai tavas personīgās laimes izpostīšanai. Tu noteikti kaitē ne tikai sev, bet arī citiem ģimenes locekļiem, sevišķi savai mātei. Viņa ir ļoti nervoza un ārkārtīgi jūtīga. Ja kāds no viņas bērniem cieš, tā apjukumā kļūst gandrīz vai neprātīga. Biežās histērijas lēkmes, ko viņa bijusi spiesta noskatīties, darījušas tās prātu nelīdzsvarotu, un arī citi tavā apkārtnē ir kļuvuši nelaimīgi. Tomēr tu esi spējīga savaldīt savu iztēli un gūt virsroku pār šīm nervu lēkmēm. Tev ir gribasspēks, un to vajadzētu izmantot. Bet tu to neesi darījusi, bet gan ļāvusi savai ārkārtīgi sasprindzinātajai iztēlei pārvaldīt prātu, līdz ar to apbēdinot Dieva Garu. Ja tev nebūtu (311) spēka valdīt pār savu uzbudinājumu, tad tas nebūtu grēks, bet padošanās ienaidniekam nav aizbildināma. Tavai gribai jātiek svētojai un pakļautai, un tā nedrīkst nostāties pretī Dieva gribai.

Mani mīļie draugi! Jūs nevis cīnāties pret slimību, bet tā vietā izturaties pret to saudzīgi un padodaties tās varai. Jums vajadzētu izvairīties no aptiekas zālēm un rūpīgi ievērot veselības likumus. Ja jūs vērtējat savu dzīvību, tad jums vajadzētu ēst visvienkāršākajā veidā sagatavotu vienkāršu ēdienu un rūpēties, lai būtu vairāk fizisku vingrinājumu. Katram ģimenes loceklim nepieciešams veselības reformas sniegtais labums. Bet no zāļu dzeršanas vajadzētu atsacīties uz visiem laikiem, jo tās nedziedina nevienu kaiti, tikai novājina organismu, darot to vēl uzņēmīgāku pret slimībām.

Cilvēks ir ielikts bēdu, rūpju un neziņas pasaulē. Viņš šeit atrodas pārbaudei, līdzīgi kā Ādams ar Ievu, lai attīstītu pareizu raksturu un no nesaskaņas un nekārtības pārietu uz saskaņu un kārtību. Mums ir daudz darāmā, kas būtiski ietekmē mūsu pašu un citu laimi. Mums ir daudz, par ko varam priecāties. Kristū mēs esam savienoti ar Dievu. Viņa žēlastības dāvanas mums uzliek pastāvīgi jaunus pienākumus, un, izjūtot savu necienīgumu, mums augstu jāvērtē pat vismazākā Viņa labvēlības dāvana.

Par visu, kas jums ir un kas jūs esat, mīļie draugi, jums jāpateicas Dievam. Viņš jums ir devis spējas, kas zināmā mērā līdzinās Viņa paša spējām, un jums vajadzētu dedzīgi strādāt, lai šīs spējas attīstītu, ne lai izpatiktu paši sev vai paaugstinātu sevi, bet lai cildinātu Viņu. Jūs savas priekšrocības neesat izlietojuši tā, lai gūtu vislielāko labumu. Jums vajadzētu radināties nest atbildības. Prāts jāattīsta; ja tam ļaus bezdarbībā rūsēt, tas kļūs nelietojams.

Šī Zeme pieder Kungam. Mēs redzam, ka, tāpat kā dzīvā, tā arī nedzīvā daba paklausa Viņa gribai. Dievs radīja cilvēku kā augstāko būtni. Tas vienīgais ir veidots pēc Viņa līdzības un ir spējīgs būt dievišķās dabas dalībnieks, kā arī sadarboties ar savu Radītāju un piepildīt Viņa plānus, tomēr vienīgi cilvēks pretojas Dieva nodomiem. (312)

Cik brīnišķīgi un ar kādu pārsteidzošu skaistumu ir veidota katra lieta dabā. Visur redzam lielā Meistara — Mākslinieka pilnīgo darbu. Debesis sludina Viņa godību, un Zeme, kas iekārtota cilvēka laimei, vēstī par Viņa nesalīdzināmo mīlestību. Tās virsma nav vienmuļš līdzenums, bet ainavu veido dažādi cēli kalni. Mēs redzam dzirkstošus strautus un auglīgas ielejas, skaistus ezerus, plašas upes un neizmērojamo okeānu. Dievs sūta rasu un lietu, kas atspirdzina izslāpušo augsni. Viņa gudrība uzrauga vējus, kas nāk par labu veselībai, attīrot un atvēsinot gaisu. Debesīs Viņš ir ielicis sauli, lai tā atdalītu dienu no nakts un lai tās dzīvošie stari dotu gaismu un siltumu Zemei, liekot zelt un plaukt augu valstij.

Es pievērsu jūsu uzmanību šīm Dieva devīgās rokas svētībām. Lai katra jauna rīta svaigais krāšņums arī jūsu sirdīs pamodina slavu un pateicību par Viņa mīlošās gādības dāvanām. Mūsu labais Debesu Tēvs, sniegdams tik daudzas lietas, lai veicinātu mūsu laimi, ir sagādājis arī apslēptas svētības. Viņš saprot kritušā cilvēka vajadzības. Un, ielikdams mums vienā rokā kaut ko labu, Viņš otrai sagādā grūtības, tā pamudinot mūs izlietot Viņa piešķirtās spējas, kas attīsta pacietīgu čaklumu, neatlaidību un drosmi.

Ir nelaimes, kuras cilvēks var mazināt, bet nespēj novērst. Viņam jāpārvar šķēršļi un jāveido sava apkārtnē, neļaujot tai veidot sevi. Viņam ir dota telpa, kur vingrināt savas spējas, radot nekārtības vietā kārtību un saskaņu. Un šajā darbā viņš var saņemt dievišķu palīdzību, ja vien to lūdz. Viņš nav atstāts, lai ar paša spēkiem cīnītos pret kārdinājumiem un pārbaudījumiem. Palīdzība ir pie Visvarenā. Jēzus atstāja Debesu karaliskos pagalmus un cieta un mira grēka degradētajā pasaulē, lai varētu cilvēku pamācīt, kā iet cauri dzīves pārbaudījumiem un uzvarēt tās kārdināšanas. Lūk, mūsu Paraugs.

Vai, pieminot labumus, ko mūsu Debesu Tēvs (313) piešķīris saviem radījumiem, jūs nejutat, ka par savu nepateicīgo kurnēšanu esat pelnījuši rājienu? Daudzus gadus Viņš jums it kā aizdevis meitu un māsu, līdz jūs tās sākat uzskatīt par savu īpašumu un domājāt, ka jums ir tiesības uz šo labo dāvanu. Dievs dzirdēja jūsu kurnēšanu. Ja skatu aizsedza mākonis, likās, jūs aizmirsāt, ka saule vispār jebkad

ir spīdējusi, ka pār jums vienmēr ir bijusi tikai tumsa un mākoņi. Dievs jums sūtīja nelaimi, atņemdams mantu, lai jūs spētu atšķirt labus apstākļus no īstām bēdām. Bet jūs savu sirdi neklusinā-jāt Viņa priekšā un nenožēlojāt lielo nepateicības grēku, kas jums bija atšķīris no Viņa mīlestības. Jūs, līdzīgi Ījabam, domājāt, ka jums ir iemesls skumt, un nevēlējāties rast iepriecu. Vai tas bija saprātīgi? Jūs zināt, ka nāve ir vara, kurai neviens nespēj pretoties, bet veltīgām raizēm esat padarījuši savu dzīvi gandrīz vai nederīgu. Jūsu jūtas ļoti maz atšķiras no sacelšanās pret Dievu. Es redzēju jūs visus kavējamies pie sava smagā uzdevuma un pakļaujamies savām uzbudinātajām jūtām, līdz jūsu skaļā bēdu izrādīšana lika eņģeļiem apslēpt savu vaigu un atrauties no šī skata.

Vai jūs, tā dodot vaļu jūtām, atcerējāties, ka jums Debesīs ir Tēvs, kas mūsu dēļ nāvē upurēja savu vienīgo Dēlu, lai nāve nebūtu mūžīgs miegs? Vai jūs pieminējāt, ka dzīvības un godības Kungs izgāja cauri kapam un to apgaismoja ar savu klātbūtni? Mīļotais mācekļi sacīja: "Svētīgi mirušie, kas mirst iekš tā Kunga no šā brīža. Tiešām, saka Gars, lai tie atdusas no savām pūlēm, jo viņu darbi tos pavada." Rakstot šos vārdus, apustulis labi zināja, par ko viņš runā. Bet kad jūs atdodaties nevēlamām bēdām, vai jūsu izturēšanās saskan ar tikko izteikto iepriecinājumu?

Kungs ir laipns, žēlsirdīgs un uzticams. Viņš ir pieļāvis, lai viens no jūsu nama, kas bija visnevainīgākais un labāk sagatavotais, dusētu pēdējo dienu briesmu laikā. Ak, neaizslēdziet savu dvēseli dziesmai un priekam, sērojot tā, it kā nebūtu mirušo augšāmcelšanas! Slavējiet Dievu, ka viņai vairs nav priekšā nāves, pārbaudījumu un bēdu. (314) Tagad viņa dus Jēzū, līdz dzīvības Devējs izsauks viņu un pārējos svētos no kapiem brīnišķīgajai nemirstībai.

Māsai F Dieva žēlastības spēkā jāmacās valdīt pār savām jūtām. Viņa zina, ka neatrodas Debesīs, bet pasaulē, kur valda nāve un kur katru acumirkli mums kādu mīlo var atņemt. Viņai vajadzētu saprast, ka galvenais dzīves pienākums ir sagatavoties labākai pasaulē. Ja viņa pareizi pieķersies mūžīgai dzīvei, tad arī nekļūs nederīga dzīvei šai pasaulei un te paredzētai cēlai dzīves nastu nešanai, bet iegūs palīdzību pienākumu izpildei, kas prasa pašizliedzību un uzupurēšanos.

Jūs ģimeņē esat runājuši par tumsu un daudz par visu sūdzējušies, līdz paši esat pārvērtušies šajā līdzībā. Šķiet, jūs cits no cita gaidāt līdzjūtību un cenšaties viens otrā pamodināt nervozu satraukumu, līdz jūsu dzīve kļūst tumša, skumja un drūma. Jūs esat noturējuši sēru dievkalpojumu, kas nepulcina ap jums eņģeļus. Ja jūs savu rīcību nemainīsiet, tad Dievs rīkosies stingrāk un nāks pie jums ar sodu. Vai šis nav laiks, kad jums savā mājā vajadzētu noturēt pateicības dievkalpojumus un līksmi stāstīt par saņemtajām svētībām?

Patiesības spēkam vajadzētu būt pietiekošam, lai mūs uzturētu un nomierinātu jebkurā nelaimē. Darot spējīgu uzvarēt bēdas, Kristus reliģija tās īpašniekā atklāj savu patieso vērtību. Tā prāta un sirdsapziņas kontrolei pakļauj iekāres, kaislības un jūtas un savalda domas, lai tās plūstu veselīgā gultnē. Tad arī mēlei netiks ļauts ar grēcīgu kurnēšanu darīt kaunu Dievam.

Mūsu Radītājs pamatoti pieprasa tiesības ar savas rokas radījumiem apieties pēc sava prāta. Viņam ir tiesības valdīt, kā Viņš grib, nevis tā, kā vēlas cilvēks. Tomēr Viņš nav bargs soģis, skarbs un stingrs aizdevējs. Viņš ir pats Mīlestības Avots, visu neskaitāmo svētību Devējs. Tam, ka jūs šo mīlestību neesat ievērojuši un neesat ļāvuši savā sirdī mutuļot slavai un pateicībai par Dieva apbrīnojamo laipnību, vajadzētu jūtos izraisīt visdziļākās skumjas. Mēs neesam pelnījuši visu šo Viņa labvēlību, (315) un tomēr tā mums nepārtraukti ir pieejama, neskatoties uz mūsu necienīgumu un briesmīgo nepateicību. Tādēļ pārtrauciet sūdzēties, it kā jūs būtu verdzības važās saistīti kalpi, kurus uzraudzītu cietsirdīgs kungs. Jēzus ir labs. Slavējiet Viņu, slavējiet Viņu, kas ir jūsu Dievs un jūsu veselības sargs!

“SLAVĒJIET KUNGU!”

“Visi, kam ir dvaša, lai slavē to Kungu!” Vai kāds no mums ir pienācīgi apsvēris, cik daudz mums pieder, par ko vajadzētu būt pateicīgiem? Vai pieminam, ka Kunga žēlastība ir ik rītus jauna un Viņa uzticība nebeidzas? Vai atzīstam savu atkarību no Viņa un pateicamies Viņam par labdarību? Šķiet, tieši otrādi, mēs pārāk bieži aizmirstam, ka “ikviena laba dāvana un ikviens pilnīgs dāvinājums nāk no augšienes, no gaismas Tēva”.

Cik bieži tie, kas veseli, aizmirst brīnišķīgo žēlastību, ko viņiem dienu no dienas, gadu no gada piešķīris Kungs. Tie nepienes Dievam slavu par visām Viņa svētībām, bet, kad saslimst, tad gan To atceras. Stipra vēlēšanās atlabt spiež nopietni lūgt, un tas ir pareizi. Dievs ir mūsu patvērumš slimībā un arī veselībā. Bet daudzi savu lietu nenodod Viņam, un, uztraukdamies par sevi, viņi slimību tikai pastiprina. Ja tie būtu beiguši gausties un paceltos pāri nospiestībai un grūtsirdībai, tad viņu atveseļošanās būtu drošāka. Viņiem vajadzētu ar pateicību pieminēt, cik ilgi tie jau ir priecājušies par

svētībām; un, ja atkal saņems šo dārgo dāvanu, tad nedrīkstētu aizmirst savus atjaunos pienākumus pret Radītāju. No desmit izdziedinātajiem spītāligajiem tikai viens atgriezās pie sava Arsta dot Viņam godu. Nelīdzināsimies šiem neapdomīgajiem deviņiem, kuru sirds palika Dieva žēlastības neskarta.

Dievs ir mīlestība. Viņš rūpējas par saviem radījumiem. "Kā tēvs iežēlojas par saviem bērniem, tā Kungs žēlo tos, (316) kas Viņu bīstas." "Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka mēs tiekam saukti Dieva bērni." Jā, cik dārga priekšrocība būt Visaugstākā dēliem un meitām, Dieva mantiniekiem un Kristus līdzmantiniekiem! Tāpēc nekurnēsim un nežēlosimies, ja šinī dzīvē mēs neesam brīvi no vilšanās un pārbaudījumiem. Uzņemsim Kristu un dzersim rūgto biķeri, pieminēdami, ka tā ir Tēva roka, kas to ceļ pie mūsu lūpām. Uzticēsimies Viņam kā tumšā, tā gaišā dienā. Vai lai neticam, ka Viņš mums dos visu nepieciešamo? "Jo arī savu paša Dēlu Viņš nav taupījis, bet to par mums visiem nodevis, kā Viņš mums ar to nedāvinās visas lietas!" Un kā lai mēs atsakāmies ciešanu naktī pacelt savu balsi pateicīgā slavā, atceroties mīlestību, kas tika atklāta pie Golgātas krusta?

Ak, kāds temats pārdomām ir šis upuris, kuru Jēzus pienesa pazudošo grēcinieku labā! "Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti." Kā vispār lai spējam novērtēt svētības, kas tādā veidā noliktas mūsu sniedzamības robežās! Vai Jēzus varēja vēl vairāk ciest? Vai Viņš varēja mums dot vēl bagātīgākas svētības? Vai viscietākajai sirdij nevajadzētu atkust, pārdomājot, ka mūsu dēļ Viņš atstāja Debesis, savu godību un pacieta nabadzību un kaunu, nežēlīgas sāpes un briesmīgu nāvi? Ja Viņš ar savu nāvi un augšāmcelšanos nebūtu atvēris cerības durvis, mēs pazītu tikai tumsas briesmas un izmisuma postu. Savā pašreizējā stāvoklī, labvēlības un svētību apņēmti, mēs nespējam aptvert, no kādiem dziļumiem esam izglābti. Mēs nespējam izmērīt, cik daudz dziļākas būtu bijušas mūsu bēdas, cik daudz lielākas mūsu ciešanas, ja Jēzus nebūtu mūs apņēmis un pacēlis ar savu līdzjūtīgo, cilvēcīgo roku.

Mēs varam priecāties cerībā. Mūsu Aizstāvis ir Debesu svētnīcā un aizlūdz par mums. Viņa nopelnā (317) mums ir piedošana un miers. Viņš mira, lai varētu nomazgāt mūsu grēkus, ietēpt mūs savā taisnībā un darīt derīgus Debesu sabiedrībai, kur drīkstēsim mūžīgi dzīvot gaismā. Mīļais brāli un mīļā māsa, kad sātans grib jūsu prātu pildīt ar izmisumu, grūtsirdību un šaubām, tad pretojieties viņa čukstiem. Stāstiet tam par Jēzus asinīm, kas šķīsta no visiem grēkiem. Jūs paši nevarat izglābties no sātana varas, bet tas dreb un bēg, ja jūs atsaucaties uz dārgo asins nopelnu. Vai tad jūs negribat pateicībā pieņemt Jēzus dāvētās svētības? Vai negribat pieņemt Viņa pasniegto glābšanas biķeri un piesaukt Kunga vārdu? Neparādiēt neuzticību Tam, kas jūs no tumsas ir aicinājis savā brīnišķīgajā gaismā. Ar savu neticību ne uz mirkli neskumdiniet līdzcietīgā Pestītāja sirdi. Ar vissasprindzinātāko interesi Viņš seko jūsu kāju soļiem uz Debesīm. Viņš redz jūsu nopietnās pūles, kā arī ievēro jūsu novirzīšanos un atgriešanos, jūsu cerības un bailes, jūsu cīņas un uzvaras.

Vai visai mūsu dievbijības dzīvei jāsastāv tikai no lūgšanas un saņemšanas? Vai mums vienmēr jādomā par savām vajadzībām un nekad par iegūtām svētībām? Vai mēs būsim tikai Dieva žēlastības dāvanu saņēmēji un nekad par tām nepateiksimies? Mēs neviens nelūdzam par daudz, bet ar pateicību esam pārāk skopi. Ja Dieva mīlošā laipnība pamodinātu mūsos vairāk pateicības un slavas, tad mums būtu daudz vairāk spēka lūgšanās. Mēs arvien vairāk aptvertu Dieva mīlestību un saņemtu vairāk dāvanu, lai slavētu Viņu. Jūs, kas sūdzaties, ka Dievs neuzklausa lūgšanas, mainiet līdzšinējo kārtību un līdz ar lūgumiem izteiciet arī slavu. Pārdomājiet par Viņa laipnību un žēlastību, un jūs sapratīsiet, ka Kungs ņem vērā jūsu vajadzības.

Lūdziet, lūdziet nopietni un bez mitas, bet neaizmirstiet arī slavēt. Katram Dieva bērnam pienākas slavēt Viņa raksturu. Jūs varat paaugstināt Kungu, jūs varat apliecināt žēlastības spēku, kas jūs uztur. Neskaitāms pulks ir to, kas nevērtē nevienu Dieva likumu, nedz Viņa dievišķo (318) līdzjūtību. Tūkstoši pat nicina glābšanas plānā atklāto nesalīdzināmo žēlastību. Ne visi, kas ir šīs lielās pestīšanas dalībnieki, skaidri izprot šo jautājumu. Viņi nekopj sirdī pateicību. Bet pestīšanas temats ir tāds, ko vēlas pētīt pat eņģeļi un tas būs izglābto zinātne un dziesma visos mūžības bezgalīgajos laikmetos. Vai tas jau tagad nav nopietnu pārdomu un pētījumu vērts? Vai mums nevajadzētu Dievu slavēt ar sirdi, dvēseli un savu balsi "par brīnumiem, ko Viņš darījis pie cilvēku bērniem"?

Slavējiet Dievu Viņa draudzes sapulcēs. Kad ebrejiem senatnē paziņoja Kunga vārdus, pavēle bija šāda: "Un visa draudze lai saka: Amen." Kad Dāvida pilsētā ienesa derības šķirstu un tika dziedāta prieka un uzvaras dziesma, tad visi ļaudis teica Amen un slavēja Dievu. Šī dedzīgā atsaucība pierādīja, ka viņi saprata sacīto un savienojās Dieva pielūgsmē.

Mūsu reliģiskajās sanāksmēs ir pārāk daudz formālisma. Kungs vēlas, lai sludinātājus iedvesmotu Viņa Svētais Gars, lai klausītājiem nevajadzētu miegainā vienaldzībā vai izklaidīgi skatīties apkārt, ne

ar ko neatsaucoties dzirdētajai uzrunai. Iespaidis, ko tādā gadījumā saņem neticīgais, protams, nav labvēlīgs Kristus reliģijai. Siem nejutīgajiem, bezrūpīgajiem kristiešiem netrūkst godkāribas un dedzības laicīgos pasākumos, bet lietas, kurām ir mūžības vērtība, uz viņiem neatstāj dziļu iespaidu. Dieva balss ar Viņa sūtņu starpniecību var likties kā patīkama dziesma, bet svētie biedinājumi, rājienu un iedrošinājumi netiek ievēroti. Viņus ir paralizējis pasaules gars. Dieva Vārda patiesības šķan kurlām ausīm un neuzņēmīgām sirdīm. Draudzēm vajadzētu būt ļoti modrām un darbīgām, iedrošinot un atbalstot Kristus sludinātājus un palīdzot tiem dvēseļu glābšanas darbā. Kur draudze staigā gaismā, tur vienmēr būs priecīga un sirsnīga atsaucība un šķanēs arī līksmas slavas vārdi.

Mūsu Dievs, debesu un Zemes Radītājs, (319) saka: "Kas pateicību upurē, tas Mani tur godā." Visas Debesis savienojas Dieva slavēšanā. Mācīsimies jau tagad eņģeļu dziesmu, lai varētu kopā dziedāt, kad pievienosimies viņu mirdzošajām rindām. Teiksim kopā ar dziesminieku: "Es slavēšu Kungu, kamēr dzīvošu! Es dziedāšu savam Dievam, kamēr vēl šeit būšu!" "Lai visas tautas teic Tevi, ak Dievs! Lai tās Tevi teic mūžīgi mūžam!"

VECĀKU ATBILDĪBA

Vecāki lielā mērā ir atbildīgi par bērnu raksturu veidošanos. Viņiem vajadzētu censties pēc harmonijas un līdzsvara. Ir maz pareizi organizētu prātu, tāpēc ka vecāki paši ir grēcīgi un nolaidīgi savā pienākumā sekmēt vājāko rakstura īpašību attīstīšanos un apspiest sliktās. Tie neņem vērā, ka viņu vissvinīgākais pienākums ir sekot katra bērna nosliecēm, mācīt pareizus ieradumus un pareizu domāšanas veidu.

Reizēm vecāki gaida, lai Kungs izdara tieši to darbu, kuru Viņš uzdevis tiem pašiem. Viņi savus bērnus nevis ierobežo un savalda, kā to vajadzētu darīt, bet gan izlutina un tiem izdabā, apmierinot viņu iegribas un vēlmes. No savām mājām šie bērni iziet ar savtības sakropļotu raksturu, ar neiegrozotu ēstgribu, kaislībām un spēcīgu stūrgalvību; viņiem trūkst pieklājības pret vecākiem, tie nemīl patiesību un Dieva pielūgsmi. Viņi ir izauguši ar īpašībām, kas tiem un arī citiem ir lāsts uz visu dzīvi. Ja novārtā pamestā dvēseles dārzā ļauj augt un plaukt strīdiem, savtībai, skaudībai, kaislībām un īgnuma nezālei, tad no tādās mājas var sagaidīt visu ko, tikai ne laimi.

Vecāki nedrīkst rīkoties partejiski, bet pret visiem bērniem vajadzētu izturēties maigi un saudzīgi, atceroties, ka arī viņi ir atpirkti ar Kristus asinīm. Bērni atdarina savus vecākus, tāpēc jābūt ļoti uzmanīgiem, lai tiem rādītu pareizu priekšzīmi. (320) Vecāki, kas mājās ir laipni un pieklājīgi un taņi pašā laikā stingri un noteikti, tās pašas īpašības redzēs izpaužamies savos bērnos. Ja vecāki ir atklāti, godīgi un krietni, tad arī viņu bērni būs tiem līdzīgi. Ja vecāki pielūdz un godā Dievu, to pašu darīs arī viņu bērni.

Bet bieži gadās, ka vecāki nerūpējas, lai viņu bērnus apņemtū pareizi iespaidi. Izvēloties dzīves vietu, viņi vairāk domā par savām laicīgajām interesēm, nekā par tikumisko un sabiedrisko atmosfēru, un bērni veido draudzīgas attiecības, kas nav labvēlīgas dievbijības un pareiza rakstura attīstībai. Vecāki ļauj pasaulei atņemt viņu laiku, spēku un domas, un, kad pienāk Sabats, viņi to sagaida tik ļoti pārguruši, ka Dievam Viņa svētajā dienā vairs nav nekā, ko dot. Trūkst jaukās dievbijības, ar ko izrotāt savu māju un darīt Sabatu bērniem patīkamu. Sludinātājs viņus apmeklē reti, jo viņi paši ir iekārtojušies uz dzīvi ārpus reliģijas sniedzamības robežām. Tā dvēselei uzmācas vienaldzība, bērnus aptraipa ļauni draugi, un kādreizējais dvēseles maigums aiziet bojā un tiek aizmirsts.

Vecāki, kas apsūdzat kānaāniešus par savu bērnu ziedošanu Moloham, ko jūs paši darāt? Jūs elkam mamonam pienesat visdārgāko upuri. Un tad, kad bērni uzaug savā raksturā nemīlami un nespējīgi mīlēt, kad viņi uzrāda acīmredzamas bezdievības un neticības pazīmes, tad jūs vainojat kādreiz vārdos apliecināto ticību, ka tā bijusi nespējīga glābt jūsu bērnus. Jūs pļaujat, ko esat sējuši. Tās ir sekas kā dabīgs rezultāts savtīgai mīlestībai uz pasauli un nevērībai pret žēlastības līdzekļiem. Jūs ar ģimeni iekārtojāties uz dzīvi kārdināšanu apņemtā vietā un Dieva šķirstu, savu godību un patvērumu, neuzskatījāt par svarīgu lietu, un Kungs nedarīja brīnumu, lai atbrīvotu jūsu bērnus no kārdinājumiem.

Jūs, kas sakāt, ka mīlat Dievu, ņemiet Jēzu sev līdzī visur, kur vien ejat; un līdzīgi sentēviem uzceliet Kungam altāri jebkurā savas dzīves vietā. Sajā ziņā (321) ir nepieciešama labošanās — dziļa un plaša reformācija, jāreformējas vecākiem un jāreformējas sludinātājiem. Dievs viņiem vajadzīgs viņu pašu ģimenēs, kur jāuzceļ Cīānas izpostītās vietas, jāatjauno tās vārti un jānostiprina mūri par patvēruma vietu ļaudīm.

Mūsu laikmetā veicams ļoti nopietns darbs, tādēļ vecākiem vajadzētu audzināt savus bērnus, lai arī tie ņemtu dalību šajā darbā. Sodien uz vīriem, sievietēm un jauniešiem var attiecināt Esterei kādreiz

teiktos Mordohaja vārdus: "Kas zina, vai tu šī laika labad neesi iecelta par ķēniņieni?" Jauniešiem tagad vajadzētu iegūt stingru un saliedētu raksturu, lai viņi varētu būt lietderīgi darbam. Jāzeps un Daniēls bija noteiktu principu cilvēki, kurus Dievs varēja izlietot savu mērķu piepildei. Nemiet vērā viņu dzīves stāstu un vērojiet, kā Dievs strādāja viņu labā. Jāzepam bija dažādi piedzīvojumi — piedzīvojumi, kas līdz visaugstākajai pakāpei pārbaudīja viņa drosmi un godīgumu. Pārdots uz Ēģipti, viņš sākumā baudīja labvēlību; tam uzticēja lielas atbildības. Bet tad pēkšņi bez jebkāda pamata viņu netaisni apsūdzēja un ielika cietumā. Tomēr Jāzeps nezaudēja drosmi. Viņš paļāvās uz Dievu. Un te atklājās viņa sirds nodomu un motīvu skaidrība. Pār visu nomodā bija Dieva acis, un Jāzepu vadīja Dieva roka, tādēļ drīz vien mēs viņu jau redzam izejam no cietuma, lai kļūtu par otro valdnieku Ēģiptē.

Jāzēpa raibā dzīve nebija nejaušība. To kārtoja Aizgādība. Bet kā viņš spēja sasniegt tādu rakstura stingrību, godīgumu un gudrību? Tās bija pirmo dzīvības gadu audzināšanas sekas. Viņš labāk paklausīja pienākumam nevis tieksmēm, un zēna skaidrība un vienkāršā uzticība nesa savus augļus vīra gados. Visspožākās spējas ir nevērtīgas, ja tās netiek izlietotas un pilnveidotas. Rakstura stingrību un ieradumu būt čaklam var iegūt ar neatlaidīgu vingrināšanos. Spēcīgs tikumisks raksturs un ievērojamas gara spējas nav nejaušības rezultāts. Dievs dod izdevības, bet sekmes nosaka to izlietošana. Aizgādības atvērtās iespējas ir ātri jāskatā un dedzīgi jāsatver.

Jaunieši, ja jūs vēlaties būt stipri un ilgojaties (322) pēc Jāzēpa vai Daniēla godīguma un gudrības, tad pētiēt Rakstus. Vecāki, ja jūs vēlaties uzaudzināt bērnus, kas kalpo Dievam un dara labu pasaulei, tad par savu mācību grāmatu dariet Bībeli. Tā atklāj sātana viltības. Tā ir grāmata ar lielu morālo -celtspēju, tā norāj un labo tikumisko postu, tā atklāj un palīdz mums atšķirt patieso no nepatiesā. Lai arī kas tiek teikts mājās vai skolā, Bībelei kā galvenajai audzinātājai vajadzētu stāvēt pirmajā vietā. Kur to ievēro, tur pagodina Dievu, un tad Viņš strādā par labu jūsu bērnu atgriešanai. Šī svētā grāmata ir bagātīga patiesības un skaistuma raktuve, tādēļ vecākiem jāvaino pašiem sevi, ja savos bērnos šajā ziņā nav spējuši izraisīt saspringtu interesi.

Daudziem audzināšana un izglītība nozīmē tikai grāmatu zināšanas, bet "Kunga bijāšana ir gudrības iesākums". Audzināšanas īstais mērķis ir Dieva līdzības atjaunošana dvēselē. Vissvarīgākā un visdārgākā mācība ir Kristus atzišana, un gudri vecāki vienmēr šo patiesību turēs bērnu gara skata priekšā. Ja būtu salauzts vai citādi bojāts kāds miesas loceklis, tad vecāki izmēģinātu jebkuru līdzekli, ko mīlestība vai gudrība ieteiktu ievainotā locekļa, veselības un glīta izskata atgūšanai. Tas ir pareizi, tāds ir viņu pienākums. Bet Kungs prasa, lai ar vēl lielāku smalkjūtību, pacietību un vēl neatlaidīgākām pūlēm strādātu dvēseles vainu dziedināšanā. Bērnu tēvs nav sava vārda cienīgs, ja viņš saviem bērniem nav kristīgs skolotājs, viņu dzīves noteicējs un draugs, kas tos saista pie savas sirds ar stiprām svētības saitēm — tādas mīlestības, kas pamatojas uzticīgi izpildītā pienākumā.

Vecākiem darāms liels un atbildīgs darbs, un viņi tiešām var jautāt: "Kas ir tam derīgs?" Bet Dievs ir apsolijs dot gudrību tiem, kas lūdz ticībā, un Viņš darīs tieši tā, kā ir sacījis. Viņam patīk ticība, kas pieprasa rakstītā Vārda piepildīšanos. Augustīna māte lūdza par sava dēla atgriešanos. Viņa neredzēja nekādus pierādījumus, ka Dieva Gars būtu ietekmējis dēla sirdi, bet nekļuva mazdūšīga. Viņa lika savu pirkstu uz Viņa paša vārdiem un lūdza tā, kā tikai māte to spēj. (323) Un viņas dziļā pazemība, sirsnīgā neatlaidība un nešaubīgā ticība uzvarēja, Kungs piepildīja viņas sirds vēlēšanos. Sodien Kungs ir tikpat labprātīgs uz klausīt savu ļaužu lūgumus. "Kunga roka nav pašināta palīdzēt vai auss bieza sadzirdēt", un, ja kristīgie vecāki Viņu nopietni meklēs, Viņš pildīs to muti ar īstiem vārdiem un sava Vārda dēļ varenī strādās šo vecāku labā, veicinot bērnu atgriešanos.

BĒRNU MĀCĪŠANA UN AUDZINĀŠANA

Jums jānokārto jautājums: "Vai mēs audzinām bērnus, lai papildinātu un stiprinātu tumsas armijas rindas, vai arī audzinām viņus Kristus?" Ja jūs savus bērnus nesavaldāt un neveidojat to raksturu atbilstoši Dieva prasībām, tad, jo mazāk būs bērnu, kas cietīs no jūsu nepilnīgās audzināšanas, jo labāk jums pašiem, vecākiem, un jo labāk sabiedrībai. Ja no pašām pirmajām dienām bērnus nevar audzināt un mācīt (324) gudra un saprātīga, inteliģenta un apzinīga māte, kas savu namu valda, bīstoties Dievu, un kas bērnu raksturus veido atbilstoši taisnības standartam, tad tikai vairošies grēks. Dievs jums ir devis prātu, un Viņš prasa, lai jūs to izlietotu.

Jums vajadzētu sajust pienākumu pacietīgās, neatlaidīgās pūlēs un nopietnās, dedzīgās lūgšanās veidot savu bērnu raksturu tā, lai tie būtu svētība mājās, svētība draudzē un svētība sabiedrībā. Jūs par savu darbu nesaņemsiet nekādu atzinību, ja pār saviem bērniem ļausiet valdīt taisnības ienaidniekam, jo atzinība ir apsoliāta tiem, kas rūpīgi veido viņu raksturu, atbilstoši dievišķajam Paraugam. Ja jūs atstājat novārtā šo darbu, kam ir tik tālejošas sekas tikai tādēļ, ka tā rīkoties ir

tīkamāk, un jūsu bērni uzaug tikumiski sakropļoti un iet pa plato nāves ceļu, vai Dievs varēs jūsu darbu atzīt par labu? Tiem, kas nevar veidot sevi un gudri strādāt savu bērnu labā, lai ar visiem spēkiem tos vadītu pie Jēzus, nekad nevajadzētu uzņemties atbildību kļūt par vecākiem.

Mātēm jābūt labprātīgām un pat ļoti centīgām, sagatavojoties savam svarīgajam darbam — savu bērnu raksturu veidošanai, vadot, pamācot un savaldot tiem uzticēto vāro mantu. Tēviem ar mātēm šajā darbā jābūt vienošiem. Vāja prasība pēc paklausības, akla mīlestība un līdzjūtība, bērnu nesavaldīšana un izdabāšana veido tādu audzināšanas sistēmu, kas apbēdina Dieva eņģeļus, toties iepriecina sātānu, jo ar to viņa rindās nonāk simti un tūkstoši. Tāpēc viņš aizmiglo vecāku acis, paralizē viņu jūtīgumu un aptumšo prātu. Vecāki redz, ka viņu bērni nav jauki, nav piemīļīgi, paklausīgi un piesardzīgi, tomēr ģimenē bērnu skaits vairojas, lai saindētu arī viņu dzīvi un papildinātu to skaitu, kuru dvēseles sātans savaldzina un vada pretī bojāejai.

Ak, kad vecāki kļūst gudri! Kad viņi ieraudzīs un sapratīs sava darba raksturu, ja tie neprasa (325) paklausību un cieņu saskaņā ar Dieva Vārda pamācībām! Šis vaļīgās audzināšanas sekas atklājas, bērniem izejot pasaulē un ieņemot savu vietu pašu ģimeņu priekšgalā. Viņi turpina savu vecāku kļūdas. Viņu rakstura trūkumiem tur paveras plašs darbības lauks, kur tālāk nodod citiem nepareizus uzskatus, sliktus ieradumus un aplamas rakstura īpašības, kam bija atļauts izveidoties viņu pašu dzīvē. Un tādā veidā viņi kļūst sabiedrībai par lāstu, nevis par svētību.

Tāpēc, ka vīri un sievietes neklausa Dievam, bet izvēlas savu ceļu un vadās no savas samaitātās iztēles, sātānam tiek ļauts pacelt savu ellišķīgo karogu viņu ģimenēs un iedarboties ar savu spēku caur zīdaiņiem, bērniem un jauniešiem. Viņa balss un griba izpaužas bērnu nepakļāvīgajās iegribās un izkropļotajā raksturā, tādā veidā viņu personā gūstot noteicošu spēku savu plānu īstenošanai. Dievu apkauno nepareizās tieksmes, kur trūkst cieņas pret Viņu un kas spiež paklausīt sātāna priekšlikumiem. Vecāku grēks, atļaujot tādā veidā sātānam gūt virsroku, nav aptverams. Viņi sēj sēklu, kas nesīs ērkšķus un dadžus un noslāpēs katru Debesu izcelsmes stādu, un vienīgi tiesas dienā atklāsies, kāda būs plauja. Bet cik skumja ir doma, ka, aplūkojot dzīvi un tās kļūdas Mūžības gaismā, būs par vēlu, lai šis pārskats dotu kādu labumu!

Ārkārtīgā nevērība attiecībā uz bērnu audzināšanu Dievam ļaunumu ir padarījusi nemirstīgu un iegrūdusi ienaidnieka rindās daudzus cilvēkus, kas pie saprātīgas vadības varēja būt Dieva līdzstrādnieki. Nepareizi uzskati un neprātīga mīlestība ir stiprinājusi tādas rakstura īpašības, kas bērnus darījušas nepatīkamus un nelaimīgus, kas sarūgtinājušas vecāku dzīvi un savu briesmīgo iespaidu izplatījušas no paaudzes uz paaudzi. Ikviens bērns, kam atļauj iet pašam savu ceļu, darīs negodu Dievam un apkaunos savu tēvu un māti. No Dieva Vārda un Gara Liecībām ir atspīdējusi gaisma, tāpēc nevienam sava pienākuma izpratnē nav jāmaldās. Dievs vēlas, lai vecāki audzinātu savus bērnus tā, ka tie pazītu Viņu un (326) cienītu Viņa prasības. Tiem savi mazuli jāaudzina kā Kunga ģimenes jaunākie locekļi, lai viņiem būtu skaists raksturs un piemīļīga izturēšanās un viņi būtu sagatavoti spīdēt Debesu pagalmos. Atstājot novārtā savu pienākumu un izdabājot bērnu nepareizajām tieksmēm, vecāki tiem aizslēdz Debesu pilsētas vārtus.

Šīs patiesības īpaši jāuzsver, lai vecāki tās skaidri saprastu. Viņiem jāatmostas un jāuzņemas ilgi novārtā pamestais darbs. Vecāki, kas apgalvo, ka mīl Dievu, nedara Viņa gribu. Tāpēc, ka viņi savus bērnus pareizi nevada un nesavaldā, tūkstoši uzaug ar izkropļotu raksturu un vaļīgu morāli un ir ļoti vāji sagatavoti dzīves praktiskajiem pienākumiem. Tie ir atstāti vieni, lai ar savām tieksmēm, laiku un garīgajām spējām rīkotos tā, kā pašiem patīk. Par šo novārtā atstāto spēju zaudējumu Dieva lietai atbildīgi ir tēvi un mātes; kā viņi attaisnosies? Ko viņi teiks Tam, kura namturi skaitās, kas tiem uzticējās svētu pienākumu mācīt viņu aizbildniecībā esošās dvēseles, lai tās visu savu prātu un spēku izlietotu par godu savam Radītājam?

Mans mīļais brāli un māsa X, kaut Kungs atvērtu jūsu acis un ierosinātu prātu, lai jūs spētu ieraudzīt un izpirkt savas kļūdas. Jūs abi nedzīvojat vienam mērķim — Dieva pagodināšanai. Jūs parādāt pavisam maz spēka, lai nostātos par Jēzu un sargātu ticību, kas vienreiz svētiem dota. Jūs esat pametuši novārtā savu pienākumu ģimenē, un ir pierādījies, ka jūsu gādībai uzticētie jaunieši nav nostājušies drošā vietā. Kā Dievs vērtē jūsu darbu mājās un ārpus tām, būs redzams Debesu grāmatās. Jūs būtu varējuši daudzus vadīt pie Jēzus, bet morālās drosmes trūkums jūs darījis neuzticamus jebkurā vietā.

Kļūdas jūsu vaļīgajā ģimenes pārvaldīšanas sistēmā atklājušās jūsu bērnu raksturos. Jūs neesat sevi rādinājuši sekot Dieva Vārdā dotajiem norādījumiem. Nepildīto pienākumu sekas kļūst arvien draudošākas. Māsas G iespaids nav pareizs. Viņa ir pakļāvusies savu nepareizi domājošo bērnu stiprajai gribai un ir tiem izdabājusi viņiem pašiem par ļaunu. (327) Jums abiem savus bērnus vajadzēja pamācīt jau pašā viņu dzīves sākumā, ka tie nedrīkst valdīt pār jums, bet ka ir jāpaklausa

jūsu gribai. Ja māsa G pati būtu saņēmusi pareizu audzināšanu savā bērnībā, ja viņa būtu radināta dzīvot saskaņā ar Dieva Vārdu, tad tai būtu pavisam cits raksturs un viņa labāk izprastu uz tās pleciem gulstošos pienākumus. Tad viņa zinātu, kā audzināt savus bērnus, lai to ceļi būtu patīkami Dievam. Bet viņas pašas nepareizās audzināšanas rezultātā radušies trūkumi tagad ir pavairojušies viņas bērnos, un kāds būs šo bērnu darba raksturs, kad tiem savukārt vajadzēs stāvēt savu ģimeņu priekšgalā? Vecākā varbūt nedaudz pazīst mājas pienākumus, bet citādi viņa ir tīrā iesācēja.

Gudri un stingri audzināti, šie bērni varēja kļūt par derīgiem sabiedrības locekļiem, bet tagad tie ir lāsts un negods mūsu ticībai. Viņi ir iedomīgi, vieglprātīgi, stūrgalvīgi un izšķērdīgi. Pret vecākiem tiem ir gaužām maz godbijības, un viņu sirdsapziņa ir tuvu nejutīgumam. Viņi ir gājuši paši savu ceļu, un viņu vēlmes ir valdījušas pār vecākiem, līdz kļuvis gandrīz neiespējami pamodināt to morālo iejūtību. Pašu vecāku dabīgās tieksmes, sevišķi tās, kas ir nosodāmas, tagad attīstījušās bērnos. Visa ģimene, bērni un vecāki, pelna dievišķu nopelumu. Neviens no viņiem nevar cerēt ieiet miera pilnajos svētajos mājokļos, ja tie neuzņemsies savus ilgi novārtā atstātos pienākumus un Kristus Garā neveidos savu raksturu, lai Dievs tos varētu atzīt par labiem.

Vecāki nes atbildību par savu darbu. Viņiem vajadzīga gudrība un noteiktība, lai to veiktu uzticīgi un pareizā garā. Tiem savi bērni jāaudzina lietderīgai dzīvei, attīstot viņos Dieva dotās spējas. Uz tiem, kas to nedara, nedrīkst skatīties caur pirkstiem, jo šis jautājums saistās ar draudzes disciplīnu, tādēļ ka pienākuma nepildīšana atnesīs Dieva lāstu pašiem vecākiem, kā arī smagus pārbaudījumus un grūtības draudzei. Morālā spītālība, kas ir tik lipīga un aptraipa jauniešu miesu un dvēseli, bieži seko viņu (328) nepareizajai audzināšanai un neierobežošanai. Ir pienācis laiks kaut ko darīt šī postošā darba apturēšanai.

Bērnu audzināšanas svarīgajā jautājumā Bībele dod skaidrus norādījumus, proti: "Klausies, Israēl, tas Kungs, mūsu Dievs, ir vienīgais Kungs. Un tev būs to Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku. Un lai šie vārdi, ko Es tev šodien pavēlu, tev paliek ierakstīti tavā sirdī." Vispirms jau pašiem vecākiem jābūt savienotiem ar Dievu, jābīstas Kungs un jāpazīst Viņa prāts, tikai tad viņi var darīt savu darbu, proti: "Atgādini tos saviem bērniem un runā tos, sēžot savā namā un pa ceļu ejot, guļoties un ceļoties. Un sien tos kā zīmi uz savas rokas un liec par zīmi starp acīm uz pieres. Un raksti tos un liec pie sava nama durvju stabiem un pie saviem vārtiem."

Kungs Israēlam pavēlēja neprecēties ar apkārt esošajām un elkdievīgajām tautām, teikdams: "Savas meitas nedod viņu dēliem un viņu meitas neņem saviem dēliem, jo tās novērsīs tavus dēlus no Manis, ka tie kalpos svešiem dieviem, un tā Kunga bardzība varētu pret jums iedegties un jūs piepeši iznīcināt." "Jo tu esi tam Kungam, savam Dievam, svēta tauta; tevi tas Kungs, tavš Dievs, ir izredzējis, ka tu Viņam kļūtu par īpašuma tautu starp visām tautām, kas vien ir virs zemes. Ne tāpēc, ka jūs būtu lielākā no visām tautām, tas Kungs jums ir bijis labvēlīgs un ir jūs izredzējis — jūs jau esat mazākā no visām tautām, — bet tāpēc, ka Viņš jūs ir mīlējis, un jums tur apsolījumu, ko Viņš jūsu tēviem ar zvērestu apstiprinājis."

Šeit ir skaidri norādījumi, kas sniedzas līdz mūsu laikam. Dievs runā uz mums šajās pēdējās dienās, un Viņš tiks saprasts, un Viņam paklausīs. Kungs runāja uz Israēlu ar savu kalpu starpniecību, sacīdams: "Lai tava mute nepamet šo bauslības grāmatu, bet apdomā dienām un naktīm, ka tu vari turēt un darīt visu, ka tur ir rakstīts." (329) "Tā Kunga likumi ir pilnīgi un atspirdzina dvēseli. Tā Kunga liecība ir patiesa un dara neprātīgo gudru... Kad Tavi Vārdi atveras, tad tie apgaismo un vientiesīgos dara gudrus." "Tavs Vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem."

Šeit skaidri izklāstīti vecāku pienākumi. Dieva Vārdam jābūt viņu ikdienas padomdevējam. Tas sniedz tādas pamācības, ka vecākiem nav jāklūdās bērnu audzināšanā, bet tas arī nepieļauj vienaldzību vai nolaidību. Dieva likums bērna gara skata priekšā ir jāuzsver kā lielais morāles standarts. Kad viņi pieceļas un kad apsēžas, kad viņi iziet un kad ienāk, šis likums tiem jāmača kā visu gaitu noteicējs, un tā principi jāieauž visos viņu dzīves piedzīvojumos. Tie jāmača būt godīgiem, patiesiem, sātīgiem, taupīgiem un čakliem un mīlēt Dievu ar visu sirdi. Tā jāsaprot dievbijīga bērnu audzināšana. Tādā veidā viņu kājas tiek ievirzītas pienākuma drošajā ceļā.

Jaunatne ir nezinoša un nepiedzīvojusi. Mīlestība uz Bībeli un tās svētajām patiesībām neradīsies dabīgi. Ja neveltīs lielas pūles un rūpes, lai ap viņiem uzceltu nožogojumu, kas pasargātu no sātana viltībām, tad tie pakļausies kārdināšanām un kļūs par jaunā gūstekņiem. Bērniem agri jāmača Dieva likumu prasības un ticība Jēzum, mūsu Pestītājam, kas nomazgā mūsu grēku traipus. Šī ticība jāmača dienu no dienas ar personīgu priekšzīmi un priekšrakstiem.

Uz vecākiem gulstas svinīga atbildība. Kā Kungs var viņus svētīt, ja tie savu pienākumu atstāj pilnīgi

novārtā? Bērnus iespējams veidot, kamēr tie mazi. Bet iet gadi, kad to sirds vēl ir maiga un jūtīga pret patiesības iespaidu, tomēr viņu tikumiskajai stājai tiek veltīts pavisam maz laika. Ik dienas viņu sirdīs vajadzētu iepotēt dārgās mācības par patiesību un pienākumu. Tiem vajadzētu iepazīties ar Dievu Viņa radītajos darbos. Šīs atziņas būs daudz vērtīgākas par jebkādu grāmatu zināšanām. (330)

“Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes.” Tie ir mūsu Pestītāja vārdi. Doktrīnās vairojas kļūdas un pievelk sev cilvēku simpātijas ar nemanāmo, čūskai līdzīgo viltību. Bībelē nav tādas mācības, ko ļaudis nenoliegtu. Lielajām pravietojumu patiesībām, kas rāda mūsu vietu pasaules vēsturē, skaistumu un spēku ir atņēmusi tieši garīdzniecība, kas šīs vissvarīgākās patiesības cenšas padarīt tumšas un nesaprotamas. Daudzos gadījumos bērni aizkļūst prom no vecajām robežzīmēm. Kungs savai tautai pavēlēja: “Kad rīt tavs dēls tev jautās, sacīdams: kas ir šīs liecības, šie likumi un šīs tiesas, ko tas Kungs jums ir pavēlējis? — tad tu teiksi savam dēlam: ‘Mēs bijām faraona vergi Ēģiptē, bet tas Kungs mūs izveda ārā no Ēģiptes ar stipru roku, un tas Kungs deva zīmes, lielas un briesmīgas zīmes Ēģiptē, faraonam un visam viņa namam, kā mēs savām acīm to redzējām, un Viņš mūs izveda no turienes ārā, lai mūs atvestu un mums dotu šo zemi, ko Viņš ar zvērestu bija apsoliis mūsu tēviem. Un tas Kungs mums pavēlēja visus šos likumus, to Kungu, savu Dievu, bīties, mums pašiem par labu mūžam, ka Viņš mūs paturētu dzīvus, kā tas šodien ir. Un tā mums būs taisnība, ja mēs turēsim, lai darītu, visus šos baušļus tā Kunga, mūsu Dieva, priekšā, kā Viņš to pavēlējis.’”

Šeit izteikti pamatlūkumi, kurus mēs nedrīkstam uzlūkot vienaldzīgi. Tiem, kas sapratuši patiesību un izjutuši tās svarīgumu un kam ir pieredze Dieva lietās, jā māca saviem bērniem veselīgo mācību. Viņi jā iepazīstina ar mūsu ticības spēcīgajiem balstiem, paskaidrojot, kāpēc mēs esam Septītās dienas adventisti, kāpēc esam aicināti, tāpat kā Israēla bērni, par īpašiem ļaudīm, par svētu tautu, par cilti, kas dzīvo atsevišķi un savādāk, nekā citi cilvēki virs zemes. Šīs lietas bērniem jāizklāsta vienkāršā, viegli saprotamā valodā, bet, viņiem pieaugot, sniedzamās mācības jāpiemēro attiecīgi viņu attīstības spējām, līdz patiesības pamati ir ielikti plaši un dziļi viņu sirdī. (331)

Vecāki, jūs uzdotaties par Dieva bērniem, bet vai jūs esat paklausīgi? Vai jūs darāt sava Debesu Tēva gribu? Vai sekojat Viņa norādījumiem, vai arī staigājat sava paša ugunsкура dzirksteļu gaismā? Vai ik dienas cīnāties pret ienaidnieka viltīgajiem gājieniem, glābjot savus bērnus no viņa krāpnieciskajiem gājieniem? Vai jūs tiem atverat Dieva Vārda dārgās patiesības, izskaidrojot mūsu ticības pamatus, lai to mazās kājas varētu nostiprināties uz patiesības platformas?

Bībele ar tās krāšņajām patiesības pērlēm nav rakstīta vienīgi skolotiem ļaudīm. Tieši pretēji, tā ir domāta vienkāršai tautai. Vienkārša cilvēka sniegtais paskaidrojums, ja tam ir palīdzējis Svētais Gars, vislabāk saskan ar patiesību, kāda tā ir Jēzū. Glābšanai nepieciešamās lielās patiesības ir darītas tik skaidras kā gaisma pusdienas laikā; neviens nevar nomaldīties un pazust, izņemot tos, kas skaidri atklātās Dieva gribas vietā sekos saviem spriedumiem.

KRISTĪGĀ IECIETĪBA

Mīļais brāli un māsa H! Sakarā ar jūsu pašreizējām attiecībām ar draudzi, es vēlētos jums ieteikt darīt visu iespējamo no jūsu puses, lai nonāktu saskaņā ar saviem brāļiem. Kopiet laipnu, samierinošu garu un neļaujiet prātā un sirdī pamosties atreibības jūtām. Mums šajā pasaulē piešķirts tikai īss laika sprīdis, tāpēc strādāsim šim laikam un mūžībai. Cakli centīsimies padarīt drošu savu aicināšanu un izredzēšanu. Uzmanieties, ka nekļūdāties attiecībā uz tiesībām ieņemt vietu Kristus valstī. Ja jūsu vārds ir ierakstīts Jēzus dzīvības grāmatā, tad viss ar jums būs labi. Esiet gatavi atzīt savas kļūdas un atstāties tās, lai šīs jūsu kļūdas un grēki, jau iepriekš nonākot tiesā, varētu tikt izdzēsti.

Es ticu, ka jūs cenšaties laboties, bet lai šis darbs kļūst daudz pilnīgāks un dziļāks, daudz nopietnāks. Neatstājiet nedarītu neko, ko varat padarīt. Staigājiet pazemīgi ar Dievu, savediet (332) kārtībā savu sirdi, uzvariet sevi un esiet nomodā, lai izvairītos no katras sātana viltības. Kad sirds būs saskaņota ar Jēzu, kad vārdos, garā un uzvedībā jūs atdarināsiet Paraugu, tad arī izturēšanās veids kļūs cēlāks un jaukāks, pārliedzinot visus, ka jūsos notikusi izšķiroša pārmaiņa. Tad jūs tiksiet pieskaitīti tikumīgajiem un dievbijīgajiem Jēzus sekotājiem.

Mans brāli, ziņojums par Tevi ir ļoti aptraipīts. To zina Dievs un Tava paša dvēsele. Bet neviens tik ļoti nepriecāsies kā es, ja redzēšu Tevi liekam kājas uz Kristus iesāktā ceļa un ja sastapšu tevi Dieva valstī. Mums ir grūti sevi saprast un pareizi novērtēt pašiem savu raksturu. Dieva Vārds ir skaidrs, bet mēs bieži kļūdāmies tā piemērošanā. Valda tieksme sevi piekrāpt un domāt, ka attiecīgi brīdinājumi un rājiņi neattiecas uz mani. Jā, “sirds ir viltīga pār visām lietām un samaitāta! Kas to var izzināt!” Kristieša jūtās un dedzībā var būt ieaušta glaimošana sev. Patmīlība un pašpaļāvība var

dot mums pārlicību, ka mēs esam taisni, kaut arī esam tālu no tā, lai atbilstu Dieva Vārda prasībām.

Bībele ir pilnīga, skaidra un vienkārša; patiesa Kristus mācekļa raksturs ir skaidri iezīmēts. Mums jāpēta Raksti ar pazemīgu sirdi, drebot Kunga Vārda priekšā, ja nevēlamies kaut kādā veidā tikt pievilti attiecībā uz savu patieso raksturu. Neatļaidīgi jāpūlas uzvarēt savtību un pašpaļāvību. Sevis pārbaudei jābūt pilnīgai, lai nedraudētu pievilšanās briesmas. Nepietiek, ja tikai atsevišķos gadījumos īsu brīdi dziļāk ieskatāties sirdī. Ik dienas pārbaudiet savas cerības pamatu un vērojiet, vai jūs tiešām atrodaties Kristus mīlestībā. Esiet godīgi pret savu sirdi, jo šajā ziņā jūs nedrīkstat atļauties riskēt. Aprēķiniet, kas jāmaksā, lai jūs būtu kristieši ar visu sirdi, un tad tērpieties bruņās. Pētiēt Paraugu, skatieties uz Viņu un esiet Viņam līdzīgi. No uzticības šinī darbā ir atkarīgs jūsu sirdsmiers un jūsu cerība mūžīgai izglābšanai. Mēs kā kristieši (333) sevis pārbaudes darbā esam nepilnīgāki nekā jebkurā citā jautājumā, tāpēc nav brīnums, ka mēs tik lēni ejam uz priekšu sevis izpratnē.

Es rakstu Tev par šiem jautājumiem tāpēc, ka vēlos, lai Tu tiktu izglābts. Es negribu Tev atņemt drosmi, bet gan Tevi pamudināt uz nopietnāku, enerģiskāku piepūli. Patmīlība Tevi skubinās sevi pārbaudīt tikai virspusēji; bet neļauj tukšai pašpaļāvībai izkrāpt sev mūžīgo dzīvību. Neizcel sevi, skatoties uz citu kļūdām un maldiem, bet svarīgo jautājumu, kas izšķir Tavu mūžīgo likteni, nokārto tikai starp Dievu un savu dvēseli.

“Cilvēks redz tikai to, kas viņa acu priekšā, bet Kungs uzlūko sirdi” —sirdi ar visām tās pretrunīgajām prieka un skumju jūtām, ar maldiem un untumiem, kurā mājō tik daudz netīrības un viltības. Viņš pazīst sirds motīvus, tās patiesos nolūkus un mērķus. Ej pie Viņa ar savu aptraipīto dvēseli, ar tādu, kāda tā ir. Tad, līdzīgi dziesminiekam, atver to plaši visu redzošajai acij, izsaukdamies: “Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas, un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!” Pakļauj savu sirdi attīrīšanai un šķīstīšanai, tad Tu kļūsi dievišķās dabas dalībnieks, izbēgdams no posta, kas pasaulē ir iekāres dēļ. Tad Tu būsi arvien gatavs “ar lēnību un bijību atbildēt ikkatram, kas atbildēšanu prasa par cerību, kas ir tevī”. Tev piederēs Kristus miers. Tavs vārds atradīsies dzīvības grāmatā. Tavas tiesības uz Debesu mantojumu sargās ķēnišķīgs zīmogs, ko neviens virs zemes nedrīkst apšaubīt. Neviens nespēs aizsprostot Tev ceļu uz Dieva pilsētas vārtiem, kur Tev būs brīva pieeja ķēnišķīgajam tuvumam un Dieva namam augstībā.

Man gribas teikt vēl dažus vārdus. Es vēlos, lai Tu savienotos ar draudzi, ne jau tāpēc, ka es uzskatītu, ka visi draudzes locekļi ir pilnīgi, nedz arī tāpēc, ka es domātu, ka Tu esi pilnīgs. Dievam ir dārgi bērni Viņa draudzē, tur atrodas arī vīri un sievas, kas līdzīgi nezālēm kviešos, bet Kungs ne (334) Tev, ne arī kādam citam neuztic uzdevumu pateikt, kas ir nezāle un kas ir kvieši. Mēs varbūt redzam un nosodām citu kļūdas, kamēr mums tajā pašā laikā ir lielākas kļūdas, kuras paši nekad neesam sapratuši, bet kuras citiem ir skaidri redzamas. Dievs prasa, lai Tu pasaulei un draudzei sniegtu labu piemēru ar dzīvi, kas norāda uz Jēzu. Šī uzdevuma veikšanai ir jāpilda savi pienākumi un jānes zināmas atbildības. Pasaulei pietrūkst īstu kristiešu; tie vajadzīgi draudzei, bez tiem nevar iztikt sabiedrība. Kristus par saviem mācekļiem lūdza: “Es nelūdzu, ka Tu tos atņemtu no pasaules, bet lai Tu tos pasargātu no ļauna.” Jēzus zina, ka mēs esam pasaulē, pakļauti tās kārdināšanām, bet Viņš mūs mīl un dos žēlastību uzvarēt tās samaitājošos iespaidus. Viņš grib, lai mēs būtu pilnīgi raksturā, lai mūsu untumi nebūtu par cēloni morālam kroplumam citos.

Tu redzi, ka Tavi brāļi nerasniedz Bībeles standartu, ka viņos ir trūkumi, un Tu kavējies pie šiem trūkumiem. Tu pārtiec no tiem, kad Tev vajadzētu baudīt Kristu, bet atceries, ka mēs kļūstam līdzīgāki tam, uz ko skatāmies. Labāk nekritizē citus un nesalīdzini citu nepilnības ar savu rīcību. Iespējams, ka Tev draud briesmas vēlēties palabot citus un darīt viņiem izprotamas viņu nepareizības. Nedari to! Tādu darbu Dievs Tev nav uzticējis. Viņš Tevi nav darījis par draudzes kļūdu labotāju. Ir daudz lietu, kuras Tu saskati Bībeles gaismā. Lai gan dažos punktos Tavs viedoklis var būt pareizs, tomēr nedomā, ka tas vienmēr ir pareizs, jo daudzos punktos arī Tavi uzskati ir izkropļoti un neiztur pārbaudi.

Necenties cildināt sevi, bet Kristus skolā mācies būt lēnprātīgs un no sirds pazemīgs. Tu zini, kāds bija Pētera raksturs, cik spēcīgi bija attīstījušās viņa rakstura īpatnējās iezīmes. Pirms krišanas viņš vienmēr rīkojās kā barvedis un centās valdīt. Runādams neapdomīgi attiecīgā mirklā iespaidā, viņš vienmēr bija gatavs citus palabot un izteikt savu spriedumu, pirms bija skaidri izpratis pats sevi vai to, ko gribēja sacīt. Bet Pēteris atgriezās, un atgrieztais Pēteris ļoti atšķīrās no kādreiz straujā, nesavaldīgā (335) Pētera. Agrākā dedzība viņā palika, bet to kārtoja Kristus žēlastība. Viņš vairs nebija impulsīvs, pašpaļāvīgs un sevi slavējošs, bet gan mierīgs, savaldīgs un gatavs mācīties. Tagad viņš Kristus ganāmpulkā spēja paēdināt kā jērus, tā avis.

Tevis, mans brāli, ik dienas darāms liels darbs ševīs labā. Tevis pastāvīgi jāpūlas ierobežot sliktās rakstura īpašības un jaunās tieksmes. Tās ir augušanas līdz ar Tevi, un vienīgi Jēzus spēj Tevi stiprināt, lai Tu pilnīgi tās uzvarētu. Tevis sevi jāuzskata par Kristus kalpu un jācenšas raksturā līdzināties Viņam. Mēģini darīt sevi citiem patīkamam. Arī savā laicīgajā darbā esi pieklājīgs, laipns un iecietīgs, atklājot Jēzus lēnprātību un to, ka Tevi vada Viņa Gars. Tu esi saistīts ar cilvēkiem, un Tevis jābūt pacietīgam, laipnam un līdzjūtīgam. Tevis jāizkopj apdomība un jāapspiež savtība. Jautā sev: "Ko es varu darīt, lai darītu laimīgus citus?" Ja Tava sirds ilgosies darīt tiem labu, pat ja tas sagādātu pašam neērtības, tad Tu saņemsi Dieva svētību. Mīlestība, pacelta pāri kaislību un impulsu valstībai, kļūst garīga un atklājas vārdos un rīcībā. Kristietim vajadzīgs maigums un mīlestība, kurā nav nepacietības un īgnuma. Kristus žēlastībai jāmīkstina rupjais un skarbaiss izturēšanās veids.

Ak, mans brāli un mana māsa, audziniet sevi Kristus skolā, lai cīņas gars aplūst kā mājās, tā draudzē! Lai jūsu sirdis tuvojas Dieva ļaudīm ar mīlestību! Sirds, kuru pilda Kristus mīlestība, nekad nevar aiziet tālu prom no citiem. Reliģija ir mīlestība. Kristīgas mājas ir raksturīgas ar to, ka tur valda mīlestība, kas izpaužas vārdos un apdomīgas laipnības un iecietīgas pieklājības darbos. Nesakiet neviena skarba vārda. Padariet ģimenes lūgšanu brīžus jaukus un interesantus. Esi kristīgs džentlmenis, mans brāli, jo tie paši pamatlūkumi, kas raksturo mājas dzīvi, tiks ienesti arī draudzē. Pieklājības trūkums, īgnums un neapmierinātība, viens rupjš vārds vai neapdomāts izteiciens sabojās Tavu slavu un aizslēgs durvis uz sirdīm, ka Tu nekad vairs nevarēsi tās aizsniegt. (336)

Tagad es jums esmu parādījis draudošās briesmas un apliecinu, ka jūs varat izcīnīt dārgas uzvaras. Mēs nekad neredzēsīm Debesu valstību, ja mums nebūs Kristus prāts un Viņa Gars. Tāpēc atdariniet šo Paraugu savās mājās, savā darba vietā un draudzē. Necentieties mācīt citus, nedz arī uzsvērt to, cik tālu jūs varat atšķirties no saviem brāļiem. Tā vietā centieties ieraudzīt, cik tuvu jūs viņiem varat pieiet, cik vēl pilnīgākā saskaņā jūs varat būt ar tiem, darot visu, ko spējat no savas puses, lai tā pilnveidotu kristīgu raksturu. Dodiet savu sirdi Dievam, lai Viņš to veido pēc sava prāta. Es zinu, ka Viņš jums palīdzēs. Lai Dievs svētī jūs un jūsu mīļos bērnus! Mana lūgšana ir, kaut es jūs visus redzētu pie lielā baltā Troņa!

PASAULĪGĀ GODKĀRE

Mans mīļais brāli I, kopš Tevi satiku telšu sapulcē Mainā, es sajutu, ka Tevis vēl nav par vēlu savest kārtībā savu sirdi un ģimeni. Es zinu, ka Svētais Gars ir Tevi ietekmējis, un tagad paliek jautājums: "Vai tu, atsaucoties šim aicinājumam, nožēlosi savus grēkus un atgriezīsies, un savu sirdi priecīgi nodosi Dievam?" Tavu gadījumu man rādīja atklāsmē, bet, kamēr Tevi tik pilnīgi vēl pārvaldīja dvēseļu ienaidnieks, es neuzdrošinājos sūtīt šo vēsti, kuru Kungs man deva. Es baidījos, ka Tu uz to skatīsies vieglprātīgi un Svētais Gars apbēdināts no Tevis novērsīsies uz visiem laikiem. Bet tagad jūtu, ka man ir jāsūta šī liecība, kas tev var būt par dzīvības smaržu dzīvībai vai arī nāves smaržu nāvei.

Ja esi izvēlējis tumsu, ja esi nolēmis labāk kalpot mamonam nevis Kristus, tad nelasi to. Bet, ja Tu tiešām gribi darīt Dieva prātu un vēlies tikt izglābts Viņa paša norādītajā veidā, tad lasi šo liecību, bet ne tā, lai pieķertos sīkumiem, nedz lai to sagrozītu, izsmietu vai noniecinātu, jo tādā gadījumā tā Tevis būs nāves smarža uz nāvi, kas tiesas dienā liecinās pret Tevi. Pirms lasi šo brīdinošo vēsti, ej viens pats Dieva priekšā un lūdz, lai Viņš (337) atņemt no Tevis ignorēšanas, dumpības un neticības garu un kausētu un klusinātu Tavu akmens cieta sirdi.

Mēs neizprotam Dieva lielumu un varenību, nedz arī aptveram neizmērojamo attālumu, kas šķir Radītāju un radījumus, ko veidojusi Viņa roka. Viņš, kas mājo Debesīs, turot rokās Universa Valdnieka zizli, netiesā atbilstoši mūsu ierobežotajam standartam, ne arī atzīst mūsu aprēķinus. Mēs maldāmies, ja domājam, ka tas, kas mums ir liels, arī Dievam ir liels, bet tas, kas mums ir mazs, arī Viņam ir mazs. Ja Viņam būtu tikai tādas pašas spējas kā mums, tad Viņš nebūtu par mums augstāks.

Dievs visus grēkus neuzskata vienādi lielus un izšķir dažādas nozieguma pakāpes, līdzīgi tam, kā to dara ierobežotais cilvēks. Bet, lai cik niecīga cilvēka acīs varētu likties viena vai otra viņa nepareizā rīcība, Dieva skatījumā neviens grēks nav mazs. Grēki, kurus cilvēks noskaņots uzskatīt par sīkiem, var būt tieši tie, ko Dievs vērtē kā lielus noziegumus. Dzērāju nicina un saka viņam, ka viņa grēks to izslēdz no Debesīm, kamēr tajā pašā laikā nenorāts paliek lepnums, savtība un alkatība, kas Dievam ir sevišķi pretīgi grēki. Viņš "Iepniem turas pretī", un Pāvils paskaidro, ka alkatība ir elku pielūgums. Tie, kas pazīst Dieva Vārdā par elku pielūgšanu izteiktos draudus, sapratīs, cik smags un pretīgs ir šis grēks.

Dievs runā caur savu pravieti, sacīdams: "Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un

lai atgriežas pie tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā. "Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi," saka tas Kungs. "Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām." Mums vajadzīgas skaidras izšķiršanas spējas, lai mēs grēku spētu mērit nevis ar savu, bet ar Kunga standartu. Neņemsim par mērogu cilvēku uzskatus, bet gan dievišķo Vārdu.

Mēs atrodamies lielajā dzīves cīņas laukā, tādēļ nekad (338) neaizmirsīsim, ka vienmēr esam personīgi atbildīgi par cīņas iznākumu, jo, kaut arī Noa, Ījabs un Daniēls būtu virs Zemes, tomēr tie ar savu taisnību nevarētu izglābt ne dēlu, ne meitu. Tu, mans brāli, par to neesi domājis, bet esi attaisnojis savu nostāju, domājot, ka Tavi brāļi nerīkojas pareizi. Reizēm tu izturējies līdzīgi izlutinātam, samaitātam bērnam un, par spīti citiem, esi izteicis neticības un šaubu vārdus, bet vai tas atmaksāsies? Vai Tavā ģimenē, Tavā draudzē un pasaulē ir kaut kas, kas attaisnotu Tavu vienaldzību pret Dieva prasībām? Vai kāds no ieganstiem, ko Tu tagad mini sevis aizbildināšanai, derēs, kad Tu stāvēsi aci pret aci visas pasaules Soģa priekšā? Cik neprātīga un grēcīga tad parādīsies Tava savtība un mantrausīgā rīcība. Cik nesaprotama tad Tev liksies Tava izšķiršanās ļaut pašaulīgiem uzskatiem un laicīgiem ieguvumiem aizēnot atalgojumu, kas tiek dots uzticīgajiem, proti, mūžīgo svētlaimi Dieva paradīzē.

Kad Tu fiziski ļoti cieti un cilvēciskā prasme nedeļa Tev nekādas cerības, tad Kungs Tev juta līdzī, un žēlastība lika slimībai atkāpties. Sātans Tevi centās apbēdināt un mocīt, pat atņemt Tev dzīvību, bet Tavs Pestītājs Tevi atkal un atkal pasargāja, lai dzīvības pavediens netiktu pārrauts, kad Tavu sirdi pildīja sātaniskas dusmas, kad Tava mēle izteica rūgtus un nepateicības pilnus vārdus pret Bībeli un pret patiesību, kuru pats kādreiz aizstāvēji. Kad sātans Tevi pieprasīja kā savu īpašumu, Kristus šo nežēlīgo un ļauno ienaidnieku atvairīja ar vārdiem: "Es vēl neesmu no viņa atrāvis savu Garu. Viņš vēl var iet pāris soļus tālāk, pirms pārkāpj Manas žēlastības un mīlestības robežu. Dvēseles ir atpirktas ar Manām asinīm. Lai Kungs tevi rāj, ak, sātans, lai Kungs tevi rāj!"

Pēc tam man ļāva ieskatīties Tavā agrākajā dzīvē, un es Tevi redzēju, kad Tava sirds atsaucās patiesībai. Dieva Gars tevi pārliecināja, pa kādu ceļu jāiet, un Tu diezgan stipri cīnījies ar savu "es". Tu biji enerģisks un arī viltīgs vīrs. Tu pret citiem neizturējies tā, kā būtu vēlējis, lai tie izturas pret tevi, un nepalaidi garām nevienu izdevību viņus izmantot. Tev nācās izcīnīt smagu un grūtu cīņu, lai apspiestu (339) sevi un nonāvētu lepnumu. So darbu bija iespējams veikt vienīgi Dieva žēlastības spēkā. Tu neizdarīji pilnīgu reformu, bet patiesību pievienoju "salāpītam" raksturam, kas nevar izturēt pārbaudi kārdināšanās. Tu nesāki Dievu meklēt ar salauztu un sagrauztu sirdi, izlabojot visas nepareizības. Ja Tu būtu to darījis, tad nebūtu pakļūpis un iekritis ienaidnieka slazdā. Taviem motīviem bija savtības piejaukums, ko pats skaidri nesaredzēji. Tevi iespaidoja laicīgu interešu ierosināti apsvērumi, un stāvoklis sabiedrībā un zināma cieņa, kuru Tev parādīja, lika Tev izšķirties nedarīt nopietnu un pilnīgu darbu Dieva un cilvēku priekšā. Tiekšanās pēc pasaules standarta sabojāja Tavu kristīgā rakstura sirsnību un skaidrību, un Tu nenesi augļus, kas liecinātu par grēku nožēlu un atgriešanos.

Čakejs paziņoja: "Ja es esmu kam ko izkrāpis, to es četrkārtīgi atdodu!" Tu vismaz varēji censties labot savu nepareizo rīcību pret citiem cilvēkiem. Visu tev nav iespējams nolīdzināt, jo daži, kam Tu esi darījis pāri, jau atdusas kapā, un pret Tevi vestais ziņojums jau ir reģistrēts grāmatās. Šajos gadījumos labākais, ko Tu vari darīt, ir atnest pie Kunga nozieguma upuri, un Viņš Tevi pieņems un piedos. Bet, kur vien iespējams, Tev vajadzētu atlīdzināt tiem, kuriem esi darījis pāri.

Ja neticīgie, ar kuriem Tu saējies, būtu tevī ieraudzījuši patiesības pārveidojošo spēku, tad tie būtu saņēmuši pierādījumus par labu kristietībai, ko viņi nevarētu apstrīdēt. Ar to Tu būtu varējis pasaulei atstarot skaidru un nepārprotamu gaismu; bet tā vietā Tu sajaucies ar pasauli un pats uzņem sevi tās garu. Mans brāli, Tev jāpiedzimst no jauna. Kristietības formai vien nav ne mazākās vērtības. Tā nesatur glābjošu spēku, kas vadītu uz reformu. Reliģija, kas aprobežojas tikai ar Kunga pielūgšanu Sabatā, citiem neizstaro nevienu gaismas staru. Es Tevi lūdzu rūpīgi pārbaudīt paša sirdi. Tev ir kaujiniecisks un strīdīgs gars, kuru Tu neapspied, bet gan attīsti. Tev savu izturēšanos vajadzētu izšķiroši mainīt un izkopt lēnprātību, ticību, (340) pazemību un mīlestību. Tava dvēsele ir briesmās, tā Tu noteikti kļūsi par upuri spēcīgām sātanu viltībām, protams, tad, ja Tu neapstāsies tur, kur pašreiz esi, un nepretosies pašaulīguma un godkāres straumei. Tev jāmaina attiecības ar pasauli un apņēmīgi no tās jāšķiras. Tev jāatsakās no savām nodarbēm, kas Tev pastāvīgi atver durvis kārdināšanām. Izvairies no politikas un strīdiem. Vispār, sargies no katra amata, kas Tavā raksturā veicinātu to iezīmju attīstību, kuras nepieciešams apspiest un uzvarēt.

Mans brāli, Tev jāpūlas stingri un apņēmīgi, vai arī Tu nekad nespēsi atmest tumsas darbus. Sātans uz Tevi skatās kā uz savu īpašumu. Klausoties Dieva kalpu liecībās, kā tas bija pēdējā telts sanāksmē, Tu dziļi atzini savu vainu. Bet Tu neatsaucies Dieva Gara iespaidam, un, sajaucoties ar

pasauli mīlošajiem ļaudīm, Tu uzņem viņu garu un Tev nav morālā spēka tam pretoties. Tu savienojies ar tiem, kas mīl pasauli, un esi sliktāks nekā viņi, jo Tava izvēle ir brīvprātīga. Tu mīli ļaužu uzslavu un laicīgi īpašumi Tev ir dārgāki par Jēzu. Mīlestība uz mamonu ir ietverta katrā Tavas būtības audā un ir pilnīgi Tevi pārvarējusi. Visa tā izsakņošana līdzināsies labās acs izraušanai vai labās rokas nociršanai. Bet es uz Tevi runāju kā tāda, kas zina, ka tad, ja Tu neuzvarēsi šo spēcīgo mīlestību uz naudu, tas maksās Tavas dvēseles pazušānu, un tad Tev labāk būtu bijis, ka Tu nekad nebūtu dzimis.

“Jūs nevarat kalpot Dievam un mantai!” Cik stipri Tu mīlēsi un kopsi pasaules garu, tikpat lielā mērā Tevī valdīs izaicinošs pretestības gars, un Tu apšaubīsi cilvēkus, kas Tev nes patiesības vēsti, un atradīsi tajos kļūdas. Tu patiesību izsmiesi un kļūsi par viltus liecinieku un brāļu apsūdzētāju. Spējas, kuras Dievs Tev devis, lai tās papildinātu un izlietotu Viņam par godu, tiks enerģiski vērstas pret Viņa darbu. Kristum ar Beliālu nav nekā kopīgs. Tu jau esi (341) izvēlējies pasaules draudzību, tāpēc neapšaubāmi atrodiēs sātana pusē. Miesīgā sirds ir ienaidā ar Dievu un pretosies visskaidrākajiem patiesības pierādījumiem. Bezdievīgais nepanesīs gaismu, kas nosoda viņa netaisno rīcības veidu.

Tu savu sirdi esi atvēris šaubām un neticībai, bet nekad nespēsi būt godīgs neticīgais. Tu vari lielīties, ka netici Bībelei, bet Tu visu laiku runāsi pats sev pretī, jo Tu pazīsti kaut ko labāku.

Es Tevi nopietni lūdzu strādāt mūžīgās dzīvības labā. Sarauj sātana valgus, darbojies pretī viņa viltīgajiem plāniem! Lai Tavas dvēseles valoda ir: “Universā nav nekā, no kā es baidītos tik ļoti kā no tā, ka varētu nezināt visus savus pienākumus vai, tos zinot, nepildīt!” “Celieties un stāviet par Jēzu!” — sacīja kāds mirstošs svētais. Jā, brāli, celies un stāvi par Jēzu! Bet, lai to darītu, vajadzēs atdot visu. Iespējams, ka Tev būs jāmaina sava vieta pasaulē, bet vārds, ievēriba un ieņemamais amats Tev ir kā valgs. Visu aprēķinātāja pasaulīgā gudrība Tevi pastāvīgi cenšas novērst no Pestītāja. Pašapzinī-gā, izaicinošā un zaimojošā neticība mēģinās iznīcināt Viņa Evaņģēliju ne tikai Tavā dvēselē, bet visā pasaulē. Tomēr celies un stāvi par Jēzu. Savu radu un draugu klātbūtnē, visos savos sakaros un attiecībās ar pasauli, jebkuros apstākļos, stāvi par Jēzu!

MĪLESTĪBA BRĀĻU STARPĀ

Mīlie brāļi un māsas X draudzē! Mani ārkārtīgi uztrauc jūsu stāvoklis. Es nespēju iemigt un divpadsmitos naktī cēlos augšā, lai rakstītu brālim J un jums kā draudzei. Es nezinu, kāds būtu brāļa J stāvoklis tagad, ja jūs pret viņu būtu izturējušies pareizi, kristīgi, tā, kā katram Dieva bērnam vajadzētu izturēties līdzīgā gadījumā. Daži no jums nespēs (342) saprast manus vārdus, jo jūsu pašu rīcība jūs ir novietojusi tik tālu, ka jums trūkst svētota spriešanas spēju. Jūs savā sirdī esat ļāvuši attīstīties spēcīgām cietsirdības jūtām pret viņu un esat attaisnojuši savu vienaldzību un pat nicināšanu. Jūs domājat, ka viņa neticība un nepareizā rīcība noteikti kaitē draudzei un apdraud dvēseles un ka jums ar viņu nedrīkst būt nekādas sadraudzības. Bet vai jūs gribat Dieva lielā standarta gaismā kritiski pārbaudīt katru savu vārdu un darbu, ko varat atsaukt atmiņā, un tad to salīdzināt ar Kristus dzīvi? Ja jūs būtu darījuši Dieva gribu, tad Viņa gaisma un Viņa atzinība atbalstītu jūsu pūles un jūs pavadītu veiksmē. Es vēlos, lai šīs kādreiz plaukstošās draudzes locekļi katrs sāktu no jauna celt pats savu namu. Kad tie savu rīcību ieraudzīs pareizā gaismā, tad atzīs, ka ir izdarījuši lielu kļūdu, ļaujot savam kritizējošajam un farizejiskajam garam pārvaldīt mēli un attīstīties attiecībās ar brāļiem. Šis nekristīgais skarbums no draudzes izslēdzis Jēzu un izraisījis šķelšanos. Tas ir veicinājis tieksmi tiesāt, nosodīt un ienīst cilvēkus, kas lietas neredz tā, kā jūs tās redzat. Pat ja jūsu brāļi sacītu un darītu daudz ko tādu, kas jums tiešām kaitē, vai jūs gribētu viņus nostumt malā un teikt, ka es esmu svētāks nekā tu?

“No viņu augļiem jūs tos pazīsiet.” Jūsu izturēšanās ar dažiem, kas bija daudz tuvāk Debesu valstībai nekā jūs, nav atklājusi Kristu. Kungs jums ir rādījis, ka jūs pret Viņa bērniem esat bijuši netaisni, ka jums trūka žēlastības un mīlestības un ka esat apņēmušies valdīt pār cilvēka prātu un panākt, lai tas uz lietām skatās tieši tā, kā jūs tās redzat. Un ko jūs darījat, kad pie jums ieradās gaisma? Vai jūs tikai piekritāt, ka esat rīkojušies nepareizi, vai arī sirsnīgi atzināt un izsūdzējāt savu kļūdu un pazemojāt savu lepno sirdi Dieva priekšā? Vai atstājāt savus ceļus un pieņēmt Dieva pamācības? Vai gājāt pie tiem, kas bija sasisti un ievainoti, sacīdami: (343) “Esmu izturējies netaisni. Es esmu grēkojis pret tevi. Lūdzu, piedod! Esmu kļūdījies, esmu strādājis pats savā garā. Es biju dedzīgs, bet mana dedzība nesaskanēja ar atzīšanu. Tā nebija Kristus lēnprātība un sirds pazemība. Dieva Vārds pavēl: ‘Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti.’ Vai tu lūgsi par mani, lai Dievs piedod man to, ka sagādāju tev ciešanas un sāpes?”

Ja jūs, kas esat piedalījušies šajā nosodišanā un citu ievainošanā, to no sirds nenožēlosiet, tad gaisma, miers un prieks neienāks jūsu dvēselēs. Ja pret saviem brāļiem būsiet uzmanīgi, laipni un saudzīgi tādā pat mērā, kādā jūs esat bijuši cietsirdīgi, tad jūs atzīsiet savas kļūdas un, cik tālu tas

iespējams, tās izlabosiet. Un, kad no savas puses būsiet darījuši visu, tad varēsiet lūgt Kungu, lai Viņš padara to, ko nespējat, proti, dziedina jūsu sistās brūces, piedod jums un izdzēs jūsu pārkāpumu. Tik liela nepatika atzīt nepareizības, kas vainīgajiem skaidri atklātas, rāda, ka viņus drīzāk pārvalda pašu mežonīgā un nesvētotā daba, nevis Kristus Evaņģēlija gars.

Ja Kungs vispār jebkad ir runājis caur mani, tad jums dedzīgā nožēlā ir darāms visnopietnākais darbs, jo savā raksturā esat parādījuši sātāniskus elementus, ne vien aukstumu un vienaldzību, bet arī nevērību un nicināšanu. Ja viņi tiešām atrodas tumsā un ar savu rīcību apdraud savas dvēseles, tad jums par tiem vajadzētu parādīt vēl lielāku interesi. Rādiet viņiem, ka tikmēr, kamēr jūs būsiet uzticīgi pamatlikumiem un nenovirzīsieties no taisnības, jūs tos mīlēsiet. Lai jūsu vārdi un darbība tiem liecina, ka jūs nevēlaties atmaksāt un atbēties, bet ka viņu dēļ esat gatavi upurēt savas jūtas un apspiest savu "es". Vienmēr un visos apstākļos attēlojiet Jēzu, mūsu Pestītāju, mūsu Paraugu. Parādiet Viņa garu, un lai jums ir tādas pašas domas, kādas bija Kristum Jēzum. Jūsu ceļi nav bijuši Dieva ceļi, nedz jūsu griba — Viņa griba. Dārgais mīlestības stāds nav kopts (344) un dzirdināts ar žēlastības rasu. Visu ir noteikusi patmīlība, paštaisnība un pašapmierinātība.

Ko jūsu labā ir darījis Jēzus un ko Viņš pastāvīgi dara jums katram personīgi? Kas jums ir tāds, ko neesat no Viņa saņēmuši? Kristus sacīja: "Es esmu Vīnakoks, jūs tie zari." "Ikvienu zaru pie Manis, kas nenes augļus, Viņš noņem, un ikvienu, kas nes augļus, iztīra, lai tas jo vairāk augļus nestu." Zari neurtur vīnakoku, bet vīnakoks urtur zarus. Draudze neurtur Kristu, bet Kristus urtur draudzi ar savu dzīvinošo spēku. Nepietiek ar to, ka esam zari; zariem jābūt augļīgiem. "Kas paliek Manī," sacīja Kristus, "un Es viņā, tas nes daudz augļu." Bet, ja nu mūsu augļi ir tādi, kādus dod ērkšķu krūms, tad tas ir pierādījums, ka neesam dzīvā Vīnakoka zari.

Dzīve māca un audzina. Atrodoties pasaulē, kristietis vienmēr sastapsies ar nelabvēlīgiem iespaidiem. Raksturu pārbaudīs dažādi pārbaudījumi, bet kristieša jaukā īpašības attīstīsies tad, kad pret tiem ieņemsim pareizu nostāju. Ja apvainojumus un netaisnību panes lēnprātībā un ja apvainojošiem vārdiem atbild pacietīgi un mierīgi, bet cietsirdīgu rīcību atlīdzina ar laipnību, tad tas ir pierādījums, ka sirdī mājō Kristus Gars, ka sulā no dzīvā Vīnakoka plūst uz zaru. Mēs šajā ziņā atrodamies Kristus skolā, kur mums jāmācās būt no sirds lēnprātīgiem un pazemīgiem. Galīgajā norēķina dienā redzēsīm, ka visi šķēršļi, ko sastapām, visas grūtības un nepatīkšanas, kas bija jāizcieš, ir bijušas praktiskās nodarbības, kurās mums vajadzēja mācīties pielietot dzīvē kristieša pamatlikumus. Ja šos brīžus labi panes, tad veidojas Kristum līdzīgs raksturs, ar ko kristietis atšķiras no pasaules cilvēka.

Ja vēlamies būt cēli, skaidri, svēti un neaptraipīti Dieva bērni, mums jāsasniedz augsts standarts. Ja mēs pēc tā tiecamies, tad katrā ziņā mums jāļauj sevi apgriezt un apcirpt. Bet kā lai šī apciršana notiek bez sastapšanās ar grūtībām, bez šķēršļu pārvarēšanas, kur nekas neprasa pacietību un izturību? Šie pārbaudījumi paši par sevi, (345) iespējams, ir tikai tās mazākās svētības. Tie paredzēti, lai bruņotu mūsu apņēmību. Un mums tie jāizlieto kā Dieva darbarīki, lai iegūtu izšķirošas uzvaras pār sevi, nepieļaujot tiem mūs kavēt, nomākt un iznīcināt.

Raksturu noteikti pārbaudīs. Ja esam dzīvā Vīnakoka zari, tad mūsos atklāsies Kristus. Starp īgniem, neapmierinātiem un satrauktiem cilvēkiem mēs būsīm pacietīgi, laipni, visu panesoši. Dienu no dienas un gadu pēc gada mēs uzvarēsīm sevi un pieaugsim cēlā varonībā. Tas ir mums uzliktais pienākums, bet to nav iespējams izpildīt bez pastāvīgas Jēzus palīdzības, bez stingras izšķiršanās, nesvārstīgas mērķtiecības, nepārtrauktas modrības un nerimstošām lūgšanām. Katram ir jāizcīna personīga cīņa. Katram jāļauj sev ceļš cauri grūtībām un drosmi atņemošiem apstākļiem. Tie, kas atsakās no cīņas, zaudē spēku un uzvaras prieku. Nevienš, pat Dievs nespēj mūs ievest Debesīs, ja mēs no savas puses nepieliekam nepieciešamo piepūli. Mums savu dzīvi jāveido skaistu, jāatbrīvojas no nepatīkamajām rakstura īpašībām, kas neļauj līdzināties Jēzum. Kamēr Dievs strādā mūsos, radot gribu un spēku darīt Viņa paša labo prātu, arī mums jāstrādā saskaņā ar Viņu. Kristus reliģija pārveido sirdi. Tā pasaulīgi domājošu cilvēku pārvērš par tādu, kura domas tiecas uz Debesīm. Tās iespaidā savtīgs cilvēks kļūst nesavtīgs, tāpēc ka tāds ir Kristus raksturs. Negodīgais un viltīgais kļūst godīgs, viņa raksturs tā pārmainās, ka viņš labprāt vēlas darīt citiem to, ko pats no viņiem sagaida. Netīklais sāk dzīvot skaidru un tīru dzīvi. Viņš veido pareizus ieradumus, jo Kristus Evaņģēlijs ir kļuvis viņam par dzīvības smaržu mūžīgai dzīvei.

Tagad, kamēr vēl ir pārbaudes laiks, atsevišķiem cilvēkiem nepieklājas izteikt spriedumu par citiem, sevi uzskatot par paraugu. Mūsu paraugs ir Kristus, atdariniet Viņu, lieciet savas kājas Viņa pēdās. Jūs varat apliecināt ticību kādam mūsu patiesības punktam, bet, ja jūs šīs patiesības neīstenojat dzīvē, tad tas jums nedos nekādu labumu. Mēs nedrīkstam citus notiesāt, tas nav mūsu darbs, bet mums vajadzētu vienam otru mīlēt un vienam par otru lūgt. Redzot kādu novēršamies no patiesības, mēs varam (346) par to raudāt, kā Kristus savā laikā raudāja par Jeruzālemi. Nemsim vērā, ko mūsu Debesu Tēvs saka par maldošos cilvēku: "Ja arī kāds cilvēks ir pienākts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas

esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu, un lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekriti kārdināšanā." "Kas ir atgriezis grēcinieku no viņa maldu ceļa, izglābs tā dvēseli no nāves un aplās grēku pulku." Lūk, kāds liels misijas darbs! Cik daudz vairāk tas līdzinās Kristus darbam, nekā ja nabaga maldīgie mirstīgie cilvēki apsūdz un notiesā tos, kas nedara tieši tā, kā viņi grib. Atcerēsieties, ka Jēzus pazīst mūs katru atsevišķi un Viņu aizkustina mūsu vājības. Viņš zina katra sava radījuma vajadzības un lasa katra sirds apslēptās un neizteiktās bēdas. Ja vienam no vismazākajiem, par kuriem Viņš miris, dara pāri, tad Viņš to redz, un vainīgajam vajadzēs par to atbildēt. Jēzus ir Labais Gans, kas rūpējas par savu bezspēcīgo, slimo, maldošos avi. Viņš tās visas zina saukt vārdā. Katra jēra un avs ciešanas Viņa ganāmpulkā izraisa Viņa sirdi līdzjūtīgu mīlestību, un to palīdzības saucieni sasniedz Viņa ausis. Uz vienu no lielākajiem Israēla ganu grēkiem pravietis vērs uzmanību šādiem vārdiem: "Vājās jūs nekojpat un nespēcināt, slimās nedziedināt, ievainotās nepārsienat, izklīdušās nesadzenat kopā, pazudušās nemeklējat, bet ar tām rīkojaties varmācīgi un nežēlīgi. Tā tās izklīda, tāpēc ka tām nebija gana, un izklīdušās tās kļuva plēsīgiem zvēriem par barību un pazuda. Manas avis maldās pa visiem kalniem un augstiem pakalniem, tās izklīdušās pa visu zemi, un neviens nerūpējas par tām un neuzmeklē tās."

Jēzus par katru cilvēku rūpējas tā, it kā bez viņa virs Zemes cita neviena nebūtu. Kā Dievība Viņš ar varenu spēku darbojas mūsu labā un kā mūsu Vecākais Brālis jūt līdzī visām mūsu bēdām. Debesu Majestāte neatrāvās no pagrimušās, grēcīgās cilvēces. Mums nav (347) tāds Augstais Priesteris, kas būtu tik augsts, tik tālu no mums, ka nevarētu mūs pamanīt vai mums līdzī just, bet kas visās lietās ir kārdināts līdzīgi mums, tomēr bez grēka būdams.

Cik ļoti no šī gara atšķiras vienaldzība un nicināšana, ar kādu daži izturējušies pret J un tiem, kas pakļāvušies viņa iespaidam. Ja vispār ir bijusi vajadzība pēc Dieva pārveidojošās žēlastības, tad tā ir vajadzīga šai draudzei. Tiesājot un nosodot brāli, viņi ir uzņēmušies darīt to, ko Dievs nekad tiem nav uzdevis. Cietsirdība, kritizēšana un nosodišanas gars, kas tiecas iznīcināt individualitāti un neatkarību, ir ieauts to kristiešu piedzīvojumos, no kuru sirds ir pazudusi Jēzus mīlestība. Steidzieties, brāļi, šīs lietas izmest no savas sirds, pirms Debesīs tiek pasludināts: "Kas netaisnību dara, tas lai joprojām netaisnību dara, un kas ir apgānīts, tas lai joprojām ir apgānīts, kas ir taisns, tas lai joprojām ir taisns, un kas ir svēts, tas lai joprojām ir svēts."

Savā kristīgajā dzīvē draudzes ietvaros jūs sastopaties ar daudziem sarežģījumiem, bet pārāk necentieties savus brāļus veidot. Ja redzat, ka tie neievēro Dieva prasības, nenosodiet; ja jūs izaicina, neatmaksājiet ar ļaunu. Ja saka kaut ko, kas jūs kaitina, tad palieciet klusu un sargiet savu dvēseli no gaušanās. Jūs citos redzat daudz ko tādu, kas jums liekas nepareizs, un tūdaļ vēlaties šīs nepareizības izlabot. Cenšoties pēc reformas, jūs iesākat darbu paši savā spēkā, un tas nav pareizais ceļš. Jums maldošā labā jādabojas ar Dieva Gara klusinātu sirdi, ļaujot Kungam strādāt caur jums kā starpniekiem. Savu nastu uzlieciet Jēzum. Jūs jūtat, ka Kungam jāiejaucas šajā lietā, kur sātans cenšas iegūt virsvaldību pār kādu dvēseli; tomēr viss, ko jūs spējat, jums jādara pazemībā un lēnprātībā, grūtākais darbs un sarežģītākie jautājumi jānodod Dieva rokās. Sekojiet norādījumiem Viņa Vārdā un iznākumu atstājiet Viņa pārziņā. Darījuši visu, ko spējat sava brāļa glābšanas labā, pārtrauciet bailoties un uztraukties, bet (348) mierīgi dodieties pie citiem neatliekamajiem pienākumiem, jo tā vairs tālāk nav jūsu, bet gan Dieva sfēra.

Necentieties nepacietībā pārcirst grūtību mezglus, tā padarot situāciju bezcerīgu. Lai Dievs atšķetinā samudzinātos pavedienus. Viņš ir pietiekoši gudrs, lai atrisinātu mūsu dzīves sarežģījumus. Viņš rīkojas meistarīgi un smalkjūtīgi. Mēs ne vienmēr spējam saprast Viņa plānus, tādēļ pacietīgi jāgaida, kamēr tie piepildās, tos nesabojājot un neizpostot. Viņš mums tos atklās sava paša noteiktajā laikā. Dzenieties pēc vienprātības, kopiet mīlestību un saskaņu ar Kristu visās lietās. Viņš ir vienprātības un spēka avots, bet jūs tomēr neesat meklējuši kristīgu vienprātību, lai sirdis varētu savienoties mīlestībā.

Jums ir darāms darbs kā draudzē, tā ārpus tās. "Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu." Mūsu nestie augļi ir vienīgā mēraukla, ar ko var pārbaudīt zara īsto būtību pasaules priekšā. Tas ir pierādījums, ka esam Kristus mācekļi. Ja mūsu darbs ir tāds, ka mēs kā dzīvā Vīnkoka zari nesam bagātīgus augļu ķekarus, tad mums pasaules priekšā ir paša Dieva dota pazišanas zīme, ka esam Viņa dēli un meitas. Mēs esam kā dzīvas vēstules, redzamas un lasāmas visiem cilvēkiem.

Es tomēr baidos, ka jūs neveiksiet darbu, kas jums jādara, lai izpirktu pagātni un kļūtu dzīvi, auglīgi zari. Ja jūsu rīcība būs tāda, kādu Dievs no jums gaida, tad draudzē ienāks Viņa svētība. Jūs vēl neesat bijuši pietiekoši pazemīgi, lai veiktu pilnīgu darbu pie sevis un saskaņotos ar Dieva Garu. Pazemošanās, nožēlas un satriekta gara vietā ir parādījušies sevis attaisnošana, izpatikšana sev un sevis aizstāvēšana. Jums vajadzētu novākt katru piedauzīšanās akmeni un darīt "taisnas takas savām kājām, lai tizlais nekluptu". Vēl nav par vēlu netaisnību izlabot, bet jūs nedrīkstat domāt, ka esat

veseli un ka ārsts jums nav vajadzīgs, jo jums nepieciešama palīdzība. Ja jūs iesiet pie Jēzus ar salauztu sirdi, Viņš jums palīdzēs un jūs svētīs, un jūs atkal drosmīgi un enerģiski atsāksiet Kunga darbu. Labākais pierādījums, ka esat Kristū, ir augļi, kurus jūs nesat. Ja nebūsiat ar viņu patiesi vienoti, tad jums dotā gaisma un priekšrocības jūs notiesās un pazudinās.

VĒRTĒJIET JUMS DOTO LAIKU

(349) Mīļais brāli J! Es esmu piecēlusies divpadsmitos naktī, lai rakstītu, jo jūtos ļoti nomākta. Man Tevis dēļ nav miera, jo zinu, ka pasaules vēstures noslēgums ir tuvu, un Tavas dzīves pārskats nav tāds, ar kādu Tev būtu patīkami sastapties tiesas dienā, kad katrs cilvēks saņems atbilstoši saviem darbiem.

Tu vari domāt, ka citi rīkojušies nepareizi, un es zinu tikpat labi kā Tu, ka draudzē nav parādīts Kristum līdzīgs gars. Bet vai tiesā tas Tev dos kādu labumu? Vai divas nepareizības kaut vienu dara pareizu? Ja viens, divi vai trīs cilvēki draudzē ir rīkojušies nepareizi, tas tomēr neizdzēsīs Tavu grēku, ne arī to attaisnos. Lai kāds arī nebūtu citu ietais ceļš, Tev ir pienākums savest kārtībā savu paša sirdi. Dievam pret Tevi ir prasības, kuras Tu nekādos apstākļos nedrīksti aizmirst vai atstāt neievērotas, jo Viņa acīs dārga ir katra dvēsele.

Mana sirds ilgojas pēc tiem, kas paklupuši uz neticības tumšajiem kalniem, un es vēlos tiem palīdzēt. Draudzē X ir labs materiāls, bet tās locekļi nav Svētā Gara pārveidoti un nav nostādīti tādā stāvoklī, lai viņu gaisma varētu spīdēt pasaulē. Daži, kam ir vislabākie motīvi un ļoti vērtīgas spējas, draudzes pārbaudījumu brīžos kļūst pilnīgi nederīgi, jo viņos nav mīlestības un žēlastības, kas tik bagātīgā mērā mājoja Kristus sirdī. Ja tie redz kādu kļūdāmies, tad tā vietā, lai viņam palīdzētu, tie no viņa atraujas. Tie ir noskaņoti izteikt nepatīkamus netiešus norādījumus un aizskart sāpīgās vietas, kad no visa tā varētu izvairīties. "Es" paceļ galvu un gūst virsroku, un tā viņi sagādā sāpes un modina sliktas jūtas. Lai arī cik tīri būtu viņu nodomi, tomēr pūles darīt labu, ja nav tieši kaitīgas, tad gandrīz vienmēr cieš neveiksmi, tāpēc ka viņos nav Kristus maiguma un līdzjūtības. Viņi varētu ļoti labi strādāt par ķi-rurģiem, bet ir gaužām slikti slimo kopēji. Tiem trūkst mīlestībā dzimušas smalkjūtības. Ja tā viņiem būtu, tad viņi prastu izvēlēties pareizus vārdus un rīkotos (350) pareizi īstajā vietā un īstajā laikā. Citiem var nebūt lielākas sirsnīgas vēlēšanās darīt labu, ne arī dziļākas ieinteresētības Dieva lietā, viņi var nebūt patiesāki un uzticīgāki, viņu līdzjūtība var nebūt dziļāka un mīlestība siltāka; tomēr sava maiguma un smalkjūtības dēļ tie maldošo atgriešanās ir daudz sekmīgāki.

Kungam patiktu, ja Viņa ļaudis būtu apdomīgāki, nekā tie ir tagad, daudz žēlsirdīgāki un savstarpēji izpalīdzīgāki. Kad sirdī mājos Kristus mīlestība, tad katrs būs iejūtīgs un uzmanīgs pret citu interesēm. Veikala darījumos brālis necentīsies iedzīvoties uz sava brāļa rēķina. Redzot brāli grūtos apstākļos, kad viņam nepieciešama palīdzība, otrs to neizmanto, prasot pārmērīgus procentus. Tie, kas grib sev gūt kādu labumu uz otra posta rēķina, pārliecinoši pierāda, ka tos nevada Kristus Evaņģēlija principi. Viņu rīcība Debesu grāmatās atzīmēta kā krāpšana un negodīgums, un, kur valda šādi pamatlikumi, tur sirdī nenāks Kunga svētības. Šādas personas drīzāk saņem lielā pretinieka zīmoģu nekā to, ko sniedz Dieva Gars. Bet tiem, kas beidzot iemantos Debesu valstību, jātiek dievišķās žēlastības pārveidotiem. Tiem jābūt skaidriem sirdī un dzīvē un līdzsvarotiem savā raksturā.

Es Tevi, mans brāli, redzu atrodamies lielās briesmās. Tu bagātību esi krājis virs zemes, un Tava sirds pieder mantai. Bet ar visiem līdzekļiem, ko Tu vari sakrāt, pat ja būtu daudzi miljoni, nepietiks, lai atpirktu Tavu dvēseli. Tāpēc nepaliec neticībā un savus grēkus nenožēlojis un neizjauc Dieva laipnos nodomus ar Tevi. Nespied Viņu negribot izstiept savu roku, lai izpostītu Tavu īpašumu vai liktu kādai nelaimei skart Tevi personīgi.

Ak, cik daudz ir tādu, kuru rīcība drīz noslēgsies tieši ar tādiem sodības piemeklējumiem! Dienu no dienas, nedēļu pēc nedēļas un gadu pēc gada tie dzīvo savām personīgajām, savtīgajām interesēm. Viņu ietekme un līdzekļi, kas sakrāti, pateicoties Dieva piešķirtajai prasmei un gudrībai, tiek izlietoti sev un savai ģimenei, nedomājot par laipno Labdari. (351) Nekam netiek ļauts atgriezties atpakaļ pie Devēja. Tiešām, viņi dzīvību un līdz ar to uzticētās spējas uzskata par savu īpašumu, un, ja arī atdod Dievam to daļu, ko Viņš ar pilnām tiesībām sev prasa, tad domā, ka jau tiem ir Radītājs kaut ko parādā. Beidzot šie neuzticīgie namturi būs izsmēluši Viņa pacietību, un Kungs pēkšņi iznīcinās visus to savtīgos plānus, rādot viņiem, ka sevis pagodināšanai krāto mantu Viņš var izkaisīt, un tiem nav spēka pretoties Viņa varai.

Brāli J, es Tevi šodien uzrunāju kā cietumnieku, kam ir cerība. Bet vai esi ievērojis, ka Tava saule jau pirms laba laika šķērsoja zenītu un tagad strauji slīd lejup? Ir pienācis vakars. Vai Tu nesaskati ēnu pagarināšanos? Tev ir atlicis pavisam maz laika darbam sevis, cilvēces un sava Meistara labā. Lai Tu

kādreiz varētu tikt ieskaitīts uzvarētājos, Tev savas dvēseles labā veicams sevišķs darbs. Kāds ir Tavas dzīves pārskats? Vai Jēzus par Tevi veltīgi aizlūdz? Varbūt Viņam būs Tevī jāviļas? Daži Tavi biedri, kas stāvēja Tev blakus, ir jau aizsaukti prom. Mūžība atklās, vai tie bijuši nabagi ticībā un nav sev nodrošinājuši mūžīgo dzīvību, vai arī viņi ir bijuši devīgi pret Dievu un kļuvuši "neizsakāmi lielās, mūžīgās un pastāvīgās godības" mantinieki. Vai Tu nevēlies ņemt vērā, ka Dieva lielā iecietība pret Tevi aicina Tavu dvēseli nožēlot grēkus un pazemoties Viņa priekšā?

Bez personīgās izglābšanās vēl ir arī citi svarīgi apsvērumi, kas prasa Tavu uzmanību. Tik vēlā laikā kā tagad, kad Tava saule gatavojas nogrimt aiz rietumu pakalniem, Tev vēl jādara liels darbs savu bērnu labā, jo Tu esi pieļāvis, ka viņu mīlestība uz pasauli tos attur no Dieva. Tev ir arī radi, kaimiņi un draugi, kas nav izglābti. Ja Tavs piemērs būtu saskanējis ar Tev doto gaismu, ja Tu būtu bijis tikpat čakls glābt šīs dvēseles, kā Tu centies sakrāt savu laicīgo mantu, ja Tu būtu izlietojis savus līdzekļus un ietekmi, savu gudrību un smalkjūtību, pūloties šos maldošos ļaudis sapulcēt Kristus ganāmpulkā; ja tāds (352) būtu bijis Tavas dzīves darbs, tad Tu būtu nodrošinājis dvēseļu pļauju un Dieva dienā bagātīgu algu. Tādā veidā Tu būtu uz pareizā pamata licis vērtīgu un neiznīcīgu materiālu, bet tā vietā Tu cēli no koka, no siena un salmiem, kas tiks iznīcināti, kad pārbaudīs katra cilvēka darbu, kāds tas ir.

Tava dzīve ir bijusi kļūda. Tu grēciniekiem esi bijis piedauzības akmens. Viņi par Tevi ir sacījuši: "Ja reliģija, kurai šis vīrs pievērsies, tiešām ir patiesa, kāpēc tad viņš tik ļoti tiecas pēc šīs pasaules? Kāpēc viņš savā izturēšanās veidā neparāda Kristus Garu?" Mans brāli, steidzies, kamēr uz visiem laikiem nav par vēlu no grēcinieku ceļa aizvākt šo piedauzības akmeni! Vai spēj ar prieku skatīties uz savu dzīvi un iespaidu, ko esi atstājis? Vai tagad tomēr pārdomāsi savus ceļus? Vai centīsies nostāties pareizās attiecībās ar Dievu? Es neticu, ka Tava sirds ir neietekmējama. Es zinu, ka Dieva mīlošā laipnība un maigā žēlastība ir brīnišķa. Tev ir dots īss pārbaudes laiks. Vai Tu to nekavējoties izmantosi, kamēr Jēzus ar savām asinīm vēl kalpo Tēva priekšā? Viņš žēlīgi ir saudzējis Tavu dzīvību, tomēr ir noticis tā kā ar neauglīgo vīges koku, uz kura gadu pēc gada neparādījās augļi, bet vienīgi lapas. Cik ilgi Tu turpināsi likt Meistaram vilties? Vai gribi piespiest Viņam sacīt: "Uz tevis lai nemūžam vairs augļi neaug!" vai: "Nocērt to, kam tas velti aizņem šo zemi!" Ak, negaidi, kamēr Kungs izstiepj savu roku pret Tevi un izkaisa Tavus sakrātos īpašumus! Atceries, ka uz nāves gultas visa Tava bagātība nevienu mirkli Tev neļaus justies drošam un mierīgam.

Es Tevi nopietni aicinu apsvērt savu vajadzību un tūlīt atgriezties pie Kunga. Es Tevi lūdzu — liec ienaidniekam vilties. Salauz viņa nežēlīgo varu pār sevi. Centies vēl atlikušajā laikā dzīvot tā, lai Debesīs par to būtu pārskats, kas pilnīgi atšķirtos no iepriekšējā, tāds, par kuru Tev nebūtu jākaunas, kad atvērs grāmatas un Sogis pasludinās spriedumu tiem, kas nevēlīgi izturējušies pret šo lielo glābšanas darbu. (353)

Pāvils pamudina savus brāļus Efezā izpirkt laiku, tāpēc ka dienas ir ļaunas. Šis aicinājums ir ļoti derīgs Tev. Vienā nozīmē laiku izpirkt ir neiespējami, jo, kas reiz ir pagājis, tas ir pagājis uz visiem laikiem. Bet Tu tieci aicināts uz reformu, būt tikpat dedzīgam labos darbos, cik nevērīgs Tu esi bijis pret savu pienākumu. Apgriezies pilnīgi pretējā virzienā. Esi divreiz čaklāks, rūpējoties par savu aicinājumu un izredzēšanas drošību. Turi Dieva baušļus un dzīvo, un sargā Viņa likumus kā savu acuraugu. Līdz pēdējai iespējai izmanto katru acumirkli, rūpējoties par savām mūžīgajām interesēm un strādājot ap tevi esošo dvēseļu glābšanas labā. Jo, to darot, Tu izglābsi pats sevi un tos, kurus lielākā vai mazākā mērā pārvalda Tavs piemērs. Tie ir motīvi, kurus vajadzētu pienācīgi pārdomāt.

Pamosties, pamosties! Tev ir darāms darbs. Tava saule strauji steidzas norietēt. Tavi spēki kļūst arvien vājāki, bet viss, kas Tu esi, katra Tava spēju kripatiņa pieder Dievam, un to vajadzētu dedzīgi un nesavtīgi izlietot, kalpojot Viņam. Strādā, kamēr vēl pie debesīm redzama saule, jo "nāk nakts, kad neviens nevar strādāt".

Nāc, mans brāli, nāc, nāc tieši tāds, kāds Tu esi — grēcīgs un aptraipīts! Uzliec savu noziegumu nastu Jēzum un ticībā pieprasi Viņa nopelnu! Nāc tūlīt, kamēr vēl var saņemt žēlastību! Nāc un izsūdzi savus grēkus! Nāc ar satriektu dvēseli, un Dievs Tev bagātīgi piedos! Neuzdrošinies nonieci-nāt vēl kādu izdevību. Ieklausies žēlastības balsī, kas tagad Tevī neatlaidīgi lūdz uzcelties no miroņiem, lai Kristus varētu Tevi apgaismot! Katrs mirklis pašreiz šķiet tieši saistīts ar likteni, tāpēc neļauj savam lepnumam un neticībai joprojām likt Tev noraidīt piedāvāto žēlastību. Ja Tu ņemsi vērā, tad tiks glābts, bet, ja neņemsi vērā — tiks atstāts vaimanājam: "Pļauja ir pagājusi, augļu laiks pagalam, bet mēs neesam atpestīti!" Dzīvo dziļā pazemībā Dieva priekšā! No šīs stundas saņemies piederēt Kungam, darot visu savu pienākumu un pilnīgi uzticoties lielajai izpiršanas maksai. Dari to, un Tev ne no kā nebūs jābaidās. Tavas dzīves ceļš atlikušajos posmos būs mierīgs un laimīgs, un Tu sev nodrošināsi dzīvi, (354) kas turpināsies tik ilgi, cik ilgi dzīvo Dievs.

Es to esmu rakstījis, jūtot, ka to darīt mani skubina Dieva Gars, un tāpēc, ka esmu dziļi ieinteresēts Tavā liktenī. Neļauj ne mirkli savām jūtām sacelties pret mani, jo mani ietekmējusi mīlestība uz Tavu dvēseli. Mums ir bijis daudz dārgu brīžu, kad kopīgi lūdzām Dievu un mūsu sirdis iepriecināja Viņa jaukā svētība. Vai šie brīži ir aizgājuši uz visiem laikiem? Iespējams, ka šajā dzīvē mēs vairs nekad nesatiksīties, bet vai mēs nesatiksīties tad, kad atpirktie tiks sapulcēti ap lielo balto Troni?

VĪNA UN RAUDZĒTAS ĀBOLU SULAS RAŽOŠANA

Mīļie brāļi un māsas X draudzē! Man ir rādīts, ka jūs kā draudze nepieaugat žēlastībā un patiesības atziņā. Nav tādas svētīšanās Dievam, tādas nodošanās Viņa darbam un tādu nesavtīgu pūļu Viņa lietas uzcelšanas labā, kas jūs darītu par plaukstošu un veselīgu draudzi. Jūs nepadodaties cits citam. Jūsu vidū ir pārāk daudz tādu, kas patur savus uzskatus un cenšas īstenot savus savtīgos plānus, un to skaitā ir daži, kas draudzē ieņem ievērojamus amatus.

Brālis K nav spraudis sev par mērķi pagodināt vienīgi Dievu. Viņš uz lietām neskatās no pareiza redzes viedokļa. Viņš ir uzklusījis sātana priekšlikumus un ļāvies pamācīties no sava paša nesvētotā sprieduma, pieķeroties katram vārdam, ko iespējams pielietot savas nepareizās rīcības attaisnošanai. Viņš ir sevi piekrāpis; viņš neredz, ka pats sevi atšķir no Dieva Gara. Nostājoties uz šī ceļa, viņš nezināja, kādas briesmas uz tā draud, un nesaprata, kur tas aizvedīs. Visi, kas pa to iet, darītu labi, ja nekavējoties no tā nogrieztos un sāktu staigāt pa pilnīgi drošu ceļu.

Mēs dzīvojam negausības gadsimtā, un vīna dzērāju kāres apmierināšana ēdnīcās ir pret Dieva gribu. Jūs līdz ar citiem (355) iesaistījāties šajā pasākumā, tāpēc ka nesekojāt gaismai. Ja jūs atrastos gaismā, tad nebūtu to darījuši un nevarētu to darīt. Ja jūs savu nodarbošanos pilnīgi neizmainīsit, tad ikviens no jums, kas piedalās šajā darbā, tiks pakļauts Dieva nosodījumam. Jums jāsaprot lietas nopietnība. Jums jārikojas nevilcinoties, lai jūsu dvēseles nebūtu nosodāmas.

Daži no jums parādījuši brīnišķīgu dedzību, vērsoties pret sarkanās lentes klubiem. Tik tālu, cik jūs ietekmēja vēlēšanās nosodīt šajās sabiedrībās esošo ļaunumu, jūs rikojāties pareizi; bet, izturoties tā, it kā būtu noziegums vispār kaut ko runāt viņu labā vai parādīt vismazāko labvēlību, jūs nonācāt ga-lējībās. Jums visās lietās vajadzētu rīkoties saskaņā ar savu ticību. Jūs ienīdāt tieši pašu vārdu "sarkanās lentes klubs", un tas vairs neatgādina Kristus Garu, jūsu rūgtums un skarbums nav palīdzējis ne jums, ne kādam citam.

Jūs esat ņēmuši mūsu ļaudīm dotās Liecības, kas brīdina no iesaistīšanās atturības biedrībās, lai nekaitētu viņu garīgajām interesēm, un sagrozot jūs ar tām esat apspieduši un apgrūtinājuši dvēseles. Ar tādu izturēšanos pret doto gaismu jūs esat apkaunojuši manu darbu. Tā rīkoties nebija ne mazākās nepieciešamības, un dažiem no jums kaut kas jādara, lai šo lietu tagad labotu. Jūs vēlaties citiem izgatavot dzelzs gultu, un, ja viņi ir par īsiem, tad vēlaties tos izstiept, bet ja par gariem, tad apgriezti. "Netiesājiet, lai jūs netiktu tiesāti!"

Nepārprotami nostājoties pret aktīvu līdzdalību atturības biedrību darbā, jūs joprojām varējāt atstāt uz citiem labu iespaidu, ja vien būtu rīkojušies apzinīgāk, atbilstoši svētajai ticībai, kuru apliecināt; bet, iesaistoties šajā ābolu vīna ražošanā, jūs savam iespaidam esat pat ļoti kaitējuši un, kas visļauņāk, esat apkaunojuši patiesību, un ievainotas ir jūsu pašu dvēseles. Starp sevi un sātības jautājumu jūs esat uzcēluši nožogojumu. Jūsu rīcība neticīgi ierosinājusi apšaubīt jūsu pamatlikumus. Jūs nestaigājat taisnus ceļus, (356) tā ka tizlais ir kļūpīgs un pie jums piedauzījies, lai aizietu bojā.

Es nevaru saprast, kā, ņemot vērā Dieva Likuma gaismu, kristieši var apzinīgi iesaistīties apiņu vākšanā vai vīna un raudzētas ābolu sulas ražošanā tirgus vajadzībām. Visu to labi var izlietot cilvēkiem par svētību, toties, nepareizi izlietotas, šīs preces būs par iemeslu kārdināšanai un lāstam. Ābolu sulu un vīnogas var konservēt svaigā veidā un ilgi uzglabāt, un neraudzētas sulas lietošana neaptumšos prātu. Bet tie, kas no āboliem ražo sulu tirgum, nerūpējas par augļu kvalitāti, daudzos gadījumos sulu spiežot no puvošiem augļiem, nemaz nedomājot, ka iepuvis ābols ir indīgs, bet šādi izgatavotu vīnu vēl nosauc par retu gardumu. Tomēr šajā "patīkamajā dzērienā" mikroskops atklāj patiesību, ka cilvēka kuņģim nederīgs tas ir pat tad, ja to lietotu svaigā veidā tūlīt pēc izspiešanas. Protams, ja tā ir vārīta un atbrīvota no piejaukumiem, tad tās lietošana vairs nav tik ļoti nosodāma.

Es bieži esmu dzirdējusi cilvēkus sakām: "Ak, tā ir tikai salda ābolu sula; tā ir pilnīgi nekaitīga un pat veselīga." Jā, dažas dienas šī ābolu sula ir salda. Bet tad sākas rūgšanas process, un radusies asā smarža un garša daudzu mēlei kļūst arvien pieņemamāka, un saldvīna vai sidra cienītājs ir kūtīrs atzīt, ka viņa iemīļotais dzēriens tomēr kļuvis stiprs un skābs. Vīns un raudzēta ābolu sula var cilvēku apreibināt tieši tāpat, kā pārējie stiprie dzērieni. Viskaitīgāko apreibināšanos panāk tieši ar tā

saucamajiem vieglajiem dzērieniem. Kaislības pieņem samaitātības formu, ietekme uz raksturu ir negatīvāka, un radušos ieradumu grūtāk pārvarēt. Dažos raudzētā sula un vīns pamodina kāri pēc stiprākiem dzērieniem, un daudzos gadījumos tie, kas kļuvuši hroniski dzērāji, tieši tādā veidā ir likuši pamatu šim jaunajam paradumam. Ja mājās ir vīns vai raudzēta ābolu sula, atsevišķām personām vairs nav drošības. Viņi ir mantojuši noslieci uz stimulantiem, un sātans pastāvīgi velk uz šo pusi. Ja viņi padodas sātana kārdinājumiem, tad vairs neapstājas; iekāre pieprasa (357) apmierinājumu, kas tiek atļauts viņiem par pazušanu. Smadzenes tiek paralizētas un aptumšotas, prāts vairs nespēj noturēt grožus savās rokās, bet tie brīvi karājas uz iekāres kakla. Vīna un raudzētās ābolu sulas dzeršanas tieksmei seko izvirtība, laulības pārkāpšana un gandrīz jebkura veida netikumība. Reliģijas apliecinātājs, kas mīl šos uzbudinātājus un pie tiem pierod, nevar pieaugt žēlastībā. Viņš kļūst brutāls un juteklisks, viņa prātu un augstākos spēkus sāk pārvaldīt dzīvnieciskas kaislības, bet labās īpašības paliek neizkoptas.

Mērena iedzeršana ir skola, kurā cilvēks sagatavojas dzērāja karjerai. Sātans pakāpeniski aizved cilvēkus prom no sātības cietokšņa. Šis "nekaitīgais" vīns un raudzētā ābolu sula tik viltīgā veidā izmaina garšu, ka uz dzērāju platā ceļa var nostāties pavisam nemanot. Arvien vairāk izkopjot kāri pēc uzbudinošiem līdzekļiem, traucējumus sāk izjust nervu sistēma. Sātans prātu uztur nemierīgā stāvoklī, un nabaga upuris, iedomādamies, ka ir pilnīgi drošs, iet tālāk un tālāk, līdz tiek salauzts katrs šķērslis un ziedots katrs pamatlikums. Izgaist labākā apņemšanās, un mūžīgās intereses vairs nav tik pietiekoši stipras, lai sabojāto apetīti pakļautu prāta kontrolei.

Daži nekad nav īsti piedzērušies, bet vienmēr atrodas raudzētas ābolu sulas vai vīna iespaidā. Viņi ir drudzaini, nenosvērti, ne īsti piedzērušies, tomēr tikpat bēdīgā stāvoklī, jo visi cēlie gara spēki tik un tā ir sabojāti. Tiem, kas ieradusi lietot skābo ābolu vīnu, pastiprinās iespēja saslimt ar dažādām slimībām, piemēram, tūsku, aknu darbības traucējumiem, nervu iekaisumiem, kam seko locekļu trīcēšana un asins sastrēgumi galvā. Dzerot ābolu vīnu, daudzi sevi pakļauj neizārstējamām slimībām. Daži mirst no tuberkulozes vai krit par upuri triekai, un tas viss pateicoties tikai šim cēlonim. Citi, savukārt, cieš no gremošanas traucējumiem. Novājināta tiek katra dzīvības funkcija, un ārsti viņiem saka, ka tā ir aknu vaina, kamēr, ja viņi pārtrauktu sakarus ar sidra mucu un nekad vairs tos neatjaunotu, jaunprātīgi izlietotie dzīvības spēki atkal atjaunotos.

Ābolu vīna dzeršana vada uz stiprāku dzērienu lietošanu. (358) Kuņģis zaudē savu dabīgo enerģiju, un, lai ierosinātu tā darbību, vajadzīgs kaut kas stiprāks. Reiz mēs ar vīru devāmies ceļā. Bijām spiesti vairākas stundas gaidīt vilcienu. Uzturoties dzelzceļa pietātnē, ar to saistītajā restorānā ienāca kāds fermeris ar sarkanu un uztūkušu seju un skaļā un rupjā balsī jautāja: "Vai jums ir pirmās šķiras degvīns?" Viņam atbildēja apstiprinoši un pasniedza pusglāzi šī dzēriena. Pēc tam viņš vēl pasūtīja krietnu porciju melno piparu. Kad tirgotājs viņam jautāja, ko viņš ar tādu maisījumu darīs, šis fermeris atbildēja: "Man šķiet, ka tas man palīdzēs!" un, pielicis glāzi pie lūpām, kāri izdzēra šo dedzinošo maisījumu. Šis vīrs bija lietojis uzbudinošus dzērienus, līdz kuņģa trauslo gļotādu padarījis pilnīgi nejutīgu.

Daudzi, lasot šos vārdus, smiesies par brīdinājumu sargāties no briesmām. Viņi sacīs, ka mazliet vīna vai raudzētas ābolu sulas, ko tie lieto, noteikti nevar kaitēt. Sātans tādus jau ir iezīmējis par savu laupījumu un vada tos soli pa solim, tiem nemaz nejutot, līdz ieradums un iekāres važas būs kļuvušas tik stipras, ka tās vairs nevarēs pārraut. Mēs labi redzam, kāda vara pār cilvēkiem ir kārei pēc stipriem dzērieniem; redzam daudz cilvēku no dažādām profesijām, ieskaitot ļoti atbildīgās vietās esošus, talantīgus un ar stipru nervu sistēmu un labi attīstītu prātu apveltītus, upurējam visu, lai tikai apmierinātu šo iekāri, līdz tie pagrimst līdz dzīvnieku līmenim. Ļoti daudzos gadījumos viņu lejupvedošais ceļš iesākas ar vīna vai raudzētas ābolu sulas lietošanu.

Kad saprātīgi vīri un sievas, kas saucas kristieši, aizbildinās ar to, ka vīna un ābolu sulas ražošana tirgum neesot nekas jauns, jo neraudzētā veidā tas neapreibina, tad mana sirds skumst. Es zinu, ka šim jautājumam ir vēl otra puse, kuru viņi atsakās apskatīt, jo savtīgums ir aizvēris acis uz to briesmīgo jaunumu, kas var sekot šo uzbudinošo līdzekļu lietošanai. Es nesaprotu, kā mani brāļi var atturēties no visa, "kas liekas jauns", tik plaši iesaistoties (359) apiņu novākšanā, ja nav noslēpums, kādam nolūkam tos izlieto. Arī tie, kas palīdz izgatavot dzērienus, kuri ierosina un stiprina kāri pēc stiprākiem uzbudinošiem līdzekļiem, saņems saviem darbiem atbilstošu algu. Viņi ir Dieva baušļu pārkāpēji un tiks sodīti par grēkiem, kurus paši dara, un par noziegumiem, uz kuriem ierosinājuši citus, noliekot viņu ceļā kārdinājumu.

Visiem, kas atklāti paziņo, ka tic šim laikam dotajai patiesībai un ir reformatori, jārikojas saskaņā ar savu ticību. Ja kāds, kura vārds ir draudzes grāmatā, ražo tirgum vīnu vai raudzētu ābolu sulu, tad viņu vajadzētu uzticīgi pamācīt, bet, ja tas turpina iesākt ceļu, tad draudzei viņu vajadzētu norāt, izsakot tam neuzticību. Tie, kas nav ar mieru atteikties no šī pasākuma, nav cienīgi atrasties starp

Dieva ļaudīm. Mums jābūt Kristus sekotājiem, ar sirdi un iespaidu nostājoties pret jebkuru ļaunu iespaidu. Kā mēs jutīsimies tanī dienā, kad izliesies Dieva sodības un būs jāsastopas ar cilvēkiem, kuri mūsu iespaidā kļuvuši dzērāji? Mēs dzīvojam īstajā Salīdzināšanas dienā, un Dievs drīz izskatīs mūsu lietu. Kā mēs pastāvēsim Debesu tiesā, ja mūsu rīcība ir pamudinājusi citus lietot šos uzbudinošos līdzekļus, kas samaitā prātu un postoši ietekmē cilvēku labās īpašības, skaidrību un mīlestību uz Dievu?

Rakstu mācītājs Kristus jautāja: "Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgu dzīvību?" Un Jēzus viņam atbildēja: "Kā stāv bauslībā rakstīts? Kā tu tur lasi?" Tad rakstu mācītājs sacīja: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu." Tad Kristus viņam sacīja: "Tu pareizi esi atbildējis. Dari to un tu dzīvos!" Mūžīgā dzīvība ir balva, kuras dēļ ir vērts atdot visu, un Kristus saka, kā to varam iegūt. Viņš mums norāda uz rakstīto, jautādams: "Kā tu lasi?" Ceļš ir skaidri parādīts, proti: vajag mīlēt Dievu pāri par visu un savu tuvāko kā sevi pašu. Bet, ja mēs tuvāko mīlam kā sevi pašu, tad mēs tam nepārdosim neko, kas viņam varētu būt par slazdu.

Mīlēt Dievu un cilvēkus ir kristiešu tiešais pienākums. (360) Uz tādu cilvēku sirds galdiņiem ir rakstīta mīlestības bauslība, un tajos mājo Kristus Gars, un viņu raksturs atklājas labos darbos. Jēzus kļuva nabags, lai mēs caur Viņa nabadzību kļūtu bagāti. Kādus upurus mēs esam gatavi pienest Viņa dēļ? Vai mūsu sirdī ir iekļauta Viņa mīlestība? Vai mīlam savu tuvāko tāpat, kā Kristus to darīja? Ja mūsos ir šī mīlestība, tad tā liks mums būt ļoti uzmanīgiem ar saviem vārdiem un darbiem, lai mūsu iespaids kaut kādā veidā nebūtu par iemeslu kāda kārdināšanai, kuram maz morālā spēka. Nenosodīsim vājo un cietošo, kā to pastāvīgi darīja farizeji, bet gan centīsimies no brāļa ceļa novākt katru piedauzības akmeni, lai pat tizlais nevarētu nomaldīties.

Kā tauta mēs saucamies par reformatoriem, gaismas nesējiem, uzticīgiem sargiem, kas Dievam kalpo, apsargājot katru ceļu, pa kuru sātans varētu ienākt ar savām kārdināšanām, lai samaitātu prātu. Mūsu piemēram un iespaidam jābūt spēkam reformas pusē. Mums jāatturas no jebkuras rīcības, kas notruli-na sirdsapziņu vai atbalsta kārdināšanas. Mēs nedrīkstam atvērt nevienas durvis, pa kurām sātans varētu rast pieeju kādas Dieva līdzībā veidotas cilvēcīgas būtnes prātam. Ja visi modri un uzticīgi sargātu pašas mazākās spraugas, ko rada tā saucamā nekaitīgo vīnu un raudzētās ābolu sulas mērenā lietošana, tad tiktu slēgts lielceļš, kas ved uz pastāvīgu dzeršanu. Katrai sabiedrībai ir vajadzīga stingra apņemšanās un griba neizskart, nebaudīt un neņemt rokā, tad sātības reforma būs stipra, pilnīga un ilgstoša.

Mīlestība uz naudu spiedīs cilvēkus aptraipīt savu sirdsapziņu. Varbūt tieši šo naudu ienes Kunga mantu namā, bet Viņš tādu upuri nepieņems, jo tas Viņu apvaino. Tas ir iegūts, pārkāpjot Viņa likumu, kas prasa cilvēkam mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu. Pārkāpējs nevar attaisnoties, sakot, ka tad, ja viņš nebūtu gatavojis vīnu vai raudzētu ābolu sulu, to būtu darījis kāds cits, un viņa tuvākais tāpat būtu varējis kļūt par dzērāju. Vai tāpēc, ka daži liek pudeli pie savu tuvāko lūpām, arī kristieši uzdrošināsies savas drēbes aptraipīt (361) ar dvēseļu asinīm, tā pelnot sev lāstu, kas pasludināts pār tiem, kas šo kārdinājumu liek maldozo cilvēku ceļā? Jēzus savus sekotājus aicina stāties zem Viņa karoga un palīdzēt iznīcināt velna darbus.

Pasaules Pestītājs, kas labi pazīst sabiedrības stāvokli pēdējās dienās, ēšanu un dzeršanu uzrāda kā grēkus, kas notiesā šo laikmetu. Viņš saka mums, ka, tāpat kā bija Noas dienās, būs arī tad, kad parādīsies Cilvēka Dēls, proti, "tie ēda, dzēra un priecājās, un devās laulībā līdz tai dienai, kad Noa iegāja šķirstā un grēku plūdi nāca un visus noslīcināja". Tieši tāds pats stāvoklis būs pēdējās dienās, un tie, kas tic šiem brīdinājumiem, būs cik vien iespējams piesardzīgi, lai savas rīcības rezultātā netiktu notiesāti.

Brāļi, skatīsimies uz šo jautājumu Rakstu gaismā un atstāsim neapstrīdamu iespaidu par labu sātībai visās lietās. Āboli un vīnogas ir Dieva dāvanas, ko var teicami izlietot kā veselīgu uzturlīdzekli, vai arī padarīt kaitīgu un lietošanai nederīgu. Cilvēku grēcīgo ieradumu dēļ Dievs jau pieļauj sa-mazināties vīnogu un ābolu ražai. Mēs pasaules priekšā stāvam kā reformatori, tāpēc nedosim neticīgajiem iemeslu nopelt ticību. Kristus sacīja: "Jūs esat sāls un pasaules gaisma." Tādēļ rādīsim, ka mūsu sirdi un apziņu pārveidojusi dievišķā žēlastība, ka mūsu dzīvi pārvalda Dieva bauslības skaidrie likumi, pat ja tie prasa upurēt laicīgās intereses.

LAULĪBAS AR NETICĪGAJIEM

Mīļā māsa L! Es uzzināju, ka Tu esi nodomājusi salaulāties ar cilvēku, kas reliģiskajā ticībā nav ar Tevi vienots. Es baidos, ka Tu šo svarīgo jautājumu neesi rūpīgi apsvērusi. Pirms sper šo soli, kas (362) ietekmēs visu Tavu dzīvi, es Tevi ļoti lūdzu to pamatīgi un ar lūgšanām pārdomāt. Vai šis

jaunās attiecības būs patiesas laimes avots? Vai tās Tev palīdzēs dzīvot kristīgi? Vai tās būs patīkamas Dievam un vai Tavs piemērs būs tāds, kam citi varēs droši sekot?

Katrai sievietei, pirms tā savu roku dod laulībā, vajadzētu jautāt, vai tas, ar kuru viņa nodomājusi saistīt savu likteni, ir cienijams cilvēks. Kāda ir bijusi viņa pagātne un vai viņa dzīve ir skaidra? Vai mīlestība, ko viņš apliecina, ir cēla un augsta savā raksturā, vai arī tā ir vienīgi jutekliska aizraušanās? Vai viņam ir rakstura īpašības, kas sievu darīs laimīgu? Vai viņa pieķeršanās sniegs tai patiesu mieru un prieku? Vai tā varēs saglabāt savu individualitāti, vai arī tai vajadzēs savu spriedumu un sirdsapziņu pakļaut vīra kontrolei? Viņa kā Kristus mācekle nepieder sev, tā ir dārgi atpirkta. Vai viņa spēš pāri yīsam godāt Pestītāja prasības? Vai miesa un dvēsele, domas un mērķi tiks saglabāti tīri un svēti? Šiem jautājumiem ir vitāli svarīga nozīme katras sievietes labklājībā, kas uzņemas laulības attiecības.

Mājās vajadzīga reliģija. Vienīgi tā spēj pasargāt no smagās netaisnības, kas tik bieži sarūgtina laulības dzīvi. Vienīgi tur, kur valda Kristus, var būt dziļa, patiesa un nesavtīga mīlestība. Tad dvēsele būs savienota ar dvēseli un divas dzīves sakļausies kopā savstarpējā saskaņā. Dieva eņģeļi būs viesi viņu namā un to svētā sardze svētīs laulības guļamistabu. Zemiska juteklība no tās tiks izraidīta. Domas virzīsies augšā pie Dieva, kur pacelsies viņu sirds karstākās ilgas.

Sirds alkst pēc cilvēcīgās mīlestības, tomēr šī mīlestība nav tik stipra, tik tīra un tik vērtīga, lai aizvietotu Jēzus mīlestību. Vienīgi savā Glābējā sieva var rast sev gudrību, spēku un žēlastību, lai stātos pretī dzīves rūpēm, atbildībām un bēdām. Viņai to vajadzētu darīt par savu stiprumu un padomdevēju. Sieviete, pirms viņa sevi atdod kādam zemes draugam, jānododas Kristum, neielaižoties nekādās attiecībās, kas runā pretī savienībai ar Viņu. Tiem, kas vēlas atrast patiesu laimi, (363) vajadzīga Debesu svētība pār visu, kas viņiem pieder un ko viņi dara. Nepaklausība Dievam ir iemesls, kāpēc tik daudzas sirdis un mājas pilda posts un bēdas. Mana māsa, ja Tu vēlies māju, kurā nav tumšu ēnu, tad nesaisties ar cilvēku, kas ir Dieva ienaidnieks.

Sagaidot, ka ar šiem vārdiem vajadzēs sastapties Dieva tiesā, es Tevi lūdzu apsvērt šoli, kuru esi nodomājusi spert. Jautā sev: "Vai neticīgais vīrs nenovērsīs manas domas no Jēzus? Viņš taču vairāk mīl izpriecas nekā Dievu, un vai viņš pamazām neliks arī man baudīt to, ko bauda pats?" Ceļš uz mūžīgo dzīvi ir nelīdzens un stāvs. Neuzņemies nekādu papildus slodzi, kas var kavēt Tavu virzīšanos uz priekšu. Tev ir pārāk maz garīgā spēka, tādēļ Tev vajadzīga palīdzība, nevis kavēkļi.

Kristus senatnē pavēlēja Israēlam nesavienoties ar apkārtnē esošajām elkiem kalpojošām tautām. Viņš sacīja: "Nesaradojies ar tām: savas meitas nedod viņu dēliem, un viņu meitas neņem saviem dēliem..." Arī iemesls tika norādīts. Paredzot tādas vienošanās sekas, bezgalīgā Gudrība paskaidroja: "Jo tā novērsīs tavus dēlus, ka tie nestaigā Man pakal, bet ka tie citiem dieviem kalpo, un Kunga bardzība pret tevi iedegsies un jūs izdeldēs piepeši... Jo tu esi svēta tauta Kungam, savam Dievam, tevī Kungs, tavs Dievs, ir izredzējis, ka tu Viņam piederi no visām tautām, kas virs Zemes... Tad nu tev būs zināt, ka Kungs, tavs Dievs, ir uzticīgs Dievs, kas derību un žēlastību tur līdz tūkstošam augumam tiem, kas Viņu mīlo un Viņa baušļus tur, bet atmaksā tiem, kas Viņu ienīst tieši acīs. Viņš nekavēsies tam, kas Viņu ienīst, samaksāt viņam tieši acīs."

Jaunajā Derībā atrodas līdzīgi aizliegumi kristiešiem doties laulībā ar neticīgajiem. Apustulis Pāvils savā Pirmajā vēstulē korintiešiem paskaidro, ka "sieva ir saistīta, kamēr viņas vīrs dzīvo. Bet, ja vīrs ir miris, tad viņa ir brīva un var apprecēties, ar ko vēlas, (364) bet tikai turoties pie Tā Kunga". Un Otrajā vēstulē korintiešiem viņš raksta: "Nevelciet svešu jūgu kopā ar neticīgiem. Jo kāda daļa ir taisnībai ar netaisnību? Kas ir gaismai kopējs ar tumsību? Kā Kristus savienojams ar Beliaru, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? Kas kopējs ir Dieva namam ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis. Tāpēc aizeita no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka Tas Kungs, un neaiztieciet neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemšu. Tad Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsit Man par dēliem un meitām, saka Tas Kungs, Visuvaldītājs."

Mana māsa, vai Tu uzdrošies neievērot visus šos skaidros un pozitīvos norādījumus? Kā Tu, būdama Dieva bērns, Kristus valsts pavalstnieks, kas atpirkts ar Viņa asinīm, vari savienoties ar cilvēku, kas neatzīst Viņa prasības un kuru nevada Viņa Gars? Pavēles, ko es Tev citēju, nav cilvēku, bet tās ir no Dieva Vārda. Ja arī Tavs izvēlētais dzīves draugs būtu citādi cienijams cilvēks, tomēr viņš nav pieņēmis šim laikam doto patiesību, viņš ir neticīgais, un Debesis Tev aizliedz ar viņu savienoties. Tu nevari, neapdraudot savu dvēseli, atstāt neievērotu šo dievišķo priekšrakstu.

Es gribu Tevi brīdināt par draudošajām briesmām, kamēr nav par vēlu. Tu uzklausi glaimojošus, patīkamus vārdus un domā, ka viss būs labi, bet Tu neņem vērā motīvus, kas pamudina uz šim

skaistajām runām. Tu nevari saskatīt sirdī apslēptos ļaunuma dziļumus, Tu nevari redzēt aizkulises un ieraudzīt slazdus, ko sātans izlicis Tavai dvēselei. Viņš Tevi vēlas vadīt uz tādu ceļu, kur Tu būtu viegli pieejama pret tevi vērstajām kārdinājuma bultām. Neizrādi viņam ne vismazāko pretimnākšanu. Kamēr Dievs ietekmē savu kalpu prātu, sātans savukārt strādā caur nepaklausības bērniem. Kristum ar Beliaru nav nekas kopīgs. Starp viņiem saskaņa nav iespējama. Saistīties ar neticīgo nozīmē (365) nostāties uz sātana ieņemtās zemes. Tu apbēdini Dieva Garu un zaudē tiesības uz Viņa apsardzību. Vai Tu vari pieļaut, ka, cīnoties par mūžīgo dzīvību, pret Tevi vērsīsies tik briesmīgs grēks?

Tu vari sacīt, ka esi devusi solījumu un kā lai to tagad atsauc? Bet es saku, ja esi devusi solījumu, kas ir pret Rakstiem, tad katrā ziņā to nekavējoties atsauc un pazemojies Dieva priekšā un nožēlo aizraušanos, kas Tevi ierosinājusi dot tik pārsteidzīgu solījumu. Daudz labāk ir, bīstoties Dievu, tādu solījumu atsaukt, nekā to turēt un tādā veidā darīt kaunu savam Radītājam.

Atceries, ka Tev ir Debesis, kas jāiegūst, kā arī atvērts ceļš uz pazušanu, no kā jāizvairās. Ko Dievs saka, to Viņš arī domā. Kad mūsu pirmvecākiem aizliedza ēst laba un ļauna atzišanas koka augļus, tad viņu nepaklausība visai pasaulei atvēra ciešanu slūžas. Ja mēs rīkosimies pret Dieva gribu, tad arī Viņš rīkosies pret mums. Mūsu vienīgais drošais ceļš — paklausīt visām Viņa prasībām, neskatoties uz to, ko tas maksātu. Tās visas pamatojas uz bezgalīgu mīlestību un gudrību.

Tagad jūtama spēcīgais pasaules gars, tieksme neatzīt nekādas augstākas prasības par tām, kas vajadzīgas paša "es" apmierināšanai, veido vienu no pēdējo dienu zīmēm. "Un, kā tas bija Noas dienās, tā arī būs Cilvēka Dēla dienās," sacīja Kristus, "ēda, dzēra un precējās, līdz kamēr Noa iegāja šķirstā un plūdi nāca un visus iznīcināja." Šis paaudzes ļaudis precas un dodas laulībā, tikpat pādroši neievērojot Dieva prasības kā Noas dienās. Kristīgajā pasaulē valda apbrīnojama un satraucoša vienaldzība pret Dieva Vārda mācībām par kristiešu laulībām ar neticīgajiem. Daudzi, kas saka, ka mīl un bīstas Dievu, labāk izvēlas sekot paši savām tieksmēm, nevis pieņemt bezgalīgās Gudrības padomu. Jautājumā, kas vitāli ietekmē abu partneru laimi un labklājību šajā un nākamajā pasaulē, viņi ļauj sevi vadīt aklam impulsam (366) vai stūrgalvīgam lēmumam. Vīrieši un sievietes, kas citādi ir saprātīgi, aizslēdz savas ausis dotajiem padomiem un ir kurli pret draugu, radu un Dieva kalpu aicinājumiem un lūgumiem. Bridinājuma izteikšanu uzskata par nekaunīgu iejaukšanos un pret draugu, kas ir pietiekoši ticīgs, lai iebilstu pret tādu soli, izturas kā pret ienaidnieku. Viss notiek tā, kā vēlas sātans. Viņš dvēseli apņem ar saviem skaistajiem meliem, un tā tiek savaldzināta un apmāta. Prāts ļauj grožiem no pašsavaldības rokām pāriet uz kāriību kakla, un tad virsroku gūst nesvētas kaislības, līdz upuris, jau sen par vēlu, atmostas posta pilnā dzīvē, kas līdzīga verdzībai. Tā nav iztēles veidota glezna, bet patiesu notikumu apraksts. Dievs nedod savu svētību šādai savienībai, kuru pats aizliedzis. Gadiem ilgi esmu saņēmusi vēstules no dažādām personām, kas nelaimīgi apprecējušās, un šo atklāto atbaidošo dzīves stāstu dēļ mana sirds pastāvīgi sāp. Nav viegli izšķirties, kādu padomu dot šiem nelaimīgajiem vai kā atvieglot viņu likteni, tomēr viņu skumjajai pieredzei vajadzētu būt par bridinājumu citiem.

Šajā pasaules laikmetā, kad drīz noslēgsies Zemes vēstures ainas un kad mums jābūt gataviem sastapties ar tādu bēdu laiku, kāds vēl nekad nav bijis, jo mazāk noslēgtu laulību, jo labāk tas būs visiem — gan vīriešiem, gan sievietēm. Bet pāri visam lai kristieši, sātanam strādājot ar pilnu pievilšanas spēku tajos, kas iet bojā, sargās no savienošanās ar neticīgajiem. Tāds ir Dieva padoms. Visi, kas Viņu bīstas, pakļausies Viņa gudrajiem norādījumiem. Mūsu jūtām, tieksmēm un mīlestībai jātiecas pretī Debesīm, nevis šīs zemes virzienā, nevis zemiskā juteklīgu domu un iegribu apmierināšanas kanālā. Tagad ir laiks, kad katrai dvēselei vajadzētu stāvēt kā sirdi pārbaudošā Dieva skata priekšā.

Mana mīļā māsa! Tev kā Jēzus māceklei vajadzētu jautāt, kādu iespaidu ne tikai uz Tevi, bet arī uz citiem atstās solis, kuru gatavojies spert. Kristus sekotājiem jābūt sava Kunga līdzstrādniekiem. Pāvils saka, "lai jūs būtu nevainojami (367) un šķīsti, nepeļami Dieva bērni sabojātas un samaitātas paaudzes vidū un tanī mirdzētu kā spīdekļi pasaulē". Mums no Taisnības Saules jāuzņem spožie stari un ar saviem labajiem darbiem jāļauj tiem spīdēt tālāk uz citiem skaidrā, vienmērīgā gaismā, kas netiek pārtraukta un nekad neaptumšojas. Mēs nevaram būt droši, ka ap mums esošiem ļaudīm nenodarām ko ļaunu, ja neizplatām noteiktu iespaidu uz labu, lai viņus vadītu pretī Debesīm.

"Jūs esat mani liecinieki," sacīja Jēzus, tādēļ katrā savas dzīves solī mums vajadzētu jautāt, kā mana rīcība ietekmēs Glābēja valsts intereses. Ja Tu tiešām esi Kristus mācekle, tad noteikti izvēlēties iet Viņa pēdās, lai cik sāpīgi dažreiz tas arī būtu tavām dabīgajām jūtām. Pāvils sacīja: "Bet es no savas puses negribu lielīties, kā tikai ar mūsu Kunga Jēzus Kristus krustu, ar ko man pasaule ir krustā sista un es pasaulei." Tev, mīļā māsa, jāapsēžas pie Jēzus kājām un jāmacās no Viņa, kā to savā laikā darīja Marija. Dievs prasa, lai Tu Viņam pilnīgi nodotu savu gribu, savus plānus un nodomus. Jēzus ir

Tavs Vadonis, Tev vajag skatīties uz Viņu un uzticēties Viņam. Tu nedrīksti pieļaut, ka kaut kas Tevi attur no nepārtrauktas svētīšanās, ko esi parādā Dievam. Tavai dzīvei jāturpinās Debesīs, no kurienes Tu gaidi atgriežamies Pestītāju. Tavai dievbijībai jābūt tāda rakstura, lai to sajustu visi, kas atrodas Tava iespaida lokā. Dievs prasa, lai Tu katrā dzīves solī izvairītos pat no tā, kas liekas ļauns. Vai Tu to dari? Tev ir svēts pienākums nenoniecīnāt savu svēto ticību, necelt tai neslavu, savienojoties ar Kunga ienaidniekiem. Ja Tu tieci kārdināta neievērot Viņa Vārdā dotos norādījumus, tāpēc ka citi tā ir rīkojušies, tad atceries, ka arī Tavs piemērs atstās iespaidu. Citi darīs līdzīgi Tev, tādā veidā ļaujot ļaunumam izplatīties tālāk. Kamēr Tu saucies Dieva bērns, Tava atkāpšanās no Viņa prasībām nesīs bezgalīgu ļaunumu tiem, kas vadīsies no Tava piemēra.

To mērķis, kas pastāvīgi paliek Kristū, būs dvēseļu glābšana. Bet ko Tu esi darījusi, lai pasludinātu tā tikumus, kas Tevi izaicinājis no tumsības? "Uzmosties, tu, kas guli, un (368) celies augšā no miroņiem, tad Kristus Tevi apgaismos!" Tiešām, atbrīvojies no liktenīgās aizraušanās, kas paralizē Tavu saprātu un neļauj darboties Tavas dvēseles spēkiem.

Mums tiek piedāvāti visspēcīgākie pamudinājumi būt uzticīgiem, visaugstākie vadmotīvi un viskrāšņākie atalgojumi. Kristiešiem jābūt Kristus pārstāvjiem — Dieva dēļiem un meitām. Tie ir Viņa dārgakmeņi, Viņa sevišķa bagātība. Par tiem, kas paliks nelokāmi, Viņš paziņos: "Tie staigās baltās drēbēs ar Mani, jo tie ir to vērti!" Jā, tie, kas sasniegs mūžīgās svētlaimes vērtus, nedomās, ka kāds viņu pienestais upuris ir bijis par lielu.

Kaut Dievs Tev palīdzētu izturēt pārbaudījumu un palikt skaidrai! Ticībā pieķeries Jēzum! Neliec savam Pestītājam vilties!

St. Helena, Kalifornija, 1885. g. 13. februārī

PILSĒTU MISIJU ATBALSTĪŠANA

Mīļais brāli M! Pirms dažām dienām es saņēmu vēstuli, kuru Tu rakstīji vecākajam N un kurā Tu minēji ļoti nopietnus iebildumus pret ...misijas atbalstīšanu Tavas savienības apgādībā un saki, ka arī citām savienībām visā laukā vajadzētu būt vienādi ieinteresētām. Bet, ja šīm savienībām to robežās esošajās pilsētās pašlaik nav jāuztur svarīgas misijas, vai tad tiešām tur nav vietu, kur šādas misijas derētu nodibināt? Ja Tava savienība ir lūgta rūpēties par ...misiju un gādāt par to Ģenerālkonferences uzraudzībā, tad atbildīgajās vietās esošajiem vīriem vajadzētu saprast, ka tas ir pierādījums tam, ka viņu brāļi tiem uzticas, un tiem vajadzētu sacīt: "Jā, mēs uzņemamies atbildību! Mēs darīsim visu mūsu spēkos esošo, lai misija strādātu sekmīgi un mūsu brāļi redzētu, ka, uzticoties mums, tie nav vīlušies! Mēs lūgsim gudrību no Dieva un, ja nepieciešams, aizliegsim sevi un ievērosim stingru taupību." Ar prieku pildot šo pienākumu, jūs atbalstīs Dievs un (369) darīs to jums par svētību, nevis par slogu vai kavēkli darbam jūsu štatā.

Šī lielā pilsēta atrodas tumsā un maldos. Mēs to ilgi esam atstājuši tādā stāvoklī. Vai Dievs piedos šo nolaidību? Ko mēs atbildēsim par vīriem un sievietēm, kas jau miruši, tagadējo patiesību nedzirdējuši, kas to būtu pieņēmuši, ja tā tiem būtu pasniegta? Manu garu satrauc doma, ka darbs... tik ilgi ir atlikts. Darbs, ko tagad tur veic, varēja būt padarīts jau pirms vairākiem gadiem, kad tā veikšanai būtu vajadzējis daudz mazāk naudas, laika un pūļu. Tomēr to arī tagad nedrīkst atstāt nedarītu. Vadoties pēc ļoti taupīga plāna, darbs jau ir iesākts, un paveikts daudz vairāk, nekā varēja sagaidīt, ņemot vērā dotās iespējas. Tomēr jāgādā, lai iespējas strādāt būtu labākas. Tur jābūt vietai, kur cilvēki varētu dzirdēt patiesību. Ir vajadzīgi līdzekļi šī misijas lauka strādnieku uzturēšanai, ne jau gādājot par viņu ērtībām un greznību, bet nodrošinot dzīvei nepieciešamo. Viņi ir Dieva darbarīki, tāpēc nevajadzētu sacīt un darīt kaut ko tādu, kas viņiem atņemt drosmi. Tieši pretēji, stipriniet viņu rokas un iedrošiniet viņu sirdis.

Jūsu savienība ir pietiekoši bagāta, lai šo darbu sekmīgi virzītu uz priekšu. Vai tāpēc, ka misiju uzturēšana kaut ko maksā, tumsības lielkungam drīkstētu atstāt tiesības uz mūsu lielajām pilsētām? Tie, kas pilnīgi vēlas sekot Kristum, lai ķeras pie darba, pat ja tam negribētu piekrist sludinātāji un savienības prezidents. Tiem, kas par šo pienākumu sacis: "Es tevi lūdzu, aizbildini mani!", vajadzētu sargāties, ka viņi vispār netiek atbrīvoti no darba kā tagad, tā mūžībā. Lai kristieši, kas mīl pienākumu, mobilizē visus spēkus un tad gaida no Dieva palīdzību. Dievs strādā caur visu atdodošo vīru un sievu neatlaidību un padarīs to, ko viņi nespēj. Jaunu gaismu un spēku tie saņems tad, kad lietos jau esošo. Redzot, ka kaut kas ir sasniegts, draudzi saviļņos jauna degsme un centība. (370)

Mēs garā liksmojamies, domājot par to, kas var tikt padarīts, bet domas par to, cik maz ir paveikts, liek mums nosarkt Radītāja priekšā. Gani ir nevērīgi izturējušies pret Dieva uzticētajām atbildībām. Viņi kļūva aprobežoti un neticīgi un atbalstīja nepiedodamu glēvulību un kūtrumu, pat alkatību. Viņi nav sapratuši darba svarīgumu. Ir vajadzīgi cilvēki, kuru acis ir svaidītas, lai ieraudzītu un saprastu Debesu nodomus. Tad tiks pacelts dievbijības standarts, tad atradīsies arī īstie misionāri, kas

patiesības dēļ būs gatavi pienest upurus. Dieva draudzē nav vietas savtīgiem un ērtības mīlošiem cilvēkiem. Dievs aicina vīrus un sievas, kas ar visiem spēkiem centīsies pacelt patiesības karogu mūsu lielajās pilsētās, lielo ceļu krustpunktos.

Pasaule jābrīdina, un mums vajadzētu pazemīgi strādāt atbilstoši Dieva dotajām spējām. Ikvienam štatam jāķeras pie darba. Kādas tiesības tiem, kuru uzskati ir ierobežoti un nesvētoti, sacīt, ko viņu savienība darīs un ko nedarīs? Misija... netiks atstāta vienīgi jūsu štata apgādībā, bet, ja jūsu savienības sirds piederētu darbam, tad tā varētu uzturēt divas tādas misijas un nesajustu tās par nastu. Celieties, brāļi, atmostieties darbam! Laiks, kas zaudēts jūsu neticības un drosmes trūkuma dēļ, ir pazaudēts uz visiem laikiem. Ļaujiet sludinātājiem rīkoties, lai kaut kas tiktu padarīts, un tad Kungam palīgā pamodīsies augstsirdīgi cilvēki, kas mīl Dievu un tur Viņa baušļus. Tādā veidā draudze tiks sagatavota sasniegumiem nākotnē, jo pūles darīt labu nekad nedrīkst mitēties.

Vecākais brāli M, Tu kā ... savienības priekšnieks ar savu rīcību darba vadīšanā pierādi, ka neesi Tev piešķirtās uzticības cienīgs. Tava rīcība ir apliecinājusi, ka Tu esi konservatīvs, Tavi uzskati ir šauri. Tu neesi darījis pat pusi no tā, ko būtu varējis darīt, ja tiešām gribētu strādāt. Tu varētu būt daudz spējīgāks, Tava pieredze varētu būt daudz bagātāka, Tu varētu būt daudz labāk sagatavots sekmīgi vadīt šo svēto un svarīgo misiju — darbu, kas Tev dotu vislielākās tiesības uz mūsu ļaužu vispārējo uzticību. Bet, līdzīgi citiem kalpojošajiem brāļiem Tavā štatā, (371) tu neesi gājis uz priekšu tā, kā Dieva aizgādība pavēra ceļu, Tu neparādīji, ka Svētais Gars būtu dziļi ietekmējis Tavu sirdi, lai Dievs caur Tevi varētu runāt uz saviem ļaudīm. Ja šajā krīzes brīdī Tu dari kaut ko tādu, kas Tava štata draudzēs stiprina šaubas un neuzticību, kaut ko, kas ļaudīm neļauj sirsnīgi iesaistīties šinī darbā, tad Dievs par to prasīs no Tevis atskaiti. Vai Dievs Tev ir devis nepārprotamu pierādījumu, ka Tava štata brāļi ir atbrīvoti no pienākuma apskaut ar savām rokām šo pilsētu, kā Kristus tos ir apskāvis ar savām rokām? Ja Tu būtu staigājis Gaismā, tad ticībā atbalstītu šo misiju.

Pirms Tu vari citus vadīt pie dzīvā ūdens Avota, Tev pašam dziļi jādzēr no žēlastības un pestīšanas straumēm, Tev kā savienības priekšniekam ar pieredzi un iespaidu, kādu dod šis amats, nevajadzēja daudzus padarīt mazdūšīgus, bet gan tos pamudināt uz jaunu piepūli, uz lielāku atbildību uzņemšanos. Sevišķi pienākumi gulstas uz cilvēkiem atbildīgās vietās. Protams, darāmais darbs ir nogurdinošs un ērtāk būtu atstāt to nedarītu, bet, kad gani savā pienākumā ir nolaidīgi, kā lai Kungs žēlo nabaga avi.

Tavs darbs, mans brāli, neliecina, ka Tu savus pienākumus būtu uzskatījis par svētiem un svarīgiem. Man rādīja, ka Tu esi spējīgs strādāt daudz labāk, nekā līdz šim esi to darījis, un ka Dievs no Tavām rokām prasa daudz vairāk un labāku darbu. Viņš prasa godīgumu un uzticību. Dvēseļu glābšanas darbs ir visaugstākais un viscēlākais pienākums, kāds jebkad uzticēts mirstīgam cilvēkam. Tev nevajadzētu pieļaut kaut kam nostāties starp Tevi un šo svēto darbu, saistot Tavas domas un samulsinot spriedumu. Atrodies tik atbildīgā postenī, galveno nozīmi vajadzētu piešķirt mūžīgajām interesēm, bet laicīgās lietas uzskatīt par otrās pakāpes jautājumu. Tu esi Kristus sūtnis, tāpēc Tev vajadzētu savā aizbildniecībā esošos ļaudis paskubināt uz augstākiem garīgiem sasniegumiem, uz svētāku un skaidrāku dzīvi. Pūloties glābt dvēseles no bojāejas un uzcelt draudzi patiesībā un taisnībā, (372) Tev vajadzētu strādāt ar gudrību, smalkjūtību un spēku, ko pastāvīgi iespējams saņemt no Dieva. To Kungs prasa gan no Tevis, gan no visiem citiem sludinātājiem, kas iesaistījušies Viņa darbā. Tev vajadzētu pierādīt savu padevību krustā piesistajam Glābējam, strādājot tā, lai būtu redzams, ka Tu saproti savu svinīgo uzdevumu darīt katru cilvēku pilnīgu Kristū Jēzū, lai tam nekā netrūktu.

Tavā gadījumā ar svētu dzīvi, dedzīgām lūgšanām un rūpīgu, neatlaidīgu pienākuma pildīšanu varēja paveikt daudz, daudz vairāk. Uzticīgi brīdinot un norādot, kā arī sirsnīgi aicinot, Tu varētu padarīt daudz. Nav vajadzīgs vienīgi smadzeņu, bet arī sirds spēks. Ja patiesību pasludinās tādu, kāda tā ir Jēzū, tad tai būs iespaids. Tev trūkst dedzīgas, darbīgas mājas reliģijas. Saytīgas intereses aptumšojušas Tavu prātu un samaitājušas spējas spriest, tā ka Dieva prasības palikušas nesaprastas. Tev savu dvēseli vajag atslogot no laicīgām rūpēm un darījumiem un domāt vienīgi par to, kā pagodināt Dievu.

Drīz tiks izšķirts visu cilvēku mūžīgais liktenis. No Ilinoisas, Viskonsinas, Aiovas un citām savienībām vajadzētu iziet lielam pulkam sludinātāju, kas ar kvēlāku dedzību pasludinātu pēdējo brīdinājuma vēsti. Un vai tādā laikā, kāds ir šis, mūsu savienību priekšnieki kavēs darbu, kurā viņi ir iesaistījušies, un atsacīsies vilkt uz priekšu smago nastu? Vai viņi ar balsi vai spalvu izplatīs iespaidu, kas darīs mazdūšīgus tos, kuri vēlas strādāt? Katra rīcība no viņu puses, kas atbalstītu kūtrumu un neticību, ir visaugstākā mērā noziedzīga. Viņiem vajadzētu pamudināt ļaudis būt čakliem Dieva lietā, darīt visu iespējamo dvēseļu glābšanai, bet viņi nedrīkst pat visniecīgākā mērā atstāt iespaidu, ka Dieva lietai jau tā daudz upurē, pat par daudz, un ka no viņiem prasa it kā vairāk, nekā saprāts to

atļauj. Debesu cīņā ar kaut ko ir jāriskē. Tagad ir mūsu laiks strādāt, nevis bīties no grūtībām un briesmām. Dieva aizgādība saka: "Ejiet uz priekšu!" Viņš nesaka, lai ejam atpakaļ uz Ēģipti. Sludinātājiem vajag censties uzmodināt mirušos, guļošos, nevis savu liecību ietērt ļaudīm patīkamos vārdos.

(373) Tavā vēstulē, vecākais M, es saskatu neticību, nespēju spriest un saprast. Tava nostāja apstiprina liecību, ko es kādreiz saņēmu, proti, ka Tu savienības darbu ierobežo un ka esi stāvējis ceļā, jo neesi paaugstinājis patiesības standartu. Es šeit gribu citēt dažas rindkopas no šīs liecības, kas uzrakstīta Ģenerālkonferences sesijas laikā Betlkrīkā 1883. gada novembrī.

"Mūsu sarunas par misiju ... uz mani atstājušas nepatīkamu iespaidu. Nedomā, ka es savos norādījumos par šo misiju esmu izteikusies asi. Tu ļoti apmierināti runāji par veidu, kā šis darbs virzīts uz priekšu. Tu sacīji, ka brālis O un tie, kas ar viņu saistīti, bijuši labprātīgi darīt visu, lai ietu uz priekšu, ka viņiem bija neliela telpa bēniņos, kur gatavojuši ēdienu, un viņi ir darījuši labu darbu, ievērojot visstingrāko taupību. Tavi uzskati šajā jautājumā nav pareizi. Gaismai, kuru Dievs mums devis, kas ir dārgāka par sudrabu un zeltu, jāizplatās tādā veidā, lai darbs stāvētu uz drošiem pamatiem. Ar šo misiju saistītie brāļi nav brīvi no cilvēces vājībām, un, ja nepievērsīsim uzmanību viņu veselībai, tiem būs ļoti grūti strādāt. Tiem, kas savienībā atrodas priekšgalā, nevajadzētu šādu stāvokli pieļaut. Viņiem vajadzētu mācīt ļaudis, lai tie ziedo daļu no saviem līdzekļiem, tā ka strādniekiem nebūtu jādzīvo mokošā trūkumā. Uz viņiem kā Dieva namturiem gulstas atbildība, lai visus nepieciešamos upurus nenestu viens vai divi, kamēr citi rūpējas tikai par savām ērtībām, ēd, dzer un gērbjas, nemaz nedomājot par mūsu svētajām misijām vai par savu pienākumu pret tām.

Vecākais brāli M, man ir rādīts, ka Tu uz darbu neskaties pareizi, ka Tu nesaproti tā svarīgumu. Tu neesi audzinājis ļaudis patiesā uzpurēšanās un nodošanās garā. Tu esi baidījies skubināt bagātos, lai tie darītu savu pienākumu, un, kad tu pieliki nelielas pūles pareizā virzienā un viņi sāka atrunāties (374) un meklēt nelielas kļūdas pie dažiem cilvēkiem darba vadīšanas metodēs, tad Tu domāji, ka viņiem varbūt tiešām ir taisnība. Un šī atrunāšanās, kas viņos attīstījusi šaubas un neticību, ir ietekmējusi arī Tavu sirdi, un viņi to ievēroja un saprata, kā nostāties pret Tavām pūlēm. Kad viņi sāka šaubīties par Liecībām, Tu nedarīji to, ko Tev vajadzēja darīt, lai izsaknotu šīs jūtas. Tev vajadzēja paskaidrot, ka sātans vienmēr meklē vainas, apsūdz un uzkrauj negodu brāļiem un ka nav droši ieņemt kādu no šīm nostājām..."

"Mans brāli, Tava rīcība nav bijusi tāda, kas pamudinātu cilvēkus nodoties sludināšanas darbam. Darba algas samazināšanas vietā Tev pienācās pamācīt ļaudis, lai viņi saprot, ka "strādniekam sava alga pienākas". Draudzes jāpārlicina par to, ka tām ir pienākums godīgi izturēties pret Dieva lietu un nepieļaut, ka ļaudis kļūst vainīgi visjaunākajā laupīšanas veidā, tas ir, Dieva aplaupīšanā ar desmito un ziedojumiem. Norēķinoties ar Dieva darbu strādniekiem, nevajadzētu spiest viņus samierināties ar mazu atalgojumu, tāpēc ka mantnīcā trūkst naudas. Daudziem tādā veidā ir nokrāpta viņiem godīgi piederošā daļa, un tas Dieva acis ir tieši tāds pats noziegums kā algas atraušana jebkurā citā parastā profesijā strādājošajiem.

Ir spējīgi vīri, kas labprāt izietu darbā un strādātu mūsu savienībās; bet viņiem nepietiek drosmes, jo tiem vajadzīgi līdzekļi savu ģimeņu uzturēšanai. Vislielākais ļaunums, ko vadība spēj izdarīt, — atļaut savienībai palikt bezdarbībā vai nenokārtot tās goda parādus. Tādas lietas jau ir notikušas daudzkārt; un, kur tas ir pieļauts, Dievam tas nav patīcis.

Ja prezidenti un citi mūsu savienību darbinieki liks ļaudīm saprast Dieva aplaupīšanas nozieguma smagumu un ja viņi patiesi svētīsies un labprāt uzņemsies darba nastas, tad Dievs viņu pūles darīs ļaudīm par svētību, (375) un rezultātā būs redzami darba augļi. Sludinātāji ir bijuši ļoti nevērīgi sava pienākuma izpildē pret draudzēm. Bez sludināšanas vēl ir darāms svarīgs darbs. Ja tas būtu darīts saskaņā ar Dieva plānu, tad laukā būtu daudz vairāk strādnieku, nekā to ir tagad. Ja sludinātāji būtu darījuši savu pienākumu, audzinot katru locekli, vai tas ir turīgs vai trūcīgs, dot tā, kā Dievs tiem piešķīris veiksmi, tad mantu nams būtu pilns un no tā varētu godīgi samaksāt parādus strādniekiem, kas ļoti sekmētu misijas darbu visās tā robežās. Dievs man ir rādījis, ka daudzām dvēselēm savtības un pasaulīguma dēļ draud briesmas mūžīgi pazust, un vainīgi ir sargi, tāpēc ka tie ir pametuši novārtā savu pienākumu. Par šādu lietu stāvokli gavilē sātans.

Sludinātājiem jāstrādā visās darba nozarēs. Dieva kārtībā nav paredzēts, ka pēc viņiem vajadzētu nākt citiem un padarīt viņu nepabeigto darbu. Savienībai nav pienākuma izdot līdzekļus, nodarbinot citus strādniekus, kas izlabotu nolaidīgo darbinieku nepadarītos sīkumus. Savienības prezidenta pienākums ir uzraudzīt strādniekus un viņu darbu un pamācīt tos būt šajās lietās uzticīgiem, jo neviena draudze nevar plaukt, ja tā aplaupa Dievu. Garīgais bads mūsu draudzē bieži ir sekas savtībai, kas valda satraucošos apmēros. Starp dvēseli un Dievu nostājas savtīgi, laicīgi pasākumi un

plāni. Cilvēki pieķeras pasaulei un, liekas, baidās, ka Dievs par viņiem negādās, ja tie atrausies no pasaules. Un tā viņi mēģina parūpēties paši par sevi. Noraizējušies un norūpējušies viņi turas pie savām lielajām fermām un vēl pavairo savus īpašumus.”

Dieva Vārds runā par “algādža algu”, kas tiek atrauta strādniekiem. Parasti to attiecina uz bagātniekiem, kas nodarbina kalpus un tiem nemaksā par viņu darbu, tomēr šiem vārdiem ir plašāka nozīme, jo tie tikpat tieši attiecas uz cilvēkiem, kurus apgaismojis Dieva Gars, bet kas tomēr visās jomās vadās no tā paša pamatlikuma, kas nosaka to cilvēku rīcību, kuri algo kalpus un spiež tiem strādāt par viszemāko atalgojumu. (376)

Es Tevi svinīgi brīdinu neieņemt nostāju, kas līdzinātos neuzticīgo izlūku rīcībai, kuri devās izzināt apsolīto zemi. Siem izlūkiem atgriežoties no zemes apskates, Israēla draudze viņus sagaidīja ar lielām cerībām un nepacietību. Ziņa par viņu atgriešanos gāja no cilts uz cilti un tika līksmi apsveikta. Ļaudis steidzās satikt vēstnešus, kas, ejot dedzinošā saulē pa puteklainiem ceļiem, bija panesuši pārgājiena grūtības. Izlūki atnesa augļu paraugus, kas liecināja par augsnes auglību. Draudze priecājās, ka viņiem piederēs tik laba zeme, un vērīgi sekoja Mozum sniegtajam ziņojumam, cenšoties nepalaist garām nevienu vārdu. “Tiešām, mēs nogājām tai zemē, kurp tu mūs sūtīji,” izlūki iesāka savu ziņojumu, “un patiesi — tur tek piens un medus, un šie ir tās zemes augļi.” Tauta bija sajūsmā, tā dedzīgi vēlējās paklausīt Kunga balsij un tūlīt iet un iemantot šo zemi.

Tomēr izlūki turpināja savu stāstu, sacīdami: “Tikai stipra gan ir tā tauta, kas tanī zemē dzīvo, un pilsētas ir stipri nocietinātas un ļoti lielas, un mēs arī tur redzējām Anaka bērnus.” Pēc šādiem vārdiem aina izmainījās. Cerība un drosme atdeva vietu glēvam izmisumam, uzklusot izlūku viedokli, kas nāca no viņu neticīgajām sirdīm, pilnām ar sātana iedvestu mazdūšību. Viņu neticība pār draudzi meta drūmu ēnu, un Dieva varenais spēks, kas tik bieži atklājās izredzētās tautas labā, tika aizmirsts.

Pievilto cerību un izmisuma saniknoti, ļaudis kļuva it kā bez prāta. Atskanēja sirdi pļošošas vaimanas, kas mijās ar satrauktu balsu kurnēšanu. Kālebs izprata stāvokli un, drosmīgi aizstāvēdams Dieva Vārdu, darīja visu viņa spēkos esošo, lai novērstu neuzticīgo biedru ļauno iespaidu. Īsu brīdi ļaudis palika klusu, klausoties viņa drosmes un cerību pilnajos vārdos par šo labo zemi. Kālebs nenoliedza to, kas jau bija sacīts, ka mūri ir augsti un kānaānieši stipri, bet viņš steidzināja: “Dosimies cīņā nekavējoties, un mēs to ieņemsim, jo mēs esam spējīgi to uzvarēt!” Bet desmit (377) viņa līdzgaitnieki to pārtrauca, ainojot šķēršļus daudz tumsākās krāsās nekā iepriekš, un sakot: “Mēs nevaram iet pret šiem ļaudīm, jo tie ir stiprāki nekā mēs! Visi ļaudis, ko mēs tur esam redzējuši, ir liela auguma vīri. Mēs tur redzējām arī milzu ļaudis no milžu cilts — Anaka bērnus. Mēs viņu acīs bijām kā siseņi...”

Visa draudze sadumpojās un pacēla savu balsi, un tauta raudāja visu nakti. Vīri, kas tik ilgi bija cietuši Israēla stūrgalvību, pārāk labi saprata, kādi būs turpmākie notikumi. Sekoja sacelšanās un atklāts dumpis, sātans ieguva noteicošo varu, un ļaudis rīkojās, it kā prātu zaudējuši. Viņi nolādēja Mozū un Āronu, aizmirsdami, ka Dievs dzird viņu ļauno valodu un ka Viņa eņģelis, kas aplēpts padebesī, ir liecinieks šim briesmīgajam dusmu izvirdumam. Sarūgtinājumā tie izsaucās: “Kaut Ēģiptes zemē mēs būtu nomiruši! Jeb kaut labāk nomirstam te šinī tuksnesī! Un kāpēc Tas Kungs mūs ved uz šo zemi, lai mums liktu krist no zobena, kādēļ arī mūsu sievietēm un mūsu mazajiem bērniem būs jākrīt par laupījumu? Vai mums nebūtu labāk, ka mēs grieztos atpakaļ uz Ēģipti?” Un tie runāja cits uz citu: “Celsim sev vadītāju un iesim atpakaļ uz Ēģipti!”

Pazemoti un bēdu nomākti Mozus un Ārons krita “uz sava vaiga Israēla draudzes priekšā” neziņā, ko citu darīt, lai novērstu šo pārsteidzīgo nodomu. Kālebs ar Jozuu mēģināja nomierināt satraukto tautu. Ar saplēstām drēbēm, kas liecināja par bēdām un sašutumu, viņi izskrēja ļaužu vidū, un to skaļās balsis bija dzirdamas pāri vaimanām un raudāšanas troksnim: “Zeme, ko mēs esam pārstaigājuši, to izlūkodami, šī zeme ir varen laba zeme! Ja Tas Kungs būs mums labvēlīgs, tad Viņš mūs arī ievedīs tanī zemē un dos mums tādu zemi, kurā piens un medus tek. Tikai jūs paši nesacelieties pret To Kungu un nebīstieties zemes iedzīvotājus; tie mums būs kā maizes kumoss. Viņu patvērums ir tos atstājis, bet Tas Kungs ir ar mums; nebīstieties no tiem!” (378)

Neuzticīgo izlūku viltus ziņojumu uzklusāja kā pilnīgi pareizu, un tā tika piekrāpta visa draudze. Notika tieši tas, ko sātans vēlējās sasniegt: Dieva balss caur Viņa uzticīgajiem kalpiem palika neievērota. Nodevēji savu darbu bija paveikuši. Viss lielais ļaužu pulks vienā balsī kliedza, prasot, lai Kālebu un Jozuu nomētā akmeņiem.

Un tad atklājās pats varenais Dievs, liekot apklust nepaklausīgajiem, kurnošajiem ļaudīm. “Kunga godība parādījās Saiešanas teltī visiem Israēla bērniem.” Ak, kāda nasta bija uzlikta Mozum un

Āronam, un cik nopietni bija viņu lūgumi, lai Kungs neiznīcina savus ļaudis! Mozus aizlūdzta Kunga priekšā, lai Viņš brīnīšķā kārtā parāda savu dievišķo spēku, kas Israēla Dieva vārdu viņu ienaidniekiem jau bija darījis par briesmām. Viņi ļoti lūdza, lai Dieva un Viņa ļaužu ienaidniekiem nebūtu iemesla līksmoties, sakot: "Tāpēc, ka Tas Kungs nevarēja šo tautu ievest tanī zemē, ko Viņš tiem ar zvērestu bija apsolījis, tāpēc Viņš arī tos ir nogalinājis tuksnesī!" Kungs uzklausa Mozus lūgšanu, bet paziņoja, ka tiem, kas sacēlušies pret Viņu pēc tam, kad savām acīm bija redzējuši Viņa spēku un godību, būs jāiet bojā tuksnesī, nekad neredzot zemi, kas bija tiem apsolītais mantojums. Bet par Kālebu viņš sacīja: "Bet Savu kalpu Kālebu, tādēļ ka viņam bija cits gars un tas ir Man sekojis, to Es gan ievēdīšu tanī zemē, kur viņš jau ir bijis, un viņa pēcnācēji to iemantos."

Paļāvība uz Dievu Kālebam deva drosmi. Tā viņu pasargāja, ka viņš nebaidījās no cilvēkiem, pat no varenajiem milžiem Anaka bērniem, un darīja viņu spējīgu droši un nesvārstīgi nostāties taisnības pusē. No tā paša varenā Avota — Debesu armijas Virspavēlnieka — ikvienam patiesam Kristus kareivim vajadzētu smelt spēku un drosmi to šķēršļu pārvarēšanai, kas bieži liekas nepārvarami. Kad likums tiek padarīts par spēkā neesošu, tad tiem, kas vēlas pildīt savus pienākumus, jābūt vienmēr gataviem runāt to, ko saka Kungs, bet nevis izteikt šaubu, mazdūšības un izmisuma pilnus vārdus.

Vecākais brāli M, kaut arī Tevi var atbalstīt daudzi, (379) tāpat kā neuzticīgos izlūkus, tomēr Tavā vēstulē izteiktie uzskati nav Kunga Gara iedvesti. Sargies, lai Tu savos vārdos un savā garā nelīdzinātos viņiem un Tavam darbam nebūtu tikpat postošs raksturs. Tādā laikā kā šis mēs nedrīkstam dot patvērumu nevienai neticīgai domai, nedrīkstam teikt nevienu neticīgu vārdu, ne arī atbalstīt kādu savtīgu pasākumu. Bet tas ir darīts U.C. un N.P. savienībās. Tur atrodoties, mēs zināmā mērā izjutām skumjas, pazemojumu un mazdūšību, tāpat kā Mozus un Ārons, Kālebs un Jozua. Mēs centāties likt straumei plūst pretējā virzienā, bet tas maksāja daudz smaga darba, lielu satraukumu un dvēseles ciešanas. Reformas darbs šajās savienībās ir tikko iesācies. Lai uzvarētu gadiem loloto neticību, paļāvības trūkumu un ļaunas aizdomas, vajadzīgs laiks. Piepildot savus nodomus šajās savienībās, sātans ir strādājis ar lielām sekmēm, tāpēc ka viņš atrada cilvēkus, kurus varēja izlietot par saviem darbarīkiem.

Brāli M, Kristus un patiesības dēļ, neatstāj darbu savā savienībā tādā stāvoklī, ka tam, kas Tev sekos, būtu neiespējami lietas savest kārtībā. Cilvēki ir pieraduši pie šauriem un ierobežotiem uzskatiem par mūsu darbu, ir atbalstīta savtība, un pasaulīgums palicis nenorāts. Es aicinu Tevi darīt visu iespējamo, lai tiktu iznīcināts viss nepareizais, ko Tu šajā savienībā esi ieviesis, lai tiktu novērstas bēdīgās sekas, kas pavada Tavu nolaidību pienākuma pildīšanā, un lai Tu tādā veidā lauku sagatavotu citam strādniekam. Ja Tu to nedarīsi, tad lai Dievs žēlo darbinieku, kas nāks pēc Tevis.

Savienību prezidentiem vajadzētu būt vīriem, kuriem var droši uzticēt Dieva darbu. Tiem vajadzētu būt godīgiem, nesavtīgiem un darbīgiem kristiešiem. Ja tie šajā ziņā ir nepilnīgi, tad viņu gādībā esošās draudzes neuzplauks. Pat vairāk nekā citiem Kristus kalpiem tiem vajadzētu rādīt priekšzīmi svētā dzīvē un nesavtīgā sevis atdošanā Dieva lietai, lai ļaudis, kas viņus uzlūko kā priekšzīmi, netiktu maldināti. Tomēr dažos gadījumos viņi cenšas kalpot gan Dievam, gan Mamonam. Tie nav pašaieliedzīgi (380) un nenes dvēseļu nastu. Viņiem ir nejutīga sirdsapziņa, un, kad Dieva lieta tiek ievainota, tie nejutas garā satriekti. Savā sirdī viņi apšaubā Dieva Gara liecības un tām neuzticas. Viņi nenes Kristus krustu un nepazīst kvēlošu mīlestību uz Jēzu. Tie arī nav uzticīgi gani ganāmpulkam, pār kuru iecelti kā uzraugi. Par viņiem izdarītais ieraksts Debesu grāmatās nav tāds, par kuru tie varētu priecāties iepazīties Kunga dienā.

Ak, cik daudz tiek prasīts no sludinātāja viņa darbā attiecībā uz dvēseļu uzraudzīšanu, par kurām viņam būs jānodod norēķins! Kādu nodošanos, kādu mērķtiecību, kādu augstu dievbijību vajadzētu saskatīt viņu dzīvē un raksturā! Cik daudz ir zaudēts smalkjūtības un prasmes trūkuma dēļ, pasludinot citiem patiesību, cik daudz ir zaudēts ar nevērīgu izturēšanos, rupju valodu un pasaulīgumu, kas nepavisam nenorāda uz Jēzu un nesmaržo pēc Debesīm! Mūsu darbs jau noslēdzas. Drīz Debesīs pasludinās: "Kas netaisnību dara, tas lai joprojām netaisnību dara; kas ir taisns, tas lai joprojām ir taisns; kas ir svēts, tas lai joprojām ir svēts!" Sajā svinīgajā laikā draudze ir uzaicināta būt modra, ņemot vērā sātana sasprindzināto rosību. Viņa darbība ir redzama visur. Tomēr sludinātāji un ļaudis rīkojas tā, it kā tie nepazītu viņa viltīgos plānus un it kā paši būtu sātana spēka paralizēti. Ir jāatmostas katram draudzes loceklim. Lai katrs darbinieks atceras, ka viņa dārzs, kurā tas strādā, nepieder viņam, bet Kungam, kurš devies tālā ceļojumā un pilnvarojis savus kalpus Viņa prombūtnes laikā rūpēties par Viņa interesēm, paturot prātā, ja tie savā uzdevumā būs neuzticīgi, Kungam atgriezoties, būs jānodod norēķins.

Kamēr šaubīgie runā par neiespējamību, kamēr viņi dreb, domājot par augstajiem mūriem un spēcīgajiem milžiem, lai uzticīgie kālebi, kam "cits gars", iziet priekšējās rindās. Dieva patiesība, kas nes pestīšanu, cilvēkiem noteikti tiks pasludināta, ja vien sludinātāji un tie, kas sevi sauc par

ticīgiem, nešķērsos ceļu, kā to darīja neuzticīgie izlūki. Mūsu darbam ir uzbrūkošs raksturs. Ir jādara kaut kas, lai brīdinātu pasauli, un tāpēc lai nav (381) dzirdama neviena balss, kas uz misijas darba rēķina atbalstītu savtīgas intereses. Sajā darbā jāiesaistās ar sirdi, dvēseli un balsi un jāpamodina kā garīgie, tā fiziskie spēki. Mūsu darbā ir ieinteresētas visas Debesis, un Dieva eņģelus apkauno cilvēku niecīgās pūles.

Esmu satraukta par mūsu draudžu vienaldzību. Līdzīgi Merosam, tās nav cēlušās palīdzēt Kungam. Ierindas locekļi ir dzīvojuši bezrūpīgu dzīvi, turējuši rokas klēpī, domādami, ka atbildība gulstas tikai uz sludinātājiem. Bet Dievs katram cilvēkam ir nozīmējis savu pienākumu, ne jau darbu pašam savā kviešu un kukurūzas laukā, bet nopietnākā — dvēseļu glābšanas pasākumā. Vecāko brāļi M, Dievs aizliedz Tev vai kādam citam sludinātājam kaut kādā veidā censties apspiest to darba garu, kāds pašlaik ir cilvēkos. Vai Tu labāk negribētu to atbalstīt ar nopietniem un dedzīgiem vārdiem? Kungs mums uzticējis nopietnu un svētu patiesību, kas jāpasniedz citiem uzticīgos brīdinājumos, rājienos un pamudinājumos. Dzelzceļu un kugu satiksmes līnijas mūs savieno ar citām pasaules daļām, tāpēc mums ir iespējas vēsti darīt zināmu katrai tautai. Sēsim Evaņģēlija sēklu pie visiem ūdeņiem, jo mēs nezīnām, kur gūsim sekmes. Katrā vietā tā var būt dažādi auglīga. Pāvils var dēstīt un Apollis laistīt, bet vienīgi Dievs liek tai augt.

“Lai jūsu gaismā spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs!” Nelieciet savu gaismu zem pūra, bet lukturī, lai tā spīd visiem, kas ir ap jums. “Jūs nepiederat sev pašiem, bet esat dārgi atpirkti ar Dieva Dēla dārgajām asinīm.”

Mums nav nekādu tiesību dzīvot sev. Katram sludinātājam vajadzētu būt iesvētītam misionāram, katram ierindas loceklim — strādniekam, izlietojot savu iespaidu un līdzekļus Kunga darbā, jo darbīga labdarība kristietībā ir dzīvību noteicošs pamatlikums. Šī pamatlikuma ievērošana dod plaujas Kungam kūlīšus, bet tā neievērošana kavē Dieva darbu un aizsprosto ceļu dvēseļu glābšanai. (382)

Sludinātāji ir bijuši nolaidīgi pamudinātāji uz labdarību, kādu prasa Evaņģēlijs. Par desmito un dāvanām nav runāts tik daudz, cik vajadzētu. Cilvēki pēc dabas nav noskaņoti būt devīgi, viņi ir negodīgi, skopi un tiecas dzīvot sev. Un sātans vienmēr ir gatavs piedāvāt labumus, ko var nopelnīt, ja visus savus līdzekļus izlieto savtīgiem un pasaulīgiem nolūkiem. Viņš ir priecīgs, ka izdodas ļaudis iespaidot izvairīties no pienākuma un aplaupīt Dievu ar desmito un upuriem. Bet no šī uzdevuma neviens nav atbrīvots. “Lai katrs no jums noliek mantu namā, kā Dievs viņu svētījis.” Trūcīgiem un bagātiem, jaunekļiem un jauniešiem, kas saņem algu — visiem jānoliek sava daļa, jo Dievs to prasa. Katra draudzes locekļa garīgo labklājību nosaka personīgais darbs un stingra uzticība Dieva priekšā. Apustulis Pāvils saka: “Tiem, kas ir bagāti tagadējā pasaules laikmetā, piekodini, lai viņi nebūtu augstprātīgi un neliktu cerību uz nedrošo bagātību, bet uz Dievu, kas mums dod visu bagātīgi baudīt; lai viņi darītu labu, būtu bagāti labos darbos, devīgi, nesavtīgi, uzkrādami sev labu mantas pamatu nākamai dzīvei, ka iegūtu īsto dzīvību.” No visiem tiek prasīta dziļa interese par Dieva lietu tās dažādajos nozārojumos, un tiem tiks pieļauti tieši skaroši un negaidīti pārbaudījumi, lai tad redzētu, kurš ir cienīgs saņemt dzīvā Dieva zīmogu.

Visiem vajadzētu saprast, ka viņi nav īpašnieki, bet namturi un ka tuvojas laiks, kad būs jādod norēķins par tiem piešķirto Kunga naudas izlietošanu. Dieva darbam vajadzīgi līdzekļi. Tādēļ mums pienākas sacīt līdz ar Dāvidu: “Viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam!” Dažādās vietās jādibina skolas, jāpavairo izdevniecības, lielās pilsētās jāliek pamati draudzēm un jāizsūta strādnieki ne tikai pilsētās, bet arī uz lielceļiem un sētmalēm. Tagad, maņi brāļi, kas ticat patiesībai, jums ir piešķirta izdevība. Mēs tiešām stāvam pie mūžīgās pasaules robežas, kad gaidām sava Kunga krāšņo parādīšanos. Nakts drīz paies, diena ir tuvu. Kad mēs sapratīsim glābšanas plāna lielumu, (383) tad kļūsim daudz drošsirdīgāki, pašuzpurīgāki un dievbijīgāki nekā esam tagad.

Mums vēl darāms liels darbs, pirms mūsu pūles vainagos sekmes. Mūsu mājās un draudzēs nepieciešamas noteiktas reformas. Vecākiem jāpūlas savu bērnu glābšanas labā. Dievs strādās kopīgi ar mūsu pūlēm, ja no savas puses darīsim visu, ko Viņš mums pavēlējis un kam piešķīris spējas. Bet mūsu neticība, pasaulīgums un kūtrums stāv ceļā asinīm atpirkto dvēseļu glābšanas darbā, kas mūsu nama ēnā mirst savos grēkos nebrīdinātas. Vai tad sātans lai vienmēr liksmo? Nē! Golgātas krusta gaismā rāda, ka ir darāms lielāks darbs par to, kādu mūsu acis jebkad redzējušas.

Mūsu darbu attēlo trešais eņģelis, kas lido Debesu vidū, nesot vēsti par Dieva baušļiem un Jēzus liecību. Eņģelim lidojot uz priekšu, vēsts nezaudē savu spēku, jo Jānis redz, ka tā pieaug stiprumā un spēkā, līdz visa zeme ir tās godības apgaismota. Dieva baušļus turošo ļaužu ceļš ved uz priekšu, vienmēr uz priekšu. Patiesības vēstij, kuru mēs nesam, jāizplatās starp tautām, valodām un visiem ļaudīm. Drīz tā atskanēs spēcīgā saucienā, un zemi apgaismos tās godība. Vai mēs gatavojamies uz šo vareno Dieva Gara izliešanos?

Šajā darbā tiks izlietoti cilvēciskie darbarīki, bet ir jāpieaug dedzībai un enerģijai. Kalpošanā jāiesaista talanti, kas rūšē bezdarbībā. Balsis, kas saka: "Pagaidiet, nelaujiet sev uzlikt nastas", ir glēvo izlūku balsis. Mums tagad vajadzīgi Kālebi, kas spiestos uz priekšējām līnijām, vajadzīgi virsaiši Īsraēlā, kas ar droširdīgiem vārdiem sniegtu spēcīgu ziņojumu par labu tūlītējai rīcībai. Kad savtīgie, ērtības mīlošie un panikas pārņēmtie, kas baidās no liela auguma milžiem un nepieejamiem mūriem, prasa atkāpšanos, tad lai atskan Kāleba balss, pat ja šie glēvuļi ceļas ar akmeņiem rokās, gatavi to nosist viņa uzticīgās liecības dēļ.

Vai mēs nespējam saskatīt laika zīmes? Vai mēs neredzam, (384) cik dedzīgi strādā ienaidnieks, sasienot kopā nezāles, apvienojot savas valsts elementus, lai iegūtu varu pār pasauli? Nezāļu apvienošanas darbs iet uz priekšu daudz straujāk, nekā mēs domājam. Patiesības uzplaukumam sātam liek dažādus šķēršļus. Viņš cenšas izraisīt uzskatu dažādību un pamudināt uz pasaulīgumu un skopumu. Viņš strādā ar cūskas viltību un, ja redz, ka tas nepieciešams, — ar lauvas niknumu. Viņa vienīgais prieks ir dvēseļu bojāeja; to iznīcināšana — viņa vienīgā nodarbošanās. Vai mēs neizturamies tā, it kā būtu paralizēti? Vai tie, kas apliecina ticību patiesībai, uzklausīs viltīgā ienaidnieka vilinājumus un atļausies kļūt savtīgi un aprobežoti, piekrītot, ka viņu laicīgās intereses apgrūtina dvēseļu glābšanu?

Visi, kas jebkad ieies pa Debesu vārtiem, tur ieies kā uzvarētāji. Kad Dieva troni apņems izglābto pulks ar palmu zariem rokās un vainagiem galvā, tikai tad kļūs zināms, kādas uzvaras ir izcīnītas. Tad atklāsies sātana darbs pie cilvēku prāta, kā viņš savā labā ir izmantojis dvēseles, kas glaimoja sev, ka dara Dieva gribu. Tad būs redzams, ka viņa spēku un viltību nebija iespējams sekmīgi atvairīt, ja cilvēciskajām pūlēm nepievienojās dievišķais spēks. Cilvēkam jābūt uzvarētājam arī pār sevi. Viņam raksturu, tieksmes un garu jāpakļauj Dieva prātam. Kristus taisnība un spēks ir pieejams visiem, kas atsaucas uz Viņa nopelni.

Tāpēc cīnīsimies nopietni un apņēmīgi, lai atsistu briesmīgo ienaidnieku. Mums jāietērpjas pilnīgā taisnības apbruņojumā. Laiks iet, un mēs tuvojamies sava pārbaudes laika noslēgumam. Vai mūsu vārdi būs ierakstīti Jēra dzīvības grāmatā, vai varbūt tiksīm atrasti kopā ar neticīgajiem? Vai esam starp tiem, kas sapulcēsies ap lielo balto troni, dziedādami atpestīto dziesmu? Sajā pulkā nav aukstu un formālu cilvēku. Katra dvēsele ir nopietna un dedzīga. Katra sirds pilna pateicības Dievam par brīnišķīgo mīlestību un glābjošo žēlastību, kas Viņa ļaudis (385) darījusi spējīgus uzvarēt cīņā pret grēku. Un skaļā balsī tie liek atskanēt dziesmai: "Pestīšana pieder mūsu Dievam, kas sēž uz goda krēsla, un Jēram!"

PATIESS MISIJAS GARS

Patiess misijas gars ir Kristus gars. Pasaules Pestītājs bija lielais paraugmisionārs. Daudzi Viņa sekotāji nopietni un nesavtīgi ir strādājuši cilvēces glābšanas darbā. Bet neviens cilvēka darbs nevar līdzināties mūsu Priekšzīmes pašai dziedzībai, Viņa upurim un labdarībai.

Mīlestība, ar kādu Kristus mīlēja mūs, ir nesalīdzināma. Cik nopietni un dedzīgi Viņš strādāja! Cik bieži Viņš viens pats lūdza Dievu kalna nogāzē vai dārza vientulībā, smagās dvēseles mokās un asarām acīs! Cik neatlaidīgi viņš pienesa savus aizlūgumus par grēciniekiem! Pat pie krusta Jēzus aizmirsa savas ciešanas dziļajā mīlestībā uz tiem, kurus bija ieradies glābt. Cik auksta ir mūsu mīlestība un vāja mūsu interese, ja to salīdzina ar interesi un mīlestību, kādu parādīja mūsu Pestītājs! Jēzus nodeva sevi, lai glābtu cilvēci, bet cik ļoti mēs vēlamies rast iemeslus, lai attaisnotu sevi īpašumu neizlietošanā par labu Jēzum! Mūsu Pestītājs sevi pakļāva nogurdinošam darbam un ciešanām, bet, Viņam darot šo lielo darbu, kura dēļ Viņš bija nācis pasaulē, To atraidīja, izsmēja un nicināja.

Vai jūs, mani brāļi un māsas, vēlaties zināt, kāds paraugs mums jāatdarina? Es jums nenorādu uz lielajiem un labajiem cilvēkiem, bet uz pasaules Pestītāju. Ja gribam iegūt patiesu misijas garu, tad mums jātiek papildītiem ar Kristus mīlestību, mums jāskatās uz mūsu ticības Iesācēju un Pabeidzēju, jāpēta Viņa raksturs, jāizkopj Viņa lēnprātība un pazemība un jāiet Viņa pēdās.

Daudzi iedomājas, ka misijas gars, spējas darīt misijas darbu ir sevišķa dāvana vai talants, kas dots sludinātājiem un dažiem draudzes locekļiem, (386) bet visiem citiem jābūt tikai skatītājiem. Nekad nav bijusi pielaista vēl lielāka kļūda. Katram patiesam kristietim būs misijas gars, tāpēc ka būt kristietim nozīmē būt līdzīgam Kristum. Neviens cilvēks nedzīvo sev, un "kam Kristus Gara nav, tas Viņam nepieder". Ikvienu, kas baudījis nākamās pasaules spēkus, vai tas ir jauns vai vecs, izglītots vai neizglītots, uztrauks tas pats gars, kas lika darboties Kristum. Atjaunotās sirds pati pirmā vēlēšanās vienmēr būs — vest arī citus pie Pestītāja. Tie, kam nav šī gara, pierāda, ka ir pazaudējuši savu pirmo mīlestību, tādēļ Dieva Vārda gaismā vajadzētu rūpīgi pārbaudīt savu sirdi un dedzīgi

meklēt jaunu Kristus Gara kristību. Viņiem vajadzētu lūgt, lai spētu dziļāk izprast brīnišķīgo mīlestību, kādu Jēzus parādīja mums, atstādams godības valstību un nākdams uz kritušo pasauli glābt bojāejošos cilvēkus.

Kunga vīnakalnā ir darbs ikvienam. Mums nav jāmeklē vieta, kas dotu vairāk prieka vai vislielāko peļņu. Patiesa reliģija ir brīva no savtības. Misijas gars ir personīgas uzpurēšanās gars. Mums visur līdz pēdējai iespējai jāstrādā sava Meistara labā.

Līdzko kāds cilvēks ir patiesi atgriezts pie patiesības, tā viņa sirdī rodas nopietna vēlēšanās iet un stāstīt draugam vai kaimiņam par dārgo gaismu, kas spīd no svētajām lappusēm. Ar savu nesavtīgo darbu glābt citus viņš ir kā dzīva vēstule, zināma un lasāma visiem cilvēkiem. Viņa dzīve rāda, ka viņš ir atgriezts pie Kristus un līdz ar to kļuvis par Kunga līdzstrādnieku.

Septītās dienas adventisti ir augstsirdīgi un līdzjūtīgi ļaudis. Pasludinot šī laika patiesību, varam pajauties uz viņu noteiktību un gatavību palīdzēt. Kad, griežoties pie viņu saprāta un sirdsapziņas, ir parādīts patiešais nolūks, kāpēc vajadzīga devība, tie sirsnīgi atbild šim aicinājumam. Viņu dāvanas darba atbalstīšanai liecina, ka tie tic, ka strādā patiesības labā. Protams, mūsu vidū ir arī izņēmumi. Ne jau visi, kas apgalvo, ka tic, ir nopietni un patiesi (387) ticīgie. Bet tāpat bija arī Kristus dienās. Pat starp apustuļiem atradās Jūda, tomēr tas nepierāda, ka viņiem visiem būtu bijis vienāds raksturs. Mums nav iemesla kļūt mazdūšīgiem, zinot, ka tik daudzi ir nodevušies patiesības lietai un ir gatavi pienest upurus tās uz priekšu virzīšanai. Tomēr mūsu vidū vēl daudz kā trūkst un daudz kas vēl vajadzīgs. Pārāk maz ir misijas gara. Visiem misijas darbiniekiem vajadzētu būt tādai dziļai interesei par citu cilvēku dvēselēm, kas sirdis savienotu līdzjūtībā un Jēzus mīlestībā. Viņiem dedzīgi vajadzētu izlūgties dievišķo palīdzību un gudri strādāt, lai mantotu dvēseles Kristum. Ar aukstām, nedzīvām pūlēm nekas nav sasniedzams. Vajag, lai pār praviešu bērniem nāktu Kristus Gars. Tad viņi parādīs tādu mīlestību uz cilvēkiem, kādu Jēzus atklāja savā dzīvē.

Misijas gara miršana ir par iemeslu tam, ka draudzē nav dziļākas reliģiskas dedzības un sirsnīgākas savstarpējas mīlestības. Maz tiek runāts par Kristus nākšanu, kas kādreiz bija visu pārdomu un sarunu temats. Vērojama savāda pieaugoša nepatika pret reliģiskām sarunām, to vietā stājoties tukšai viegl-prātīgai pļāpāšanai pat to vidū, kas saucas Kristus sekotāji.

Mani brāļi un māsas! Vai jūs vēlaties salauzt to valdzinošo varu, kas jūs tagad saista? Vai gribat pamosties no šīs miegainības, kas atgādina nāves sastingumu? Izejiet darbā, neskatoties uz to, vai jums gribas iet vai nē. Iesaistieties personīgā darbā, lai vadītu cilvēkus pie Dieva un patiesības atziņas. Tā pūloties, jūs atradīsiet kā iedrošinošu, tā uzturošu spēku, kas jūs pamodinās un arī stiprinās. Vingrinot garīgos spēkus, tie jums arvien vairošies, tā ka jūs varēsiet ar labākām sekmēm strādāt arī paši pie savas izglābšanās. Daudzus, kas ar vārdiem apliecina Kristu, pārņēmis nāves sastingums. Dariet visu iespējamo, lai tos atmodinātu. Brīdiniet, lūdziet, pārlieciniet! Lūdziet, lai Dieva kausējošā mīlestība sasildītu un darītu iejūtīgāku viņu ledus auksto dabu! Kaut arī viņi var atsacīties uzklaut, tomēr jūsu darbs nebūs veltīgs. Pūloties svētīt citus, svētības saņems jūsu pašu dvēsele. (388)

Mums ir patiesības teorija, un tagad ar vislielāko nopietnību jāmeklē tās svētījošais spēks. Es neuzdrošinos palikt mierā šajā bīstamajā laikā, kad valda kārdināšanas un mazdūšība. Katrs no mums ir sātana viltību apņemts, tādēļ mums vajadzētu spiesties kopā, lai stātos pretī viņa spēkam. Mums vajadzētu būt vienprātīgiem, runājot vienu valodu un vienā mutē pagodinot Dievu. Tad mēs spēsim sekmīgi paplašināt savus plānus un, čakli strādājot misijas darbu, gūt labumu no katra talanta, ko iespējams izlietot darba dažādajās nozarēs.

Misijas darba rezultātā gaisma pār pasauli izlejas spožos staros. Prese ir līdzeklis, ar kura palīdzību var informēt lielas ļaužu masas, ko nebūtu iespējams sasniegt ar sludināšanas darbu. Daudz var paveikt, iepazīstinot ļaudis ar Bībeli tieši tā, kā to lasām. Nesiet Dieva Vārdu pie katra cilvēka durvīm, ar tā skaidrajām vēstīm runājot uz ikviena sirdsapziņu un visiem atkārtojot Pestītāja pavēli: "Meklējiet Rakstos...!" Pamāciet viņus atzīt Bībeli tādu, kāda tā ir, izlūdzoties dievišķu apgaismojumu, un tad, kad gaisma spīd, priecīgi pieņemt katru dārgo staru un drošsirdīgi panest sekas.

Cilvēku priekšā ir jāpaaugstina kājām bradātais Dieva likums. Tiklīdz viņi nopietni un godbijīgi pievērsīsies Svētajiem Rakstiem, tā gaisma no Debesīm tiem Dieva likumā atklās brīnišķas lietas. Svētā Gara apgaismotajās lappusēs atmirdzēs lielas patiesības, ko ilgi aptumšojusi mānticība un nepareizas mācības. Dzīvie orākuli no savas bagātības izdos jaunu un vecu mantu, sniedzot gaismu un prieku visiem, kas tos pieņems. Daudzi ir uzmodināti no miega. Viņi uzceļas it kā no mirušiem un saņem gaismu un dzīvību, ko spēj dot vienīgi Kristus. Patiesības, kas izrādījušās nepieejamas gigantiskajiem prātiem, ir saprotamas maziem, nevarīgiem bērniem Kristū. Viņiem skaidri atklājas

tas, kas aptumšoja pasaules visizglītotāko Dieva Vārda izskaidrotāju garīgo uztveri, jo tie, līdzīgi saduķejiem senatnē, nepazīna ne Rakstus, nedz Dieva spēku. (389)

Tie, kas pēta Bībeli, sirsnīgi vēloties uzzināt un darīt Dieva prātu, iegūst gudrību par izglābšanos. Sabatskola ir svarīga misijas nozare ne tikai tāpēc, ka tā jauniem un veciem sniedz Dieva Vārda zināšanas, bet arī tāpēc, ka tā pamodina mīlestību uz Bībeles svētajām patiesībām un vēlēšanos pašiem tās pētīt. Taču pāri visam, Sabatskola cilvēkus māca savu dzīvi saskaņot ar Bībeles svētajām mācībām.

Visi, kam Dieva Vārds kļūst par dzīves Vadoni, tiek vadīti tuvās savstarpējās attiecībās. Bībele ir viņu vienības saite. Šo cilvēku sabiedrību nemeklēs un nevēlēsies tie, kas nepakļaujas svētajam Dieva Vārdam kā nemaldīgam vadonim. Viņi atšķiras kā ticībā, tā praktiskajā dzīvē. Starp viņiem saskaņa nav iespējama, tie ir nesamierināmi. Mēs, Septītās dienas adventisti, aicinām iziet no paražām un tradīcijām pie skaidrā: "Tā saka Kungs!" un šī iemesla dēļ mēs neesam un nevaram būt vienīgi prātīgi ar tiem, kas māca cilvēku doktrīnas un pavēles un seko tām.

Visi, kas piedzimst no Dieva, kļūst Kristus līdzstrādnieki. Tie ir zemes sāls. "Bet ja nu sāls nederīga, ar ko tad sāļis?" Ja reliģija, kuru apliecinām, neatjauno mūsu sirdi un nesvēto dzīvi, kā tad lai tā sniedz glābjošu spēku neticīgajiem? "Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama." Reliģijai, kas pasaulē neizplata atjaunojošu spēku, nav vērtības. Mēs tai nevaram uzticēties arī attiecībā uz mūsu pašu izglābšanos. Tādā gadījumā — jo ātrāk to atmetam, jo labāk, tāpēc ka tā ir nespēcīga un neīsta.

Mums jākalpo savam lielajam Vadonim, jāpastāv pret katru naidīgu iespaidu un jāstrādā kopā ar Dievu. Mums norādītais darbs — sēt Evaņģēlija sēklu pie visiem ūdeņiem. Sajā darbā sava daļa jādara ikvienam. Mums piešķirtā daudzveidīgā Kristus žēlastība mūs dara par namturiem, un mums šie podi jāvairo, dodot tos mijējiem, lai tad, kad Kungs tos atprasīs, Viņš savu īpašumu varētu saņemt ar augļiem.

JAUNIEŠI KĀ MISIONĀRI

(390) Jauniešiem, kas vēlas iziet darba laukā kā sludinātāji, kolportieri vai grāmatu evaņģēlisti, vajadzētu iepriekš saņemt atbilstošu garīgu apmācību, kā arī sevišķu sagatavošanu šim aicinājumam. Tie, kas ir neizglītoti, neapmācīti un rupji, nav derīgi darba laukam, kur pret Dieva Vārda patiesībām cīnās apdāvinātu un izglītotu cilvēku spēcīgais iespaids. Arī sastopoties ar svešiem maldu veidiem, kur reliģija savienojas ar filozofiju, viņi nevar gūt panākumus, jo to atklāšanai nepieciešama kā zinātnes, tā Rakstu patiesību pazīšana.

Sevišķi tiem, kas grib kļūt sludinātāji, vajadzētu saprast, cik liela loma sludinātāju audzināšanā ir Rakstos atklātajai metodei. Viņiem vajadzētu sirsnīgi iesaistīties darbā un vēl skolas laikā no Lielā Skolotāja mācīties lēnprātību un pazemību. Derību turošais Dievs ir apsolījis, ka, atbilstoši lūgšanām, pār šiem audzēkņiem Kristus skolā tiks izliets Svētais Gars, lai tie varētu kļūt taisnības sludinātāji.

Ir nepieciešama milzīga piepūle, lai atbrīvotos no maļdiem un viltus mācībām, un Bībeles patiesība un tās reliģija varētu atrast vietu sirdī. Mūsu koledžas nodibināšana bija Dieva paredzēts līdzeklis jauniešu sagatavošanai dažādām misijas darba nozarēm. Dievs grib, lai šīs mācību iestādes izsūtītu nevis dažus, bet gan daudz strādnieku. Bet sātans, apņēmis iznīcināt šo nodomu, bieži ir nodrošinājis sev tieši tos, ko Dievs gribējis sagatavot atbildīgām vietām savā darbā. Daudz ir tādu, kuri strādātu, ja tos pamudinātu kalpot, un tādā veidā izglābtu paši savu dvēseli. Draudzei vajadzētu izjust savu lielo atbildību par patiesības gaismas iesprostošanu un Dieva žēlastības aizturēšanu savās šaurajās robežās laikā, kad naudu un iespaidu devīgi jāizlieto, sūtot spējīgas personas misijas laukā. (391)

Vajadzētu būt sagatavotiem simtiem jaunu cilvēku, kas piedalītos patiesības sēklas izkaisīšanā pie visiem ūdeņiem. Mums vajadzīgi cilvēki, kas paliktu izturīgi drosmi atņemošos apstākļos un trūkumā, kā arī tādi, kuriem būtu misijas laukā nepieciešamā dedzība, apņēmība un ticība.

Mūsu draudzes ir aicinātas ķerties pie šī darba ar daudz lielāku nopietnību, nekā līdz šim parādīta. Katrai draudzei vajadzētu sevišķi rūpēties par savu misionāru apmācīšanu, tā palīdzot izpildīt lielo pavēli: "Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet evaņģēliju visai radībai!" Mani brāļi, mēs esam maldījušies un grēkojuši, mēģinot darīt pārāk maz. Arzemuju misijas laukā vajadzētu būt vairāk strādniekiem. Mūsu vidū ir tādi, kas bez pūlēm un kavēšanās, ko prasa svešvalodu iemācīšanās, varētu sagatavoties patiesības pasludināšanai citām tautām. Pirmkristiešu draudzēs misionārus brīnumaini apveltīja ar tādu valodu zināšanām, kurās tie tika aicināti sludināt Kristus neizmērojamās

bagātības. Un, ja Dievs bija labprātīgs tā palīdzēt saviem kalpiem, vai tad mēs drīkstam šaubīties, ka Viņa svētība pavadīs mūsu pūles sagatavoties un sagatavot tos, kas jau dabīgi pārzin svešvalodas un kas, pareizi atbalstīti, nestu saviem tautiešiem šo patiesības vēsti? Mums varētu būt vairāk strādnieku ārzemju misijas laukos, ja tie, kas tur aizgājuši, būtu izlietojuši katru viņu sniedzamības robežās esošo talantu. Bet daži ir bijuši gatavi atteikties no palīdzības, ja šī palīdzība nenāca tieši tā, kā viņi bija domājuši un plānojuši. Un kādi ir rezultāti? Ja mūsu misionārus no darba lauka atrautu slimība vai nāve, kur būtu tie cilvēki, kurus tie apmācījuši ieņemt viņu vietu?

Neviens no mūsu misionāriem nav nodrošinājis katra pieejamā talanta līdzdarbību. Tādā veidā pazaudēts daudz laika. Mēs līksmojamies par labu darbu, kas padarīts ārzemēs, bet, ja būtu savādāki darba plāni, būtu iespējams veikt desmit, jā, pat divdesmit reizes vairāk. (392) Tā Jēzum būtu pasniegts patīkams upuris ar daudzām no maldiem atbrīvotām dvēselēm.

Katru, kas pieņem patiesības gaismu, vajadzētu apmācīt nest šo gaismu citiem. Mūsu misionāriem ārzemēs vajadzētu pateicīgi satvert katru viņiem piedāvāto palīdzību, katru iespēju un līdzekli. Viņiem jābūt gataviem riskēt, uzdrošināties. Dievam nepatīk, ka mēs vilcināmies izlietot pašreizējās izdevības darīt labu, cerot veikt lielāku darbu nākotnē. Katram vajadzētu sekot aizgādības vadībai, neprasot padomu savām interesēm un nepaļaujoties tikai uz paša spriedumu. Dažiem var likties, ka neveiksme gaidāma tieši tur, kur Dievs paredzējis sekmes. Viņi var saskatīt vienīgi milžus uz pilsētas mūra, kur citi, kam skats skaidrāks, ieraudzīs arī Dievu un eņģeļus, kas gatavi piešķirt savai patiesībai uzvaru.

Dažos gadījumos var būt nepieciešams, ka jauni cilvēki mācās svešvalodas. Vislielākās sekmes šajā ziņā viņi var gūt, saejoties ar ļaudīm un tajā pašā laikā noteiktu dienas daļu veltot valodas studijām. Tomēr to vajadzētu uzskatīt kā nepieciešamu soli sākotnējā izglītošanā tiem, kas jau atrodas misijas laukos un kas, pareizi apmācīti, var kļūt par darbiniekiem. Ļoti svarīgi uz kalpošanu paskubināt tos, kas ar dažādu tautu ļaudīm var runāt viņu mātes valodā. Cilvēku vidējos gados ir grūti apmācīt svešvalodās, un, neskatoties uz visām pūlēm, viņam ir gandrīz neiespējami runāt tik viegli un pareizi, lai kļūtu par sekmīgu strādnieku.

Mēs nedrīkstam atļauties dzimtenes misijām atņemt vidējos gados esošo un veco sludinātāju iespaidu, sūtot viņus uz tāliem laukiem un iesaistot darbā, kas tiem nav piemērots un kam viņi nevar kļūt derīgi, arī daudz mācoties. Tā aizsūtīti vīri atstāj tukšas vietas, kurās nepieredzējuši strādnieki viņus nespēj aizstāt.

Bet draudze var jautāt, vai jauniešiem var uzticēt milzīgo atbildību, kas saistīta ar ārzemju misijas nodibināšanu un uzraudzīšanu. Es atbildu, ka Dievs (393) grib, lai šos jauniešus mūsu koledžās sadarbībā ar pieredzējušiem vīriem apmāca tā, ka tie būtu sagatavoti Viņa darbam dažādās nozarēs. Mums vajag uzticēties mūsu jauniešiem. Viņiem vajadzētu būt celmlaužiem katrā pasākumā, kas prasa smagu darbu un upurus, kamēr pārslogotais Kristus kalpus pienāktos sargāt kā padomdevējus, kas iedrošinātu un svētītu tos, kuri dodas vissmagākajās kaujās par labu Dievam. Aizgādība šos pieredzējušos tēvus viņu jaunībā, kad vēl nebija pilnīgi attīstījušies ne to fiziskie, ne garīgie spēki, ielika atbildīgās un pārbaudošās vietās. Tiem uzticētā darba lielums radīja viņos enerģiju, un viņu rosība un līdzdalība darbā veicināja kā garīgo, tā fizisko spēku attīstību.

Jauni cilvēki ir vajadzīgi. Dievs tos sauc misijas laukos. Tā kā viņi ir samērā brīvi no rūpēm un atbildībām, tad viņiem ir daudz vieglāk iesaistīties darbā nekā tiem, kam jāgādā par lielām ģimenēm, to audzināšanu un uzturēšanu. Turklāt jaunieši var vieglāk piemēroties svešam klimatam un svešai sabiedrībai, kā arī spēj labāk izturēt neērtības un grūtības. Ar smalkjūtību un neatlaidību viņi var sasniegt cilvēkus tur, kur tie atrodas.

Spēks rodas no vingrināšanās. Visi, kas izlieto Dieva piešķirtās spējas, kļūst arvien derīgāki kalpot savam Kungam. Tie, kas nekā nedara Dieva lietā, nepieaug žēlastībā un patiesības atziņā. Cilvēks, kas apgultos un atsacītos vingrināt savus locekļus, drīz vien pazaudētu spēku tos lietot. Tāpat kristietis, kas nevingrina savus Dieva piešķirtos spēkus, ne tikai nepieaug Kristū, bet pazaudē arī to, kas bija, un kļūst garīgi paralizēts. Turpretī tie, kas, mīlot Dievu un cilvēkus, cenšas palīdzēt citiem, paši arvien vairāk nopamatojas, nostiprinās un iesakņojas patiesībā. Patiess kristietis strādā Dievam, nevadoties no impulsiem, bet no pamatlikumiem, nevis kādu dienu vai mēnesi, bet visu savu dzīvi.

Kā gan mūsu gaisma var spīdēt pasaulē, ja ne (394) no ticības apliecībai atbilstošas kristīgas dzīves? Kā pasaule lai zina, ka mēs piederam Kristum, ja neko Viņa labā nedarām? Mūsu Pestītājs sacīja: "No viņu augļiem jums tos būs pazīt... Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani." Starp tiem, kas savu talantu līdz pēdējai iespējai izlieto Kristus labā, un tiem, kas strādā dvēseļu ienaidnieka labā, nav neitrālas joslas. Katrs, kas Kunga Vinakalnā stāv kā dikdienis, ne tikai pats nekā nedara, bet kavē vēl citus, kas

cenšas strādāt. Sātans atrod nodarbošanos visiem, kas necenšas nopietni nodrošināt savu paša un citu izglābšanu.

Kristus draudzi var pielīdzināt armijai. Katra karavīra dzīve saistās ar smagu darbu, grūtībām un briesmām. No visām pusēm draud modri ienaidnieki, kurus vada tumsas spēku lielkungs, kas nekad nesauž un nekad neatstāj savu posteni. Tiklīdz kristietis kļūst neuzmanīgs, šis spēcīgais ienaidnieks izdara pēkšņu un varenu triecienu. Ja draudzes locekļi nebūs darbīgi un piesardzīgi, viltus izdomājumi tos pārvarēs.

Kas notiktu, ja puse no armijas kareivjiem, kas norīkoti veikt pienākumu, neko nedarītu vai gulētu; rezultātā sekotu sakāve, gūsts vai nāve. Un, ja arī kāds izbēgtu no ienaidnieka rokām, vai tie būtu cienīgi saņemt atalgojumu? Nē, viņi drīzāk saņemtu nāves spriedumu. Tāpat, ja Kristus draudze ir bezrūpīga vai neuzticīga, tad tas ir saistīts ar daudz, daudz tālejošākām sekām. Snaudoša Kristus kareivju armija — kas gan var būt vēl briesmīgāks! Kādas tad sekmes iespējams gūt, uzbrūkot pasaulei, kas atrodas tumsas lielkunga pārvaldībā? Tiem, kas cīņas dienā vienaldzīgi stāv malā, it kā tās iznākums viņus neinteresētu un nekāda atbildības sajūta viņus nenospiestu, vajadzētu mainīt savu taktiku vai arī tūlīt atstāt cīnītāju rindas.

Meistaram vajadzīgi Evaņģēlija strādnieki. Bet kas atsauksies? Visiem, kas iestājas armijā, nav jābūt ģenerāļiem, kapteiņiem, seržantiem vai pat kaprāļiem. Visiem nav jānes vadītāja rūpes un atbildība. Ir darāms arī cita veida smags darbs. Dažiem jārok tranšejas un jāceļ nocietinājumus, citiem (395) jāstāv sardzē, citiem jākalpo kā ziņnešiem. Lai gan ir pavisam maz virsnieku, tomēr, lai izveidotu armiju, vajag daudz kareivju, un sekmes ir atkarīgas tieši no katra kareivja uzticības. Viena vīra glābšana vai nodevība var atņemt lielu nelaimi visai armijai.

Ja vēlamies cīnīties labo ticības cīņu, tad mums katram personīgi veicams nopietns darbs. Uz spēles ir liktas mūžīgās intereses. Mums jāietērpjas visās taisnības bruņās un jāpretojas ļaunumam, jo tad mums ir drošs apsolījums, ka ļaunais būs spiests bēgt. Draudzei jākaro uzbrūkoši, lai izcīnītu uzvaras Kristum un lai atbrīvotu dvēseles no ienaidnieka varas. Sajā cīņā ir iesaistījušies arī Dievs un svētie eņģeļi. Attaisnosim Dievu, kas mūs aicinājis būt par kareivjiem.

Šajā darbā kaut ko darīt iespējams visiem. Nevienš Dieva priekšā netiks atzīts par nevainīgu, ja nebūs nopietni un nesavtīgi strādājis dvēseļu glābšanas darbā. Draudzei ar priekšrakstiem un piemēru vajadzētu mācīt jauniešus strādāt Kristum. Ir daudzi, kas sūdzas par savām šaubām un žēlojas par pārliecības trūkumu, ka būtu vienoti ar Dievu. Bieži vien izskaidrojums meklējams patiesībā, ka viņi neko nedara Dieva darbā. Lai tikai tie nopietni cenšas palīdzēt un būt par svētību citiem, tad šaubas un izmisums pazudīs.

Daudzi, kas saucas Kristus sekotāji, runā un rīkojas tā, it kā viņu vārdi ļoti pagodinātu Dieva lietu, kaut gan tie nenes nekādu slodzi un nemanto patiesībai nevienu dvēseli. Šīs personas dzīvo tā, it kā Dievam pret viņiem nebūtu nekādu prasību. Ja tie turpinās šo ceļu, tad beidzot būs spiesti atzīt, ka viņiem tiešām nav nekādu tiesību kaut ko prasīt no Dieva.

Viņš, kurš katram nozīmējis "savu darbu" atbilstoši tā spējām, nekad neatstās nealgotu uzticīgu pienākuma pildītāju. Ikvienu paklausībā un ticībā veiktu darbu vainagos ar sevišķām Dieva labvēlības un atzinības zīmēm. Katram strādniekam ir dots apsolījums: "Tie aiziet un raud, dārgu sēklu nesdami, bet tiešām ar prieku tie atkal nāks un nesīs savus kūlīšus!"

GRĀMATU EVAŅĢELIZĀCIJAS DARBA NOZĪMĪGUMS

(396) Grāmatu evaņģelizācijas nozarē var veikt daudz, daudz ietekmīgāku darbu, nekā līdz šim tas ir darīts. Grāmatu evaņģēlists nedrīkst justies apmierināts, ja viņa derīgums pastāvīgi nepieaug. Viņam pamatīgi jāgatavojas un tas nedrīkst samierināties ar formālām, nedzīvām frāzēm. Viņam jādod Kungam iespēja strādāt ar viņa pūlēm un ietekmēt viņa domas un prātu. Jēzus mīlestība, paliekot viņa sirdī, darīs to gudru izdomāt, kā atrast pieeju atsevišķiem cilvēkiem un ģimenēm.

Grāmatu evaņģēlistiem jāprot kulturāli un pieklājīgi uzvesties, nevis pasaules cilvēku uzsvērtā, samākslotā veidā, bet ar patīkamu izturēšanos, kas stāstītu par dabīgu sirds laipnību un vēlēšanos atdarināt Kristus piemēru. Viņiem jāradinās būt apdomīgākiem un rūpīgākiem, čaklākiem un piesardzīgākiem Dieva lietas pagodināšanā, darot sevi tik derīgus, cik vien derīgam ir iespējams kļūt. Jēzus piensena bezgalīgu upuri, lai viņus nostādītu pareizās attiecībās ar Dievu un citiem cilvēkiem, un dievišķā palīdzība, savienota ar cilvēcīgām pūlēm, darīs tos spējīgus sasniegt ļoti augstu standartu. Grāmatu evaņģēlistam vajadzētu būt tik skaidram kā Jāzepam, tik lēnprātīgam kā Mozum un sātīgam kā Daniēlam; tad visur, kurp tas ies, viņu pavadīs spēks.

Ja grāmatu evaņģēlists rīkojas nepareizi, ja viņš runā nepatiesību vai krāpj, tad iznīcina pats savu pašcieņu. Viņš var neapzināties, ka Dievs to redz un zina katru tirdzniecības darījumu, ka svētie eņģeļi sver motīvus un klausās viņa vārdus un ka viņš saņems saviem darbiem atbilstošu algu, un, pat ja viņam izdodas savu netaisno rīcību apslēpt no cilvēciskās un dievišķās pārbaudes, tad jau tas vien, ka viņš pats to zina, pazemo viņa prātu un raksturu. Viens solis neizšķir, kāds būs raksturs, bet tas noārda aizžogojumu, un cilvēks nākamajai kārdināšanai padodas jau daudz vieglāk, līdz beidzot ir izveidojies ieradums izlocīties un rīkoties negodīgi, un tam vairs nevar uzticēties.

Ģimenēs un draudzēs ir pārāk daudz cilvēku, kas (397) maz uzmanības veltī savas dzīves kļūdinošajām pretrunām. Ir jaunieši, kas izliekas tādi, kādi viņi patiesībā nav. Šķiet, ka tie ir godīgi un uzticami, bet patiesībā viņi līdzinās nobalsinātiem kapiem — skaisti no ārpuses, bet iekšā samaitāti. Sirds ir netīra, grēku aptraipīta, un tāds ieraksts ir arī Debesu pagalmos. Domas ir nodarbojušās ar lietām, kas tos darījušas cietsirdīgus un nejūtīgus. Bet, ja viņu raksturi, svētnīcas svaros svērti, lielajā Dieva dienā tiks atrasti par viegliem, tad tā būs tāda nelaime, ko tie tagad nemaz neaptver. Patiesībai, dārgai un neaptumšotai, jābūt ieaustai viņu raksturā.

Vienalga, kādu ceļu izvēlamies, dzīvības taku visur apņems briesmas. Ja strādnieki kādā Dieva darba nozarē kļūst pavirši un neuzmanīgi pret savām mūžīgajām interesēm, tad tie cieš lielu zaudējumu. Kārdinātājs atradīs tiem pieeju. Viņš to priekšā izliks tiklus un vadīs pa šiem nedrošajiem ceļiem. Droši var būt vienīgi tie, kuru sirdī iemājo skaidrie pamatlikumi. Līdzīgi Dāvidam, viņi lūgs: "Uzturi manu gājumu uz Taviem ceļiem, ka mani soļi nešaubās!" Nepārtraukti jācīnās pret savtību, pret cilvēka sirds samaitātību. Bieži liekas, ka jauno cilvēku ceļš labi izdodas, tomēr tie, kas pat uz vienu stundu vai vienu acumirkli aizmirst Dievu, atrodas uz bīstamas tekas. Tie var neaptvert šī ceļa briesmīgumu, bet, pirms viņi to apzinās, ieradums, līdzīgi dzelzs važām, tos jau ir pakļāvis tam jaunumam, ko tie uzdrošinājušies aizskart. Dievs nicina viņu rīcību, un Kunga svētība tādus nepavadīs.

Esmu redzējusi, ka jauni cilvēki uzsāk šo darbu, nesavienojušies ar Debesīm. Viņi paši pakļauj sevi kārdināšanām, lai parādītu savu vīrišķību. Viņi smejas par citu muļķību. Viņi zina pareizo ceļu un zina, kā jāizturas. Cik viegli tie var pretoties kārdinājumam! Kādēļ tad domāt par krišanu! Tomēr Dievu viņi nedara par savu patvērumu. Sātans jau ir sagatavojis tiem viltīgu slazdu, un viņi paši kļūst nejēgām par izsmieklu.

Mūsu lielajam pretiniekam ir aģenti, kas pastāvīgi meklē (398) izdevības iznīcināt dvēseles, līdzīgi lauvai uzglūnēdami savam laupījumam. Jaunais cilvēks, izvairies no viņiem, jo, izlikdamies par draugiem, tie viltīgā veidā ieviesīs jaunus ceļus un jaunas nodarbes. Ar savām lūpām viņi tev glaimos un piedāvās savu palīdzību; bet viņu soļi iet uz eļļu. Ja uzklausīsi viņu padomu, tad tas var būt pagrieziena punkts tavā dzīvē. Sirdsapziņai atņemta viena drošības sīksna, viena jauna ieraduma piekropšana, viena vienīga nevērtība pret sava pienākuma augstākajām prasībām var būt maldu ceļa iesākums, pa kuru tu ieiesi to rindās, kas kalpo sātānam, lai gan visu laiku varbūt sacīsi, ka mīli Dievu un Viņa darbu. Viens neapdomīgs mirklis, viens nepareizs solis spēj visu tavu dzīvi pagriezt pretējā virzienā. Tu varbūt nekad neuzzināsi, kas ir izsaucis tavu bojāeju, līdz atskanēs spriedums: "Ejiet nost no Manis, jūs, jauna darītāji!"

Daži jaunieši zina, ka tas, ko esmu sacījusi, godīgi apraksta viņu dzīvesveidu. Viņu ceļi nav apslēpti Kungam, lai gan tie varbūt ir apslēpti viņu labākajiem draugiem, pat tēvam un mātei. Man ir maz cerību, ka kāds no tiem jebkad atstās savu liekulīgo un krāpniecisko nostāju. Bet citi, kas ir kļūdījušies, meklēs, kā izglābties. Kaut mīļais Jēzus palīdzētu viņiem savu vaigu nocietināt kā kramu pret visdažādākajiem meliem un glaimiem, kas vēlas vājināt viņu apņemšanos rīkoties pareizi vai arī ievieš šaubas un pasaulīgu cilvēku uzskatus, lai iedragātu viņu ticību patiesībai. Jaunie draugi, nevienu stundu nepavadiet tādu cilvēku sabiedrībā, kas jūs padarītu nederīgus skaidrajam un svētajam Dieva darbam. Svešu klātbūtnē nedariet neko tādu, ko jūs negribētu darīt sava tēva vai mātes acu priekšā vai par ko jums būtu jākaunas no Kristus un svētajiem eņģeļiem.

Daži varētu domāt, ka Sabata ievērotājiem šie brīdinājumi nav vajadzīgi, bet tie, uz kuriem tie attiecas, zina, ko es gribu sacīt. Es jums, jaunie cilvēki, saku — sargieties; jo jūs nevarat izdarīt neko, kas nebūtu atklāts eņģeļu un Dieva acīm. Jūs nevarat darīt jaunu, neietekmējot citus. Jūsu rīcība ne tikai atklāj, kāds materiāls lietots jūsu rakstura (399) celtnē, bet arī atstāj spēcīgu iespaidu uz citiem. Nekad nepazaudējiet no redzesloka faktu, ka jūs piederat Dievam, ka Viņš jūs ir dārgi atpircis un jums būs jāsniedz norēķins par visām spējām, kuras Viņš jums ir uzticējis. Neviens, kura rokas ir grēka aptraipītas vai kurā sirds nav pareizās attiecībās ar Dievu, nedrīkstētu ņemt daļību grāmatu evaņģēlista vai kolportiera darbā, jo tādas personas noteikti apkaunos patiesības lietu. Tiem, kas strādā misijas laukā, vajadzīgs Dievs, kas viņus vadītu. Viņiem jābūt rūpīgiem un

uzmanīgiem, lai darbu iesāktu pareizi un tad mierīgi un stingri turētos uz godīguma takas. Viņiem vajadzētu būt noteiktiem, jo sātans ir stingri apņēmis viņus uzvarēt.

Ir pieļauta kļūda, piedāvājot pasūtīt mūsu periodiskos izdevumus tikai uz dažām nedēļām, kad, pareizi strādājot, varēja panākt, ka tos pasūtītu uz ilgāku laiku. Viens gada pasūtījums ir daudz labāks par vairākiem īstermiņa abonentiem. Ja laikraksts ir pasūtīts tikai uz dažiem mēnešiem, tad interese bieži beidzas ar šo īslaicīgo abonēšanu. Daži gan atjauno parakstīšanos uz ilgāku laiku, bet tādā veidā tiek izšķiests daudz laika, kas dod maz ienākumu, kamēr ar mazliet lielāku smalkjūtību un neatlaidību varēja panākt parakstīšanos uz visu gadu. Jūs, brāļi, mērķējat pārāk zemu, jūs savos plānos esat pārāk aprobežoti. Jūs nestrādājat ar tādu smalkjūtību un neatlaidību, kādu prasa darbs. Sajā darbā ir vairāk grūtību nekā dažās citās nozarēs, bet mācība, ko tādā veidā iegūsi, proti, smalkjūtība un savaldība, kļūs par jūsu rakstura sastāvdaļu un darīs jūs derīgus citiem darba laukiem, kur varēsiet kalpot dvēselēm. Tie, kas vāji mācās no sava darba un, tuvojoties cilvēkiem, ir nevēriģi un nelaipni, šos pašus trūkumus parādītu arī tad, ja strādātu par sludinātājiem.

Piedāvājot šādu īslaicīgu parakstīšanos, daži izvairās no pūlēm, kas nepieciešamas, lai iegūtu ilgākus abonētājus. Grāmatu evaņģēlisti nedrīkst savu darbalauku apstrādāt bezrūpīgi un vienaldzīgi. Viņiem jāsaprot, ka tie ir Dieva strādnieki, un (400) mīlestībai uz dvēselēm viņus jāierosina darīt visu iespējamo, lai patiesība apgaismotu ļaudis. Aizgādība un žēlastība, līdzekļi un mērķi ir savstarpēji cieši saistīti. Kad strādnieki dara vislabāko, ko viņi spēj, tad Dievs dara viņu labā to, ko tie paši nespēj, bet nevienam nevajadzētu sagaidīt, ka tas gūs sekmes, ja strādās neatkarīgi un vienīgi savā spēkā. Šim darbam jābūt savienotam ar stipru paļaušanos uz Dievu.

Katrā Kunga darba nozarē jāievēro taupība. Jaunieši šajā laikā dabīgi tiecas neievērot un nicināt taupību un sajaukt to ar skopumu un šausirdību. Tomēr taupībai ir visciešākās saites ar visplašākajiem un augstsirdīgākajiem uzskatiem un jūtām; bez taupības nevar būt patiesas augstsirdības. Nevienam nevajadzētu domāt, ka mācīties taupīt un apsvērt, kā vislabāk izmantot druskas, ir viņa necienīgs darbs. Kristus, kad bija izdarījis ievēribas cienīgu brīnumdarbu, sacīja: "Sakrājiet atlikušās druskas, ka nekas nepazūd!"

Diezgan lielu summu var izdot par viesnīcas rēķinu, kuras pakalpojumi nemaz nav vajadzīgi. Dieva lietā celmlaužu sirdīm bija tik tuva šajā jautājumā, ka viņi reti ēda viesnīcā, pat ja par kādu ēdienu būtu jāmaksā tikai 25 centi. Bet jaunieši un jaunietes vispār nav radināti taupīt, tāpēc arī valda izšķērdība visās lietās. Dažās ģimenēs norisinās tik bezdievīga izšķērdība, ka par šiem līdzekļiem, ja tie būtu taupīti, pietiktu vēl otras ģimenes uzturēšanai. Ja ceļojumu laikā mūsu jaunieši precīzi pierakstītu visus naudas izdevumus, tad viņu acis atvērtos un tie ieraudzītu, kur aizplūst līdzekļi. Viņiem varbūt nebūs jāatsakās no silta ēdiena, kā to darīja pirmie strādnieki, toties viņiem jāmacās apmierināt patiesās vajadzības, netērējot tik daudz naudas, cik tiem tagad šķiet nepieciešams. Ir personas, kas aizliedz sevi, lai tikai būtu līdzekļi Dieva darbam; lai tad arī strādnieki Kunga lietā praktizē pašizliedzību, ierobežojot savus izdevumus, cik vien iespējams. Mūsu darbiniekiem būtu vērtīgi pastudēt valdiešu misionāru vēsturi un tad atdarināt šo uzupurību un pašizliedzību. (401)

Mums savam Meistaram ir darāms liels darbs. Ir jāatver Dieva Vārds tiem, kas atrodas maldu tumsā. Jaunie draugi, darbojieties tā, it kā jums būtu uzticēta svēta misija! Esiet Bībeles pētnieki, vienmēr gatavi atbildēt katram, kas jautā par jūsos esošās cerības pamatu. Ar patiesu kristīgu cieņu atklājiet savu pārliecību, ka jums ir patiesība, kuru ir vērts dzirdēt katram cilvēkam. Ja šī patiesība tiek ieausta dvēselē, tad par to liecinās sejas izteiksme un uzvedība, klusa un cēla savaldība un miers, kas var mājot vienīgi kristietī.

Tie, kam ir īsta pazemība un kuru domu apvārsnis ir paplašinājies Evaņģēlija atklātajās patiesībās, tiesām atstās jūtamu iespaidu. Viņi ietekmēs prātu un sirdi, un viņus cienīs daudzi, pat no tiem, kas nesimpatizē viņu ticībai. Ar Bībeles patiesībām un mūsu vērtīgajiem laikrakstiem viņi gūs panākumus, jo Kungs viņiem atvērs ceļu. Bet mūsu laikrakstu uzspiešana cilvēkiem ar dāvināšanas un prēmiju palīdzību neatstās paliekošu iespaidu uz labu. Ja mūsu strādnieki izietu darbā, paļaujoties uz Bībeles patiesībām, ietu ar mīlestību uz Kristu un dvēselēm savā sirdī, tad viņi pastāvīgu abonentu mantošanā panāktu vairāk, nekā paļaujoties uz prēmijām vai pazeminātu cenu. Šīs metodes izcelšana attiecībā uz laikrakstu pasūtīšanu rada iespaidu, it kā izdevumiem pašiem par sevi nebūtu patiesas vērtības. Rezultāti būtu labāki, ja priekšplānā izvirzītu pašu laikrakstu un prēmijām domāto naudu pataupītu dažu eksemplāru izdalīšanai par brīvu. Prēmiju piedāvāšana dažus var ierosināt pasūtīt laikrakstu, kas citādi to neņemtu, bet citi tieši šī iemesla dēļ atteiksies pasūtīt vispār, jo viņi tādu rīcību izprot kā spekulāciju. Ja grāmatu evaņģēlists izceltu paša laikraksta vērtību, pievērsties Dievam lūgšanā, lai Kungs piešķir panākumus, un mazāk paļautos uz prēmijām, tad būtu sasniegts vairāk.

Šinī laikā tiek cildinātas un paaugstinātas nenozīmīgas lietas. Ir pieprasījums pēc visa, kas izsauc sensāciju un izpārdošanu. (402) Lauki ir pārpludināti ar gluži nevērtīgu literatūru, kas uzrakstīta naudas pelnīšanai, kamēr patiesi vērtīgas grāmatas paliek neizpārdotas un līdz ar to nelasītas. Tie, kas pasniedz šīs sensacionālās grāmatas, tāpēc ka ar tām var nopelnīt lielāku summu, palaiž garām izdevību darīt labu. Ir jāizcīna cīņas, lai saistītu cilvēku uzmanību un tos ieinteresētu ar tiešām vērtīgām grāmatām, kas balstās uz Biblii, un vēl grūtāk būs atrast apziņīgus, dievbijīgus strādniekus, kas izietu vākt parakstīšanos uz šīm grāmatām vienīgi ar gaismas izplatīšanas nolūku.

Strādnieks, kam Dieva darbs ir sirds lieta, sev nepieprasīs visaugstāko atalgojumu. Viņš neaizbildināsies, kā viens otrs mūsu jaunieši ir sacījis, ka, ja tas moderni un eleganti neapģērbsies un neuzturēsies vislabākajās viesnīcās, tad to neviens neatbalstīs. Grāmatu evaņģēlistam vajadzīga ne jau nevainojama āriene, nevis švīta vai klauna slava, bet rakstura godīgums un taisnīgums. Laipnība un maigums atstāj iespaidu uz cilvēka sejas izteiksmi, un pieredzējusi acs redz, ka šis cilvēks nekrāpj, ka viņa rīcība nav augstprātīga un ārišķīga.

Par grāmatu evaņģēlistiem darba laukā ir izgājuši daudzi, kuriem vienīgais līdzeklis panākumu gūšanā ir prēmijas. Viņiem kā strādniekiem nav patiesas vērtības piedzīvojumu trūkuma dēļ praktiskajā reliģijā. Viņiem ir tās pašas kļūdas, tāda pati gaume un neapmierinātas iegribas, kas raksturoja viņu dzīvi, pirms tie sāka saukties par kristiešiem. Par tiem var teikt, ka Dievs nav viņu domās, ka Kungam nav paliekoša vieta viņu sirdīs. Viņu raksturā un uzvedībā vērojams maziskums, pasaulīgums un pagrimums, kas viss liecina pret viņiem. Tie iet paši savas sirds ceļu, kur vada pašu acis. Viņi nevēlas aizliegt sevi, bet gan baudīt dzīvi. Debesu bagātība tiem neliekas pievilcīga, un visas viņu tieksmes vērstas lejup, nevis augšup. Draugus un radniekus tādi cilvēki nespēj darīt cēlākus, jo viņi paši nevēlas novērsties no ļauna un izvēlēties labo. (403)

Jo mazāk mēs uzticēsimies šīm personām, kuru nav mazums, jo labāk uz tagadējās patiesības darbu skatīties pasaule. Grāmatu evaņģēlistus un kolportierus mūsu brāļiem vajadzētu izvēlēties apdomīgi un piesardzīgi, lai netiktu izraudzīti tādi, kas patiesību ar savu dzīvi pārstāvētu un attēlotu nepareizi. Visus kārtīgos strādniekus vajadzētu labi atalgot, bet nepaaugstināt summu, lai uzpirktu grāmatu evaņģēlistus, jo tāda rīcība viņiem kaitē. Tā viņus dara savtīgus un izšķērdīgus. Centieties viņu sirdī iedēstīt patiesas misijas darba garu un izaudzināt viņos īpašības, kas nepieciešamas panākumu nodrošināšanai. Jēzus mīlestība dvēselē liks grāmatu evaņģēlistam gaismas izplatīšanas darbu uzskatīt par priekštiesību. Viņš mācīsies, viņš plānos un lūgs par šo lietu.

Ir vajadzīgi saprātīgi jauni cilvēki, kas vērtē Dieva piešķirtās intelektuālās spējas un tās attīsta tik rūpīgi, cik vien tiem iespējams. Šīs spējas vingrinot palielināsies un, nepametot novārtā sirds kultūru, veidoš līdzsvarotu raksturu. Visu cilvēku sniedzamības robežās atrodas līdzekļi savu spēju attīstīšanai. Tāpēc lai neviens neliek Kungam vilties, kad Viņš nāks pēc augļiem, bet atradīs vienīgi lapas. Apņēmīga mērķtiecība, ko svētojusī Kristus žēlastība, paveiks brīnumus. Jēzus un svētie eņģeļi piešķirs sekmes inteligentu, dievbijīgu cilvēku pūlēm, kas dara visu viņu spēkos esošo, lai glābtu dvēseles. Lai tie mierīgi un savaldīgi, ar mīlestībā pāri plūstošu sirdi cenšas cilvēkus ierosināt pētīt patiesību, pašiem ņemot dalību Bībeles lasīšanā, kad vien tas iespējams. To darot, viņi sēs patiesības sēklu pie visiem ūdeņiem, tā paaugstinot Kungu, kas viņus aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā. Tie, kas dara šo darbu ar pareiziem motīviem, veic ļoti svarīgu kalpošanas darbu. Viņi neparādīs vāju un neizlēmīgu raksturu. Viņu prāts paplašināsies, un manieres kļūs cēlākas. Tiem nevajadzētu nospraust konkrētas robežas savai izaugsmei, bet ar katru jaunu dienu vajadzētu kļūt spējīgākiem darīt labus darbus.

Daudzi strādnieki grāmatu evaņģelizācijas laukā neko neupurē. Viņiem ir mazāk misijas gara nekā kādas citas konfesijas strādniekiem. Kad ceļš (404) ir sagatavots un kad ir iespēja pieprasīt visaugstāko atalgojumu, tad tie labprāt iziet darbā. Grāmatu izplatītāji visumā tiek dažādā veidā pamudināti pārdot populāras grāmatas, piesolot lielāku atalgojumu, tāpēc arī daudzi atsakās strādāt ar mazāku atalgojumu patiesības izplatīšanas darbā. Sakarā ar to, ka tiek palielināts atalgojums, lai atbilstu tam, ko piedāvā citi izdevēji, izdevumi, lai nogādātu mūsu preses darbus abonentiem, stipri sadārdzinās; un tā daudzi grāmatu evaņģēlisti naudu nopelna bez grūtībām un tikpat viegli to izdod.

Ļaudīm, kas apliecina tagadējo patiesību, nav mūsu ticībai atbilstoša misijas gara. Raksturam nav īsta zelta skaņas. Kristīga dzīve ir kaut kas vairāk, nekā viņi to iedomājušies. Tā nesastāv tikai no maiguma, pacietības, lēnprātības un laipnības vien. Protams, šīs pievilcīgās īpašības ir svarīgas, bet ir nepieciešama arī drosme, spēks, enerģija un neatlaidība. Daudzi, kas iesaistās grāmatu evaņģelizācijas darbā, ir vāji, nervozi, neapgaroti un kas ātri kļūst mazdūšīgi. Viņiem trūkst neatlaidības. Viņiem nav to pozitīvo rakstura īpašību, kas cilvēkiem dod spēku kaut ko darīt, nav gara un enerģijas, kas iedvesmē sajūsmu. Grāmatu evaņģēlists ir iesaistījies godājamā darbā, un viņam nevajadzētu izturēties tā, it kā viņš no savas nodarbošanās kaunētos. Ja tas vēlas, lai viņa pūles

pavada sekmes, tad viņam jābūt drosmīgam un cerību pilnam.

“Aktīvie” tikumi jāattīsta tikpat labi kā “pasīvie”. Kristietim, vienmēr esot gatavam dot mierīgu atbildi, kas klusina dusmas, jāprot ar varoņa drosmi pretoties ļaunumam. Līdz ar mīlestību, kas visu panes, tam nepieciešams stiprs raksturs, kas viņa iespaidu darītu par patiesu spēku uz labu. Ticībai jābūt ieaustai raksturā. Pamatlikumiem jābūt stingriem un garam cēlam, ko neskartu nekādas aizdomas par zemiskumu. Grāmatu evaņģēlists nedrīkst būt iedomīgs. Satiekoties ar ļaudīm, viņam nevajadzētu pievērst uzmanību sev, runājot lielīgā tonī, jo, tā rīkojoties, viņš inteligēntos, saprātīgos cilvēkos modinās riebumu. Viņš nedrīkst būt savtīgs savos ieradumos, ne arī pavēlniecisks un iedomīgs. Ļoti daudzi cilvēki ir nolēmuši, ka tie nevar atrast laiku, lai izlasītu vienu no iespiestajām un tirgū nodotajām 10 000 grāmatām. Tādēļ daudzos gadījumos, kad grāmatu evaņģēlists pasaka savu profesiju, ļaužu sirds durvis stingri noslēdzas. Tieši šī iemesla dēļ viņam nepieciešams strādāt smalkjūtīgi, ar pazemīgu, Dievu piesaucošu garu. Viņam jāpazīst Raksti un jāprot atrast vārdus, kā atklāt dārgo patiesību un parādīt, cik liela vērtība ir skaidrajai lasāmvielai, ko viņš piedāvā.

Katram par šo darbu jāizjūt personīga atbildība. Ikvienam jāpārdomā, kā vislabāk ieinteresēt ļaudis, jo veids, kādā tas iepazīstina cilvēkus ar patiesību, var izšķirt dvēseles likteni. Ja viņš atstāj labvēlīgu iespaidu, tad tas var būt dvēselei dzīvības smarža uz dzīvību, un šī viena persona, kas ieguvusi gaismu par patiesību, savukārt var apgaismot vēl daudzus citus. Tāpēc darbā, kur iesaistīts cilvēku saprāts, bezrūpība ir ļoti bīstama.

Grāmatu evaņģelizācijas darbs ir Dieva paredzētais līdzeklis, lai aizsniegtu daudzus cilvēkus, kurus citādi nebūtu iespējams pakļaut patiesības iespaidam. Darbs ir labs, mērķis — augsts un cēls, tādēļ arī strādnieku izturēšanos vajadzētu raksturot atbilstoši cieņai. Grāmatu evaņģēlists noteikti sastaps dažādi domājošus cilvēkus. Viņš satiksies ar neizglītotiem un pagrimušiem, kas nespēj vērtēt neko citu, kā tikai to, kas tiem nes naudu. Šie cilvēki izturēsies rupji un apvainojoši, bet tam nevajadzētu pievērst uzmanību. Nekad nedrīkst zaudēt labu garastāvokli, un uz visām grūtībām vajadzētu raudzīties ar priecīgu, cerību pilnu skatu. Viņš satiks cilvēkus, kas cietuši smagus zaudējumus, kas jūtas izmisuši, sarūgtināti un aizvainoti. Viņam būs daudz izdevību izteikt laipnus padomus, drosmi, cerību un ticību iedvešošus vārdus. Viņš, ja to vēlas, var kļūt par avotu, kur citi atspīrgst, bet, lai tas tā būtu, tad viņam pašam jāsmej no dzīvās patiesības Avota.

Grāmatu evaņģelizācijas darbs ir daudz svarīgāks, nekā daudzi to vērtē, tādēļ strādniekus tajā vajadzētu izraudzīties ar tādu pašu uzmanību un gudrību, kā izraugās sludinātājus. Jauniešus var apmācīt strādāt daudz labāk, nekā līdz šim tas ir darīts, un par mazāku atalgojumu, nekā (406) daudzi ir saņēmuši. Paceliet karogu, un lai strādnieku armijai pievienojas tie, kas ir pašreizēdīgi un uzpurīgi, kas mīl Dievu un cilvēci. Lai tie stājas darbā, necerot uz ērtībām, bet gatavi nezaudēt drosmi, sastopoties ar noraidījumiem un grūtībām. Lai nāk tie, kas var raksturot mūsu preses izdevumus, tāpēc ka paši tos augstu vērtē.

Lai Kungs palīdz katram līdz pēdējai iespējai attīstīt un izlietot tam uzticētos talantus. Šajā darbā strādājošie nav pietiekoši pētījuši Bībeli. Ja viņi Rakstiem būtu pievērsuši tādu uzmanību, kādu tie pelnījuši, tad to praktiskās mācības būtu pozitīvi ietekmējušas viņu dzīvi. Vienalga, kāds ir jūsu darbs, mīlie brāļi un māsas, dariet to kā Kungam un tik labi, cik vien tas iespējams. Nepalaidiet garām tagadnes zelta izdevības, un lai jūsu dzīve neizvērsas par kļūdu, sēdot bezdarbībā un sapņojot par pienākumiem, kam Dievs jums nav devis spējas. Dariet to darbu, kas jums ir vistuvāk. Strādājiet, kaut arī tas līdzinātos grūtību un briesmu pilnajiem pienākumiem misijas laukā; tikai es jūs lūdzu, nesūdzieties par grūtībām un saviem upuriem. Atcerieties valdiešus. Pārdomājiet, kādus plānus tie izgudroja, lai evaņģēlija gaisma varētu atrast ceļu tumsā. Mums nevajadzētu strādāt, cerot saņemt atalgojumu jau šajā dzīvē, bet gan savas acis pastāvīgi vērst uz godalgu, kas tiks pasniegta cīņas noslēgumā. Tagad ir vajadzīgi ļaudis, kas ir tik uzticīgi pienākumam kā kompasa adata polam, — vīrieši un sievietes, kas gatavi strādāt, negaidot, ka tiks nolīdzināts ceļš un novērsti visi šķēršļi.

Es esmu aprakstījusi, kādiem vajadzētu būt grāmatu evaņģēlistiem; un kaut Kungs apgaismotu tiem prātu aptvert šo jautājumu visā tā garumā un platumā, lai tie saprastu savu pienākumu ar pacietību, drosmi un nesatricināmu godīgumu pārstāvēt Kristus raksturu! Lai tie atceras, ka ar izlaidību, nevižību un nenoteiktību tie Viņu aizliedz. Jaunieši, ja jūs šos pamatlikumus ņemsiet sev līdzī grāmatu evaņģelizācijas laukā, tad ļaudis jūs cienīs un daudzi ticēs jūsu aizstāvētajai patiesībai, tāpēc ka jūsu dzīve būs kā liecība aizstāvētajai patiesībai, tāpēc ka jūsu dzīve atbildīs jūsu ticībai, — tāpēc ka jūsu dzīve būs kā spoža gaisma lukturī, kas (407) apgaismo visus namā esošos. Pat jūsu ienaidnieki, lai cik stipri tie cīnītos pret jūsu paustajām atziņām, tikpat daudz tie mācīsies vērtēt jūs pašus, un, kad jūs būsiet jau tik daudz ieguvuši, tad jūsu vienkāršajiem vārdiem būs spēks un tie pārliecinās sirdis.

IZDEVNIECĪBAS DARBS

Ar izdevniecības darbu Betlkrīkā saistās un vienmēr saistīsies daudz grūtību. Visas tur dibinātās iestādes ir darbarīki Dieva darba veikšanai virs zemes. Sī iemesla dēļ arī sātans ir tur, izlietodams savas izdomas spējas, lai radītu šķēršļus un kavēkļus. Viņš ar savām kārdināšanām tuvojas visiem, kas saistīti ar šīm iestādēm, savaldzinādams gan tos, kas ieņem atbildīgus amatus, gan arī tos, kas dara visvienkāršāko darbu, lai tie zaudētu savienību ar Dievu, apjuktu savos spriedumos un vairs nespētu atšķirt pareizo no nepareizā. Viņš zina, ka noteikti pienāks laiks, kad atklāsies gars, kas ir pārvaldījis dzīvi, un priecājas, ja šo cilvēku darbība liecina, ka tie nav Kristus līdzstrādnieki.

Daudziem, kas sasnieguši vīra gadus un attiecīgu briedumu, trūkst īpašību, kas veido cēlu un vīrišķīgu raksturu. Dievs tos neuzskata par vīriem. Viņi ir neuzticami. Daži no tiem ir saistīti ar mūsu iestādēm. Viņiem ir iespaids, bet tas ir postoša rakstura, jo reti kad ir taisnības pusē. Ar vārdiem apliecinot dievbijību, tie ar savu piemēru pastāvīgi atbalsta netaisnību. Neticība ir saausta ar viņu domām, kas izpaužas izteiktajos vārdos. Savus spēkus viņi izlieto taisnības, patiesības un tiesas sagrozišanai. Sātans pārvalda viņu prātu un strādā caur tiem, demoralizējot un izraisot sajukumu. Jo patīkamāka un pievilcīgāka ir viņu uzvedība un jo bagātāk tie ir apveltīti ar izcilām spējām, (408) jo veiksmīgāki darbarīki tie ir visas taisnības ienaidnieka rokās, demoralizējot ikvienu, kas nonāk viņu iespaidā. Neatļaut tādiem kļūt par noteicošo spēku, lai īstenotu savus nodomus, atbalstot nekārtību un vajīgus, izlaidīgus principus, izrādīsies smags un nepateicīgs uzdevums.

Jaunatne, kas pakļauta šādam iespaidam, nekad nav droša, ja vien tie, kuru uzraudzībā viņi atrodas, nav visaugstākajā mērā modri un stingri nopamatojušies pareizos pamatlikumos. Bet skumjš ir tas fakts, ka šajā gadsimtā daudzi jaunieši labprāt padodas sātana iespaidam un pretojas Dieva Garam. Daudzos gadījumos nepareizi ieradumi ir iesakņojušies tik stipri, ka vislielākā piepūle no vadītāju puses tā arī nepanāks viņu raksturu pārveidošanos pareizā virzienā.

Tiem, kas izdevniecības namā ieņem amatus, jānes smagas atbildības, un, ja viņi diendienā neapgūst dziļākus un patiesākus kristīgus piedzīvojumus, tad nav piemēroti šiem posteņiem. Uzmanība vispirms jāpievērš mūžīgajām interesēm, apsveicot katru iespaidu, kas dotu palīdzību dievišķā dzīvē. Cilvēkiem, kam Dievs uzticējis veikalnieciskas lietas, kas saistās ar Viņa darbu, jābūt garīgi domājošiem ļaudīm. Viņi nedrīkst nevēriņi izturēties pret reliģisku sapulču apmeklēšanu un justies pārāk apgrūtināti, lai stāstītu citiem par savu ticības dzīvi un pieredzi. Dievs uzklausa viņu liecības, kas tiks ierakstītas Viņa piemiņas grāmatā, Viņš pamodinās savus uzticīgos un tos žēlos "kā vīrs žēlo savu dēlu, kas viņam kalpo".

Izdevniecības darba vadībā esošajiem derētu atcerēties, ka daudzi uz viņiem raugās kā uz priekšzīmi, tādēļ jo vairāk viņiem vajadzētu būt uzticīgiem Dieva pagodināšanā un pielūgšanā, jo tādus taču viņi vēlas redzēt savus strādniekus katrā iestādē. Ja viņus lūgšanu namā redz tikai reizēm, tad arī citi attaisnos savu nevēlīgo rīcību uz viņu rēķina. Sie vīri jebkurā laikā spēj tekoši runāt par sava darba jautājumiem, rādot, ka (409) viņi nav veltīgi vingrinājušies savus spēkus izlietot šajā virzienā. Savus pienākumus viņi veic smalkjūtīgi, prasmīgi un meistarīgi, bet cik svarīgi ir, lai viņu sirds, viņu prāts un visi spēki būtu saistīti ar Dieva pielūgsmi un pagodināšanu, lai viņu vārdi, daiļrunīgi savā vienkāršībā, spētu parādīt glābšanas ceļu, ejot pie Kristus! Viņiem vajadzētu būt nopietniem lūgšanu vīriem, kas stipri paļaujas uz Dievu; cilvēkiem, kas līdzīgi Ābrahāmam valda pār savu namu un sevišķi rūpējas par visu ar biroju saistīto cilvēku garīgo labklājību.

Uzticēties var tiem, kam Kristus visur ir pirmajā vietā. Tādi nebūs pašpaļāvīgi un arī neļaus savām reliģiskajām interesēm pazust veikalniecisko pasākumu lietās. Vai Dievs ir uzticējis cilvēkiem svētas atbildības? Ja tā, tad Viņš grib, lai tie sajūt savu vājumu un atkarību no Viņa. Cilvēkiem nav droši paļauties uz savu izpratni, tāpēc tiem ik dienas vajadzētu meklēt spēku un gudrību no augšienes. Dievam vajadzētu būt visās viņu domās, tad visas vecās čūskas blēdības un viltības nespēs viņus pavadināt uz grēcīgu savu pienākumu nepildīšanu. Tad viņi ienaidniekam stāsies pretī ar vienkāršo ieroci, kuru lietoja Kristus: "Stāv rakstīts," vai noraidīs to ar vārdiem: "Atkāpies no manis, sātan!"

Brīdinošajos vārdos "esiet modrīgi vienmēr un lūdziet" Jēzus parādīja vienīgo drošo ceļu. Tātad ir vajadzība būt modriem. Mūsu pašu sirds ir viltīga, mūs apņem cilvēciskās vājības un nespēks, un sātans ir nopietni apņēmis mūs iznīcināt. Mēs dažkārt neesam nomodā, bet pretinieks neslinko nekad. Zinot viņa nenogurstošo modrību, negulēsim kā citi, bet būsim nomodā un skaidrā prātā. Mums jāstājas pretī pasaules garam un tā iespaidam, un mēs nedrīkstam pieļaut, ka prātu un sirdi šīs lietas savaldzina.

Enerģisks un darbīgs cilvēks, nonākot saskarē ar pasauli, piedzīvos grūtības, sarežģījumus un nemieru izraisošas rūpes. Viņš atklās, ka pasaulīgas domas un pasaulīgi plāni tiecas pārņemt vadību un ka dievbijīga gara uzturēšanai būs vajadzīgas pūles un prāta un dvēseles disciplīna. (410) Bet

dievišķā žēlastība gaida uz pieprasījumu, un viņa lielā vajadzība ir tas spēcīgais arguments, kas uzvarēs Dievu. Par šādiem cilvēkiem Jēzus ir sevišķi gādājis. Viņš tos uzaicina: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Ņemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla." Tiem, kas atrodas sadraudzībā ar Kristu, ir pastāvīga dusa un miers. Kāpēc tad mēs staigājam vieni un noniecinām Viņa sabiedrību? Kāpēc mēs neņem Viņu līdzi visās mūsu apspriedēs? Kāpēc mēs negriežamies pie Viņa visās mūsu grūtībās un nepārbaudām dievišķo apsoliājumu stiprumu?

Svētais Gars apgaismo mūsu neizpratnes tumsu, sniedz zināšanas un palīdz dažādajās neatliekamajās vajadzībās. Bet prātam pastāvīgi jāmeklē Dievs. Ja atļausim tur ieviesties aukstumam un pasaulīgumam, tad sirds vairs nelūgs un mums nebūs drosmes uzlūkot Viņu, visas gudrības un spēka Avotu. Tāpēc lūdziet vienmēr, mīlie brāļi un māsas, "paceldami svētas rokas, bez dusmām un šaubīšanās". Neatmaidīgi nesiet savus lūgumus pie žēlastības troņa un ļaujieties uz Dievu stundu pēc stundas un mirkli pēc mirkļa. Kristus kalpošanas darbs nokārtos jūsu attiecības ar citiem cilvēkiem un darīs jūsu dzīvi auglīgu labos darbos.

Lai neviens neiedomājas, ka ar Kristus Garu var savienot savtību, sevis vērtēšanu un savu iegribu apmierināšanu. Uz katru patiesi atgriezušos cilvēku gulstas atbildība, ko mēs nespējam pareizi novērtēt. Debesu Ķēniņa dēli un meitas nevar pieņemt pasaules principus un iet pa pasaules ceļiem. "Mīlie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsīm. Mēs zinām, ka tad, kad tas atklāsies, mēs būsīm Viņam līdzīgi, jo mēs Viņu redzēsīm, kāds Viņš ir. Katrs, kam ir šī cerība un viņu, šķīsta sevi pašu, kā viņš ir šķīsts." Bet pasaule mūs nepazīst, tāpēc ka tā nepazīst mūsu Kungu Jēzu Kristu.

Review kantorī nepieciešami darbu vadītāji, kas pareizi pārstāv arī Jēzu un atpestīšanas plānu. Dievam nepatīk, ja tie visus savus spēkus izlieto tikai laicīgos pasākumos vai pat ar izdevniecības darbu saistītos darījumos un neko nedara Viņa draudzes stiprināšanai, Viņa Valsts uzcelšanai. Strādāt Dieva un dvēseļu atpestīšanas labā ir cēlākais un augstākais aicinājums, kādu cilvēki jebkad saņēmuši un kāds tiem jebkad var tikt dots. Zaudējumiem un ieguvumiem šajā darbā ir ārkārtēja nozīme, jo rezultāti neskar tikai šo dzīvi, bet iesniedzas mūžībā.

Brāļi, lai kādā darbā jūs iesaistītos, lai kādā īpašā nozarē jūs sāktu strādāt, visur ņemiet līdzi savu reliģiju. Dievu un Debesis nekad nevajadzētu izslēgt no piedzīvojumiem un dzīves darba. Strādniekiem šajā ziņā vajadzētu sargāties, ka tie nekļūst vienpusīgi un to raksturā neparādās tikai laicīgais elements. Pagātnē ar kantorī saistītie vīri ir pieļāvuši nenoliedzamas kļūdas. Viņi nav bijuši garīgi noskaņoti, un to iespaids nav vadījis pretī Debesu Kānaānai, bet gan licis raudzīties atpakaļ uz Eģipti.

Brālis P ir apveltīts ar spējām, kas, svētotas Dievam, tam ļautu paveikt daudz laba. Viņam ir ass prāts. Viņš saprot patiesības teoriju un Dieva likumu prasības, bet nav mācījies Kristus skolā lēnprātību un pazemību, kas viņu darītu piesardzīgu tam uzticētajā vietā. Viņš ir svērts svētnīcas svaros un atrasts par vieglu. Ar brīdinājumiem un rājiem tas ir saņēmis lielu gaismu, bet viņš tos nav licis vērā, neredzot nekādu nepieciešamību mainīt savu rīcības veidu. Viņa piemērs kantorī strādājošo priekšā nav saskanējis ar viņa ticības apliecību. Viņš nav bijis mērķtiecīgs, bet ir izturējies puiciski, un viņa iespaids ir vadījis prom no Kristus pretī saskaņai ar pasauli.

Brālim P tika piedāvāts Kristus krusts, bet viņš no tā novērsās, jo tas vairāk saistīts ar kaunu un negodu, nekā ar slavu un pasaulīgu cieņu. Atkal un atkal Jēzus ir aicinājis: "Ņem krustu un seko Man, tad tu būsi mans mācekļis." Citas balsis ir saukušas pasaulīga lepnuma un godkāres virzienā, un viņš tās ir uzklaušījis, tāpēc ka to gars dabīgai sirdij ir patīkamāks. Viņš ir novērsies no Jēzus, šķīries no Dieva un apkampis pasauli. Viņš tika aicināts pārstāvēt Kristu un būt pasaulē par gaismu, bet savā svētajā uzdevumā ir bijis neuzticīgs. Starp viņa dvēseli un Jēzu tagad nostājusies pasaule, un viņa piedzīvojumiem ir vienīgi laicīgs raksturs, kaut gan tam vajadzēja iegūt pilnīgi pretēja rakstura piedzīvojumus. Šī vīra gaume un uzskati neapšaubāmi ir bijuši pasaulīgi, kā rezultātā viņš nav spējis aptvert garīgas lietas.

Brāļa P sekmes sludināšanas darbā un arī viņam uzticētajā vietā Kantorī ir atkarīgas no rakstura. Lai ejot un nākot savu līdzstrādnieku priekšā neatstātu nepareizu iespaidu, vajadzēja uzcītīgi un neatmaidīgi pūlēties. Plāni, kādus vajadzēja pieņemt, un veids, kā vajadzēja strādāt, ir skaidri atklāts Dieva Vārdā. Ja viņš šo Vārdu būtu ņēmis vērā, tad tas būtu kā gaisma uz viņa tekas, vadot nepieredzējušos soļus pa drošu ceļu. Brālim atkal un atkal tika sūtītas Dieva Gara liecības, rādot, kur viņš ir novirzījies no Kunga atpestītajiem sagatavotā taisnā ceļa, brīdinot un lūdzot mainīt savu rīcības veidu. Bet, paša acīm raugoties, viņam savi ceļi šķita pareizi, un viņš ir sekojis šai tieksmei,

neņemot vērā doto gaismu. Viņš nebija drošs padomdevējs. Kantorī uz viņu nevarēja pajauties. Viņš arī nebija uzticams gans, jo ieveda avis maldos. Svētrunas bija lieliskas, bet, nogājis no katedras, viņš nedzīvoja atbilstoši pamatlikumiem, kurus sludināja. Tāds darba veids apvairo Dievu.

Brāļa P saites ar pasauli izrādījušās par lamatām viņam pašam un citiem. Ak, cik daudzi piedauzās pie tādas dzīves! Tiem paliek iespāids, ka no cilvēkiem netiek prasīts nekas vairāk kā spert pirmos atgriešanās soļus, nožēlot, ticēt un tikt kristītiem. Tomēr tā ir liktenīga kļūda. Visu dzīvi ilgst sasprindzināta cīņa par sava "es" pakļaušanu, par svētumu un Debesīm. Sai cīņā nav atelpas brīžu, ir jāpūlas nepārtraukti un neatlaidīgi. Ar neatslābstošu enerģiju jācenšas pēc kristīgas skaidrības un godīguma un stingri jāaņem to saglabāt.

Patiesi reliģiski piedzīvojumi kļūst arvien bagātāki un spēcīgāki. Nemitīga virzīšanās uz priekšu, atziņas vairošanās un pieaugošas zināšanas un izpratne Dieva Vārdā ir dabīgs rezultāts dzīvai savienībai ar Kungu. Tā svētas mīlestības gaisma kļūst arvien spilgtāka un spilgtāka līdz pilnīgam dienas spožumam. Brālim P bija priekšrocība iegūt tādu pieredzi, bet viņa lukturī un traukā nebija žēlastības eļļas, tādēļ gaisma ir kļuvusi nespodra. Ja viņš drīz izšķiroši nemainīs savu rīcību, tad nonāks tur, kur to vairs nevarēs sasniegt ne brīdinājumi, ne lūgumi. Viņa gaisma izdzisis tumsā, un viņš pats tiks atstāts bezcerīgā izmisumā.

Taupības svarīgums

Brālim R ir labas profesionālās dotības dažās darba nozarēs. Viņš varētu pieņemt kalpot birojā, bet nav sevi audzinājis un savaldījis, lai būtu pilnīgs, prasmīgs vadītājs. Viņa uzraudzībā pieļauta smaga nolaidība, ir valdījusi nekārtība un neorganizētība, kas steigšus ir jānovērš. Daudzām ar viņa darbu saistītajām mazām lietām nav pievērsta uzmanība, kā rezultātā radušās sūces. Ir pieļauti zaudējumi un izšķīestas vērtības, bet to visu varēja novērst.

Esmu atklāsmē gājusi caur kantorī, kur man tika rādīts, kā Dieva eņģeļi raugās uz dažādās telpās darīto darbu. Atsevišķās vietās stāvoklis ir nedaudz labāks, tomēr visur ir nepareizības, kuras var novērst. Zaudējumi redzami daudzās nodaļās. Daudzu cilvēku bezrūpīgais darba veids sagādā zaudējumus kantorim un apvairo Dievu. Ir skumji, ka tā notiek. Jēzus mums sniedzis norādījumus par taupību, sacīdams: "Sakrājiet atlikušās druskas!" vēl piebilstot, "lai nekas nepazūd." Būtu bijis labāk, ja neķertot pie tik daudziem plašiem pasākumiem, ja tāpēc mazie pienākumi jāatstāj neievēroti, jo mazās lietas līdzinās (414) sīkām skrūvēm, kas mehānismu pasargā no sabrukuma. Dieva Vārds izskaidro pienākumu. Tur doti norādījumi uzticīgai kalpošanai: "Kas vismazākā lietā ir uzticīgs, tas arīdzan lielākā ir uzticīgs, bet, kas vismazākā ir netaisns, tas arī lielākā ir netaisns."

Man ir rādīts, ka pie pašreizējā kalpojošā personāla birojā vēl papildus vajadzētu nodarbināt lietpratīgus vīrus, kas palīdzētu vadīt dažādās darba nozares. Vajadzētu iesaistīt cilvēkus, kuriem ir profesionāla pieredze un kas ir gudri vadītāji. Būtu bijis labāk, ja jau pirms vairākiem gadiem darbā būtu pieņemti vīri, kas spēj to vadīt, — cilvēki, kas mācētu strādāt pamatīgi, precīzi, taupīgi, pat ja meistariem būtu nepieciešams maksāt divas reizes vairāk nekā tagad. Brālis R šajā ziņā ir nepilnīgs, trūkumu izlabošana viņam neveicas. Viņš gan ķērās pie šīm lietām, tomēr daudzas no tām, kuras vajadzēja tūlīt izlabot, atstāja pilnīgi novārtā. Kantorim ir pietrūcis rūpīga ekonomista, cilvēka, kas nevainojami pārziņa savu profesiju. Ir pazaudēts trīs reizes vairāk, nekā būtu bijis jāmaksā cilvēkam, kam šajā darbā ir vislabākās spējas un pieredze.

Ļoti daudz ir zaudēts lietpratīgas personas trūkuma dēļ, kas būtu pietiekami prasmīga, piemērota un pieredzējusi, lai pārraudzītu dažādas nozares. Ir vajadzīgs pieredzējais burtlicis, kas pazīst katru darba operāciju. Daži gan pārziņa iespiešanu, tomēr nemaz neprot vadīt šo darbu. Citi dara visu labāko, ko tie spēj, bet viņi vēl ir nepieredzējuši un nesaprot izdevniecības darbu. Viņu uzskati bieži ir par šauriem. Tie nezina, kā apmierināt lietas prasības, tāpēc arī nespēj novērtēt priekšrocības un zaudējumus, kas saistās ar darba paplašināšanos. Ļoti iespējams, ka viņi arī nepareizi spriež, nepareizi aprēķina un nepareizi vērtē. Tāpēc, ka stāvoklis nepareizi novērtēts un nav izlietotas izdevības paplašināt izdevniecības darbu, ir bijuši zaudējumi. Tādā iestādē kā šī nekompetentu personu aprēķinu dēļ var pazaudēt tūkstošiem dolāru. Brālis P bija spējīgs dažas lietas saprast un pareizi novērtēt (415) izdevniecības darba intereses, tomēr viņa iespāids kantorim bija kaitīgs.

Vajadzētu atrast kādu, kas raudzītos, lai jaunieši, iestājoties darbā kantorī, iemācītos amatu, būtu precīzi un strādātu ar vajadzīgo uzmanību. Sajā darbā nepieciešams nodarbināt cilvēku, kas prastu pamācīt, būtu pacietīgs, laipns un izprotošs. Ja viens cilvēks nespēj šo darbu veikt, lai tiek nodarbināti vēl arī kādī citi. Ja to darīs uzticīgi, tad birojs ietaupīs algas trim cilvēkiem. Sie jaunieši veido ieradumus, kas ietekmēs viņu dzīvi. Viņi atrodas it kā skolā. Pamats kārtīgumam, godīgumam un taisnīgumam jāliek jaunībā. Pareizu ieradumu veidošana jaunībā ir visaugstākā mērā svarīga. Ja

jauniešus nemācīs paklausīt noteikumiem un priekšrakstiem un neradinās būt precīziem, kārtīgiem un taupīgiem, bet pieļaus veidot vaļīgus, izlaidīgus ieradumus, tad tieksme uz šiem sliktajiem ieradumiem viņiem saglabāsies visā dzīves laikā. Viņiem var būt spējas, kas ļauj gūt panākumus profesijas apgūšanā, bet tos vajadzētu mācīt izprast, cik liela nozīme ir pareizai savu spēku izlietošanai. Viņus vajadzētu pamācīt sakrāt atlikušās druskas, lai nekas nepazūd.

Cilvēkiem atbildīgās vietās vajadzētu uzņemties tikai tik daudz, cik viņi spēj veikt pamatīgi, ātri un labi. Ja tie vēlas, lai viņu uzraudzībā esošie veido pareizus ieradumus, viņiem vajag rādīt pareizu piemēru. Uz šiem vadošajiem kadriem gulstas liela atbildība attiecībā uz to, kāds viņu principu un strādāšanas veida iespaidā veidojas jauniešu raksturs. Viņiem vajadzētu ievērot, ka ar apmācību, ko tie dod kā darbā, tā reliģiskajā audzināšanā, viņi palīdz šiem jauniešiem veidot raksturu. Vārds "progress" ir jāizceļ kā lozungs. Jauniešiem vajadzētu mācīt tiekties pēc pilnības, lai arī kādā darba nozarē tie strādātu. Ja kādā no nodaļām vadītāji ir tādi, kuru darbs nav pilnīgs, kas nav taupīgi, kas čakli neizlieto laiku un nerūpējas par savu iespaidu, (416) tad arī citi veidojas pēc viņu parauga. Ja tie pēc tam, kad ir brīdināti, neizmainās, viņus vajadzētu no darba atbrīvot un to vietā iecelt lietpratīgus strādniekus, pat ja šo mēģinājumu vajadzētu atkal un atkal atkārtot. Darbiniekiem vajadzētu būt daudz prasmīgākiem un uzticīgākiem, nekā tie ir patlaban.

Pirmajiem iespaidiem, ko gūst šie jaunie strādnieki, kā arī sākotnējai disciplīnai vajadzētu būt visaugstākajā pakāpē, jo viņu raksturi jāveido laikam un mūžībai. Tiem, kuru aizbildniecībā atrodas jaunieši, jāatceras, ka uz viņiem gulstas liela un svinīga atbildība. Viņiem māls jāveido, pirms tas sacietē un kļūst nejutīgs pret ārējiem iespaidiem, viņiem jāaudzē koks, kamēr jauns, pirms tas kļuvis par sazarājušos ozolu; viņiem jāvada strautiņa gaita, pirms tas kļuvis par lielu upi. Ja jauniešiem atļauj pašiem sev izvēlēties mājvietu un biedrus, tad daži izvēlēties labo, bet citi dos priekšroku nepiemēro-tiem draugiem. Ja viņu audzināšana nav saistīta ar reliģiju, tad tie būs viegli pieejami kārdināšanām, un raksturs tieksies pretī kroplumam un vienpusībai. Jaunieši, kas ciena svētas lietas, šīs mācības jau iemācās mājas patvērumā, pirms pasaule dvēselei ir uzspiedusi savu zīmogu — grēka, viltības un negodīguma attēlu. Mīlestība uz Dievu tiek iemācīta pie ģimenes altāra — no tēva un mātes jau agrā bērnībā.

Kantorī bēdīgā kārtā izjūtams reliģiska iespaids trūkums, vajadzīga lielāka dievbijība, vairāk garīguma un vairāk praktiskas reliģijas. Misijas darbam, ko šeit darītu dievbijīgi vīri un sievas, būtu vislielākie rezultāti. Brāļa R rīcība nav Dievam patīkama. Cilvēkam viņa postenī jābūt dievbijīgam, reliģiskās lietās tam vajadzētu būt starp pirmajiem. Viņa vienīgā drošība — dzīva savienība ar Dievu un pareiza atkarības izjūta. Bez tā viņš nederēs savam postenim un arī neatstās pareizu iespaidu kantorī un uz tiem, ar kuriem nāks saskarē, pildot savus īpašos pienākumus.

Vēl es redzēju, ka kantorī vajadzētu rūpīgi pārbaudīt kā brāļu, tā neticīgo rīcības veidu. Tur jābūt redzamiem tādiem augļiem kā labvēlība, skaidrība, patiesība un miers. (417) Motivus un rīcību vajadzētu uzmanīgi pārbaudīt un salīdzināt ar Dieva likumu, jo šis likums ir vienīgais nekļūdīgais mērogs izturēšanās regulēšanai, vienīgais uzticamais cieņas kodekss starp cilvēkiem.

Darba vienotība

Kungs grib, lai tie, kas vada darba lauku dažādās daļās, būtu savstarpēji vienoti. Tiem, kas pārzina Viņa darbu pie Klusā okeāna, un tiem, kas iesaistījušies darbā Klinšu kalnu austrumu pusē, vajadzētu būt ar vienādu prātu un spriedumu — vienotiem sirdī, plānos un darbībā. Viņš nevēlas tādus, kas, strādādami vienā vai otrā izdevniecībā, domātu, ka atšķiršanās no citā izdevniecībā esošajiem plāniem un uzskatiem ir normāla lieta. Viņiem vajadzētu apmainīties ar plāniem un idejām, salīdzināt ierakstus, un, ja vienā vai otrā birojā ir ieteikts kāds uzlabojums, tad lai vadītāji apsver šo jautājumu un pieņem attiecīgus plānus un metodes. Abos izdevniecības namos jāpanāk ļoti lieli uzlabojumi un vadītājiem vēl daudz jāmācās. Cenšanās mazāk balstīties uz savu pašu prātu un vairāk mācīties Kristus lēnprātību un pazemību ļoti izšķiroši ietekmēs darba attīstību, piešķirot tam vislielākās sekmes. Lai abos kantoros strādājošie nav tik egoistiski, tik tālu no Kristus, ka sev par prieku gribētu paturēt savus pašu plānus un iet savus ceļus, neņemot vērā sekas.

Ar mūsu izdevniecības biroju Betlkrīkā saistītie darbinieki nav tādi, kādiem tiem vajadzētu būt, ne arī kādi tie varētu būt. Tie domā, ka viņu gaume, ieradumi un uzskati ir pareizi. Viņiem draud briesmas kļūt šauriem savos uzskatos un greizsirdīgiem uz Klusā okeāna spiestuvi, ieņemot kritizējošu nostāju un jūtot sevi esam pārākus. Ir pieļauts, ka šīs jūtas aug, sabojā un kavē pašu intereses un arī darba intereses Klusā okeāna krastā. Tas viss notiek tāpēc, ka valdošo vietu ieņem savtīgas jūtas, kas traucē pareizi saprast, kas ir par labu viņiem pašiem un (418) visa Dieva darba attīstībai. Šī norobežošanās ir pretēja Kristus Garam. Dievam tā nepatīk. Viņš vēlas, lai tā pilnībā tiktu uzvarēta. Darbs ir viens. Vīna dārzs ir viens liels lauks, un Dieva kalpi nodarbināti dažādās lauka daļās.

Nevajadzētu būt nekādam citam mērķim, kā vienīgi nesavtīgai strādāšanai, lai brīdinātu bezrūpīgos un glābtu pazudušos.

Ar Dieva darbu birojā, sanatorijā un koledžā saistītos cilvēkus var uzskatīt par uzticamiem tikai tik tālu, cik tie saskaņojas ar Kristus raksturu. Bet daudzi ir mantojuši tādas rakstura īpašības, kas nekādā ziņā neattēlo dievišķo Paraugu. Ir daudzi, kas no dzimšanas sev līdzīpaņēmuši dažus rakstura defektus, kurus nav pārvarējuši, bet gan rūpīgi kopuši, it kā tie būtu tīrs zelts, un vēl ienesuši savos reliģiskajos piedzīvojumos. Daudzos gadījumos šis rakstura īpašības tiek saglabātas visā dzīves laikā. Kādu laiku var neredzēt, ka tās kļūst par iemeslu īpašam ļaunumam, bet raugs darbojas, un, iestājoties labvēlīgiem apstākļiem, ļaunums atklājas.

Dažiem no šiem cilvēkiem, kuru raksturs ir stipri kropls, pastāv stingri izteikti uzskati, un tie ir nepieņemami, lai gan viņiem, pielīdzinoties Kristum, vajadzētu piekāpties citiem, kas patiesības lietu mīl tikpat dziļi kā viņi. Tādām personām vajag attīstīt pretējas rakstura īpašības un mācīties citus vērtēt augstāk par sevi. Kad viņi nodarbojas ar svarīgiem pasākumiem, kur jāizstrādā plaši plāni, tiem vajadzētu būt uzmanīgākiem, lai viņu īpatnējie uzskati un rakstura līnijas neatstātu nelabvēlīgu iespaidu uz šo pasākumu attīstību. Kungs redz briesmas, kas rastos, ja lēmumu un plānu izstrādāšanu kontrolētu tikai viena cilvēka prāts un spriedums, un Viņa inspirētais Vārds pavēl pakļauties cits citam un vērtēt citus augstāk par sevi. Sastādot plānus, kas ietekmēs Dieva lietu, tos vajadzētu pārrunāt padomē, kas sastāvētu no izmeklētiem, pieredzējušiem vīriem, jo visos šajos pasākumos ir svarīga pūļu saskaņotība.

Cilvēki ar dažādu temperamentu un nepilnīgu raksturu var (419) saskatīt kļūdas citos, bet savas var arī neredzēt, un, ja viņiem atļautu īstenot līdz galam šos viņu pašu plānus, neapsprīžoties ar citiem, tie izdarītu bēdīgas kļūdas. Viņu uzskatiem jāklūst plašākiem. Parastajiem cilvēces pārstāvjiem piemīt savtība un godkāre, kas sabojā Dieva darbu. Skatu jānovērš no savtīgām interesēm. Nekad nevajadzētu censties būt pirmajam, turēties nomaļus no Dieva strādniekiem, runāt un rakstīt fanātiskā lietu izpratnē, kas nav kritiski un ar lūgšanām izmeklēta un pazemīgi pārrunāta padomē.

Nākamā pasaule ir jau ļoti tuvu ar tai sekojošajiem nemainīgajiem un svinīgajiem gala notikumiem — tik tuvu, tik ļoti tuvu, bet vēl jādarā tāds liels darbs un jāpieņem tik daudz svarīgu lēmumu! Apspriedēs vietu atraduši jau iepriekš izdomāti uzskati, savtīgas idejas un plāni, iedzimti slikti rakstura vilcieni, un arī tiem atļauj atstāt savu iespaidu. Jums vienmēr vajadzētu izprast, ka vadīties no impulsiem ir grēks. Jums nevajadzētu ļaunprātīgi izmantot savu varu un īstenot savus nodomus, nedomājot par to, kā tie ietekmēs citus, tāpēc vien, ka jūs atrodaties postenī, kur to ir iespējams izdarīt. Bet jums savu varu vajadzētu lietot kā svētu mantu, pastāvīgi atceroties, ka jūs esat Visaugstākā kalpi un ka jums ar katru pieņemto lēmumu būs jāstāpjas tiesā. Ja jūsu darbi ir nesavtīgi un par godu Dievam, tad tie izturēs pārbaudi. Godkāre ir garīguma uz priekšu iešanas nāve. Ģenialitāte ir maldīga, kūtra bezdarbība ir noziegums, bet dzīve, kur tiek cildināts katrs taisnīgs pamatlikums, būs sekmīga.

Daudzām jūsu apspriedēm nav Debesu zīmoga. Jūs uz tām neierodaties kā cilvēki, kas būtu runājuši ar Dievu un kuriem ir Viņa prāts un žēlsirdīgā līdzjūtība, bet kā tādi, kas stingri apņēmušies līdz galam īstenot savus plānus un izlemt jautājumus pēc sava prāta. Tomēr svarīgi, lai katrā darba nozarē valdītu Kristus prāts un gars. Jūs esat Dieva līdzstrādnieki, tādēļ vien jums vajadzīga laipnība un pieklājība, citādi jūs Jēzu nevarat pārstāvēt.

Visiem, kas nodarbināti mūsu iestādēs, vajadzētu saprast, (420) ka viņi var būt svētība vai lāsts. Ja tie vēlas būt svētība, tad viņiem ik dienas jāatjauno savs garīgais spēks, jābūt dievišķās dabas dalībniekiem un izbēgušiem no iekāres dēļ pasaulē valdošā posta.

Dzīvojot darbīgu, rūpju pilnu dzīvi, dažreiz ir grūti izšķirt, kādi motīvi mūs vada, bet ik dienas mēs dodamies uz priekšu vai nu labā, vai ļaunā virzienā. Patika vai nepatika, personīgu izjūtu pamošanās gribēs ietekmēt mūsu rīcību un paša noskaņojums aizmiglos skatu. Man ir rādīts, ka Jēzus mūs mīl, bet Viņš skumst, redzot, ka tik ļoti trūkst gudru izšķiršanās spēju, piemērotības darbam un gudrības sasniegt cilvēku sirdis un iekļauties citu jūtās. Kaut gan mums jāstāpjas no pastāvīgām briesmām savienoties ar Kristus ienaidniekiem un tādā veidā tikt samaitātiem, mums tajā pašā laikā jāstāpjas atrauties no tiem, kurus Kungs tāpat uzskata par savu īpašumu, jo "ko jūs darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem", Viņš saka, "to jūs Man esat darījuši". Ja mēs sirsnīgi un ar mīlestības pilniem nodomiem izlietojam katru izdevību, lai palīdzētu nostāties uz kājām tiem, kas ir krituši un sasītušies, tad nebūsim velti dzīvojuši. Mūsu izturēšanās nebūs asa, uzpūtīga vai pavēlnieciska, bet mūsu dzīvi apņems Kristus žēlastības smarža.

Mūsu Debesu Tēvs no saviem kalpiem prasa atbilstoši uzticētajam, un Viņa prasības ir taisnīgas un

pamatotas. Viņš nepieņems neko mazāku par prasīto. Visas Viņa taisnīgās prasības ir pilnīgi jāapmierina vai arī tās runās pret mums, ka esam svērti svaros un atrasti par viegliem. Jēzus ar visdziļāko interesi vēro mūsu pūles. Kungs zina, ka Viņa darbā strādā cilvēki, kam ir cilvēciskas vērtības, tādēļ Viņš jo dziļā līdzjūtībā raugās uz to kļūdām un mazdūšību. Tomēr kļūdu un trūkumu varētu būt mazāk nekā patlaban. Ja mēs rīkosimies saskaņā ar Debesīm, tad ar mums kopā strādās kalpojošie eņģeļi, kas mūsu pūles vainagos sekmēm.

Mēs dzīvojam lielajā sagatavošanās dienā, un tiem, kas nodarbināti mūsu dažādajās iestādēs, pastāvīgi vajadzētu domāt par svarīgo (421) darbu, kas norisinās Debesu svētnīcā. Nedrīkstētu pieļaut, ka ar laicīgā darba panākumiem saistītās rūpes tā piepilda prātu, ka uz Debesu darbu, kas skar katru personīgi, skatītos pavirši. Svinīgos Tiesas dienas notikumus, lielo Salīdzināšanās dienu, vajadzētu turēt cilvēku skata priekšā, iespaidojot viņu sirdsapziņu ar nopietnību un spēku. Svētnīcas aplūkošana sniegs pareizu priekšstatu par dotā darba svarīgumu. Izpratne par svētnīcu liks izdevniecības darbiniekiem parādīt lielāku enerģiju un dedzību, lai darbs būtu veiksmīgs. Neviena nedrīkst kļūt bezrūpīgs, akls pret Dieva lietas vajadzībām un tām briesmām, kas apņem katru dvēseli, bet visiem vajadzētu censties kļūt par gaismas kanāliem.

Visās mūsu iestādēs ir pārāk daudz no sava "es" un pārāk maz no Kristus. Visu acīm vajadzētu vērsties uz mūsu Glābēju un visiem raksturiem vajadzētu kļūt līdzīgiem Viņa raksturam. Viņš ir paraugs, kas jāatdarina, protams, ja vēlamies, lai mums būtu pareizi līdzsvarots prāts un simetrisks raksturs. Jēzus dzīve līdzinājās Dieva dārzam, kurā auga koki, kurus visus bija patīkami uzskatīt un kuru augļi bija derīgi uzturam. Viņa dvēsele sevī glabāja laipnību un mīlestību, liekot Viņam no sirds just līdzī visai cilvēcei. Kristus bija visu lietu Radītājs, uzturot pasaules ar savu bezgalīgo spēku. Eņģeļi labprāt vēlējās parādīt Viņam godu un paklausīt Viņa gribai. Tomēr Kungs uzklaušīja nespēcīgā bērna plāpāšanu un pieņēma tā šļupstoši izsacīto slavu. Viņš mazus bērnus ņēma rokās un tos spieda pie savas lielās, mīlošās sirds, un tie Viņa klātbūtnē jutās kā mājās. Bēdas Viņš neuzskatīja kā kaut ko mazsvarīgu, un Viņa sirdi vienmēr skāra to ciešanas, kurus glābt Viņš bija nācis.

Pasaule bija pazaudējusi sākotnējo labestību un iegrimusi vispārējā atkrišanā un samaitātībā; un Jēzus dzīvi raksturoja darbs un pašizliedzīgas pūles, lai vestu cilvēku atpakaļ tā pirmatnējā stāvoklī, piepildot ar dievišķas labvēlības un nesavtīgas mīlestības garu. Būdam (422) pasaulē, Viņš nebija no pasaules. Sastapšanās ar savtību, izlaidību un nešķīstību, ko bija inesis sātans, Viņam pastāvīgi sagādāja rūpes, bet Viņa darbs bija saskaņot cilvēku ar dievišķo plānu un savienot Zemi ar Debesīm, tādēļ Viņš nevienu upuri neuzskatīja par lielu, lai sasniegtu šo mērķi. Viņš "visās lietās ir kārdināts tā kā mēs". Sātans bija gatavs Jēzum uzbrukt ik uz soļa, apstājot Viņu ar visniknākajām kārdināšanām, tomēr Viņš "grēkus nav darījis, nedz viltība ir atrasta Viņa mutē", Viņš tika "kārdināts un cieta", atbilstoši sava svētuma pilnībai. Bet tumsas princis Viņā neatrada pat ne vienu vienīgu domu vai izjūtu, kas atsauktos uz kārdināšanu.

Viņa mācība bija kā lietus, Viņa valoda veldzēja kā rasa. Kristus raksturā aizplīvurotā veidā bija ietverta tāda varenība, kādu Dievs kritušajam cilvēkam vēl nekad nebija atklājis, un tāda lēnprātība, kādu cilvēks vēl nebija sasniedzis. Nekad iepriekš cilvēku vidū nebija staigājis neviens, kas būtu tik cēls, tik skaidrs, tik labsirdīgs, neviens, kas tik ļoti apzinātos savu Dievam līdzīgo raksturu, un tomēr tik vienkāršs, tik ļoti iegrimis plānos un nodomos darīt cilvēcei labu. Sajūtot riebumu pret grēku, Viņš līdzjūtībā raudāja par grēcinieku. Viņš nedzīvoja sev pašam pa prātam. Debesu Kungs ietērpās bērna pazemībā. Lūk, tāds ir Kristus raksturs. Vai mēs ejam Viņa pēdās? Ak, mans Pestītāj, cik nožēlojami Tevi pārstāv tie, kas saucas par Taviem sekotājiem!

VEIKALS UN RELIĢIJA

Tiem, kas nodarbināti mūsu dažādajās iestādēs — izdevniecības namos, skolās un dziedniecības iestādēs, vajadzētu atrasties dzīvā savienībā ar Dievu. Sevišķi svarīgi ir, lai šo lielo darba nozaru vadītāji būtu cilvēki, kas par galveno uzskata Dieva valstību un Viņa taisnību. Tie nav derīgi uzticētajām vietām, ja neprasa padomu no Dieva un nenes augļus Viņam par godu. Tiem jāiet tāds dzīves ceļš, (423) kas pagodinātu Radītāju, darītu cēlākus viņus pašus un nestu svētības līdzcilvēkiem. Visiem ir savdabīgi rakstura vilcieni, kuri jāizkopj vai arī jāapspiež, skatoties pēc tā, vai tie veicina vai kavē pieaugšanu zēlastībā un dziļāku reliģisku piedzīvojumu sasniegšanu.

Ja tie, kas iesaistījušies Dieva darbā, neizmanto pilnvērtīgi viņiem pieejamās reliģiskās priekšrocības, tad viņu kalpošana Dievam nav patīkama. Mēs esam kā Kunga dārzā stādīti koki, un Viņš nāk pie mums meklēt augļus, kurus Viņam ir tiesības sagaidīt. Kunga acs uzlūko katru no mums; Viņš lasa mūsu sirdi un pazīst mūsu dzīvi. Tā ir svinīga pārbaude, jo tā skar pienākumu un likteni un darba vadmotīvu. Katram, kam uzticēti svēti pienākumi, vajadzētu sev jautāt: "Kā es varu rādīties visu redzošā Dieva skata priekšā? Vai mana sirds ir tīra no katra traipa? Varbūt manas sirds tempļa

pagalmi ir tā apgānīti, tā piepildīti ar pircējiem un pārdevējiem, ka Kristus tur vairs nevar atrast sev vietu?" Ja nepārtraukti turpinās veikala darījumu kņada, tad garīgums un dvēsele paliek bez Kristus. Ja cilvēks dienu no dienas dzīvo bez dzīvas savienības ar Dievu, tad, kaut arī viņš apliecina patiesību, tas tiks vadīts darīt dīvainas lietas un pieņems lēmumus, kas nebūs saskaņā ar Dieva gribu. Mūsu vadošajiem brāļiem nebūs nekādas drošības, ja viņi ies uz priekšu saskaņā ar savu impulsīvo dabu. Tie neuzņemsies Kristus jūgu un tāpēc arī neies uz priekšu saskaņā ar Viņu. Tie nespēs ieraudzīt un saprast darba vajadzības, un sātans tos ietekmēs ieņemt stāvokli, kas darbu apgrūtinās un kavēs.

Mani brāļi, vai jūs izkopjat sevī nodošanās garu? Vai mīlestība uz ticības lietām ir priekšplānā? Vai jūs dzīvojat ticībā, uzvarējuši pasauli? Vai apmeklējat Dievu slavējošas sanāksmes? Un vai jūsu balsi dzird lūgšanu sapulcēs un pārrunās? Vai jums ir uzcelts ģimenes altāris? Vai jūs rītos un vakaros sapulcējat savus bērnus un nesat Dieva priekšā viņu vajadzības? Vai jūs viņus pamācāt, kā tie var kļūt par Jēra sekotājiem? Ja jūsu ģimenes ir nerelīģiozas, tad tās liecina par jūsu nolaidību un neuzticību. Ir bēdīgi, ja jūsu bērni ir vienaldzīgi un (424) nemīl reliģiskas sanāksmes un svēto patiesību, kad tajā pašā laikā jūs esat saistīti ar svēto Dieva darbu. Tāda ģimene izplata iespaidu pret Kristu un pret patiesību. Bet, "kas nav ar Mani, tas ir pret Mani", saka Kristus. Dievam visvairāk nepatīk reliģisko pienākumu neievērošana mājās un nolaidība savu bērnu audzināšanā. Ja kāds no jūsu bērniem upē cīnītos ar viņiem un tam draudētu nenovēršamas briesmas noslīkt, ak, kā jūs tad uztrauktos! Kā jūs pūlētos un dedzīgi lūgtu, cik nopietni censtos glābt viņa dzīvību! Bet, lūk, jūsu bērni ir ārpus Kristus, un viņu dvēseles nav glābtas. Varbūt tie pat ir rupji un nepieklājīgi, apkaunojums adventistu vārdam. Viņi iet bojā, dzīvodami pasaulē bez cerības un Dieva, bet jūs paliekat bezrūpīgi un vienaldzīgi.

Kādu priekšzīmi jūs rādāt saviem bērniem? Kāda kārtība valda jūsu mājās? Jums bērni jā māca būt laipniem, uzmanīgiem un atsaucīgiem pret citiem un pāri visam cienīt reliģiskas lietas un saprast Dieva prasību svarīgumu. Viņiem jā māca respektēt lūgšanu brīžus un jāprasa no viņiem agrāku piecelšanos no rītiem, lai kopā ar visu ģimeni pielūgtu un godātu Dievu.

Tēvi un mātes, kuri savā namā pirmo vietu piešķir Dievam, kuri māca saviem bērniem, ka Kunga bijāšana ir gudrības iesākums, pagodina Dievu eņģeļu un cilvēku priekšā, parādot pasaulei labi sakārtotu, disciplinētu ģimeni, kas nesaceļas pret Dievu, bet mīl Viņu un paklausa Viņam. Tādās mājās Kristus nav svešinieks; Viņa vārds ir iekļauts ģimenes lokā un tiek godināts un slavēts. Eņģeļi priecājas par tādu ģimeni, kurā Dievs ir augstākais valdnieks un kurā bērnus māca godāt reliģiju, Bībeli un savu Radītāju. Šādas ģimenes var pretendēt uz apsoliņumu: "Kas Mani godā, tos Es godāšu!" No tādas ģimenes tēvs dodas pie saviem dienīškajiem pienākumiem ar klusinātu un savaldītu garu, kas panākts, uzturoties Dieva tuvumā. Viņš ir kristietis ne tikai pēc savas ticības apliecības, bet arī savā laicīgajā darbā un visos veikala darījumos. Viņš uzticami veic savu darbu, zinādams, ka Dieva acs viņu vēro. (425)

Draudzē viņš nav mēms. Tam ir pateicības un pamudinājumu pilni vārdi, jo viņš ir augošs kristietis un katru dienu gūst jaunus piedzīvojumus. Draudzē viņš ir izpalīdzīgs, rosīgs kalps, darbojoties par godu Dievam un līdzcilvēku glābšanā. Viņš justos nosodīts un vainīgs Dieva priekšā, ja būtu izturējies nevērīgi pret atklāto sapulci apmeklējumiem, zaudējot priekšrocības sniegt arvien labāku un efektīvāku kalpošanu patiesības lietā.

Dievs netiek pagodināts, ja ietekmīgi vīri kļūst par tīriem darījumu cilvēkiem un ignorē savas mūžīgās intereses, kas ir daudz daudz paliekošākas, daudz daudz cēlākas un augstākas par laicīgajām interesēm. Kur gan vēl citur vajadzīga vislielākā smalkjūtība un apķērība, ja ne saskaroties ar neiznikstošām, mūžīgi paliekošām vērtībām? Brāļi, attīstiet savu talantu, kalpojot Kungam; lai virzītu Viņa lietu, parādiet tikpat daudz kompetences un takta, cik jūs parādāt laicīgos darījumos!

Skumji sacīt, ka no daudzu ģimeņu galvu puses vērojams liels nopietnības un intereses trūkums attiecībā uz garīgām lietām. Daži pat visai reti redzami dievnamā. Savu neierašanos viņi aizbildina, minot vienu, tad otru un vēl kādu citu iemeslu, lai gan īstais iemesls ir viņu antirelīģiskais noskaņojums. Viņu ģimenēs nav kopts dievbijības gars. Bērni nav audzināti dievbijībā. Sie vīri nav tādi, kādus Dievs viņus gribētu redzēt. Viņiem nav dzīvas savienības ar Kungu; viņi ir tikai biznesmeņi. Tiem trūkst draudzību uzturoša gara, viņu izturēšanās veidam trūkst lēnprātības, laipnības un pieklājības, kā rezultātā pat viņu labās īpašības tiek vērtētas negatīvi. Ja viņi spētu saprast, cik pretīga šāda rīcība ir Dieva acīs, tad tie mainītos. Dieva darbu būtu jāvirza uz priekšu tādiem cilvēkiem, kuriem katru dienu ir piedzīvojumi Kristus reliģijā. "Bez Manis," saka Kristus, "jūs nenieka nespējat darīt!"

Neviens no mums nav pasargāts no kārdināšanām. Lai visi, kas saistīti (426) ar mūsu iestādēm un misijas pasākumiem, vienmēr ir pilnīgi pārliecināti, ka pastāv kāds varens ienaidnieks, kas pastāvīgi

tos cenšas atšķirt no Kristus, viņu stipruma. Jo atbildīgāku amatu tie ieņem, jo niknāki būs sātana uzbrukumi; jo ienaidnieks zina — ja viņam izdosies tos pavērst pretējā virzienā, tad citi sekos viņu priekšzīmei. Bet tie, kas pastāvīgi mācās Kristus skolā, spēs mērķtiecīgi iet savu nosvērto gaitu, un sātana pūles izsist viņus no līdzsvara cietīs neveiksmi. Kārdināšana nav grēks. Jēzus bija svēts un nevainīgs; bet arī viņš tika kārdināts visās lietās tāpat, kā mēs, un pie tam vēl ar tādu spēku, ar kādu cilvēkiem nekad nebūs jāstopas. Sekmīgi pretojoties, Viņš mums atstājis gaišu priekšzīmi, lai mēs sekotu Viņa pēdās. Ja esam pašpaļāvīgi vai paštaisni, tad tiksīm atstāti kārdināšanu varai, bet, ja skatīsimies uz Jēzu un uzticēsimies Viņam, tad sev palīgā izsauksim Spēku, kas ienaidnieku cīņas laukā jau uzvarējis un kas katrā šādā kārdināšanā pavērs ceļu izglābšanās iespējai. Ja sātans uzmācas līdzīgi plūdiem, tad mums viņa kārdināšanām jāstājas pretī ar Gara zobenu, un Jēzus būs mūsu Palīgs, paceļot pret ienaidnieku savu karogu. Melu tēvs dreb un trīc, ja viņam met acīs Dieva patiesību tās liesmojošajā spēkā.

Sātans visādi pūlas novērst cilvēkus no Dieva; un viņam tas izdodas, ja reliģiskā dzīve tiek aplāpēta laicīgās rūpēs, ja ļaužu prātu var tā piepildīt ar dažādiem pasākumiem, ka vairs neatliek laika lasīt Bībeli, pielūgt Dievu un rītos un vakaros turēt uz altāra degošu slavas un pateicības upuri. Cik maz tomēr ir to, kuri saprot lielā pievīlēta viltību. Daudzi nemaz nepazīst viņa nodomus. Ja mūsu brāļi tiši neapmeklē reliģiskas sapulces, ja nedomā par Dievu un Viņu negodā, ja Viņu neizvēlas par padomdevēju un par savu stipro patvērumu, cik ātri tad iezogas pasaulīgas domas un ļauna neticība, un tukša pašpaļāvība un filozofija ieņem pazemīgas, nopietnas paļāvības (427) vietu! Bieži kārdināšanas notur par patiesā Gana balsi, tāpēc ka cilvēki ir atšķirušies no Jēzus. Ja sirdī nekopj pareizus pamatlikumus un neieauž tos katrā laicīgā darījumā, tie nevar būt droši nevienu acumirkli.

“Bet, ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams.” Tāds apsoliņums ir vērtīgāks par zeltu un sudrabu. Ja jūs visās grūtībās un sarežģījumos ar pazemīgu sirdi meklēsiat dievišķo vadību, Viņa Vārds ir ķīla, ka saņemsiet žēlīgu atbildi. Viņa Vārds nekad nepievils. Debesis un zeme var zust, bet Viņa Vārds nezudīs. Paļaujieties uz Kungu, un jūs nekad netiksiet samulsināti un atstāti kaunā. “Labāk ir paļauties uz Dievu, nekā cerēt uz cilvēkiem. Labāk ir paļauties uz Dievu, nekā cerēt uz lieliem kungiem”.

Lai arī kādu stāvokli mēs dzīvē ieņemtu, lai arī kāds būtu mūsu darbs, mums jābūt pietiekoši pazemīgiem, lai sajustu savu vajadzību pēc palīdzības; mums bez ierunām jābalstās uz Dieva Vārda mācībām un visās lietās jāatzīst Viņa aizgādība, uzticīgi atverot savu dvēseli lūgšanā. Ja jūs, dārgie ticības biedri, ceļodami cauri šai pasaulei, paļausieties uz savu gudrību, tad noteikti pļausiet bēdas un vilšanos. Ar visu sirdi uzticieties Dievam, un Viņš gudri vadīs jūsu soļus, un jūsu intereses būs nodrošinātas šajā un nākamajā pasaulē. Jums vajadzīga gaisma un atziņa. Jūs sekosiet vai nu Dieva vai savas sirds padomam; jūs staigāsiat vai nu paši savu dzirksteļu gaismā, vai arī krāsiat sev dievišķo gaismu no Taisnības Saules.

Nerīkojieties, vadoties no cilvēciskas gudrības. Mūsu darījumu cilvēkiem un tiem, kas atrodas atbildīgos posteļos, draud lielas briesmas tikt novērstiem no Kristus, lai nodrošinātu sev palīdzību arī bez Viņa. Pēteris netiktu atstāts tādā vājumā un apmātībā, ja viņš no apvainojumiem un izsmiekla, no vajāšanām un izrēķināšanās nebūtu centies izvairīties pats ar savu cilvēcisko gudrību. Viņa lielākās cerības koncentrējās Kristū; bet, redzot To pazemotu, iezagās un tika uzņemta neticība. Viņš padevās kārdināšanas spēkam (428) un krīzes brīdī nevis parādīja uzticību, bet gan bezdievīgi aizliedza savu Kungu.

Lai nopelnītu naudu, daudzi šķiras no Dieva un neņem vērā savas mūžīgās intereses. Viņi iet to pašu ceļu, kāds raksturīgs viltīgajam, pasaulīgajam cilvēkam, bet Dievs tad vairs nevar būt klāt; tas Viņu aizvairo. Dievs gan vēlas, lai viņi iecer un īsteno dzīvē gudrus plānus; bet jebkurā gadījumā visi darījumi jākārtos saskaņā ar Dieva lielo morāles bauslību. Mīlestības principi uz Dievu un savu tuvāko jāīsteno visos ikdienas aspektos, kā mazākajos, tā lielākajos. Jābūt tādām garam, kas gatavs darīt vairāk par desmitā došanu no mētrām, dillēm un ķīmenēm, jo nedrīkst pamest novārtā grūtāko bauslību, proti, tiesu, žēlastību un Dieva mīlestību; jo katra ar Dieva darbu saistītā cilvēka personīgais raksturs arī uz darbu atstāj savu iespaidu.

Ir tādi cilvēki, kas Kristus dēļ atstājuši visu. Laicīgās intereses un prieks, ko var iegūt sabiedrībā, ģimenē un draugu lokā vien, ir mazsvarīgāks par Dieva valstības interesēm. Mājas, zemes īpašumi, radi un draugi, lai arī cik dārgi tie būtu, viņu jūtās neieņem pirmo vietu, atstājot Dieva lietu otrā vietā. Un viņiem, kas savu dzīvi nodod patiesības izplatīšanai, lai mantotu Dievam daudz dēlu un meitu, pieder apsoliņums, ka tie visu atgūs simtkārtīgi jau šajā dzīvē, bet nākamajā pasaulē saņems mūžīgo dzīvību. Kas strādā, vadoties no šī cēlā redzesviedokļa un ne no savtīgiem motīviem, tie Dievam svētīs savu miesu, dvēseli un garu. Viņi nepaaugstinās sevi, viņi nejutīsies spējīgi uzņemties atbildības, bet arī neatteiksies nest nastas, jo vēlēsiēs darīt visu, ko spēj. Viņi nemeklēs sev ērtības,

bet jautās, kāds ir pienākums.

Jo atbildīgāks stāvoklis, jo svarīgāk, lai iespaids būtu pareizs. Katrs, kuru Dievs izredzējis sevišķam darbam, kļūst par mērķi sātana uzbrukumiem. Viņam bieži un spēcīgi uzmācas kārdināšanas, tāpēc ka mūsu modrais ienaidnieks zina, ka tāda cilvēka rīcība atstāj pārveidojošu iespaidu uz citiem. (429) Mēs atrodamies pēdējo dienu briesmu vidū, un sātans ir nonācis lielās dusmās, zinādams, ka viņam maz laika atlicis. Viņš izlieto netaisnības pievīlošo varu; bet Debesis ir atvērtas katram, kas uzticas Dievam. Mūsu vienīgā drošība ir piekerties Jēzum un nepieļaut nekam šķirt dvēseli no varenā Palīga.

Ir jābaidās no tiem, kam ir tikai dievbijības forma, bet kas tomēr saistīti ar mūsu darbu naudas lietās. Viņi noteikti kļūs neuzticīgi. Sātana viltība viņus pārvarēs, un tie apdraudēs Dieva lietu. Nāks kārdināšanas, aicinot pārvaldību nodot savam "es", pamodīsies valdonīgs un kritizējošs gars, tā ka daudzos gadījumos tie, pret kuriem vajadzēja izturēties rūpīgi un maigi, vairs nesaņems līdzjūtību un uzmanību.

"Ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus." Un kādu sēklu mēs izkaisām? Kāda būs mūsu pļauja šim laikam un mūžībai? Kungs katram cilvēkam devis darbu atbilstoši viņa spējām. Vai mēs sējam patiesības un taisnības sēklu, vai varbūt neticību, neapmierinātību, jaunas aizdomas un mīlestību uz pasauli? Ir iespējams, ka tas, kurš izkaisa jaunu sēklu, saskata sava darba raksturu, nožēlo un saņem piedošanu. Bet Meistara piedošana neizmaina izsētās sēklas dabu, tā ērkšķus un daudzus nepārvērš vērtīgos kviešos. Viņš pats var tikt izglābts kā caur uguni; bet pļaujas laikā tur, kur vajadzēja viņņot labības laukiem, būs tikai indīgas nezāles. Tas, kas izsēts jaunā nevērībā, veiks savu nāves darbu. Sī doma sāpina manu sirdi un pilda mani ar skumjām. Ja visi, kas sakās ticam patiesībai, sētu laipnības, mīlestības un drosmes sēklu, tad viņi, ejot uz priekšu un uz augšu, dziedātu savā sirdī Dievam pateicības dziesmu un lielajā pļaujas dienā saņemtu mūžīgu atalgojumu.

PASAULĪGS DOMĀŠANAS VEIDS IR SLAZDS

(430) Mīļais brāli un māsa P! Mana dvēsele ir ļoti noskumusi, apskatot jūsu gadījumu. Pēdējā naktī jutos ļoti nomākta. Es sapnī sarunājos ar Tevi, brāli P. Tava atšķiršanās no Dieva bija tik skaidri redzama un tu biji tik akls pret savu patieso stāvokli, ka liekas — cenšanās Tev palīdzēt ieraudzīt Tavu īsto nostāju nozīmētu to pašu, ko ieteikt aklam cilvēkam: "Skaties!"

No pulksten trijiem es nespēju aizmigt un lūdzu Dievu, lai Viņš man dod Svēto Garu lielākā mērā. Es atkal un atkal jautāju, kas būtu derīgs šim uzdevumam. Es vienkārši neuzdrošinos palikt mierā, kad Dievs man dod gaismu. Man jārunā, lai gan es drebu, baidīdamās, ka Viņa vēsti atraidīs un dvēseli, kam tā domāta, apņems vēl lielāka tumsa par to, kāda to apņēmusi pirms gaismas saņemšanas. Man jāpieķeras Jēzum. Es esmu likusi savu roku Viņa rokā, sirsnīgi lūgdama: "Vadi mani un pamāci, jo man trūkst gudrības, lai ietu viena!" Jēzus, šķiet, ir ļoti tuvu, un esmu dziļi pārliecināta, ka Viņš ir gatavs darīt sevišķu darbu savu ļaužu vidū, it īpaši to, kas strādā ar Vārdu un doktrīnām. Viņš ir labprātīgs palīdzēt jums abiem, ja tikai šo palīdzību pieņemsiet Viņa paša norādītajā ceļā. Bet, kamēr jūs paliekat savā pašreizējā stāvoklī, es nevaru jums sacīt nevienu iedrošinošu vārdu. Jums ir piemēroti kādreiz farizejiem teiktie Kristus vārdi: "Jūs negribat nākt pie manis, lai jums būtu dzīvība."

Es vēlos, kaut mēs varētu ko darīt, lai jums palīdzētu. Bet ko gan iespējams darīt jūsu labā, kamēr jūs paliekat pasaules gultnē, kurā paši esat nostājušies? Jūs mīlat pasauli un pasaule mīl jūs, tāpēc arī starp jums un pasaules cilvēkiem nav saskatāma starpība praktiskajā dievbijībā. Viņu acīs jūs esat patīkami, atjautīgi un labi, viņi jūsos atrod tieši to, ko vēlas. Viņi jūs ir slavējuši un jums glāmojuši, tādā veidā atstājot iespaidu, kas jūs nomierina un iepriecina. Bet arī no savas puses jūs esat viņus nomierinājuši un iedrošinājuši turpināt būt vieglprātīgiem un (431) vienaldzīgiem pret Dieva prasībām. Jūs atbalstījāt viņu lepnumu un mīlestību uz izpriecām. Jūsu rīcība grēciniekiem ir sacījusi: "Tev klāsies labi." Biedrojoties ar pasaules cilvēkiem, jūs pazaudējāt spējas pareizi spriest, un grēki, kurus Dievs neieredz, jūsu acīs likušies mazi un nekaitīgi.

Es ļoti baidos, ka ar savu paštaisnību jūs esat ap sevi uzcēluši žogu, kuru nekas nespēj nojaukt. Jūs neesat atradušies tuvāk Dievam, neesat vairāk strādājuši Dieva darbā, neesat vairāk piepildīti ar Viņa Garu kā tradicionālo draudžu pārstāvji. Jūs esat nepareizi izpratuši Sabāta svētumu, un Dievs neatzīst jūsu nostāju svētās dienas ievērošanā. Jūs neesat patiesi svētījušies un neesat sirsnīgi nodevušies Dievam. Nevienam no jums nav dzīvojis tā, lai pagodinātu Kungu. Jūs vienkārši neesat Viņu iepazīnuši piedzīvojumos. Jūs tik ilgi esat gājuši šķirti no Dieva, ka Viņš jums kļuvis gandrīz svešinieks. Garīgas lietas garīgi jāapspiež, bet jūs tik ilgi esat attīstījuši pasaulīgu gaudi un ieradumus, ka nebūs viegli savas domas vērst pretējā virzienā.

Jums liksies, ka šie vārdi ir smagi — kas viņos var ieklausīties? Bet pasaule nespēj saprast Dieva ļaudis. Starp gaismas un tumsas bērniem nav nekā kopīga. Pāvils jautā: "Kā Kristus savienojams ar Beliaru, vai ir kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? Kas kopējs ir Dieva namam ar elkiem? Jo jūs esat dzīvā Dieva nams, kā Dievs ir sacījis: Es viņos gribu mājot un viņu starpā staigāt, un Es būšu viņu Dievs, un tie būs Mani ļaudis. Tāpēc aizeita no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka Tas Kungs, un neaiztieciat neko, kas ir nešķīsts, tad Es jūs pieņemšu. Tad Es būšu jums par Tēvu, un jūs būsit Man par dēliem un meitām, saka Tas Kungs, Visuvaldītājs." Jānis liecina: "Mīļie, tagad mēs esam Dieva bērni, un vēl nav atklājies, kas mēs būsim. Mēs zinām, ka tad, kad tas atklāsies, mēs būsim Viņam līdzīgi, jo mēs redzēsīm Viņu, kāds Viņš ir. Katrs, kam ir šī cerība uz Viņu, šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts." "Vai jūs nezināt, ka šīs pasaules draudzība ir Dieva ienaidība?" (432) jautā Jēkabs. "Kas nu gribētu būt pasaules draugs, tas nostājas par Dieva ienaidnieku."

Jēzus saviem mācekļiem sacīja: "Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles. Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un mājō jūsos... Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādīšos." To dzirdējis, Jūda, ne Iskariots, Viņam jautāja: "Kā tas nāk, ka Tu gribi parādīties mums, bet ne pasaulei?" Jēzus viņam atbildēja: "Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs, un Mans Tēvs to mīlēs, un mēs nāksim pie Viņa un ņemsim pie Viņa mājas vietu. Kas Mani nemīl, tas netur Manus vārdus."

Kristus vārdi nerod nekādu atbildi jūsu sirdī, jo jūs esat padarījuši neredzīgas savas acis un nocietinājuši savu sirdi. Debesu grāmatās jūs esat atzīmēti kā pasaulei piederōši. Reizēm gan jūsu sirds kļūva nemierīga, bet šis nemiers nebija tik liels, lai izraisītu nožēlu un darbības veida maiņu. Jūs taču saista pasaule, un tās ieradumi jums ir patīkamāki par paklausību Debesu Skolotājam.

Priekšzīme, kādu jūs sniedzat saviem bērniem, nepavisam nesaskan ar patiesību, kuru sakāt mīlam. Patiesība nesvēto ne jūs, ne bērnus. Jūs mīlat savtīgu prieku. Piemērs, kuru rādāt ar savu praktisko dzīvi un raksturu, nebūt nestiprina pazemību, lēnprātību un Kristum līdzīgu noskaņojumu. Jūs visu to veidojat pēc pasaules standarta. Kad Jēzus priekšā atvērs ierakstu grāmatu, kurā dienu pēc dienas uzticīgi atzīmēti jūsu vārdi un darbība, tad redzēsiet, ka jūsu abu dzīve ir bijusi briesmīga kļūda.

Kādu iespaidu uz jums atstājušas nesenās bēdas, nespēju sacīt, bet, ja tām būtu bijis spēks atvērt jūsu acis un pārliecināt jūsu dvēseli, tad to noteikti rādītu jūsu rīcība. (433) Ja jūs pilnīgi neatgriezāties, tad nekad nevarēsiet saņemt mūžīgās dzīvības vainagu, un arī jūsu bērniem nebūs dalības pie asinīm mazgātā pulka, ja vien viņi vispirms neaizmirsīs jūsu pamācības, kuras mācījāt un kuras kļūva par viņu dzīves un rakstura sastāvdaļu. Jūsu piemērs viņus vadīja uz domām, ka reliģija līdzīga apģērba gabalam, kuru var valkāt vai arī nevalkāt, kā to prasa gadījums vai diktē ērtības. Ja nenotiks pilnīga tā iespaids pārmaiņa, kam viņi pakļauti, tad tie nekad neatbrīvosies no šiem vajīgajiem uzskatiem par Dieva prasībām, jo viņi nezina, kas veido kristīgu dzīvi, viņi taču nav mācījušies, ko nozīmē īstenot dzīvē patiesību un nest krustu.

"Ja pasaule jūs ienīst", sacīja Kristus, "tad ziniet, ka tā Mani papriekš ienīdusi." Jūs esat turējušies pie uzskatiem, ka iemesls, kāpēc pasaule ir tik ļoti noskaņota pret mums kā pret tautu, ir mūsu pārmērīgais nesabiedriskums, vienkāršība apģērbā un pārāk stingri uzskati pret izpriecām, atraujoties no tām gan praktiski, gan teorētiski. Jūs esat domājuši, ka tad, ja mēs būtu mazāk noslēgti un vairāk apgrozītos pasaulē, tās uzskati un iespaidi par mums ļoti mainītos. Tomēr nav lielākas kļūdas par šo, kas vēl tā varētu ietekmēt cilvēka prātu. Kristus sacīja: "Ja jūs būtu no pasaules, pasaule mīlētu tos, kas viņai pieder. Bet, tā kā jūs neesat no pasaules, bet Es jūs esmu izredzējis no pasaules, tad pasaule jūs ienīst. Atcerieties Manus vārdus, ko Es jums sacīju: kalps nav lielāks par savu kungu. Ja viņi Mani vajājuši, viņi vajās arī jūs. Ja viņi Manus vārdus ir turējuši, viņi turēs arī jūsējos. Bet to visu viņi jums darīs Mana Vārda dēļ, tāpēc ka viņi nepazīst To, kas Mani sūtījis."

Tie ir Jēzus vārdi, par ko pat Viņa ienaidnieki bija spiesti atzīt: "Nekad vēl neviens cilvēks tā nav runājis, kā runā šis cilvēks." Cilvēku vārdi izsaka viņu pašu cilvēcīgās domas, bet Kristus vārdi ir gars un dzīvība. Kristus sacīja: "Ja jūs paliekat Mani, tad jūs patiesi esat Mani mācekļi." Protams, ka šie dievišķie vārdi neatrod vietu tāda cilvēka sirdī, kas ir no pasaules un mīl tās priekus. (434)

Dievs mums ir devis īpašus norādījumus, lai nevienam nevajadzētu maldīties. "Cilvēks nedzīvo no maizes vien," sacīja Kristus, "bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes." Inspirācijas ceļā dotā patiesība ir derīga "mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā". Cilvēks dzīvo nevis no kāda viena vārda vai daudz vārdiem, bet no ikkatra vārda, ko Dievs runājis. Lai būtu droši, jūs nevarat ignorēt nevienu vārdu, nevienu Viņa doto priekšrakstu, lai arī cik nenozīmīgs jums tas liktos. Jo "kas atmet kādu no šiem vismazākajiem baušļiem un tā māca ļaudis, tas būs vismazākais

Debesu valstībā; bet, ja kas dara un māca, tas būs liels Debesu valstībā". Tas, kas pārkāpj vienu pavēli, tas arī jebkuru citu pavēli nespēs ievērot garā un patiesībā. Tāds gan var apgalvot, ka ievēro visus baušļus, izņemot vienu pavēli, uzskatot to par vieglu novirzīšanos, tomēr, ja viņš apzināti pārkāpj šo vienu punktu, tad ir noziedzies visos.

Brāli un māsa P! Apliecinot sevi par kristiešiem, jūs daļu maksas, kas par to jāmaksā, esat paturējuši sev. Jūs esat Dievam nolaupījuši domas un nodošanos, esat Viņam nolaupījuši spējas un iespaidus. Jūsu pašu tieksmes jums kļuvušas par slazdu. Jūs neesat sekojuši gaismai, ko Dievs jums laipni sniedzis ar liecībām. Jūsu darbi ir bijuši tādi, ka, nenožēlojot un nelabojoties, tie izslēgs jūs no Debesīm. Ja jūs būtu ievērojuši Svētā Gara sūtītos rājienus, tad tagad būtu stipri Dievā un būtu tālu tikuši uz priekšu kristīgos piedzīvojumos, tad Debesu grāmatās par jums būtu pilnīgi cits ieraksts.

"Kas Mani nievā", saka Kristus, "un nepieņem Manus vārdus, tam jau ir savs tiesas spriedējs: Mans vārds, ko esmu runājis, spriedīs par viņu tiesu pastarā dienā." Kāds kauns un apmulsums tad pārņems tos, kuri saņēmuši tādu gaismu un priekšrocības, kuru sniedzamības robežās bijuši pestīšana, ko sagādājis Dieva Dēla bezgalīgais upuris, un kuri tomēr šīs labās dāvanas nav izlietojuši sev (435) par labu. Savā Vārdā Dievs mums pastāvīgi rāda pareizo ceļu, proti, augsto un slavējamo taisnības taku. Kas iet pa šo ceļu, tas nestaigā tumsībā, jo viņu apgaismo Taisnības Saule; bet jūs tomēr to esat atmetuši kā nevēlamu, jo tā ved pārāk tālu prom no pasaules. Patmīlība un savtīga godkāre nevar ieiet pa šaurajiem vārtiem, to ceļš neved uz augšu.

Galīgajā norēķinu dienā atklāsies, ka Dievs ikvienu cilvēku ir pazinis pēc vārda. Katrai dzīves darbībai ir neredzams liecinieks. "Es zinu tavus darbus," saka Viņš, kas "staigā starp septiņiem lukturkiem." Ir labi zināms, kādas izdevības tiek noniecinātas un cik nenogurstošas ir bijušas Labā Gara pūles, meklējot tos, kas nomaldījušies likumainajos pasaules ceļos, lai tos vestu atpakaļ uz drošības un miera takas. Atkal un atkal Dievs ir aicinājis izpriecu mīlētājus, atkal un atkal Viņš uz to ceļa ir iededzis sava Vārda gaismu, lai tie saskatītu draudošās briesmas un spētu izglābties. Bet tie jokodamies un smiedamies turpina iet pa plato ceļu, līdz pārbaudes laiks būs noslēdzies. Dieva ceļi ir taisni un līdzieni. Kad atskanēs spriedums par tiem, kas atrasti par viegliem, tad nevienam nebūs, ko ieibilst.

Cik savādāks tagad būtu jūsu stāvoklis, ja jūs cilvēku slavu un godu būtu vērtējuši pareizā gaismā! Jūs abi vairāk slāpstat pēc slavas no pasaules puses nekā pēc dzīvības ūdens. Jūs ir saindējusi doma, ka kļūt ievērojamiem pasaules cilvēku vidū ir ko vērts, bet viņu cieņas apliecināšie vārdi jūs ir pievīluši. Ja jūs pareizi novērtētu mūžīgās lietas, tad jūs vairs neietekmētu ne bagāto, ne izglītoto cilvēku draudzība un cieņa. Tad lepnums, lai kādā veidā tas arī neizpaustos, vairs ilgāk nemānotu jūsu sirdīs. Bet jūs tik ilgi esat dzēruši no pasaulīguma duļķainās straumes, ka vairs nevarat saskatīt labāku dzīves ceļu.

Atkal un atkal Dievs izstiepa savu roku, lai jūs glābtu, rādīdams jums jūsu pienākumus un saistības. Šie pienākumi, palielinoties gaismai, izmaina raksturu. Kad atspīd gaisma, (436) kas atklāj un norāj agrāk neizprastus grēkus, tad ir jānotiek atbilstošai pārmaiņai dzīvē un raksturā. Kad tiek parādītas kļūdas, kas agrāk pastāvēja kā garīgā akluma dabīgās sekas, tad turpmāk tās vairs nevar uzskatīt par nezināšanas grēku vai maldīgu spriedumu. Ja tad nenotiek dotajai gaismai atbilstoša noteikta reforma, tad tā jau ir pārdoša nodošanās grēkam. Morālā tumsa, kas jūs apņēma, kļūs vēl biezāka, jūsu sirds kļūs cietāka un cietāka, un Dieva acis jūs būsiet vēl vairāk vainīgi. Jūs nesaprotat, cik lielās briesmās atrodaties, jo jūsu gadījumā gaisma var pilnīgi izdzist un jūs paliksiet biezā tumsā. Ja gaisma tiktu pieņemta un īstenota dzīvē, tad jūsu grēki būtu piesisti krustā, jūs tiešām būtu mīruši pasaulei un dzīvotu Dievam. Tad jūs atstātu elkus, un jūsu piemērs vairāk būtu sevis aizliegšanas pusē, nekā savu iegribu apmierināšanas pusē.

Brāli un māsa P! Ja jūs būtu ņēmuši vērā Dieva Gara Liecības, tad tagad staigātu gaismā, saskaņā ar Dieva ļaudīm, bet jūsu neticība jums ir atņēmusi daudz laba. Māsa P nav sacēlusies pret Liecībām, bet nav tām arī paklausījusi un uzticējusies kā tādām, kas nākušas no Kunga. Viņai patīk, ka pasaule cildina un godā viņas vīru, jo tas apmierina viņas lepnumu, kas nepavisam nav mazs. Jums abiem derētu jautāt: "Kāpēc es esmu tik kūtrs iziet no pasaules un pieņemt Kristu? Kāpēc man jāmiļ un jāgodā tie, kas, kā es zinu, nemīļ Dievu un neciena Viņa prasības? Kāpēc es vēlos saglabāt sava Kunga ienaidnieku draudzību? Kāpēc man jāseko viņu ieradumiem un jāpakļaujas viņu uzskatu iespaidam?" Jūs, mani mīlie draugi, nevarat kalpot Dievam un Mamonam. Jums jāizdara atklāta nostāšanās Dieva pusē, jo pretējā gadījumā nākotnē gaisma, kas spīd uz jūsu takas, izdzīsies bezcerības tumsā. Jūs atrodaties uz ienaidnieka zemes. Jūs paši labprātīgi tur esat nostājušies, un Kungs jūs nepasargās no viņa uzbrukumiem.

Savā pašreizējā stāvoklī jūs darāt vairāk ļauna nekā laba, jo jums ir dievbijības forma un jūs sakāt,

ka ticat (437) patiesībai, bet jūsu vārdi un darbi vēsta: "Plati ir vārti un plats ir ceļš," kas aizved dzīvībā, "un daudz ir to, kas pa tiem ieiet". Ja jūsu dzīve apliecina Kristu, tad mēs tiešām varētu sacīt, ka pasaule ir Viņam sekojusi. Jūsu ticības apliecība vārdos var būt pareiza, bet vai jums ir pazemība un mīlestība, labprātība un dievbijība? Kristus sacīja: "Kas Mani apliecinās cilvēku priekšā (ar svētu dzīvi un dievbijīgām sarunām), to arī Cilvēka Dēls apliecinās Dieva eņģeļu priekšā." Neviens, ja tam nav Kristus prāts un gars, nevar Kristu apliecināt. Viņš nav spējīgs stāstīt par to, ko pats nezina. Ikdienas dzīvei jāstāsta par patiesības svētojošo spēku un jāapliecina, ka dvēselē caur ticību mājot Kristus. Viss, kas ir pretējs Gara augļiem vai Dieva darbam, ar kuru Viņš savus ļaudis atšķir no pasaules, ir Kristus aizliegšana, un par tādiem Viņš saka: "Kas mani aizliegs cilvēku priekšā, tas taps aizliegts Dieva eņģeļu priekšā."

Mēs Kristu varam aizliegt ar pasaulīgām sarunām un ar lepnu apģērbu. Jums ir draugu loks, kas ir slazds jums un jūsu bērniem. Jūs mīlat viņu sabiedrību. Satiekoties ar viņiem, jūs paši un jūsu bērni tiekat vadīti ģērbties atbilstoši to modei, kas nebīstas Dievu. Tādā veidā jūs rādāt, ka jums ir draudzība ar pasauli, — "kur daudz vārdu, tur netrūkst grēka". Vai jūsu attiecības ar šiem draugiem jūs noskaņo meklēt kļušu vietu, kur izlūgties dievišķu mīlestību un žēlastību, vai arī tās atsvešina jūsu prātu no Dieva? Vai aptverat, kādu iespaidu uz jūsu bērniem atstāj jūsu nevērība pret mūžīgajām interesēm? Jūsu piemērs viņus ir iedrošinājis steigties uz priekšu nāves ceļojumā. Viņus vada jūsu nevērīgā pārgalvība vai aklā pašpaļāvība bez stingriem reliģiskiem pamatlikumiem. Viņiem trūks apzinātas cieņas pret Sabatu, kā arī nostājas pret jebkuru citu Dieva prasību. Viņi vienkārši nemīl kristieša pienākumus, tā aizklīstot arvien tālāk un tālāk no gaismas, miera un prieka Avota.

Bez ticības ir neiespējami patikt Dievam, jo, "kas nav no ticības, tas ir grēks". Šeit prasītā ticība nenozīmē tikai (438) piekrišanu mācībai, bet tā ir ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Pazemība, lēnprātība un paklausība nav ticība, bet gan ticības rezultāts jeb auglis. Bet šīs jaukāš īpašības jums vēl jāiegūst, mācoties Kristus skolā. Jūs nepazīstat Debesu domas un pamatlikumus, tās valoda jums abiem ir gandrīz sveša. Dieva Gars vēl aizlūdz jūsu labā, bet mani moka nopietnas šaubas, vai tikai jūs sadzirdēsiet balsi, kas jūs jau gadiem ilgi aicina. Tomēr ceru, ka jūs vēlēsities atgriezties un dzīvot.

Vai jūs domājat, ka sava nabaga necienīgā "es" nodošana Kristum ir pārāk liels upuris? Vai tiešām labāk izvēlēties bezcerīgo grēka veģdzību un nāvi, nekā savas dzīves atšķiršanu no pasaules un tās savienošanu mīlestībā ar Kristu? Sajā virzienā ik dienas sirdī vajadzēja modināt pateicību savam Kungam. Tas, kurš atzīst savu vainu un savu bezpalīdzīgo stāvokli, var nākt tieši tāds, kāds viņš ir, un saņemt no Dieva svētību. Apsolījums pieder viņam, ja viņš to ticībā satvers. Bet tas, kas savās acīs liekas bagāts, godājams un taisns, kas uz visu skatās tā, kā skatās pasaule, kas ļauno sauc par labu, bet labo — par ļaunu, tas nevar lūgt un saņemt, jo viņš neizjūt nekādu vajadzību. Viņš domā, ka tam jau ir pietiekoši, tāpēc arī jāaiziet tukšā.

Ja jūs uztrauktos par savu dvēseli, ja jūs uzticīgi meklētu Dievu, tad arī Viņu atrastu, bet Viņš nepieņems nekādu nepilnīgu grēka nožēlu. Ja jūs savus grēkus atstāsiet, Viņš vienmēr ir gatavs piedot. Vai jūs Viņam nenodosieties tagad? Vai, skatoties uz Golgātu, jūs jautāsiet: "Vai Jēzus šo upuri pienesā arī manis dēļ? Vai Viņš panesā pazemojumu, kaunu un negodu un izcietā neželīgas sāpes un nāvi pie krusta tāpēc, ka vēlējās mani glābt no ciešanām un izmisuma šausmām, kas ir grēka sekas, lai darītu mani neizsakāmi laimīgu savā valstī?" Uzlūko Viņu, kuru pie krusta pienagloja tāvi grēki, un tad apņemies: "Lai mana dzīve pieder Kungam. Es nesavienošos ar Viņa ienaidniekiem un nepieļaušu, ka dumpinieki manu iespaidu izlietotu pret Viņa valstību. Viss, kas man pieder, un viss, kas es esmu, ir vēl pārāk maz priekš tā, kas mūs ikvienu tik ļoti mīlējis, ka par mums upurējis savu dzīvību... visu savu dievišķumu par katru (439) grēcīgo un kļūdaino.

Atšķirieties no pasaules un nostājieties pilnīgi Kunga pusē. Cīnieties, lai varētu ieiet pa Debesu vārtiem, un jūs iegūsiet krāšņas uzvaras.

Svētīgs ir tas, kas ņem vērā mūžīgās dzīvības vārdus. Tāds cilvēks, patiesības Gara vadīts, staigās visā patiesībā. Viņš nemīlēs, negodās un necildinās pasauli, bet būs dārgs Debesu skatījumā. "Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni. Pasaule mūs tāpēc neatzīst, ka tā Viņu nav atzinusi."

ĀRSTA ATBILDĪBA

"Kunga bijāšana ir gudrības iesākums!" Speciālistiem, lai kāds ir viņu aicinājums, vajadzīga dievišķa gudrība. Bet sevišķi nepieciešama šī gudrība ir ārstam, kam darbs saistīts ar dažāda rakstura cilvēkiem un slimībām. Viņš ieņem pat vēl atbildīgāku vietu, nekā Evaņģēlija sludinātājs. Viņš ir aicināts par Kristus līdzstrādnieku, viņam vajadzīgi nelokāmi reliģiskie pamatlikumi un cieša savienība

ar gudrības Dievu. Ja viņš pieņem Dieva padomu, tad kopā ar viņa pūlēm strādās Lielais Ārsts, un tas rīkosies ar vislielāko piesardzību, lai ar kādu kļūdu nenodarītu pāri Dieva radījumiem. Pamatlikumos viņš būs nelokāms kā klints, tomēr laipns un uzmanīgs pret visiem. Viņš sapratis savu atbildību, un viņa darbība rādīs, ka to ierosina skaidri, nesavtīgi motīvi un vēlēšanās visās lietās rotāt Kristus mācību. Tādam ārstam būs Debesīs dzimusi cieņa, un pasaulē viņš kļūs par spēcīgu ieroci uz labu. Kaut arī tie, kas nav savienoti ar Dievu, viņu nenovērtēs, tomēr viņu godās Debesīs. Dieva acīs viņš būs dārgāks par zeltu, par Ofīra zeltu.

Ārstam vajadzētu būt stingri atturīgam un savaldīgam. Cilvēces fiziskās vainas ir neskaitāmas, tāpēc viņam (440) jāaskaras ar slimībām visdažādākajās formās. Viņš zina, ka daudzas ciešanas, kuras tas cenšas atvieglot, ir nesātības un citu savtīgu iegribu apmierināšanas rezultāts. Viņš tiek aicināts ārstēt jaunus un spēka gados esošus ļaudis, kas saslimuši tāpēc, ka lietojuši tabaku. Ja viņš ir saprātīgs ārsts, tad spēs izsekot slimībai līdz tās cēloņiem, bet, ja pats nav brīvs no tabakas lietošanas, tad vilcināsies atklāt patieso cēloni, lai savam pacientam godīgi izskaidrotu viņa slimības cēloni. Viņš jaunieti nepārlicinās par nepieciešamību uzvarēt ieradumu, pirms tas ir nostiprinājies. Ja ārsts pats lieto tabaku, kā tad viņš var nepieredzējušu jaunieti iepazīstināt ar kaitīgo iespaidu, kādu tabaka atstāj ne tikai uz pašu lietotāju, bet arī uz apkārtējiem?

Mūsu laikmetā tabaku lieto gandrīz visur. Sievietes un bērni cieš no ieelpotā gaisa, ko sabojājuši tabakas dūmi vai pat tabakas lietotāju netīrā elpa. Tie, kas dzīvo šādā atmosfērā, vienmēr slimos. Un smēķējošais ārsts izraksta zāles, kad to vietā vislabākais veids slimības ārstēšanā būtu atteikšanās no tabakas.

Ārsti, kamēr tie pielūdz elku tabakas izskatā, nespēj uzticīgi pildīt savus pienākumus ne Dieva, ne cilvēku priekšā. Slimniekam ir ārkārtīgi pretīga tabakas smaka un tās lietotāja elpa. Slimnieki no tāda cilvēka izvairās. Bet cik tas ir pretrunīgi, ja cilvēks, kas beidzis medicīnas koledžu un apgalvo, ka ir spējīgs kalpot cietošajai cilvēcei, tajā pašā laikā sev līdzī pacienta istabā ienes indīgas narkotiskas vielas. Un tomēr daudzi košļā tabaku un smēķē, kamēr asinis kļūst netīras un nervu sistēma sadragāta. Dieva skatījumā sevišķi pretīgi ir tie ārsti, kas spēj darīt daudz laba un kas apgalvo, ka tic mūsu laikam dotajai Dieva patiesībai, tomēr nododas šim riebīgajam ieradumam. Viņiem ir piemēroti apustuļa Pāvila vārdi: "Tā kā mums ir tādi apsolījumi, mani mīlie, tad šķīstīsimies no visiem miesas un gara traipiem (441) un kļūsim pilnīgi svēti Dieva bijībā!" "Tāpēc, brāļi, es jūs lūdzu caur Dieva apžēlošanu, ka jūs savas miesas nodotu par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu patiesā Dieva kalpošana."

Tabakas lietotāji nevar būt pieņemami strādnieki sātības lietā; jo viņi, apliecinādami sevi par atturībniekiem, patiesībā tādi nav. Kā viņi var runāt uz cilvēku, kura prātu un dzīvi posta alkoholiski dzērieni, kad viņu kabatas ir pildītas ar tabaku un viņi ilgojas pēc brīva mirkļa, lai varētu košļāt un smēķēt, un spļaut, cik viņiem patīk? Kā viņi var veselības pārvalžu priekšā un no sātības tribinēm pamatoti aizstāvēt tikumiskas reformas, kamēr viņus pašus uzbudina tabaka? Ja viņi vēlas, lai tiem būtu spēks ietekmēt ļaudis pārvarēt patiku uz uzbudinošiem līdzekļiem, tad viņu vārdiem jānāk ar tīru elpu un no tīrām lūpām.

Vairāk par visiem cilvēkiem pasaulē ārstiem un sludinātājiem vajadzētu nodoties stingriem sātības ieradumiem. Sabiedrības labklājība no viņiem prasa pilnīgu atturību; jo viņu iespaids pastāvīgi runā par vai pret tikumisku reformu un sabiedrības veselības stāvokļa uzlabošanu. Veselības likumu nezināšana vai vienaldzīga izturēšanās pret tiem no viņu puses ir apzināts grēks; jo uz viņiem skatās kā uz cilvēkiem, kas ir gudrāki par citiem. Sevišķi pareizi tas ir attiecībā uz ārstiem, kam uzskatāta cilvēka dzīvība. No tiem sagaida, lai viņi nepieņemtu nevienu ieradumu, kas vājinātu dzīvības spēkus.

Kā tabaku lietojošs sludinātājs vai ārsts var savus bērnus uzaudzināt Kunga pamācībās un Viņa bijāšanā? Kā viņš var savā bērņā neatbalstīt to, ko pats atļaujas? Ja tas darīs darbu, ko no viņa prasa Universa Valdnieks, tad noteikti protestēs pret netaisnību katrā tās formā un pakāpē; viņa autoritāte un iespaids runās par labu pašreizējai un stingrai, nelokāmai paklausībai taisnīgajām Dieva prasībām. Viņa mērķis būs sagādāt saviem bērniem vislabvēlīgākos apstākļus laimes nodrošināšanai šajā dzīvē un mājokļa iegūšanai Dieva pilsētā. Kā viņš to var panākt, ja nododas ēstkārei? (442) Vai viņš citus var vest pa kāpnēm uz augšu, kamēr pats iet uz leju?

Mūsu Pestītājs atstāja pašreizējās piemiņas. Lūdzot par saviem mācekļiem, Viņš sacīja: "Es pats svētījos par viņiem, ka ir viņi būtu svētīti patiesībā." Ja cilvēks, kas uzņemas tik milzīgu atbildību, kāda ir ārstam, grēko pats pret sevi, nesaskaņojoties ar dabas likumiem, tad viņš ievāks sava darba augļus un saņems taisnīgu spriedumu, kas nebūs pārsūdzams. Cēlonis rada sekas, un daudzos gadījumos ārstam, kam vajadzīgs skaidrs, ass prāts un stipri nervi, lai tas spētu ātri izšķirties un pareizi rīkoties, ir sabojāti nervi un ar narkotiskajām vielām aptumšotas smadzenes. Viņa spējas darīt

labu ir samazinātas. Viņš citus vadīs pa to taku, pa kuru pats iet, un simti sekos nesātīga ārsta piemēram, domādami, ka viņi ir droši, ja dara to, ko dara ārsts. Dieva dienā viņš sastapsies ar ierakstiem par savu rīcību, un tam vajadzēs dot norēķinu par visu labo, ko viņš būtu varējis veikt, bet nedarīja tāpēc, ka, apmierinot savtīgas iegribas, pats apzināti novājināja savus fiziskos un garīgos spēkus.

Jautājums nav: "Ko dara pasaule?", bet gan: "Kā speciālisti izturas pret plaši izplatīto un valdošo tabakas lietošanu?" Vai vīri, kuriem Dievs devis atzišanu un kas atrodas svētās uzticības vietās, būs uzticīgi un sekos saprāta balsij? Vai šie atbildīgie vīri, kas uzrauga personas, kuras viņu iespaids vadīs pareizā vai nepareizā virzienā, būs par priekšzīmi citiem? Vai viņi ar norādījumiem un piemēru mācīs paklausīt likumiem, kas pārvalda cilvēka organismu? Ja viņi praktiski neizlieto zināšanas, kas tiem ir par viņu pašu ķermeni pārvaldošajiem likumiem, ja tie īslaicīgu baudu vērtē augstāk par gara un miesas veselību, tad viņi nav derīgi, lai tiem uzticētu citu cilvēku dzīvību. Viņus saista pienākums stāvēt Dieva dāvētās vīrišķības cieņā, brīviem no vergošanas jebkādam tieksmēm vai kaislībām. Cilvēks, kas košļā tabaku un smēķē, dara ļaunu ne tikai pats sev, bet (443) arī visiem, kas nonāk viņa iespaida lokā. Ja ir nepieciešams izsaukt ārstu, tad no tabakas cienītāja jāatsakās. Viņš nebūs drošs padomdevējs. Ja slimības cēlonis ir tabakas lietošana, tad viņš tiks kārdināts izvairīties no patiesā iemesla pateikšanas un minēs kādu citu, jo kā lai viņš atzīst par kaitīgu to, ko pats ik dienas dara?

Pastāv daudzi ārstēšanas veidi, bet ir tikai viens, ko par labu atzīst Debesis. Dieva dziedniecības līdzekļi ir vienkāršie dabas līdzekļi, kas organismu neapgrūtinās un nenovājinās ar savu spēcīgo iedarbību. Svaigs gaiss un ūdens, tīrība, pareizs uzturs un stipra pašaušanās uz Dievu ir dziedniecības līdzekļi, kuru trūkuma dēļ mirst tūkstoši, bet šos līdzekļus uzskata par novecojušiem, tāpēc ka to prasmīga lietošana prasa darbu, ko ļaudis neciena. Svaigs gaiss, fiziski vingrinājumi, tīrs ūdens un gaiss, labi izvēdinātas telpas atrodas visu sniedzamības robežās un maksā pavisam maz, bet medikamenti ir dārgi gan naudas izdevumu ziņā, gan uz organismu atstātā iespaida dēļ.

Kristīga ārsta darbs neizbeidzas ar miesas slimību dziedināšanu, viņa pūlēm vajadzētu skart arī garīgas vainas un glābt dvēseli. Viņa pienākumos var neietilpt, ja to nekaitā, iepazīstināšana ar patiesības teorētiskajiem principiem, tomēr viņš saviem pacientiem var norādīt uz Kristu. Dievišķā Skolotāja mācības ir vienmēr vietā. Kurnošo cilvēku uzmanību viņam vajadzētu pievērst vienmēr saistošajiem Dieva mīlestības un gādības apliecinājumiem, Dieva gudrībai un laipnībai, kā tā ir atklāta Viņa radītajos darbos. Tad prātu no dabas var vadīt pie dabas Dieva un pievērst Debesīm, ko Viņš ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.

Ārstam vajadzētu zināt, kā lūgt. Daudzos gadījumos, lai glābtu dzīvību, viņam jāpavairo ciešanas; un patients, neskatoties uz to, vai viņš ir kristietis vai nav, jūtas daudz drošāk, ja zina, ka viņa ārsts bīstas Dievu. Lūgšana slimajā izraisīs paliekošu uzticību, un daudzos gadījumos lielāku labumu par visu iespējamo zāļu ieteikšanu un pielietošanu var sniegt pazemīga slimnieka lietas pienešana Lielajam Ārstam.

Šlimību izraisītājs ir sātans, un ārsts (444) karo pret viņa darbu un varu. Visur valda garīgas kaites. Seit meklējams iemesls deviņām desmitdaļām slimību, no kurām cieš cilvēki. Varbūt kādas ārkārtīgas bēdas mājās līdzīgi audzējam grauž dvēseli un vājina dzīvības spēkus. Reizēm sirdsapziņas pārmetumi par grēku iedragā fizisko veselību un atņem gara līdzsvaru. Ir arī maldīgas mācības, piemēram, par mūžīgi degošu ellī un ļauno cilvēku bezgalīgu mocīšanu, kas ar sagrozītiem, izkropļotiem uzskatiem par Dieva raksturu līdzīgi ietekmē jūtīgus cilvēkus. Neticīgie šos nelaimīgos gadījumus ir pārspīlējuši, paziņojot, ka reliģija izraisa vājprātību, bet tas ir rupjš apmelojums, tāds, ar ko viņiem nebūs patīkami sastapties. Kristus reliģija, būdama nesavienojama ar vājprātu izraisošiem iemesliem, ir tieši viens no visiedarbīgākajiem šāda stāvokļa dziedināšanas līdzekļiem, jo tā uz nerviem atstāj spēcīgu nomierinošu iespaidu.

Ārstam vajadzīga vairāk nekā cilvēciska gudrība un spēks, lai viņš zinātu, kā rīkoties daudzos sarežģītos gara un sirds slimību gadījumos, pret ko viņam iznāk cīnīties. Ja tas nepazīst dievišķās žēlastības spēku, tad nelaimīgajiem nevarēs palīdzēt, bet tikai palielinās grūtības; tomēr, ja ārsts ir stipri pieķēries Dievam, tad viņš spēs palīdzēt slimajam, apmulsušajam prātam. Viņš spēs saviem pacientiem norādīt uz Kristu un viņus pamācīt visas savas rūpes un sarežģījumus nolikt pie lielā nastu Nesēja kājām.

Starp grēku un slimību pastāv dievišķi noteikta saikne. Neviens ārsts nevar nostrādāt mēnesi, neredzot to izpaužamies dzīvē. Viņš gan var šo patiesību ignorēt, viņa prāts var būt tā aizņemts ar citiem jautājumiem, ka tam nepievērs uzmanību; bet, ja viņš grib būt vērīgs un godīgs, tad nevar neatzīt, ka starp grēku un slimību pastāv tādas pašas attiecības kā starp cēloni un sekām. Ārstam to

vajadzētu ātri ieraudzīt un atbilstoši rīkoties. Ieguvis slimo uzticību, atvieglinot viņu ciešanas un atgriežot viņus no kapa maļas dzīvē, viņš var tiem mācīt, ka slimība ir grēka sekas un ka tas ir kritušais ienaidnieks, kas cenšas viņus savaldzināt veselību un dvēseli postošos (445) dzīves ieradumos. Viņš var tos pārliecināt, cik nepieciešami ir sevi aizliegt un paklausīt dzīvības un veselības likumiem. Sevišķi jauniešu prātā viņš var iepotēt pareizus pamatlikumus. Dievs savus radījumus mīl ar mīlestību, kas ir gan maiga, gan spēcīga. Viņš ir iecēlis dabas likumus, bet Viņa likumiem nav patvaļīgu prasību raksturs.

Katrs "Tev nebūs", vienalga, vai tas ir fiziskas vai morālas dabas, satur apsolījumu. Ja tam paklausām, tad mūsu soļus pavadīs svētības; ja nepaklausām, tad sekas būs briesmas un nelaime. Dievs ar saviem likumiem vēlas vest ļaudis sev tuvāk. Viņš grib tos glābt no ļauna un vadīt uz labu, ja vien tie to atļauj, bet Viņš nekad nevienu nespiež. Mēs nespējam izprast Dieva plānus, bet mums vajag Viņam uzticēties un savu ticību parādīt darbos.

Ārstu, kas mīl un bīstas Dievu, salīdzinot ar tiem, kas ir neticīgi vai atklāti nereligiози, ir maz; šos dievbijīgos ārstus vajadzētu atbalstīt, dodot viņiem priekšroku. Ārstam, kas nebīstas Dievu, mēs drīkstam neuzticēties. Viņam ir atvērtas kārdināšanu durvis, kur viltīgais velns to pavedina uz zemiskām domām un rīcību, un vienīgi dievišķās žēlastības spēks var apspiest satrauktās kaislības un pasargāt no grēka. Tiem, kas ir tikumiski samaitāti, netrūks izdevību samaitāt cilvēkus, kuru domas ir tīras. Bet ko izvirtušais ārsts darīs Dieva dienā? Izlikdamies, ka rūpējas par slimajiem, viņš svētajā uzticības vietā ir rikojies kā nodevējs. Viņš ir pazemojis Dieva radīto ķermeni un dvēseli un viņu kājas nostādījis uz takas, kas ved pazušānā. Ak, cik drausmīgi ir mūsu mīļos uzticēt netīra cilvēka rokām, kas var saindēt morāli un pazudināt dvēseli! Cik ļoti nepiemērots ir bezdievīgs ārsts pie mirstoša cilvēka gultas!

Ārstam gandrīz ik dienas aci pret aci jāstāpjas ar nāvi. Viņam, tā sakot, nākas staigāt tieši gar kapa malu. Daudzos gadījumos biežā saskare ar ciešanu skatiem un nāvi izraisa bezrūpīgu izturēšanos un vienaldzību pret cilvēku sāpēm, kā arī nevērību slimnieka ārstēšanā. Tādiem ārstiem, liekas, nav vairs maigu jūtu. Viņi ir skarbi un nelaipni, un slimais baidās no viņu tuvošanās. Tādi cilvēki, (446) lai arī cik lielas būtu viņu zināšanas un prasme, cietējam var maz palīdzēt. Bet, ja ārsta zināšanām pievienota mīlestība un līdzjūtība, kādu Jēzus parādīja slimajiem, tad jau viņa personīgā klātbūtne vien sniegs svētību. Viņš savu pacientu neuzlūkos tikai kā kāda cilvēka organismu, bet kā dvēseli, kas var tikt izglābta vai zaudēta.

Ārsta pienākumi ir grūti. Tikai nedaudzi saprot garīgo un fizisko slodzi, kādai viņš pakļauts. Visa viņa enerģija un spējas ar visdedzīgāko vēlēšanos jāatdod cīņai ar slimību un nāvi. Viņš bieži zina, ka viena neveikla rokas kustība, novēršoties pat tikai par mata platumu nepareizā virzienā, var dvēseli nesagatavotu aizsūtīt mūžībā. Cik ļoti uzticīgam ārstam nepieciešama Dieva ļažu līdzjūtība un lūgšanas. Viņa vajadzības šajā virzienā nav mazākas kā sludinātājam vai misijas strādniekam, kas pilnīgi nodevies Dievam. Bieži paliekot bez nepieciešamās atpūtas un miega, un pat bez reliģiskām priekšrocībām Sabatā, viņam vajadzīga divkārtīga žēlastība, ik dienas jauna palīdzība, jo pretējā gadījumā viņš var pazaudēt savu patvērumu Dievā un nokļūt briesmās — iegrimt dziļākā garīgā tumsā, nekā citu profesiju cilvēki. Tomēr viņam bieži jāpanes nepelnīti apvainojumi, un viņš tiek atstāts viens, padots sātana visniknākajām kārdināšanām, juzdamies nesaprasts, savu draugu apmelots un pamests.

Daudzi negrib izvēlēties ārsta profesiju par savu dzīves darbu, jo zina, cik smagi ir ārsta pienākumi un cik maz tiem ir izdevību atbrīvoties no rūpēm pat Sabatā. Bet lielais ienaidnieks pastāvīgi cenšas iznīcināt Dieva roku meistardarbu, un tāpēc izglītoti, saprātīgi cilvēki tiek aicināti cīnīties pret viņa nežēlīgo varu. Ir nepieciešams, lai vairāk atbilstoša rakstura cilvēku sevi ziedotu šai profesijai. Vajadzētu neatlaidīgi pūlēties, pārliecinot piemērotus cilvēkus sagatavoties šim darbam. Tiem vajadzētu būt ļaudīm, kuru raksturs nopamatots uz Dieva Vārda skaidrajiem pamatlikumiem, — cilvēkiem, kam jau no dabas ir enerģija, spēks un neatlaidība, kas viņus šajā atbildīgajā darbā darītu spējīgus sasniegt augstu attīstības pakāpi. Ne katrs var (447) kļūt panākumiem bagāts ārsts. Daudzi ir uzņēmušies šīs profesijas pienākumus, būdami pilnīgi nesagatavoti. Viņiem nav nepieciešamo zināšanu, ne arī veiklības un smalkjūtības, uzmanības un apķērības, kas vajadzīgas sekmju nodrošināšanai.

Ārsts var strādāt daudz labāk, ja viņš pats ir fiziski stiprs. Būdam nespēcīgs, viņš nevar izturēt savai profesijai raksturīgo nogurdinošo darbu. Cilvēks, kurš savā miesas uzbūvē ir vājš, kuram ir gremošanas traucējumi vai kurš nespēj pilnīgi valdīt pār sevi, nevar kļūt derīgs cīņai ar dažādām slimībām. Vajadzētu būt ļoti uzmanīgiem, lai nepamudinātu cilvēkus studēt medicīnu, kas prasa daudz laika un līdzekļu, ja nav nekādu pamatotu cerību, ka viņi gūs sekmes.

Daži cilvēki, kas kā piemēroti tika izraudzīti ārsta darbam, saņēma atbalstu medicīnas studijām. Tomēr daži no tiem, kas iesāka studijas medicīnas koledžās kā kristieši, priekšplānā neturēja dievišķo bauslību; viņi upurēja pamatlikumus un nošķīrās no Dieva. Viņi jūta, ka nespēj vieni ievērot ceturto bausli un izturēt godkārīgo, pasauli mīlošo, paviršo, skeptiski noskaņoto un neticīgo ļaužu dzēlības un izsmieklus. Tie nebija sagatavoti šim vajāšanu veidam. Viņi godkārīgi vēlējās sasniegt augstu stāvokli pasaulē, un tad paklupa pret neticības tumšajiem kalniem un neattaisnoja tiem dāvāto uzticību. Viņiem pavērās dažāda veida kārdināšanas, kurām nemaz nebija spēka pretoties. Daži no viņiem palika negodīgi, viltīgi gudri cilvēki un ir vainīgi smagas grēkos.

Šajā laikmetā briesmas draud katram, kas sāk studēt medicīnu. Bieži vien pasniedzēji ir pasaulīgi gudri cilvēki un studiju biedri — neticīgi, kas nemaz nedomā par Dievu, tā ka kristīgam studentam draud briesmas pakļauties šīs nerelīģiozās sabiedrības iespaidam. Tomēr daži ir pabeiguši medicīnas kursu un palikuši uzticīgi pamatlikumiem. Viņi neturpināja mācīties Sabatā un pierādīja, ka cilvēki var sagatavoties ārsta pienākumiem (448) un nepievilt to cerības, kas viņiem deva līdzekļus izglītības iegūšanai. Līdzīgi Daniēlam, viņi ir godājuši Dievu, un Dievs ir viņus pasargājis. Daniēls savā sirdī apņēmās, ka viņš nepieņems ķēniņa galma ieradumus, ka viņš neēdīs ķēniņa ēdienus, ne arī dzers viņu vīnu. Viņš spēku un žēlastību meklēja no Dieva, un Dievs viņam piešķīra lielāku gudrību, izveicību un zināšanas, nekā valsts astrologiem, pareģiem un burvjiem. Pie viņa piepildījās apsolījums: "Kas Mani godā, tos Es godāšu."

Jaunam ārstam ir pieeja Daniēla Dievam. Pateicoties dievišķai žēlastībai un spēkam, viņš savā aicinājumā var kļūt tikpat sekmīgs kā Daniēls savā augstajā postenī. Bet ir kļūda par vissvarīgāko uzskatīt tikai zinātnisko sagatavošanos, atstājot novārtā reliģiskos pamatlikumus, kas atrodas katra panākumiem bagāta darba pašā pamatā. Daudzi tiek slavēti kā veikli savas profesijas meistari, kaut arī smejas par domu, ka tiem savā darbā gudrības ziņā jāpaļaujas uz Jēzu. Bet, ja šos cilvēkus, kas uzticas savām zinātniskajām atziņām, apspīdētu Debesu gaisma, ak, cik daudz lielāku izcilību tad viņi spētu iegūt! Cik daudz varenāki būtu viņu spēki un ar cik daudz lielāku paļāvību tie varētu novest līdz galam grūtās un sarežģītās lietas! Cilvēkam, kas cieši savienots ar dvēseles un miesas Lielo Ārstu, ir pieejami Debesu un zemes bagātību avoti, un viņš spēj strādāt ar gudrību un nemaldīgu precizitāti, kāda nevar būt bezdievīgam.

Tiem, kam uzticētas rūpes par slimniekiem, kā ārstiem, tā māsām un kopējām vajadzētu atcerēties, ka viņiem darbā jāiztur visu redzošās Jehovas acs pārbaude. Nav svarīgāka misijas lauka par to, kādā darbojas uzticīgs, dievbijīgs ārsts. Nav lauka, kurā kāds cilvēks varētu veikt vairāk laba vai iegūt vairāk dārgakmeņu, kas mirdzētu viņa liksmības vainagā. Katrā slimnieka istabā, kurā viņš ieiet, tas kā saldu smaržu sev līdzī var ienest Kristus žēlojošo laipnību un grēka sasistajai dvēselei var sniegt īstu dziedinošu balzāmu. Viņš slimajam un mirstošajam cilvēkam var norādīt uz (449) Dieva Jēru, kas nes pasaules grēkus. Viņam nevajadzētu uzklaut domas, ka ir bīstami runāt par mūžīgām interesēm ar cilvēkiem, kurū dzīvība atrodas briesmās, tāpēc ka tiem varot kļūt sliktāk; jo deviņos gadījumos no desmit iepazīšanās ar grēkus piedodošo Pestītāju sniegs labumu kā garam, tā miesai. Jēzus spēj ierobežot sātana varu. Viņš ir tas Ārsts, kuram grēku sagrauztā dvēsele var uzticēt kā miesas, tā dvēseles slimību dziedināšanu.

Virspusējie un ļaunprātīgie profesijas pārstāvji centīsies pamodināt aizspriedumus pret cilvēku, kas uzticīgi izpildīs savus profesionālos pienākumus, un liks viņa ceļā šķēršļus, bet šie pārbaudījumi tikai atklās rakstura tīro zeltu. Pret tādiem apmelojumiem viņš patvērumu var atrast Kristū. Kaut gan tāda ārsta dzīve var būt grūta un prasīt pašizliegšanos, pie tam pasaules vērtējumā tā var tikt uzskatīta par kļūdu, tomēr Debesu skatījumā tā būs veiksmīga un viņu ierindos starp Dieva labākajiem ļaudīm. "Sapratīgie mirdzēs kā debesjuma spožums, un tie, kas daudzus veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam."

NĀKAMĀ KRĪZE

"Tad pūķis sadusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu." Tuvā nākotnē, kad protestantu baznīcas apvienosies ar pasauli un pāvesta varu, lai nostātos pret tiem, kas tur baušļus, mēs redzēsim piepildāmos šos vārdus. Tas pats gars, kas gadsimtiem ilgi vadīja pāvesta piekritējus, liks protestantiem līdzīgi izturēties pret tiem, kas paliks uzticīgi Dievam.

Baznīca un valsts tagad sagatavojas nākamajai cīņai. Protestanti darbojas maskējoties, izbīdīdami priekšplānā svētdienu, līdzīgi kā to agrāk darīja pāvesta piekritēji. Pa visu zemes virsu pāvestība ceļ savas smagās masīvās celtnes, (450) lai to noslēpumainajās pazemes telpās atkārtotu agrākās vajāšanas. Lielā mērā tiek sagatavots ceļš viltīgiem brīnumiem, ar kuriem sātans, ja tas būtu iespējams, gribētu pievilt arī izredzētos.

Pavēle, kuru izdos pret Dieva ļaudīm, būs ļoti līdzīga tai, kuru Esteres laikā Ahasvers izdeva pret jūdiem. Sis Persijas likums radās Hamana naida rezultātā pret Mordohaju. Mordohajs viņam nebija nodarījis neko ļaunu, bet vienīgi atteicās parādīt godu, kāds pienākas tikai Dievam. Ķēniņa izdoto pavēli pret jūdiem uzturēja šis savādās tautas nepareizs attēlojums un nepatiesi apvainojumi. Tas bija sātans, kas pamudināja izstrādāt šo plānu, lai no zemes virsas izdeldētu tos, kas vēl saglabāja patiesā Dieva atzišanu. Bet viņa ļaunos nodomus izjauca vara, kas noteic visas lietas starp cilvēkiem. Sevišķi spēcīgiem eņģeļiem uzdeva aizsargāt Dieva ļaudis, un viņu pretinieku plāni pagriezās pret viņu pašu galvām. Protestantu pasaule šodien mazajā pulciņā, kas ievēro Sabatu, redz Mordohaju vērtos. Viņa raksturs un uzvešanās, kas liecināja par godbijību pret Dieva baušļiem, bija pastāvīgs pārmetums tiem, kuri, atstājuši Kunga bijāšanu, mina kājām Viņa Sabatu. So nevēlamo traucēkli taču ar jebkuriem līdzekļiem vajadzēja novākt no ceļa.

Tas pats valdonīgais un izmanīgais gars, kas ar viltu cīnījās pret uzticīgajiem senatnē, joprojām cenšas iznīcināt no zemes virsas tos, kas bīstas Dievu un paklausa Viņa likumiem. Sātans iedegsies dūsmās pret pazemīgo mazākumu, kas apzinīgi atsakās pieņemt vispārējos ieradumus un tradīcijas. Augstu stāvoši un cienījami vīri apvienosies ar likumus neievērojošiem un nekrietniem cilvēkiem, lai kopīgi īstenotu plānus pret Dieva ļaudīm. Lai panāktu šo ļauzu nicināšanu, apvienosies bagātība, ģenialitāte un izglītība. Pret viņiem vērstās vajāšanās sazvērēsies zemju vadītāji, mācītāji, draudžu locekļi. Ar balsi un rakstiem, ar lielīšanos, draudiem un izsmieklu tie centīsies sagraut viņu ticību. Ar sagrozītiem atstāstījumiem un naidpilniem uzsaukumiem tie pamodinās cilvēkos dūsmas. Neatrazdami pamatojumu, ka "tā saka Raksti", ar ko vērsties pret Bībeles Sabāta aizstāvjiem, (451) viņi, lai aizpildītu šo trūkumu, ķersies pie despotiskiem paņēmieniem. Lai nodrošinātu sev atbalstu un popularitāti, likumdevēji pakļausies prasībai par "Svētdienas likuma" ieviešanu. Tie, kas bīstas Dievu, nevar pieņemt dekrētu, kas liek pārkāpt kaut vienu no desmit baušļiem. Sajā kaujas laukā notiks pēdējā lielā cīņa starp patiesību un maldiem. Un attiecībā uz iznākumu mēs neesam atstāti neziņā. Tagad, tāpat kā Mordohaja dienās, Kungs aizstāvēs savu patiesību un savus ļaudis.

Ar likumu uzspiežot pāvestības iestādījumus, kas prasa pārkāpt Dieva baušļus, mūsu nācija pilnībā atteiksies no taisnības. Kad protestantisms izstieps savu roku pār bezdibeni, lai satvertu Romas varas roku, kad tas sniegsies pāri dzelmei, lai sadotos rokās ar spiritismu, kad šis trīskārtīgās savienības ietekmē mūsu valsts [Amerika] atteiksies no visiem protestantiskās un republikāniskās pārvaldības konstitūcijas pamatlikumiem un rūpēsies par pāvestības melu un maldu izplatīšanu, tad mēs varam zināt, ka ir pienācis laiks sātana sevišķajam, brīnumainajam darbam un ka gals ir tuvu.

Kā Romas karaspēka tuvošanās bija zīme mācekļiem par draudošo Jeruzālemes izpostīšanu, tā šī atkrišana būs zīme mums, ka ir aizsniegta Dieva pacietības robeža, ka mūsu tautas netaisnības mērs ir pilns un zēlastības eņģelis tūlīt aizlidos, lai nekad vairs neatgrieztos. Tad Dieva ļaudīm nāksies piedzīvot bēdas un ciešanas, ko pravieši attēlojuši kā Jēkaba bēdu laiku. Uz Debesīm pacelsies vajāto uzticīgo saukšana. Līdzīgi kā Ābela asinis brēca no zemes, tā arī balsis no mocekļu kapiem un jūras dziļumiem, no kalnu alām un klosteru velvēm sauks uz Dievu: "Cik ilgi, svētais, patiesīgais Valdītāj, Tu netiesāsi un neatrēbsi mūsu asinis pie tiem, kas dzīvo virs zemes?"

Kungs dara savu darbu. Visas Debesis ir sakustējušās. Visas pasaules Tiesnesis drīz celsies un aizstāvēs savu apvainoto autoritāti. Izglābšanas zīmogu uzliks cilvēkiem, kas sargā Dieva baušļus, kas godā Viņa (452) likumus un atsakās pieņemt zvēra vai tā tēla zīmi.

Dievs ir atklājis to, kas notiks pēdējās dienās, lai Viņa ļaudis varētu sagatavoties stāties pretī pretēstības un dusmu vētrai. Tie, kas ir brīdināti par nākamajiem notikumiem, nedrīkst pasīvi gaidīt tuvojošos vētru, mierinot sevi ar to, ka bēdu dienā Kungs pasargās savus uzticīgos ļaudis. Mums jābūt tādiem, kas gaida savu Kungu nevis bezdarbībā, bet nešaubīgā ticībā čakli un dedzīgi strādājot. Tagad nav laika ļaut prātam nodarboties ar mazsvarīgām lietām. Kamēr ļaudis guļ, sātans rosīgi kārtos lietas tā, lai Kungam uzticīgie neatrastu ne zēlastību, ne taisnību. Mūsu dienu tumsībā sev ceļu lauž "svētdienas kustība". Šīs kustības vadītāji slēpj patiesos nodomus, un daudzi, kas tajā iesaistījušies, nemaz nesaskata, kur virzās šis gājiens. Tas gan liekas mierīgs un kristīgs, bet, kad atvērs savu muti, tur atklāsies pūķa gars. Mūsu pienākums ir darīt visu iespējamo draudošo briesmu novēršanai. Atklājot sevi cilvēku priekšā pareizā gaismā, mums jācenšas atbrūņot visus aizspriedumus. Mums vajadzētu cilvēkiem parādīt lietas patieso būtību, tā izsakot spēcīgu protestu pret visiem sirdsapziņas brīvību ierobežojošajiem pasākumiem. Mums jāmeklē Rakstos un jābūt spējīgiem pamatot savu ticību. Praviētis vēsta, ka "bezdievīgie paliks bezdievīgi, un tie to nesapratīs, bet sapratīgie to sapratīs."

Tiem, kam Kristū pieejams Dievs, darāms svarīgs darbs. Tagad ir laiks satvert mūsu stipruma Roku. Dāvida lūgšanai vajadzētu būt daudzu draudžu ganu un vienkāršo locekļu lūgšanai: "Ir jau laiks, ka

Tas Kungs dara savu, jo viņi ir pārkāpuši Tavus baušļus." Kunga kalpiem vajadzētu raudāt starp priekšnamu un altāri un lūgt: "Saudzē un žēlo, ak, Kungs, Savu tautu un nenodod savu mantību par nievāšanu!" Dievs vienmēr ir strādājis savu ļaužu labā viņu vislielākajos vajadzību brīžos, brīžos, kad, liekas, zudusi pēdējā cerība izglābties no bojāejas. Ļauno cilvēku un draudzes ienaidnieku nodomi ir pakļauti Viņa spēkam un pārvaldošajai (453) aizgādībai. Viņš var ietekmēt valstsvīru sirdis; un nepaklausīgo un neapmierināto cilvēku dusmas, kas ienīst Dievu, Viņa patiesību un Viņa ļaudis, var tikt novērstas tāpat, kā upes var plūst citā virzienā, ja Viņš to pavēl. Lūgšana sniedz ierosmi Visvarenā rokai. Viņš, kurš noteic zvaigžņu kārtību Debesīs, kura Vārds pārvalda lielu dziļumu vilņošanās, šis pats bezgalīgais Radītājs darbosies par labu saviem ļaudīm, ja tie Viņu piesauks ticībā. Viņš savaldīs tumsības spēkus, līdz pasaulē tiks pasniegts brīdinājums un visi, kas ņems to vērā, būs sagatavoti konfliktam.

"Kad cilvēki dusmojas, tad Tavs gods tiek paaugstināts," saka dziesminieks, "atlikušās dusmas Tu savaldīsi." Dievs grib, lai pārbaudošo patiesību izvirzītu priekšplānā, lai to pētītu un apspriestu, kaut arī tas būtu jāpanāk ar šīs patiesības noniecināšanu. Cilvēku prāts ir jāsaatrauc. Katra cīņa, katrs pārmetums un apmelojums ir līdzeklis Dieva rokās, lai izraisītu interesi un pamodinātu prātu, kas citādi snaustu. Tā tas ir bijis Dieva ļaužu vēsturē. Trīs ebreju jauniešus iemeta kvēlojošā ceplī tikai tāpēc, ka viņi atsacījās pielūgt lielo zelta tēlu, ko Nebukadnecers bija licis uzcelt. Bet Dievs pasargāja savus kalpus arī liesmās, un mēģinājums uzspiest elku pielūgšanu noslēdzās ar to, ka visi milzīgās Bābeles valsts valdnieki un lielkungi, kas bija sapulcējušies, iepazinās ar patieso Dievu.

Līdzīgi notikumi norisinājās, kad tika izdota pavēle, ka neviens nedrīkst ne no viena kaut ko lūgt, kā tikai no ķēniņa. Kad Daniēls saskaņā ar savu ieradumu trīs reizes dienā lūdza Debesu Dievu, viņa rīcība pievērsa virsnieku un paša valdnieka uzmanību. Daniēlam bija izdevība runāt savā labā, rādīt, kurš ir īstais Dievs, un arī paskaidrot iemeslus, kāpēc jāpielūdz vienīgi Viņš un kāpēc cilvēka pienākums ir Viņu slavēt un godāt. Un Daniēla izglābšana no lauvas bedres bija nākamais pierādījums, ka Būtne, kuru viņš pielūdz, ir patiesais un dzīvais Dievs.

Tāpat Pāvila apcietinājums Evaņģēliju aiznesa (454) ķēniņiem, lielkungiem un valdniekiem, kas citādi šo gaismu nebūtu saņēmuši. Visas pūles aizkavēt patiesības izplatīšanos veicinās pretējo. Patiesības krāšņums atklājaš arvien skaidrāk, ja to pēc kārtas aplūko no jebkura iespējamā punkta. Maldiem vajadzīga maskēšanās un slepenība. Maldi ietērpjas eņģeļa apģērbā, un katra to īstās dabas atklāšana mazina izredzes uz panākumiem.

Cilvēki, kurus Dievs iecēlis par savas bauslības glabātājiem, nedrīkst atļauties gaismu apslēpt. Patiesību jāpasludina zemes vistumsākajās vietās. Šķēršļiem jāstājas pretī un tie jāpārvar. Jādara liels darbs, un šis darbs uzticēts tiem, kuri pazīst patiesību. Viņiem tagad droši jālūdz Dievs, lai saņemtu palīdzību. Viņu pašu sirdīm jābūt papildītām ar Kristus mīlestību. Uz viņiem jātiek izlietam Kristus Garam un viņiem jābūt sagatavotiem pastāvēt pēdējā tiesā. Līdz ar svētīšanos Dievam, pārliecinošs spēks pavadīs viņu centienus pasniegt patiesību citiem, un Dieva gaisma atradīs ieeju daudzās sirdīs. Mēs vairs ilgāk nedrīkstam gulēt uz sātana apburtās zemes, mums jāizlieto visi mūsu rīcībā esošie līdzekļi, jāizmanto viss, ko Aizgādība mums piešķirusi. Pēdējais brīdinājums jāpasludina "daudz tautām un ļaudīm, valodām un ķēniņiem", ko pavada apsolījums: "Redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pat pasaules galam!"

DRAUDZE — PASAULES GAISMA

Dievs izveda savus ļaudis no Ēģiptes un tos atšķīra no pasaules, lai tiem varētu uzticēt svētu uzdevumu. Viņš tos darīja par savas bauslības glabātājiem. Kungs bija nodomājis ar savas tautas starpniecību cilvēku vidū saglabāt Viņa atzišanu zemes tumšajās vietās un likt sadzirdēt balsi, kas aicina novērsties no elku pielūgšanas, lai kalpotu dzīvajam (455) un patiesajam Dievam. Ja ebreji būtu palikuši uzticīgi savam uzdevumam, tie pasaulē izvērstos par ievērojamu spēku. Dievs būtu viņu patvērumis, un Viņš tos paaugstinātu pāri visām citām tautām. Ar to starpniecību būtu atklājusies Viņa gaisma un patiesība, un šī tauta Viņa gudrajā un svētajā vadībā būtu bijusi kā paraugs, kas pierādītu Dieva valdības pārākumu salīdzinājumā ar jebkuru elku pielūgsmes formu.

Bet viņi neturēja savu derību ar Dievu. Tie sekoja citu tautu pēdās, pielūdzot elkus, un tā vietā, lai virs zemes paaugstinātu viņu Radītāja vārdu, tautas izturēšanās lika pagāniem to nicināt. Tomēr Dieva spraustais mērķis bija jāsasniedz. Viņa gribas atzišanu vajadzēja izplatīt pa visu zemi. Dievs savus ļaudis pakļāva apspiedēju rokai un kā gūstekņus izkaisīja tautu starpā. Bēdās daudzi no viņiem nožēloja savus pārkāpumus un meklēja Kungu. Izkaisīti pa visām pagānu zemēm, tie izplatīja patiesā Dieva atzišanu. Dievišķās bauslības principi nostājās pretī tautu paražām un ieradumiem. Elku pielūdzēji centās apspiest patieso ticību. Kungs savā aizgādībā savus kalpus Daniēlu, Nehemiju un Ezru nolika ķēniņu un valdnieku priekšā, lai šiem elku pielūdzējiem būtu izdevība saņemt gaismu.

Tādā veidā darbu, ko Dievs bija devis saviem ļaudīm veikt labklājības apstākļos savās robežās, tagad neuzticības dēļ bija jāveic gūstniecībā lielās bēdās un grūtībās.

Šodien Dievs ir aicinājis savu draudzi, tāpat kā savā laikā Israēlu, lai tā būtu par gaismu virs zemes. Ar pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēstīm Viņš šos ļaudis ir atšķīris no baznīcām un pasaules, lai viņus vadītu svētās un tuvās attiecībās ar sevi. Viņš tos ir darījis par savas bauslības uzglabātājiem un uzticējis šim laikam domātās pravietojumu lielās patiesības. Tās ir tikpat svētas atziņas kā senajam Israēlam uzticētās patiesības, un tās jādara zināmas pasaulei. Trīs eņģeļi Atkl. gr. 14. nodaļā (456) attēlo ļaudis, kas pieņem ar Dieva vēstīm doto gaismu un iziet kā Viņa pārstāvji, lai liktu atskanēt brīdinājumam visos Zemes platuma un garuma grādos. Kristus par saviem sekotājiem saka: "Jūs esat pasaules gaisma!" Katrai dvēselei, kas pieņem Jēzu, Golgātas krusts saka: "Redziet dvēseles vērtību! Ejjiet pa visu pasauli un sludiniet Evaņģēliju visai radībai!" Šo darbu nekas nedrīkst aizkavēt. Tas ir vissvarīgākais pienākums šajā laikā, un tam jāsniedzas līdz mūžībai. Mīlestība, kādu Jēzus parādīja cilvēku dvēselēm to glābšanas labā pienestajā upurī, pamodinās darbam visus Viņa sekotājus.

Bet ļoti maz no tiem, kas saņēmuši gaismu, dara viņu rokām uzticēto darbu. Ir maz nesvārstīgas uzticības cilvēku, kas nemeklē vieglumu, ērtības, kam pirmajā vietā nav paša dzīvība, bet kas spiežas visur tur, kur vien var atrast izdevību ienest patiesības gaismu un attaisnot Dieva svēto likumu. Tomēr grēki, kas valda pasaulē, ir ienākuši mūsu draudzēs un to sirdīs, kas sevi apliecina par Dieva īpašiem ļaudīm. Daudzi, kas saņēmuši gaismu, izplata iespaidu, kas klusina pasaules cilvēku un formālo kristiešu bailes. Pat to vidū, kas runā par Kunga atnākšanu, ir ļaudis, kas mīl šo pasauli. Valda kāre pēc bagātības un goda. Kristus paziņoja, ka Dieva diena nāks kā slazds pār visiem, kas dzīvo virs zemes, un tas attiecas uz šo šķiru. Šī pasaule ir viņu mājas. Viņi par savas dzīves uzdevumu dara laicīgu bagātību iegūšanu. Tie ceļ dārgus mājokļus un tad tos apgādā ar visāda veida vērtīgām lietām, rodot prieku apgērbā un savas ēstkāres apmierināšanā. Pasaules lietas ir viņu elki. Tās nostājas starp dvēseli un Kristu; un svinīgo un drausmīgo realitāti, kas steidzīgiem soļiem tuvojas, viņi redz pavisam neskaidri un saprot vāji. Tā pati nepaklausība un kļūda, kas atklājās jūdu draudzē, lielā mērā ir raksturīga ļaudīm, kas saņēmuši lielu gaismu pēdējās brīdinājuma vēstīs no Debesīm. Vai tiešām ļausim Israēla vēsturei atkārtoties mūsu piedzīvojumos? Vai, līdzīgi viņiem, izšķīdīsim izdevības un priekšrocības, līdz Dievs pieļaus, ka pār mums nāk apspiešana (457) un vajāšanas? Vai darbu, ko iespējams veikt miera un samērā labos apstākļos, atstāsim nedarītu, līdz to vajadzēs veikt tumšās dienās zem bēdu un vajāšanu sloga?

Ir milzum daudz vainu, par kurām draudzei būs jāatbild. Kāpēc tie, kam ir gaisma, nopietni nepūlas šo gaismu pasniegt citiem? Viņi redz, ka gals ir tuvu, ka ārkārtīgi liels daudzums cilvēku ik dienas pārkāpj Dieva likumus, un labi saprot, ka šīs dvēseles nevar tikt izglābtas, atrodoties grēkā. Tomēr personīgais darbs, personīgā saimniecība, savi nami, tirdzniecības jautājumi, apgērbs un uzturs uz galda tiem interesē vairāk par cilvēku dvēselēm, ar ko viņiem tiesas dienā vēlreiz būs jāstopas aci pret aci. Ļaudis, kas apgalvo, ka paklausa patiesībai, guļ. Viņi nejustos tik mierīgi, ja būtu nomodā. Mīlestība uz patiesību viņu sirdī mirst. Viņu piemērs nav tāds, kas varētu pasauli pārliecināt par to, ka tiem ir skaidrāka un labāka patiesība nekā visiem citiem ļaudīm virs zemes. Tieši tad, kad viņiem vajadzētu būt stipriem Dievā, ik dienas gūstot dzīvus piedzīvojumus, tie ir vāji, nogaidoši un meklē atbalstu sludinātājos, lai gan viņiem pašiem ar prātu un dvēseli, ar balsi un spalvu, ar laiku un līdzekļiem vajadzētu kalpot citiem.

Brāļi un māšas, daudzi no jums attaisno atraušanos no darba, aizbildinoties ar nespēju strādāt citu labā. Vai tiešām Dievs jūs ir darījis tik nespējīgus? Vai šī nespēja nav jūsu pašu kūtruma radīta un pastāvējusi, pateicoties pašu apzinātai izvēlei? Vai Dievs jums nav devis kaut vienu podu, lai to izlietotu nevis savām ērtībām un priekam, bet Viņam? Vai neesat sapratuši savu pienākumu, ka jums kā Viņa līgtiem kalpiem jāpienes augļi, gudri un prasmīgi izlietojot šo uzticēto kapitālu? Vai jūs neesat nevērīgi izturējušies pret izdevībām savus spēkus izlietot šim nolūkam? Tā ir rūgta patiesība, ka tikai nedaudzi izpratuši savu atbildību Dieva priekšā. Mīlestība, spējas spriest, atziņa, tālredzība, smalkjūtība, enerģija un citas spējas tiek veltītas sev. Jūs ļaunajam kalpojat ar lielāku gudrību, salīdzinot ar to, kādu esat parādījuši Dieva lietā. (458) Ar aizraušanos laicīgos pasākumos, pametot novārtā Dieva darbu, jūs esat samaitājuši, izkropļojuši un pazaudējuši savus spēkus.

Tomēr jūs mierināt sirdsapziņu, sacīdami, ka nevarat padarīt par nebijušu pagātņi un iegūt enerģiju, spēku un prasmi, kas jums varētu būt, ja savas spējas būtu izlietojuši tā, kā prasīja Dievs. Bet atcerieties, ka Viņš no jums prasīs atbildību, ja jūsu neuzticības dēļ darbs tiks paveikts nolaidīgi vai arī to nepadarīs nemaz. Jo vairāk savus spēkus izlietosiet Kungam, jo derīgāki un izveicīgāki jūs kļūsi. Jo ciešāk savienosieties ar gaismas un spēka Avotu, jo lielāka gaisma nāks pār jums un jo lielāks būs jūsu spēks, ko varēsiet izlietot Dievam. Par visu, kas jums varēja būt, bet ko neesat ieguvuši, tāpēc ka pieķērāties pasaulei, jums būs jāatbild Dievam. Kad kļūvāt par Kristus sekotājiem, jūs devāt vārdu, ka kalposiet Viņam un vienīgi Viņam, un Kungs apsolijs būt ar jums, jūs svētīt un

darīt jūs liksmus Viņa darbā. Un, ja jūs šīs svētības neesat saņēmuši, tad varat būt droši, ka tas ir jūsu pašu rīcības rezultāts.

Lai kara laikā izvairītos no iesaukšanas armijā, daži cilvēki paši sevi padarīja slimus, citi sevi sakropļoja, lai tikai būtu nederīgi dienestam. Šie ļaudis labi aino daudzu izturēšanos pret Dieva lietu. Viņi ir sakropļojuši kā fiziskos, tā garīgos spēkus, tā kļūstot nespējīgi darbam, kas tik ļoti vajadzīgs.

Iedomājieties, ka jūsu rokā ir ielikta zināma naudas summa, kas piešķirta noteiktam nolūkam. Vai jūs šo summu izmestu un pateiktu, ka par tās lietošanu vairs neesat atbildīgi? Varbūt jums liktos, ka ar to esat sevi atbrīvojuši no visām rūpēm? Tieši tā jūs esat rīkojušies ar Dieva dāvanām. Atrašanās no darba citu labā, aizbildinoties ar nespēju, bet tajā pašā laikā pilnīgi nododoties laicīgiem pasākumiem, ir Dieva apsmiešana. Cilvēku masas iet bojā. Cilvēki, kas saņēmuši gaismu un patiesību un kam jāpretojas ļaunā karapulkam, skaita ziņā ir tikai maza (459) saujīņa, bet šī pati mazā sabiedrības daļa savu enerģiju veltī visam kam citam, tikai ne zināšanu iegūšanai, kā glābt dvēseles no nāves. Kādēļ tad brīnīties, ka draudze ir vāja un neauglīga, ka Dievs tik maz var darīt to labā, kas saucas Viņa ļaudis? Viņi paši nostājas tur, kur Dievam nav iespējams strādāt ar tiem kopā un viņu labā. Vai jūs uzdrošināsit arī turpmāk tāpat neievērot Viņa prasības? Vai joprojām jokosiet ar Debesu vissvētākajām lietām un uzdevumiem? Vai jūs teiksiet tāpat kā Kains: "Vai tad es esmu sava brāļa sargs?"

Atcerieties, ka jūsu atbildības lielumu noteiks nevis jūsu pašreizējie līdzekļi un spējas, bet gan tie spēki, kas jums iesākumā tika dāvināti un to uzlabošanai dotās iespējas. Nevienam nevajadzētu sev jautāt, vai viņš tagad ir nepieredzējis un nederīgs Dieva darbam, bet gan — kā un kāpēc viņš ir nonācis tādā stāvoklī. Trūkstošās īpašības Dievs mums nepiešķirs kaut kādā pārdabīgā ceļā. Vienīgi tad, ja mēs izlietosim mums piemērotās spējas, Viņš strādās ar mums, tās palielinot un stiprinot, kā arī pamodinās snaudošo enerģiju un spēkus, kas tik ilgi bijuši paralizēti.

Kamēr vien atradīsimies pasaulē, mums ar pasauli būs zināma saskare. Mums vienmēr būs nepieciešams iesaistīties laicīga rakstura darbos, bet tiem nekad nav jāpaņem visu mūsu būtni. Apustulis Pāvils deva drošu padomu: "Esiet dedzīgi garā, kalpojiet Kungam!" Visi vienkāršie un parastie dzīves pienākumi jāveic uzticīgi un no sirds, tā, kā iesaka apustulis — "kā Kungam". Lai kāda arī būtu nodarbošanās — mājsaimniecība, lauksaimniecība vai garīgs darbs, mēs ar to varam pagodināt Dievu tik ilgi, kamēr mums visā Kristus ir pirmais un pēdējais, un vislabākais. Bet vēl bez šīs laicīgās nodarbošanās katram Kristus sekotājam ir dots īpašs darbs Viņa valsts uzcelšanai — darbs, kas prasa personīgu piepūli cilvēku glābšanas labā. Tas nav pienākums, kas jāizpilda tikai reizi nedēļā pielūgšanas vietā, bet vienmēr un visur. (460)

Katrs, kas savienojas ar draudzi, līdz ar šo soli dod svinīgu solījumu strādāt draudzes interesēs, kuras jāvērtē pāri visiem laicīgiem apsvērumiem. Viņa darbs ir uzturēt dzīvu savienību ar Dievu, ar sirdi un dvēseli iesaistīties lielajā glābšanas plānā un ar savu dzīvi un raksturu apliecināt, ka Dieva baušļi ir daudz pārāki par pasaules ieradumiem un noteikumiem. Katrs cilvēks, kas pieņēmis Kristus vārdu, ir solījies darīt visu iespējamo, lai kļūtu par garīgu strādnieku, darbīgu, dedzīgu un auglīgu sava Kunga darbā. Kristus gaida, lai katrs cilvēks darītu savu pienākumu. Ak, kaut tas būtu visu Viņa sekotāju lozungs.

Mums nav jāgaida, kamēr mūs lūdz sniegt gaismu vai uzbāzīgi jautā pēc padoma vai pamācības. Katram, kas saņem Taisnības Saules starus, jāatstāro tās spožums uz visiem apkārtesošajiem cilvēkiem. Viņa reliģijai jāatstāj labs un izšķirošs iespaids. Lūgšanām un lūgumiem jābūt tā piepildītiem ar Svēto Garu, ka tie aizkustinātu un klusinātu dvēseli. Jēzus sacīja: "Lai jūsu gaisma spīd ļaužu priekšā, ka tie ierauga jūsu labos darbus un godā jūsu Tēvu, kas ir Debesīs!" Pasaules cilvēkiem būtu labāk, ja tie nekad neredzētu reliģijas apliecinātāju, nekā nonākt tāda cilvēka iespaidā, kas nepazīst dievbijības spēku. Ja Kristus būtu bijis mūsu paraugs, Viņa dzīve — mūsu mērogs, kāda dedzība tad būtu parādīta, kādas pūles, kāds derīgums, kāda pašai dziedība! Cik nenogurstoši tad mēs strādātu un cik dedzīgi lūgumi pēc spēka un gudrības uzkāptu pie Dieva! Ja visi, kas saucas Dieva bērni, saprastu, ka viņu galvenais dzīves uzdevums ir darīt tiem pavēlēto darbu un nesavtīgi strādātu Viņa labā, tad pārmaiņa būtu redzama kā sirdī, tā mājā un draudzē, jā, pat visā pasaulē.

Visos laikmetos no Kristus sekotājiem ir prasīta modrība un uzticība. Bet tagad, kad mēs stāvam tieši uz mūžīgās pasaules robežas, kad mūsu rokās ir šīs patiesības, kad mums ir tik liela un pasaulei tik svarīga gaisma, mums savu uzticību vajag (461) dubultot. Katram savus talantus jāizlieto līdz pēdējai iespējai. Mans brāli, atturoties tu apdraudi pats savu izglābšanos. Ja tu neveiksi Dieva doto darbu, Viņš prasīs norēķinu! Vai jums ir zināšanas par patiesību? Tad dodiet tās citiem!

Ko man sacīt, lai pamodinātu mūsu draudzes? Ko man sacīt tiem, kas ir spēlējuši svarīgu lomu pēdējās vēsts pasludināšanā? "Kungs nāk!", tādu liecību jāizteic ne tikai ar lūpām, bet arī ar dzīvi un raksturu. Bet daudzi, kuriem Dievs devis gaismu un zināšanas, iespaidu un līdzekļus, ir cilvēki, kas nemil patiesību un to neīsteno dzīvē. Viņi ir tik dziļi dzēruši no savtības un pasaulīguma apreibinošā kausa, ka tagad ir piedzērušies ar šīs dzīves rūpēm. Brāļi, ja turpināsiēt būt tikpat kūtri, pasaulīgi, tikpat savtīgi, kādi esat bijuši līdz šim, Dievs noteikti jums aizies garām un izvēlēsies tos, kas mazāk rūpējas par sevi, kas mazāk kāro pasaules godu un kas, tāpat kā viņu Kungs, nevilcināsies iziet ārpus nomētnes nest negodu. Darbu nodos tiem, kas to pieņems, kas to vērtēs, kas tā pamatlikumus ieaudīs katras dienas piedzīvojumos. Dievs izvēlēsies pazemīgus cilvēkus, kas centīsies pagodināt Viņa Vārdu un virzīs uz priekšu Viņa lietu, nedomājot tik daudz par savu godu un augstāku amatu. Viņš pamodinās cilvēkus, kuriem nav tik daudz pasaulīgas gudribas, bet kas ir saistīti ar Viņu, kas spēku un padomu meklē no Dieva.

Daži mūsu vadošie vīri ir noskaņoti nodoties garam, kādu savā laikā parādīja Jānis, kad viņš sacīja: "Mācītāj, mēs vienu redzējam Tavā vārdā velnus izdzenam, un mēs to esam lieguši, tāpēc ka tas neturas pie mums." Organizācija un disciplīna ir būtiski svarīga, bet tagad draud ļoti lielas briesmas atkāpties no Kristus Evaņģēlija vienkāršības. Mums mazāk jābalstās uz formām un ceremonijām, un tā vietā daudz vairāk jāpaļaujas uz patieso dievbijības spēku. Lai visi, kas vēlas, strādā jebkurā vietā, ja to dzīve un raksturs ir priekšzīmīgi. Ja arī tie gluži nepakļautos jūsu metodēm, tad tomēr nevajadzētu izteikt nevienu vārdu, kas nosodītu vai atņemtū tiem interesi un drosmi. Kad farizeji vēlējās, lai Jēzus apklusina bērnus, kas Viņu slavēja ar dziesmu, Pestītājs sacīja: "Ja šie cietis klusu, tad akmeņi brēks!" Praviotojumam ir jāpiepildās. Arī mūsu dienās ir jāveic kāds darbs. Ir daudz darba nozaru, tādēļ katrs dara savu daļu pēc labākās sirdsapziņas. Cilvēks, kam ir viens pods, nedrīkst to aprakt. Dievs katram ir paredzējis savu, viņa spējam atbilstošu darbu. Tiem, kam uzticētas lielākas atbildības un spējas, nevajadzētu censties apklusināt citus, kas ir mazāk spējīgi vai piedzīvojuši. Cilvēki ar vienu podu var aizsniegt tādu ļaužu kategoriju, kuriem nespēj tuvoties tie, kam ir divi vai pieci podi. Kā lieli, tā mazi ir vienādi izredzēti trauki, lai nestu ūdeni slāpstošajiem. Lai tie, kas sludina Vārdu, neliek savas rokas uz vienkāršāka strādnieka un nesaka, ka tev vajag strādāt tur un tur, vai arī tu vispār nedrīksti neko darīt! Rokas nost, brāļi! Lai ikviens strādā pats savā sfērā, paņš savā apbruņojumā, darot visu, ko viņš savā vienkāršībā spēj darīt. Stipriniet viņu rokas darbā. Sis nav laiks, kad jāvalda farizejismam. Lai Dievs strādā, caur ko Viņš vēlas. Vēstij ir jāiet uz priekšu.

Visiem jāpierāda sava uzticība Dievam, gudri izlietojot Viņa piešķirto kapitālu, ne tikai naudu, bet ikvienu spēju, kas sekmētu Viņa valsts uzcelšanu. Sātans ķersies pie katras iespējamās viltības, lai neļautu patiesībai sasniegt tos, kas ir aprakti maldos. Tomēr brīdinājuma un lūguma balsij pie tiem jānonāk. Un, kamēr tikai nedaudzi ir iesaistījušies šajā darbā, tikpat ļoti ieinteresētiem vajadzētu būt tūkstošiem. Dievs nekad nav domājis, ka varētu atvainot draudzes ierindas locekļu bezdarbību. "Ej, strādā Manā vīnakalnā!" — to Kungs pavēl katram savam sekotājam. Kamēr vien pasaulē ir Dievam nepievērstas dvēseles, tikmēr būs vajadzīgas visrosīgākās, visnopietnākās, visdedzīgākās un visnoteiktākās pūles to glābšanai. Tiem, kas saņēmuši gaismu, tā jāsniedz tālāk citiem, kuriem tās nav. Ja draudzes locekļi personīgi neiesaistās šajā darbā, tad ar to viņi pierāda, ka tiem nav dzīvas savienības ar Dievu. Viņu (463) vārdi ir ierakstīti kūtros kalpu sarakstā. Vai tiešām jūs nespējat saskatīt iemeslu, kāpēc mūsu draudzēs nav vairāk garīguma? Kāpēc? Tāpēc, ka jūs neesat Kristus līdzstrādnieki.

Dievs katram cilvēkam devis savu darbu. Katram no mums jāgaida uz Dievu, un Viņš mācīs, kā strādāt un kāda darba veikšanai esam visvairāk piemēroti. Tomēr neviens nedrīkst neko darīt neatkarīgi no citiem, izplatot jaunas teorijas. Strādniekiem jābūt saskaņā ar patiesību un saskaņā ar saviem brāļiem. Vienam no otra vajadzētu prasīt padomu un kopīgi sadarboties. Tomēr viņiem nav jādomā, ka uz katra soļa jājautā kādai augstākai amatpersonai, ko vajadzētu darīt un ko nē. Nemeklējiet cilvēku vadību, bet skatieties uz Israēla Dievu.

Darbs, kuru draudze nokavējusi pabeigt, dzīvojot mierā un labklājībā, būs jāveic visnospiedošākajos un drosmi atņemošos apstākļos, briesmīgas krīzes laikā. Brīdinājumi, kurus, piemērojoties pasaulei, tā ir noklusējusi vai aizmērusi, būs jāpasludina, ciešot ticības ienaidnieku visniknāko pretestību. Un šajā laikā seklie un mērenie ticīgie, kuru iespaids pastāvīgi kavējis darbu uz priekšu iešanu, atteiksies no ticības un nostāsies ienaidnieka pusē, kam tie jau ilgi simpatizējuši. Tad šie atkritēji parādīs visrūgtāko naidu, darīdami visu viņu spēkos esošo, lai kaitētu un apspiestu agrākos brāļus un izraisītu pret viņiem sašutumu. Šī diena ir tieši mūsu priekšā. Draudzes locekļi tiks pārbaudīti atsevišķi, pa vienam. Viņus noliks apstākļos, kur tie būs spiesti liecināt par patiesību. Daudziem nāksies runāt koncilu un tiesu priekšā, varbūt atšķirti un vieni pašiem. Piedzīvojumus, kas viņiem būtu palīdzējuši šajā kritiskajā stundā, tie būs nokavējuši iegūt, un dvēseli nomāks sirdsapziņas pārmetumi par pazaudētajām izdevībām un neizmantotajām priekšrocībām.

Mans brāli, mana māsa! Es jūs lūdzu, apdomājiet šīs lietas! Jums katram ir darāms darbs. Jūsu neuzticība un nolaidība ir atzīmēta iepretim jūsu vārdiem Debesu grāmatās. Jūs esat atstājuši novārtā savus spēkus un savas spējas. Jums (464) trūkst pieredzes un prasmes, ko tomēr varējāt iegūt. Bet, pirms ir par vēlu uz visiem laikiem, es jūs aicinu pamosties. Nevilcinieties vēl ilgāk. Diena ir gandrīz pagājusi. Saule rietumos gatavojas nozust jūsu skatiem uz visiem laikiem. Bet, kamēr Kristus asiņi vēl aizstāv, jūs varat atrast piedošanu. Sakopojiet visus dvēseles spēkus un izmantojiet vēl atlikušās stundas nopietnam darbam Dieva un citu cilvēku labā.

Mana sirds ir satraukta līdz pašiem dziļumiem. Vārdi nespēj izteikt izjūtas, kad domāju un lūdzu par bojāejošām dvēselēm. Vai man velti jālūdz? Kā Kristus vēstnese es vēlos jūs atmodināt, lai jūs strādātu tā, kā nekad iepriekš neesat strādājuši. Savu pienākumu jūs nevarat novirzīt uz citiem. Neviens, izņemot jūs pašus, nevar padarīt jūsu darbu. Ja jūs savu gaismu aizturat, tad kādam jūsu nolaidības dēļ vajadzēs palikt tumsā.

Mūsu priekšā paveras mūžība. Priekškarš jau gatavojas pacelties, bet mēs, kas ieņemam šo svinīgo, atbildīgo stāvokli, ko mēs darām, ko mēs domājam, savtīgā mīlestībā pieķeroties ērtībām, kamēr dvēseles ap mums iet bojā? Vai mūsu sirds ir kļuvusi pilnīgi cieta? Vai mēs nespējam sajust vai saprast, ka mums ir darāms darbs citu glābšanai? Brāļi, vai jūs piederat tai cilvēku šķirai, kam ir acis, bet kas neredz, kam ir ausis un kas tomēr nedzird? Vai Dievs jums velti devis sava prāta atziņu? Vai Viņš velti jums sūtījis brīdinājumu pēc brīdinājuma? Vai jūs ticat mūžīgās patiesības liecībai par to, kas jau gatavojas nākt pār zemi, vai jūs ticat, ka Dieva sodības jau guļ uz ļaudīm, un tomēr jūs vēl joprojām varat mierīgi sēdēt, paliekot kūtri, bezrūpīgi un izpriecas mīloši?

Tagad Dieva ļaudīm nav laika aizrauties ar to, kas ir pasaulē, vai arī krāt virs zemes sev mantu. Nepavisam nav tālu laiks, kad, līdzīgi pirmajiem mācekļiem, mēs būsim spiesti meklēt patvērumu atstātās un vientuļās vietās. Kā Jeruzālemes aplenkšana Jūdejas kristiešiem bija zīme bēgšanai, tā nepareiza varas izlietošana no mūsu tautas puses, ar likumu pavēlot ievērot pāvesta Sabatu, būs brīdinājums mums. Tad būs laiks atstāt (465) lielās pilsētas, esot gataviem atstāt arī mazākās, lai apmestos kalnos, vientuļās, nošķirtās vietās. Un tādēļ mums nav jāmeklē dārgi mājokļi šai pasaulē, bet jāgatavojas ieiet labākā zemē, tas ir, Debesīs. Mums jāmacās taupīt līdzekļus, sargājoties tos izdot, lai apmierinātu savas iegribas. Katrs Dieva aizdotais pods jāizlieto Viņa godam, brīdinot pasauli. Dievs saviem strādniekiem ir paredzējis darbu, kas veicams pilsētās. Ir jāatbalsta misijas punkti, jāatver jaunas misijas. Šī darba sekmīga uz priekšu virzīšana prasīs ne mazumu izdevumu. Vajadzīgi lūgšanu nami, kur varētu ieaicināt ļaudis klausīties šim laikam domāto vēsti. Tieši šim mērķim Dievs saviem namturiem ir uzticējis kapitālu. Neiesaistiet savus īpašumus laicīgos pasākumos, lai šim darbam nevajadzētu aizkavēties. Ieguldi savus līdzekļus tur, kur jūs tos varat izlietot par labu Dieva lietai. Sūtiēt savu mantu sev pa priekšu uz Debesīm.

Draudzes locekļiem katram atsevišķi vajadzētu sevi un visus savus īpašumus uzskatīt par Dieva altārim piederošām lietām. Tagad, kā nekad iepriekš, ir piemērots Pestītāja aizrādījums: "Pārdodiet savu īpašumu un izdaliet to nabagiem, gādājiet sev naudas makus, kas nepaliek veci, neizsīkstošu mantu debesīs, kur zaglis nevar piekļūt un ko kodes nevar maitāt. Jo, kur jūsu manta, tur būs arī jūsu sirds." Tie, kas savus līdzekļus iegulda lielos namos, zemes īpašumos, laicīgos pasākumos, ar savu rīcību saka: "Tie nevar piederēt Dievam, jo tie man pašam vajadzīgi." Viņi savu vienu podu ir ietinuši autā un apslēpuši zemē. Tādiem tiešām ir iemesls uztraukties. Brāļi, Dievs jums nav uzticējis līdzekļus, lai tie gulētu nelietoti, ne arī, lai tie tiktu alkātīgi iztērēti vai apslēpti, bet lai tos izlietotu Viņa lietas virzīšanai uz priekšu, glābjot bojāejošo dvēseles. Tagad nav laiks Kunga naudu iesaistīt jūsu dārgajās celtnēs un plašajos uzņēmumos, kamēr Viņa lieta paliek neattīstītā stāvoklī un ir atstāta, lai, lūdzot dāvanas, pati sev lauztu ceļu un tikai daļēji piepildītu mantnīcu. Šāda veida darbam Kungs neiet līdzī. Neaizmirstiet, strauji tuvojas diena, kad atskanēs vārdi: "Atbildi par savu namturību." Vai jūs nespējat saskatīt laika zīmes? (466)

Katra aizejošā diena mūs tuvina pēdējai lielajai, svarīgajai dienai. Mēs esam par vienu gadu tuvāk tiesai, tuvāk mūžībai, nekā bijām 1884. gada sākumā, bet vai mēs esam tuvāk arī Dievam? Vai mēs, lūdzot Dievu, vienmēr atrodamies nomoda stāvoklī? Atkal viens gads, kad mums bija laiks strādāt, ir aizritējis mūžībā. Katru dienu mēs esam satikušies ar vīriem un sievietēm, kas tiks tiesāti. Katra diena kādai dvēselei varbūt ir bijusi izšķiroša robežlīnija; dažs varbūt jau ir pieņēmis lēmumu, kas noteiks viņa mūžīgo likteni. Kāds ir bijis mūsu iespaids uz šiem līdzceļotājiem? Ko mēs esam darījuši, lai viņus vadītu pie Kristus?

Uz nāves tuvošanos ir jāskatās nopietni, bet daudz, daudz svinīgāka ir iespēja vēl dzīvot. Katra mūsu dzīves doma, vārds un darbs mūs reiz atkal sastaps. Kāds mēs sevi izveidosim pārbaudes laikā, tādiem mums būs jāpaliek visā mūžībā. Nāve izraisa miesas sabrukumu, bet nemaina raksturu. Kristus nākšana neradīs pārmaiņu mūsu raksturā; tā vienīgi to darīs mūžīgi nemainīgu.

Atkal es aicinu draudzes locekļus būt kristiešiem, būt līdzīgiem Kristum. Jēzus strādāja ne savā, bet citu labā. Viņš strādāja, lai aplaimotu un glābtu pazudušo. Ja jūs esat kristieši, tad jūs atdarināsi Viņa piemēru. Viņš ir licis pamatu, un mēs kopā ar Viņu esam namdari. Bet kādu materiālu mēs nesam, lai liktu uz šī pamata? "Katra darbs tiks redzams: tiesas diena to atklās, jo tā parādīsies ar uguni, un, kāds kura darbs ir, to uguns pārbaudīs." Ja jūs visu savu spēku un apdāvinātību esat veltījuši šīs pasaules lietām, tad jūsu dzīves darbu attēlo koks, siens, salmi, ko iznīcinās pēdējās dienas uguns. Bet nesavtīgās pūles Kristum un nākamai dzīvei būs kā zelts, sudrabs un dārgakmeņi; tās ir neiznīcīgas.

Mani brāļi un māsas, es jūs lūdzu, uzmostieties no nāves miega! Ir pārāk vēls, lai smadzeņu, kaulu un muskuļu spēku veltītu kalpošanai sev. Lai pēdējā diena jūs neatrod tukšus, bez Debesu bagātībām. Centieties veicināt krusta uzvaras, centieties apgaismot dvēseles, strādājiet (467) savu līdzcilvēku glābšanai, un jūsu darbs izturēs uguns pārbaudi.

"Ja kāds darbs paliek, tas dabūs algu." Krāšņs būs atalgojums, kādu dāvās uzticīgajiem strādniekiem, kad viņus sapulcinās ap Dieva un Jēra tronī. Kad Jānis savā mirstīgajā stāvoklī skatīja Dieva godību, viņš pakrita kā miris, viņš nebija spējīgs izturēt šo skatu. Bet kad tas, kas mirstīgs, apvilks nemirstību, tad atpestītie būs līdzīgi Jēzum, jo tie Viņu redzēs, kāds Viņš ir. Tie stāvēs troņa priekšā, rādot, ka ir pieņemti. Visi viņu grēki ir izdzēsti, visi viņu pārkāpumi atņemti. Tagad tie var skatīt no Dieva troņa nākošo neaptumšoto godību. Tie ir bijuši Kristus līdzdalībnieki Viņa ciešanās, tie ir bijuši Viņa līdzstrādnieki atpestīšanas plānā, un tagad tie ir Viņa prieka līdzdalībnieki, redzot dvēseles, kas ar viņu starpniecību izglābtas, lai visā mūžībā slavētu Dievu.

JOZUA UN ENĢELIS

Ja varētu pacelt plīvuru, kas šķir redzamo pasauli no neredzamās, un Dieva ļaudis varētu skatīt lielo cīņu, kas par cilvēka pestīšanu norisinās starp Kristu un svētajiem enģeļiem no vienas puses un sātānu ar viņa ļauno pulku no otras puses; ja tie spētu saprast, cik brīnīšķīgi Dievs darbojas, lai dvēseles atbrīvotu no grēka saitēm, un kā Viņa spēks tās pastāvīgi sargā no sātana naida, tad tie būtu labāk sagatavoti pretoties viņa viltīgajiem nodomiem. Redzot pestīšanas plāna milzīgo apjomu un svarīgumu, kā arī darba lielumu, kas tiem jāveic kā Kristus līdzstrādniekiem, viņu prātu pildītu svinīga godbijība. Tie kļūtu pazemīgāki, bet arī drošāki, zinot, ka viņu glābšanā ieinteresētas visas Debesis.

Visspēcīgākais un iespaidīgākais ainojums par sātana darbu un Kristus darbu, kā arī mūsu Vidutāja (468) spēku uzvarēt Viņa ļaužu apsūdzētāju ir dots Cakarijas pravietojumā. Svētā atklāsmē pravietis redz augsto priesteri Jozuu, netīrās drēbēs tērptu, stāvam Kunga enģeļa priekšā un lūdzam no Dieva žēlastību savai tautai, kas atrodas lielās bēdās. Sātans stāv viņam pa labi, lai tam pretotos. Tāpēc ka Israēls bija izredzēts, lai virs zemes saglabātu Dieva atzišanu, pret to, kopš tas pastāvēja kā tauta, vērsās sevišķs sātana naidis, un viņš bija nolēmis to iznīcināt. Kamēr israēlieši paklausīja Dievam, ļaunais tiem nevarēja kaitēt; tomēr viņš izlietoja visu savu varu un viltību, lai tos pavēdinātu uz grēku. Viņa kārdināšanu savaldzināti, tie bija pārkāpuši Dieva baušļus un tādā veidā atšķīrušies no sava spēka Avota. Viņi tika atstāti par laupījumu viņu pagāniskajiem ienaidniekiem. Tos aizveda gūstā uz Bābeli, kur viņi palika daudz gadu. Tomēr Kungs tos neatstāja. Viņš pie tiem ar rājieniem un brīdinājumiem sūtīja savus praviešus. Tauta tika pamodināta atzīt savu vainu, tā pazemojās Dieva priekšā un patiesā nožēlā atgriezās pie Viņa. Tad Kungs tiem sūtīja iedrošinošas vēstis, paziņojot, ka Viņš pats tos atbrīvos no gūsta un atkal parādīs savu labvēlību. Un tieši to sātans apņēma aizkavēt. Israēla atlikums jau bija atgriezies savā zemē, un sātans centās kā savus ieročus izmantot pagānu tautas, lai Israēlu pilnīgi iznīcinātu.

Kad Jozua pazemīgi lūdz, lai Dievs piepilda savus apsolījumus, sātans tam droši un nekaunīgi pretojas. Viņš norāda uz Israēla pārkāpumiem kā uz iemeslu, kāpēc pret šo tautu Dievam vairs nevajadzētu parādīt savu labvēlību. Viņš tos uzskata par savu laupījumu un pieprasa to nodošanu viņa rokās iznīcināšanai.

Augstais priesteris pret sātana apsūdzībām nespēj aizstāvēt ne pats sevi, ne savu tautu. Viņš neapgalvo, ka Israēls ir bez kļūdām. Savās netīrajās drēbēs, kas simbolizē ļaužu grēkus, kurus viņš nes kā tautas pārstāvis, tas stāv Enģeļa priekšā, atzīstot tautas vainu, bet arī norādot uz tās nožēlu (469) un pazemošanos; viņš paļaujas uz grēkus piedodošā Glābēja žēlastību un ticībā pieprasa Dieva apsolījumus.

Tad Enģelis, kas ir pats Kristus, grēcinieku Pestītājs, pavēl klusēt viņa ļaužu apsūdzētājam, sakot: "Tas Kungs lai norāj tevi, sātān! Jā, tiešām, lai liek tev klusēt Tas Kungs, kas izredzējis Jeruzālemi!

Vai šis vīrs nav no uguns izrauta apdegusi pagale?" Israēls bija ilgi atradies bēdu ceplī. Tautu tās grēku dēļ gandrīz aprija liesmas, kuras sātans un viņa palīgi bija aizdedzinājuši tās iznīcināšanai; bet tagad Dievs bija izstiepis savu roku, lai to glābtu. Tā kā ļaudis ir nožēlojuši un pazemojušies, tad līdzcietīgais Pestītājs tos neatstās pagānu nežēlīgajai varai. "Ielūzušu niedri Viņš nesalauzīs, un kvēlojošu dakti Viņš neizdzēsīs."

Jozuas aizlūgšanu pieņem, un atskan pavēle: "Novelciet viņam netirās drēbes!" Bet Jozuam Eņģelis saka: "Redzi, Es atņemu tev tavus grēkus un ietērpju tevi svētku drānās." "Un tie uzlika viņam galvā tīru cepuri un uzvilka viņam svētku drēbes." Viņa paša un viņa tautas grēki bija piedoti. Israēlu ietērpa svētku drēbēs, — tam piešķīra Kristus taisnību. Cepure, ko uzlika Jozuam galvā, bija tāda, kādu nēsāja priesteri, un uzraksts "Svēts Kungam" norādīja, ka, neskatoties uz saviem agrākajiem pārkāpumiem, tagad viņš bija derīgs kalpošanai Dieva priekšā Viņa svētnīcā.

Pēc tam, kad Jozuam tik svinīgi bija piešķirts priestera gods, Eņģelis sacīja: "Tā saka tas Kungs Cebaots: Ja tu staigāsi Manus ceļus un Man kalposi ar šķīstu sirdi, tad tu pārvaldīsi Manu namu un uzraudzīsi Manus pagalmus, un Es tev atļaušu brīvi nākt pie Manis kopā ar tiem, kas šē stāv Manā priekšā." Viņu godās templī kā tiesnesi vai kā noteikumu devēju visai tur notiekošajai kalpošanai; jau šajā dzīvē viņam jāstaigā kopā ar eņģeļiem, un beidzot jātiek pievienotam pagodinātajam pulkam pie Dieva troņa.

"Klausies, Jozua, tu augsto priesteri, tu un tavi (470) amata biedri, kas sēž tavā priekšā, — vīri, kam priekšvēstījuma nozīme. Jo redzi: Es likšu nākt savam kalpam Cemakam (Atvasei)." Šeit atklāta Israēla cerība. Ticībā gaidāmajam Atpestītājam Jozua un viņa tauta saņēma piedošanu. Ticot Kristum, viņus atkal uzņēma Dieva labvēlībā. Ja tie Viņa nopelna spēkā staigās Viņa ceļos un turēs Viņa baušļus, tad tie būs par "brīnuma zīmi" un starp pasaules tautām tos godās kā Debesu izredzētos. Kristus bija viņu cerība, viņu sargs, viņu taisnošana un pestīšana, tāpat kā Viņš arī šodien ir savas draudzes cerība.

Kā sātans apsūdzēja Jozuu un viņa tautu, tā viņš visos laikos apsūdz tos, kuri meklē Dieva žēlastību un labvēlību. Atklāsmes grāmatā viņš ir nosaukts par "brāļu apsūdzētāju", "kas tos apsūdz mūsu Dieva priekšā dienām un naktīm". Šī cīņa atkārtojas par katru dvēseli, kas ir atbrīvota no ļaunā varas un kuras vārds tiek ierakstīts Jēra Dzīvības grāmatā. Nekad nevienu nevar uzņemt no sātana ģimenes Dieva ģimenē, neizsaucot ļaunā noteiktu pretošanos. Sātans tos, kas meklē Kungu, neapsūdz tāpēc, ka tam nepatīktu viņu grēki. Viņš gaviļē par viņu kļūdainajiem raksturiem, bet varu pār tiem viņš var iegūt tad, ja viņi pārkāpj Dieva baušļus. Iemesls, kas izraisa sātana apsūdzības, ir vienīgi viņa naidis pret Kristu. Ar pestīšanas plānu Jēzus salauž sātana varu pār cilvēces ģimeni un atsvabina dvēseles no ļaunā ienaidnieka pakļautības. Redzot pierādījumus, kas liecina par Kristus pārkāpumu, iedegas viss vecā dumpinieku vadoņa naidis un ļaunums, un ar velnišķīgu spēku un viltību viņš cenšas atraut Kristum cilvēku bērnu atlikumu, kas pieņēmuši Viņa pestīšanu.

Viņš ved cilvēkus pretī skepticismam, liekot tiem pilnībā neuzticēties Dievam, lai tos šķirtu no Viņa mīlestības. Sātans tos kārdina pārkāpt Dieva baušļus un tad pieprasa kā savus gūstekņus un apstrīd Kristus tiesības tos viņam atņemt. Viņš zina, ka tie, kas nopietni meklē no Dieva piedošanu un žēlastību, to dabūs, tāpēc viņš norāda uz to grēkiem, lai tiem atņemtu drosmi. Viņš pastāvīgi meklē iespējas cīnīties pret tiem, (471) kas mēģina paklausīt Dievam. Pat vislabāko un pieņemamāko kalpošanu viņš cenšas attēlot kā samaitātu. Ar neskaitāmām ļoti gudri izdomātām un ļoti nežēlīgām viltībām sātans cenšas nodrošināt to notiesāšanu. Cilvēks pats nespēj stāties pretī šim apsūdzībām. Dieva priekšā tas stāv grēka aptraipītās drēbēs, atzīdams savus noziegumus. Bet Jēzus, mūsu Aizstāvis, efektīvi aizlūdz par visiem, kas grēku nožēlā un ticībā nodevuši savas dvēseles Viņa apsardzībai. Viņš tos aizstāv un ar Golgātas varenajiem pierādījumiem uzvar apsūdzētāju. Viņa pilnīgā paklausība Dieva baušļiem, pat līdz krusta nāvei, ir Viņam devusi visu varu Debesīs un virs zemes, un Viņš no sava Tēva prasa žēlastību un salīdzināšanu vainīgajam cilvēkam. Ļaužu apsūdzētājam Viņš saka: "Kungs lai tevi rāj, sātān! Sie ir atpirkti ar Manām asinīm. Viņi ir kā pagale, izrauta no uguns." Tie, kas ticībā uz Viņu paļaujas, saņem iepriecinošu apliecinājumu: "Redzi, tavu noziegumu Es tev esmu atņēmis un tevi apģērbšu ar svētku drēbēm." Visi, kas apvilkuši Kristus taisnības drēbes, stāvēs Viņa priekšā kā Viņa izredzētie, uzticīgie un patiesie sekotāji. Sātānam nav spēka tos izraut no Kristus rokas. Kristus nepieļaus, ka kāda dvēsele, kas grēku nožēlā un ticībā prasījusi Viņa apsardzību, nokļūtu ienaidnieka varā. Kīlā dots Viņa vārds: "Lai viņš satver Manu stiprumu, ka tas var mieru derēt ar Mani, un viņš derēs mieru ar Mani." Visiem pieder Jozuam dotais apsolījums: "Ja tu turēsi, ko Es tev pavēlu, ... Es tev atļaušu brīvi nākt pie Manis kopā ar tiem, kas šē stāv Manā priekšā." Dieva eņģeļi abās pusēs ies tiem blakus jau šīn pasaulē, un beidzot tie stāvēs starp eņģeļiem, kas atrodas ap Dieva troni.

Tam, ka Dieva atzītie ļaudis attēloti netirās drēbēs stāvam Kunga priekšā, vajadzētu vadīt visus, kas

saucas Viņa vārdā, uz pazemību un dziļu sirds pārbaudi. Tie, kas, paklausot patiesībai, tiešām šķīstīs savu dvēseli, sevi vērtēs pavisam zemu. Jo rūpīgāk viņi ieskatīsies Kristus (472) neaptraipītajā raksturā, jo stiprāk ilgosies tikt pārvērsti Viņa līdzībā un jo mazāk skaidrības un svētuma viņi saskatīs paši sevi. Bet, saprotot savu grēcīgo stāvokli, mums tajā pašā laikā jāpaļaujas uz Kristu kā mūsu taisnību, mūsu svētošanas un mūsu pestīšanas Klinti. Mēs nespējam atbildēt uz apvainojumiem, ko sātans vērs pret mums. Vienīgi Kristus var ietekmīgi aizlūgt mūsu labā. Viņš var aplūsināt apsūdzētāju ar pierādījumiem, kas dibināti ne uz mūsu, bet uz Viņa paša nopelnu.

Tomēr mums nekad nevajadzētu samierināties ar grēcīgu dzīvi. Domai, ka katra kļūda raksturā, katrs punkts, kurā nav sasniegts dievišķais standarts, ir atvērtas durvis, pa kurām var ieiet sātans, lai kārdinātu un iznīcinātu, vajadzētu pamodināt kristiešus uz lielāku dedzību un nopietnību cīņā pret ļaunumu. Un vēl vairāk — katra nolaidība un kļūda no viņu puses dod kārdinātājam iemeslu zaimot Kristu. Lai panāktu uzvaru, mums jāstrādā ar visiem dvēseles spēkiem, lūkojoties uz Jēzu, lai Viņš mūsu labā darītu to, ko paši nespējam. Nevienš grēks netiks paciests cilvēkos, kas ar Kristu staigās baltās drēbēs. Mums ir jānovelk netīrais apģērbs un jātiek ietērptiem Kristus taisnības drēbēs. Nožēlojot un ticot mēs kļūstam spējīgi paklausīt visiem Dieva likumiem un tiekam atrasti Viņa priekšā bez vainas. Tie, kas saņemas Dieva atzinību, jau tagad skumst savās dvēselēs, nožēlojot grēkus un sirsnīgi lūdzot piedošanu caur Jēzu, savu Aizstāvi. Viņu uzmanība ir pievērsta Kristum, viņu cerība, viņu ticība ir koncentrēta Viņā, un, kad tiek dota pavēle: "Atņemiet viņam netīrās drēbes, apģērbiet ar svētku drēbēm un lieciet tīru cepuri galvā!", tad tie par savu glābšanu visu godu grib atdot Jēzum.

Čakarijam sniegtā atklāsme par Jozuu un Eņģeli ar sevišķu spēku attiecas uz Dieva ļaunumu piedzīvojumiem lielās Salīdzināšanas dienas noslēgumā. Atlikusī draudze tiks ierauta lielos pārdzīvojumos un bēdās. Tie, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību, sajūtīs pūķa un viņa karapulku dusmas. Sātans pasauli uzskata (473) par savu īpašumu, viņš ir ieguvis varu pār atkritušajām baznīcām, tomēr vēl kāds mazs pulks turpina pretoties viņa virsvaldībai. Ja tos būtu iespējams izdeldēt no zemes virsas, tad viņa uzvara būtu pilnīga. Kā viņš reiz ietekmēja pagānu tautas postīt Israēlu, tā viņš tuvā nākotnē pamodinās pasaules ļaunos spēkus iznīcināt Dieva ļaudis. No visiem prasīs paklausību cilvēku likumiem, pārkāpjot Dieva baušļus. Tos, kas būs uzticīgi Dievam un pienākumam, biedēs, apsūdzēs un pasludinās ārpus likuma. Viņus nodos "vecāki, brāji, radi, draugi".

Viņu vienīgā cerība ir Dieva žēlastība. Viņu vienīgais patvērumš būs lūgšana. Kā Jozua lūdza Eņģeļa priekšā, tā atlikusī draudze ar salauztu sirdi un nopietnā ticībā lūgs piedošanu un glābšanu caur Jēzu, savu Aizstāvi. Viņi pilnīgi apzināsies savas dzīves grēcīgumu, viņi redzēs savu nespēku un necienīgumu un, raugoties uz sevi, būs gatavi krist izmisumā. Kārdinātājs stāv viņiem blakus, lai tos apsūdzētu, tāpat kā viņš stājās preti Jozuam. Viņš norāda uz to netīrajām drēbēm un kļūdainajiem raksturiem. Viņš atklāj to vājumu un neprātīgo rīcību, nepateicības grēkus, viņu līdzības trūkumu Kristum, ar ko tie dara kaunu Glābējam. Velns cenšas izbiedēt dvēseli ar domu, ka viņu gadījums ir bezcerīgs, ka viņu traipi vairs nekad nebūs nomazgājami. Sātans tik lielā mērā cer ietekmēt viņu ticību, lai tie būtu gatavi padoties viņa kārdināšanām, atteikties no paklausības Dievam un pieņemt zvēra zīmi.

Sātans pienes Dievam pret viņiem vērsta apsūdzības, paziņojot, ka tie ar saviem grēkiem ir zaudējuši tiesības uz dievišķu aizsardzību, un prasa atļauju tos iznīcināt kā pārkāpējus. Viņš saka, ka tie, tāpat kā viņš pats, ir pelnījuši Dieva ļāvības atraušānu. "Vai šie," viņš jautā, "ir ļaudis, kas Debesīs ieņems maņu un man pievienojušos eņģeļu vietu? Vai tie, sakot, ka paklausa Dieva likumiem, ir ievērojuši to priekšrakstus? Vai tie sevi nav mīlējuši vairāk nekā Dievu? Vai viņi savas personīgās intereses nav vērtējuši augstāk par Dieva darbu? Vai viņi nemīlēja šīs pasaules lietas? Skaties uz grēkiem, kas (474) iezīmējuši viņu dzīvi, un ievēro viņu savtību, viņu ļaunumu un savstarpējo naidu."

Dieva ļaudis daudzējādā ziņā ir bijuši ļoti kļūdaini. Sātans precīzi zina grēkus, uz kuriem viņš pats ir pārdarījis, tādēļ tos rāda vispārspīlētākajā gaismā, paziņojot: "Vai Dievs mani un manus eņģeļus izraidīs no savas klātbūtnes un atalgo tos, kas vainīgi tādus pašos grēkos? Ak, Kungs, Tu savā taisnībā to nevari darīt. Tava troņa pamats tad vairs nebūs taisnība un tiesa. Taisnīgums prasa, lai pret tiem pasludinātu spriedumu."

Bet, lai gan Kristus sekotāji ir grēkojuši, viņi tomēr nav atdevušies ļaunā varai. Viņi savus grēkus ir nolikuši un pazemīgi meklējuši Kungu, tādēļ Dievišķais Aizstāvis aizlūdz viņu labā. Tas, kurš viņu nepateicības dēļ ir visvairāk apvainots un apsmiets, kurš zina viņu grēkus un arī viņu nožēlu, saka: "Kungs lai tevi rāj, sātān! Es par šīm dvēselēm nodevu savu dzīvību. Tās ir ierakstītas Manās rokās."

Sātana uzbrukumi ir spēcīgi, viņa viltības — briesmīgas, bet Kunga acs ir nomodā pār saviem ļaudīm. Viņu bēdas ir lielas, liekas, ka ceplja liesmas tos aprīs, bet Jēzus viņus izvedīs ārā kā uguni pārbaudītu

zeltu. Ir jātiek atņemtām visām pasaulīgajām, lai tie varētu pilnīgi atstarot Kristus līdzību. Jāuzvar neticība, jāattīstās ticībai, cerībai un pacietībai.

Dieva ļaudis nopūšas un vaid par negantībām, kas notiek šajā zemē. Asarām acīs viņi brīdina bezdievīgos, kādas briesmas tiem draud, minot kājām dievišķo likumu, un paši savu pārkāpumu dēļ neizsakāmās skumjās zemojas Kunga priekšā. Bezdievīgie zobojas par viņu skumjām, smejas par svinīgajiem aicinājumiem un vīpsnā par viņu vājībām. Bet Dieva ļaužu sāpes un pazemošanās nemaldīgi rāda, ka viņi atgūst tāda rakstura stiprumu un cēlumu, kas grēkojot ir pazaudēti. Tuvojoties Kristum un savu skatu vērsot uz Viņa pilnīgo skaidrību, tie nepārprotami (475) saskata grēka ārkārtīgo grēcīgumu. Viņu nožēla un sevis pazemošana Dieva acīs ir bezgalīgi vērtīgāka par to pašapmierināto, augstprātīgo garu, kas neredz iemeslu asarām, kas nicina Kristus pazemību un, pārkāpjot Dieva svētos likumus, prasa, lai viņus atzīst par pilnīgiem. Lēnprātība un sirds pazemība ir nosacījumi spēkam un uzvarai. Godības vainags sagaida tos, kas zemojas krusta pakājē. Svētīgi ir šie noskumušie, jo viņi tiks iepriecināti.

Uzticīgie, lūdzošie ļaudis ir it kā aplēpti Dievā. Viņi paši neapzinās savu drošību. Šīs pasaules valdnieki, sātana skubināti, cenšas tos iznīcināt. Bet, ja viņu acīs varētu tikt atdarītas līdzīgi Elijas kalpa acīm Dotanā, tad tie ap sevi ieraudzītu Dieva eņģeļus, kas ar savu spožumu un godību attur tumsas varas.

Kamēr Dieva ļaudis skumst savās dvēselēs Dieva priekšā, izlūdzoties skaidru sirdi, atskan pavēle: "Atņemiet viņiem netīrās drēbes!" un tiek izteikti iepriecinoši vārdi: "Redzi, tavu noziegumu Es tev esmu atņēmis un tevi apģērbšu svētku drēbēs." Pārbaudītos, kārdinātos, tomēr uzticīgos Dieva bērnus ietērpj nevainojamajā Kristus taisnības apģērbā. Nicinātais atlikums tiek apģērbts krāšņā glītumā, ko vairs nekad neaptraipīs pasaules samaitātība. Viņu vārdi tiek paturēti Jēra dzīvības grāmatā, ierakstīti starp visu laikmetu uzticīgajiem. Viņi ir pretojušies krāpnieka viltībām, un pūķa rūksana tos nav pavedinājusi kļūt neuzticīgiem. Tagad viņi uz visiem laikiem ir droši pret kārdinātāja viltīgajiem plāniem. Viņu grēki ir uzlikti grēku iniciatoram. Atlikumam ir ne tikai piedots un tas ir ne tikai pieņemts, bet arī pagodināts. Uz viņu galvām uzliek "tīru cepuri". Viņiem jābūt Dievam par ķēniņiem un priesteriem. Kamēr sātans izsaka savas apsūdzības un cenšas šo pulciņu iznīcināt, svētie eņģeļi neredzami dodas šurp un turp, uzliekot tiem dzīvā Dieva zīmogu. Tie ir viņi, kas stāv ar Jēru uz Ciānas kalna, un uz viņu pierēm (476) ir rakstīts Tēva vārds. Viņi troņa priekšā dzied jauno dziesmu, dziesmu, kuru nevar iemācīties neviens cits cilvēks, izņemot 144 tūkstošus, kas atpirkti no pasaules. "Sie ir tie, kas staigā kopā ar Jēru, uz kuriem Viņš iet. Sie ir atpirkti no cilvēkiem par pirmajiem Dievam un Jēram. Un viņu mutē viltība nav atrasta, jo viņi ir bezvainīgi Dieva goda krēsla priekšā."

Tagad ir pilnīgi piepildījušies eņģeļa vārdi: "Klausies nu jel, Jozua, augsto priesteri, tu un tavi draugi, kas tavā priekšā, jo tie ir par brīnuma zīmi. Jo redzi, Es likšu nākt savam kalpam Cemakam (Atvasei)." Kristus ir atklāts kā savu ļaužu Pestītājs un Glābējs. Tagad tiešām atlikums ir "par brīnuma zīmi", jo viņu svešniecības ceļā asaru un pazemošanās vietā stājas liksmība un gods Dieva un Jēra klātbūtnē. "Tanī dienā Kunga zars būs par glītumu un par godu un zemes auglis par augstumu un krāšņumu Israēla izglābtiem. Un Ciānas atlikušie un Israēla atlicinātie taps nosaukti Viņam svēti, ikkatrs, kas Jeruzālemē rakstīts uz dzīvību."

LIECĪBAS DRAUDZEI Nr. 33

VIENPRĀTĪBA UN MĪLESTĪBA DRAUDZĒ

Mīlie brāļi un māsas Hīlzburgā! Neaizmirstiet, ka, izliekot visbīstamākos slazdus, kādus sātans sagatavojis draudzei, viņš izmantos draudzes locekļus, kas nemīl Dievu pāri par visām lietām vai savu tuvāko kā sevi pašu. Sātans pastāvīgi pūlas iespieties starp brāļiem. Viņš cenšas pārvaldīt tos, kas sakās ticam patiesībai, bet nav atgriezušies; un, kad sātanam, izmantojot viņu miesīgo dabu, izdodas panākt šo cilvēku savienošanos ar viņu, lai izjauktu Dieva nodomus, viņš gaviļē.

Veselības institūts, koledža, sludināšanas darba iekārtojums, misijas sabiedrības — tas viss kalpo kā instrumenti, ko Dievs izlieto sava darba veikšanai. Ja sātanam izdosies kaut ko izgudrot, lai no šiem iekārtojumiem spējas un līdzekļus novirzītu kādā citā gultnē, tad viņš nekavēsies to darīt. Daži par sevi ir maldīgās domās. Glaimojot sev, ka dara Dieva darbu, viņi patiesībā atrodas lielā pievilēja rokās un iespaidīgi kalpo tam. Sargieties no šāda veida piekrāpšanās! Vienmēr atcerieties tās iezīmes, kas atbilst mūsu kristīgajai apliecībai, ar ko mēs sevi uzskatām par Dieva īpašajiem ļaudīm. Un sargieties tā izmantot savu personīgo neatkarību, lai ar to jūsu iespaids nenostātos pretī Dieva mērķiem un jūs, sātana pievilti, nekļūtu par piedauzīšanās akmeni ceļā tiem, kas jau ir vāji (478) un klibo. Lielas briesmas sevī slēpj rīcība, kas mūsu ienaidniekam dod iemeslu zaimot Dievu un nicināt tos, kas tic patiesībai.

Sevišķi uzmanieties, lai nekļūtu par ieroci ienaidnieka rokās, novēršot kādu — vīrus, sievas vai bērnus — no pilnīgas nodošanās Dievam un lielajam, šajā laikā darāmajam darbam. Sargieties glaimot jauniešiem, runājot ar viņiem par izredzēm uz finansiālu peļņu, par brīnišķīgām izglītības priekšrocībām vai lieliem personīgiem sasniegumiem. Neatgrieztai sirdij glaimojoši vārdi ir saldi, un daži, kas domā, ka viņi stāv stipri, tiek samulsināti, savaldzināti un apreibināti ar nekad nepiepildāmām cerībām. Tādā veidā ir darīts daudz ļauna. Domājot par savām spējām, visiem vajadzētu būt atturīgiem un uzmanīgiem, lai citos neatbalstītu lepnumu un sevis izcelšanu. Vīri un sievas, ja tie nav svētījušies Dievam, ir vāji morālā spēka ziņā un var ļoti maldīties, vērtējot cilvēku spējas un kristiešu uzticību. Nenāciet ne ar kādiem ierosinājumiem, kas kaut vienā cilvēkā samazinātu interesi strādāt kāda iekārtojuma izveidošanā, kam jātiek uzceltam saskaņā ar Dieva norādījumu.

Brālis A visos gadījumos un visās lietās neuzrāda labas izšķiršanās spējas. Viņš nav līdzsvarots cilvēks un, ja nestaigās pazemībā Dieva priekšā, tad noteikti pieļaus bīstamas kļūdas. Viņš nepazīst cilvēkus un tāpēc nepareizi novērtē to raksturu, dažiem izsakot neprātīgus glaimus, kas kaitē viņu dvēselēm. Viņš tos ierosina domāt, ka tie var darīt lielas lietas, un tāpēc viņi pametīs novārtā tieši to ceļā esošos mazos pienākumus.

Es neaizbildīnu bezdarbību, bet es lūdzu uzvarēt šo savtīgo, pasaulīgo garu. Droši var iesaistīties jebkurā pasākumā, kas draudzes locekļu intereses vieno un rada saskaņu un vienprātību ar Dieva darbu saistītajās pūlēs. Nekad, nekad neaizmirstiet, ka jūs esat vai nu Jēzus Kristus kalpi, enerģiski cenšoties sasniegt kristīgo vienotību, par kādu lūdza Kristus, vai arī strādājat pret šo vienotību un pret Kristu. (479)

Tie, kas cenšas samazināt kāda cilvēka interesi par skolu Hildsburgā vai misijas darbu kādā tā nozarē, nestrādā kopā ar Dievu, bet paklausa citam vadonim, kura mērķis ir vājināt un izpostīt. Lai jūs, brāļi un māsas Hildsburgas draudzē, būtu derīgi ļaudis, tad jums visā rīcībā jābūt atklātiem un godīgiem; jums jābūt pazemīgiem, svētiem un neaptraipītiem. Daudz mazāk jāatklājas savtībai un iedomībai. Ja draudzes locekļi ir ietērpušies pazemībā, ja viņi atmetuši patmīlību un savtību, ja viņi pastāvīgi cenšas darīt Dieva prātu, tad tie strādās saskaņīgi. Dieva Gars ir viens...

Tieši mūsu priekšā ir krīze, kad ikvienam vajadzēs daudz spēka no Dieva, lai pastāvētu pret sātana viltībām, jo viņa krāpšana nāks katrā iespējamā formā. Tie, kas ir atļāvušies rotaļāties ar sātana kārdināšanām, tad nebūs sagatavoti nostāties pareizajā pusē. Viņu uzskati būs neskaidri, tā kā tie nevarēs atšķirt dievišķo no sātanišķo.

Krīze nāks katrā mūsu iestādē. Pret tām darbosies iespaidi kā no ticīgajiem, tā no neticīgajiem. Tagad nedrīkst notikt nekāda nodevība uzticībā vai svētajos pienākumos, sava labuma vai sevis izcelšanas dēļ. Mums pastāvīgi vajadzētu modri vērot savu dzīvi, dedzīgi rūpēties, lai pasaulē neatstātu nepareizu iespaidu. Runājiet tā un rīkojieties tā: "Es esmu kristietis. Es nevaru dzīvot pēc pasaules principiem. Man jāmīl Dievs pāri pār visām lietām un savu tuvāko kā sevi pašu. Es nevaru iesaistīties nevienā pasākumā vai pieļaut kaut ko, kas visniecīgākajā mērā mazinātu manu derīgumu vai vājinātu manu iespaidu, vai sagrautu kāda cilvēka uzticību Dieva iekārtojumiem." ...

Atcerieties, ka salīdzinot ar vārda kristiešu pasauli un pasauli pielūdzošo vīru un sievu miriādēm, Dieva ļaudis ir tikai mazs pulciņš. Viņiem jābūt Bībeles kristiešiem — par priekšzīmi mūsu jauniešiem taisnīgumā un noteiktībā visās lietās. Katram iespaidam, kas apņem jaunieti, (480) vajadzētu būt svētam, un šim iespaidam vajadzētu sākties mūsu pašu ģimenēs. Nekad nevajadzētu sajaukt svēto ar parasto.

Brāļu interešu aizsargāšana

Līdz ar kristību solījumu katrs draudzes loceklis ir svinīgi devis vārdu sargāt savu brāļu intereses. Visi tiks kārdināti pieķerties saviem izauklētajiem plāniem un uzskatiem, kas viņiem liksies veselīgi un saprātīgi, bet viņiem vajadzētu palikt nomodā un lūgt, un, līdz pēdējai iespējai izlietojot savus talantus, censties pasaulē uzcelt Jēzus valsti. Dievs no katra kristieša prasa, lai viņš, cik tālu tas ir viņa spēkos, atvairītu no saviem brāļiem un māsām katru iespaidu, kas kaut mazākā mērā tiektos viņus sašķelt vai novērst viņu intereses no šajā laikā darāmā darba. Viņam vajadzētu ne tikai būt uzmanīgam pret savām garīgajām interesēm, bet arī rūpēties par to dvēselēm, ar kurām tas ir saistīts; viņam caur Kristu vajadzētu būt savvaldošai varai pār citiem draudzes locekļiem. Kristieša vārdiem un izturēšanās veidam vajadzētu izstarot iespaidu, kas draudzes locekļus ierosinātu sekot Kristus piemēram pašreizējā, sevis uzpurēšanā un mīlestībā pret citiem.

Ja draudzē ir kādi, kuru iespaids runā pretī mīlestībai un nesavtīgai labvēlībai, kādu Jēzus parādījis attiecībās ar mums, ja viņi atdalās no saviem brāļiem, tad uzticīgiem vīriem vajadzētu rīkoties ar gudrību, strādājot viņu dvēseļu labā, tomēr esot uzmanīgiem, lai to iespaids nesaraudzētu citus un lai neapmierinātība un izplatītās nepareizās baumas nenomaldinātu draudzi. Daži jūtas ļoti pašpaļāvīgi. Viņi apšaubā katru citu cilvēku veikto darbu un atrod tajos kļūdas, jo domā, ka maz ir to, kas rīkojas pareizi. Nedrīkst pieļaut, ka šīs personas apdraud draudzes intereses. Lai celtu draudzes morālo līmeni, katram vajadzētu sajust, ka viņa pienākums ir censties pēc personīgas garīgas attīstības, īstenojot dzīvē Bībeles stingros pamatlikumus kā svētā Dieva skata priekšā. (481)

Lai katrs draudzes loceklis atzīst, ka viņam pašam jābūt pareizās attiecībās ar Dievu, ka viņam jākļūst patiesības svētotam. Tad tas varēs citu priekšā pārstāvēt kristīgu raksturu un dot nesavtības piemēru. Ja to darīs ikviens, tad draudze pieaugs garīgumā un baudīs arvien lielāku labvēlību no Dieva.

Katram draudzes loceklim vajadzētu saprast pienākumu veltīt savu desmito Dievam. Neviens nedrīkst vadīties no sava redzesviedokļa vai savas savtīgās sirds tieksmēm un tādā veidā aplaupīt Dievu. Viņiem nevajadzētu izlietot savus līdzekļus, lai apmierinātu iedomību vai kādu citu savtīgu iegribu; jo, tā rīkojoties, tie sapīsies ienaidnieka valgos. Dievs ir tas, kas dod gudrību, prasmi un spējas sakrāt bagātību, un tāpēc viss ir jāliek uz Viņa altāra. Viņa Vārdā lasām prasību: "Godā Kungu no savas mantas." Tieksme uz mantkārību ir pastāvīgi jāsavalda, citādi tā iesakņosies vīru un sievu sirdīs, un tie kāri dzīsies pēc laicīgiem ieguvumiem.

Kārdināšanās tuksnesī sātans, dvēseļu pretinieks, Kristum rādīja pasaules godību un sacīja: "Kad Tu mani pielūgsi, tad tas viss būs tavš." Pestītājs noraidīja sātanu, bet cik viegli lielajam ienaidniekam ar saviem piedāvājumiem izdodas savaldzināt cilvēku! Daudzus apbūrusi pasaules pievilcība, viņi labāk kalpo Mamoni nekā Dievam un tā pazaudē savu dvēseli.

Vēl īss brīdis, un mēs satiksim mūsu Kungu; un kādu norēķinu mēs Viņam varēsim dot, kā esam izlietojuši savu laiku, iespaidu un savus īpašumus? Mums ar prieku vajadzētu strādāt dvēseļu glābšanas darbā. Es svinīgi jautāju Hildsburgas draudzei: "Vai tiešām starp jums ir Dievs? Uzticīgais Liecinieks saka: "Tev ir maz Sardos tādu, kas nav aptraipījuši drēbes; viņi staigās ar Mani baltās drēbēs, jo viņi ir tā cienīgi." Vai jūs esat šajā skaitā? Vai jūs esat stingri turējušies pie taisnīguma un godīguma? Vai jūs kā sliktstoši cilvēki esat pieķērušies Jēzum, kas ir jūsu patvērumš? Vai jūs Viņam paklausāt, vai dzīvojat Viņam un mīlat Viņu? Vai katrs loceklis ir skaidrs un svēts, un neaptraipīts, tāds, kura mutē (482) nav viltības? Ja tā, tad jūs esat vislaimīgākie cilvēki, jo Dieva skatījumā jūs būsiet dārgāki "nekā tīrs zelts, pat nekā Ovira dārgumi". Kad ļaužu pulki nodevušies Mamoni un nekalpo Israēla Svētajam, maz ir to, kas nav aptraipījuši savas drēbes, bet tās pasargājuši tīras no pasaules iespaida, un šie nedaudzie būs spēks. Sai šķirai būs ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Viņi īstēnos dzīvē kristiešu augstos pamatlikumus. Tie meklēs personīgu savienību ar gaismas Avotu un centīsies kļūt arvien derīgāki, līdz vispilnīgākajai pakāpei izkopjot katru spēju. Dievs vēlas, lai jūs savā dzīvē atklātu visnelokāmāko taisnīgumu un godīgumu; tas jūs pasaules priekšā iezīmēs kā Visaugstākā Dieva bērņus. Jēzus bija mierīgs un laipns, viņš nezaudēja pašsavaldišanos pat vētrainās cīņās, sastopoties ar visniknākajiem pretestības elementiem.

Jums, kas esat saņēmuši lielu gaismu, Dievs saka: "Nāciet uz augšu!" Tuvojieties Dievam un Debesīm! Ejiet uz priekšu! Jums vajadzīga ticība, neliekuļota mīlestība uz saviem brāļiem un dziļāka interese par tiem. Dievs jums uzticējis svētas atbildības. Te katram draudzes loceklim ir misijas lauks, kur viņš var izplatīt iespaidu uz labu.

Mūsu koledža nav tā, kam tai vajadzētu būt, ne arī tā, kas tā būtu, ja mūsu brāļi un māsas saprastu, ka viņiem uzticēta svēta atbildība. Ja viņi paaugstinās garīguma līmeni draudzē, ja viņi visā savā rīcībā sniegs godīguma piemēru un visi izkops dievbijību un kristīgu cieņu, tad koledžas iespaids sniegsies tālu un no tās izplūdīs gaisma ar bagātīgām svētībām. Es esmu redzējusi, ka koledžu pareizi vadot, no tās izietu daudz jauniešu, lai aktīvi strādātu Dieva darbā. Bet lai visi ir uzmanīgi, ka ar kādu vārdu vai soli, ar nesvētotu dzīvi, ar ļaunām aizdomām vai ļaunām baumām neizplatītu iespaidu pret koledžu vai pret patiesību, jo Dievs to noteikti (483) atzīmēs pret viņiem. Koledža vienmēr būs spiesta cīnīties ar grūtībām, tāpēc ka dažiem trūkst ticības un viņus nepārvalda Kristus prāts. Ja sātans jūsu vidū var atrast personas, kas ir nomodā, lai redzētu ļaunu un nicinoši runātu par mūsu iestādēm, izceļot katru mazāko nepatīkamo notikumu, tad tas viņam labi patīk. Ienaidnieks nemītē-sies pamudināt ļaudis pietiekami nenovērtēt koledžu, tāpēc ka tās darbība katrā sīkumā neatbilst viņu uzskatiem. Un, ja tas redzēs, ka koledža jaunatnei sniedz labumu, tad viņš izmantos jebkuru iespaidu draudzē, lai darītu to mazdūšīgu un neļautu tai būt stiprai un veselai.

To, ka tā notiek Hildsburgā, tāpat kā citās vietās, nenoliegs neviens; un, ja sātans nav lietojis tos,

tad viņš tam pašam mērķim būs izlietojis kādu citu iespaidu. "Bet vai tam cilvēkam, caur ko nāk apgrēcība, jo tam būtu labāk, ka viņam pakārtu pie kakla dzirnakmeni un to noslīcinātu jūrā." Dievam ir savi darba paņēmieni. Cilvēki ne vienmēr spēj tos izprast, un, ja viņi tik lielu nozīmi piešķir savām pūlēm, tad tie ne tikai nedod iespēju Kungam strādāt, bet strādā pret Viņu. "Kas šķietas stāvēt, tas lai pielūko, ka viņš nekrīt." "Tad nu jūs, mīļie, to papriekš zinādami, sārgieties, ka jūs, caur neganto cilvēku pievilšanu līdzī novēsti, neizkrītat no sava stipruma. Bet pieaudziet mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atzišanā."

Mēs tuvojamies laika noslēgumam. Pārpilnībā nāks pārbaudījumi no ārienes, bet nelaujiet tiem izcelties pašā draudzē. Lai Dievu apliecinošie ļaudis aizliedz sevi patiesības un Kristus dēļ. "Jo mums visiem jāparādās Kristus soģa krēsla priekšā, lai ikviens saņemtu algu par to, ko miesā būdams darījis, vai labu, vai ļaunu." Katram, kas patiesi mīl Dievu, būs Kristus Gars un dedzīga mīlestība uz saviem brāļiem. Jo vairāk kādas personas sirds ir savienota ar Dievu un jo ciešāk tā ir pieķērusies Kristum, jo mazāk to uztrauks (484) rupjības un grūtības, ar ko jāstājas šajā dzīvē. Tie, kas uzaug līdz pilnīgam vīra un sievas augumam Kristū Jēzū, kļūs raksturā arvien līdzīgāki Viņam, pacelšamies pāri tieksmei kurnēt un būt neapmierinātiem. Kļūdu meklēšana viņu acīs būs nicināma nodarbošanās.

Draudzei šajā laikā vajadzīga ticība, kas vienreiz svētiem dota, kas ļaudis darīs spējīgus droši sacīt: "Kungs ir mans Palīgs" vai "Es spēju visas lietas Kristū, kas man dod spēku." Kungs mums pavēl celties un iet uz priekšu. Kad vien draudze kādā laika posmā ir atstājusi savus grēkus, ticējusi un staigājusi patiesībā, tad Dievs to vienmēr ir pagodinājis. Ticībā un pazemīgā paklausībā ir spēks, kam pasaule nevar pretoties. Dieva aizgādība vada tā, lai Viņa ļaužu dzīvi ietekmētu progress — pastāvīga virzīšanās uz priekšu kristīga rakstura pilnveidošanā, svētuma ceļā, līdz pašam laika noslēgumam paceļoties arvien augstāk un augstāk skaidrākā gaismā, atzišanā un mīlestībā uz Dievu. Ak! Kāpēc mēs vienmēr runājam tikai par pirmajiem Kristus mācības pamatlikumiem?

Kungs bagātīgi svētīs savu draudzi, ja tās locekļi centīsies pamosties no šīs bīstamās remdenības. Uzputīga reliģija, vārdi, kuros nav dzīvības, raksturs, kam nav morālā spēka, — uz to norādīts svinīgajā vēstī, ko Uzticīgais Liecinieks adresējis draudzēm, brīdinot no lepnuma, pasaulīguma, formālisma un pašapmierinātības. Tam, kas saka: "Es esmu bagāts un pārpārēm bagāts, un man nekā nevajag," Debesu Kungs (485) paskaidro: "Tu nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams, un nabags, un aklis, un kails." Bet pazemīgajiem, cietošajiem, uzticīgajiem, pacietīgajiem, kas dzīvi izjūt savu nespēku un trūkumus, doti iedrošinoši vārdi: "Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu; ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, pie tā Es ieiešu un vakarēdienu turēšu ar viņu, un viņš ar Mani." Uzticīgais Liecinieks saka visiem: "Es zinu tavus darbus." Draudzes Kalifornijā tiek rūpīgi pārbaudītas. Nekas nepaslied garām Viņa pārbaudošajam skatam; to kļūdas un maldi, to nolaidības un neveiksmes, to grēcīgā atkāpšanās no patiesības, to novirzīšanās un trūkumi — viss ir "atklāts Viņa acīm, kura priekšā mēs stāvam".

Es lūdzu jūs staigāt pilnīgā pazemībā, lai jūs būtu cits citam par svētību, un ceru, ka šī lūgšana piepildīsies. "Vēl mazs brīdis, un tas, kam jānāk, nāks un nekavēsies." Kāzu lukturi jātur spodri un degoši. Mūsu Kungs vilcinās, tāpēc ka Viņš pret mums ir ļoti "pacietīgs, negribēdams, ka kāds pazūd, bet ka visi dodas uz atgriešanos no grēkiem". Bet, kad mēs ar visiem izglābtajiem stāvēsim pie kristāla jūras ar zelta koklēm un godības vainagiem, tad redzēsīm, cik īss ir bijis pārbaudošais gaidīšanas laiks. "Svētīgi tie kalpi, ko Kungs atnākot atradīs nomodā."

Mēs dzīvojam laikā, kad visiem sevišķā kārtā vajadzētu ievērot Pestītāja norādījumu: "Esiet modrīgi un lūdziet Dievu, ka jūs neiekrītat kārdināšanā." Lai katrs iegaumē, ka viņam vajadzētu būt patiesam un uzticīgam pret Dievu, ticot patiesībai, pieaugot žēlastībā un Jēzus Kristus atzišanā. Pestītājs aicina: "Mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs, tad jūs atradīsiet mieru savām dvēselēm." Kungs grib mums palīdzēt, mūs stiprināt un svētīt; bet mums jāiziet šķīstīšanas process, līdz visi piejaukumi mūsu raksturā ir sadeguši. Katrs draudzes loceklis tiks iemests uguns ceplī, nevis lai tiktu iznīcināts, bet šķīstīts.

Kungs ir strādājis jūsu vidū, bet arī sātans ir iespiedies, vadot uz fanātismu. Pastāv vēl arī citi ļaunumi, kas jānovērš. Dažiem draud briesmas apmierināties ar paviršu izpratni, ko viņi saņēmuši par gaisu un Dieva mīlestību, pārtraucot tālāku iešanu uz priekšu. Viņi nav palikuši modri, (486) nav pastāvējuši lūgšanās. Tajā pašā laikā, kad visi skalji sauc: "Sis ir Kunga nams, Kunga nams," ielaužas kārdināšanas un ap dvēseli sabiezē tumsa — pasaulīgums, savtība un sevis cildināšana. Kungam pašam jādara dvēselei zināmi savi uzskati. Kāda brīnišķa doma! Mūsu nabadzīgo, aprobežoto uzskatu un plānu vietā Kungs mums darīs zināmus savus uzskatus, savas domas — cēlas, plašas, kas tālu sniedz un nemitīgi vada pretī Debesīm!

Jums draud briesmas netikt uz priekšu, dzenoties "pēc goda maksas, uz ko Dievs Debesīs aicina Jēzū Kristū". Vai Kungs ir devis gaismu? Tad jūs par to esat atbildīgi, ne tikai tik ilgi, kamēr tās stari spīd uz jums, bet arī par visu, ko tā jums atklājusi pagātnē. Jums ik dienas sava griba jāpakļauj Dievam, jums jāstaigā gaismā un jāsauc vairāk, jo gaismai no mīļā Pestītāja ir jāatspīd arvien skaidrāk, arvien noteiktākos staros morālās tumsas vidū, nepārtraukti pieaugot spēkā līdz pilnam dienas spožumam.

Vai visi draudzes locekļi katru rītu un vakaru cenšas salasīt svaigu mannu? Vai jūs meklējat dievišķu apgaismojumu, vai varbūt domājat, kādā veidā varat pagodināt paši sevi? Vai jūs ar visu savu dvēseli, spēku un prātu mīlat Dievu un kalpojat Viņam, vadot ap jums esošos ļaudis pie pasaules Gaismas un tā kļūstot viņiem par svētību? Vai jūs apmierināties ar pagātnē saņemtajām svētībām? Vai arī staigājat, kā Kristus staigāja, strādājat, kā Viņš strādāja, savos vārdos un darbos atklājot Viņu pasaulei? Vai jūs kā paklausīgi bērni dzīvojat skaidru un svētu dzīvi? Kristum ir jāienāk jūsu ikdienā. Viņš vienīgais var dziedināt jūs no skaudības un ļaunām aizdomām pret saviem brāļiem; Viņš vienīgais var atņemt pašapmierināto garu, ko daži no jums kopj, paši šī iemesla dēļ ciešot garīgu zaudējumu. Vienīgi Jēzus var (487) likt sajūst garīgu nespēku, savu nezināšanu un savu samaitāto dabu. Vienīgi Viņš spēj jūs darīt tīrus, šķīstīt un sagatavot svētlaimīgo mājokļiem.

"Dieva spēkā mēs būsim ļoti spēcīgi." Cik daudz laba jūs spētu veikt, izturoties godīgi pret Dievu un saviem brāļiem, apspiežot katru nelaipnu domu, katru skaudīgu vai sevi izceļošu izjūtu! Lai jūsu dzīvi piepilda laipna kalpošana citiem. Jūs nezināt, cik drīz jūs varat tikt aicināti nolikt savus ieročus. Jūs pēkšņi var aizsaukt nāve, nedodot laika sagatavoties pēdējai pārmaiņai, atņemot kā fizisko, tā garīgo spēku savas domas vērst uz Dievu un derēt ar Viņu mieru. Daži drīz piedzīvojumos uzzinās, cik veltīgi ir paļauties uz cilvēku palīdzību, cik nevērtīga ir iedomīgā, pašpaļāvīgā taisnība, kas viņiem likās pietiekoša.

Es jūtos spiesta no Kunga Gara jums teikt, ka tagad ir jūsu priekšrocības, uzticības un svētības diena. Vai jūs to izlietosiet? Vai jūs strādājat Dieva godam vai savu savtīgo interešu labā? Vai jūs savu acu priekšā turat mirdzošas izredzes uz laicīgiem panākumiem, kas ļautu jums iegūt personīgu gandarījumu un finansiālu peļņu? Ja tā, tad jūs piedzīvosiet visrūgtāko vilšanos. Bet, ja jūs centīsieties dzīvot skaidru un svētu dzīvi, ik dienas Kristus skolā apgūstot mācības, ko Viņš ir aicinājis jūs iegaumēt, būt lēnprātīgiem un no sirds pazemīgiem, tad jums būs miers, ko nevar traucēt nekādi laicīgi apstākļi.

Dzīve Kristū ir miera pilna dzīve. Nemiers, neapmierinātība un nepacietība liecina par Pestītāja prombūtni. Ja dzīvē līdzī iet Jēzus, tad to piepildīs labi un cēli Kungam veltīti darbi. Jūs aizmirsīsiet rūpēties par sevi un arvien pilnīgāk, nedalītāk dzīvosiet mīļajam Pestītājam, jūsu raksturs kļūs līdzīgs Kristum, un visi ap jums atzīs, ka jūs esat bijuši pie Jēzus un mācījušies no Viņa. Katram pašam sevi jāmeklē savas laimes vai nelaimes sākums. Ja tikai cilvēks grib, tad var pacelties pāri zemajām, sentimentālajām jūtām, kas veido (488) daudzu dzīves piedzīvojumus; bet, kamēr viņš ir augstās domās pats par sevi, tikmēr Kungs viņa labā neko nevar darīt. Sātans rādīs godkāri apmierinošus plānus, lai apmulsinātu prātu, tomēr mums vienmēr jāatceras "goda maksa, uz ko Dievs Debesīs aicina Kristū Jēzū". Padariet visus labos darbus, ko jums šajā dzīvē iespējams veikt. "Sapratīgie mirdzēs kā debesjuma spožums, un tie, kas daudzus veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam."

Ja mūsu dzīvi piepilda svēta smarža, ja mēs godājam Dievu, domājot labas domas par citiem, un tos aplaipojam ar labiem darbiem, tad nav svarīgi, vai dzīvojam vienkāršā būdīnā vai pilī. Apstākļiem ir pavisam maza ietekme uz dvēseles dzīvi. Gars, kuru kopjam, piešķir nokrāsu visai mūsu rīcībai. Cilvēku, kam ir miers ar Dievu un citiem cilvēkiem, nav iespējams padarīt nelaimīgu. Viņa sirdī nebūs skaudības; ļaunas aizdomas tur neatradīs vietu, naidis tur nevarēs pastāvēt. Sirds, kas saskaņojusies ar Dievu, ir pacēlusies pāri šīs dzīves traucējumiem un grūtībām. Bet sirds, kurā nav Kristus miera, ir nelaimīga un ļoti neapmierināta, tāds cilvēks redz trūkumus visā, un viņš ienestu nesaskaņu visdebešķīgākajā mūzikā. Savtīga dzīve ir ļauna dzīve. Tie, kuru sirdi pilda mīlestība uz sevi, uzkrās ļaunas domas par saviem brāļiem un runās pretī Dieva darbarīkiem. Kaislības, kuru kvēli un spēku uztur sātans, ir rūgtas avots, kas vienmēr izverd rūgtuma straumes, lai saindētu citiem dzīvi...

Lai ikviens, kas saka, ka seko Kristum, pats sevi vērtē zemāk un citus augstāk. Spiedieties kopā, spiedieties kopā! Vienībā ir spēks un uzvara; nesaskaņās un nevienprātībā ir vājums un sakāve. Šie vārdi man ir teikti no Debesīm. Kā Dieva vēstnese es tos saku jums.

Lai katrs cenšas atsaukties uz Kristus lūgšanu: "Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es (489) Tevī." Ak, kas tā par vienību! Un Kristus saka: "Pēc tā visi nomanīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums ir mīlestība savā starpā."

Kad kādu no mums paņem nāve, ko mēs atceramies no savas attiecības pret viņu? Vai gleznas uz atmiņas sienām ir patīkami apskatīt? Vai atceramies, ka esam teikuši laipnus vārdus un īstā laikā parādījuši līdzjūtību? Vai kā brāļi novērsām neapdomīgu, netaktisku cilvēku radītās aizdomas? Vai aizstāvējām viņa lietu? Vai bijām uzticīgi inspirētajam norādījumam "iepriecināt bēdīgo, atbalstīt vājo"? "Redzi, Tu daudzus esi pamācījis un stiprinājis nespēcīgas rokas." "Stipriniet nogurušas rokas un dariet stingrus Jodzīgos ceļus. Sakiet izmisušām sirdīm: Esiet stipras, nebīstieties!"

Kad kāds, ar ko mēs esam bijuši savienoti draudzē, ir miris, kad zinām, ka viņa rēķins Debesīs ir noslēgts un ka viņam ar šo ierakstu būs jāstopas tiesā, ko mēs kā brāļi varam teikt par savu izturēšanos pret viņu? Kāds ir bijis mūsu iespaids? Cik skaidri tagad atmiņā ataust katrs skarbaiss vārds, katrs nepārdomātais solis! Cik pavisam savādāk mēs izturētos, ja būtu dota vēl otra izdevība!

Apustulis Pāvils pateicās Dievam par bēdās saņemto iepriecību: "Slavēts lai ir mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, žēlastības Tēvs un iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās, ka mēs tos, kam ir kādas bēdas, varam iepriecināt ar to iepriecību, ko paši no Dieva esam saņēmuši." Sajūtot savā dvēselē Dieva mīlestības sniegto mierinājumu un siltumu, Pāvils šo svētību atstaroja tālāk uz citiem. Lai mūsu rīcība, mūsu uzvešanās ir tāda, ka gleznas, ko tā veido mūsu atmiņā, nebūtu tāda rakstura, ka mums kļūtu smagi, to atceroties.

Pēc tam, kad tie, ar ko esam kopā staigājuši, ir miruši, (490) nekad vairs nebūs iespējams atsaukt uz viņiem runātu vārdu vai no atmiņas izdzēst kādu nepatīkamu iespaidu. Tāpēc būsim uzmanīgi, lai ar savām lūpām neapvainotu Dievu. Noliksim visu vēsumu un visas nesaskaņas. Lai sirds kļūst atkal iejūtīga Dieva priekšā, atceroties Viņa žēlastības pilno izturēšanos pret mums. Lai Dieva Gars kā svēta liesma sadedzina sirds durvju priekšā sakrājušos gružus un lai sirdī ieiet Jēzus; tad maigos vārdos, domās un darbos caur mums uz citiem izplūdīs Viņa mīlestība. Un, ja nāve mūs šķirs no draugiem, lai vairs ar viņiem neredzētos līdz satikšanās brīdim Dieva tiesā, mums nebūtu jākaunas no pārskata par kādreiz teiktajiem vārdiem.

Kad nāve aizslēdz acis, kad rokas ir sakrustotas uz elpot rimušajām krūtīm, cik ātri izmainās dažādās jūtas! Nav vairs skaudības, nav rūgtuma, nevērīgā izturēšanās un nepareizības ir piedotas un aizmirstas. Cik daudz mīlestību apliecināšanu vārdu saka par mirušajiem! Cik daudz laba no viņu dzīves atgādina atmiņa! Tagad brīvi plūst uzslavas un cildinājumi, bet šie vārdi krīt ausīs, kas nedzird, sirdī, kas nejūt. Ja tie būtu teikti, kad nogurušajam garam tik ļoti tos vajadzēja, kad auss varēja dzirdēt un sirds just, cik jauka glezna tad būtu atstāta atmiņā! Cik daudzi, godbijībā un klusējot stāvēt blakus mirušajiem, ar kaunu un skumjām atceras vārdus un rīcību, kas apbēdināja tagad uz visiem laikiem pukstēt rimušo sirdi! Ieaudīsim jau tagad savā dzīvē tik daudz skaistuma, mīlestības un laipnības, cik vien iespējams. Savstarpējās attiecībās būsim apdomīgi, pacietīgi, iecietīgi un visu panesoši. Lai domas un jūtas, kas atrod izteiksmi blakus mirstošajam vai mirušajam cilvēkam, tiek ieautas ikdienas satiksmē ar mūsu brāļiem un māsām, kamēr viņi vēl dzīvi.

IZTURĒŠANĀS DIEVA NAMĀ

(491) Pazemīgai, ticīgai dvēselei Dieva nams virs zemes ir vērti uz Debesīm. Slažas dziesmas, lūgšanas, Kristus pārstāvju runātie vārdi ir Dieva noteikti līdzekļi ļaužu sagatavošanai Debesu sadraudzībai, kurā neiekļausies nekas, kas ir aptraipīts.

No svētuma, kas bija piešķirts laicīgajai svētnīcai, kristīgie var mācīties, kā viņiem vajadzētu uzskatīt vietu, kur Kungs satiekas ar saviem ļaudīm. Ļaužu paradumos attiecībā uz reliģiskām Dievu pagodinošām sapulcēm notikusi liela pārmaiņa, tomēr nevis uz labo, bet gan uz slikto pusi. Dārgās, svētās lietas, kas mūs savieno ar Dievu, ātri pazaudē savu iespaidu uz mūsu prātu un sirdi, un mēs tās pielīdzinām parastām lietām. Godbijība, ar kādu tauta senos laikos uzlūkoja svētnīcu, kur tā svētā kalpošanā tuvojās Dievam, ir gandrīz pazudusi. Tomēr Dievs pats bija noteicis kārtību, kā jānorit Viņa pagodināšanai, paceļot to augstu pāri visam, kam laicīgs raksturs.

Māja ir svētnīca ģimenē, un istabiņa vai birzs — vispiemērotākā vieta personīgai Dieva pielūgšanai; bet sapulces nams ir draudzes svētā vieta. Vajadzētu pastāvēt noteikumiem par dievkalpojumu laiku, vietu un veidu. Neko, kas ir svēts, neko, kas saistās ar Dieva pielūgšanu un pagodināšanu, nevajadzētu uzlūkot nevērīgi vai vienaldzīgi. Lai cilvēki spētu vislabāk pasludināt Dieva tikumus, viņu sadraudzīgajām sanāksmēm vajadzētu risināties tā, ka tie iemācītos atšķirt svētu no ikdienišķā. Ļaudis, kam ir plaši uzskati, cēlas domas un ieceres, ir tādi ļaudis, kurus savstarpējā sadraudzība rosina domāt par dievišķām lietām. Laimīgi ir tie, kuriem ir svētnīca, vienalga, vai tā krāšņa vai vienkārša, pilsētā vai nemīlīgās kalnu aizās, zemā būdīnā vai tuksnesī. (492) Ja tas ir vislabākais, ko viņi var sagatavot savam Meistaram, tad Viņš šo vietu svētīs ar savu klātbūtni un tā būs svēta

Debesu karapulku Virspavēlniekam.

Ieejot sapulces telpās, apmeklētājiem vajadzētu izturēties pieklājīgi un klusi ieņemt savas vietas. Ja telpā atrodas krāsns, tad nav pareizi kūtrā, nevērīgā pozā ap to drūzmēties. Lūgšanas namā ne pirms, ne pēc sanāksmes nevajadzētu pieļaut parastas sarunas, čukstēšanu un smieklus. Visus Dieva pielūdzejus vajadzētu raksturot dedzīgai, rosīgai dievbijībai.

Ja kādiem līdz sapulces sākumam nedaudz minūšu jāgaida, tad lai viņi klusās pārdomās uztur īstu dievbijības garu, sirdi paceļot lūgšanā pie Dieva, lai dievkalpojums nestu sevišķu svētību viņu pašu sirdīm un pārliecinātu par grēku un vadītu uz atgriešanos arī citas dvēseles. Viņiem vajadzētu atcerēties, ka namā atrodas Debesu vēstneši. Savas nemierīgās, nepacietīgās izturēšanās dēļ, tāpēc ka acumirkļus neizlietojam lūgšanām un pārdomām, mēs visi zaudējam daudz jauku izdevību satikties ar Dievu. Ir nepieciešams bieži pārbaudīt savu garīgo stāvokli, un prātu un sirdi pievērst Taisnības Saulei. Ja ļaudis lūgšanas namā nāks ar patiesu godbijību pret Kungu un pieminēs, ka viņi atrodas Dieva klātbūtnē, tad klusums būs tiešām daiļrunīgs. Čukstēšanu, smiešanos un sarunāšanos, kas parastās darba telpās nebūtu grēks, nedrīkst pieļaut namā, kur pielūdz Dievu. Prātu vajadzētu sagatavot uz klausīt Dieva Vārdu, lai to varētu pareizi saprast un tas atbilstoši ietekmētu sirdi.

Sludinātāja stājai, ienākot lūgšanas namā, vajadzētu būt cienīgai un svinīgai. Tikko viņš sasniedz katedru, tam vajadzētu zemoies klusā lūgšanā un sirsnīgi izlūgties Dieva palīdzību. Āk, kas par iespaidu! Ļaudis sajūtīs svinīgu godbijību. Viņu sludinātājs sarunājas ar Dievu; viņš nododas Dievam, pirms iedrošinās stāties cilvēku priekšā. Svinīga nopietnība dusēs pār visiem, un būs jūtams Dieva eņģeļu tuvums. (493) Arī katram sanāksmes dalībniekam, kas bīstas Dievu, vajadzētu līdz ar sludinātāju noliekt galvu klusā lūgšanā, lai Dievs sapulci pagodinātu ar savu klātbūtni un dotu spēku patiesībai, ko sludinās cilvēku lūpas. Kad sapulci atklāj ar lūgšanu, tad visiem ceļiem vajadzētu zemoies svētās Būtnes priekšā un katrai sirdij vajadzētu pacelties klusā padevībā pretī Dievam. Uzticīgo lūdzēju lūgšanas tiks uz klausītas, un Vārda sludināšanai būs panākumi. Sapulces dalībnieku vienaldzīgā izturēšanās Dieva namā ir viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc sludināšana nenes vairāk labu augļu. Dziesmas melodija, kas gaišos, skaidros vārdos izplūst no daudzām sirdīm, ir viens no Dieva līdzekļiem dvēseļu glābšanas darbā. Visai kalpošanai vajadzētu noritēt svinīgā godbijībā, it kā tā norisinātos Visvarenā redzamā klātbūtnē.

Kad runā Vārdu, tad jums, brāļi, vajadzētu atcerēties, ka jūs klausāties Dieva balsi caur Viņa izvēlētu kalpu. Klausieties uzmanīgi! Neguliet nevienu acumirkli, jo snaūžot jūs varat pazaudēt tieši tos vārdus, kas jums visvairāk vajadzīgi, — tieši tos vārdus, kas, ja tos ievērotu, jūsu kājas pasargātu no maldīšanās nepareizos ceļos. Sātans un viņa eņģeļi čakli strādā, lai paralizētu uztveri tā, ka biedinājumi, brīdinājumi un rājieni netiktu sadzirdēti; vai arī, ja tos dzird, lai tie neietekmētu sirdi un nepārveidotu dzīvi. Dažreiz kāds mazs bērns var tik lielā mērā saistīt klausītāju uzmanību, ka dārgā sēkla nekrīt labā zemē un nenes augļus. Reizēm jauniešiem ir tik maz godbijības pret Dieva namu un Viņa pielūgšanu, ka tie svētrunas laikā nepārtraukti sarunājas. Ja tie spētu redzēt Dieva eņģeļus, kas noraugās viņos un ievēro visu viņu rīcību, tad tos piepildītu kauns un riebums pret sevi. Dievam vajadzīgi uzmanīgi klausītāji. Atcerēsieties, ka, tieši ļaudīm guļot, sātans iesēja savu nezāli.

Pēc svētību vārdiem visiem vajadzētu vēl palikt (494) klusu, it kā baidoties pazaudēt Kristus mieru. Pēc tam lai ļaudis atstāj telpu bez grūstīšanās vai skaļas runāšanas, apzinādamies, ka atrodas Dieva klātbūtnē, ka Viņa acis tos redz un ka tiem jāizturas tā, it kā arī tie Viņu redzētu. Ejās nevajadzētu apstāties sasveicinoties vai tērzējot, tādā kārtā tās aizsprostojot un traucējot citus. Lūgšanas nama robežās vajadzētu valdīt svētai godbijībai. To nevajadzētu padarīt par vecu draugu sastapšanās vietu vai sasveicināšanās un parasto domu izteikšanas un laicīgo darījumu nokārtošanas vietu. Visu to vajadzētu atstāt ārpus lūgšanas nama. Nevērība, skaļa smiešanās un kāju šļūkšana, kas bija dzirdama dažās vietās, ir apkaunojusi Dievu un eņģeļus.

Vecāki, paaugstiniet kristīgo standartu savu bērnu prātā; palīdziet viņiem savos piedzīvojumos iesaistīt Jēzu; māciet viņiem visaugstāko godbijību pret Dieva namu, lai tie saprastu, ka, ieejot Kunga namā, viņu sirdīm vajadzētu kļūt iejūtīgām un padevīgām šādu domu iespaidā: "Seit ir Dievs; šis ir Viņa nams. Manām domām jābūt skaidrām, un motīviem — vissvētākajiem. Manā sirdī nedrīkst slēpties nekāds lepnums, nekāda skaudība, greisirdība, jaunas aizdomas, naidis vai viltība; jo es nāku svētā Dieva klātbūtnē. Sī ir vieta, kur Dievs satiekas ar saviem ļaudīm un tos svētī. Augstais un Svētais, kas dzīvo mūžīgi, noskatās uz mani, pārbauda manu sirdi un pazīst manas dzīves visdziļāk paslēptās domas un darbību."

Brāļi, vai negribat šim tematam veltīt mazliet pārdomu un pārbaudīt, kā jūs paši izturāties Dieva namā un ko jūs darāt, lai ar pamācībām un piemēru ieaudzinātu godbijību savos bērnos? Jūs milzīgu atbildību uzveļat sludinātājam un sakāt, ka viņš izšķir jūsu bērna likteni, bet nesajūtat uz jums

pašiem kā uz vecākiem un audzinātājiem gulstošos atbildību līdzīgi Ābrahāmam pavēlēt savam namam aiz sevis turēt Kunga likumus un tiesas. Jūsu dēlus un meitas samaitā jūsu piemērs un vajīgie priekšraksti; tomēr, neskatoties (495) uz mājas audzināšanas trūkumu, jūs sagaidāt, lai sludinātājs novērs jūsu ik dienas veiktā darba rezultātus un gūst brīnišķīgus sasniegumus, piepildot bērnu sirdi un dzīvi ar tikumiem un dievbijību. Kad sludinātājs ar uzticīgiem, mīlestības pilniem biedinājumiem, pacietīgu pamācīšanu un sirsnīgām lūgšanām, labojot un glābjot dvēseles, ir draudzes labā darījis visu viņa spēkos esošo un viņam tomēr nav panākumu, tad bieži tēvi un mātes sludinātāju vaino par to, ka viņu bērni nav atgriezušies, kaut gan var būt, ka iemesls ir viņu pašu nolaidība. Atbildības nasta gulstas uz vecākiem; bet vai viņi uzņemsies darbu, ko Dievs tiem uzticējis, un godīgi to izpildīs? Vai viņi ies uz priekšu un uz augšu, pazemīgi, pacietīgi un neatlaidīgi cenšoties sasniegt augsto mērķi, un ņems sev līdzī arī bērnus? Nav brīnums, ka mūsu draudzes ir vājas un ka to robežās nevalda tik dziļa un nopietna dievbijība, kādai jābūt. Mūsu tagadējie ieradumi un paražas, kas apkauno Dievu un svēto, debešķīgo nostāda parasto un laicīgo lietu līmenī, liecina pret mums. Mums ir svēta, pārbaudoša un svētojoša patiesība; un, ja mūsu ieradumi un darbība nesaskan ar šo patiesību, tad mēs grēkojam pret lielo gaismu, un proporcionāli tai, esam vainīgi. Tad Dieva atmaksājošās tiesas dienā pagāniem klāsies daudz labāk nekā mums.

Patiesības gaismas izplatīšanā iespējams darīt daudz lielāku darbu par to, kādu mēs tagad darām. Dievs sagaida, lai mēs nestu daudz augļu. Viņš sagaida, lai draudzes locekļi katrs atsevišķi būtu dedzīgāki un uzticīgāki, mīlošāki un nopietnāki, pūloties savu kaimiņu un to labā, kas atrodas ārpus Kristus. Vecākiem savs darbs jāiesāk augstā līmenī. Visiem, kas saucas Kristus vārdā, jāietērpjas pilnīgā apbruņojumā, jālūdz un jābrīdina cilvēki, cenšoties dvēseles atraisīt no grēka. Vadiet uz Dieva namu klausīties patiesību visus, kas tik pieņem jūsu aicinājumu. Mums jādara daudz vairāk, nekā mēs darām, cenšoties dvēseles izraut no uguns.

Tiešām, godbijība pret Dieva namu ir (496) gandrīz izzudusi, jo ļaudis vairs neizšķir svētas lietas un vietas, svēto un augsto neciena. Vai nopietnas dievbijības trūkumam iemesls nav meklējams mūsu ģimenēs? Vai tas nav tāpēc, ka atļaujam samīt putekļos reliģijas augstās prasības? Kārtības uzturēšanai Dievs saviem ļaudīm senatnē deva pilnīgus un sīkus noteikumus. Vai Viņa raksturs ir mainījies? Vai Viņš nav lielais un varenais Dievs, kas valda debesu Debesis? Vai mums nebūtu labi biežāk lasīt norādījumus, ko Dievs pats deva ebrejiem, lai mēs, kam ir tik krāšņa patiesības gaisma, varētu atdarināt šīs tautas godbijību pret Dieva namu? Mums ir papildam iemeslu, lai Dievu pagodinošās sapulcēs saglabātu dedzīgu nodošanās garu. Mums šajās sapulcēs ir iemesls būt pat vēl uzmanīgākiem un godbijīgākiem, nekā bija jūdi. Bet ienaidnieks ir strādājis, lai iznīcinātu mūsu ticību kristiešu Dievu pagodinošo sanāksmju svētumam.

Telpā, kas iesvētīta Dievam, nevajadzētu kārtot laicīgus darījumus. Ja bērni sapulcējas pielūgt Dievu telpā, kas nedēļas laikā lietota skolas vajadzībām vai par noliktavu, tad viņi būtu pārcilvēki, ja nenotiktu dievbijīgo domu sajaukšanās ar domām par skolas uzdevumiem vai to, kas nedēļas laikā šajā vietā noticis. Jaunatnes izglītošanai un audzināšanai vajadzētu būt tādai, kas paaugstinātu svētas lietas un paskubinātu uz patiesu nodošanos Dievam Viņa namā. Daudzi, kas sevi atzīst par Debesu Kēniņa bērniem, pareizi nenovērtē mūžīgo lietu svētumu. Gandrīz visiem nepieciešamas pamācības par izturēšanos Dieva namā. Vecākiem savus bērnus vajadzētu ne tikai mācīt, bet arī tiem pavēlēt, lai svētnīcā viņi ieietu apdomīgi un godbijīgi.

Lūdžēju morālā gaume Dieva svētajā vietā ir jāizdaiļo, jāšķīsta un jāsvēto. Šī lieta bēdīgā kārtā ir atstāta novārtā. Tās svarīgumam nav pievērsta vajadzīgā vērība, un rezultātā valda nekārtība un necieņa, (497) un Dievs ir apkaunots. Ja draudzes vadītājiem, sludinātājiem un ierindas locekļiem, tēviem un mātēm šajā jautājumā nav augstāki uzskati, ko gan var sagaidīt no nepieredzējušiem bērniem? Viņi pārāk bieži redzami grupiņās, prom no vecākiem, kam vajadzētu viņus uzraudzīt. Tie neņem vērā, ka atrodas Dieva klātbūtnē un ka Viņa acis tos redz, un izturas vieglprātīgi, jokojas, sačukstas un smejas, ir nekārtīgi, negodbijīgi un neuzmanīgi. Reti viņi tiek pamācīti, ka sludinātājs ir Dieva sūtnis, ka vēsts, ko viņš sludina, ir Dieva paredzēts līdzeklis dvēseļu glābšanai un ka visiem, kuriem ir priekšrocība to dzirdēt, tā būs dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi.

Jauniešu smalkjūtīgais un uzņēmīgais prāts par Dieva kalpu darbu spriež atbilstoši tam, kā pret to izturas viņu vecāki. Daudz ģimeņu galvu, mājās pārnākuši, kritizē dievkalpojumu, dažas lietas atzīdami un citas nosodīdami. Tādā veidā cilvēkiem sūtītā Dieva vēsts tiek apšaubīta, nopelta un padarīta par nieku. Vienīgi Debesu grāmatas atklās, kādu iespaidu uz jauniešiem atstājušas šīs vieglprātīgi izteiktās, negodbijīgas piezīmes. Bērni šīs lietas ievēro un saprot daudz ātrāk, nekā vecāki domā. Viņu tikumiskās izjūtas tiek stipri iedragātas, ko laiks nekad nespēs pilnīgi izmainīt. Vecāki žēlojas par savu bērnu sirds cietību un par grūtībām, kādas jāpiedzīvo, modinot viņu apziņu atsaukties Dieva prasībām. Bet Debešu grāmatās tiek nekļūdīgi ierakstīts īstais iemesls. Vecāki nebija atgriezušies. Viņi nebija saskaņojušies ar Debesīm un Debesu darbu. Viņu zemie uzskati par

sludināšanas darbu, pielīdzinot to parastām lietām, un Dieva svētās vietas necienīšana ieaudās bērnu audzināšanā. Ir jautājums, vai kādam, kas ilgus gadus atradies zem šāda postoša mājas audzināšanas iespaida, var kādreiz būt īsta godbijība (498) pret sludināšanas darbu un pret līdzekļiem, kurus Dievs nozīmējis dvēseļu glābšanai. Par šīm lietām vajadzētu runāt ar godbijību, nevainojamā valodā, ar smalku izjūtu, lai visi, ar ko jūs nākat saskarē, atzītu, ka jūs Kunga kalpu sniegto vēsti uzskatāt kā paša Dieva sūtītu.

Vecāki, esiet uzmanīgi, kādu piemēru un kādus uzskatus jūs dodat saviem bērniem. Viņu prāts ir viegli veidojams un ietekmējams. Ja sludinātājam, kas kalpo svētnīcā, ir kāda vaina, tad bīstieties to pieminēt. Runājiet vienīgi par labo, ko viņš dara, par jaukajām domām un plāniem, kādus viņš ierosina, uzskatot tos par Dieva kalpa priekšlikumu. Viegli saprotams, kāpēc Vārda sludināšana atstāj uz bērniem tik mazu iespaidu un kāpēc viņi sajūt tik maz godbijības pret Dieva namu. Sajā ziņā viņu audzināšana ir bijusi nepilnīga. Viņu vecākiem ik dienas jāsatiekas ar Dievu. Viņu domām jātiek šķīstītām un izdaiļotām; dzīvai oglei no altāra jāaizskar viņu lūpas; tad to ieradumi un dzīvesveids mājās atstās labu iespaidu uz bērnu prātu un raksturu. Reliģijas standarts tiks ļoti paaugstināts. Tādi vecāki Dievam darīs lielu darbu. No mājas arvien vairāk izzudīs pasaulīgums, juteklība un pieaug skaidrība un uzticība. Viņu dzīve ietērsies svinīgumā, kādu agrāk vispār nespēja iedomāties. Nekas, kas attiecas uz Dieva lūgšanu un Viņa pagodināšanu, netiks uzlūkots kā kaut kas parasts.

Ieejot namā, kur pielūdz Dievu, es bieži jutos sāpināta, redzot nevīžīgi apgērbusos vīrus un sievas. Ja ārējais izskats atspoguļo sirdi un raksturu, tad tiem ar Debesīm nav nekas kopējs. Viņiem nav pareizu uzskatu par kārtību, tīrību un pārdomātu izturēšanos, kādu Dievs prasa no visiem, kas Viņam tuvojas pielūgšanā. Kādu iespaidu tas atstāj uz neticīgajiem un jauniešiem, kas ātri visu ierauga un izdara savus slēdzienus?

Daudziem ar Dieva namu nesaistās svētākas domas (499) nekā ar kuru katru visparastāko vietu. Daži pielūgšanas vietā iet ar cepuri galvā, netīrā un nosmērētā apgērbā. Tādi nesaprot, ka šeit viņiem jāstojas ar Dievu un svētajiem eņģeļiem. Sajā jautājumā visās mūsu draudzēs jānotiek krasai pārmaiņai. Sludinātājiem pašiem jāpaaugstina savus uzskatus un jāklūst jūtīgākiem. Šī darba līnija ir atstāta novārtā. Negodbijības dēļ, kas izpaudusies stājā, apgērbā un izturēšanās veidā, kā arī pielūdzoša noskaņojuma trūkuma dēļ Dievs bieži savu vaigu ir novērsis no tiem, kas sapulcējušies Viņu pagodināt.

Visus vajadzētu pamācīt gērbties glīti, tīri, un kārtīgi, bet nenodoties ārējai greznībai, kas svētajā vietā ir pilnīgi nepiemērota. Nedrīkstētu notikt nekāda drēbju izrādīšana, jo tas pamudinātu uz negodbijību. Bieži ļaužu uzmanība tiek pievērsta vienam vai otram izgreznotam apgērba gabalam, un tā ielaužas domas, kurām nevajadzētu atrasties Dieva pielūdzēju sirdī. Domām jāsavienojas vienīgi pie Dieva un jāpielūdz tikai Viņš; un viss, kas tās novērs no svinīgās, svētās kalpošanas, Kungu apvaino. Greznošanās ar lentēm, kruzuljiem un spalvām, kā arī ar zelta un sudraba rotājumiem ir elku pielūgšana, un tā ir pilnīgi nepiemērota svētajā kalpošanā Dieva priekšā, kur katra pielūdzēja vienīgajam mērķim vajadzētu būt Dieva pagodināšanai. Visas lietas, kas attiecas uz apgērbu, ir stingri jāievēro, cieši sekojot Bībeles priekšrakstiem. Mode ir bijusi kā dieviete, kas pārvalda pasauli, un tā bieži iespiežas arī draudzē. Draudzei par savu mērauklu vajadzētu ņemt Dieva Vārdu, un vecākiem šie jautājumi labi jāpārdomā.

Ievērojot, ka viņu bērni tiecas sekot pasaules modei, tiem, līdzīgi Ābrahāmam, vajadzētu apņēmīgi pavēlēt savam namam sekot viņu paraugam. Nesavienojiet bērnus ar pasauli, bet saistiet tos ar Dievu. Lai neviens neapkauno Kunga svēto vietu ar košu, uzkrītošu apgērbu. Tur ir Dievs un eņģeļi. Israēla Svētais ir sacījis: "Jūsu jaukums lai nav no ārienes (500) matu pīšanā un zelta aplikšanā vai drēbju apvilksnā, bet apslēptais sirds cilvēks, kam neiznīcīgs jaukums lēnā, klusā garā, — tas ir dārgs priekš Dieva."

Ja tiek dibināta jauna draudze un šajos jautājumos netiek pamācīta, tad sludinātājs nav izpildījis savu pienākumu, un viņam būs jāatbild par iespaidiem, kam viņš atļāvis valdīt šajā draudzē. Ja ļaudīm nav pareizi izskaidrots, ko nozīmē patiesi pielūgt un pagodināt Dievu, tad pieaugs tieksme svēto un mūžīgo pielīdzināt ikdienišķajam un parastajam; un tādi patiesības apliecinātāji tikai apvainos Dievu un pazemos reliģiju. Ar savu neattīstīto, neizkopto domu pasauli viņi nekad nespēs vērtēt skaidrās un svētās Debesīs, lai sagatavotos pievienoties pielūdzējiem augšā Debesu pagalmos, kur viss ir skaidrība un pati pilnība, kur katra būtne parāda augstāko godbijību pret Dievu un Viņa svētumu.

Pāvils Dieva vēstnešu darbu apraksta kā tādu, kas ikvienu cilvēku nostādīs pilnīgu Kristū Jēzū. Kas pieņem Debesu izcelsmes patiesību, tiem jāklūst skaidrākiem, izdaiļotiem un svētotiem. Lai sasniegtu Dieva nosprausto īstas vīrišķības standartu, būs vajadzīga neatlaidīga piepūle. Nelīdzinie, no

akmeņlauztuves izcirstie akmeņi ir jāveido, to grubuļainās malas ir jānoslīpē. Mūsu laikmets ir ievērojams ar paviršu darbu un vieglām metodēm, ar ārēju svētumu, kas pavisam neatbilst rakstura standartam, kādu izvirzījis Dievs. Visi īsie ceļi, visas vieglākās takas, visas mācības, kas nepaaugstina Dieva baušļus par reliģiska rakstura mērauklu, ir tikai viltus. Rakstura pilnveidošana ir visu dzīvi ilgstošs darbs, nerasniedzams tiem, kas nav labprātīgi cīnīties Dieva norādītājā ceļā, sperot uz priekšu lēnus, piepūli prasošus soļus. Sajā ziņā mēs nedrīkstam atļauties kļūdīties, bet mums dienu no dienas ir jāpieaug Kristū, kas ir mūsu dzīvā Galva.

RELIĢIJA UN ZINĀTNISKĀ IZGLĪTĪBA

(501) Mīļais brāli un māsa B! Man ir rādīts, ka garīgā ziņā jūs atrodaties briesmās. Jūs atstājāt pareizo taku un savas kājas likāt uz platāka ceļa. Māsa B ir daudz pateikusi ar pusvārdiem un aprautos teikumos, šeit mazliet un tur mazliet, kas līdzīgi izsētai sēklai noteikti nesīs savu plauju. Viņa ir atbalstījusi neticību un savam vīram teikusi, ka viņu ietais ceļš visumā ir pārāk šaurs un pieticīgs. Viņa domāja, ka vīram ir ļoti lielas spējas un ka tās vajadzētu izlietot plašākā un ietekmīgākā veidā. Brālim B bija tieši tādi paši uzskati; patiesībā šo virzienu sievas domām ir devis viņš. Jūs abi turējāt karogu, uz kura bija rakstīts: "Dieva baušļi un Jēzus liecība", bet, sastopoties ar ļaudīm, kuri, pēc jūsu domām, bija ievērojami, jūs karogam ļāvāt noslidēt un to paslēpāt aiz muguras, sacīdami: "Ja mēs pieļausim, ka kļūst zināms, ka esam Septītās dienas adventisti, tad līdz ar to mums vairs nebūs iespaida un mēs zaudēsim daudz priekšrocību." Es redzēju patiesības karogu velkamies aiz jums pa zemi. Tad radās jautājums: "Kāpēc to vispār vēl paturēt? Mēs jau varam ticēt tam, kas ir redzama patiesība, bet mums pasniedzējiem un studentiem nav jāatklāj, ka nesam šo maz pazīstamo karogu." Jūsu sabiedrībā bija tādi ļaudis, kam šie priekšlikumi nepatika, kas nebija ar tiem apmierināti, tomēr viņi nedroši sekoja jūsu iespaidam tajā laikā, kad tiem vajadzēja ļaut gaismai spīdēt, turot savu karogu paceltu. Viņi paslēpa savus karogus un turpināja iet tālāk, baidīdamies ļaut no Debesīm dotajai gaismai spīdēt visu priekšā.

Es redzēju stingrā gaitā jums tuvojamies kādu ar sāpju izteiksmi sejā. Viņš sacīja: "Neļaujiet nevienam atņemt jūsu kroni." Vai jūs esat aizmirsuši pazemošanu, kādu izturēja Dieva Dēls, nākot uz mūsu pasauli, kā Viņš pacieta patiesības sagrozišanu, kaunu, apvainojumus, naidu, apsmieklus un nodevību, kā Viņš izturēja (502) apkaunojošo izmeklēšanu tiesas zālē pēc tam, kad Getzemanes dārzā bija panesis sātana pārcilvēciskos uzbrukumus? Vai jūs esat aizmirsuši pūļa mežonīgo kliegšanu: "Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā!" kad Viņam vajadzēja mirt kā ļaundarim? Vai kalps ir lielāks kā viņa Kungs? Jēzus sekotājus cilvēki necienīs, bet tie, līdzīgi savam Meistaram, būs lēnprātīgi un no sirds pazemīgi. Jūs cenšaties pacelties augstāk, bet beidzot atzīsiet, ka atrodaties viszemākajā vietā. Ja jūs centīsieties darīt taisnību, milēt žēlastību un pazemīgi staigāt Dieva priekšā, tad būsiet Kristus līdzdalībnieki Viņa ciešanās un arī godības līdzmantinieki Viņa valstī. Kungs ir jūs svētījis, bet cik maz jūs esat vērtējuši Viņa mīlošo laipnību! Cik maz slavas Viņš ir saņēmis no jūsu lūpām! Jūs varat Kungam darīt labu darbu, bet tikai tad, ja priekšplānā neizvirzīsiet savus uzskatus. Jums jāmacās no Kristus, citādi nekad nebūsiet derīgi iestāties augstākā skolā, saņemt dzīvā Dieva zīmogu un ieiet pa Dieva pilsētas vārtiem, lai tiktu kronēti ar slavu, godu un nemirstību.

Sātans strādā daudzos veidos un tā, ka to grūti pazīt, pat izmantojot vīrus un sievas, kas atrodas atbildīgās uzticības vietās. Viņš tiem iedvesīs patīkamus maldus domās, vārdos un darbos, kas radīs šaubas un neuzticību tur, kur tiem viss likās pilnīgi drošs. Viņš darbosies pie neapmierinātiem elemen-tiem, lai iesaistītu tos aktīvā darbā. Pamodīsies kāre pēc stāvokļa un goda. Skaudība tiks ierosināta cilvēkos, kas likās esam brīvi no šīs īpašības, un netrūks apstākļu, kas tā sāktu darboties. Tiks pamodinātas šaubas un piedāvāti glaimojoši priekšlikumi iegūt peļņu, ja tikai priekšplānā kā kaut ko svarīgu neizvirzīs krustu. Sātans dažus kārdinās domāt, ka mūsu ticība kavē gūt lielus sasniegumus, aizsprosto ceļu uz augstu stāvokli pasaulē un atņem iespēju kļūt par izciliem vīriem un sievietēm.

Pirmoreiz parādot neapmierinātību, sātans bija ļoti viltīgs. Visas savas prasības viņš izskaidroja ar vēlēšanos nodibināt kārtību (503) un izdarīt lielus uzlabojumus. Viņš svēto pāri aizveda prom no Dieva un darīja neuzticīgus Kunga baušļiem tādā pašā veidā, kā viņš šodien kārdina tūkstošus un kā tūkstoši krīt, tas ir — pamodinot viņos nepamatotu iedomību. Patiesa zinātne ir dievišķa. Sātans mūsu pirmo vecāku prātā iedvesa kāri pēc iedomātām (spekulatīvām) zināšanām, ar kuru palīdzību, kā viņš paziņoja, tie ļoti uzlabos savu stāvokli; bet, lai tās iegūtu, tiem jārikojas pretēji Dieva svētajai gribai, jo Dievs viņus nevadīs uz vislielākajiem augstumiem. Dieva nodoms nebija, ka viņiem vajadzētu iegūt zināšanas, kuru pamatā atrastos nepaklausība. Tas bija plašs lauks, kurā sātans centās ievadīt Adamu un Ievu, un tas ir tas pats lauks, ko viņš ar savām kārdināšanām atver šodien.

Jūs izvirzījāt domu, ka izglītības lietai jāpastāv kā neatkarīgam darbam. Reliģisku jautājumu un Bībeles mācību savienošanu ar zinātnisko izglītību jūs uzskatījāt kā šķērslī mūsu audzināšanas darbā

un kā kavēkli studentu vadīšanā uz augstākajiem zinātniskajiem grādiem.

Galvenais iemesls, kāpēc tik maz pasaules lielo vīru un to, kam ir koledžas izglītība, tiek pārlicināti paklausīt Dieva baušļiem, ir tas, ka viņi izglītības darbu ir atšķirūši no reliģijas, domājot, ka katrai no šīm lietām jāatrodas savā atsevišķā laukā. Bet Dievs ir devis pietiekoši plašu lauku, lai visi, kas vēlētos uzsākt tā izpēti, gūtu sev pilnīgas zināšanas. Šīs zināšanas iegūstamas dievišķā uzraudzībā; tās saistītas ar nemainīgajiem Jehovas likumiem un rezultātā dod pilnīgu svētlaimi.

Dievs neradīja ļaunumu; viņa darbs bija tikai labs, līdzīgs Viņam pašam. Bet sātānu neapmierināja Dieva gribas zināšana un tās pildīšana. Viņa ziņkārība tiecās uzzināt to, ko viņam saskaņā ar Dieva plānu nevajadzēja zināt. Ļaunumu, grēku un nāvi nav radījis Dievs; šīs lietas ir nepaklausības sekas, ko ierosināja sātāns. (504) Ļaunā atzišana pasaulē ir ienesta, pateicoties sātāna krāpšanai. Šīs mācības ir smagas un maksā dārgi, tomēr cilvēki grib tās apgūt, un daudzus nekad nebūs iespējams pārlicināt, ka tā tiešām ir laime — nezināt tādas lietas, kuru izcelsmē meklējama neapmierinātās iekārēs un nesvētos nolūkos. Ādama dēli un meitas ir tieši tikpat ziņkārīgi un iedomīgi, kāda bija Ieva, tiecoties pēc aizliegtām zināšanām. Viņi iegūst pieredzi un zināšanas, kādas tiem saskaņā ar Dieva plānu nekad nevajadzētu apgūt, un rezultāts būs tāds pats, kādu saņēma mūsu pirmie vecāki, tas ir — Ēdenes zaudēšana. Kad gan cilvēciskās būtnes sapratīs to, kas tām tik uzskatāmi atklāts?

Pagātnes vēsture liecina par aktīvu, darbīgu ienaidnieku. Viņš vienkārši nevar būt ne kūtrs, ne nekaitīgs. Sātāns bija atrodams tikai pie viena koka, kur tam bija iespējams apdraudēt Ādama un Ievas drošību. Viņš plānoja svēto pāri pievilināt pie šī viena koka, lai tie darītu tieši to, par ko Dievs bija sacījis, ka tā nedrīkst, — tas ir, lai tie ēstu no atzišanas koka. Tuvojoties jebkuram citam kokam, tiem nedraudēja nekādas briesmas. Cik patīkama un ticama šķita viņa runa! Sātāns ķērās pie tiem pašiem argumentiem, ko viņš izlieto arī šodien — glaimiem, skaudības, neuzticības, apšaubīšanas un neticības. Tomēr Dievs un svētie eņģeļi, visi, kas paliek paklausīgi Kunga atklātajai gribai, ir par viņu gudrāki. Sātāna viltība nesamazināsies, bet gudrība, ko cilvēks saņems dzīvā savienībā ar gaismas un dievišķās atzišanas Avotu, būs atbilstoša sātāna izveicībai un viltībai.

Ja cilvēki vēlētos pastāvēt pārbaudījumā, ko Ādams neizturēja, un Jēzus spēkā paklausīt visām Dieva prasībām, tāpēc ka tās ir taisnība, tad tie nekad negribētu iepazīties ar apšaubāmām atziņām. Dieva plānā nekad nav bijis, ka cilvēkam vajadzētu iegūt zināšanas, ko dod nepaklausība un kas, ieviestas dzīvē, nes mūžīgu nāvi. Kad ļaudis gandrīz pastāvīgi izvēlas (505) zināšanas, ko piedāvā sātāns; kad viņu gaume ir tā samaitāta, ka tie kāro pēc šīm zināšanām, it kā tās būtu augstākās gudrības avots, tad viņi pierāda, ka ir šķīrušies no Dieva un sacēlušies pret Kristu.

MŪSU BĒRNU AUDZINĀŠANA

Mīļā māsa C! Ja Dievs savā aizgādībā mūsu ļaužu vidū ir nodibinājis skolu un ja Tu tomēr savu meitu nesūti tur, kur viņa atrastos tādu cilvēku sabiedrībā un iespaidā, kas mīl patiesību, bet ievieto viņu seminārā, kur tā bīdrosies ar pasaules cilvēkiem, kas neciena Dievu un Viņa likumus, es Tev jautāju, kā Tu vari gaidīt, ka Kungs strādās pretī ļaunajai ietekmei, kas meiteni noteikti apņems un kuru Tu pati esi labprātīgi izvēlējusies? Vai Viņš pilnvaros savus eņģeļus darīt darbu, ko ir uzticējis Tev? Nē, tādā veidā Dievs nestrādā; Viņš sagaida, lai mēs sekojam gaismai, ko Viņš devis savā Vārdā.

Kad Dievs gatavojās iznīcināt Ēģiptes pirmdzimtos, Viņš pavēlēja israēliešiem savus bērnus atsaukt no ēģiptiešu vidus un sapulcināt savos mājokļos, bet durvju stenderes aptraipīt ar asinīm, lai iznīcinātājs eņģelis, tās redzot, viņu namam paietu garām. Bērnu sapulcināšana bija uzticēta vecākiem. Tas ir Tavs darbs, un tas ir mans darbs un katras patiesībai ticošas mātes darbs. Eņģelis uzliks zīmogu uz pieres visiem, kas šķīrušies no grēka un grēciniekiem, bet pēc tam sekos iznīcinātājs eņģelis, lai nokautu nepaklausīgos — kā vecus, tā jaunus.

Dievam nepatīk, ja mēs neņemam vērā un necienām Viņa svētības, kas liktas mūsu sniedzamības robežās. Viņam arī nepatīk, ka mēs savus bērnus ievadām pasaules sabiedrībā, tāpēc ka (506) tā labāk atbilst viņu gaumei un tieksmēm. Lai tiktu glābtas Tava bērnu dvēseles, tad Tev uzticīgi jādara savs darbs. Tava izturēšanās pret pasaules sabiedrību Dievam nepavisam nav patīkusi, un tagad ir atklājušās briesmas. Tu esi atbalstījusi arī izgudrotu stāstu grāmatu lasīšanu; tās un stāstus saturoši laikraksti, atrazdamies uz Tava galda, ir veidojuši Tavas meitas gaumi, līdz viņa ir garīgi piedzērusies, un tagad, lai to vadītu, vajadzīgs stiprāks spēks un stingrāka griba nekā ir viņai pašai.

Strādājot pie Tavas meitas, ienaidnieks ir izlietojis savu ierasto metodi, līdz viņa pūļu rezultātā tā ir saistīta kā ar tērauda ķēdēm, un viņas dvēseles glābšana prasīs spēcīgu, neatlaidīgu piespiešanos. Lai Tu šajā gadījumā gūtu sekmes, nepietiks ar nepilnīgu darbu. Gadiem ilgi pieņemti ieradumi nav viegli salaužami. Meiteni vajadzētu iekārtot tur, kur nepārtraukti darbotos nesatricināms, noteikts un

paliekošs iespaids. Es ieteiktu viņu ievietot koledžā un pakļaut to internāta disciplīnai. Tur viņai vajadzēja atrasties jau pirms daudziem gadiem. Internāts ir iekārtots pēc plāna, kas to dara par labām mājām. Tas var neatbilst dažu tieksmēm, bet tikai tāpēc, ka viņi ir audzināti nepareizās teorijās, savu iegribu apmierināšanā un sevis lutināšanā, tā ka visi viņu ieradumi tagad plūst nepareizā gultnē. Bet, mana mīļā māsa, mēs tuvojamies laika galam, tāpēc mums vajag nevis piemēroties pasaules gaumei un paradumiem, bet saskaņoties ar Dieva prātu; saprast, ko saka Raksti, un tad staigāt atbilstoši gaismai, ko Dievs mums devis. Priekšroka nav jādod mūsu tieksmēm, ieradumiem un praksei. Mūsu mēraukla ir Dieva Vārds.

Kas attiecas uz Tavas meitas veselību, tad pareizi ieradumi to nostiprinās, kamēr nepareizi ieradumi viņu padarīs nederīgu kā šai, tā arī nākamajai, nemirstīgajai dzīvei. Ir jāiegūst Debesis un jābēg no bojāejas; un, kad Tu, bīstoties Dievu, no savas puses būsi darījusi visu, kas Tev iespējams, tad (507) Tu drīkstī sagaidīt, ka Kungs darīs savu daļu. Izšķiroša rīcība tagad vēl var glābt dvēseli no nāves.

Tavai meitai vajadzīgi spēcīgi iespaidi, kas darbotos pretī viņas iemīļotās sabiedrības ietekmei. Lai viņu dziedinātu no šiem garīgajiem traucējumiem, vajadzīgas tikpat noteiktas pūles, kādas prasa dzērāja tieksmes likvidēšana pēc alkohola. Tev darāms darbs, ko neviens cits Tavā vietā nevar padarīt, vai tad Tu atteikties to veikt? Vai Tu Kunga vārdā izturēsies pret savu bērnu kā pret dvēseli, kurai draud briesmas mūžīgi pazust? Ja viņa būtu meitene, kas mīl Dievu, kas spēj pār sevi valdīt, tad briesmas nebūtu tik lielas. Bet viņa nemīl domāt par Dievu, par savu pienākumu vai par Debesīm. Viņa grib iet pašas izvēlētu ceļu. Viņa ik dienas nemeklē spēku no Dieva, lai varētu pretoties kārdināšanām. Vai tad Tu gribi viņu atstāt tādā sabiedrībā, kuras iespaids viņas domas vadīs prom no Dieva, prom no patiesības un taisnības? Ja Tu tā rīkosies, tad viņu pametīsi uz ienaidnieka kaujas lauka, bez spēka pretoties tā varai vai uzvarēt kārdināšanas.

Ja viņa atrastos vietā, kur to apņemt Debesu iespaidi un dievbijība, tad viņas morālā izjūta, kas tagad ir paralizēta, varētu tikt atmodināta un viņas domas un nodomi ar Dieva svētību varētu tikt ievadīti Debesu kanālā, kur viņa pati tiktu atjaunota. Bet tagad tai draud briesmas no iekšējās samaitātības un ārējām kārdināšanām. Sātans spēlē dzīves spēli par viņas dvēseli, un tam ir visas priekšrocības, lai šajā spēlē uzvarētu.

Sapņos es Tev esmu sacījusi to, ko šeit uzrakstīju. Mana sirds ļoti skumst par Tevi. Kaut arī Tavs stāvoklis ir ļoti grūts, tomēr nekriti izmisumā. Tev vajadzīgs gaišs noskaņojums un noteiktība. Meklē palīdzību no Dieva. Dievs ir Tavs draugs. Tu nekad neesi viena. Bībele ir Tavs padomdevējs. Tā ir gaisma visiem, kas atrodas tumsā. Esi stipra šajās bēdās, jo Tu sastapsies ar jauniem pārbaudījumiem. Bet pieķeries Jēzum un dari Viņu par savu stiprumu.

JAUNATNEI DRAUDOŠĀS BRIESMAS

(508) Brāli D! Manas lūgšanas par Tevi uzkāpj pie Dieva, un mīlestība uz Tavu dvēseli liek man atkal no jauna Tev rakstīt. Tavs gadījums mani dziļi apbēdinājis, bet ne tāpēc, ka es Tevi uzskatītu kā vajātu, bet Tu esi pievilts, nomaldināts cilvēks, bez Kristus līdzības dvēselē, kurš pats sevi krāpj, sagādājot sev drošu pazušanu.

Ja Tev sirdī būtu bijusi tuva Dieva lieta, tad Tu būtu sapratis, ka Tavi brāļi, nostājoties pret Tevi, ir pildījuši tikai savu pienākumu. Tu runā par iešanu uz... un apgalvo, ka vari būt īsts vīrs. Viss, ko no Tevis prasījuši tie, kas atrodas atbildīgās vietās kantorī, ir, lai Tu parādi sevi par vīru tieši tur, kur esi, lai Tu sevi nepazemo, biedrojoties ar grēciniekiem un lai pats ar tiem nesavienojies ļaunos darbos. Beidz izrādīt sev līdzjūtību un atceries pasaules Pestītāju. Apsver bezgalīgo upuri, ko Viņš ir pienesis cilvēka dēļ, un tad padomā, vai liksi Viņam vilties, lai pēc tam, kad Jēzus cilvēka labā ir tā uzpurējis, cilvēks izvēlētos apvienoties ar tiem, kas ienīst Viņu un taisnību, kļūstot tiem par sabiedroto, apmierinot savu samaitāto iekāri un tādā veidā dvēseli pakļaujot mūžīgai bojāejai.

Tu esi dzirdējis mani par visu to runājam, Tu esi to lasījis, kad es Tev rakstīju, tomēr tas nav ietekmējis Tavu sirdi un dzīvi. Tu savu sirdi esi noslēdzis labajam un atvēris ļaunajam. Tu pats esi nostājies ienaidnieka ceļā un neesi pieķeries Dievam, kas Tevi darītu spējīgu pretoties sātana kārdināšanām. Vai tu domā atriebīgā garā saraut visas saites ar... , tāpēc ka Tavi brāļi sacījuši patiesību; kas tad cietīs no tā — Tu vai viņi? Tā rīkojoties, Tu viņus apbēdināsi, bet darbs turpināsies. Dievs visur pamodina strādniekus; Viņš savā darbā nav atkarīgs ne no Tevis, ne no kāda cita. Ja Tava sirds nav skaidra, ja Tavas rokas Viņa skatījumā nav (509) tīras, tad Viņš nevar ar Tevi strādāt. Viņš grib, lai Tev patiesība būtu sirdī un dzīvē — ieausta Tavā raksturā.

Es Tev dodu padomu pazemot savu sirdi un atzīt savu netaisnību. Pārdomā svinīgo pavēli, ko Dāvids uz nāves gultas teica Sālamānam: "Es eju visas radības ceļu, esi stiprs un parādi sevi kā vīru. Ievēro

visu tā Kunga, sava Dieva, nolikto, lai tu staigātu pa Viņa ceļiem, glabātu stingri Viņa likumus un Viņa baušļus, Viņa tiesas un Viņa liecības, kā tās ir uzrakstītas Mozus bauslībā, lai tev veiktos visā, ko tu dari un kur vien tu grieztos." Pieņem šo pavēli savai sirdij. Lai neviens Tev neglaimo, kad Tu darīsi nepareizi. Kauns ir grēkot, bet atzīt grēku nav kauns, drīzāk gan gods. Saglabā istu individualitāti un attīsti vīrišķīgu cieņu. Noliec lepnumu, iedomību un nepamatotu cienīgumu; jo šīs īpašības iespējams saglabāt, tikai izsaucot visbriesmīgākās sekas pār sevi pašu.

Tā nav skaļa dziesma, jautra sabiedrība vai uzbudinošs dzēriens, kas Tevi var darīt par vīru Dieva skatījumā vai iepriecināt Tavu sirdi slimībā un bēdās. Vienīgi patiesa reliģija var būt mierinājums un ieprieca grūtībās. Audzināšana, kādu Tu saņēmi kantorī, nav bijusi stingrāka un bargāka par to, kādu Dieva Vārds tev pavēl pieņemt. Vai Tu Dievu uzskatīsi par netaisnu? Vai Tu Viņam vaigā sacīsi, ka Viņš ir despotisks, tāpēc ka Kungs apgalvo, ka netaisnības darītājs tiks atšķirts no Viņa klātbūtnes?

Ak, cik skaidra ir Dieva Vārdā dotā glezna par Viņa rīcību ar cilvēku, kurš pieņēmis Viņa ielūgumu uz kāzām, bet nav ietērpies tam sagatavotajās kāzu drēbēs — Kristus taisnības tērpā! Šis cilvēks domāja, ka viņa paša aptraipītās drēbes ir pietiekoši labas, lai nāktu Kristus klātbūtnē; bet viņš tika izmests ārā kā tāds, kurš apvainojis savu Kungu un ļaunprātīgi izlietojis Viņa laipno labvēlību. (510)

Mans brāli, Tava taisnība nebūs pietiekama. Tev jāapvelk Kristus taisnības tērps. Tev jābūt līdzīgam Kristum. Ņem vērā smago pārbaudi, kādu kārdināšanu tuksnesī ēstkāres jautājumā izturēja Kristus. Viņš novājēja, Tevis un manis dēļ tik ilgi atturoties no ēšanas; Viņš cīnījās un uzvarēja sātānu, lai varētu mūs nostādīt izdevīgā stāvoklī, sniedzot dievišķu spēku ēstkāres un ikkatras nesvētas kaislības pārvarēšanai.

Es Tevi lūdzu šo jautājumu apskatīt pareizi. Kad Tu savienojies ar Dieva ničinātājiem, dzerot alu, vīnu vai kādu citu stiprāku dzērienu, tad iedomājies savā priekšā Jēzu, ciešot visasāko izsalkumu, lai varētu salauzt sātana varu un darīt cilvēku spējīgu uzvarēt, kas ir viņa paša interesēs. Piemini tad, kad Tu ar bezdievīgajiem, kas atmet patiesību un atsakās no pestīšanas, pacel putojošu alus kausu, ka uz Tevi skatās Jēzus, tas pats Jēzus, kuru Tu sauc par savu Pestītāju, kurā koncentrētas Tavas cerības uz mūžīgu dzīvi. Ak, kā Tu vari būt tik vājš tikumiskajā izpratnē, ka neredzi šādas rīcības iespaidu uz sevi un citiem! Tu pārkāp vissvinīgāko solījumu un vēl runā par to, ka tieci vajāts!

Kad tie, kas jūtas spiesti kaut ko darīt, lai laužtu sātana varu pār mūsu jaunatni, ar skumjām Tev aizrāda, ka tad, ja Tu nemaini savus ieradumus, nevari palikt Dieva darbā par tulku, kā tad Tu vari viņu priekšā nostāties izaicinoši, ne ar ko neliecinot, ka par savu rīcību būtu noskumis? Kā Tavu nostāju var vērtēt Pestītājs, kas par Tevi nodeva savu dzīvību? Tomēr Tu domā, ka Tevi vajā. "Jo mums visiem jāparādās Kristus soģa krēsla priekšā, lai ikviens saņemtu, ko, miesā būdams, darījis — vai labu vai ļaunu." Kad Tu stāvēsi šīs varenās un godbijību iedvesošās tiesas priekšā, kuras lēmumus nebūs iespējams pārsūdzēt, kam par visu būs pareizs priekšstats un kas neko nesagrojis, tad Tu klusēsi. Tu nespēsi pateikt (511) nevienu vārdu, lai aizstāvētu savu rīcību. Ja Tu tagad neatstāsi savus grēkus, čakli nenožēlosi, neatgriezīsies un neapvilksi Kristus taisnības tērpu, tad stāvēsi vainīgs, notiesāts un bez cerības.

Vai attiecībā uz Tevi bija iespējams rīkoties savādāk? Man ir vismaigākās iežēlas un mīlestības jūtas uz Tavu dvēseli, bet eš nekad neizteikšu nepareizas līdzjūtības ierosinātus vārdus, lai atbalstītu Tavu sacelšanos un izaicinošo nostāju pret tiem, kurus Dievs nolīcis atbildīgās vietās savā darbā. Man ir pārāk daudz cieņas pret Tevi, lai līdzīgi citiem sacītu, ka Tev klāsies labi, ja Tu turpināsi iesākto ceļu, — pazemodams savu vīrišķību, izdzēsdams savā dvēselē Dieva morālo līdzību un apkaunodams to, kurš Tevi atpircis, maksājot ar savām asinīm.

Kristus ir sacījis: "Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt ar Mani uz Mana goda krēsla, tā kā Es esmu uzvarējis un sēdies ar savu Tēvu uz Viņa goda krēsla." Vai Tu uzvari? Vai arī Tavas iekāres, tieksmes un kaislības uzvar Tevi?

Lai Tev varētu droši uzticēt mūsu vissvarīgāko darbu tulkošanu, nodot Tavās rokās svētas lietas, vai tad Tev nav jāatrodas vispilnīgākajā savienībā ar Dievu un nedalīti jāsvētās kalpošanai Viņam? Vai Tev nevajadzētu atrasties tur, kur Tev var kalpot svētie eņģeļi, dodot Tev gudrību un atzišanu, kā Dievs deva Daniēlam, Tevi iedvesmojot uz pareizām domām, lai tulkošanas darbu varētu veikt pareizi? Vai, izvēloties savu sirdi atvērt sātana priekšlikumiem, kā arī Kristus ienaidnieku sabiedrību, Tu sagaidi, ka Dievs darīs brīnumu, lai Tevi pasargātu no pakļaušanās sātana varai? Ap Tevi pulcējas ļaunie eņģeļi; un viņi ir lūgti viesi. Viņi iečukst Tev priekšlikumus, un Tu tos pieņem. Kamēr Tu stingri neapņemies paklausīt Dieva gribai, tikmēr Viņš nevar tevi vadīt.

Kristus sagaida, lai Viņam kalpotu visi, kas sevi apliecina par Viņa kareivjiem. (512) Viņš sagaida, lai

Tu pazītu ienaidnieku un tam pretotos, nevis uzticētos un tādā veidā kļūtu neuzticīgs svētajā pienākumā. Kungs Tevi nolīcis vietā, kur Tu vari kļūt garīgi arvien dziļāks un cēlāks un arvien derīgāks savam darbam. Ja Tu šīs īpašības neiegūsti, tad vienīgais vainīgais esi Tu pats.

Ir trīs veidi, kā Kungs mums atklāj savu gribu, lai mūs vadītu un darītu spējīgus vadīt citus. Kā iespējams Viņa balsi nesajaukt ar svešinieka balsi? Kā mēs to varam atšķirt no neīstā Gana balss? Dievs savu gribu mums atklāj savā Vārdā, Svētajos Rakstos. Kunga balss ir atklājusies arī Viņa aizgādībā; un mēs to pazīsim, ja savas dvēseles neatrausim no Viņa, staigājot savos ceļos, darot to, ko paši gribam, un sekojot nesvētotas sirds pamudinājumiem, līdz prāts ir kļuvis tik neskaidrs, ka mūžīgas lietas vairs neizprotam un sātana balsi pieņemam par Dieva balsi.

Vēl Dieva balss ir dzirdama Viņa Svētā Gara lūdzošajos aicinājumos, kas iespaido sirdi un pēc tam izpaužas pārveidotā raksturā. Ja Tu par kādu jautājumu šaubies, tad vispirms Tev padoms jāmeklē Rakstos. Ja Tu tiešām esi iesācis ticības dzīvi, tad nododies Kungam, lai pilnīgi piederētu Viņam, un Viņš Tevi sāks vispusīgi veidot atbilstoši savam mērķim, lai Tu varētu būt trauks godam. Tev ļoti vajadzētu vēlēties būt padevīgam Viņa rokās un sekot visur, kur vien Viņš Tevi vadītu. Tad Tu uzticēties Viņam, lai Viņš Tevi īstenotu savus nodomus, un tajā pašā laikā Tu ar bijību un drebēšanu sastrādāsies ar Viņu, rūpējoties par savu izglābšanos. Tu, mans brāli, ejot šo ceļu, sastapsies ar grūtībām, jo Tu vēl neesi piedzīvojumos mācījies pazīt Labā Gana balsi, un šī iemesla dēļ Tu nonāc saubās un briesmās. Tev vajadzētu būt spējīgam atšķirt Viņa balsi.

Gribas izlietošana (paušana)

(513) Skaidra reliģija ir saistīta ar gribu. Griba ir valdošais spēks cilvēka dabā, kas sev pakļauj visas citas spējas. Griba nav gaume vai tieksme, bet izšķirošs spēks, kas strādā cilvēku bērnos, liekot tiem paklausīt vai nepaklausīt Dievam.

Tu esi izglītots jauneklis; Tu vēlies dzīvot tā, lai beidzot būtu derīgs Debešīm. Tu bieži esi zaudējis drosmi, pārliecinoties par savu vājumu morālā spēka ziņā un redzot sevi kā šaubu vergu, ko pārvalda Tavas vecās grēka dzīves paradumi un ieražas. Tu esi nonācis pie atziņas, ka Tava jūtu pasaule nav uzticīga Tev, Taviem labākajiem apņēmieniem un Taviem vissviniģākajiem solījumiem. Nekas neliekas īsts. Tevis paša nepastāvība ierosina Tevi šaubīties par to cilvēku patiesīgumu, kuri vēlas Tev darīt labu. Jo vairāk Tu cīnies šajā šaubu atmosfērā, jo nereālāks Tev viss izskatās, līdz šķiet, ka nekur vairs nevari atrast stipru pamatu. Tavi solījumi līdzinās smilšu celtnēm, un tajā pašā neīstajā gaismā Tu skaties uz to cilvēku vārdiem un darbiem, kuriem Tev vajadzētu uzticēties.

Tu pastāvīgi atradīsies briesmās, kamēr nesapratīsi gribas īsto spēku. Tu vari ticēt un apsolīt visas lietas, bet Taviem solījumiem un ticībai nav vērtības, kamēr blakus savai ticībai un darbībai neliksi savu gribu. Ja Tu ticības cīņu cīnīsies ar visu savu gribasspēku, tad uzvarēsi. Uz savām jūtām, saviem iespaidiem un pārdzīvojumiem Tu nevari paļauties, jo tie nav droši, sevišķi Tavu samaitāto uzskatu dēļ; un apziņa, ka esi lauzis solījumus un ka Tavi galvojumi ir bijuši tukša skaņa, vājina pašāvēību uz sevi un arī citu uzticību.

Tomēr Tev nevajag ļauties izmisumam. Tev jāapņemas ticēt, kaut arī nekas neliekas uzticams un patiess. Man nevajag Tev sacīt, ka pats sevi esi novedis šajā neapskaužamajā stāvoklī. Tev jāatgūst uzticība (514) Dievam un saviem brāļiem. Tev pašam sava griba jāpakļauj Jēzus Kristus gribai; un, kad Tu to darīsi, Dievs nekavējoties Tevi pārņems savā vadībā un strādās Tevī, lai Tu gribētu un darītu Viņa labo prātu. Tad visa Tava daba tiks nodota Kristus Gara pārvaldībā; un Viņam paklausies pat Tavas domas. Tu nespēj valdīt savus impulsus, savas jūtas, kaut arī Tu to vēlies, bet Tu vari valdīt pār gribu un tā pilnīgi pārmainīt savu dzīvi. Padodot savu gribu Kristum, Tava dzīve būs ar Kristu paslēpta Dievā un cieši saistīta ar spēku, kas stāv pāri visām valdībām un varām. Tev būs spēks no Dieva, kas Tevi stipri turēs pie Viņa spēka; un Tev būs pieejama jauna gaisma, dzīvas ticības gaisma. Bet Tavai gribai jāsadarbojas ar Dieva gribu, nevis ar biedru gribu, caur kuriem pastāvīgi strādā sātans, lai Tevi savaldzinātu un iznīcinātu.

Vai nevēlies nevilcinoties nostāties pareizās attiecībās ar Dievu? Vai tu negribi sacīt: "Es vēlos savu gribu pakļaut Jēzum, un vēlos to darīt tūlīt," un no šī acumirkļa vienmēr un pilnīgi atrasties Kunga pusē? Neņem vērā ieradumus, kā arī tieksmju un kaislību spēcīgās prasības. Nedod sātanam ne mazāko iespēju sacīt: "Tu esi nožēlojams liekulis." Aizver durvis, lai sātans nevarētu Tevi apvainot un atņemt tev drosmi. Saki: "Es gribu ticēt, es ticu, ka Dievs ir mans palīgs," un Tu piedzīvoysi, ka Dieva spēkā kļūsti par uzvarētāju. Neatļaidīgi turot gribu Kunga pusē, visas izjūtas tiks pakļautas Jēzus gribai. Tad Tu atradīsi, ka Tavas kājas stāv uz drošas klints. Reizēm būs vajadzīgs viss Tev piemītošais gribasspēks, neatstājot neizlietotu pat vismazāko tā daļiņu, bet tas ir Dievs, kas strādās Tevī, un no veidošanas procesa Tu iznāksi kā trauks godam.

Runā ticībā! Turies Dieva pusē! Neliec savas kājas uz ienaidnieka zemes, un Kungs būs Tavs palīgs. Viņš darīs tavā labā to, ko Tu pats nespēji, un rezultātā Tu kļūsi kā (515) Libanonas ciedri. Tava dzīve būs cēla un Tavi darbi tiks darīti Dievā. Tev būs spēks, sirsnība un skaidrība, kas Tevi darīs par noslīpētu darbarīku Dieva rokās.

Lai Tu varētu saprast prieka un līksmības noslēpumu, kas ir Kungā, Tev ikdienas jādzer no patiesības avota. Tomēr Tev jāatceras, ka Tava griba ir visas Tavas rīcības noteicēja. Šī griba, kas ir tik svarīgs faktors cilvēka rakstura veidošanā, krītot grēkā, tika nodota sātana pārvaldībā; un kopš tā laika viņš nepārtraukti strādā cilvēkā, lai tas gribētu un darītu savu prātu, kas nes tikai postu un cilvēku pilnīgi iznīcina. Bet Dieva bezgalīgais upuris, nododot savu mīļoto Dēlu Jēzu, lai tas kļūtu par grēku upuri, dod Kungam tiesības sacīt, nepārkāpjot nevienu no savas valdības pamatlikumiem: "Pakļaujies Man; dod Man šo gribu; atrauj to sātana varai, un Es to pieņēmu; tad Es spēšu strādāt Tevī, lai tu gribētu un darītu manu labo prātu." Kad Viņš Tev dod Kristus prātu, tad Tava griba kļūst līdzīga Viņa gribai un Tavs raksturs tiek pārveidots Kristus rakstura līdzībā. Vai Tu esi apņēmies darīt Dieva prātu? Vai Tu vēlies paklausīt Rakstiem? "Ja kas grib Man sekot, tam sevi jāaizliedz, jāuzņemas savs krusts un jāseko Man."

Neatsakoties apmierināt tieksmes un neapņemoties paklausīt Dievam, nemaz nav iespējams sekot Kristum. Ne Tavas jūtas, ne Tavi pārdzīvojumi Tevi dara par Dieva bērnu, bet Dieva prāta pildīšana. Tev iespējams dzīvot derīgu dzīvi, ja Tava griba, Tavs prāts kļūst par Dieva gribu un Viņa prātu. Tad Tu varēsi stāvēt savā Dieva piešķirtajā vīrišķībā kā piemērs labiem darbiem. Tad Tu palīdzēsi saglabāt disciplīnu sargājošos likumus, nevis veicināsi to sagrašanu. Tad Tu palīdzēsi uzturēt kārtību, nevis to nīcināsi, un ar savu rīcības veidu nepamudināsi citus uz nedisciplinētību. Es, būstoties Dievu, Tev saku, ka zinu, kas Tu vari būt, ja tava griba būs nodota Dieva pusē. "Mēs esam Dieva darbabiedri." Tev savu darbu laikam un mūžībai iespējams darīt tādā veidā, (516) ka tas izturēs tiesas pārbaudi. Vai Tu to mēģināsi? Vai Tu tagad pagriezies, lai ietu pilnīgi pretējā virzienā? Kristus Tevi mīl un par Tevi aizlūdz. Vai Tu tagad nodosies Dievam un palīdzēsi tiem, kas nolikti par Viņa darba interešu sargiem, neapbēdināsi vairs tos un neatņēmsi viņiem drosmi?

BĒRNIEM PIEMĒROTA LASĀMVIELA

Mīļais brāli E! Es tikko lasīju "Review and Herald" un redzēju Tavu rakstu par mūsu jaunatnei derīgām grāmatām. Es jutos ļoti pārsteigta, ka Tu ieteic grāmatas "Krustēva Toma būda", "Robinsons Kruzo" un citas līdzīgas. Tev draud briesmas kļūt bezrūpīgam savos rakstos. Būtu labi pārdomāt un visu rūpīgi izpētīt, pirms iespiežot kaut ko padarām nemirstīgu. Es tiešām esmu satraukta, redzot, ka Tavs garīgais skats, izvēloties un iesakot lasāmvielu mūsu jaunatnei, vairs nav skaidrs. Es zinu, ka tādu valdzinošu grāmatu kā "Krustēva Toma būda" ieteikšana mūsu laikrakstos ierosinās daudzus attaisnot citu grāmatu lasīšanu, kas ir tikai pilnīgs izdomājums... Šis ieteikums apgrūtinās darbu tiem, kas cenšas pārliecināt jaunatni atteikties no izdomātas lasāmvielas lasīšanas. Es atkārtoti esmu redzējusi, kāds jaunums seko tādu grāmatu lasīšanai, kādas Tu iesaki, un man ir sagatavots raksts, lai brīdinātu jaunatni tieši šajā jautājumā.

Pārdomā, mans brāli, vai Tu nevadi citus prom no Svēto Rakstu pētišanas. Man ir atklāts, ka mūsu brāļi, pērkot un pārdodot stāstu grāmatas, kādas parasti izplatītas svētdienas skolās, izliek slazdu mūsu ļaudīm, it īpaši mūsu bērniem. Viņi tiek ierosināti izdot naudu par tādu lasāmvielu, kas satrauc iztēli un dara tos nederīgus praktiskās dzīves tiešajiem pienākumiem. Tu vari būt pārliecināts, (517) ka šis Tavs ieteikums tiks īstenots. Jaunatnei nav vajadzīga tāda atļauja vai brīvība, jo visa viņu gaume un tieksmes vērsas šajā virzienā. Bet es ceru, ka tādi ieteikumi vairs neparādīsies. Tu esi aizgājis prom no Jēzus un no Viņa mācībām, bet pats to nesaproti.

Sātana darbs ir piedāvāt mūsu jaunatnei stāstus saturošus laikrakstus un stāstu grāmatas, kas kairina juteklus un tā atņem patiku uz Dieva Vārdu. Mans mīļais brāli, neiespied "Review and Herald" slejās visu, kas Tev ienāk prātā, bet raksti uzmanīgi. Ja Kristus Gars Tevi mudina rakstīt, tad lieto savu spalvu, izjuzdams nastu par dvēselēm, raudādams starp priekškaru un altāri un saukdams: "Ak, Kungs, žēlo savus ļaudis un nenodod savu mantību par nievāšanu." Bet, ja tas, kas Tevi ierosina rakstīt, ir tikai Tavas jūtas un darbīgais prāts, tad savaldi to, līdz Kunga Gars Tevi spiež un ierosina. Nedomā, ka Tavs ietāis ceļš un tas, ko Tu dari jau tāpēc vien ir pareizs, ka Tu tā dari, un ka to Tev vajadzētu ieteikt kā likumu vai priekšzīmi. Atļauties brīvi izteikt domas par lietām, kas skar mūsu jaunatnes labklājību, iesakot grāmatas, kas neveicina garīgumu vai dievbijību, nav tas labākais. Ja Tu iedomājies, ka tāda lasāmviela attīstīs stingrus, tīrus principus, tad Tu maldies. Kaut Dievs Tev palīdzētu rīkoties piesardzīgi un pazemīgi un neievietot laikrakstos maldinošus ziņojumus; jo lasītāji domās, ka mūsu ļaudis tos atzīst par pareiziem. Tu citiem uztici pienākumu strādāt preti šo domu iespaidam.

Mans brāli, tava drošība ir pazemīgā staigāšanā ar Dievu. Es drebu, redzot tavus daudzus rakstus, kuros Tu dod padomus un noteikumus citiem sludinātājiem. Djezin vai tas ir pareizi, ka Tev šajā virzienā ir tik daudz sakāms. Ja Tu kļūsi pašapmierināts un pašpaļāvīgs, tad Kungs noteikti pieļaus, ka Tu izdari kādu kļūdu. Tev modri jāšargā sava dvēsele (518) un ik dienas jāmeklē dzīvi piedzīvojumi Dieva lietās. Tev sevi vajadzētu turēt ārpus redzesloka, un lai visur atklājas Jēzus. Kristus ir Tavs stiprums, Tavs patvērums; Tu esi vājš, kļūdainš cilvēks, un Tev jābūt ļoti piesardzīgam, lai nepakļuptu. Es Tevi lūdzu būt modram, lai Tu ar vārdiem un darbiem nesabojātu Dieva svēto darbu.

Es esmu jutusies pateicīga par Tevi, ka Tu vari veikt savu daļu šajā lielajā darbā. Jēzus Tevi mīl, un, ja Tu uzturēsi dzīvu savienību ar Dievu, Tavas pūles atalgošas. Bet Tev jādzīvo modra lūgšanu dzīve. Nekļūsti bezrūpīgs! Nešķiries no Jēzus, bet ņem Viņu līdzi visās savās ikdienas gaitās! Lai Tavu darbu savā un citu labā nenosaka nevērīgi dotas atļaujas un padomi; bet ņem vērā, ka tad, ja Kristus nav uzņemts sirdī, ja Tavs vienīgais mērķis nav pagodināt Dievu, Tavā sirdī ienāks lepnums, valdīs sevis vērtēšana, un, pirms Tu pats to apzināsies, Tu jau būsi izturējies bezrūpīgi. "Staigājiet taisnas tekas ar savām kājām, lai tizlais nekļuptu."

Daudzus mūsu jauniešus Dievs apveltījis ar izcilām spējām. Viņš tiem devis vislabākās dāvanas; bet to spēki ir novājināti, viņu prāts ir samulsis un noguris, jo gadiem ilgi viņi nav pieauguši žēlastībā un mūsu ticības pamatu atziņā, tāpēc ka ir apmierinājuši kāri lasīt izdomātus stāstus. Savaldīt kāri pēc tādās seklaš lasāmvielās viņiem ir tikpat grūti kā dzērājam valdīt pār tieksmi lietot reibinošus dzērienus. Šie cilvēki šodien varētu būt saistīti ar mūsu izdevniecībām un sekmīgi strādāt grāmatvedībā, manuskriptu sagatavošanā iespiešanai vai korektūras darbā; bet viņu spējas ir sabojātas, līdz tie ir kļuvuši garīgi slimi un tāpēc tagad ir nederīgi jebkurai atbildīgai vietai. Iztēle ir slima. Viņi dzīvo neīstu dzīvi. Viņi ir nederīgi dzīves praktiskajiem pienākumiem; un visskumjākais un drosmi atņemošākais ir tas, ka tie zaudējuši (519) patiku uz nopietnu lasāmvielu. Viņus savaldzinājusi un apbūrusi tieši tāda gara barība kā ļoti satraucošie stāstījumi, kādus satur "Krustēva Toma būda". Šī grāmata savā laikā darīja labu tiem, kurus vajadzēja atmodināt no nepareizajiem uzskatiem par verdzību; bet mēs stāvam tieši uz mūžīgās pasaules robežām, un, lai sagatavotos mūžīgai dzīvei, tādi stāsti nav vajadzīgi.

Jebkurš no mums drošs var justies tikai tad, ja ir pilnīgi atgriezies un labi pārzina patiesību, kā tā atklāta Dieva Vārdā, lai mēs spētu lēnprātībā un bijībā atbildēt katram cilvēkam, kas jautā par mūsos esošās cerības pamatiem.

Sludinātājiem un visiem strādniekiem mūsu rindās šajā laikā vajadzētu sevišķi pūlēties jaunatnes uzmanību no visiem satraucošajiem stāstiem pievērst drošajam pravietojumu vārdam. Ikvienu cilvēka uzmanībai, kas cīnās par mūžīgu dzīvi, vajadzētu koncentrēties uz Bībeli.

Pārdomājot visu, ko esmu rakstījusi par satraucošu stāstu lasīšanu, man šķiet apbrīnojami savādi redzēt Tavas spalvas rakstītu ieteikumu lasīt "Robinsonu Kruzo", "Krustēva Toma būdu" un "Ēzopa fabulas". Mans brāli, sastādot šo rakstu, Tu esi kļūdījies. Ja šīs grāmatas ir starp tām, kuras Tu pārdod, tad es Tevi lūdzu nekad vairs tās nepiedāvāt mūsu jaunatnei. Tavs pienākums ir jauniešu uzmanību pievērst Bībelei; nekļūsti viņu kārdinātājs, piedāvājot tiem saistošas stāstu grāmatas, kas viņu prātus novirzīs no Rakstu studijām. Mums jādzērs dzīvības ūdens, jo citādi mēs pastāvīgi gribēsim sev izcirst cauras akas, kas ūdeni nesatur.

Sātanam ir tūkstošiem ceļu un plānu, kā iezagties jauniešu domās un padarīt tās svārstīgas; un, ja dvēsele nav stingri un pilnīgi pieķērusies Dievam un apzinīgi nesargā prātu, lai tas nodarbotos (520) ar Rakstu pētīšanu un nopamatotos mūsu ticībā, tad viņi noteikti tiks ievilināti lamatās. Ne acumirkli mēs nevaram atļauties palikt bezrūpīgi. Mēs nedrīkstam vadīties no impulsiem. Mums jāizliek sardze ap mūsu un mūsu bērnu domām, lai sātanā kārdināšanas viņus nesavaldzinātu.

Mēs dzīvojam lielajā Salīdzināšanas dienā, un mums pastāvīgi vajadzētu pētīt Kristus svēto darbu Dieva ļaužu labā, kas patlaban norisinās Debesu svētnīcā. Mums saviem bērniem vajadzētu mācīt, ko nozīmēja simboliskā Salīdzināšanas diena un ka tas bija sevišķs laiks, kad ļaudis dziļi pazemojās, atzina un izsūdzēja grēkus Dieva priekšā. Īstajai Salīdzināšanas dienai jābūt tādām pašām raksturam. Katrs, kas patiesību māca saskaņā ar priekšrakstu un piemēru, dos bazūnei skaidru skaņu. Tev vajag kopt garīgumu, jo dabīgi Tu neesi noskaņots domāt par Debesīm. Mums veicams liels darbs, vadot ļaudis prom no pasaules paradumiem un ieražām arvien augstāk un augstāk uz garīgumu, dievbijību un nopietnu darbu Dieva labā. Tavs pienākums ir sludināt trešā eņģeļa vēsti, dot pasaulei pēdējo brīdinājumu. Kaut Dievs Tevi svētītu ar garīgu redzi. Es to rakstu mīlestībā, apzinoties Tev draudošās briesmas. Lūdzu pārdomā šos jautājumus rūpīgi un ar lūgšanu.

PADOMS JAUNATNEI

Dienvidu Lančesteras akadēmijas studentiem es vēlos sacīt: "Nāciet tuvu pie Dieva, tad Viņš nāks tuvu pie jums." Nekad nekaunieties par savu ticību; nekad nenostājieties ienaidnieka pusē. "Jūs esat pasaules gaisma." Jūsu ticībai jāatklājas kā dārgai patiesībai — patiesībai, kurai vajadzētu būt visiem un kurai jābūt visiem, kas tiks izglābti. Kā tauta mēs esam mazākumā. Mēs neesam plaši pazīstami. Mūsu ienaidnieki būs nomodā, lai mums darītu ļaunu, lai mūs nodotu un iznīcinātu mūsu dvēseles. Tie (521) necienīs mūsu motīvus. Viņi nepareizi iztulkos mūsu nopietno dedzību un dziļākās ilgas, lai citi ieraudzītu un saprastu patiesību un, paklausot visiem Dieva baušļiem, darītu Viņa prātu. Bet mums jācinās labā ticības cīņā, lai kļūtu "pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgāki Kunga darbā vienmēr".

Pārdomājot jauniešu stāvokli un redzot, cik grūti viņus pamudināt iegūt izglītību, kādai, kā es zinu, Dievs viņiem devīgi piešķīris spējas, mani pilda neizsakāmas skumjas un reizēm gandrīz izmisums. Bez izglītības viņi būs kropli un nederīgi jebkurai vietai. Tomēr šīs izglītības iegūšanas gaitā tie būs pakļauti briesmām un kārdināšanām. Sātans viņu attīstītās spējas centīsies izlietot sev par labu.

Daži izlieto savus spēkus ļauniem nolūkiem. Juteklības viltīgā inde plūst pa viņu vēnām un savā ceļā sastop maz šķēršļus. Tā ir savaldzinoša un apburoša. Prāts, kas, cienot patiesu morālu godīgumu, ir spējīgs sasniegt attīstības un literārās izglītības augstumus, bieži tiek pazemots par iekāres kalpu. Šīs pieviltās dvēseles nemaz nevaldzina tikumiska skaidrība un praktiska dievbijība; un ir gandrīz neiespējami ar pamācību vai piemēru uz viņiem atstāt kādu iespaidu, kas darbotos preti sātana pūlēm samaitāt un iznīcināt viņu dvēseles. Ja šie jaunieši nebūs labprātīgi mācīties, labprātīgi pieņemt padomu no tiem, kam ir pieredze, tad sātana viltības viņus noteikti nomaldinās. Un, ja tie, kas viņus māca, pastāvīgi nepieaugs žēlastībā un patiesības atziņā un patiesās garīgās izšķiršanas spējās, tad viņiem draud briesmas ar savu piemēru un nepareizu uzskatu izvirzīšanu neapzināti palīdzēt ienaidniekam tā darbā, ierosinot cilvēkus kā labāko vērtēt to, kas nesīs vismazāk labuma un kas vismazāk palīdzēs viņu dvēselēm.

Mūsu jaunatnes izglītošanai sprautie un īstenotie plāni (522) nekādā ziņā nav pārāk plaši. Tai nav jāsaņem vienpusīga izglītība, bet visām spējām vajadzētu pievērst līdzīgu uzmanību. Mācību priekšmetiem, ko parasti studē skolās, vajadzētu pievienot morālo filozofiju, Rakstu pētīšanu un fiziskos vingrinājumus. Visus spēkus — fiziskos, garīgos un morālos — jāvingrina, jāaudzina un jāattīsta, lai tie varētu kalpot pēc iespējas labāk; bet, ja visas spējas nav attīstītas vienlīdzīgi, tad kāda no tām pilnībā nevar veikt savu darbu, nepārslogojot kādu organisma daļu.

Daudz ir sacīts un rakstīts par to, cik svarīgi prātu audzināt augstākajam kalpošanas darbam. Tas reizēm ir vadījis uz domām, ka augsta intelektuāla izglītība stiprinās arī fiziskos spēkus un tikumību visa cilvēka pilnīgākai attīstībai. Laiks un pieredze ir pierādījuši, cik tomēr maldīgi var būt tādi uzskati. Mēs esam redzējuši no koledžas izejam vīrus un sievas, kas ieguvuši zinātnisku grādu, bet ir pilnīgi nesagatavoti lietot brīnišķīgo fizisko organismu, ar kādu Dievs viņus apveltījis. Visa miesa ir domāta darbībai un nevis bezdarbībai. Ja fiziskos spēkus nenoslogo tāpat kā garīgos, tad pēdējie tiek par daudz piepūlēti. Ja katra cilvēka organisma daļa neveic tai uzliktos pienākumus, tad arī garīgos spēkus nav iespējams ilgāku laiku izlietot vislabākajā veidā. Dabas likumiem jāvalda pār dabīgajiem spēkiem, un spējas jāizglīto tā, lai tās strādātu harmoniski un saskaņā ar šiem dabas likumiem. Skolotāji mūsu skolās nevar ignorēt nevienu no šīm sīkajām lietām bez izvairīšanās no atbildības. Lepnums var ierosināt viņus censties pēc intelektuālu sasniegumu augsta pasaulīgas pakāpes, lai studenti varētu spīdēt citu priekšā; bet, kad būs vajadzīgas dziļākas zināšanas — tādas, lai vīri un sievas būtu sagatavoti jebkuram neparedzētam gadījumam praktiskajā dzīvē, — tādi studenti spēs gūt tikai daļējas sekmes. Viņu nepilnīgā audzināšana bieži novedīs pie neveiksmes jebkurā darba nozarē, kurā tie iesaistās. (523)

Dažos gadījumos labumu var dot vingrošana. Ar to tiek aizvietots derīgu fizisku vingrinājumu trūkums, un izglītojošās iestādēs tā ir kļuvusi populāra. Bet vingrošana nav bez ēnas pusēm. Ja to rūpīgi neregulē, tad tā atnes vairāk ļaunuma nekā labuma. Šīs sporta vingrošanas dēļ daži uz visu mūžu ir dabūjuši fiziskas traumas. Mūsu skolās vingrošanu lielā mērā var aizstāt pareizi organizēts roku darbs.

Skolotājiem vajadzētu daudz vairāk uzmanības veltīt mūsu skolās valdošajiem fiziskajiem, garīgajiem un morālajiem iespaidiem. Kaut gan zinātņu studijas var studentiem dot bagātīgas teorētiskās zināšanas, tās tomēr nedod pilnīgi nopamatotu izglītību. Ja sevišķu uzmanību pievērsīs visu Dieva piešķirto fizisko un garīgo spēku vispusīgai attīstībai, tad studenti neatstās mūsu koledžas, tikai saukdami sevi par izglītotiem, bet tajā pašā laikā paliekot bez zināšanām, kas vajadzīgas praktiskajai dzīvei un rakstura pilnīgākai attīstīšanai.

Redzot šos trūkumus, mana sirds sāp, jo rezultāts būs veselības zaudēšana un nespēja rūpēties par dzīves vajadzībām, kā arī nepiemērotība tādām darbām, kāds vajadzīgs panākumu gūšanai dzīvē. Laikrakstus pilda sensacionāli ziņojumi par krāpšanām un citiem cilvēkiem piederošu vērtību piesavināšanos, par izpostītām ģimenēm, kad vīri aizbēg ar citu vīru sievām un sievas aizbēg ar citu sievu vīriem; un tas viss tāpēc, ka šie cilvēki nav radinājušies būt čakli un nekad nav mācījušies taupīt laiku vai izlietot savas spējas vislabākajā veidā, lai māju darītu laimīgu.

Es ilgojos, kaut varētu katru skolotāju mūsu zemē atmodināt pārdomāt šo jautājumu. Viņu uzdevums ir paplašināt un paaugstināt savu audzināšanas darbu. Tieši mūsu priekšā ir laika posms, kad pasaules stāvoklis kļūst briesmīgs; kad īstā reliģija, kas paklausa "Tā saka Kungs", gandrīz pilnīgi tiks noslāpēta. Mūsu jauniešiem vajadzētu mācīt, (524) ka fakts, ja Dievs ārkārtīgās dusmās vainīgos uzreiz nesoda, vēl neliecina, ka ļaunie darbi būtu aizmirsti vai neievēroti. Dievs ved pārskatu par tautām. Katrā pasaules vēstures gadsimtā ļaundarītāji ir krājuši dusmas uz dusmības dienu; un, pienākot laikam, kad netaisnība sasniedz Dieva žēlastības noteikto robežu, Viņš to vairs ilgāk necieš. Kad Debesu pārskatu grāmatās sakrājušies skaitļi rādīs, ka pārkāpumu summa sasniegusi savu galīgo robežu, tad viņus skarš ar žēlastību nemīkstinātas dusmas, un tad atklāsies, cik briesmīgi ir izsmelt dievišķo pacietību. Šī krīze iestāsies tad, kad tautas savienosies, lai Dieva likumus pasludinātu par spēkā neesošiem.

Nāks dienas, kad, netaisnībai vairojoties, taisnie iedegsies par Dievu. Ar ļauno cilvēku pūlēm savienoto sātana augstprātīgo rīcību spēš apturēt vienīgi dievišķais spēks, bet draudzes vislielāko briesmu stundā uzticīgais atlikums tās labā upurēs visdedzīgākās lūgšanas, un Dievs dzirdēs un atbildēs tieši tajā laikā, kad pārkāpēju vaina būs sasniegusi savu augstāko pakāpi. Viņš "atrics savus izredzētos, kas dienām un naktīm brēc, kaut arī Viņš ilgi ir cieties". Viņi būs modri Dieva goda dēļ. Tie būs dedzīgi lūgšanās un viņu ticība pieaugs spēkā.

Studentu vidū ir pārāk maz dedzības. Ir jāveltī daudz lielākas pūles. Ir daudz jāmācās, lai zinātu, kā mācīties. Katram studentam jāradinās būt čaklam. Tam vajadzētu būt uzmanīgam, lai no viņa rokām nenāktu otrās šķiras darbs. Viņam vajadzētu ievērot Timotejam adresētos Pāvila vārdus: "Pastāvi lasīšanā, paskubināšanā, mācīšanā. Kop dāvanu, kas ir tevī, kas tev caur praviešu vārdiem ir dota, kad vecāji tev rokas uzlika. Par to gādā, pie tā paliec, ka tava pieaugšana top redzama visās lietās. Nem vērā sevi un mācību; pastāvi šinīs lietās; jo, to daridams, ir sevi izglābsi, ir tos, kas tevi klausu." (525)

Vēciem un jauniem vienkāršā, skaidrā valodā jārunā viņu pienākumi, tāpēc ka mums jādzīvo bīstamos laikos, kad šķiet, ka patiesība var tikt uzvarēta no melim un sātaniem maldiem. Pārbaudījumu un bēdu laikā Visvarenā vairogš segs tos, kurus Dievs ir darījis par savu likumu glabātājiem. Kad likumdevēji atteiksies no protestantisma principiem, sniedzot atbalstu un sadraudzības labo roku katolicismam, tad iejauksies Dievs, lai sevišķā veidā aizstāvētu savu godu un glābtu savus ļaudis.

Pamatlikumus, pēc kuriem jādzīvo mūsu jaunatnei, tai jārunā un jāmača ik dienas, lai, iznākot pavēlei visiem pielūgt zvēru un viņa tēlu, tā spētu pareizi izšķirties un būtu spēks nešaubīgi apliecināt savu uzticību Dieva baušļiem un ticību Jēzum, pie tam tieši tādā laikā, kad reliģiskā pasaule Dieva likumu atzīs par spēkā neesošu. Ja tie, kas tagad svārstās un tiek kārdināti sekot atkritēju radītajai straumei, kas atkāpušies no ticības, "klausīdami viltīgus garus un velnu mācības", nenožēlos, neatgriezīsies un savas kājas stingri nenopamatos ticībā, kas vienreiz svētiem ir dota, tad noteikti atradīsies to pusē, kas atmet Dieva baušļus.

Ja mēs dzīvojam šajā bīstamajā, briesmu pilnajā laikā, par ko rakstīts Dieva Vārdā, vai tad mums nevajadzētu būt modriem, lai saprastu patiesos apstākļus? Kāpēc mēs klusējam? Kāpēc mēs tik niecīgu nozīmi piešķiram lietām, kurās katrs no mums ir vislielākajā mērā ieinteresēts? Bībelei vajadzētu būt mūsu visdārgākajai mantai, un to vajadzētu nopietni pētīt un dedzīgi mācīt citiem. Kā tik apbrīnojami vienaldzīgi var būt tie, kas jau ir saņēmuši gaismu un atziņu?

Mūsu skolās līdz ar citām mācībām vajadzētu studēt pravietojumus un vēsturi, un visiem, kas strādā par audzinātājiem, arvien augstāk un augstāk vajadzētu vērtēt Dieva atklāto gribu. Viņiem vienkārši un godīgi vajadzētu pamācīt savus audzēkņus. Viņiem vajadzētu atvērt (526) Rakstus un ar savu dzīvi un raksturu rādīt Bībeles reliģijas brīnišķo vērtību un skaistumu; bet lai nekad, pat ne uz acumirkli ne uz vienu netiek atstāts iespajds, ka tam nāktu par labu savas ticības un mācības apslēpšana no pasaules neticīgajiem ļaudīm, bīstoties, ka netiks vairs tik augstu godāts, ja atklāsies viņa paklausība pamatlikumiem.

Tagad nav laiks, lai kaunētos no mūsu ticības. Uz mums skatās pasaule, eņģeļi un cilvēki. Viss

Universss ar neizsakāmu interesi vēro noslēdzošo darbu lielajā cīņā starp Kristu un sātānu. Vai tādā laikā kā šis, kad tūlīt jāsākas lielajam dzīvo tiesāšanas darbam, mēs atļausim sirdi pārvaldīt nesvētai godkārei? Kam vēl citam mūsu acīs tagad varētu būt vērtība, izņemot to, lai Debesu Dievs mūs atzītu par Viņam uzticīgiem un padevīgiem ļaudīm? Kam vēl šajā pasaulē ir patiesa vērtība, kad mēs jau atrodamies uz mūžības robežas? Kāda izglītība, ko mēs varam dot studentiem mūsu skolās, vēl ir tik nepieciešama kā zināšanas par to, "ko saka Raksti"?

Piemēri varonīgai uzticībai Dievam

Jāzepts, ēģiptiešu pagodināts, neslēpa savu padevību Dievam. Valdēt vispārējai atkrišanai, Elija nemēģināja apslēpt patiesību, ka viņš kalpo Debesu Dievam. Baālam bija 450 praviešu un 400 priesteru, kā arī tūkstošiem pielūdzēju; tomēr Elija necentās radīt iespaidu, ka viņš ir vairākuma pusē. Viņš droši stāvēja viens. Kalnu pārplūdināja ļaudis, kurus pildīja sasprindzināta interese. Ar lielu krāšņumu ieradās pats ķēniņš, un, pārlicināti par uzvaru, viņam uzgavilēja elku pielūdzēji. Bet Dievs bija ļoti apkaunots. Viens vīrs, tikai viens vienīgs vīrs iznāca priekšā, lai aizstāvētu Dieva godu. Skaidrā, bazūnei līdzīgā balsī Elija uzrunāja milzīgo pūli: "Cik ilgi jūs klibosiet uz abām pusēm? Ja Kungs ir Dievs, tad sekojiet Viņam, bet, ja (527) Baāls tas ir, tad sekojiet tam." Rezultāts bija tāds, ka Kungs Dievs, kas valda Debesīs, tika attaisnots, un Baāla priesteri tika nogalināti. Kur ir mūsu dienu Elijas?

Ievēribas cienīgs ir Daniēla dzīves stāsts. Neskatoties uz lielo pretestību, viņš dzīvoja saskaņā ar savu ticību un pamatlikumiem. Viņš tika notiesāts uz nāvi, tāpēc ka ne par matu negribēja samazināt savu padevību Dievam, pat nostājoties pret ķēniņa pavēli. Sodien, iespējams, to nosauktu par pārspīlētu taisnību — zēmoties lūgšanā trīs reizes dienā atvērta loga priekšā, zinot, ka to novēro spiegu acis un ka viņa ienaidnieki gatavi to apsūdzēt neuzticībā pret ķēniņu; bet Daniēls negribēja atļaut, ka kāda laicīga vara nostātos starp viņu un viņa Dievu, pat neskatoties uz to, ka draudēja nāve lauvu bedrē. Kaut gan Dievs nenovērsa Daniēla iemešanu lauvu bedrē, ar viņu kopā gāja Dieva eņģelis un aizturēja lauvām rikli, lai tam nenodarītu neko ļaunu; un no rīta, kad ķēniņš viņu sauca, tas atbildēja: "Manš Dievs savu eņģeli sūtījis un lauvām aizturējis rikli, ka tie mani nav ievainojuši, tāpēc ka Viņa priekšā esmu atrasts neoziedzīgs, un arī pret tevi, kungs ķēniņ, nekā ļauna neesmu darījis." Viņš bija cēls un nesatricināms Dieva kalps.

Nekas nav iegūstams ar glēvulību vai baidoties atklāt, ka mēs esam Dieva baušļus turoši ļaudis. Ja, kaunoties no savas ticības, mēs apslāpējam gaismu, tad sekas būs vienīgi liela nelaime. Dievs mūs atstās mūsu pašu vājumam. Kaut Kungs mūs pasargātu, ka mēs neatteiktos likt savai gaismai spīdēt jebkurā vietā, kur Viņš mūs varētu aicināt! Ja mēs iedrošināmies iet vieni paši, vadīdamies no saviem uzskatiem, saviem plāniem, un Jēzu atstājam aiz sevis, tad lai neceram iegūt rakstura stingrību, drosmi vai garīgu spēku. Dievam ir bijuši tikumiski varoņi, un Viņam tādi ir arī tagad, — tie, kas nekaunas būt Viņa īpašie ļaudis. Visa viņu griba un plāni ir pakļauti Dieva likumam. Jēzus mīlestības ietekmēti, tie savu dzīvību netur dārgu. Viņu darbs ir uztvert (528) gaismu no Dieva Vārda un likt tai skaidros, vienmērīgos staros atspīdēt pasaulē. Viņu moto ir uzticība Dievam.

Izglītoti sludinātāji

Tirgotājam, namdarim, zemkopim, juristam — visiem jāmācās savs amats vai profesija. Sākumā zināšanu trūkuma dēļ viņu darbs ir nepilnīgs. Bet, pacietīgi turpinot strādāt savā nozarē, tie ar laiku kļūst savu dažādo profesiju meistari. Nestrādājot ar visu savu prātu un sirdi un visiem savas būtnes spēkiem, sludinātāja darbs izrādīsies neveiksmīgs. Viņš gan var sludināt no paaugstinājuma, bet viņam jābūt spējīgam veikt arī gana pienākumus. Nekad nedrīkst pārtraukt mācīšanos; tai jāturpinās visā viņa darba laikā, neskatoties uz to, cik sagatavots un piemērots darbam viņš pats sev var likties.

Mūsu laiks prasa gudrus, izglītotus sludinātājus, nevis iesācējus. Viltus mācību rodas arvien vairāk. Pasaule literārās zināšanās ir sasniegusi augstu līmeni; un līdz ar intelektuālo zināšanu iegūšanu un prāta asuma attīstīšanu nekaunīgāks un izaicinošāks ir kļuvis grēks, neticība un negodīgums. Tādos apstākļos nepieciešams izlietot ikkatru prāta spēju, jo sludinātājam būs jāastopas ar sātāna pārvaldītiem cilvēkiem ar asu prātu. Viņam jābūt reliģisko pamatlikumu līdzsvarotam, augošam zēlastībā un mūsu Kunga Jēzus Kristus atzišanā. Pārāk daudz ir strādāts uz labu laimi, bet prāta spējas nav izlietotas visā pilnībā. Mūsu sludinātājiem nāksies aizstāvēt patiesību pret nekrietniem atkritējiem, kā arī ar Rakstiem pierādīt, ka tiem, kas atbalsta maldus, nav taisnība. Pretī nekaunīgiem apgalvojumiem būs jāliek patiesība. Mūsu sludinātājiem jābūt cilvēkiem, kas pilnīgi svētījušies Dievam, cilvēkiem, kas kultūras ziņā nestāv zemu; bet viņu prātam jākvēlo reliģiskā dedzībā, sakrājot no Debesīm dievišķus gaismas starus un raidot tos tumsā, kas apņēm ļaudis. (529)

Pastāvīgi pieaug netikumība, noziegumi un visāda veida netaisnība. Bībeles patiesības

caururbjošajam spēkam jārāda atšķirība starp patiesību un maldiem. Lai varētu labi kalpot Kungam, ir vajadzīga augsta savienošānās pakāpe. Bet, ja sludinātājs balstās uz savām iegūtajām zināšanām un neizjūt lielo nepieciešamību ik dienas saņemt dievišķu apgaismojumu, tad viņa izglītība grēciniekiem ir tikai kā piedauzīšanās akmens. Visā mūsu darbā, visos piedzīvojumos mums nepieciešama gudrības Dieva klātbūtne; tad katrs iegūto zināšanu burts būs spēks uz labu un palīdzēs attīstīt spējas un Kristum līdzīgu nopietnību. Tā ir reliģija.

PASAULĪGS NOSKAŅOJUMS

Mīļais brāli F! Tagad ir laiks, kad mums rūpīgi jāpārbauda sava sirds, lai redzētu, vai stāvam ticībā un Dieva mīlestībā. Ja mūsu vidū, kas esam saņēmuši tik lielu gaismu un tik daudz priekšrocību, nenotiks atmoda, tad mēs pagrimsim līdz bojāejai un mūsu liktenis būs ļaunāks nekā Horacinai un Betsaidai; "jo," kā sacīja Kristus par šīm pilsētām, "kad Tirā vai Sidonā būtu tādi brīnumi notikuši, kas pie jums notika, tad tie jau sen būtu grēkus nožēlojuši maisos un pelnos".

Ir pats pēdējais laiks, lai Tu dziļā nopietnībā interesētos par savu un par savu bērnu dvēselēm. To prasa Tavs aicinājums Kristū. Mani nomāc bēdas, sirds man sāp un skumst, domājot par Tavu stāvokli; jo es zinu, ka tad, ja Tu netiksi pārveidots, Tavs enkurs nemitīgi slīdēs un Tevi nenoturēs. Ak, "meklē Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauc Viņu, kamēr Viņš tuvu". Es Tevi lūdzu pazemot savu sirdi Dieva priekšā un nekad, nekad nepārtraukt pūlēties, līdz Tu esi kļuvis pilnīgi cits vīrs. Es esmu dziļi ieinteresēta Tavā garīgajā stāvoklī un vēlos Tevi redzēt nopietni cīnāties (530) par sevis izglābšanu un par savu mīļo bērnu glābšanu, kuru audzināšana, kā es zinu, ļoti lielā mērā līdzinās Ēja nostājai pret saviem bērniem. Lai viss Tavs iespaids ir Kunga pusē. Lai Tavi bērni redz, ka Tevi nevada impulsi, bet ka Tu esi vīrs ar nesvārstīgiem pamatlikumiem. Viņi atdarinās paraugu, kādu Tu tiem sniegsi. Kamēr es Tevi nesaskatišu pārmaiņu uz labo pusi, es turpināšu Tevi lūgt un brīdināt.

Mēs tuvojamies laika noslēgumam. Mums patiesība jā māca ne tikai no paaugstinājuma, bet tā arī jā īsteno dzīvē, nokāpjot no paaugstinājuma. Rūpīgi pārbaudi, kāds pamats ir Tavai izglābšanās cerībai. Kamēr Tu stāvi patiesības vēstneša postenī, kamēr Tu kalpo par sargu Ciānas mūriem, Tu nevari savas intereses saistīt ar kalnrūpniecību vai nekustamo īpašumu un tajā pašā laikā sekmīgi pildīt Tavām rokām uzticēto svēto darbu. Ja cilvēku dvēselēm draud briesmas, ja darbs ietver mūžīgas lietas, tad nav droši sadalīt intereses. Sevišķi tas attiecas uz Tavu gadījumu. Iesaistoties šajos darbos, Tu nerūpējies par sirsniņas dievbijības izkopšanu. Tevi pārvaldījusi drudzaina kāre iegūt naudu. Tu daudziem esi stāstījis par finansiālām priekšrocībām, kādas iegūstamas, līdzekļus ieguldot zemes īpašumos. Atkal un atkal Tu esi attēlojis šo pasākumu priekšrocības; un tas viss noticis, kad Tu jau bijī iesvētīts Kristus kalps, kas svinīgi solījis savu dvēseli, miesu un garu nodot dvēseļu glābšanas darbam. Tajā pašā laikā Tu no mantu nama saņēmi naudu sevis un savas ģimenes uzturēšanai. Sarunājoties ar mūsu ļaudīm, Tavs nodoms bija novērst viņu uzmanību un naudu no mūsu iestādēm un darba, kas veicina Pestītāja valsts uzcelšanu virs zemes. Tu tiecies radīt viņos vēlēšanos ieguldīt savus līdzekļus pasākumos, kuros, kā Tu tiem apgalvoji, nauda īsā laikā divkārsosies, cenšoties tos iepriecināt ar izredzēm, ka, tā rīkojoties, viņi Dieva lietai varēs vairāk palīdzēt. Var būt, ka Tavs padoms atraut līdzekļus no Dieva lietas nav dots apzināti; bet dažiem nebija citas (531) naudas, izņemot to, kas ieguldīta atbilstoši Taviem priekšlikumiem.

Mēs zināmā nozīmē esam mūsu brāļu sargi. Mēs esam personiski saistīti ar dvēselēm, kas Jēzus Kristus nopelnā var censties iegūt slavu, godu un nemirstību. Viņu šķaidrību, sirsniņu, dedzību, mērķtiecību un dievbijību ietekmē mūsu vārdi, darbi, izturēšanās, lūgšanas un mūsu pienākumu uzticīga izpildīšana. Kristus sacīja saviem mācekļiem: "Jūs esat pasaules gaisma." Jēzus Kristus kalpiem jā māca draudze, kā arī atsevišķi cilvēki, ka ticības apliecība, pat no Septītās dienas adventistiem, ja to neizraisa sirdī izjusta dievbijība, nav spējīga darīt kaut ko labu. Reliģijas gaismai jāatspīd no draudzes un sevišķi no sludinātājiem skaidros, neaptumšotos staros. Tai nav jāuzliesmo vienīgi sevišķos gadījumos, lai pēc tam kļūtu nespodra un tik tikko mirgotu, it kā gatavodamās izdzist. Jēzus Kristus godība vienmēr mirdzēs patiesu ticīgo raksturā; un tie rotās mūsu Pestītāja mācību. Tā atklāsies Evaņģēlija godība un spēks. Katram draudzes loceklim jāatrodas dzīvē savienībā ar visas gaismas Avotu un jābūt garīgam strādniekam, kas dara savu daļu, atstarojot pasaulei gaismu ar labiem darbiem.

Sevišķi sludinātājam jā sārgās no jebkurām pasaulīgām saitēm un jā savienojas ar visa spēka Avotu, lai varētu pareizi parādīt, ko nozīmē būt kristietim. Viņam vajadzētu atrasties no visa, kas kaut kādā veidā var prātu novērst no Dieva un šajā laikā veicamā darba. Kristus sagaida, lai Viņa kalps līdzinātos savam Kungam prātā, domās, vārdos un rīcībā. Viņš sagaida, lai katrs vīrs, kas atver Rakstus citiem, strādātu rūpīgi un gudri, neizlietojot savus spēkus neprātīgi, pats sev kaitējot vai sevi pārslogojot, bet izturētos tā, ka būtu spējīgs darīt labu darbu Kungam. Katra dvēsele ir aicināta čakli (532) strādāt kādā no darba dažādajām nozarēm, un Gans tās vadīs un sārgās.

Sludinātāja mēle nav nodarbināma, stāstot cilvēkiem, kā vislabāk savus līdzekļus aprakt zemē; viņam ļaudīm vajadzētu paskaidrot, kā naudu droši noguldīt Debesu bankā. Mana lūgšana ir, lai Kungs Tev dotu garīgu izpratni; jo tad, ja Tavs garīgais stāvoklis nekļūs pilnīgi savādāks, Tu aiziesi bojā. Tev vajadzīgs Dieva atjaunojošais spēks; un, ja nemainīsies, tad Tu nenovēršami atstāsi patiesību. Bet, kaut arī Tu iemantotu visu pasauli, tas būtu tikai nožēlojams ieguvums pret Tavas dvēseles zaudējumu. Lai Kungs Tev, mans brāli, palīdz ātri izprast savu stāvokli un rīkoties kā vīram, kam ir līdzsvarots prāts. Kaut Tu ķertos pie sava darba ar svētotu sirdi un lūpām un staigātu pazemīgi kopā ar savu Dievu!

PRAKTISKA DIEVBIJĪBA

Mīlie brāļi un māsas Oklendā! Es jūtos spiesta jums rakstīt. Atkal un atkal esmu runājusi ar jums sapņos, un vienmēr jūs atradāties grūtībās. Bet lai arī kas notiktu, neļaujiet samazināties savai morālajai drosmei un savai reliģijai izvirst par nejūtīgu, neauglīgu formu. Mīlošais Jēzus labprāt grib piešķirt bagātīgas svētības, bet mums nepieciešams iegūt piedzīvojumus ticībā, nopietnās lūgšanās un līksmojoties Dieva mīlestībā. Vai kādam no mums jātieks svērtam svaros, lai izrādītos par vieglu? Mums sev modri jāseko, jāuzmana savas dabas vissīkākie nesvētie pamudinājumi, lai nekļūtu par nodevējiem augstajām atbildībām, kādas Dievs uzlicis mums kā saviem cilvēciskajiem darba rīkiem.

Mums jāpēta brīdinājumi un rājiieni, kādus Viņš devis saviem ļaudīm pagājušajos gadsimtos. Mums netrūkst gaismas. Mēs zinām, no kādiem darbiem mums vajadzētu izvairīties un kādas ir Viņa prasības, (533) kas mums jāievēro; ja mēs necenšamies uzzināt un darīt to, kas ir pareizi, tad tas ir tāpēc, ka miesīgai sirdij labāk patīk netaisna rīcība nekā taisna.

Vienmēr būs neuzticīgie, kas gaidīs, lai viņus uz priekšu ved citu cilvēku ticība. Tiem nav piedzīvojumos gūtas patiesības atziņas, un tādēļ viņi nav izjutuši patiesības svētojošo spēku savā dvēselē. Katram draudzes loceklim vajadzētu klusi un čakli pārbaudīt savu sirdi, lai zinātu, vai viņa dzīve un raksturs saskan ar Dieva taisnības augsto standartu.

Kungs jūsu labā Kalifornijā, sevišķi Oklendā, ir darījis lielas lietas; bet Viņš būtu priecīgs darīt vēl daudz vairāk, ja jūs būtu rīkojušies atbilstoši savai ticībai. Dievs nekad ar bagātīgām svētībām nepagodina neticību. Novērtējiet, ko Dievs ir darījis, un tad atzīstiet, ka tas ir tikai iesākums tam, ko Viņš labprātīgs darīt.

Mums Rakstus vajadzētu vērtēt augstāk, nekā līdz šim esam to darījuši, jo tie cilvēkiem atklāj Dieva gribu. Nepietiek, ja tikai piekritam, ka Dieva Vārds ir patiess un uzticams, bet mums Raksti jāpēta un jāiepazīstas ar to saturu. Vai mēs Bībeli pieņemam kā "Dieva orākulu" (kas mums dod neapstrīdami patiesas atbildes — tulk. piez.)? Tā mūs tiešām savieno ar Dievu, jo caur to sadzirdam Viņa vārdus. Mēs nepazīstam tās lielo vērtību, tāpēc ka nepaklausām tās norādījumiem.

Mums visapkārt darbojas ļauni eņģeļi, bet, tāpēc ka ar mūsu dabīgo redzi to klātbūtne nav saskatāma, mēs pietiekoši neņemam vērā viņu esamības nopietnību, kā tā parādīta Dieva Vārdā. Ja Rakstos nebūtu nekā grūti saprotama, tad cilvēks, pētot to lappuses, paaugstinātos un kļūtu lepns un pašpaļā-vīgs. Nevienam nekad nenāks par labu doma, ka viņš saprot katru patiesības posmu, jo īstenībā viņš tos nesaprot. Tāpēc lai neviens cilvēks neglaimo sev, ka tas pareizi izprot visas Rakstu daļas, un lai sargās izjust par pienākumu katru, kam savādāka izpratne, piespiest domāt tā, (534) kā domā viņš. Lai tīk izskausts intelektuālais lepnums. Es paceļu savu balsi, brīdinot pret katru garīga lepnuma veidu. Sodien tas draudzē ir atrodams pārpilnībā.

Kad mūsu glabāto patiesību pirmoreiz ieraudzīja kā Bībeles patiesību, cik savāda tā likās un ar cik lielu pretestību bija jāstāpās, to sākumā pašniedzot ļaudīm; bet cik nopietni un sirsnīgi bija paklausīgie, patiesību mīlošie strādnieki! Mēs tiešām bijām īpaši ļaudis. Mēs bijām nedaudzi skaitā, bez bagātības, bez pasaulīgas gudrības un pasaulīga goda; tomēr mēs ticējām Dievam, bijām stipri un guvām panākumus, tādā veidā kļūstot par briesmām ļaundarītājiem. Mūsu savstarpējā mīlestība bija izturīga, to nebija viegli satricināt. Un tad mūsu vidū atklājās Dieva spēks, slimie tika dziedināti, un mēs lielā mērā baudījām mierīgu, jauku un svētu prieku. Bet, gaismai pieaugot, draudze tomēr nav gājusi uz priekšu tādā pašā mērā. Skaidrais zelts ir pakāpeniski kļuvis nespodrs, un draudzes spēku sakropļojis nedzīvs darbs un formālisms. Dieva ļaudīm bagātīgi piešķirtās priekšrocības un izdevības nav viņus vadījušas uz priekšu un uz augšu pretī skaidrībai un svētumam. Ja Kunga dāvātie talanti būtu uzticīgi izlietoti, tad tie būtu lielā mērā vairojušies. Kur daudz ir dots, tur daudz tiks prasīts. Vienīgi tie, kas godīgi pieņem un vērtē Dieva dāvāto gaismu un ieņem augstu un visiem patīkamu seviš aizliegšanas un uzpurēšanās stāvokli, kļūs par gaismas kanāliem pasaulei. Tie, kas neiet uz priekšu, atkāpsies, pat tieši pie Debesu Kānaānas robežām. Man ir atklāts, ka mūsu ticība un

mūsu darbi nekādā ziņā neatbilst pār mums izlietajai patiesības gaismai. Mums nav vajadzīga negribīga, svārstīga ticība, bet tāda pilnīga pašjāvība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Dievs jūs Kalifornijā aicina nākt ļoti tuvās attiecībās ar Viņu.

Vienā punktā jābūt modriem, un tas ir — personīgās neatkarības izpratnē. Kā kareivjiem Kristus armijā visiem dažādajās darba nozarēs vajadzētu strādāt saskaņoti. Nevienam (535) nav tiesību kaut ko uzsākt uz savu atbildību un mūsu laikrakstos izvīzīt savus uzskatus par Bībeles mācībām, zinot, ka citiem mūsu vidū par šo jautājumu ir savādākas domas un ka tāda rīcība izraisīs ciņu. Pirmās dienas adventisti to ir darijuši. Katrs ir vadījies no sava neatkarīgā sprieduma un centies sniegt oriģinālas idejas, līdz viņu darbība kļuvusi pilnīgi nesaskaņota, izņemot varbūt pretošanos Septītās dienas adventistiem. Mums nevajadzētu sekot viņu piemēram. Katram strādniekam vajadzētu darboties, ņemot vērā citus. Jēzus Kristus sekotāji nestrādās neatkarīgi viens no otra. Mūsu stiprumam jābūt Dievā, un tas jānodod tādās rokās, kas liktu tam izpausties svētā un augsti vērtējamā rīcībā. To nedrīkst izšķiest nenozīmīgos pasākumos.

Vienprātībā ir spēks. Mūsu izdevniecībām un citām mūsu iestādēm jābūt vienotām. Pastāvot vienībai, tās būs stipras. Strādnieku vidū nevajadzētu būt nekādiem strīdiem un nesaskaņām. Darbs ir viens, un to uzrauga viens Vadonis. Gadījuma rakstura pūles un impulsīvs darbs mums ir kaitējis. Lai arī cik enerģiskas tās būtu, tām ir maza vērtība, jo noteikti seko atslābums. Mums jāattīsta nesatricināma neatlaidība, nepārtraukti cenšoties uzzināt un darīt Dieva prātu.

Mums jāzina, kas jādara, lai tiktu glābti. Mums, mani brāļi un māsas, nevajadzētu peldēt līdzī vispāratzītajiem strāvojumiem. Mūsu darbs tagad ir iziet no pasaules un palikt atšķirti. Tas ir vienīgais ceļš, pa kuru mēs, līdzīgi Enoham, varam staigāt ar Dievu. Ar viņa cilvēciskajām pūlēm pastāvīgi sastrādājās dievišķie iespaidi. No mums, tāpat kā no viņa, tiek prasīta stipra, dzīva, darbīga ticība, un tas ir vienīgais veids, kā mēs varam būt Dieva līdzstrādnieki. Mums jāsaņemas ar Dieva Vārdā dotajiem nosacījumiem vai jāmirst savos grēkos. Mums jāzina, kādai morālai pārmaiņai caur Kristus žēlastību jānotiek mūsu raksturā, lai mēs būtu derīgi Debesu dzīvokļiem. Bīstoties Dievu, es jums saku, ka mums draud briesmas (536) dzīvot līdzīgi jūdiem — bez Dieva mīlestības, nepazīstot Viņa spēku, kamēr visapkārt mums spīd patiesības spožā gaisma.

Desmit tūkstoš reizes desmit tūkstoši var apliecināt, ka paklusa bauslībai un Evaņģēlijam, tomēr dzīvot pārkāpumos. Cilvēki var patiesības prasības skaidri pasludināt citiem, tomēr viņu pašu sirds var būt miesīga. Grēku var mīlēt un piekopt slepeni. Tādiem Dieva patiesība var nebūt patiesība, tāpēc ka viņu sirds nav patiesības svētota. Pestītāja mīlestībai var nebūt savaldošs spēks pār viņu zemiskajām kaislībām. No pagātnes vēstures mēs zinām, ka cilvēki var stāvēt svētās vietās, tomēr rīkoties viltīgi ar Dieva patiesību. Viņi nevar pacelt svētas rokas uz Dievu, "bez dusmām un šaubīšanās". Tas ir tāpēc, ka Dievs nepārvalda viņu prātu. Patiesība nekad nav apzīmogojusi to sirdi. "Ar sirdi tici uz taisnību." Kungu, savu Dievu, vajag mīlēt no "visas savas sirds un no visas savas dvēseles, un no visa sava prāta, un no visa sava spēka". Vai jūs to darāt? Daudzi to nedara un nekad nav darijuši. Viņu atgriešanās ir bijusi tikai virspusēja.

"Ja nu jūs," saka apustulis, "ar Kristu esat augšāmcēlušies, tad tiecieties pēc tā, kas augšā, kur ir Kristus, kas paaugstināts pie Dieva labās rokas. Savas domas vērsiet uz augšu, ne uz zemes lietām." Sirds ir cilvēka citadele (stiprākā vieta — tulk. piez.). No tās iziet dzīvība vai nāve. Kamēr sirds nav šķīstīta, attiecīgā persona ir nederīga kaut kāda veida svēto sadraudzībai. Vai siržu Pārbaudītājs nezina, kas vēl turpina dzīvot grēkā un izturas bezrūpīgi pret savu dvēseli? Vai visapslēptākajām lietām ikviena cilvēka dzīvē nav liecinieku? Es biju spiesta dzirdēt vārdus, ko daži vīri sacījuši sievietēm un meitenēm, — glaimu vārdus, kas teikti ar nodomu pievilt un savaldzināt. Visus šos cilvēkus sātans lieto, lai iznīcinātu dvēseles. Daži no jums tādā veidā varbūt ir bijuši viņa darbarīki; un ja tā, tad jūs ar šīm lietām sastapsieties tiesas dienā. Eņģelis par šo ļaužu šķiru sacīja: "Viņu sirds (537) nekad nav tikusi nodota Dievam. Kristus viņos nemājo. Tur nav patiesības. Tās vietu aizņem grēks, krāpšana un meli. Dieva Vārdam nav ticēts, un tas nav ievērots dzīvē."

Sātana pašreizējai rosībai, strādājot pie sirdīm, un arī draudzēs un tautās, vajadzētu satraukt ikkatru pravieģojumu pētitāju. Gals ir tuvu. Lai mostas mūsu draudzes. Lai atsevišķu locekļu sirds izjūt Dieva atgriešanas spēku, un tad mēs redzēsīm Kunga Gara dziļi skarošo darbu. Grēku piedošana nav Jēzus nāves vienīgais rezultāts. Viņš pienesa bezgalīgu upuri, ne tikai lai atņemtu grēku, bet arī lai cilvēka raksturs varētu tikt atjaunots, no jauna izdaiļots un pacelts no gruvešiem, sagatavots Dieva klātbūtnei.

Mums savu ticību jāparāda darbos. Ar lielu dedzību jātiecas pēc bagātīgākas Kristus Gara klātbūtnes mūsos, jo tāda rīcība stiprinās draudzi. Tas ir sātans, kurš cenšas Dieva bērnus atsvešināt. Mīlestība, ak, cik maz mums ir mīlestības — mīlestības uz Dievu un vienam uz otru. Patiesības Vārds un Gars,

mājojot mūsu sirdī, mūs atšķirs no pasaules. Nemainīgie patiesības un mīlestības pamatlikumi saistīs sirdi ar sirdi, un vienības spēks būs atbilstošs saņemtās žēlastības un patiesības mēram. Mums ikvienam būtu labi pacelt Dieva karalisko likumu spoguļi un tajā aplūkot Viņa rakstura atspulgu. Būsim uzmanīgi, lai neizturētos nevērīgi pret Viņa Vārdā dotajiem briesmu signāliem un brīdinājumiem. Ja brīdinājumus neņems vērā un rakstura trūkumus neuzvarēs, tad šie trūkumi uzvarēs cilvēkus, kam tie piemīt, un viņi sapīsies maldos, atkrišanās un atklātos grēkos. Prāts, kas nav pacelts līdz visaugstākajam standartam, ar laiku zaudēs spēku paturēt to, kas jau kādreiz bija sasniegts. "Kas šķietas stāvēt, tas lai pielūko, ka nekrīt." "Tad nu jūs, mīļie, to papriekš zinādami, sargieties, ka jūs, caur neganto cilvēku pievilšanu līdz novesti, neizkriat no sava stipruma. Bet (538) pieaudziet mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atzīšanās."

Dievs šajās pēdējās dienās ir izredzējis ļaudis, kurus Viņš darījis par savas bauslības uzglabātājiem; un šiem ļaudīm vienmēr būs jāveic nepatīkami uzdevumi. "Es zinu tavus darbus un pūles, tavu pacietību un ka tu nevari panest ļaunus cilvēkus un esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un esi atradis tos par melkuliem. Tev ir pacietība, tu esi grūtumu nesis Mana Vārda dēļ un neesi piekūsis." Mūsu draudžu pasargāšana no ļaunuma prasīs lielu uzcītību un pastāvīgu cīņu. Ir jāievēro stingra, taisnīga disciplīna, jo daži, kas ārēji liekas reliģiozi, centīsies sagraut citu ticību un slepeni darbosies, lai paaugstinātu sevi.

Kungs Jēzus Elļas kalnā skaidri pateica: "Tāpēc ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzīsīs." Viņš runā par ļaužu šķiru, kas zaudējusi augsto garīguma stāvokli. Lai šie vārdi un tiem līdzīgi ar savu svinīgo, pārbaudošo spēku kļūst mūsu sirdīm tuvi. Kur ir tāda dedzība un nodošanās Dievam, kas atbilst tās patiesības lielumam, kurai mēs ar saviem vārdiem it kā ticam? Pasaules mīlestība, mīlestība uz kādu iemīļotu grēku ir no sirds izraidījusi mīlestību uz lūgšanām un svētu lietu apceri. Tiek uzturēts formāls reliģiskas kalpošanas cikls; bet kur ir Jēzus mīlestība? Garīgums pamazām mirst. Vai šis sastingums, šī skumjā pagrimuma aina turpināsies mūžīgi? Vai patiesības lukturim jāklūst tumšākam un pilnīgi jāizdzīst, tāpēc ka tas nav no jauna piepildīts ar žēlastības elļu?

Es vēlos, kaut katrs sludinātājs un ikviens no mūsu strādniekiem šo jautājumu redzētu tā, kā tas man parādīts. Sevis vērtēšana un iedomība nokauj garīgo dzīvību. Paaugstināts tiek paša "es"; par šo "es" tiek daudz runāts. Ak, kaut šis "es" varētu nomirt! "Es mirstu ik dienas," sacīja apustulis Pāvils. Kad dvēselē iespiežas šī lepnā, lielīgā pašapmierinātība un šī bezrūpīgā paštaisnība, (539) tad Jēzum tur nemaz vairs nav vietas. Viņš tiek nostādīts zemāk, kamēr "es" kļūst arvien ievērojamāks un piepilda visu dvēseles templi. Šī iemesla dēļ Kungs tik maz var darīt mūsu labā. Ja Viņš strādātu ar mūsu pūlēm, tad darbarīks tomēr visu godu piešķirtu pats savai atjautībai, savai gudrībai un spējām, un sevi apsveiktu tāpat, kā to darīja farizejs: "Es gavēju divas reizes nedēļā. Es dodu desmito no visa, kas man pieder." Kad "es" tiks apslēpts Kristū, tad tas vairs tik bieži neparādīsies virspusē. Vai mēs saskaņosimies ar Dieva Gara gribu? Vai ņemsim vairāk vērā praktisko dievbijību un daudz mazāk tehniskos iekārtojumus?

Kristus kalpiem vajadzētu dzīvot kā Viņa skata un eņģeļu klātbūtnē. Tiem jācenšas saprast šī laika prasības un jāsaģatavojas tās sastapt. Sātans nepārtraukti mums uzbrūk jaunos un vēl neizmēģinātos veidos, un kāpēc gan Dieva armijas virsniekiem vajadzētu būt tik nemākulīgiem? Kāpēc tiem vajadzētu atstāt neatīstītu kādu savu spēju? Ir darāms liels darbs, un, ja tā veikšanā trūkst saskaņīgas rīcības, tad iemesls ir pašmīlība un sevis vērtēšana. Mēs sekmīgi un saskaņīgi strādāsim tikai tad, ja rūpīgi izpildīsim Kunga pavēles, neuzliekot darbam mūsu pašu zīmogu un neietekmējot to ar savu īpatnējo individualitāti. "Spiedieties kopā," sacīja eņģelis, "spiedieties kopā!"

Es skubinu jūs, kas kalpojat svētās lietās, vairāk kavēties pie praktiskās reliģijas. Cik reti redzama jūtīga sirdsapziņa un patiesas, dziļas dvēseles skumjas, un grēka atzīšana! Tas ir tāpēc, ka mūsu vidū trūkst spēcīgas Dieva Gara darbības. Mūsu Pestītājs ir kāpnes, ko redzēja Jēkabs, kuru pamats balstījās uz zemes un augšējie pakāpieni sasniedza visaugstākās debesis. Tas rāda, kādā veidā paredzēta glābšana. Ja kāds no mums beidzot tiks izglābts, tad tas notiks, pieķeroties Jēzum kā kāpņu spraišļiem. Ticīgajam Kristus ir dots par gudrību un taisnību, svētdarīšanu un pestīšanu. Lai neviens neiedomājas, ka ienaidnieku uzvarēt ir viegli (540) un ka viņš, pašam nepūloties, var tikt uznešts augšā, lai saņemtu nesamaitātu mantojumu. Ja lūkosimies atpakaļ, tad apreibsim; atrašanās no balsta nozīmē bojāeju. Tikai nedaudzi saprot, cik svarīgi ir pastāvīgi cīnīties par uzvaru. Viņu uzcītība atslābst, un rezultātā tie kļūst savtīgi un apmierina savas iegribas. Garīgu centību vairs neuzskata par svarīgu. Kristieša dzīvē netiek iekļautas nopietnas cilvēciskas pūles.

Daži no tiem, kas domā, ka viņi stāv stipri, tāpēc ka tiem ir patiesība, briesmīgi kritīs; jo viņiem nav patiesības, kāda tā ir Jēzū. Mirkļa neuzmanība var dvēseli iedzīt neatgriežamā bojāejā. Viens grēks ierosina otru, un otrs saģatavo ceļu trešajam un tā tālāk. Mums kā Dieva uzticīgiem vēstnešiem pastāvīgi jāsauc uz Kungu, lai Viņš mūs uztur savā spēkā. Ja mēs kaut sprīdi novēršamies no

pienākuma, tad mums draud briesmas aiziet grēka ceļā, kas noslēgsies pazušānā. Ikkatram no mums ir cerība, bet tikai vienā ziņā: ja savienojamies ar Kristu un visus spēkus ieguldām cīņā par sava rakstura pilnveidošanu.

Tā reliģija, kas pavirši skatās uz grēku un runā par Dieva mīlestību uz grēcinieku, neņemot vērā viņa rīcību, tikai iedrošina grēcinieku ticēt, ka Dievs viņu pieņems, kaut arī tas turpinātu darīt to, ko atzīst par grēku. Tieši tā rīkojas daži, kas apliecina ticību tagadējai patiesībai. Viņš patiesību nesaista ar dzīvi, un tas ir iemesls, kāpēc tai nav spēka pārliecināt un atgriezt dvēseli.

Dievs man rādīja, ka dažu Kalifornijas draudžu locekļu dzīvē nekad nav tikusi ieausta patiesība, kāda tā ir Jēzū. Viņiem nav Bībeles reliģijas. Viņi nekad nav atgriezušies, un, ja viņu pieņemtā patiesība nesvētos viņu sirdis, tad tie tiks sasieti kopā ar nezālēm, jo viņi nenes dārgus augļus ķekarus, kas liecinātu, ka tie ir dzīvā Vīnakoka zari.

“Meklējiet to Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu! Bezdievis lai atstāj savu ceļu un (541) ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie tā Kunga, ka Tas par to apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā.” Daudzu dzīve rāda, ka tiem nav dzīvas savienības ar Dievu. Viņi tiek ierauti pasaules ceļā. Ar Kristu viņiem tiešām nav nekā kopēja. Tie mīl izpriecāties un ir piepildīti ar savtīgām domām, plāniem, cerībām un centieniem. Viņi kalpo ienaidniekam, izliekoties, ka kalpo Dievam. Viņi atrodas sātana verdzībā, un šīs saites ir paši izvēlējušies, labprātīgi kļūdami par sātana vergiem.

Daudzu lolotie nepareizie uzskati, ka bērnu savaldīšana ir kaitīga, noveduši bojāejā tūkstošu tūkstošus. Ja jūs nebūsiat modri, tad bērnus noteikti paņems sātans. Neatbalstiet bērnu draudzību ar neticīgajiem! Atrauciet viņus no tiem! Arī paši izejiet no tādu cilvēku vidus un rādiet tiem, ka jūs stāvat Kunga pusē!

Vai tie, kas saucas Visaugstākā bērni, pacels karogu, — ne tikai pulcējoties savās sanāksmēs, bet kamēr vien turpināsies laiks? Vai jūs negribat būt Kunga pusē, apņemoties viņam kalpot ar visu sirdi? Ja jūs izturēsities tāpat kā Israēla bērni, neņemot vērā Dieva skaidri izteiktās prasības, tad noteikti baudiēsiet Viņa sodības; bet, ja jūs atstāsiet grēku un staigāsiet dzīvā ticībā, tad jūsu daļa būs visbagātīgākās Debesu svētības.

Bāzelē, Šveicē, 1887. gada 1. martā

“JŪSU PRĀTĪGĀ KALPOŠANA DIEVAM”

“Nododiet savas miesas par dzīvu, svētu un Dievam patīkamu upuri; tā lai ir jūsu prātīgā kalpošana Dievam.”

Senā Israēla laikā priesteri kritiski pārbaudīja katru dāvanu, ko pienesā par upuri. Ja atklāja kādu vainu, tad dzīvnieks tika noraidīts, jo Kungs bija pavēlējis, ka dāvanai jābūt “bez vainas”. Mums (542) jānodod savas miesas par dzīvu upuri Dievam; vai tad mums nevajadzētu centies šo upuri padarīt, cik vien iespējams, pilnīgu? Dievs ir devis pamācības, kas nepieciešamas mūsu fiziskajai, garīgajai un morālajai labklājībai; un katram no mums ir pienākums mūsu dzīves ieradumus visos sīkumos saskaņot ar dievišķo standartu. Vai Dievs apmierināsies ar kaut ko mazāku par vislabāko, ko mēs spējam upurēt? “Tev būs to Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds.” Ja jūs Viņu mīlēsiet no visas sirds, tad noteikti vēlēsieties Viņam sniegt vislabāko savas dzīves kalpošanu un centīsieties visus savas būtnes spēkus saskaņot ar likumiem, kas veicinās jūsu spējas darīt Viņa prātu.

Ikviens spēja mums dota, lai varētu pieņemtami kalpot savam Radītājam. Kad mēs grēkojot samaitājām Dieva dāvanas un visus savus spēkus pārdevām tumsas lielkungam, tad Kristus ar savām dārgajām asinīm samaksāja par mums izpirkšanas maksu. “Viņš par visiem ir miris, lai tie, kas dzīvo, vairs nedzīvo sev, bet tam, kas par viņiem miris.” Jums nav jāseko pasaules ieradumiem. “Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, savā prātā atjaunodamies.”

PASAULĪGI IESPAIDI

Mijā māsa G! Mana sirds plūst pāri mīlestībā un līdzjūtībā pret tevi. Pašreizējais stāvoklis Tavā ģimenē neapšaubāmi ir Tavu maldīgo uzskatu realizēšanas rezultāts; un tam vēl nav gals. Tu neesi saskatījusi briesmas, kādās noved tik brīva saiešanās ar radiem. Viņiem ir bijis lielāks iespaids pār Tevi un tavējiem, nekā Tev uz viņiem. Tāpēc ka tie ir Tavi radi, viņi neklūst par mazāku šķērsli Tavai garīgajai labklājībai un nav mazāk vainojami Dieva svēto likumu pārkāpšanā. Viņu rīcība Dievam ir tikpat pretīga kā jebkura (543) cilvēka izturēšanās, kas atraida gaismu un patiesību un negrib uzklaut pierādījumus tās labā. Tavu prātu un izturēšanos ir ietekmējuši kaitīgi iespaidi. Dievs ir gādājis par visu, lai pestīšana būtu mums sasniedzama, bet Viņš negrib to uzspiest pret mūsu gribu. Viņš savā Vārdā ir skaidri pateicis nosacījumus, bet mums ar sirdi un prātu vajadzētu būt

ieinteresētiem šos nosacījumus uzzināt, lai neizdarītu kādu kļūdu un neciestu neveiksmi, cenšoties nodrošināt tiesības uz Debesu mājokļiem.

Mēs vienā un tajā pašā laikā nevaram kalpot Dievam un pasaulei. Mums nav jāpieķeras saviem pasaulīgajiem radiem, kas nemaz nevēlas mācīties patiesību. Ar tiem saejoties, mums jācenšas, lai katrā iespējamā veidā no mums spīdētu gaisma; bet nekādā gadījumā nevajadzētu pieļaut, ka viņu uzskati un paražas ietekmē mūsu vārdus, mūsu uzvešanos, ieradumus un paražas. Savās attiecībās ar viņiem mums jārāda patiesība. Ja to nevaram, tad, jo mazāk ar tiem saejamies, jo labāk tas mūsu garīgumam. Ja paši ejam starp biedriem, kuru iespaidā aizmirstam augstās prasības, kādas Kungam ir pret mums, tad mēs ieaicinām kārdināšanas un kļūstam pārāk vāji morālajā spēkā, lai tām pretotos. Mēs sākam dalīties savu biedru garā un lolot viņu uzskatus, bet svētās un mūžīgās lietas vērtēt zemāk par savu draugu domām. Īsi sakot, mēs tiekam saraudzēti tieši tādi, kādus visas taisnības ienaidnieks vēlējās mūs redzēt.

Pakļauti šādam iespaidam, jaunieši ir vieglāk ietekmējami nekā tie, kas gados vecāki. Uz viņu prātu atstāj iespaidu — sejas izteiksme, ko tie redz, balsis, ko viņi dzird, vietas, ko apmeklē, sabiedrība, kurā uzturas, un grāmatas, ko tie lasa. Ir neiespējami pārvērtēt nozīmi, kāda ir biedru izvēlei kā sev, tā sevišķi mūsu bērniem, gan šai pasaulei, gan nākamai.

Pirmie dzīvības gadi ir svarīgāki par jebkuru citu dzīves posmu. Tad neapstrīdami iesim uz priekšu vai nu pareizajā, (544) vai nepareizajā virzienā. No vienas puses, var iegūt zināmu daudzumu nenozīmīgu zināšanu; un, no otras puses, iepazīstoties ar Dievu un nostiprinot katru Dieva uzticēto spēju, var iegūt nopietnas, vērtīgas un praktiskajai dzīvei derīgas atziņas. Mūsu tagadējai un mūžīgajai labklājībai vissvarīgākā un visnozīmīgākā ir dievišķās patiesības atzišana, kā tā atklāta Dieva Vārdā.

Mēs dzīvojam laikā, kad pāri reālajam, dabīgajam un paliekošajam paaugstina visu, kas ir nepatiess un virspusējs. Prāts jāsarga no visa, kas to vadītu nepareizā virzienā. To nevajadzētu apgrūtināt ar mazvērtīgiem stāstiem, kas nestiprina garīgos spēkus. Domas būs tāda paša rakstura, kā barība, kuru mēs sniedzam prātam. Laiku, ko veltī nevajadzīgām, nesvarīgām lietām, labāk vajadzētu pavadīt pestīšanas plāna brīnišķīgo noslēpumu pārdomāšanā un visu Dieva piešķirto spēku izlietošanā, mācoties Kunga ceļus, lai mūsu kājas nekluptu pret neticības tumšajiem kalniem un nenomaldītos no svētuma takas, kas ar bezgalīgu upuri sagatavota Kunga atpirktajiem, lai viņi pa to staigātu. Prāta spēks un reālas zināšanas ir tādi ieguvumi, ko nevar nopirkt ar Ofiras zeltu. Tie ir vērtīgāki par zeltu un sudrabu. So izglītības veidu jaunieši parasti neizvēlas. Viņi vadās no savām ilgām, savas patikas un nepatikas, savām iedomām un tieksmēm; bet, ja vecākiem ir pareizs priekšstats par Dievu, patiesību, iespaidiem un sabiedrību, kādai vajadzētu apņemt viņu bērnus, tad tie izjutīs Dieva uzlikto atbildību nepieredzējušos jauniešus stingri vadīt pareizajā ceļā, zinot, ka pļaus to, ko paši būs sejuši.

Ja mana balss varētu sasniegt vecākus visā zemē, tad es vēlētos viņus brīdināt nepakļauties savu bērnu gribai, izvēloties biedrus vai draugus. Vecāki maz ņem vērā, ka jaunieši pret kaitīgiem iespaidiem ir daudz uzņēmīgāki (545) nekā pret dievišķajiem; tāpēc viņu biedriem jābūt tādiem, kas vislabvēlīgāk ietekmētu viņu pieaugšanu žēlastībā un Dieva Vārdā atklātās patiesības nostiprināšanā sirdī. Ja bērni biedrojas ar tādiem, kuru sarunu temati ir nesvarīgi un laicīgi, tad viņu prāts pielāgosies šim līmenim. Ja viņi dzird nomelnojam reliģijas pamatlikumus un noniecinām mūsu ticību, ja viņiem jāklausās viltīgi iebildumi pret patiesību, tad dzirdētais iesakņosies to prātā un veidos viņu raksturu. Ja viņu prātu nodarbina dažādi stāsti, patiesi vai izdomāti, tad tas vairs nav spējīgs uzņemt derīgas un zinātniskas atziņas, kas tiem tik vajadzīgas. Ak, cik postošu iespaidu šī mīlestība uz vieglu lasāmvielu ir atstājusi uz prātu! Kā tā ir iznīcinājusi godīguma un patiesas dievbijības pamatlikumus, kam jāatrodas simetriska rakstura pamatā! Tā pielīdzināma lēnas iedarbības indei, kas agrāk vai vēlāk nesīs savus rūgtos augļus. Ar nepareizu iespaidu atstāšanu jauniešu prātā rēta tiek sista ne smiltīs, bet cietā klintī.

Tavu bērnu biedru raksturs ir tāds, kas viņus atšķir no katra iespaida, kas kavētu vai mainītu viņu veselību postošos ieradumos. Viņi ir neiecietīgi, ja nevar iet paši savu ceļu. Kristiešu padoms tiem ir pretīgs. Viņi iet plato ceļu, kas ved uz pazūšanu, un jebkurš iespaids, kas cenšas tos vadīt pretējā virzienā, pamodina viņos visjaunākos spēkus. Tie ir apstākļu radījumi. So agro saišu veidošanās, kas nelabvēlīga reliģiskajiem iespaidiem, ir atstājusi pārvaldošu ietekmi uz katru viņu nākamo soli. Novietojiet jauniešus iespējami vislabvēlīgākajos apstākļos, jo sabiedrība, kādā viņi uzturas, pamatlikumi, kādus tie pieņem, ieradumi, kādus veido, ar nemaldīgu noteiktību izšķirs jautājumu par viņu derīgumu šeit, kā arī viņu mūžīgās intereses. Vecākiem nevajadzētu piekāpties savu bērnu tieksmēm, bet vajadzētu iet Dieva iezīmēto nepārprotamo pienākumu taku, (546) laipni viņus savaldot, stingri un noteikti, tomēr mīlestībā, noraidot bērnu nepareizās vēlēšanās un sirsnīgi, neatlaidīgi

un pastāvīgi lūdzot un vadot viņu soļus prom no pasaules preti Debesīm. Bērnus nevajadzētu atstāt un ļaut viņiem iet katru pašu izraudzīto ceļu, tādus ceļus, kas ir atklāti uzbrukumiem no visām pusēm un vada prom no pareizās takas. Neviens neatrodas tik lielās briesmās kā tie, kas briesmas nevērtē un ir neiecietīgi pret brīdinājumiem un padomiem.

Mana māsa, es Tev tagad tā rakstu tāpēc, ka redzu tev draudošās briesmas. Kamēr varbūt daudzi Tev glaimo un bauda Tavu viesmīlību, necenšoties būt par svētību, dodot pareizus padomus, man Tevi tomēr jābrīdina no briesmām, ko Tu nesaskati un kas apdraud Tavu tagadējo un mūžīgo laimi. Mēs tuvojamies vētrainam laikam, tādēļ nepieciešams pārbaudīt mūsu ticības pamatus. Mums jāpēta bauslības grāmata, lai redzētu, vai nekļūdāmies, domājot, ka mums ir tiesības uz nemirstīgu mantojumu.

Mūsu cilvēkus parasti uzskata par pārāk nenozīmīgiem, lai viņus vispār ievērotu, bet apstākļi mainīsies. Kristīgās pasaules pašreizējā rīcība bausļu turētājus nenovēršami izvirzīs redzamā vietā. Notiek pastāvīga Dieva patiesību aizvietošana ar cilvēku izgudrotām teorijām un viltus mācībām. Visdažādākos veidos cenšas apspiest to cilvēku sirdsapziņu, kas vēlas būt uzticīgi Dievam. Likumdevējas varas nostāsies pret Dieva ļaudīm. Tiks pārbaudīta katra dvēsele. Ak, cik gudriem kā tautai vajadzētu būt mums pašiem un ar padomu un piemēru šo gudrību mācīt saviem bērniem! Tiks pārmeklēts ikkatrs mūsu ticības viedoklis, un, ja mēs nebūsim rūpīgi un uzticīgi Bībeles pētītāji, kas nopamatojušies un stingri nostiprinājušies, tad pasaules lielo vīru gudrība mūs nomaldinās.

Pasaule ir aizrāvusies ar darbu, rūpēm un dažādiem pasākumiem. Pēc Jaunuma dzenas tik dedzīgi, it kā tā būtu taisnība, pēc maldiem — it kā tie būtu patiesība, un grēkam seko kā svētumam. Tumsa (547) sedz zemi un bieza krēsla ļaudis. Un vai tādā laikā kā šis Dieva tauta drīkst gulēt? Vai tie, kas glabā patiesību, turpinās klusēt it kā paralizēti? Neticīgie saka, ja viņi ticētu tam, kam kristieši sakās ticam, tad tie izturētos daudz nopietnāk un dedzīgāk. Ja mēs ticam, ka visu lietu gals ir tuvu, "cik ļoti tad mums pienākas staigāt svētā dzīvošanā un dievbijībā"!

Katrai dvēselei, kas tiešām tic patiesībai, būs atbilstoši darbi. Visi būs nopietni, svinīgi un nenogurs savās pūlēs pievērst dvēseles Kristum. Ja patiesība vispirms būs dziļi iedēstīta pašu dvēselēs, tad viņi centīsies to ieviest arī citu sirdīs. Patiesība vispār par daudz tiek turēta ārējā pagalmā. Ienesiet to dvēseles iekšējā templī, paaugstiniet to sirds tronī, un lai tā pārvalda dzīvi. Ja Dieva Vārdu pētītu un tam paklausītu, tad sirds atrastu atvieglojumu, mieru un prieku un tiektos preti Debesīm; bet, ja patiesību atšķir no dzīves un tur ārējā pagalmā, tad Dieva laipnības uguns sirdi nesasilda.

Daudzi Jēzus reliģiju taupa noteiktām dienām, zināmiem gadījumiem un citā laikā to noliek pie malas un neievēro. Patiesības pamatlīkumi nav domāti tikai dažām stundām Sabatā vai īpašiem līdzjūtības darbiem, bet tie jāglabā sirdī, lai skaidrotu un svētotu raksturu. Ja ir kāds acumirklis, kad cilvēks varētu būt drošs bez šīs sevišķās gaismas un spēka no Debesīm, tad viņš vispār varētu iztikt bez Dieva patiesības. Bībelei, Dieva skaidrajam, svētajam Vārdam, vajag būt viņa padomdevējam un vadonim, viņa dzīvi pārvaldošajam spēkam. Tā mūs pastāvīgi mācīs, ja vien mēs šīs mācības uzņemsim savā sirdī.

Ābrahāmam Dievs parādīja labvēlību. Kungs sacīja: "Es zinu viņu, ka viņš pavēlēs saviem bērniem un savam namam pēc sevis, un viņi sargās Kunga ceļu, darot, kas taisnība un kas tiesa." (angļu tulk.) Dievs godāja Ābrahāmu, tāpēc ka viņš rūpējās par reliģijas ievērošanu mājās un lika (548) Kunga bijāšanai piepildīt visu viņa namu. Tas ir Dievs, kas saka: "Es zinu, ka viņš pavēlēs," viņš nekļūs neuzticīgs svētajā uzdevumā un nepakļausies nevienam, izņemot Dievu; bauslība ir dota, un Ābrahāms to ievēros un sargās; nekādas aklas jūtas neaptumšos viņa izpratni par pareizo un nenostā-sies starp Dievu un Viņa bērnu dvēselēm; tā laipnība, kas ir vispatiesākā nežēlība, Ābrahāmu nenomaldinās.

Vecāki un bērni vienādi pieder Dievam, un Viņš vēlas tos vadīt. Ābrahāms valdīja pār savu namu, savienojot mīlestību ar autoritāti. Dieva Vārds mums ir devis likumus, lai mūs vadītu. Šie likumi veido standartu, no kā nedrīkstam novērsties, ja gribam iet Kunga ceļu. Dieva gribai jābūt pirmajā vietā. Mums nav jājautā: Ko citi ir darijuši? Ko domās mani radi? Vai — ko viņi par mani sacīs, ja es iešu šo ceļu? Bet gan: Ko ir sacījis Dievs? Ne vecāki, ne bērni neiegūs sev patiesu labumu nevienā citā ceļā, izņemot Kunga ceļu.

Es esmu pateicīga, ka tev ir krietni dēli, kas cenšas staigāt Kunga ceļos; bet es ceru, ka tu vēl vairāk izpratīsi pienākuma taku viņu biedru izvēlē. Tas izšķirs, vai tu pieaugsi garīgumā vai arī reliģiskajā dzīvē nīkuļosi. Sirdsapziņas stingrajām pavēlēm ir jāpaklausa arī tad, ja ir grūti, un tas vairo tavus morālos spēkus. Pienākumi bieži ir krusti, kas mums jāpaceļ. Lūgšanas un slavu Dievam ne vienmēr iespējams pienest par upuri bez ciņas. Ceļā, pa kuru mums jāiet, lai aizsniegtu Dieva pilsētas vārtus,

jāsastopas ar pašreizējām un krusta nešanu. Pa šo ceļu ir gājis Jēzus; vai mēs Viņam sekosim?

Mums jābūt Dieva līdzstrādniekiem, ne tikai rūpējoties par savu pestīšanu, bet arī darot visu iespējamo citu glābšanas labā. Tā mēs kļūstam dalībnieki lielajā glābšanas plānā un pamazām kļūsim arī par mūžīgās godības pilsoņiem. Dievs Tevi aicina steigties pa ceļu, kas ved pretī "goda maksai, uz ko Dievs aicina Kristū Jēzū". Kaut Kungs tevi svētītu — tā ir mana lūgšana. Bet atceries, ja Tu esi (549) savienota ar Kristu, tad Tev jābūt Viņa līdzstrādnieci. Ja mēs ik dienas neesam Kristus Gara līdzdalībnieki, tad mūsu dievbijība un reliģiskie pienākumi sašaurināsies atbilstoši mūsu pašu interesēm. Interese par citu dvēselēm dos kristīgajam raksturam plašumu, dziļumu un stabilitāti.

Kungs nāk. Mēs tuvojamies mājām, un mums dziļi jāelpo Debesu atmosfēra; tad būsime vienoti ar Pestītāju visos Viņa plānos. Mūsu raksturs kļūs labāks, un mēs spēsim arī citus virzīt augšup un būsime spēcīgi labos darbos.

MŪSU IESTĀŽU VAJADZĪBAS

Laiku pa laikam esmu jutusi, ka Kunga Gars mani spiež dot liecību par nepieciešamību apgādāt ar vislabākajiem talantiem dažādās mūsu iestādes un citas darba nozares. Līdz šim nav veltīts pietiekoši daudz pūļu, lai visām mūsu darba daļām nodrošinātu vislabākos talantus. Tiem, kas atrodas atbildīgās vietās, vajag būt darbam sagatavotiem vīriem — vīriem, kurus Dievs var mācīt un kurus Viņš tāpat kā Daniēlu var pagodināt ar gudrību un saprašanu. Viņiem jābūt domājošiem vīriem — vīriem, kas nes Dieva zīmogu, kas pastāvīgi iet uz priekšu svētumā, morālā cieņā un sava darba izpratnē. Viņiem jābūt lūgšanu vīriem — vīriem, kas kāpj kalnā un skata Dieva godību un cēlās Debesu būtnes, kuras Viņš norīkojis gādāt par Viņa darbu. Tad, līdzīgi Mozum, tie atdarinās kalnā doto paraugu un būs modri, lai nodrošinātu un ar darbu savienotu pašus labākos talantus, kādus vien iespējams iegūt. Ja viņi ir augoši vīri, ja tiem ir svēto prāts; ja viņi klausās Dieva balsi un cenšas satvert katru no Debesīm nākošo gaismas staru, tad tie, līdzīgi saulei, ies nelokāmi uz priekšu un pieaugs gudrībā un Dieva labvēlībā. (550)

Izdevniecības nodaļa ir svarīga Dieva darba nozare, un visiem, kas ar to saistīti, vajadzētu sajūst, ka tā ir dibināta saskaņā ar Dieva norādījumu un ka tajā ieinteresētas visas Debesis. Sevišķi tiem, kam ir balsstiesības darba vadībā, vajadzīgs prāta plašums un svēto spriedums. Viņiem nevajadzētu izšķiest Kunga naudu ar neapdomīgu rīcību vai darba iemaņu trūkuma dēļ; tiem arī jāsaņem darbu ierobežot, pieņemot šaurus plānus un darbu uzticot cilvēkiem ar mazām spējām.

Man atkārtoti rādīts, ka visas mūsu iestādes vajadzētu pārzināt cilvēkiem, kas ir garīgi domājoši un savās vadības metodēs neieaudīs kļūdainos personīgos uzskatus un plānus. So darbu nav jānodod cilvēkiem, kas sajauc svēto ar parasto un kas Dieva darbu vērtē gandrīz tāpat kā zemes lietas, nostādot visu vienā līmenī, un kas Kunga darbu vadīs tādā pašā veidā, kā viņi ieraduši kārtot savus laicīgos darījumus. Kamēr ar mūsu iestādēm nebūs saistīti cilvēki, kas radoši spēj plānot atbilstoši darba izaugsmei un tā augstajam raksturam, tikmēr valdīs tieksme katru pasākumu sašaurināt, un Dievs tiks apkaunots. Ak, kaut visi, kam jānes ar Dieva lietu saistītas atbildības, paceltos augstākā, svētākā atmosfērā, kur vajadzētu atrasties katram patiesam kristietim! Ja viņi tā rīkosies, tad paši un darbs, kuru tie pārstāv, tiks paaugstināts un ietērpts svētā cieņā un viņus godās visi, kas saistīti ar šo darbu.

Starp tiem, kas nodarbināti mūsu iestādēs, ir bijuši vīri, kas nemeklēja Dieva padomu, kas nesaskaņojās ar patiesības lielajiem pamatlikumiem, kurus Dievs atklājis savā Vārdā, un tādēļ tiem bija redzami rakstura trūkumi. Rezultātā cilvēka kļūdainās vadīšanas metodes ir sabojājušas vislielāko darbu, kāds jebkad mirstīgajiem uzticēts; (551) turpretī, ja vadītos no Debesu principiem, tad visās darba nozarēs būtu sasniegts pilnībai daudz tuvāks stāvoklis.

Tiem, kas atrodas vadošās vietās, vajadzētu būt cilvēkiem ar pietiekoši plašu prātu, lai novērtētu personas ar attīstītu intelektu un tām maksātu atbilstoši pienākumiem, kādas šīm personām uzticēti. Protams, tiem, kas iesaistās Dieva darbā, nevajadzētu strādāt vienīgi saņemamās algas dēļ, bet gan Dieva goda dēļ, lai veicinātu Viņa lietas virzīšanos uz priekšu un iegūtu neiznīcīgas bagātības. Tajā pašā laikā mums nevajadzētu domāt, ka tiem, kas spējīgi precīzi un radoši veikt darbu, kas prasa domāšanu un neatlaidīgu piepūli, nav jāsaņem lielāka atlīdzība par mazāk izveicīgiem strādniekiem. Talantus vajag pareizi novērtēt. Tiem, kas nespēj novērtēt labu darbu un patiesas spējas, nevajadzētu būt vadītājiem mūsu iestādēs, jo viņu iespaids darbu ierobežos un pazemos.

Lai mūsu iestādes strādātu tik sekmīgi, kā tām vajadzētu strādāt saskaņā ar Dieva nodomu, tad nepieciešams vairāk apdomības un sirsnīgu lūgšanu, kas savienotos ar nenogurstošu mērķtiecību un garīgu degsmi. Pareiza strādnieku izvēle darbam var prasīt lielākus līdzekļu izdevumus, bet gala

rezultātā tomēr būs ietaupījums; jo, kaut gan ir svarīgi visur, kur vien iespējams, ievērot taupību, izrādīsies, ka cenšanās ietaupīt līdzekļus, izvēloties tādus strādniekus, kas strādātu par zemām algām un kuru darba raksturs atbilst viņu atalgojumam, galu galā nesīs zaudējumus. Darbs tiks aizkavēts un Kunga lieta noniecināta. Brāļi, savā personīgajā dzīvē jūs varat taupīt, cik jums patīk,— savu namu celšanā, apģērbā, uzturā un savos parastajos izdevumos; bet lai šī taupība neliek ciest Dieva darbam, traucējot tajā iesaistīties apdāvinātiem cilvēkiem, kam ir patiesa morāla vērtība. (552)

Olimpiskajās spēlēs, kurām apustulis Pāvils pievērsī mūsu uzmanību, no visiem dalībniekiem prasīja visrūpīgāko sagatavošanos. Mēnešiem ilgi viņus dažādi meistari trenēja fiziskos vingrinājumos, lai tos darītu spēcīgus un vingrus. Viņus aprobežoja ar tādu uzturu, kas organismu uzturēja visveselīgākajā stāvoklī, un izvēlējās tādu apģērbu, kas netraucēja neviena orgāna, ne arī muskuļa darbību. Ja nu tie, kas laicīga goda dēļ piedalījās skriešanas sacīkstēs, lai gūtu panākumus, bija spiesti pakļauties tik stingrai disciplīnai, cik daudz nepieciešamāka rūpīga audzināšana un sagatavošana ir tiem, kas iesaistās Kunga darbā, ja viņi vēlas strādāt sekmīgi! Viņu sagatavošanai jābūt par tik pilnīgākai, viņu nopietnībai un pašizliedzīgajām pūlēm par tik lielākām, salīdzinot ar pasaulīga goda kārotāju sagatavošanu, cik Debesu lietas ir vērtīgākas par zemes lietām. Prātu, tāpat kā muskuļus, jāsgatavo visneatlaidīgākajai un čaklākajai piepūlei. Ceļš uz sekmēm nav līdzens, lai virzītos uz priekšu bez piepūles no savas puses; bet tas ir līdzīgs grumbuļainai takai, kas šķēršļu pilna un pa kuru iespējams kāpt uz augšu vienīgi pacietīgā, smagā darbā.

Mani brāļi, mēs neesam pielikuši pat pusi no tām pūlēm, ko vajadzētu, lai pārliecinātu par sagatavošanās svarīgumu Kunga darbā. Ar savām pavisam nedisciplinētajām spējām ļaudis var darīt tikai nepilnīgu darbu; bet, ja tos būtu audzinājuši un mācījuši gudri un svētījušies skolotāji un ja viņus vadītu Dieva Gars, tad tie ne tikai paši spētu veikt labu darbu, bet pareizi ietekmētu arī citus, ar kuriem kopā strādā. Un arī pēc tam tiem pastāvīgi jāpēta un jāmacās, kā kļūt gudrākiem darbā, kurā viņi iesaistījušies. Nevienam nevajadzētu palikt mierā un bezdarbībā, bet visiem jācenšas sevi pacelt un pilnveidot, lai savas nepietiekošās izpratnes dēļ nepaliktu neievērots darba augstais raksturs un to nepazemotu atbilstoši pašu ierobežotajam standartam. (553)

Es redzēju, ka daudzās Kunga lietas nozarēs ir lieli trūkumi grāmatvedībā. Grāmatvedība ir un vienmēr būs svarīga darba daļa; un šīs sfēras lietpratēji ir ļoti nepieciešami mūsu iestādēs un visos misijas darba nozaros. Tas ir darbs, kas prasa mācīšanos, lai to varētu veikt pareizi un ātri, bez uztraukuma vai pārpūlēšanās; bet piemērotu personu apmācīšana šim darbam ir apkaunojoši pamesta novārtā. Ir kauns pieļaut, ka tāda apjoma un tik svarīgs darbs, kāds ir mūsējais, tiktu darīts kļūdaini un neprecīzi. Dievs prasa tik pilnīgu darbu, cik vien pilnīgi iespējams strādāt cilvēciskām būtnēm. Pildīt savu darbu savādāk nozīmē apkaunot svēto patiesību un tās Autoru. Es redzēju, ka tad, ja strādnieki mūsu iestādēs nepakļausies Dieva autoritātei, starp viņiem nebūs saskaņas un vienotas rīcības. Ja visi paklausīs Kunga norādījumiem, tad Viņš būs kā neredzams Pavēlnieks; bet ir vajadzīga arī redzama vadība, kas bīstas Dievu. Kungs nekad nepievienosies vieglprātīgu, nekārtīgu strādnieku sabiedrībai; Viņš arī nekad neuzņemsies vadīt uz priekšu un uz augšu pretī cēlām augstienēm un drošai uzvarai tos, kas ir stūrgalvīgi un nepaklausīgi. Dvēseles augšupeja rāda, ka sirdī valda Jēzus. Tā sirds, caur kuru Viņš sniedz savu mieru un prieku, un savas mīlestības aplaimojošos augļus, kļūs par Viņa templi un troni. "Jūs esat Mani draugi," saka Kristus, "ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu."

Mūsu iestādes atrodas daudz zemākā līmenī par to, kādā Dievs tās vēlas redzēt, jo daudzi, kas ar tām saistīti, neuztur sadraudzību ar Viņu. Tie nav augoši vīri. Viņi pastāvīgi nemācās no Jēzus, tāpēc arī nekļūst arvien spējīgāki un sekmīgāki. Ja tie nāktu tuvu pie Viņa un meklētu Kunga palīdzību, tad Viņš ar tiem staigātu un runātu; Viņš būtu viņu padomdevējs visās lietās un, tāpat kā Daniēlam, dāvinātu tiem Debesu gudrību un izpratni. (554)

Pirms vairākiem gadiem es redzēju, ka mūsu ļaudis bija tālu atpalikuši zināšanu iegūšanā, kas viņus darītu derīgus uzticības vietām Kunga darbā. Ikvienam draudzes loceklim vajadzētu pūlēties sevi izglītot Meistara darba veikšanai. Katram ir noteikts darbs, atbilstošs viņa spējām. Pat tagad, vienpadsmitajā stundā, mums vajadzētu darbam modināt izglītotus, spējīgus cilvēkus, lai viņi, paši ieņemot uzticības vietas, ar pamācībām un piemēru varētu audzināt visus, kas ar tiem saistīti.

Savtīgas godkāres pamudināti, daži nesniedz zināšanas citiem, ko viņi tiešām varēja darīt. Ir arī tādi, kas nav gribējuši sevi apgrūtināt ar citu apmācīšanu. Tomēr tas būtu bijis vislabākais, ko tie būtu varējuši darīt Jēzum. Kristus saka: "Jūs esat pasaules gaisma." Un šī iemesla dēļ mums jāļauj mūsu gaismai spīdēt cilvēku priekšā.

Ja būtu ievērots viss, ko Kungs ir runājis par šiem jautājumiem, tad mūsu iestādes atrastos augstākā un svētākā stāvoklī, nekā tas ir tagad. Cilvēki ir apmierinājušies ar maziem sasniegumiem. Viņi nav

visiem spēkiem centušies, lai pieaugtu garīgi, morāli un fiziski. Viņi nav izjutuši, ka to no viņiem prasa Dievs, tie nav sapratuši, ka Kristus ir nomiris, lai viņi varētu darīt tieši šo darbu. Rezultātā tie ir tālu atpalikuši prāta attīstībā un spējās domāt un plānot. Viņi varēja pievienot tikumu tikumam un atziņai atziņu un tādā veidā kļūt stipri Kungā. Bet to viņi nav darījuši. Tādēļ tagad lai katrs iet pie darba ar stingru apņemšanos celties. Pašlaik Kunga lietai ne tik daudz vajag vairāk strādnieku, kā jau esošo strādnieku pieaugšanu gudrībā, lietpratībā un sevis svētošanā.

MŪSU IESTĀDES BETLKRĪKĀ

(555) Ļaunums, kas sekojis tik daudzu atbildību koncentrēšanai Betlkrīkā, ir bijis liels. Briesmu ir daudz, tāpēc ka nesvētījušies elementi tikai gaida, līdz apstākļi atļaus tiem visu savu iespaidu nodot netaisnības pusē. Ja visi, kas saistīti ar mūsu iestādēm, būtu svētījušies un garīgi noskaņoti cilvēki, kas uz Dievu paļaujas vairāk nekā uz sevi, tad šo iestāžu uzplaukums un labklājība tālu pārspētu līdz šim redzēto. Bet, kamēr tik ļoti trūkst pazemīgas uzticības un pilnīgas atkarības izjūtas no Dieva, mēs nevaram būt droši nevienā jautājumā. Šodien mums visvairāk vajadzīgi cilvēki, kas būtu kristīti ar Dieva Svēto Garu, — cilvēki, kas, līdzīgi Ēnoham, staigā ar Dievu. Mums nav vajadzīgi strādnieki, kuru uzskati ir tik ierobežoti, ka viņi darbu nevis paplašina, bet sašaurina, vai kas seko moto: "Reliģija ir reliģija; veikals ir veikals." Mums nepieciešami tālredzīgi cilvēki, kas spēj izprast apstākļus un no cēloņiem spriest par sekām.

Koledža

Skolotājiem mūsu koledžā vajadzētu būt vīriem un sievietēm ar līdzsvarotu prātu un spēcīgu tikumisku iespaidu, kas spēj gudri veidot cilvēku uzskatus un kam ir īsts misijas gars. Ja visi tā strādātu, tad tiktu atvieglota nasta, kas tagad gulstas uz vadītāju, un novērstas viņam draudošās briesmas priekšlaicīgi izsmelt savus spēkus. Tomēr tieši šīs gudrības trūkst.

Nav vēlams noteikt pārāk zemu mācību maksu. Tai vajadzētu būt pietiekoši lielai, lai segtu izdevumus pat tad, ja tāpēc koledža netiktu tik plaši atbalstīta. Tie, kas tiešām vērtē tur iegūstamās priekšrocības, noteikti visiem spēkiem pūlēsies tās sev nodrošināt. Lielākā daļa no tiem, kurus uz koledžu pamudinātu nākt zemā mācību maksā, nedotu nekādu labumu ne citiem (556) studentiem, ne draudzei. Jo vairāk studentu, jo lielāka smalkjūtība, prasme un modrība vajadzīga no vadības puses.

Koledžai uzsākot darbu, "Review and Herald" nodibināja fondu, lai palīdzētu tiem, kas vēlējās iegūt izglītību, bet kam trūka līdzekļu. To izlietoja vairāki studenti, kas tādā veidā varēja sākt mācīties, lai pēc tam pelnītu un aizņemto summu atdotu, tā ka arī citiem būtu iespējams no tās gūt sev labumu.

Arī tagad vajadzētu domāt, lai sagādātu tādu fondu, no kura varētu aizdot trūcīgiem, bet cienījamiem studentiem, kas vēlas sagatavoties misijas darbam. Mūsu vidū ir spējīgas personas, kas varētu labi kalpot Kunga lietai, ja tikai par tām rūpētos un tās atbalstītu. Ja kāda no tām ir pārāk trūcīga, lai sev nodrošinātu priekšrocības, ko sniedz koledža, tad viņu izdevumu segšanu par savu privilēģiju vajadzētu uzskatīt draudzei. Jauniešus nepieciešams skaidri pamācīt, ka, cik vien iespējams, viņiem pašiem jānopelna līdzekļi savu izdevumu segšanai. To, kas maksā maz, arī maz vērtēs; un to, kā cena tuvosies lietas patiesajai vērtībai, arī atbilstoši novērtēs. Draudzēm dažādos laukos vajadzētu sajūst uz tām gulstošos svinīgo atbildību apmācīt jaunatni un izglītēt vecākas personas, lai tās spētu iesaistīties misijas darbā. Ja draudzes savu locekļu vidū redz kādus, kas varētu kļūt par derīgiem strādniekiem, bet kas paši nespēj iegūt izglītību, tad tām vajadzētu uzņemties atbildību tos sūtīt uz koledžu, lai viņi varētu mācīties un attīstīt savas spējas.

Vadītāju īpašības

Ļaudīm, kas tagad saistīti ar mūsu iestādēm, nepieciešama nopietna reforma. Viņiem ir dažas vērtīgas rakstura īpašības, kamēr ļoti trūkst citu. Viņu raksturam vajadzīgs savādāks veidojums, — tāds, kas līdzinātos Kristum. Viņiem visiem (557) jāatceras, ka tie vēl nav sasnieguši pilnību, ka rakstura veidošanas darbs vēl nav pabeigts. Ja viņi staigās saskaņā ar katru Dieva dāvāto gaismas staru; ja tie sevi salīdzinās ar Kristus dzīvi un raksturu, tad saskaņā, kur neatbilst Dieva svētā likuma prasībām, un centīsies kļūt pilnīgi savā sfērā, kā Dievs Debesīs ir pilnīgs savā sfērā. Ja šie cilvēki būtu sapratuši šo jautājumu svarīgumu, tad viņi šodien būtu tālu priekšā savam pašreizējam stāvoklim un daudz labāk veiktu uzticētos pienākumus. Sajā pārbaudes laikā viņiem jācenšas sasniegt pilnību. Tiem ik dienas jāamācās no Kristus. Viņi ir saistīti ar Dieva darbu ne tāpēc, ka būtu pilnīgi, nekļūdīgi vīri, bez rakstura trūkumiem, bet gan, neskatoties uz šiem trūkumiem, Dievs sagaida, lai tie, būdami saistīti ar Viņa darbu, pastāvīgi pētītu un mācītos, kā atdarināt doto Priekšzīmi.

Savā darbā Jēzus uzņēmās saistības ar Jāni, Pēteri un Jūdu, darot viņus par saviem līdzstrādniekiem;

bet tajā pašā laikā tiem pastāvīgi vajadzēja no Viņa mācīties. No Kristus dievišķajām mācībām bija jāsmejas norādījumi savu nepareizo domu un maldīgo uzskatu labošanai attiecībā uz kristīga rakstura veidošanu. Jānis un Pēteris nebija pilnīgi, bet viņi izlietoja katru izdevību. Pēteris neiemācījās neuzticēties sev un turpināja sevi vērtēt augstu, līdz viņu uzvarēja sātana kārdināšanas un viņš savu Kungu aizliedza. Jūdam bija tādas pašas izdevības kā šiem mācekļiem mācīties Kristus sniegtās mācības, bet viņš tās nevērtēja un necienīja. Viņš bija tikai klausītājs, bet ne darītājs. Sādas rīcības iznākums atklājās Kunga nodošanā.

Vīri, kurus Dievs saistījis ar savām iestādēm, nedrīkst domāt, ka tiem vairs nav jāpieaug, jo viņi jau atrodas atbildīgās vietās. Lai viņi būtu īsti pārstāvji, sargi vissvētākajam darbam, kāds jebkad mirstīgajiem uzticēts, tad tiem vajag ieņemt skolnieku stāvokli. (558) Viņi nedrīkst justies pašapmierināti vai iedomīgi. Viņiem vienmēr vajadzētu saprast, ka tie staigā pa svētu zemi. Dieva eņģeļi ir gatavi tiem kalpot, jo viņiem pastāvīgi nepieciešams uzņemt gaismu un Debesu iespaidus, vai arī tie darbam nebūs vairāk piemēroti kā neticīgie.

Ja ar Betlkrīkas kantorī saistīto cilvēku raksturs būtu tā pārveidots, ka tie uz viņu uzraudzībā esošajiem varētu atstāt svētīgu iespaidu, tad izredzes būtu daudz iedrošinošākas. Lai ko par savām spējām domātu mūsu iestādēs nodarbinātie cilvēki, man ir pamats sacīt, ka daudziem vēl ļoti jāaug, lai varētu atbilstoši pildīt savus pienākumus. Tie var justies spējīgi dot padomu, bet viņiem pašiem vajadzīgs padoms no Tā, kas ir nemaldīgs gudrībā. Draud briesmas, ka viņu rokas sakropļos un sabojās lielas un svarīgas intereses. Ja visi vairāk izjustu savu nezināšanu un mazāk pašautos uz sevi, tad viņi no lielā Skolotāja mācītos lēnprātību un sirds pazemību.

Dievs ievēro visu, kas notiek birojā. Vienmēr vajadzētu paturēt prātā vārdus: "Tu, Dievs, mani redzi." Katram, kas uzņēmis pienākumus šajā kantorī, vajadzētu būt pieklājīgam un laipnam pret visiem. Pastāvīga Kristus klātbūtnes izjūta novērstu citu tiesību ierobežošanu, kas ir tik parasta pasaules praksē, bet kas apvaino Dievu. Dažādajās biroja nodaļās strādājošo dzīvē jāieauž Jēzus mīlestība, lai viņi izturētos taisnīgi ne tikai pret darbu, bet arī viens pret otru.

Pats pirmais darbs, mani brāļi, ir nodrošināt Dieva svētības savai sirdij. Tad ienesiet šo svētību savā namā, atstājiet kritiku, uzvariet savu ieradumu būt pārāk stingriem prasībās pret citiem, un lai valda saulains un laipns gars. Jūsu māju atmosfēra līdz ar jums ieplūdis birojā, un jūsu dvēseles apņems Debesu miers. Kur (559) mājo Jēzus mīlestība, tur ir arī līdzjūtīgs maigums un uzmanība pret citiem. Visvērtīgākais pasākums, kurā mani brāļi var iesaistīties, ir Kristum līdzīga rakstura veidošanas darbs.

Man ir rādīts, ka tiem, kas vada mūsu iestādes, vienmēr vajadzētu pieminēt, ka galvenais direktors ir Debesu Dievs. Visus darījumus katrā darba nozarē vajadzētu raksturot stingram godīgumam. Stingri un nelokāmi vajag sargāt kārtību, bet stingrībai jāsavienojas ar līdzjūtību, žēlastību un iecietību. Taisnībai ir dvīņu māsa — mīlestība. Tām jāstāv blakus. Mūsu vadonim jābūt Bībelei. Cilvēks nevar sevi vairāk piekrāpt, kā domājot, ka grūtībās viņš var atrast kādu par Dieva Vārdu labāku vadoni. Svētu laimi nesošajam Vārdam jābūt mūsu kāju spīdeklim. Bībeles priekšstati jāieauž ikdienas dzīvē.

Padomes sanāksmes

Tiem, kas sastāda mūsu padomes, katru dienu jāapsēžas pie Kristus kājām un Viņa skolā jāmacās būt lēnprātīgiem un no sirds pazemīgiem. Tā kā viņi paši ir tikai nespēcīgi un maldīgi cilvēki, tad tiem vajadzētu rūpīgi kopt laipnību un mīlestību pret citiem, kuri arī var kļūdīties. Viņi nav sagatavojušies rīkoties taisnīgi, mīlēt žēlastību un parādīt patiesu pieklājību, kas raksturoja Kristus dzīvi, ja tie nesaskata nepieciešamību būt savienībā ar Viņu. Pilnvarotajiem vienmēr vajadzētu saprast, ka viņus vēro Dieva acs, un strādāt, pastāvīgi apzinoties, ka, būdami ierobežoti cilvēki, tie plānojot var kļūdīties, ja nebūs cieši savienoti ar Dievu un necentīsies savu raksturu atbrīvot no katra trūkuma. Ir jāsasniedz dievišķais standarts.

Ikvienam, kas kalpo valdes sanāksmēs, visaugstākajā mērā sirsnīgi un nopietni jāmeklē gudrība no augšienes. Katrā sapulcē vajadzētu būt izjūtamai Kristus pārveidojošajai žēlastībai. Tad Kristus Gars, ietekmējot klātesošo sirdis, (560) pareizi veidos viņu darbu. Tas apspiedīs trokšņaino nemieru un atņems nesvēto pasaulīguma iespaidu, kas cilvēkus dara asus, kritizējošus, valdonīgus un gatavus apvainot citus.

Šīm padomēm sapulcējoties, tiek izteikti daži formāli lūgšanu vārdi, bet trūkst sirsnīgu, neatlaidīgu, dzīvā ticībā, pazemīgā un sagrauztā garā upurētu lūgšanu, kas klātesošo sirdis saskaņotu ar Dievu. Ja pilnvarotie paši atraujas no gudrības un spēka Dieva, tad viņi attiecībā ar citiem cilvēkiem nav spējīgi ievērot neliekuļotu godīgumu, kādu prasa Dievs. Bez dievišķas gudrības to pieņemtajos

lēmumos tiks ieausts viņu pašu gars. Ja šie cilvēki nav savienoti ar Dievu, tad viņu apspriedēs noteikti būs klāt sātans, un tas viņu nesvēto stāvokli izmantos savā labā. Ja rīcību nenosaka Dievs, tad sekos netaisni darbi. Sirdī un prātā kā vienmēr klātesošam un visu pārvaldošam spēkam jāatrodas Kristus Garam.

Jums katrā apspriedē vajag ņemt līdzi Kungu. Ja jūs savās sapulcēs izjutīsiet Viņa klātbūtni, tad katrs darījums tiks apsvērts apzinīgi un ar lūgšanām. Tad ar pamatlikumiem nesaskanošie motīvi tiks apspiesti, un visus jūsu darījumus kā mazās, tā lielās lietās raksturos taisnīgums. Lai kopīgi varētu pareizi spriest, vispirms jāmeklē padoms no Dieva.

Jums jābūt nomodā, lai rosīgā darba dzīve nekļūst par iemeslu nevēribai pret lūgšanām tieši tad, kad jums sevišķi nepieciešams lūgšanās iegūstamais spēks. Draud briesmas, ka pārmērīga nodošanās darbam no dvēseles var izstumt dievbijību. Liels ļaunums ir atturēt dvēseli no Debesu gudrības un spēka, kas tā vien gaida, lai jūs to izlūgtos. Jums vajadzīgs apgaismojums, ko vienīgi Dievs var dot. Nevienam nav spējīgs kārtot savus darījumus, ja viņam nav šīs gudrības.

Kopš nodibināta izdevniecības apvienība, laiku pa laikam, kad radušies sarežģījumi, ir sniegta gaisma, un Kungs bieži ir atklājis pamatlikumus, kas (561) jāievēro visiem strādniekiem. Kad darbs tikko iesākās, mūsu acu priekšā pastāvīgi atradās milzīgā atbildība, kas gūlās uz uzticības vietās esošajiem, un mēs trīs līdz piecas reizes dienā meklējām Kungu, lai Viņš mums dotu Debesu gudrību, ka mēs svēti varētu pārstāvēt Dieva lietu un Viņa izredzēto ļaužu intereses.

Visļauņākais ģeķības veids ir atstāt Kungu ārpus jūsu apspriedēm un pajauties uz cilvēku gudrību. Savās uzticības vietās jums sevišķā nozīmē jābūt pasaules gaismai. Jums vajadzētu izjust spēcīgas ilgas savienoties ar gudrības, gaismas un atziņas Dievu, lai varētu būt kā gaismas kanāli. Kad jāapsver svarīgas intereses, kas attiecas uz tagadējās patiesības lietas attīstību un uzplaukumu, kā tad jūs varat pieņemt pareizus lēmumus, spraut gudrus plānus un dot gudrus padomus, ja neesat savienoti ar visas gudrības un taisnības Avotu? Visumā jūsu apspriedēs darāmais darbs ir vērtēts pārāk vieglprātīgi. Šajās svarīgajās sanāksmēs vietu atradušas parastas sarunas, parastas piezīmes un citu rīcības apspriešana. Jums vajadzētu atcerēties, ka visās sapulcēs aculiecinieks ir mūžīgais Dievs. Visu redzošā Jehovas acs mēro katru jūsu lēmumu un tos salīdzina ar savu ļaunību, savu lielo taisnības standartu. Tiem, kuru pienākumos ietilpst padoma došana, jābūt lūgšanu vīriem, ticības vīriem, vīriem, kas brīvi no savtības, vīriem, kas neuzdrošinās pajauties uz savu cilvēcisko gudrību, bet kas sirsnīgi lūdz gaismu, lai viņiem uzticēto darbu varētu veikt vislabākajā veidā.

Pasaulīga gudrība

Gudrība, ar kādu pasaules cilvēki kārtoti savus veikalus un veic savus darba pienākumus, nav gudrība, kādu jāmeklē un pēc kādas jāvadās cilvēkiem, kas saistīti ar mūsu iestādēm. Savtīgā gudrība nav dzimusi Debesīs, (562) tā ir no šīs zemes. Šajā pasaulē vadošais princips ir: "Mērķis attaisno līdzekļus." Un to var ieraudzīt katrā ienesīgā darba nozarē. Tam ir valdošs iespaids katrā sabiedrības šķirā, lielajās tautu apspriedēs un visur, kur noteicējs nav Kristus Gars. Katram, kas saistīts ar izdevniecības kantori, un tiem, kas kalpo mūsu koledžā un sanatorijā, savā darbā jāattīsta apdomība un uzmanība, smalkjūtība un meistarība. Bet nav jānoliek pie malas taisnības likumi un jāatļauj valdīt principam, ka katram jācinās par panākumiem savā īpašajā darba nozarē, neņemot vērā citas sfēras. Rūpīgi vajadzētu sargāt visu intereses, raugoties, lai netiktu pārkāptas neviena tiesības. Pasaulē tirdzniecības dievs pārāk bieži ir krāpšanas dievs; bet tā nedrīkst rīkoties tie, kam ir saskare ar Kunga darbu. Pasaules standarts nedrīkst būt noteicošais tiem, kas ir saistīti ar svētām lietām.

Kad man rādīja tiesas skatus, grāmatas, kurās uzrakstīti cilvēku darbi, tad atklājās, ka daži, kas strādā mūsu iestādēs un izliekas dievbijīgi, ir vadījušies no pasaules cilvēku standarta un nav stingri saskaņojušies ar Dieva lielo taisnības mērauklu. Cilvēku savstarpējās attiecības, sevišķi to, kas saistīti ar Dieva darbu, man parādīja visā pilnībā. Es redzēju, ka brāji, kas pārstāv svarīgas iestādes, kas var būt dažādas savā raksturā, bet ir viena un tā paša darba nozares, nedrīkst būt viens pret otru skopi un viltīgi. Tiem vienmēr jāparāda cēls, augstsirdīgs, Kristum līdzīgs gars. Mantrausības garam nav jābūt viņu darījumos. Dieva lietu nevar sekmēt neviens viņu solis, kas ir pretējs Kristus garam un raksturam. Viena cilvēka savtīga rīcība izraisīs tādu pašu noskaņojumu citos; arī devība un patiesa pieklājība nepaliks neauglīga, bet pamodinās citos to pašu garu un būs patīkama mūsu Debesu Tēvam. (563)

Pasaulīgu gudrību nedrīkst pielīdzināt veselīgai apdomībai, lai gan pārāk bieži to maldīgi tā saprot. Šī gudrība ir savtīga, lai kur to pielieto. Apdomība un veselīgs spriedums nekad nav šauri savā darbībā. Cilvēkam, kuru vada apdomība un veselīgs spriedums, ir plaši uzskati, un viņš neaprobežojas ar vienu mērķi. Tāds prāts lietas apskata no visiem redzesviedokļiem. Bet pasaulīgā gudrība ir

tuvredzīga. Tā spēj saskatīt vistuvāk esošo lietu, bet tālākās neredz. Tā vienmēr modri vēro izdevības iegūt sev labumu. Tie, kas vadās no pasaulīgas gudrības, ceļ savu darbu, izārdot pamatu citu cilvēku veidotajam darbam. Katra celtne, lai tā pastāvētu, jāceļ uz taisnīga pamata.

Grāmatu autora honorārs

Garīga darba strādniekiem ir savs Dieva dots kapitāls. Viņu pētišanas darba augļi pieder Dievam, ne cilvēkam. Ja strādnieks uzticīgi atdod savam darba devējam laiku, par ko viņš saņem algu, tad viņa darba devējam vairāk prasību pret viņu nav. Un, ja, uzticīgi un rūpīgi taupot acumirkļus, tas sagatavo citu materiālu, kas pietiekami vērtīgs, lai to iespiestu un izdotu, tad viņš to var izlietot tā, kā pēc viņa domām tas vislabāk kalpos Dieva lietai. Ja viņš vēlas saņemt tikai mazu honorāru, tad ir veicis labu darbu to labā, kas saņem grāmatu, un neko vairāk no viņa nevajadzētu prasīt. Dievs izdevniecības valdei nav uzlicis atbildību būt citiem par sirdsapziņu. Tai nav ietiepīgi jācenšas piespiest cilvēkus piekrist tās noteikumiem.

Autori par savu līdzekļu izlietošanu ir atbildīgi Dieva priekšā. Aicinājumi dot naudu atskanēs bieži. Būs jāieiet misijas laukos, un tas prasīs daudz izdevumu. Cilvēkiem, kam Dievs uzticējis līdzekļus, tie jāizlieto atbilstoši savām spējām; jo viņiem jādara sava daļa, lai sekmētu šīs intereses. Ja (564) valdes locekļi cenšas uzspiest savus uzskatus, ka visai peļņai, ko dod mūsu konfesijas grāmatas, jānonāk Izdevniecību Apvienības un tās uzticības personu rokās un ka autoriem pēc tam, kad viņi saņēmuši atlīdzību par grāmatas sarakstīšanai veltīto laiku un kad ir segti sakarā ar to radušies izdevumi, jāatsakās no savām prasībām dalīties peļņā ar izdevniecību, tad šie valdes locekļi uzņemas darbu, kuru tie nevar veikt. Grāmatu autori ir tikpat lielā mērā ieinteresēti Dieva lietā kā tie, kas veido pilnvaroto valdi. Daži no autoriem ar darbu saistīti gandrīz no paša tā sākuma.

Man rādīja, ka ir trūcīgi cilvēki, kuri līdzekļus iztikai iegūst vienīgi ar savu smadzeņu darbu, un atklāja arī to, ka mūsu iestāžu darbā ir iesaistījušies veikalnieciski cilvēki, kas nav auguši līdz ar mūsu iestādēm un nav guvuši labumu no visām pamācībām, ko Dievs laiku pa laikam devis par to vadīšanas metodēm. Viņi savā darbā nav iekļāvuši patiesu reliģiju un Kristus Garu. Tāpēc Izdevniecību Apvienību nevajadzētu padarīt par visu pārvaldošu varu. Vajag cienīt atsevišķu cilvēku talantu un tiesības. Ja nodibinātu tādu kārtību, ka visus personīgo talantu augļus ieguldītu Izdevniecību Apvienībā, tad tiktu sakropļotas citas svarīgas intereses.

Katram cilvēkam Dievs ir devis savu darbu. Dažiem Viņš ir piešķīris iespaids un līdzekļu podus; un tie, kuru sirds saistīta ar Dieva lietas interesēm, dzirdēs Viņa balsi un sapratīs, kas viņiem jādara. Tie izjutīs pienākumu atbalstīt darbu, ja tas būs vajadzīgs.

Vairākas reizes man ir rādīts, ka izturēšanās pret brāli H jau no paša sākuma, kopš viņš strādā Betlkrīkā, ir bijusi atturīga un nelabvēlīga. Man kļūst skumji, kad jāpasaka iemesls. Tā viņam klājas tāpēc, ka brālis šeit atnāca kā svešinieks un trūcīgs cilvēks. Tāpēc ka viņš bija trūcīgs, tam nācās strādāt nepatīkamajās vietās un arī izjust savu nabadzību. Ar mūsu iestādēm saistītie vīri domāja, ka viņi to varēs pakļaut saviem nosacījumiem, tādēļ šis laiks tam ir bijis ļoti nepatīkams. Viņa piedzīvojumos ir skumjas nodaļas, kas (565) nebūtu iegājušas vēsturē, ja brāji būtu bijuši laipni un pret to izturējušies līdzīgi Kristum. Kunga lietai vienmēr vajadzētu būt brīvai no visniecīgākās netaisnības; un neviens ar to saistītais darbs nedrīkstētu ne vismazākajā mērā stāstīt par skopumu vai apspiešanu.

Kungs sargā katra cilvēka intereses. Viņš vienmēr bija trūcīgo draugs. Gandrīz visu sirdīs, kas saistīti ar svētām lietām, ir visapbrīnojamākais Kristum līdzīgas mīlestības trūkums. Es saviem brāļiem vēlos sacīt visur: "Kopiet Kristus mīlestību!" Tai vajadzētu plūst no kristieša dvēseles līdzīgi straumēm tuksnesī, kas atsvaidzina un izdaiļo, nesot laimi, mieru un prieku paša un citu dzīvē. "Neviens nedzīvo sev." Ja trūcīgos kaut vismazākā mērā apspiež vai pret viņiem mazās vai lielās lietās izturas netaisni, tad Dievs no apspiedēja prasīs norēķinu.

Nemēģiniet uzstādīt netaisnus un negodīgus noteikumus ne vecākajam J, ne profesoram H, ne arī kādam citam garīgam strādniekam. Neskubiniet un nespiediet viņus piekrist tādu cilvēku noteikumiem, kas nezina, ko nozīme sarakstīt grāmatu. Šiem vīriem pašiem ir sirdsapziņa, un viņi par tiem uzticēto kapitālu un tā izlietošanu ir atbildīgi Dievam; jums nav jābūt viņiem par sirdsapziņu. Tiem jānodrošina tiesības ieguldīt līdzekļus, ko viņi ieguvuši ar smagu darbu, atbilstoši Dieva Gara norādījumiem.

Maniem brāļiem jāatceras, ka Dieva darbs aptver vairāk nekā izdevniecības namu Betlkrīkā un citas tur nodibinātās iestādes. Neviens nezina labāk par brāli I, kā radās šis birojs. Viņš ir bijis saistīts ar izdevniecības darbu kopš tā iesākuma, kad to nomāca trūkums, kad uz mūsu galdiem esošais uzturs

tikko spēja apmierināt dabas vajadzības, tāpēc ka mēs sevi aizliedzām ēšanā, apģērbā un algās, lai tikai laikraksts varētu dzīvot. Tā rīkoties toreiz noteikti bija nepieciešams, un tie, kam ir (566) šie piedzīvojumi, līdzīgos apstākļos būs gatavi tos no jauna atkārtot.

Tiem, kam nav piedzīvojumu tādās grūtībās, bet kas ar darbu saistījušies tā pašreizējā labklājībā, neklājas piespiest pakļauties netaisnīgiem nosacījumiem tos, kas strādā no šī darba iesākuma. Brālis I mīl Dieva lietu, un viņš ieguldīs savus līdzekļus tās atbalstīšanai, kad vien redzēs, ka tie ir nepieciešami. Tāpēc atstājiet šo līdzekļu saņemšanas un sadalīšanas nastu tiem, kam līdzekļi pieder, cilvēkiem, kuriem Dievs uzticējis ietekmes un spēju talantus. Viņi par tiem ir atbildīgi savam Kungam. Ne Izdevniecību Apvienībai, ne tās galvenajiem darbiniekiem nav jāuzņemas šo autoru namturības pienākumus.

Ja valde būtu spējīga piespiest brāļus H un I piekrist tās noteiktajiem honorāriem, vai tad šie rakstnieki nejustu, ka viņiem nodarīta netaisnība? Vai viņu priekšā neatvērtos kārdināšanu durvis, kas atņemtu simpātijas un traucētu darbības saskaņu? Ja visus ienākumus satvertu vadītāji, tas lietai nenāktu par labu, bet Izdevniecību Apvienībai izraisītu virkni nelaimju. Tas veicinātu neiecietības garu, kas jau zināmā mērā parādījies tās apspriedēs. Sātans vēlas, lai cilvēkus, kas saistīti ar patiesības vēsti, pārvaldītu skops un iedomīgs gars.

Tie paši pamatlikumi, kas attiecas uz darbu mūsu iestādēs Betlkrīkā, attiecas arī uz visu darba lauku. Tālākie izvilkumi ir no 1880. gada 8. novembrī brālim K rakstītas vēstules:

“Strādniekiem paveras plašs lauks, bet daudzi paceļas pāri darba vienkāršībai. Tagad ir laiks strādāt, un tas jādara, ievērojot Dieva gudro padomu. Ja jūs ar misijām un Sabatskolām saistīsiet nesvētījušās personas, tad darbs pārvērtīsies tikai par formu. Strādniekiem katrā lauka daļā jāpēta, kā darboties taupīgi un (567) Kristus vienkāršībā un kā plānot, lai panāktu vislielākās sekmes siržu aizsniegšanā.”

“Mums draud briesmas izvērsties plašākā teritorijā un ķerties pie vairāk pasākumiem, nekā mēs spējam pareizi vadīt. Pastāv briesmas pamest novārtā dažas svarīgas darba daļas, pārmērīgu uzmanību pievēršot citām. Tik liela darba daudzuma uzņemšanās, ka neko vairs nav iespējams izdarīt pilnīgi, ir slikts plāns. Mums ir jāiet uz priekšu, tomēr nenovirzoties no darba vienkāršības tik tālu, ka visu pasākumu uzraudzīšana vairs nav iespējama, neupurējot mūsu labākos palīgus, lai visas lietas uzturētu darba kārtībā. Dzīvību un veselību vajag sargāt.”

“Kaut gan mums vienmēr vajadzētu būt gataviem sekot atvērtajai Dieva aizgādībai, tomēr mūsu plāniem jābūt tikai tik plašiem, lai tos varētu sekmīgi īstenot ar mūsu rīcībā esošajiem spēkiem un līdzekļiem. Mums jāuztur un jāpalielina interese par pasākumiem, kas jau darbojas.”

“Pastāvīgi rodieties lielākiem plāniem un paveroties plašākiem laukiem, vajadzīgs arī plašāks vēriens, izvēloties un apmācot strādniekus, kas pūlētos vadīt dvēseles patiesībā. Mūsu jaunos strādniekus jāiedrošina enerģiski ķerties pie darba un jāpamāca to virzīt uz priekšu, strādājot vienkārši, bet pamatīgi. Es brīnos, redzot, cik maz tiek cienīti daži no mūsu jaunajiem sludinātājiem un cik maz atbalsta viņi saņem. Tomēr daži no tiem pieķeras darbam un it visu dara ar nesavtīgu interesi.”

“Vienojoties ar strādniekiem, kā augstiem tā zemiem, nedrīkst parādīties šausirdība un negodīgums... Vairāk ir jāatklājas Kristus darbības veidam un mazāk savam “es”. Skarba kritizēšana ir jāapspiež. Katram strādniekam jāattīsta līdzietība, līdzjūtība un mīlestība. Mēs kā tauta nevaram gūt panākumus, kamēr Jēzus nekļūs par valdnieku mūsu sirdī; kamēr netiks apspiests paša “es” un paaugstināts Kristus. Es lūdzu Tevi, mans brāli, strādāt vienīgi kopā ar Dievu, neliekot pārāk daudz plānu, bet cenšoties darbu virzīt uz priekšu apdomīgi un tik pamatīgi, lai tas pastāvētu.”

KRISTĪGS IESPAIDS MĀJĀS UN DRAUDZĒ

(568) Mīļie brāļi un māsa L! Mana sirds ir nospiesta jūsu dēļ. Tas, kas jums vajadzīgs, ir Dieva pārveidojošā žēlastība jūsu sirdīs. Jums nepieciešams Jēzus Gars. Jums Kristus skolā jāamācās lēnprātība un pazemība. Jūs neizjūtat savu vajadzību pēc dziļas iekšējās dievbijības, un šajā ziņā paši sevi pieviļat. Jūs vilcināties izšķirties, kad to vajadzētu nekavējoties darīt jūsu pašu un citu labā. Dievs prasa, lai katrs cilvēks darītu savu pienākumu. Viņš prasa visu sirdi un nedalītu mīlestību. Viņš nevēlas, lai mēs teiktu, ka pazīstam Jēzu Kristu un patiesību, tomēr nenestu attiecīgus augļus. Pret maziem un lieliem, izglītotiem un neizglītotiem, bagātiem un nabagiem Viņa prasības ir vienas un tās pašas.

Katrs ir acināts strādāt atbilstoši spējām, kādas Dievs viņam devis. Ikvienam jākalpo uzticīgi, jo

pretējā gadījumā viņš aptraipīs savu sirdsapziņu un apdraudēs savu dvēseli. Neviena nedrīkst atļauties zaudēt Debesis. Atcerieties Kristus vārdus visiem Viņa sekotājiem: "Jūs esat pasaules gaismas." Dievs paļaujas uz tiem, kas zina ceļu, ka tie to rādīs citiem. Viņš cilvēkiem ir uzticējies savas patiesības bagātības. Mums vajadzīga ticība, pašlūgšana un uzticība Dievam. Iekšējais jaukums atklāsies ārējā darbībā. Mums vajadzīgs tas gars, kas citiem rādīs, ka esam mācījušies Kristus skolā un ka mēs atdarinām mums doto priekšzīmi. Mums vajadzīga sirds, kas nav uzpūtīgi paaugstinājusies, prāts, kas nav vērst uz sevi. Katram vajadzētu nepārtraukti vēlēties darīt laimīgus citus. Dievs ievēro mūsu pazemīgās pūles, un Viņa acis tās ir dārgas. Jums abi vajadzīga mājas dievbijība, jauka, rūpes kļiedzoša pieticība, atmetot kļūdu meklēšanu, aizvainošanos, bāršanos vai asumus. Lai jūsu mājas likums ir laipnība un mīlestība. Kas neļauj patiesības gaismai mirdzēt savās mājās, tas apkauno Pestītāju. (569)

Patiesība, kāda tā ir Jēzū, daudz dara cilvēka labā, kas to pieņem; un ne tikai viņa, bet arī visu to labā, kas nonāk viņa iespaida lokā. Patiesi atgriezušies dvēsele tiek apgaismota no augšienes, un Kristus šai dvēselē ir "ūdens avots, kas plūst uz mūžīgu dzīvību." Viņa vārdus, motīvus un rīcību var pārprast un viltīgi sagrozīt, bet viņš par to nebēdā, tāpēc ka uz spēles liktas daudz lielākas intereses. Viņš nedomā par tagad iegūstamām ērtībām, viņš nevēlas izcelties un nekāro pēc cilvēku uzslavas. Viņa cerība ir Debesīs, un viņš iet taisni uz priekšu, pastāvīgi raugoties uz Jēzu. Viņš dara taisnību, tāpēc ka tā ir taisnība un tāpēc ka Dieva valstī ieies vienīgi tie, kas dara taisnību. Viņš ir laipns un pazemīgs un rūpējas par citu laimi. Viņš nekad nesaka: "Vai es esmu sava brāļa sargs?", bet savu tuvāko mīl kā sevi pašu. Viņš neizturas skarbi un pavēlnieciski, līdzīgi bezdievīgajiem, bet uz cilvēkiem atstaro no Debesīm nākošo gaismu. Viņš ir patiess, drosmīgs Kristus krusta kareivis, kas izdala Dzīvības Vārdu. Viņa iespaids izklīdina pret to vērstos aizspriedumus, viņa dievbijība tiek atzīta, un Bībeles pamatlikumi tiek cienīti.

Tā notiek ar katru, kas ir patiesi atgriezies. Tas nes dārgus augļus un, to darot, staigā, kā Kristus staigāja, runā, kā Kristus runāja, strādā, kā Viņš strādāja, un Jēzū atklātā patiesība caur to izplata savu iespaidu mājā, kaimiņos un draudzē. Viņš veido raksturu mūžībai, ar bijību un drebēšanu strādādams savas dvēseles glābšanas labā. Viņš pasaules priekšā ir patiesības vērtīgo pamatlikumu dzīvs paraugs, rādot, kādu iespaidu patiesība atstāj uz neviltota ticīgā dzīvi un raksturu. Viņš neapzināti veic savu daļu Kristus cildenajā pasaules atpestīšanas darbā, darbā, kas savā raksturā un iespaidā ir tālu sniedzošs, sagraujot pamatus viltus reliģijai un viltus zinātnei. (570)

Es jūtos spiesta tā rakstīt, jo zinu, ka jūsu brāļi nekad jums to neteiks. Es negribu, ka Tu vai Tava sieva zaudētu Debesu dzīvokļus; jo tie mums ir par visu vērtīgāki, tādēļ mums vajadzētu cīnīties ar sasniedzamā mērķa vērtībai atbilstošu enerģiju un dedzību. Mūžīgā dzīve ir neatlaidīgu, nenogurstošu pūļu vērtība.

Kungs vēlas, lai Tu un Tava ģimene būtu kristieši šī vārda pilnā nozīmē, un ilgojas jūsu raksturos parādīt patiesības svētījošo spēku. Ja jūs būtu veidojuši tādus raksturus, tad jūsu darbs izturētu tiesas dienas pārbaudi; bet ja pēdējās dienas ugunis pieskarsies jūsu darbiem, kādi tie ir tagad, tad tie izrādīsies vienīgi siens, koks un salmi. Nedomājiet, ka tie ir bargi vārdi, jo tā ir patiesība. "Es" ir ieausts visos jūsu darbos. Vai jūs gribat sasniegt augsto standartu? Tas prasīs iemācīties pirmos pamatlikumus, kas veido kristīgu raksturu. Kristus sacīja apustulim Pēterim: "Kad tu vienreiz atgriezies, tad stiprini savus brāļus." Tāpat arī jums ir jāatgriežas, lai varētu darīt Kungam pieņemamu darbu.

Mans brāli, ja Tu gribi, Tu vari būt stiprs Dievā. Tev ir talanti, kurus Dievs uzticējies, lai tos lietotu kalpošanai Viņam. Bet, ja Tu visu nenodosi Kristum, tad Tavas spējas izrādīsies bīstamas kā Tev, tā citiem, vadot tos prom no patiesības un prom no Kristus.

...draudzes locekļu labā veicams ļoti liels darbs. Viņiem dedzīgi jāpieņemas Kristum; tiem jābūt pazemīgākiem, pacietīgākiem, laipnākiem, labprātīgākiem mācīties un visādā ziņā līdzīgākiem Kristum. Savā raksturā viņiem pasaulei jāparāda žēlastības svētojošais spēks. Lai Dievs pasargā, ka jūs ar mācību vai piemēru nenoslēdzat ceļu šim svarīgajam darbam. Vai jūs gribat strādāt ar Jēzu? Vai jūs gribat būt uzticīgi Kungam, kas jūs ir atpircis? Vai jūs vēlaties atstāt visus mazsvarīgākos jautājumus? Jums jātieks kristītiem ar lielāku ticību un lielāku žēlastību. Jums vajadzīga (571) lielāka godbijība pret lietām, kam ir mūžīga vērtība. Man jūsu gadījumā nav iespējams par daudz izcelt iespaida spēku un plašumu, ko atstāj personīgas dievbijības piemērs un draudze, kas parāda patiesības svētojošo ietekmi uz raksturu.

Ja draudze ... nostātos pareizās attiecībās ar Dievu, katrs cenšoties savest kārtībā patš savu sirdi un savu namu, tad varētu ievākt daudz lielāku plānu. Runājiet mazāk, un lai patiesa iekšēja dievbijība atspīd labos darbos. Esiet laipni, kopiet mīlestību un smalkjūtību. Vairāk lūdziet, vairāk lasiet savas

Bībeles. Esiet čakli audzēkņi Kristus skolā. Tad draudzes locekļi nemeklēs kļūdas savos brājos un māsās, jo tas ir sātana darbs.

Es ceru, ka jūs tiksiet stiprināti un nopamatoti ticībā. Darbs noteikti ies uz priekšu, vienalga, vai mēs iesim tam līdz vai nē. Tas uzvarēs, bet jautājums ir, vai mēs uzvarēsim līdz ar to? Lai Dievs jums abiem palīdz saprast, ka jūsu sirdīs vajadzīgs dziļi skarošs žēlastības darbs. Atcerieties, ka Jēzus jūs ir atpircis, upurējot savu dzīvību. "Jūs nepiederat sev, jo jūs esat dārgi atpirkti; tad nu godiniet Dievu savā miesā un savā garā, kas pieder Dievam."

IESPAIDĪGS SAPNIS

Mīļais brāli M! Pagājušajā naktī es redzēju iespaidīgu sapni. Man šķita, ka Tu atradies uz stipra kuģa, kas izgāja ļoti vētrainos ūdeņos. Reizēm viļņi sitās pāri bortam, un Tevi apšļāca ūdens. Tu sacīji: "Man jātiek prom — šis kuģis grimst." "Nē," sacīja viens, kurš likās esam kapteinis, "šis kuģis dodas uz ostu. Tas nekad nenogrims." Bet Tu atbildēji: "Mani noskalos pār bortu. Tā kā neesmu ne kapteinis, ne kapteiņa palīgs, kas tad par mani rūpēsies? Es izmēģināšu (572) savu laimi uz kuģa, kas redzams tur viņā pusē." Kapteinis sacīja: "Es neļaušu tev aiziet, jo zinu, ka tas kuģis uzskries uz klintīm, nesasniedzis ostu." Tad tu izslējies taisni un ļoti pārliecināti teici: "Šis kuģis kļūs par vraku; es to redzu tik skaidri, cik vien iespējams ko saskatīt." Kapteinis Tevi uzlūkoja ar caururbjošu skatu un stingri sacīja: "Es neļaušu tev zaudēt savu dzīvību, kāpjot tajā laivā. Tās skeleta baļķi ir tārpū sagrauzti, un tā tevi pievils. Ja tev būtu vairāk zināšanu, tad tu spētu atšķirt viltoto no istā, svētu — no tā, kas paredzēts pilnīgai iznīcībai."

Es atmodos, bet šis sapnis ierosināja mani Tev rakstīt. Es dziļi pārdomāju dažas no šīm lietām, kad pienāca vēstule, kas ziņoja, ka Tu esi pakļauts "lielai kārdināšanai un pārbaudījumam". Ko tas nozīmē, brāli M? Vai sātans Tevi atkal kārdina? Vai Dievs atļaus, ka Tu nonāc tajā pašā vietā, kur Tu jau iepriekš cieti neveiksmi? Vai Tu tagad ļausi neticībai pārvaldīt savu dvēseli? Vai Tu, tāpat kā Israēla bērni, vienmēr no jauna kritīsi? Lai Dievs Tev palīdz pretoties velnam un no katra Tava ticības pārbaudījuma iznākt stiprākam!

Esi uzmanīgs visā savā rīcībā! Lai Tavas kājas staigā taisnus ceļus! Aizslēdz durvis neticībai un dari Dievu par savu stiprumu! Ja apmulsti, tad apstājies, neej nevienu soli tumsā! Es esmu dziļi norūpējies par Tavu dvēseli. Tas var būt pēdējais pārbaudījums, ko Dievs Tev pieļaus. Neej nevienu soli pa lejup vedošo ceļu pretī pazušānai! Gaidi, un Dievs Tev palīdzēs! Esi pacietīgs, un parādīsies skaidra gaisma! Ja Tu pakļausies iespaidiem, tad pazaudēsi savu dvēseli; bet Dieva acīs dvēsele ir ļoti vērtīga.

Es pašlaik rakstu Lielās cīņas pirmo sējumu; apskatot šos svarīgos jautājumus — radišanu un notikumus no sātana krišanas līdz Ādamā krišanai, rodas ļoti svinīga izjūta. Kad rakstu, šķiet, ka Kungs ir man ļoti tuvu, un pārdomas par šo cīņu no iesākuma līdz pašreizējam laikam mani dziļi aizkustina. (573) Man ir skaidri atklāta tumsas spēku darbība. Mūs sagaida visgrūtākie laiki, un sātans, tērpies kā eņģelis, nāks ar savām kārdināšanām pie dvēselēm, kā viņš tuksnesī tuvojās Kristum. Viņš citēs Rakstus, un, ja mūsu dzīvība nav apslēpta ar Kristu Dievā, tad viņš noteikti mūsu dvēseles saistīs neticībā.

Laika ir ļoti maz, un viss, kas jādara, ir jādara ātri. Eņģeļi tur četrus vējus, un sātans savā labā izmantos katru, kas nav pilnīgi nopamatojies patiesībā. Pārbaudīta tiks ikviena dvēsele. Katrs trūkums raksturā, ja to ar Dieva Gara palīdzību neuzvarēs, noteikti vedīs pretī iznīcībai. Es kā nekad iepriekš izjūtu, cik nepieciešams mūsu ļaudīm patiesības gara iedvesmojošais spēks, jo sātana viltības savaldzinās katru dvēseli, kas Dievu nav darījusi par savu stiprumu. Kungam ir daudz darba; un, ja mēs darām to, ko Viņš ir norādījis, tad Viņš strādās ar mūsu pūlēm.

NEPIECIEŠAMA IKDIENAS BĪBELES PĒTĪŠANA

Tiem, kurus Dievs aicinājis strādāt ar Vārdu un mācību, vienmēr vajadzētu būt skolniekiem. Viņiem nemitīgi jācenšas kļūt pilnīgākiem, lai varētu būt par priekšzīmi Dieva ganāmpulkam un darīt labu visiem, ar kuriem nāk saskarē. Kas neizjūt uz priekšu iešanas un papildināšanās svarīgumu, tie nepieaug Kristus žēlastībā un atziņā.

Visas Debesis ir ieinteresētas darbā, kas turpinās šajā pasaulē, lai vīrus un sievas sagatavotu nākamajai, nemirstīgajai dzīvei. Dievs ir paredzējis, lai cilvēciskie darbarīki saņemtu augsto godu būt par Jēzus Kristus līdzstrādniekiem dvēseļu glābšanā. Dieva Vārds skaidri (574) atklāj, ka ierocim, kas tiek lietots šajā lielajā darbā, ir tiesības zināt, ka pie viņa labās rokas ir kāds, kas gatavs palīdzēt visās patiesajās pūlēs sasniegt visaugstāko morālo un garīgo pilnību Meistara darbā. To piedzīvos visi, kas sajutīs palīdzības vajadzību. Viņiem Dieva darbu vajadzētu uzlūkot kā svētu un katru dienu

pienest Kungam prieka un pateicības upurus par žēlastības spēku, kas tos dara spējīgus pieaugt dievišķā dzīvē. Strādniekam vienmēr jābūt pazemīgās domās par sevi, ņemot vērā daudzās neuzcītības un darba nenovērtēšanas dēļ pazaudētās izdevības. Tomēr nevajadzētu zaudēt drosmi, bet gan pastāvīgi no jauna censties atgūt laiku.

Vīriem, kurus Kungs izredzējis par saviem kalpiem, vajadzētu sagatavoties darbam, rūpīgi pārbaudot sirdi un cieši savienojoties ar Pestītāju. Ja tiem nav panākumu dvēseļu mantošanā Kristum, tad iemesls ir viņu dvēseles nepareizās attiecības ar Dievu. Kopumā lielam skaitam Vārda sludinātāju ir pārāk daudz labprātīgas nezināšanas. Viņi nav šim darbam sagatavojušies, rūpīgi pētot Rakstus. Viņi neizjūt šim laikam dotās patiesības svarīgumu, un tāpēc patiesība tiem nav dzīva īstenība. Ja viņi pazemotu savas dvēseles Dieva priekšā, ja staigātu saskaņā ar Rakstiem visā gara pazemībā, tad tiem būtu daudz skaidrāks priekšstats par Paraugu, kas jāatdarina; bet viņi netur savas acis pastāvīgi vērstas uz savas ticības Iesācēju un Pabeidzēju.

Neviens nav spiests padoties sātana kārdināšanām un tādā veidā ievainot savu sirdsapziņu un apbēdināt Svēto Garu. Dieva Vārdā ir sniegts viss nepieciešamais, lai ikviens, kas cenšas uzvarēt, varētu saņemt dievišķu palīdzību. Ja tie uzlūkos Jēzu, tad tiks pārvērsti Viņa līdzībā. Visiem, kuros caur ticību pastāvīgi dzīvos Kristus, (575) būs spēks gūt panākumus savā darbā. Viņi kļūs arvien spējīgāki un sekmīgāki, un Dieva svētība, atklājoties viņu panākumos, liecinās, ka tie tiešām ir Kristus līdzstrādnieki. Bet, lai arī cik tālu kāds ietu uz priekšu savā garīgajā dzīvē, viņš tomēr nekad nerasniegs tādu stāvokli, ka tam vairs nevajadzēs rūpīgi pētīt Rakstus; jo tur ir mūsu ticības pierādījumi. Visus mācības punktus, pat ja tie ir pieņemti kā patiesība, vajadzētu pārbaudīt ar bauslību un liecību; ja tie šo pārbaudi neiztur, tad "tajos nav gaismas" (angļu tulk.).

Rūpīgi vajadzētu izpētīt lielo atpestīšanas plānu, kā tas ir atklāts šo pēdējo dienu noslēdzošajā darbā. Ar Debesu svētnīcu saistītajiem skatiem vajadzētu atstāt tādu iespaidu visu prātā un sirdī, lai tie spētu ietekmēt citus. Visiem vajag dziļāk izprast salīdzināšanas darbu, kas norisinās Debesu svētnīcā. Kad šī svarīgā patiesība ir ieraudzīta un saprasta, tad tie, kas to uzņems, strādās saskaņā ar Kristu, sagatavojot ļaudis uz lielo Dieva dienu, un viņu pūles būs sekmīgas. Pētot, pārdomājot un lūdzot Dieva ļaudis tiks pacelti pāri parastajām, laicīgajām domām un jūtām un vadīti saskaņā ar Kristu un Viņa lielo darbu Debesu svētnīcā, šķīstot to no ļaužu grēkiem. Viņu ticība ieies ar Kristu svētnīcā, un lūdzēji virs zemes rūpīgi pārbaudīs savu dzīvi un savu raksturu salīdzinās ar lielo taisnības mērauklu. Tie ieraudzīs trūkumus un atzīs, cik ļoti nepieciešama Svētā Gara palīdzība, lai būtu derīgi lielajam un svētajam darbam, kas šajā laikā dots Dieva vēstnešiem.

Kristus sacīja: "Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevī. Kas (576) bauda Manu miesu un dzer Manas asinis, tam ir mūžīgā dzīvība, un Es viņu uzcelšu pastarā dienā. Jo Mana miesa ir patiess ēdiens un Manas asinis ir patiess dzēriens. Kas Manu miesu bauda un Manas asinis dzer, paliek Manī, un Es viņā. Itin kā Mani sūtījis dzīvais Tēvs, un Es esmu dzīvs Tēvā, tāpat arī tas, kas Mani bauda, būs dzīvs Manī." Cik daudzi no tiem, kas darbojas ar Vārdu un mācību, ēd Kristus miesu un dzer Viņa asinis? Cik daudzi var saprast šo noslēpumu? Pestītājs pats to paskaidro: "Gars dara dzīvu, miesa neder nenieka; vārdi, ko Es jums runāju, ir Gars un dzīvība." Dieva Vārdam jābūt saauštam ar ticīgo cilvēku darbīgo raksturu. Vienīgā dzīvā ticība ir tā ticība, kas uzņem patiesību un savienojas ar to, līdz tā kļūst par būtnes sastāvdaļu un par dzīves un rīcības noteicošo spēku. Jēzus ir nosaukts par Dieva Vārdu. Viņš atzina Tēva bauslību, savā dzīvē īstenoja tās pamatlīkumus, parādīja tās garu un atklāja tās labvēlīgo iespaidu uz sirdi. Jānis saka: "Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū, un mēs skatījām Viņa godību, tādu godību kā Tēva vienpie-dzimušā Dēla, pilnu žēlastības un patiesības." Kristus sekotājiem jābūt Viņa piedzīvojumu līdzdalībniekiem. Tiem jāsavienojas ar Dieva Vārdu. Tiem Kristus spēkā jātop pārvērstiem Viņa līdzībā un jāatstaro dievišķās īpašības. Tiem jāēd Dieva Dēla miesa un jādzer Viņa asinis, citādi tajos nav dzīvības. Kristus Garam un darbam jāklūst par Viņa mācekļu garu un darbu.

Nepietiek ar patiesības sludināšanu, tā jāīsteno dzīvē. Lai varētu strādāt Dieva darbu, Kristum jāamājo mūsos un mums Viņā. Katram vajadzīgi personīgi piedzīvojumi, un ikvienam personīgi jāpūlas aizsniegt dvēseles. Dievs prasa, lai katrs darbā ieguldītu visus savus spēkus un, nepārtraukti pūloties, sevi darītu spējīgu strādāt Dievam pieņemamā veidā. Viņš sagaida, lai ikviens savā sirdī uzņemtu Kristus žēlastību, lai tas varētu būt pasaulei par spoži spīdošu gaismu. Ja Dieva (577) darbinieki pilnībā attīsta visus savus spēkus, tad viņiem iespējams strādāt saprātīgi, visā gudrībā, un Dievs noteikti tos atbalstīs viņu pūlēs pacelt, izdaiļot un glābt citus cilvēkus. Visiem strādniekiem jāparāda smalkjūtība un jāpakļauj savas spējas Dieva Gara pārvaldošajam iespaidam. Par savu neatliekamo pienākumu tiem jādara Viņa Vārda mācīšanās un Dieva balss uzklausīšana, kas no dzīvā orākula uz tiem runā rājienu, pamācībās un paskubinājumos, un tad Viņa Gars tos stiprinās, lai kā Dieva darbinieki tie ietu uz priekšu reliģiskos piedzīvojumos. Tā viņi soli pa solim tiks vadīti uz augstākām virsotnēm, un viņu prieks būs pilnīgs.

Aizņemti darbā, ko Dievs viņiem uzticējis, tie neatradīs laiku, lai pagodinātu sevi, un arī nevēlēsies to darīt; viņiem nebūs laika kurnēt vai sūdzēties, jo viņu mīlestība pieder Debesu, nevis zemes lietām. Sirds, dvēsele un miesa būs nodoti Meistara darbam. Viņi nestrādās patmīlīgi, bet sevi aizliegs Kristus dēļ. Tie uzņemsies Viņa krustu, jo ir Viņa īstie mācekļi. Ik dienas to barība būs Viņa Vārda dārgās patiesības, un tādā veidā tie tiks stiprināti pienākumam un apbruņoti pārbaudījumiem. Tā viņi kļūs par spēcīgiem un labi attīstītiem vīriem un sievietēm Kristū. Tad viņi būs īsti Debesu Ķēniņa dēli un meitas. Viņu milētās un pārdomātās patiesības varenība paplašinās prātu, stiprinās spriešanas spējas un darīs cēlāku raksturu. Viņi lielajā dvēseļu glābšanas darbā vairs nebūs iesācēji, jo strādās gudrībā, ko devis Dievs. Tie nebūs punduri reliģiskajā dzīvē, bet pieaugs Kristū, kas ir viņu dzīvā Galva, par pilnīgiem vīriem un sievietēm Kristū Jēzū. Tad cīņas ar patiesības ienaidniekiem tikai stiprinās viņu cerības, un tie gūs krāšņus uzvaras, tāpēc ka viņi sauks palīgā vareno Aizstāvi, kas nekad nepievils pazemīgu meklētāju. Ja viņu pūlēm būs panākumi, tad tie visu godu atdos Dievam. Debesis (578) nāks tiem ļoti tuvu, jūtot līdzti un strādājot kopā ar viņiem. Tiem tiešām pievērsīsies pasaules, eņģeļu un cilvēku skati. Viņu sirds un dzīves skaidrība un gribasspēks, viņu nelokāmība un derīgums Dieva lietā sevišķi izcels viņu raksturu. Tie ir Dieva izredzētie ļaudis.

Katra uzvarētāja reliģiskajā dzīvē būs briesmīgi apmulsuma un pārbaudījumu brīži, bet Rakstu zināšanas darīs tos spējīgus atcerēties Dieva iedrošinošos apsolījumus, kas iepriecinās sirdi un stiprinās ticību Visvarenā spēkam. Viņš lasīs: "Neatmetiet savu sirds drosmi, jo tai ir liela alga...", "lai jūs pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas ugunīs tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies. Jūs Viņu mīlat, lai gan neesat To redzējuši, uz Viņu jūs ticat, To tagad neredzēdami, un priecāties neizsakāmā un apskaidrotā priekā". Ticības pārbaude ir dārgāka par zeltu. Visiem vajadzētu saprast, ka tā ir daļa no audzināšanas Kristus skolā, kas nepieciešama, lai viņus skaidrotu un attīrītu no zemes sārņiem. Tiem izturīgi jāpanes ienaidnieku dzēlīgās piezīmes un uzbrukumi un jāpārvar visi šķēršļi, kurus sātans liek viņu ceļā. Sātans centīsies tos atturēt no lūgšanām un mēģinās atņemt vēlēšanos pētīt Rakstus; un pāri viņu takai tas metīs savu riebigo ēnu, lai viņu skatam apslēptu Kristu un Debesu pievilcību.

Nevienam nevajadzētu būt saspringtam, drebot un pastāvīgi šauboties, kā arī vienmēr sūdzoties; visiem vajadzētu uzlūkot Dievu, skatīt Viņa laipnību un priecāties Viņa mīlestībā. Sakopojiet visus savus spēkus, lai skatītos augšup, nevis uz leju, uz savām grūtībām; tad jūs savā ceļā nekad nenogursiet. Drīz vien jūs aiz padebeša ieraudzīsiet Jēzu izstiepjam savu roku, lai jums palīdzētu; un viss, kas jums jādara, ir vienkāršā ticībā pasniegt Viņam pretī savu roku un ļaut sevi vadīt. Uzticoties Viņam, (579) jūs ticībā Jēzum tiksiet piepildīti ar cerību. No Golgātas krusta spīdošā gaisma jums atklās, cik augstu Dievs vērtē dvēseli, un, atzīdami šo vērtējumu, jūs centīsieties gaismu atstarot pasaulei. Liels vārds starp cilvēkiem ir kā smiltis rakstīti burti; bet neaptraipīts raksturs pastāvēs visā mūžībā. Dievs jums dod gudrību un spriest spējīgu prātu, ar ko varat satvert Viņa apsolījumus. Jēzus ir gatavs palīdzēt izveidot stipru, harmonisku raksturu. Kam ir tāds raksturs, tiem nekad nav jākrīt izmisumā, tāpēc ka nav panākumu laicīgos pasākumos. Viņi "ir pasaules gaisma". Sātans nevar iznīcināt vai apslāpēt šo no viņiem spīdošo gaismu.

Dievam ir darbs katram. Tā nav daļa no Viņa plāna, ka dzīves cīņā dvēseles spēcīgāku cilvēciska līdzjutība un uzslava; Viņš grib, lai tās izietu ārpus nometnes, nesot negodu, cīnoties labo ticības cīņu un Viņa spēkā pastāvēt visās grūtībās. Dāvinot savu mīļo Dēlu, kurš ar savu rakstura pilnību ir spējīgs mūs pacelt, izdaiļot un darīt derīgus šai dzīvei un svētajām Debesīm, Dievs mums ir atvēris visas Debesu bagātības. Kristus nāca mūsu pasaulē, un Viņa dzīve bija tāda, kādu Kungs prasa no saviem sekotājiem. Viņš aizliedza sevi un pastāvīgi uzpurējās. Ja mūsu dzīvē nav uzvarēts savtīgums, ērtību mīlestība un izdabāšana tieksmēm, ja mēs neizlietojam savus labākos spēkus, lai kopā ar Dievu darbotos brīnišķīgajā pacelšanās, izdaiļošanas un šķīstīšanas darbā, lai kļūtu par Dieva dēliem un meitām, tad mēs neatbilstam Viņa prasībām. Tad mēs cietīsim pastāvīgus zaudējumus šajā dzīvē un beidzot pazaudēsim nākamo, nemirstīgo dzīvi. Dievs vēlas, lai jūs strādātu, ne noniecinot sevi, ne mazdūšībā, bet visstiprākajā ticībā un cerībā, priecīgi un līksmi atklājot pasaulei Kristu. Jēzus reliģija ir prieks, miers un laime. Kad mēs, pētot Rakstus, ieraugām Tēva bezgalīgo pretimnākšanu, nododot Jēzu (580) pasaulei, lai visi, kas tic uz Viņu, dabūtu mūžīgu dzīvību, tad visiem mūsu būtnes spēkiem vajadzētu pamosties darbam, lai teiktu, slavētu un godātu Kungu par Viņa neizsakāmo mīlestību uz cilvēku bērniem.

DARBINIEKU IZGLĪTOŠANA

Mums darāms darbs, ko tikai nedaudzi izprot. Tas ir pienākums pasludināt patiesību visām tautām. Strādniekiem ir plašs lauks kā ārzemēs, tā arī Amerikā. Dievs aicina iziet šajos laukos vīrus, kas ir svētījušies, skaidri, augstsirdīgi, bez aizspriedumiem un pazemīgi. Cik maz ir to, kam ir kāda sajēga par šo darbu! Mums vajag atmosties un strādāt, skatoties no augstāka redzesviedokļa, nekā līdz šim

esam darījuši.

Tiem, kas tagad pieņem patiesību, ir visas priekšrocības, sevišķi gaismas un zināšanu krājumos, kas sniegti mūsu preses izdevumos. Tagad vajadzētu pareizi novērtēt pagātnes pieredzi, kas ir bagāta un daudzveidīga. Mēs zinām, cik grūti bija strādāt sākumā, ar cik daudz šķēršļiem tad bija jāstopas, cik maz iespēju bija celmlaužu rīcībā, lai darbu virzītu uz priekšu. Bet tagad viss ir mainījies, un pār visu spīd skaidra gaisma. Ja to sirdīs, kas apliecina ticību patiesībai, varētu ienākt pirmatnējā kristietība, tad viņiem būtu jauna dzīvība un spēks. Tad ļaudis, kas ir tumsā, redzētu atšķirību starp patiesību un maldiem, starp Dieva Vārda mācībām un māņticīgajiem izdomājumiem.

Mēs esam kļūdījušies, necenšoties ar patiesību aizsniegt sludinātājus un augstākās sabiedrības šķiras. Pārāk lielā mērā esam izvairījušies no ļaudīm, kas nepieder mūsu ticībai. Neskatoties uz to, ka mums nevajadzētu ar viņiem biedroties, lai veidotos viņu līdzībā, tomēr jāņem vērā, ka visur ir godīgi cilvēki, kuru labā vajadzētu strādāt uzmanīgi, gudri un saprātīgi, mīlot viņu dvēseles. Vajadzētu dibināt fondu (581) vīru un sievu izglītošanai, kas kā šeit, tā citās zemēs strādātu šo augstāko šķiru labā. Mēs vispār esam pārāk daudz runājuši par piemērošanos parastajiem ļaudīm. Dievam vajadzīgi apdāvināti cilvēki, kam attīstīts prāts, kas spēj apsvērt pierādījumus, — vīri, kas patiesību meklēs kā apslēptu mantu. Šie vīri spēs sasniegt ne tikai vienkāršos ļaudis, bet arī augstāk stāvošos. Tādi vīri vienmēr būs Bībeles pētnieki, pilnīgi apzinoties uz viņiem gulstošās atbildības svētumu. Viņi dos pietiekoši daudz pierādījumu par derīgumu savam darbam.

Darba dažādajās nozarēs mums ir pārāk maz talantīgu strādnieku. Jāķeras pie jaunām aktivitātēm. Mums jāprot izdomāt plānus, kā sasniegt tumsā esošās dvēseles. Mums nepieciešami inteliģenti cilvēki ar dažādām spējām, bet nevajadzētu viņos meklēt kļūdas, tāpēc ka to uzskati pilnībā nesaskan ar mūsējiem. Mums vajadzētu spraut plašākus plānus strādnieku izglītošanai, kas pasludinātu vēsti. Tie, kas tic patiesībai un to mīl, ir rīkojušies augstsirdīgi, dodot līdzekļus patiesības lietas dažādo pasākumu atbalstīšanai, bet ļoti trūkst spējīgu strādnieku. Nav gudri pastāvīgi izdot līdzekļus, lai atvērtu jaunus laukus, kamēr tik maz ir darīts strādnieku sagatavošanai, kas varētu tajos iziet. Dieva darbu nedrīkst aizkavēt darbarīku trūkums. Dievs aicina spējīgus vīrus, kas ir Bībeles pētnieki, kas mīl patiesību, ko viņi atklāj citiem, un kas to ieauz savā dzīvē un raksturā. Mums vajadzīgi cilvēki, kas mīl Jēzu un Viņam pieķeras un kas vērtē kritušās cilvēces dēļ pienesto bezgalīgo upuri. Mums vajadzīgas svētas, uguns skartas lūpas un sirdis, kas brīvas no grēka traipiem. Tie, kuru dievbijība ir sekla un kam ir liela vēlēšanās būt pirmajiem un labākajiem, nav vīri šim laikam. Tādi, kas par saviem uzskatiem domā vairāk nekā par darbu, nav vajadzīgi.

Mūsu draudzes nesaņem audzināšanu, kas tās mācītu staigāt visā gara pazemībā, atstāt lepošanos ar ārišķībām un rūpēties par iekšējo rotājumu. (582) Draudzes spējas un panākumi ir tieši tādi, kādus tos izveido sludinātāju dedzība, skaidrība, pašizliedzība un saprātīgs darbs. Tās atsevišķos locekļus vajadzētu raksturot rosīgam misijas garam. Viņiem vajadzīga dziļāka dievbijība, stiprāka ticība un plašāki uzskati. Personīgajās pūlēs tiem jādara daudz pilnīgāks darbs. Kas mums nepieciešams, tā ir dzīva reliģija. Viens atsevišķs cilvēks ar izteiktu pienākuma izpratni, kura dvēsele ir savienota ar Dievu un kas deg par Kristu, izplatīs spēcīgu iespaidu uz labu. Viņš dzers ne no kaut kādas trūcīgas, dubļainas, netīras straumes, bet no skaidrajiem augstienes ūdeņiem pie avota iztekas. Viņš varēs draudzei dot jaunu enerģiju un spēku. Dievs vēlas, lai, pieaugot spiedienam no ārpuses, Viņa draudzi atdzīvinātu svētās, svinīgās patiesības, kam tā tic. Svētais Gars no Debesīm, strādājot ar Dieva dēliem un meitām, pārvarēs šķēršļus un cīnās pret ienaidnieku viņus nostādīs izdevīgākā vietā. Dievam savu baušļus turošo un Viņa patiesību mīlošo ļaužu labā ir rezervētas lielas uzvaras. Lauki jau kļūst balti pļaujai. Mūsu rokām sagatavotajā patiesībā ir gaisma un bagātīgas, krāšņas dāvanas no Debesīm; bet vīri un sievas nav gatavi strādāt ātri nobriestošajos pļaujas laukos.

Dievs zina, cik uzticīgi un ar kādu nodošanās garu ikviens izpilda savu uzdevumu. Šajā lielajā darbā nav vietas slinkajiem, nav vietas savu iegribu apmierinātājiem vai tādiem, kas nespēj gūt sekmes nevienā aicinājumā, nav vietas svārstīgiem cilvēkiem, kas nav dedzīgi garā, labprātīgi panest grūtības, pretēstību, kaunu vai nāvi Kristus dēļ. Kristīgo sludinātāju vidū nav vietas traniem (liekēžiem — tulk. piez.). Sludināt mēģina arī tādi cilvēki, kas ir nolaidīgi, pavirši, negodbijīgi. Būtu labāk, ja viņi apstrādātu zemi, nekā mācītu Dieva svēto patiesību.

Nastas, ko nesuši vecākie strādnieki, drīz vajadzēs uzņemt jauniešiem. Mēs esam zaudējuši laiku, nolaidīgi izturēdamies pret jauniešu (583) izvirzīšanu priekšējās rindās un pret pienākumu sniegt viņiem augstāku, pilnīgāku izglītību. Darbs pastāvīgi attīstās, un mums jāpaklausa pavēlei: "Ejiet uz priekšu!" Daudz laba iespējams veikt ar jaunatni, kas nopamatota patiesībā, kas viegli nepadodas ārējās vides ietekmei un nenovēršas no pareizā, kas staigā ar Dievu, kas daudz lūdžot visnopietnākajā veidā pūlas sakrāt tik daudz gaismas, cik vien iespējams. Strādnieki jāmaca izlietot savus augstākos garīgos un morālos spēkus, ar kādiem viņus apveltījusi daba, audzināšana un Dieva

žēlastība; tomēr viņu panākumi būs proporcionāli svētīšanās un uzpurēšanās pakāpei, kādā darbs tiks darīts, nevis dabīgajām un iegūtajām spējām. Ir nepieciešamas visnopietnākās un neatlaidīgākās pūles, lai iegūtu derīga strādnieka īpašības. Tomēr, ja ar cilvēka pūlēm nestrādās Dievs, tad neko nevarēs sasniegt. Kristus saka: "Bez Manis jūs nenieka nespējat." Dievišķā žēlastība ir šis varenais, glābjošais spēks. Bez tās visas cilvēciskās pūles ir veltīgas. Lai kādu pārliecinātu par patiesību, šīs žēlastības līdzdarbība ir nepieciešama pat pie visspēcīgākās un nopietnākās cilvēciskās centības.

Dieva lietai vajadzīgi skolotāji, kam ir augstas morālas īpašības un kam var uzticēt citu audzināšanu, — cilvēki, kas veseli ticībā, smalkjūtīgi un pacietīgi, kas staigā ar Dievu un atturas no visa, kas liekas ļauns, kas ir tik cieši savienoti ar Dievu, ka var būt gaismas kanāli, — īsi sakot, labi audzināti kristīgi ļaudis. Tādu cilvēku atstātie labie iespaidi nekad nebūs izdzēšami; un tādā veidā sniegtās audzināšanas rezultāti pastāvēs visā mūžībā. Kas šajā apmācīšanas procesā ir darīts nolaidīgi, tas, iespējams, tā arī paliks nedarīts. Kas uzņemsies šo darbu? Mēs vēlamies, kaut būtu ticībā iesakņoti un nopamatoti stipri, jauni cilvēki, kam ir tāda dzīva savienība ar Dievu, ka viņi pēc mūsu vadošo brāļu ieteikuma varētu iestāties mūsu zemes augstākajās koledžās, kur tiem būtu plašāks lauks studijām un novērošanai. Biedrošanās ar dažādu uzskatu cilvēkiem, (584) iepazīšanās ar populārām audzināšanas metodēm un to rezultātiem, kā arī vadošajos mācību institūtos mācītās teoloģijas zināšanas tādiem strādniekiem būtu ļoti vērtīgas, darot viņus spējīgus strādāt izglītoto šķiru labā un cīnīties pret mūsu laika valdošajiem maldiem. Tāda bija seno valdiešu metode; un mūsu jaunatne, ja tā, tāpat kā valdieši, būs uzticīga Dievam, pat izglītības iegūšanas laikā var darīt labu darbu, sējot patiesības sēklu citu prātos.

"Esiet stipri un turieties kā vīri." Jautājiet tam, kas jūsu dēļ cieta kaunu, apvainojumus un apsmieklus: "Kungs, ko Tu gribi, lai es daru?" Neviens nav tik augsti izglītots, lai nevarētu kļūt par pazemīgu Kristus mācekli (1). Tie, kas sapratīs, ka atdot labāko no savas dzīves un zināšanām Viņam, no kura visi ir saņēmuši, ir priekštiesība, nevairīsies nekādu pūļu, nekādu upuru, lai visaugstākajā kalpošanā atdotu atpakaļ Dievam Viņa uzticētos talantus. Lielajā dzīves cīņā daudzi strādnieki no redzesloka pazaudē izpratni par savas misijas svinīgumu un tās svēto raksturu. Grēka nāvējošais lāsts turpina viņos iznīcināt un sabojāt Dieva morālo līdzību, tāpēc ka tie nestrādā tā, kā strādāja Kristus.

Mēs redzam, ka ir jāatbalsta plašāki uzskati par izglītību, un sludināšanas darbā jāiesaista vairāk apmācīti cilvēki. Tie, kas neiegūst pareizu izglītību, pirms sāk strādāt Dieva darbā, nav spējīgi saprast šo svēto uzdevumu un virzīt uz priekšu reformācijas darbu. Tomēr visiem vajadzētu turpināt izglītību arī pēc tam, kad iesaistījušies darbā. Dieva Vārdam viņos jāatrod paliekoša mājvieta. Ir nepieciešams, lai mūsu strādniekiem būtu smalkjūtīgāka, tīrāka un cēlāka dvēsele. Tāda pieaugšana savus rezultātus parādīs mūžībā.

"Es rakstu jums, tēvi, jo jūs esat atzinuši Viņu, kas ir no iesākuma. Es rakstu jums, jaunekļi, jo jūs esat spēcīgi, un Dieva Vārds paliek (585) jūsos, un jūs ļauno esat uzvarējuši." Apustulis šeit savieno tēvu pieredzi ar jauniešu pieredzi; līdzīgi darbā ir savienoti vecie un jaunākie mācekļi, kam nav piedzīvojumu šīs vēsts sludināšanas sākotnējos notikumos. Tiem, kas vēsts rašanās laikā bija jauni, jāsaņem audzināšana no vecajiem karognesējiem. Siem skolotājiem jāsaprot, ka pūles cilvēku sagatavošanai viņu svētajam uzdevumam nevar būt par lielām, kamēr karognesēji vēl spējīgi turēt karogu paceltu. Un tomēr arī tie, kas jau ilgi cīnījušies, vēl var iegūt uzvaras. Viņi tik pilnīgi iepazīnušies ar sātana viltībām, ka tos vairs nevar viegli novērst no vecajām takām. Viņi atceras agrākās dienas. Viņi pazīst To, kas ir no iesākuma. Viņi vienmēr var būt gaismas nesēji, uzticīgi Dieva liecinieki, dzīvas vēstules, zināmas un lasāmas visiem cilvēkiem.

Tādēļ pateiksimies Dievam par tiem, kas atlikuši, kā savā laikā Jānis, lai stāstītu visus šīs vēsts iesākumā gūtos piedzīvojumus, kā arī par tās patiesības saņemšanu, kas mums tagad ir tik dārga. Bet šie cilvēki viens pēc otra krīt savā postenī, un vienīgā gudrā rīcība ir citu sagatavošana, kas varētu uzņemties viņu atstāto darbu.

Ir jāpieliek pūles, lai izglītotu darbam jauniešus. Viņiem jāiznāk priekšplānā, jāuzņemas nastas un atbildības. Tiem, kas tagad ir jauni, ir jākļūst par stipriem vīriem. Viņiem jābūt spējīgiem plānot un dot padomu. Dieva Vārds, paliekot viņos, darīs tos skaidrus un piepildīs ar ticību, cerību, drosmi un dievbijību. Darbs tagad ļoti aizkavējas, tāpēc ka atbildības nes cilvēki, kas tām nav sagatavoti. Vai šis lielais trūkums turpināsies un pieaugs? Vai šie atbildīgie pienākumi no veco, pieredzējušo strādnieku rokām pāries tādu cilvēku rokās, kas nav spējīgi tos veikt? Vai mēs nepametam novārtā ļoti svarīgu darbu, neizglītojot un neaudzinot uzticības vietām mūsu jaunatni? (586)

Lai strādnieki iegūst izglītību, bet tai pašā laikā lai viņi ir lēnprātīgi un no sirds pazemīgi. Pacelsim darbu līdz iespējami visaugstākajai pakāpei, vienmēr atceroties, ka tad, ja mēs darīsim savu daļu, Dievs nekavēsies darīt savu.

NESVĒTA GODKĀRE

Mīļie brāļi un māsa N! Kaut gan neesmu no jums ieguvusi nekādu apstiprinājumu par manas pēdējās vēstules saņemšanu, es jūtos spiesta atkal rakstīt. Man ir parādītas Jums draudošās briesmas, un es nevaru necensties Jūs pārliecināt par nepieciešamību pazemīgi staigāt ar Dievu. Jūs būsi droši tik ilgi, kamēr par sevi domāsi pazemīgi. Bet es zinu, ka Jūsu dvēseles ir briesmās. Jūs savām kājām meklējat ceļu, kas būtu plašāks par pazemīgo svētuma taku, ķēnišķīgo ceļu, kas vada uz Dieva pilsētu. Jums ir pārāk daudz no paša "es" un pārāk maz Kristus lēnprātības un sirds pazemības. Sevi Jūs vērtējat ļoti augstu. Jums ir liela pašpaļāvība un maza ticība uz Dievu. Jūsu raksturā plaši attīstījušās saskaņu postošās īpašības. Neierobežotas kaislības ir guvušas pārvaldošu varu. Lepnums un iedomība tiecas pēc virskundzības. Es zinu, ka ienaidnieks jūs ļoti kārdina. Jūsu vienīgā drošība ir pilnīga saskaņošanās ar Dieva gribu. No jūsu puses nepieciešama pakļaušanās; pilnīga svētīšanās Kristum ir jūsu vienīgā cerība uz izglābšanos. Ja Jūs staigāsi Kunga priekšā gara pazemībā, tad Viņš varēs strādāt ar Jūsu pūlēm, un Viņa spēks Jūsu vājumā parādīsies pilnīgs. Kristus ir mūsu Pestītājs. Par Jūsu un manām spējām veikt kaut ko labu Viņš ir sacījis: "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." Ak, vai Jūs gribat redzēt sevi vairāk no Jēzus un mazāk no sevis?

Brāļi N, Tu dabīgi neesi dievbijīgs, un tāpēc Tev nepieciešams pastāvīgi censties izkopt ticību. Tu savā dzīvē pavisam viegli atsakies no Kristus. Kungs Tev pagātnē ir devis savu svētību, un cik jauka tā bija Tavai dvēselei! Kādu (587) iepriecinājumu, kādu drosmi tā Tev sniedza! Tu pārāk kaislīgi aizstāvi izglītību, bet es runāju patiesību, sakot Tev, ka izglītība, ko nelīdzsvaro reliģiski pamatlikumi, būs spēks uz ļaunu.

Es negribu, neko nedarot, noskatīties, kā Jūs, līdzīgi citiem, padodaties liktenīgai maldībai, ka septītās dienas adventisti savos uzskatos ir pārāk šauri, ka to ceļš ir pārāk tumšs, ka tiem jāklūst redzamākiem un sabiedrībā cienījamākiem, ka skolotājiem mūsu skolās savus spēkus vajadzētu veltīt gandrīz vienīgi zinātnēm un audzināšanā nevajadzētu iejust tik daudz reliģijas. Kad šī sēkla iekritis studentu sirdīs, tā strauji attīstīsies un nobriedīs raža, ko Jūs nemaz nekārosiet ievākt.

Mēs tiešām atrodamies uz mūžīgās pasaules robežām, un, ja Tu šajā skolā dari darbu, kura dēļ tā ir nodibināta, tad Tev ļoti daudz jāsniedz mācības no visu grāmatu Grāmatas. Nevienu studiju priekšmetu nevajag paaugstināt pāri par Bībeli. Citas skolas mūsu zemē Tu nedrīksti ņemt par priekšzīmi.

Man ir rādīts, ka Tevi savaldzinājusi tā izglītības līnija, no kuras gandrīz pilnīgi izslēgts reliģiskais elements. Mūsu zemē ir ļoti daudz skolu, kur valda tāda kārtība un uz kurām var iet katrs students, kas vēlas tādu mācīšanas veidu. Bet šai jābūt citāda rakstura skolai; katrā nozarē tai vajadzīgs Dieva veidojums.

Visā izglītībā un audzināšanā, ko sniedz studentiem, kā visvērtīgākās zināšanas, ko tie var saņemt, jāieauž Jēzus un Viņa mīlestība. "Kunga bijāšana ir gudrības iesākums." Ja direktors savos godkāriņajos plānos novirzās no visas gudrības Avota un domā, ka Bībeles reliģija tam apgriezīs spārnus, tad viņš reiz sapratīs, ka viss sasniegtais nav nekas vairāk kā ziepju burbuļi. Tāpēc savas dvēseles dēļ visos savos plānos un organizēšanas procesā ņem līdzī dzīvības Lielkungu. Tu savā skolā nevari par daudz izcelt Jēzu vai Rakstu vēsturi.

Vai mums ir patiesība? Vai mēs dzīvojam šīs zemes vēstures noslēdzošajā posmā? Vai Kristus ir pie durvīm? Sie ir jautājumi, (588) kas mums visiem jāatrisina. Izglītībai un audzināšanai vienmēr jābūt svētai un augstai savā raksturā, un tādas izglītības nepieciešamība tagad ir daudz neatliekamāka nekā jebkad agrāk. Drīz uzticīgos no šīs pasaules pārcels uz Debesīm. Kāpēc tad lai visus prāta un dvēseles spēkus nenododam Dievam?

Nekad neslēpiet sava karoga krāsas, nekad nelieciēt savu sveci zem pūra vai zem gultas, bet lieciēt to lukturī, lai tā varētu apgaismot visus namā esošos. Vai Tu un skolotāji, kas bija kopā ar Tevi, modri vērojāt izdevības apgaismot citus? Vai Tu centies gudri darīt labu, cik vien Tu to spēji? Vai Tu ļauži uzmanību, ar kuriem iepazinies, mēģināji pievērst Bībeles patiesībām? Vai jūs nevilcāt savu karogu aiz muguras, tāpēc ka kaunējāties, ka jūs uzlūkos par Dieva īpašiem ļaudīm? "Kas Manis un Manu vārdu dēļ kaunas (..), tā paša dēļ arī Cilvēka Dēls kaunēsies, kad Viņš nāks sava Tēva godībā." Ja Tava barība ik dienas būtu Kristus, tad Tu varētu būt īsts audzinātājs.

Mans brāļi, bīstama ir Tava vēlēšanās vienā reizē pasacīt pārāk daudz. No Tevis neprasa izplūdušas runas vai tādu tematu apskati, ko vienkārši cilvēki nespēj saprast vai novērtēt. Bīstama ir Tava kavēšanās pie tematiem, kas atrodas pašā kāpņu virsotnē, kad tiem, kurus Tu māci, vajadzīgi norādījumi, kā sekmīgi kāpt pašus pirmos pakāpienus. Tu runā par lietām, kuras tie, kas nepazīst

mūsu ticību, nespēj aptvert; šī iemesla dēļ Tavs sniegums neizraisa interesi. Tā nav barība cilvēkiem, kurus Tu uzrunā.

Jēzus bija lielākais audzinātājs, kādu pasaule jebkad pazinusi. Salīdzinot ar Viņa zināšanām, visaugstākās cilvēku zināšanas ir ģeķība. Bet Viņa pamācības bija tik vienkāršas, ka Viņu saprata visi, kā izglītoti, tā neizglītoti. Viņš necentās parādīt savas dziļās zināšanas, jo tie nespētu tās aptvert. Liekas, ka Tu domā, ka tavām garajām runām ir (589) sevišķs iespaids veidot Tavus klausītājus tādus, kādus Tu viņus vēlies redzēt; bet Tu noteikti šajā ziņā cietīsi neveiksmi. Tev būtu daudz labāks iespaids, ja Tu mazāk runātu un vairāk lūgtu; Dievs ir Tava stipruma Avots.

Tavas garās runas par zinātnisko izglītību ir mokošas eņģeļiem, kas pastāvīgi un nenogurstoši cenšas domas un jūtas pievērst Debesu lietām. Dvēseles iet bojā, kamēr Tu nestrādā ar Tev uzticētajiem talantiem, kā Kristus Tev devis priekšzīmi. Tavu garo, nekristīgo runu dēļ pazudīs dvēseles. Tava paša dvēsele ir kļuvusi kropla Kristus atziņā. Tu pazaudē ļoti daudz, tāpēc ka Tevi darījis aklu tādas audzināšanas gars un paradumi, kas neglābj dvēseli.

Jaunatnei vajadzīgs Tavs darbs. Ja Tu būtu atgriezies vīrs, kas ik dienas mācās Kristus skolā, tad Tavas pūles būtu dzīvības smarža uz dzīvību. Tad Tu pacietībā, mīlestībā un Dieva spēkā varētu strādāt jauniešu dvēseļu labā, kas pakļautas kārdināšanām. Daļu laika, ko Tu izšķied garās uzrunās, veltī personīgām pūlēm jaunatnes labā, kam vajadzīga Tava palīdzība. Māci viņiem Dieva prasības; lūdz kopā ar viņiem. Ir daudzi, kas saistīti jaunos ieradumos ar ķēdēm, kas stipras kā tērauds. Nabaga upuri ir sātana vilinājumu šķietamā jaukuma savaldzināti un nespēj izrauties un pacelties Dieva dāvātajā brīvībā. Viņi ir pazaudējuši gadus; vai tie pazaudēs arī gadu, kas tagad iesācies? Vai skolas direktors pamodīsies, lai saprastu savas atbildības un savu prātu un sirdi atdotu studentu glābšanai? Ja ne, tad lai cits ieņem viņa vietu. Nevajadzētu turpināt izdot līdzekļus, kamēr nekas vai gandrīz nekas nav darīts paša galvenā uzdevuma veikšanai, kura dēļ skola dibināta.

Vai gara un dvēseles spēki tiks izlietoti nepareizi? Vai tiks pazaudētas izdevības? Vai dienu pēc dienas turpināsies formalitāte un sekošana ierastam šablonam, neko negūstot? Ak, atmostieties, atmostieties, skolotāji (590) un skolnieki, kamēr nav par vēlu! Atmostieties, pirms jūs no bālām un izmisumā drebošām lūpām dzirdat briesmīgas vaimanas: "Pļauja ir pagājusi, augļu laiks pagalam, un mēs neesam atpestīti!"

Vai katra audzinātāja apdāvinātība un spējas tiek izlietotas tā, ka skolnieki no tām gūst vislielāko labumu? Kas vēro, lai izdevīgā brīdī teiktu laipnus un mīlestību apliecinājošus vārdus? Kurš mīl stāstīt par to, kas tik ļoti mīlēja pasauli, ka atdeva savu dzīvību, lai glābtu pazudušos un bojāejošos grēciniekus? Māciet jaunatni, veidojiet raksturu, audziniet, audziniet, audziniet, nākamajai nemirstīgajai dzīvei. Bieži lūdziet! Lūdziet Dievu, lai jums dod aizlūgšanas garu! Nedomājiet, ka jūs savu skolotāja darbu esat padarījuši, ja jūs savos skolniekos nespējat pamodināt ticību un mīlestību uz Jēzu. Lai Kristus mīlestība piepilda jūsu dvēseles, un tad jūs to neapzināti mācīsiet citiem. Kad jūs kā pasniedzēji nedalīti nodosiet sevi Jēzum, lai Viņš jūs vadītu un pārvaldītu, tad jūs nepiedzīvosiet neveiksmi. Audzēkņu izveidošana par kristiešiem ir jūsu vissvarīgākais darbs. Ejiet pie Dieva — Viņš dzird lūgšanas un atbild uz tām. Atstājiet šaubas un neticību! Lai nekāds skarbums neieaužas jūsu mācībās. Neesiet pārāk prasīgi, bet izkopiet maigu līdzjūtību un mīlestību. Esiet priecīgi! Nebarieties, nerājiet pārāk asi; esiet nelokāmi, esiet iecietīgi, Kristum līdzīgi, līdzjūtīgi, laipni! "Ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus."

Es nevaru Tev izteikt savas dvēseles dziļās ilgas, lai jūs visi ar vislielāko nopietnību meklētu Kungu, kamēr Viņš atrodams. Mēs dzīvojam Dieva piešķirtajā sagatavošanās dienā. Lai nekas netiek uzskatīts tik vērtīgs, ka jūs tam atļautu savu prātu novērst no darba, ko prasa sagatavošanās lielajai tiesas dienai! Esiet gatavi! Lai auksta neticība jūsu dvēseles neattur no Dieva, bet lai uz jūsu sirds altāra deg Viņa mīlestība!

"ATRAUJĒTIES NO VISA, KAS LIEKAS ĻAUNS!"

(591) Jūtos spiesta vērsties pie tiem, kas iesaistījušies pēdējās brīdinošās vēsts nešanā pasaulei. Ļoti daudz kas atkarīgs tieši no katra atsevišķa darbinieka, vai dvēseles, pie kurām viņi strādā, patiesību atzīs un pieņems, vai nē. Dieva pavēle skan: "Šķīstieties jūs, kas nesat Kunga rīkus", un Pāvils prasa no Timotejā: "Nem vērā pats sevi un mācību." Darbam jāiesākas pie darbinieka; viņam jābūt savienotam ar Kristu kā zaram ar vīnakoku. "Es esmu Vīnakoks," sacīja Kristus, "jūs — zari." Seit attēlota savienība, par kuru ciešāka nav iespējama. Bezlapains zariņš, uzpotēts uz spēcīga, veselīga vīnakoka stumbra, kļūst par dzīvu zaru, kas var saņemt vīnakoka sulu un barību. Šķiedrai savienojoties ar šķiedru, stiegrīgai ar stiegrīgu, jaunais zars pieķeras vīnakokam, līdz tas sapumpuro, zied un nes augļus. Zars bez dzīvības sulas attēlo grēcinieku. Savienojoties ar Kristu, dvēsele ir

pievienojusies dvēselei, vājais un ierobežotais — svētajam un bezgalīgajam, un cilvēks top viens ar Kristu.

“Bez Manis,” saka Kristus, “jūs nenieka nespējat darīt.” Vai mēs, kas saucamies Kristus līdzstrādnieki, esam ar Viņu savienoti? Vai mēs paliekam Kristū? Vai mēs esam viens ar Viņu? Vēsts, ko mēs nesam, ir pasaulplaša. Tai jānonāk pie visām tautām, valodām un ļaudīm. Kungs neprasa, lai kāds no mums izietu ar šo vēsti, nedodot mums žēlastību un spēku to sludināt ļaudīm tās svarīgumam atbilstošā veidā. Sodien mums jāatbild uz nopietnu jautājumu: Vai mēs svinīgo patiesības vēsti nesam pasaulei tā, lai atklātos tās svarīgā nozīme? Kungs sadarbosies ar strādniekiem, ja tie paļausies vienīgi uz Kristu. Viņš nekad nav domājis, ka Viņa misionāriem vajadzētu strādāt bez Viņa žēlastības un spēka.

Kristus mūs izredzējis no pasaules, lai mēs būtu īpaši un svēti ļaudis. Viņš “pats nodevās par mums, ka (592) mūs atpirktu no visas netaisnības un šķīstītu sev īpašus ļaudis, kas čakli dzītos uz labiem darbiem.” Dieva strādniekiem jābūt lūgšanu vīriem, čakliem Rakstu pētītājiem, kas salkst un slāpst pēc taisnības, lai varētu būt gaisma un stiprums citiem. Mūsu Dievs ir greisirdīgs Dievs; un Viņš prasa, lai mēs Viņu pielūdzam garā un patiesībā, un svētā glītumā. Dziesminieks saka: “Ja es netaisnību atrastu savā sirdī, tad Kungs mani nebūtu klausījis.” Mums kā darbiniekiem jāņem vērā savi ceļi. Ja dziesminieku nevarēja paklausīt, netaisnībai atrodoties viņa sirdī, kā tad var tikt paklausītas tādu cilvēku lūgšanas, kuros mīt netaisnība?

Pēc laika notecēšanas 1844. gadā adventistu rindās iespiedās fanātisms. Dievs deva brīdinošas vēstis, lai apturētu ļaunuma ielaušanos. Dažu vīru un sievu attiecībās valdīja pārāk liela vaļība. Es viņiem rādīju patiesības svēto standartu, kādu mums vajadzētu sasniegt, un uzvešanās šķīstumu, kādu mums vajadzētu saglabāt, lai saņemtu Dieva atzinību un būtu bez traipa vai grumbas, vai kādas citas vainas. Dievs vissvinīgākajā veidā norādīja vainu vīriem un sievietēm, kuru domas plūda netīrā kanālā, kamēr viņi paši apgalvoja, ka pār viņiem dus sevišķa Dieva labvēlība; bet Dieva sniegto vēsti nicināja un atmeta. Šie cilvēki vērsās pret mani un sacīja: “Vai Dievs ir runājis tikai uz tevi un uz mums nē?” Viņi neizlaboja savus ceļus, un Dievs pacieta viņu tālāko atkrišanu, līdz to netīrā dzīve kļuva visiem redzama.

Arī tagad mēs neesam ārpus briesmām. Katra dvēsele, kas uzņemas nest pasaulei brīdinājuma vēsti, tiks stipri kārdināta iet dzīvē tādu ceļu, kas aizliegtu viņas ticību. Sātans ir labi pārdomājis plānus, kā padarīt strādniekus vājus lūgšanās, vājus spēkā un vājus iespaidā, izmantojot savā labā viņu rakstura trūkumus. Mums kā darbiniekiem jābūt vienotiem, apspriežot un nosodot visu, kas kaut vismazākajā mērā tuvina grēkam satiksmē vienam ar otru. Mūsu ticība ir svēta; mūsu darbs ir aizstāvēt Dieva baušļu godu, un (593) tas nav tāda rakstura, kas kādu domās vai uzvedībā novestu uz zema līmeņa.

Mums jānostājas uz paaugstinātas platformas. Mums jātic un jāmaca patiesība, kāda tā ir Jēzū. Sirds svētums nekad nevadīs uz netīru rīcību. Ja kāds, sakot, ka māca patiesību, tiecas pārāk daudz atrasties jaunu vai pat precētu sieviešu sabiedrībā, ja viņš draudzīgi tās aizskar ar savu roku vai bieži ar viņām brīvi sarunājas, tad sargieties no viņa; patiesības skaidrie pamatlikumi nav ieauti viņa dvēselē. Tādi ļaudis neatrodas Kristū, un Kristus nepaliek viņos. Tiem vēl jāatgriežas, pirms Dievs var pieņemt viņu darbu. Debesu izcelsmes patiesība nekad nepazemo cilvēku, kas to pieņem, nekad viņu nepavedina pat ne uz vismazāko nepiemēroto tuvību; tieši otrādi, tā ticīgo svēto, izsmalcina viņa gaumi, pacel un izdaiļo, un ved ciešā savienībā ar Jēzu. Tā viņu skubina ievērot apustuļa Pāvila priekšrakstu atrauties pat no tā, kas liekas ļauns, lai labais pie viņa netiek zaimots.

Tas ir jautājums, kam jāpievērš uzmanība. Mums jābūt modriem pret šī izvirtušā laikmeta grēkiem. Mums jāturas tālu no visa, kam ir kaut kas kopējs ar nepiemērotu tuvību. Dievs to nosoda. Tā ir aizliegta zeme, uz kuras likt kāju nav droši. Katram vārdam un darbam vajadzētu kalpot, lai paceltu, skaidrotu un izdaiļotu raksturu. Nevērīga izturēšanās pret šiem jautājumiem ir grēks. Apustulis Pāvils pamudināja Timoteju kalpošanas darbā būt čaklam un pilnīgam un šķubināja viņu domāt par lietām, kas ir skaidras un cēlas, lai viņa derīgums kļūtu redzams visiem. Šis pats padoms ļoti nepieciešams pašreizējā laikmeta jaunajiem cilvēkiem. Ļoti no svara visu rūpīgi pārdomāt. Ja tikai cilvēki vairāk domātu un mazāk rīkotos impulsīvi, tad viņi savā darbā gūtu daudz lielākus panākumus. Mēs izskaidrojam bezgalīgi svarīgus jautājumus, un mēs nedrīkstam atļauties darbā ieaut (594) sava rakstura kļūdas. Mums jāpārstāv Kristus raksturs.

Mums darāms liels darbs, lai paceltu cilvēkus un mantotu tos Kristum, lai viņus ierosinātu kļūt par dievišķās dabas dalībniekiem, kas nopietni censtos sasniegt šo mērķi, izbēgot no samaitāšanas, kas ir pasaulē caur iekāri. Katrai darbinieku domai, katram vārdam un katras rīcības raksturam vajadzētu būt tik cēlam, kas saskanētu ar viņa aizstāvēto svēto patiesību. Ļoti iespējams, ka mūsu svarīgajos

misijas laukos vīriešiem un sievietēm ir nepieciešams vairāk vai mazāk darboties kopā. Tādos gadījumos viņi nevar būt par daudz piesardzīgi. Lai precētie vīri ir atturīgi un modri, ka par viņiem patiesi nevarētu teikt neko ļaunu. Mēs dzīvojam laikmetā, kad valda netaisnība, un neapdomāts vārds vai nepareiza rīcība var ļoti kaitēt tā cilvēka derīgumam, kurš parāda šo vājību. Lai darbinieki sargā atturības robežas; lai nav tāda gadījuma, ko ienaidnieks varētu izlietot sev par labu. Ja viņi sāks viens otram pieķerties, parādot sevišķu uzmanību miluļiem, un runāt glaimojošus vārdus, tad Dievs atraus savu Garu

Ja precēti vīri iet darbā, sievietēm atstājot rūpes par mājās esošajiem bērniem, tad sieva un māte dara tikpat svarīgu darbu kā vīrs un tēvs. Kaut arī viens atrodas misijas laukā, otrs ir misionārs mājās, un viņas rūpes, satraukums un nastas bieži tālu pārsniedz vīra un tēva pienākumu smagumu. Mātes darbs — veidot savu bērnu prātu un raksturu, audzināt viņus par šajā dzīvē derīgiem cilvēkiem un sagatavot nākamajai, nemirstīgajai dzīvei — ir svinīgs un svarīgs darbs. Vīrs misijas laukā varbūt saņem godu no cilvēkiem, kamēr mājas darba rūķis par savām pūlēm negūst nekādu laicīgu atzinību. Bet, ja viņa rūpējas par to, kas ģimenei dotu vislielāko labumu, cenšoties veidot raksturus pēc dievišķās Priekšzīmes, tad rakstu vedējs eņģelis atzīmē viņas vārdu kā vienu no vislielākajiem pasaules misionāriem. Dievs neskatās uz lietām tā, kā tās vērtē cilvēku ierobežotais skats. Cik uzmanīgam jābūt (595) vīram un tēvam, lai tas paliktu uzticīgs savam laulības solījumam! Cik piesardzīgam viņam jābūt savā raksturā, lai jaunās meitenēs vai pat precētās sievietēs nepamodinātu domas, kas nesaskan ar augsto, svēto standartu — Dieva baušļiem. Sie likumi, kā Kristus rāda, sniedzas ārkārtīgi tālu, pat līdz sirds domām, nolūkiem un motīviem. Šajā ziņā ir daudz vainīgo. Viņu sirds domu raksturs nav skaidrs un svēts, kādu prasa Dievs; un lai arī cik augsts būtu viņu aicinājums, lai arī cik apdāvināti tie nebūtu, Dievs viņu pārkāpumus atzīmēs un tos turēs par daudz vainīgākiem, par tādiem, kas vairāk pelnījuši Viņa dusmas nekā tie, kam mazāk spēju, mazāk gaismas un mazāk iespaida.

Man sāp, kad redzu, ka dažus vīriešus slavē, viņiem glaimo un tos lutina. Dievs man atklājis patiesību, ka daži, kam dāvā tādu uzmanību, nav cienīgi ņemt Viņa Vārdu savā mutē; tomēr mirstīgas būtnes, kas spriež tikai pēc ārienes, viņus paaugstina līdz debesīm. Manas māsas, nekad nelutiniet nožēlojamus, maldīgos un kļūdainos vīriešus, vienalga, vai tie ir veci vai jauni, precēti vai neprecēti, un nekad viņiem neglaimojiet. Jūs nepazīstat viņu vājības un nezināt, vai tieši uzmanības parādīšana un slavēšana tos nepazudinās. Mani satrauc tuvredzība un gudrības trūkums, kādu daudzi šajā ziņā parāda.

Vīri, kas dara Dieva darbu un kuru sirdī mājā Kristus, nepazeminās tikumības standartu, bet pastāvīgi centīsies to paaugstināt. Viņus neiepriecinās sieviešu glaimi un no viņām saņemtā lutināšana. Lai vīrieši, kā neprecējušies, tā precējušies, saka: "Rokas nost! Es nekad negribu dot ne vismazāko iemeslu runāt par mani ļaunu. Mana labā slava man ir daudz vērtīgāka par zeltu un sudrabu. Ļaujiet man to paturēt neaptraipītu. Ja cilvēki man uzbruks, tad lai tas nenotiek tādēļ, ka es viņiem būtu devis iemeslu to darīt, bet gan tā paša iemesla dēļ, kāpēc runāja ļaunu par Kristu, —tie ienāda Viņa rakstura skaidrību un svētumu, jo tas tiem bija pastāvīgs pārmetums." (596)

Es vēlos, kaut spētu katru strādnieku Dieva lietā pārliecināt, cik ļoti nepieciešama ir nepārtraukta, sirsnīga lūgšana. Viņi gan nevar pastāvīgi atrasties uz ceļiem, bet vienmēr savā sirdī var palikt atvērti Dievam. Tieši tā Ēnohs staigāja ar Dievu. Esiet uzmanīgi, ka nekļūstat pašpaļāvīgi, neaizdenat Jēzu un nestrādājat vairāk savā spēkā nekā Meistara garā un spēkā. Neizšķiediet zelta acumirkļus vieglprātīgā tēršanāsā. Atgriezoties no sava misijas darba, neslavējiet sevi, bet pagodiniet Jēzu; paaugstiniet Golgātas krustu. Nevienam neļaujiet jūs slavēt vai jums glaimot, vai turēt jūsu roku, it kā negribētu to atlaist. Bīstieties no katras tamlīdzīgas rīcības. Ja jauni vai pat precēti ļaudis parāda tieksmi jums atklāt savus ģimenes noslēpumus, tad sargieties. Ja viņi izsaka ilgas pēc līdzjūtības, tad ziniet, ka ir laiks būt ļoti uzmanīgiem. Tie, kas ir Kristus Gara pilni un staigā ar Dievu, nejutīs nekādas nesvētas alkas pēc līdzjūtības. Viņiem ir sadraudzība, kas apmierina visas gara un sirds ilgas. Precētiem vīriem, kas pieņem no sievietēm uzmanību, uzslavu un lutināšanu, vajadzētu saprast, ka šo personu mīlestība un interese nav vērtas, lai censtos tās iegūt.

Pārāk bieži kārdinātājas ir sievietes. Viena vai otra iegansta dēļ viņas saista precēta vai neprecēta vīrieša uzmanību un ved to arvien tālāk, līdz kopīgi pārkāpj Dieva baušļus, līdz viņu derīgums ir iznīcināts un viņu dvēseles apdraudētas. Stāsts par Jāzepu ir uzrakstīts par svētību visiem tiem, kas tiek kārdināti līdzīgi viņam. Pamatlikumos viņš bija nelokāms kā klints un kārdinātājai atbildēja: "Kā tad lai es daru tādu lielu ļaunumu un grēku pret Dievu?" Tagad vajadzīgs tāds pats morāls spēks kā Jāzepam. Ja sievietes dzītos pēc cēlas dzīves un kļūtu par Kristus līdzstrādniecēm, tad viņu iespaids būtu mazāk bīstams; bet ar savu pašreizējo vienaldzību pret mājas pienākumiem un pret Dieva prasībām viņu ietekme bieži vien visai droši izpaužas nepareizā virzienā, to spēki ir izsīkuši, un (597) viņu darbam nav dievišķa zīmoga. Viņas nav misionāres ne savās mājās, ne ārpusē, un bieži ģimenei,

dārgajai ģimenei tiek atļauts izirt.

Lai katrs, kas apliecina Kristu, cenšas uzvarēt visu, kas nav vīrišķīgs, visu vājumu un ģekību. Daži cilvēki nekad nepieaug līdz pilnam vīra augumam Kristū Jēzū. Viņi ir bērnišķīgi un turpina apmierināt savas tieksmes. Pazemīga dievbijība visu to novērstu. Skaidrai reliģijai nav raksturīga bērnišķīga savu iegribu apmierināšana. Tā ir visaugstākā mērā godājama. Tāpēc lai neviens, kas iestājies Kristus kareivju rindās, nepagurst pārbaudīšanas dienā. Visiem jāsaprot, ka viņiem darāms nopietns darbs, lai darītu cēlāku savu līdzcilvēku dzīvi. Nevienam nav tiesību izstāties no cīņas, kad jāpaaugstina tikums un jāatklāj netikumības riebīgais raksturs. Darbīgam kristietim pirms mūžīgās pasaules robežām nav dusas. Paklausīt Dieva baušļiem nozīmē darīt taisnību un tikai taisnību. Tā ir kristīga vīrišķība. Bet daudziem vajag bieži mācīties no Kristus dzīves, kurš ir mūsu ticības Iesācējs un Pabeidzējs. "Nemiet vērā To, kas panesis tādu pārestību no grēciniekiem, lai jūs nepieķūstat, savās dvēselēs pagurdami. Jūs vēl neesat līdz asinīm pretim turējušies, cīnīdamies pret grēku." Jums jāuzrāda pieaugšana kristīgos tikumos. Ja kaitināti jūs paliekat lēnprātīgi un novērsaties no visa, kam zems un pasaulīgs raksturs, tad ar to apliecināt, ka jūšos mājo Pestītājs, un katra doma, vārds un rīcība cilvēkus vairāk tuvinās Jēzum nekā jums. Ir veicams liels daudzums darba, bet laika atlicis pavisam maz. Uzskatiet par savas dzīves uzdevumu iedvest ļaudīm pārliecību, ka tiem darāms darbs Kristum. Visur, kur veicams kāds pienākums, kuru citi neatzīst, tāpēc ka nevēlas redzēt savu dzīves uzdevumu, to uzņemiet un pildiet jūs.

Tikumības standarts Dieva ļaužu vidū nav pietiekoši izcelts. Daudzi, kas uzskata, ka tur un aizstāv Dieva baušļus, patiesībā tos pārkāpj. (598) Kārdināšanas tuvojas tādā veidā, kas kārdinātiem liek meklēt atvairojumu pārkāpumā. Tiem, kas iziet misijas laukā, jābūt vīriem un sievietēm, kas staigā un runā ar Dievu. Visiem, kas kā sludinātāji stāv uz svētā paaugstinājuma, jābūt vīriem ar nevainojamu slavu; viņu dzīvei jābūt neaptraipītai, paceļoties pāri visam, kas varētu būt netīrs. Neapdraudiet savu labo slavu, nostājoties ceļā kārdināšanām. Ja kāda sieviete vilcinādamās tur jūsu roku, tad strauji to atraujiet un glābiet viņu no grēka. Ja viņa parāda nepiemērotu pieķeršanos un sūdzas, ka viņas vīrs to nemīl un nejūt viņai līdzī, tad necentieties šo trūkumu aizpildīt. Šādā gadījumā vienīgais drošais un gudrais ceļš ir paturēt savu līdzjūtību pie sevis. Tādu gadījumu ir ļoti daudz. Tādām dvēselēm norādiet uz Nastu Nesēju, uzticamo un drošo Padomdevēju. Ja tā izredzējusi Kristu par savu biedru, tad Viņš tai dos žēlastību nekurnot panest nevērīgu izturēšanos; tajā pašā laikā viņai vajadzētu čakli darīt visu iespējamo, lai saistītu savu vīru pie sevis, parādot stingrāku uzticību ar cenšanos padarīt māju saulainu un pievilcīgu. Ja visas viņas pūles ir veltīgas un paliek neatzītas, tad viņas daļa būs mīļā Glābēja līdzjūtība un atbalsts. Viņš tai palīdzēs nest visas nastas un iepriecinās vilšanās brīžos. Ja viņa iet pie cilvēciskām būtnēm, lai tās aizpildītu vietu, kuru vienmēr ir gatavs ieņemt Kristus, tad tā parāda neuzticību Jēzum. Ar savu sūdzēšanos viņa grēko pret Dievu. Tā darītu labi, ja kritiski pārbaudītu pati savu sirdi, vai dvēselē nav paslēpies kāds grēks. Sirds, kas tā meklē cilvēku līdzjūtību un pieņem kādas personas aizliegto uzmanības parādīšanu, nav Dieva priekšā skaidra un nevainīga.

Bībele sniedz daudz spilgtu piemēru par sliktu sieviešu spēcīgo iespaidu. Kad Bileāmu uzaicināja nolādēt Israēlu, viņam tomēr to neatļāva darīt, jo Kungs neredzēja noziegumu Jēkabā un neatrada ļaunumu Israēlā. Bet Bileāms, kas jau bija padevies kārdināšanai, visā pilnībā kļuva par sātana ieroci; viņš nolēma netieši izdarīt to, ko tieši darīt (599) Dievs viņam nepieļāva. Viņš izlika slazdus, lai israēliešus savaldzinātu ar skaistām moābiešu sievietēm, kas tos pavedinātu pārkāpt Dieva baušļus. Tādā kārtā viņos atrastu noziegumu, un pār tiem vairs nedusētu Dieva svētība. Viņu spēki tiktu ļoti novājināti, un ienaidnieki tos vairs nebītos, tāpēc ka ar viņu karaspēku vairs neietu Debesu karapulku Kungs.

Tas domāts kā brīdinājums Dieva ļaudīm pēdējas dienās. Ja viņi meklē taisnību un īstu svētumu, ja viņi tur visus Dieva baušļus, tad sātanam un tā sūtņiem neļaus viņus uzvarēt. Visa viņu nīknāko ienaidnieku pretestība izrādīsies nespēcīga izpostīt vai izsaknot paša Dieva dēstīto vīnakoku. Sātans zina to, ko Bileāms iemācījās bēdīgos piedzīvojumos, ka "zīlēšana neder pret Jēkabu un buršana neder pret Israēlu", kamēr viņu vidū netiek kopta netaisnība; tāpēc ļaunā spēks un iespaids tiks izlietoti, lai saņāvētu Dieva ļaužu vienotību un aptraipītu viņu rakstura skaidrību. Sātana slazdi ir izlikti tūkstoš dažādos veidos, lai vājinātu ticīgo spēkus darīt labu.

Vēlreiz es gribu jūs pārliecināt par skaidrības nepieciešamību savās domās, katrā vārdā un darbā. Mums ir personīga atbildība Dieva priekšā, personīgs pienākums, kuru neviens mūsu vietā nevar veikt, tas ir, ar mācību, personīgām pūlēm un priekšzīmi darīt pasauli labāku. Kaut arī mums vajadzētu attīstīt sabiedriskumu, tad tomēr jāsaprot, lai tā nebūtu tikai izklaidēšanās, bet gan kalpotu noteiktam mērķim. Ir jāglābj dvēseles. Tuvojieties tām ar personīgām pūlēm. Atveriet savas durvis jauniešiem, kas padoti kārdināšanām. Tos visur vilina ļaunums. Centieties viņus ieinteresēt. Ja tiem ir daudz kļūdu, tad centieties tās izlabot. Neatraujieties no tiem, bet gan tuvojieties viņiem. Vediet viņus savās mājās, aiciniet pie sava ģimenes altāra. Ir darāms darbs, kas nepieciešams

tūkstošiem. Katrs koks sātana dārzā nes (600) kairinošus, indīgus augļus, un "vai" tam, kurš tos plūc un ēd! To gaida ciešanas un sāpes. Atcerēsimies, ka Dievs prasa, lai mēs ceļu uz Debesīm darītu skaidru, gaišu un pievilcīgu, ka varētu atbrīvot dvēseles no sātana iznīcinošo valdzinājumu varas.

Dievs mums devis prātu, lai mēs to izlietotu krietniem mērķiem. Šeit tiek pārbaudīts mūsu derīgums nākamajai dzīvei. Sis laiks katram no mums ir pārāk svinīgs, lai izturētos bezrūpīgi un turpinātu dzīvot neskaidrībā. Attiecībās ar citiem mūs vajadzētu raksturot apdomībai un Debesu garam. Mūsu sarunām jābūt par Debesu lietām. "Tad tie, kas Kungu bīstas, runāja cits ar citu, un tas Kungs nomanija un uzklāusīja, un piemiņas grāmata ir rakstīta Viņa priekšā tiem, kas to Kungu bīstas, un tiem, kas Viņa vārdu piemin. Un tai dienā, ko Es darišu, saka tas kungs Cebaots, tie man būs par īpašumu, un es tos žēlošu, kā vīrs savu dēlu žēlo, kas viņam kalpo."

Kas vēl ir cienīgāks un vērtīgāks par pestīšanas plānu, lai saistītu mūsu domas? Šis temats ir neizsmejams. Jēzus mīlestība, pestīšana, kas kritušajam cilvēkam piedāvāta Viņa bezgalīgajā mīlestībā, sirds svētums, dārgā, glābjošā patiesība šim pēdējām dienām, Kristus žēlastība — tie ir temati, kuri var atdzīvināt dvēseli un sirdsskaidrajiem likt izjust prieku, kāds bija mācekļiem, kad tiem piedroījās Jēzus, lai kopīgi ietu uz Emavu. Tam, kura mīlestība koncentrēta uz Kristu, patiks šāda veida svēta sabiedrība, un tādās attiecībās viņš smelsies dievišķu spēku; bet, kas tādās sarunās neatrod prieku, kam labāk patīk tērzēt par sentimentāliem niekiem, tas ir tālu aizgājis no Dieva un ir miris svētiem un cēliem centieniem. Juteklīgo, pasaulīgo tādi cilvēki izskaidro kā debešķīgu. Ja saruna ir vieglprātīga, ja tā liecina par neapmierinātām ilgām pēc cilvēciskas līdzjūtības un atzinības, tad to izraisa slimīga juteklība, pret kuru nav droši ne jaunekļi, ne vīri (601) ar sirmiemi matiem. Sirds, kurā valdošais pamatlikums ir Dieva patiesība, kļūs līdzīga dzīvam avotam. Var mēģināt tā plūdumu apturēt, bet tas izverd no jauna citā vietā; tas ir avots, un tā ūdeņiem nevar aizliegt plūst. Patiesība sirdī ir dzīvības avots. Tas atspirdzina nogurušo un apspiež jaunas domas un vārdus.

Vai viss ap mums notiekošais nenorāda uz briesmām, kas apdraud mūsu taku? Visur redzamas cilvēces drupas, atstāti ģimeņu altāri, izpostītas ģimenes. Pārsteidzoša ir pamatlikumu atmešana un morāles standartu pazemināšana; strauji vairojas grēki, kas izsauca Dieva sodības izliešanos pār zemi Plūdu veidā un Sodomas iznīcināšanu ar uguni. Mēs tuvojamies galam. Dievs ir ilgi pacietis cilvēces samaitātību, bet tāpēc nav mazāk droši, ka tā tiks sodīta. Lai tie, kas sevi šauc par pasaules gaismu, atstāj visu netaisnību. Mēs redzam pret patiesību uzstājamies to pašu garu, kas bija vērojams Kristus dienās. Tie, kas Dieva bauslību grib padarīt par spēkā neesošu, Bībeles pierādījumu trūkuma dēļ izdomās melus, lai apstiprinātu un nomelnotu darbiniekus. To viņi darīja ar pasaules Pestītāju; to tie darīja ar Viņa sekotājiem. Baumas, kam nav pat vismazākā pamatojuma, tiks uzsvērtas kā patiesība.

Dievs ir svētījis savus ļaudis, kuri tur Viņa baušļus, un visi pret tiem vērstie uzbrukumi un meli tikai stiprinās tos, kuri stipri aizstāv ticību, kas vienreiz svētiem dota. Bet, ja tie, kuri sevi apliecina par Dieva baušļu glabātājiem, kļūst par šo likumu pārkāpējiem, tad Viņš tiem atraus savu sargājošo aizgādību, un daudzi kritīs, pārkāpjot norādījumus un nododoties netikumībai. Tad mēs tiešām nespēsīm pastāvēt savu ienaidnieku priekšā. Bet, ja Viņa ļaudis paliek atšķirti no pasaules, kā tauta, kas dara taisnību, tad Dievs būs viņu patvērums, un neviens pret tiem vērstais ierocis nedarbosies.

Vai, ņemot vērā šī laika briesmas, mēs kā Dieva (602) baušļu turoši ļaudis neizraidīsim no sava vidus visus grēkus, visu netaisnību un dievišķo norādījumu pārkāpumus? Vai sievietes, kas apliecina patiesību, sevi stingri nesargās, lai nedotu ne vismazāko pamudinājumu uz neatļautu tuvību? Viņas var aizslēgt durvis daudzām kārdināšanām, ja vienmēr ievēros stingru atturību un pieklājību. Lai vīri sev priekšzīmi atrod Jāzēpa dzīvē un nelokāmi stāv par pamatlikumiem, lai arī cik stipri tiktu kārdināti. Nostājoties par pareizo, mums jābūt stipriem. Ap mums ir tikumiski vāji ļaudis. Viņiem nepieciešama to sabiedrība, kas stāv stipri un kuru sirds cieši savienota ar Kristus sirdi. Ikkatra principi tiks pārbaudīti. Bet ir tādi, kas steidzas pretī kārdināšanām kā ģeķis valgā. Viņi izaicina ienaidnieku tos kārdināt. Viņi paši pievēršas kārdināšanām, top tikumībā vāji, un sekas ir kauns un posts.

Cik nicināmi svētā Dieva acīs ir tie, kuri runā, ka aizstāv Viņa baušļus, tomēr pārkāpj to priekšrakstus! Viņi apkauno dārgo patiesību un dod tās pretiniekiem iespēju gavilēt. Nekad nevajadzētu pieļaut, ka izzūd robeža starp Jēzus un sātana sekotājiem. Dievs pats ir novilcis šķirošu līniju starp pasauli un draudzi, starp baušļu turētājiem un baušļu pārkāpējiem. Tie nesader kopā. Viņi atšķiras viens no otra kā dienas vidus no pusnakts — atšķirīgi savā gaumē, savos mērķos, savos centienos un raksturā. Ja mēs kopjam mīlestību un godbijību pret Dievu, tad ienīdīsim visniecīgāko noslieci uz nešķīstību.

Kaut Kungs vilktu dvēseles pie sevis un tās katru atsevišķi mācītu saprast svēto atbildību veidot tādu

raksturu, lai Kristus nebūtu jākaunas saukt viņus par brāļiem! Paaugstiniet karogu, un tad pār jums tiks izlieti Debesu svētību vārdi tanī dienā, kad katrs cilvēks saņems saviem miesā darītajiem darbiem atbilstošu algu. (603) Dieva darbiniekiem jādzīvo kā Viņa vaiga priekšā un pastāvīgi jāattīstās raksturā, patiesībā, istā tikumā un dievbijībā. Viņu domām un sirdīm jābūt tik pilnīgi piepildītām ar Kristus Garu un viņu nestajai svētajai vēstij jāapdveš tie ar tādu svinīgumu, lai katra doma, katrs darbs, katrs motīvs paceltos pāri laicīgajam un juteklīgajam. Viņu laime nepastāvēs aizliegtajā, savtīgu iegribu apmierināšanā, bet Jēzū un Viņa mīlestībā.

Mana lūgšana ir: "Ak Kungs, svaidi savu ļaužu acis, lai tie varētu atšķirt grēku no svētuma, nešķīstību no taisnības un beidzot izietu kā uzvarētāji."

MĪLESTĪBA UZ MALDOŠAJIEM

Kristus nāca, lai pestīšanu darītu pieejamu visiem. Pie Golgātas krusta Viņš samaksāja atpestīšanas maksu par pazudušo pasauli. Jēzus pašaieliedzība un uzpurēšanās, Viņa nesavtīgais darbs, Viņa pazemošanās, bet pāri visam — dzīvības upurēšana liecina, cik dziļa ir Viņa mīlestība uz kritušo cilvēku. Viņš nāca virs zemes, lai meklētu un glābtu pazudušo. Viņa darbs bija veltīts grēciniekiem — jebkuras pakāpes grēciniekiem ar dažādu valodu un no visām tautām. Viņš atpiršanas maksu samaksāja par visiem un mīlestības saitēm savienoja tos ar sevi. Viņš negāja garām tiem, kuri visvairāk maldījās, visvairāk grēkoja; Viņš īpaši strādāja to labā, kam visvairāk bija nepieciešama Viņa piedāvātā pestīšana. Jo vairāk tiem bija vajadzīga labošanās, jo dziļāka bija Viņa interese, jo lielāka Viņa līdzjūtība un jo nopietnākas bija Viņa pūles. Viņa plašo, mīlestības pilno sirdi līdz dziļumiem aizkustināja tie, kuru stāvoklis bija visbezcerīgākais un kam visvairāk bija vajadzīga Viņa pārveidojošā žēlastība.

Līdzībā par pazudušo avi attēlota Kristus brīnišķā mīlestība uz maldos esošajām, noklīdušajām dvēselēm. Viņš nevēlas palikt tikai pie tiem, kas pieņem Viņa pestīšanu, lai tiem veltītu visas savas pūles un saņemtu viņu pateicību (604) un mīlestību. Patiesais Gans atstāj ganāmpulku, kas Viņu mīl, un aiziet tuksnesī, panesot grūtības, stājoties pretī briesmām un nāvei, lai meklētu un glābtu avi, kas noklīdusi no ganāmpulka un kas, ja to neatvedīs atpakaļ, noteikti aizies bojā. Kad pēc rūpīgas meklēšanas pazudusi ir atrasta, gans, lai gan noguris, izsalcis un cieš sāpes, neliek tai nespēkā sekot, nedzen to, bet, ak brīnišķīgā mīlestība, — maigi ņem savās rokās, uzliek uz pleca un nes atpakaļ uz ganāmpulku. Tad viņš sasauc savus kaimiņus, lai tie kopā ar viņu priecātos par pazudušo avi, kas atkal atrasta.

Līdzības par pazudušo dēlu un pazudušo grasi satur to pašu mācību. Katra dvēsele, kurai draud sevišķas briesmas krist kārdināšanā, izraisa Kristus sirdī sāpes un vismaigāko līdzjūtību, un tās labā tiek darīts visnopietnākais darbs. Liksmība par vienu grēcinieku, kurš atgriežas no grēkiem, pārsniedz prieku par deviņdesmit deviņiem, kam atgriešanās nav vajadzīga.

Šīs mācības ir dotas mums par labu. Kristus saviem mācekļiem pavēlēja piedalīties Viņa darbā un mīlēt vienam otru, kā Viņš mūs mīlēja. Mokas, ko Viņš izcieta pie krusta, liecina, cik augstu Tas vērtē cilvēka dvēseli. Visi, kuri pieņem šo lielo pestīšanu, apsolās būt viņa līdzstrādnieki. Nevienam nevajadzētu sevi uzskatīt par sevišķu Debesu mīluli un savas intereses un uzmanību vērst uz sevi. Visiem, kuri iesaistījušies kalpošanā Kristum, jāstrādā tā, kā Viņš strādāja, un tie, kas dzīvo nezināšanā un grēkā, jāmīl tā, kā Viņš tos mīlēja.

Bet mūsos kā tautā ir atklājies dziļas, nopietnas, širsnīgas līdzjūtības un mīlestības trūkums pret tiem, kuri tiek kārdināti un maldās. Daudzi parādījuši lielu vēsumu un grēcīgu nolaidību, ko Kristus attēloja kā aiziešanu garām vai turēšanos pēc iespējas tālāk no tiem, kam visvairāk vajadzīga palīdzība. Jaunatgrieztai dvēselei bieži jāiztur niknas cīņas ar ieradumiem, kas jau iesakņojušies, vai kādu sevišķu (605) kārdināšanu, un, spēcīgas kaīslības vai tieksmes pārvarēta, tā var kļūt vainīga neapdomībā vai neapšaubāmā netaisnībā. Tad šī cilvēka garīgās veselības atjaunošana no viņa brāļiem prasa enerģiju, smalkjūtību un gudrību. Uz tādiem gadījumiem attiecas Dieva Vārda mācības: "Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir pienākts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu, un lūkojiet paši uz sevi, ka arī jūs nekritat kārdināšanā." "Bet mums, kas esam stipri, pienākas nest to vājības, kas nav tik stipri, nedzīvojot par patikšanu sev pašiem." Bet cik maz Kristus līdzjūtīgā maiguma ir parādījuši tie, kas saucas par Viņa sekotājiem! Ja kāds kļūdās, tad citi pārāk bieži atļaujas šo gadījumu nostādīt pēc iespējas ļaunākā gaismā. Cilvēki, kas, iespējams, vainojami tikpat lielos grēkos kādā citā virzienā, pret savu brāli izturas ar nežēlīgu stingrību. Kļūdas, kas izdarītas nezināšanā, neapdomībā vai vājībā, tiek pārspīlētas par apzinātiem, iepriekš nodomātiem grēkiem. Redzot dvēseles aizejam, daži sakrusto rokas un saka: "Es jau tev sacīju. Es zināju, ka uz viņiem nevar palauties." Tādā veidā tie nostājas blakus sātanam un garā gavilē, ka viņu ļaunās aizdomas ir izrādījušās pareizas.

Mums jārēķinās, ka jaunajos un nepieredzējušajos sastapsim lielas nepilnības, un jābūt gataviem tās panest. Kristus mums ir pavēlējis tiem palīdzēt pazemīgā garā, un Viņš prasis atbildību, ja mēs ar savu izturēšanos tos iedzenam mazdūšībā, izmisumā un pazušānā. Ja mēs ik dienas nekopjam dārgo mīlestības stādu, tad mums draud briesmas kļūt šaursirdīgiem, neiejūtīgiem, neiecietīgiem un kritizējošiem, uzskatot sevi par taisniem, kad īstenībā atrodamies tālu no tā, lai Dievs mūs atzītu par labiem. Daži ir nepieklājīgi, nelaipni un asi. Viņi līdzinās kastaņu bumbuliem: tie dur, kad vien tos aizskar. Viņi nodara neapreķināmu jaunumu, nepareizi attēlojot mūsu mīlestības pilno Pestītāju.

Mums jāsasniedz augstāks stāvoklis, vai arī mēs neesam kristieša vārda cienīgi. Mums vajadzētu kopt garu, kādā, glābjot maldošos, strādāja Kristus. Tie Viņam ir tikpat (606) mīļi kā mēs. Tie tāpat var kļūt par žēlastības trofejām un Viņa valsts mantiniekiem. Bet tie ir padoti viltīgā ienaidnieka valgiem, dažādām briesmām un iespējām aptraipīties, un, nesāņemot Kristus glābjošo žēlastību, viņi noteikti aizies bojā. Ja mēs šo jautājumu būtu apskatījuši pareizā gaismā, cik daudz tad būtu palielinājušās mūsu nopietnās, pašuzpurīgās pūles tuvoties tiem, kam vajadzīga mūsu palīdzība, mūsu lūgšanas, līdzjūtība un mīlestība!

Lai tie, kas šajā darbā bijuši kūtri, apdomā savu pienākumu lielā baušļa gaismā: "Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu." Šis pienākums gulstas uz visiem. Visiem jāstrādā, lai mazinātu cilvēces postu un vairotu svētības. Ja mēs spējam pretoties kārdināšanai, tad mums ir jo lielāks pienākums palīdzēt vājiem un piekāpiņiem. Ja mums ir zināšanas, tad vajadzētu pamācīt nezinošos. Ja Dievs mūs svētījis ar šīs pasaules mantām, tad mūsu pienākums ir palīdzēt trūcīgajiem. Mums jāstrādā citu labā. Lai visi mūsu iespaids robežās bauda no mūsu priekšrocībām. Nevienam nevajadzētu apmierināties ar to, ka tikai pats lieto dzīvības maizi, nedaloties tajā ar tiem, kas atrodas viņa tuvumā.

Tikai tie dzīvo Kristum un godā Viņa vārdu, kas parāda uzticību savam Meistaram, cenšoties glābt pazudušo. Īsta dievbijība noteikti izpaudīsies tikpat dziļās ilgās un tikpat nopietnā darbā, kādas izjūta un kā strādāja krustā sistais Pestītājs, lai glābtu tos, par kuriem Viņš mira. Ja mūsu sirdi mikstinājusi un klusinājusi Kristus žēlastība, ja to aizdedzinājusi Dieva laipnības un mīlestības izpratne, tad no tās mīlestība, līdzjūtība un maigums dabīgi plūdis arī uz citiem. Dzīvē īstenotā patiesība, līdzīgi apslēptam raugam, parādīs savu spēku visos, ar ko tā nonāks saskarē.

Dievs ir nolīcis, ka, lai pieaugtu Kristus žēlastībā un atzīšanā, cilvēkiem jāseko Viņa priekšzīmei un jāstrādā, kā Viņš strādāja. Bieži nāksies savaldīt savas izjūtas un atturēties runāt kaut ko tādu, kas atņemtu (607) drosmi tiem, kuri cīnās ar kārdināšanām. Dzīve, kurā ik dienas atskan lūgšanas un slava, dzīve, kas izplatīs gaismu uz citu takas, nav iespējama bez nopietnas piepūles. Bet tādas pūles nesīs dārgus augļus, svētību ne vien saņēmējam, bet arī devējam. Nesavtīga darba gars citu labā sniedz raksturam dziļumu, izturību un Kristum līdzīgu piemīlību, tas dod mieru un laimi. Dziņas top cēlākas. Laiskumam un patmīlībai vairs neatliek vietas. Tie, kas vingrinās kristīgos tikumos, pieaugs. Viņiem būs garīgas cīpslas un muskuļi, lai varētu spēcīgi darboties Dieva labā. Viņiem būs skaidra garīga uztvere, izturīga, augoša ticība un visu pārvarošs lūgšanu spēks. Kas ir nomodā par dvēselēm, kas vispilnīgāk nododas maldošo glābšanai, tie vislabāk nodrošina paši savu pestīšanu.

Bet cik ļoti šis darbs ir pamests novārtā! Vai jūs domājat, ka tad, ja domas un jūtas būtu pilnīgi svētītas Dievam, maldos esošajām un sātana kārdināšanām pakļautajām dvēselēm būtu tik bezrūpīgi un vienaldzīgi atļauts krist, kā tas ir noticis? Vai Kristus mīlestībā un vienkāršībā nebūtu veltītas lielākas pūles, lai glābtu noklīdušo? Visi, kas patiesi svētījušies Dievam, ar vislielāko dedzību iesaistīsies darbā, kura veikšanai Viņš darījis visvairāk, kura dēļ Viņš pienesis bezgalīgu upuri, tas ir, dvēseļu glābšanas darbā. Šis ir īpašs darbs, kas jāmīl un jāatbalsta un kuram nekad nedrīkst ļaut atslābt.

Dievs aicina savus ļaudis celties un iziet no aukstās, stindzinošās atmosfēras, kurā viņi dzīvojuši, atbrīvoties no ieskatiem un iespaidiem, kas sasaldējuši mīlestības jūtas un viņus turējuši savtīgā bezdarbībā. Kungs pavēl tiem celties no sava zemā, laicīgā līmeņa un ieelpot dzidro, saulaino Debesu gaisu.

Mūsu Dievu pagodinošajām sanāksmēm vajadzētu būt svētām, dārgām stundām. Lūgšanu sapulce nav vieta, kurā brāļi drīkstētu (608) viens otru kritizēt un tiesāt, kur drīkstētu parādīties nelaipna izturēšanās un atskanēt skarbi vārdi. No sapulcēm, kurās atklājas šāds gars, Kristus tiek aizdzīts, un ienāk sātans, lai uzņemtos vadību. Nedrīkstētu pieļaut neko nekristīgu, neko, kas liecinātu par mīlestības trūkumu; jo vai tad mēs nesapulcējamies, lai meklētu no Kunga žēlastību un piedošanu? Un Pestītājs ir skaidri pateicis: "Ar kādu tiešu jūs tiesājat, ar tādu tapsit tiesāti, un, ar kādu mēru jūs mērojat, ar tādu jums tiks atmērots." Kurš var nostāties Dieva priekšā, pretendējot uz neaptraipītu

raksturu un nevainojamu dzīvi? Kā tad kāds var iedrošināties kritizēt un nosodīt savus brāļus? Tiem, kas paši uz glābšanu var cerēt tikai Kristus nopelnā, kam jāmeklē piedošana Viņa asins spēkā, ir vislielākais pienākums parādīt mīlestību, līdzjūtību un piedošānu citiem grēciniekiem.

Brāļi, ja jūs sevi neaudzināsiet cienīt pielūgšanas vietu, tad jūs nesajņemsiet no Dieva nekādu svētību. Jūs varbūt pielūgsiet Viņu formāli, bet tā nebūs garīga Viņa pagodināšana. "Kur divi vai trīs sapulcējušies Manā Vārdā," saka Jēzus, "tur Es esmu viņu vidū." Visiem vajadzētu sajust, ka tie atrodas Dieva klātbūtnē, un nekavēties pie citu kļūdām un maldiem, bet rūpīgi pārmeklēt savu sirdi. Ja jums jāatzīst savi grēki, tad pildiet šo pienākumu un atstājiet citus, lai viņi dara savu pienākumu.

Ja jūs ļaujat vaļu savam raksturam, parādot cietsirdīgu, nelīdzjūtīgu garu, tad atgrūžat tieši tos, kurus jums vajadzētu mantot. Jūsu skarbums izdzēs viņos mīlestību uz sanāksmēm, un rezultātā tie pārāk bieži tiek aizdzīti no patiesības. Jums vajadzētu atzīt, ka jūs paši esat pelnījuši Dieva rājienu. Kamēr jūs nosodāt citus, Kungs tiesā jūs. Jums ir pienākums pašiem atzīt savu nekristīgo izturēšanos. Kaut Kungs aizkustinātu katra draudzes locekļa sirdi, līdz Viņa pārveidojošā žēlastība atklātos dzīvē un raksturā. Tad (609) sapulcējoties jūs viens otru nekritizētu, bet runātu par Jēzu un Viņa mīlestību.

Mūsu sanāksmes nepieciešams izveidot sevišķi interesantas. Tām vajadzētu būt piesātinātām ar tiešu Debesu atmosfēru. Lai nav garu, sausu runu un formālu lūgšanu tikai laika aizpildīšanai. Visiem vajadzētu būt gataviem bez kavēšanās veikt savu daļu un, kad viņu pienākums ir izpildīts, tad sanāksmi beigt. Tādā veidā interese tiktu uzturēta līdz pēdējam acumirklim, un Dievam patiktu tāda Viņa pagodināšana un pielūgšana. Viņa pielūgšanas sanāksmes vajadzētu padarīt interesantas un pievilcīgas, neatļaujot tām pārvērsties par sausu formu. Mums jādzīvo Kristum no minūtes uz minūti, no stundas uz stundu un no dienas uz dienu; tad Kristus mājās mūsos, un, kad mēs sapulcēsimies, mūsu sirdīs būs Viņa mīlestība, kas plūdis līdzīgi avotam tuksnesī, atspirdzinot visus un liekot tiem, kam draud bojāeja, kāri dzert šo dzīvības ūdeni.

Mēs nedrīkstam paļauties uz diviem vai trim locekļiem, lai viņi izpildītu visas draudzes pienākumu. Mums katram personīgi vajadzīga stipra, darbīga ticība, virzot uz priekšu darbu, ko Kungs mums uzdevis darīt. Ar ļoti dziļu un dzīvu interesi jājautā Dievam: "Ko Tu gribi, lai es daru? Kā lai es izpildu savu pienākumu šim laikam un mūžībai?" Mums personīgi visiem spēkiem jāmeklē patiesība, izlietojot visus mūsu sniedzamības robežās esošos līdzekļus, kas var palīdzēt čakli un ar lūgšanām pētīt Rakstus; un tad mums jātop patiesības svētotiem, lai varētu glābt dvēseles.

Katrā draudzē vajadzētu nopietni pūlēties atmest aprunāšanu un kritizēšanu kā grēkus, kas izraisa vislielākos ļaunumus. Skarbums un kļūdu meklēšana jānorāj kā sātana darbs. Draudzes locekļos jāstiprina savstarpēja mīlestība un uzticēšanās. Lai visi, bīstoties Dievu un mīlot savus brāļus, aizslēdz savas ausis pļāpām un nosodošām piezīmēm. Mēlnesim norādiet uz Dieva Vārda mācībām. (610) Pavēliet viņam pakļausīt Rakstiem un ar savām sūdzībām iet tieši pie tiem, kuri, pēc viņu domām, atrodas maldos. Šāda vienprātīga rīcība draudzē ienestu gaismas plūdus un noslēgtu durvis ļaunuma plūdiem. Tā tiktu pagodināts Dievs un izglābtas daudzas dvēseles.

Uzticīgā Liecinieka brīdinājums Sardu draudzei skan: "Tev ir vārds, ka tu dzīvo, bet tu esi miris. Uzmoties un stiprini tos, kas taisās mirt, jo Es neatradu tavus darbus pilnīgus Mana Dieva priekšā! Atceries tāpēc, ko tu esi dabūjis un dzirdējis. Turī to un atgriezies!" Sai draudzei sevišķi tika pārņemts grēks, ka tā nestiprina to, kas taisās mirt. Vai šis brīdinājums attiecas arī uz mums? Katrs pārbaudiet personīgi savu sirdi Dieva Vārda gaismā un uzskatiet par savu pienākumu ar Kristus palīdzību ieviest tur nepieciešamo kārtību.

Dievs ir darījis savu daļu cilvēces glābšanas darbā un tagad aicina draudzi, lai tā kļūtu par Viņa līdzstrādnieci. Vienā pusē ir Kristus asinis, patiesības Vārds un Svētais Gars, un otrā pusē — bojāejošās dvēseles. Katram Kristus sekotājam jāpadara sava daļa, paskubinot cilvēkus pieņemt Debesu sagādātās svētības. Rūpīgi pārbaudīsim sevi, lai redzētu, vai esam to darījuši. Pārmeklēsim motīvus, kādi mūs vadījuši uz katru rīcību mūsu dzīvē. Vai atmiņu telpās nav saglabājušās daudzas nepatīkamas gleznas? Jums bieži ir bijusi vajadzīga Jēzus piedošana. Jūs pastāvīgi esat bijuši atkarīgi no Viņa līdzjūtības un mīlestības. Bet kā jūs izturējāties pret citiem? Vai netrūka gara, kādu Kristus parādīja jums? Vai jūs sajūtāt atbildības nastu par to, kuru redzējāt riskējam iet pa aizliegtiem ceļiem? Vai jūs viņu laipni pamācījāt? Vai par viņu raudājāt un lūdzāt ar un par viņu? Vai jūs ar maigiem vār-diēm un laipnu izturēšanos rādījāt, kā to mīlat un vēlaties glābt? Sastopoties ar tādiem, kas grīļojās un (611) streipuļoja zem savu rakstura vājību un nepareizo ieradumu nastas, vai jūs viņus neatstājāt cīņās vienus, kad varējāt sniegt tiem palīdzību? Vai jūs šiem ārkārtīgi kārdinājumiem cilvēkiem neesat pagājuši garām, kamēr pasaule bija gatava parādīt tiem līdzjūtību un viņus ievilināt sātana tīklos? Vai jūs, līdzīgi Kainam, neesat bijuši gatavi sacīt: "Vai tad es esmu sava brāļa sargs?"

Kā lai lielais draudzes Vadonis skatās uz jūsu dzīves darbu? Kā lai Viņš, kuram dārga katra dvēsele, jo tās atpirktas ar Viņa asinīm, skatās uz jūsu vienaldzību pret tiem, kas nomaldās no pareizās takas? Vai jums nav bail, ka Viņš jūs var atstāt tieši tāpat, kā jūs atstājāt šīs dvēseles? Jūs varat būt droši, ka Viņš, kurš ir Kunga nama uzticīgais Sargs, ir atzīmējis katru nevērību.

Vai no jūsu dzīves nav izslēgts Kristus un Viņa mīlestība, līdz sirds kalpošanas vietu ieņēmusi mehāniska forma? Kur ir dvēseles degsme, ko jūs kādreiz sajūtāt, pieminot Jēzus vārdu? Cik sirsnīga bija jūsu mīlestība uz dvēselēm, kad jūs sākumā svētījāties Dievam! Cik nopietni jūs centāties viņām rādīt Pestītāja mīlestību! Šīs mīlestības izžušana jūs padarījusi aukstus, kritizējošus un stingrus prasībās. Centieties to atkal atgūt un tad strādājiet, lai vadītu dvēseles pie Kristus. Ja jūs atsacīsieties to darīt, tad citi, kam mazāk gaismas, piedzīvojumu un izdevību, nāks un ieņems jūsu vietu un darīs to, ko jūs esat pametuši novārtā; jo kārdināto, piemeklēto un pazudušo glābšanas darbam ir jātiek padarītam. Kristus šo kalpošanas darbu piedāvā savai draudzei. Kas to pieņems?

Dievs nav aizmirsis draudzes labos darbus un pašai dziedību pagātnē. Augšā viss ir pierakstīts. Bet ar to nepietiek. Kādreiz veiktais draudzi neglābs, ja tā pārtrauc pildīt savu uzdevumu. Ja nebeigsies cietsirdīgā nevērība un vienaldzība, kas izpaudusies pagātnē, draudze nevis ies no spēka uz spēku, bet gan turpinās pagrimt nespēkā un formālismā. Vai mēs to pieļausim? Vai lai mūžīgi turpinās šis trulais sastingums, šī skumjā mīlestības un garīgas dedzības samazināšanās? (612) Vai Kristum sava draudze jāatrod šādā stāvoklī?

Brāļi, ja jūs apņēmīgi nepūlēsities laboties, tad jūsu pašu lukturi nenovēršami sāks mirgot un kļūs nespodri, līdz izdzisis tumsā. "Tad nu piemini, no kurienes tu esi atkritis, un atgriezies, un dari pirmos darbus." Tagad piedāvātā izdevība var būt pavisam neilga. Kurš šo žēlastības un atgriešanās laiku palaiž garām neizlietotu, tam dots brīdinājums: "Es nākšu pie tevis drīz un nostumšu tavu lukturi no tā vietas." Sos vārdus runājušas pacietīgā un lēnprātīgā Pestītāja lūpas. Tie ir svinīgs brīdinājums draudzēm un atsevišķām personām, ka Sargs, kurš nekad nesauž, izvērtē viņu rīcību. Vienīgi Viņa brīnišķās pacietības dēļ tie vēl nav nocirsti kā koki, kas velti aizņem zemi. Bet Viņa Gars mūžīgi nepūlēties. Viņa pacietība gaidīs vēl tikai īsu brīdi.

Jūsu ticībai jābūt kaut kam vairāk par to, kas tā ir bijusi, vai arī jūs tiksiet svaru kausa svērti un atrasti par viegliem. Izsakot pēdējā dienā galīgo spriedumu, visas pasaules Soģis ņems vērā mūsu interesi un praktiskās rūpes par trūcīgajiem, apspiestajiem un kārdinātajiem. Jūs nevarat paiet viņiem garām un paši kā izglābti grēcinieki ieiet Dieva valstībā. "Patiesi," saka Kristus, "ko jūs neesat darījuši vienam no šiem vismazākajiem, to jūs arī man neesat darījuši."

Vēl nav par vēlu izlabot pagātnes nolaidību. Lai atmostas pirmā mīlestība, pirmā dedzība. Uzmeklējiet tos, kurus esat aizdzinuši, un, atzīstot savu vainu, pārsieniet brūces, ko radījusi jūsu rīcība. Tuvojieties cieši lielajai līdzjutīgās mīlestības Sirdij un ļaujiet, lai šī dievišķās līdzjutības straume ieplūst jūsu sirdī un no jums citu sirdīs. Lai maigums un žēlastība, kādu Jēzus atklāja savā dārgajā dzīvē, ir priekšzīme mums, kā vajadzētu izturēties pret citiem cilvēkiem, sevišķi pret tiem, kas ir mūsu brāļi Kristū. Daudzi lielajā dzīves cīņā paguruši un kļuvuši mazdūšīgi, (613) bet tiem kāds laipns, iepriecinošs un iedrošinošs vārds varēja dot spēku uzvarai. Nekad, nekad nekļūstiet cietsirdīgi, auksti, neiejūtīgi un kritizējoši. Nekad nenokavējiet izdevību sacīt kādu stiprinošu vārdu un iedvest cerību. Mēs nevaram pateikt, cik tālu ejošas sekas var būt mūsu maigajiem, laipnajiem vārdiem, mūsu Kristum līdzīgajām pūlēm, atvieglotot vienu otru nastu. Nav cita ceļa maldošo atgriešanai kā vienīgi darboties lēnprātības, smalkjutības un saudzīgas mīlestības garā.

???

DRAUDZES PIENĀKUMI

Kur mājā Kunga Gars, tur valda lēnprātība, laipnība un iecietība. Īsts Kristus mācekļi centīsies atdarināt doto Priekšzīmi. Viņš mācīsies darīt Dieva prātu virs zemes, kā tas tiek darīts Debesīs. Ļaudis, kuru sirdis vēl ir grēka aptraipītas, nespēj būt dedzīgi labos darbos. Viņi netur pirmos četrus baušļības priekšrakstus, kas nosaka cilvēka pienākumu (614) pret Dievu, ne arī ievēro pēdējos sešus baušļus, kas ietver cilvēka pienākumus pret savu tuvāko. Viņu sirdi pilda savtība, un tie vienmēr atrod kļūdas citos cilvēkos, kas labāki nekā viņi. Tie ķeras pie darba, ko Dievs tiem nav devis, bet atstāj nedarītu to, ko Viņš ir licis darīt, tas ir, būt piesardzīgam ar sevi, lai neuzaugtu kāda rūgta sakne, kas draudzei sagādātu grūtības un to aptraipītu. Tie skatās apkārt, vai citu raksturos nav nepareizību, kad viņiem savas acis vajadzētu pievērst sev, uzmanīgi aplūkojot un pārbaudot savu rīcību. Ja viņi izmetīs no sirds savu "es", skaudību, ļaunas aizdomas, ļaunprātību, tad tie vairs nekāps tiesneša krēslā un nepasludinās spriedumu citiem, ka ir labāki nekā viņi.

Kas grib reformēt citus, tam vispirms jālabojas pašam. Tam jāiegūst sava Meistara gars un, līdzīgi Viņam, jābūt labprātīgam panest pārmetumus un dzīvot pašaieliedzīgi. Visa pasaule nav nekas, salīdzinot ar vienas vienīgas dvēseles vērtību. Ja tiek apmierināta vēlēšanās izlietot autoritāti, valdot pār Kunga mantību, tad sekas būs dvēseļu zudums. Kas patiesi mīl Jēzu, tie savu dzīvi centīsies saskaņot ar šo Priekšzīmi un Viņa garā strādāt citu glābšanas labā.

Lai mantotu cilvēku un nodrošinātu viņa mūžīgo izglābšanu, Kristus atstāja Debesu ķēnišķīgos pagalmus un nāca uz šo zemi, cilvēka vietā izcieta grēka mokas un kaunu un mira, lai viņu atsvabinātu. Ņemot vērā šo par cilvēka atpestīšanu doto bezgalīgi lielo maksu, kā gan kāds, kas saucas Kristus vārdā, var uzdrošināties vienaldzīgi izturēties pret vienu no Viņa mazajiem brāļiem? Cik uzmanīgiem katrā vārdā un rīcībā vajadzētu būt brāļiem un māsām draudzē, lai nesabojātu eļļu un vīnu! Cik pacietīgi, laipni un mīļi tiem vajadzētu izturēties pret visiem, kas atpirkti ar Kristus asinīm! Cik uzticīgi un nopietni viņiem jāstrādā, lai paceltu izmisušo un mazdūšīgo! Cik lielu maigumu viņiem vajadzētu parādīt tiem, kas mēģina paklausīt (615) patiesībai un kam mājās nav atbalsta, bet pastāvīgi jāieelpo neticības un tumsas piesātināts gaiss!

Izturēšanās pret maldošajiem

Ja šķiet, ka kāds ir kļūdījies, tad viņa brāļiem un māsām nevajadzētu par to sačukstēties un izteikt savas piezīmes, tā palielinot šos varbūtējos maldus un kļūdas. Tā bieži notiek, un rezultātā pār tiem, kas to dara, nāk Dieva nepatika, un sātans gavilē, ka viņš spēj vājināt un apgrūtināt dvēseles, kas varētu būt stipras Kungā. Pasaule redz viņu vājumu un par šiem ļaudīm un patiesību, ko viņi sakās mīlam, spriež pēc viņu neīstajiem augļiem.

“Kungs, kas mājās Tavā dzīvoklī un dzīvos Tavā svētajā kalnā? Kas staigā nenoziedzībā un dara taisnību, un patiesību glabā savā sirdī; kas citu neaprunā ar savu mēli, savam tuvākajam ļauna nedara un nelaupa viņam viņa godu; kas neieredz ļaundari, bet tur cieņā tos, kas bīstas to Kungu; kas negroza zvērestu, ja tas viņam par nastu; kas neņem netaisnus augļus par aizdoto naudu vai dāvanas, lai kaitētu nevainīgajam. Kas tā turēsies, tas pastāvēs mūžīgi!” Seit pateikts, ka aprunātājus neielaidīs Dieva dzīvoklī un viņi nemājos uz svētā Ciānas kalna. Kas izmanto pret tuvāko vērstu nicinošu valodu, tas nevar saņemt Dieva atzinību.

Cik daudzi sludinātāji, kas iesaistījušies labajā darbā, lai dvēseles pievērstu Dievam un patiesībai, ir izsaukti kārtot grūtības draudzē starp strīdīgiem brāļiem ar nesamierināmu un valdonīgu garu!

Darbam ejot uz priekšu, atkal un atkal ir atkārtojusies cilvēku atraušana no viņu darba lauka. Tas ir lielā cilvēku pretinieka viltīgais izdomājums, lai kavētu (616) Dieva darbu. Kad dvēseles, kas noskaņotas izšķirties par patiesību, tādā veidā tiek pakļautas nelabvēlīgām ietekmēm, tās zaudē interesi, un pēc tam vairs tikai retos gadījumos ir iespējams uz tām atstāt tikpat spēcīgu iespaidu. Sātans vienmēr cenšas izdomāt kādu viltību, lai izšķirošajā brīdī sludinātāju aizsauktu no viņa darba lauka un rezultātā tiktu pazaudēti viņa darba augļi.

Draudzē ir nesvētojušies, neatgriezti vīri un sievas, kas vairāk rūpējas par savas cieņas un savu uzskatu saglabāšanu nekā par citu cilvēku glābšanu; un, sātana ietekmēti, viņi rada grūtības, kuru nokārtošanai tiek izlietots sludinātāju laiks un pūles, un sekas ir dvēseļu zudums.

Ja draudzes locekļu uzskati dalās, tad viņu sirdis ir cietas un neietekmējamās. Sludinātāja pūles līdzinās aukstas dzelzs kalšanai, un ikkatra puse tikai vēl vairāk nocietinās savā ceļā. Sludinātājs nokļūst visneapskaužamākajā stāvoklī: lai arī cik gudri viņš rīkotos, viņa lēmums kādam nepatiks, un tādā veidā nostiprināsies partiju gars.

Ja sludinātājs apmetas pie kādas ģimenes, tad citiem noteikti radīsies aizdomas, ka viņš par tiem iegūs nelabvēlīgus iespaidus. Ja viņš dod padomu, tad daži sacīs: “Tas vai tas ir ar viņu runājis,” un viņa vārdi tos neietekmēs. Tādā veidā viņu dvēseles piepilda neuzticība un ļaunas aizdomas, un sludinātājs ir padots viņu aizspriedumiem un greizsirdībai. Pārāk bieži, tam aizejot, stāvoklis ir kļuvis tikai vēl ļaunāks. Ja viņš būtu noteikti atsacījies uzklausīt jebkura cilvēka nepareizi apgaismotos, vienpusīgos ziņojumus, ja viņš būtu devis padomus saskaņā ar Bībeles principiem un, līdzīgi Nehemijam, sacījis: “Man liels darbs darāms, ka nevaru nonākt,” tad draudze atrastos daudz labākā stāvoklī.

Dievam nepatīk sludinātāji un draudzes locekļi, ja tie atsevišķām personām atļauj stāstīt par savu brāļu pārkāpumiem un kļūdām. Viņiem nevajadzētu uzklausīt šīs (617) ziņas, bet gan jautāt: “Vai tu esi stingri ievērojis sava Pestītāja priekšrakstus? Vai tu esi gājis pie vainīgā un divatā ar viņu runājis par tā kļūdām? Vai viņš ir liedzis tevi uzklausīt? Vai tu, rūpīgi pārdomājot un lūdzot, esi ņēmis līdzi

divus vai trīs citus un maigi, pazemīgi un lēnprātīgi strādājis pie viņa, tavai sirdij mīlestībā drebot par viņa dvēseli?" Ja ir stingri ievērotas Vadoņa pamācības, kas dotas par izturēšanos pret maldošajiem, tad jāspēr nākamais solis, — saki to draudzei, un lai tā lemj saskaņā ar Rakstiem. Tad Debesis apstiprinās draudzes lēmumu atšķirt vainīgo locekli, ja viņš nenožēlo savu vainu. Ja šie soļi nav sperti, tad aizslēdz savas ausis pret sūdzībām un tādā veidā atsakies apkaunot savu tuvāko. Ja tā rīkotos visi brāļi un māsas, tad jaunas mēles drīz apklustu; jo tās neatrastu izdevīgu lauku, kurā varētu viens otram iekost un viens otru aprīt.

Vadītāju izraudzīšana

Apustulis Pāvils raksta Titam: "Tādēļ es tevi atstāju Krētā, lai tu nokārtotu to, kas vēl atlika, un katrā pilsētā ieceltu presbiterus, tā kā es tev liku darīt. Tiem jābūt nevainojamiem vienas sievas vīriem, kam bērni ticīgi, nevis palaidņi vai neklausīgi. Jo bīskapam jābūt nevainojamam kā Dieva namturim." Visiem mūsu sludinātājiem ieteicams ievērot šos vārdus un nesteigties izcelt vīrus amatā, ja tie nav nopietni pārdomājuši un daudz lūguši, lai Dievs ar savu Svēto Garu norādītu, kuru Viņš grib pieņemt.

Inspirētais apustulis ir sacījis: "Rokas nevienam neuzliec ātri." Dažās mūsu draudzēs organizēšanas un vecāko iesvētīšanas darbs ir norisinājies nepārdomāti; Bībeles principi ir atstāti neievēroti, un rezultātā draudze ir piedzīvojusi lielas grūtības. Nevajadzētu tik ļoti steigties izraudzīties vadītājus, lai netiktu iesvētīti vīri, kas nepavisam nav piemēroti atbildīgajam darbam, — vīri, kam (618) jāatgriežas, jāklūst skaidrākiem, cēlākiem un tīrākiem, pirms viņi var kalpot kādā postenī Dieva darbā.

Evanģēlija tīkls sapulcina gan labus, gan jaunus. Rakstura attīstīšanai vajadzīgs laiks, un cilvēka iepazīšana prasa laiku. Vajadzētu ņemt vērā arī amata kandidāta ģimeni. Vai tā ir paklausīga? Vai šis vīrs savu namu valda ar godu? Kāds raksturs viņa bērniem? Vai tie tēva iespaidam darīs godu? Ja viņam savās mājās, vadot savu ģimeni, nav smalkjūtības, gudrības vai dievbijības spēka, tad droši var secināt, ka tie paši trūkumi tiks ienesti arī draudzē un tā tiks vadīta tādā pašā nesvētotā veidā. Daudz labāk ir cilvēku kritizēt pirms iecelšanas amatā nekā pēc tam; labāk ir lūgt un apspriesties pirms izšķirošā ceļa, nekā pēc tam pūlēties izlabot nepareizas rīcības sekas.

Dažās draudzēs vadītājs nav spējīgs pareizi audzināt draudzes locekļus darbam. Nav parādīta taktiska un izprota rīcība, lai uzturētu dzīvu interesi par Dieva darbu. Vadītājs ir lēns un garlaicīgs; viņš par daudz runā un viņa atklātās lūgšanas ir pārāk garas; viņam nav dzīvas savienības ar Dievu, kas tam sniegtu jaunus piedzīvojumus.

Draudžu vadītājiem ikvienā vietā vajadzētu būt nopietniem, piepildītiem ar dedzību un nesavtīgu interesi; Dieva vīriem, kas spēj darbu pareizi veidot. Viņiem savi lūgumi Dievam jāizsaka ticībā. Savā kambarītī tie var lūgt tik ilgi, cik vien vēlas, bet atklātībā viņu lūgšanām un liecībām jābūt īsām un mērķtiecīgām. Vajadzētu izvairīties no garām, sausām lūgšanām un nogurdinošām pamācībām. Ja brāļi un māsas grib ko sacīt, kas citus atspirdzinātu un pamācītu, tad tam vispirms jābūt viņu sirdīs. Tiem ik dienas jābūt savienotiem ar Dievu, ņemot sev visu vajadzīgo no Viņa neizsīkstošā mantu nama un izceļot no turienes jaunas un vecas lietas. Ja viņu dvēseles ir Dieva Gara atdzīvinātas, tad tie arī citus iepriecinās, stiprinās un iedrošinās; (619) bet, ja viņi paši nav dzēruši no dzīvā pestīšanas avota, tad nezinās, kā uz turieni aizvest citus.

Tie, kas pieņem patiesības teoriju, ir jāpārlicina par praktiskas reliģijas nepieciešamību. Sludinātājiem pašiem sava dvēsele jāuztur Dieva mīlestībā un tad jāliek ļaudīm izprast, cik nepieciešama ir personīga svētīšanās, personīga atgriešanās. Visiem pašiem jāgūst dzīvi piedzīvojumi; Kristum jābūt viņu sirdī, Viņa Garam jāvalda pār jūtām, jo pretējā gadījumā to ticības apliecībai nebūs vērtības, un viņu stāvoklis būs pat jaunāks, nekā tad, ja tie patiesību nekad nebūtu dzirdējuši.

Visu vajadzētu nokārtot tā, lai pat mazajās grupās, kas pieņem patiesību, tiktu nodrošināta draudzes labklājība. Kādu nedēļu vai mēnesi vadību var uzticēt vienam vīram, tad atkal uz dažām nedēļām kādam citam; un tādā veidā dažādas personas gūtu izdevību strādāt. Pēc atbilstoša pārbaudes laika ar draudzes balsi vienu vajadzētu izraudzīt par pastāvīgu vadītāju, tomēr ne uz ilgāku laiku kā vienu gadu. Pēc tam var ievēlēt kādu citu vai no jauna to pašu, ja viņa kalpošana nesusi draudzei svētības. Tas pats pamatlīkums jāievēro, izraugot vīrus citās atbildīgās vietās, kā arī savienības amatos. Par savienību priekšniekiem nevajadzētu izraudzīt nepārbaudītus vīrus. Daudziem šajos svarīgajos jautājumos, kas sevī ietver mūžīgas intereses, nav pareizas izpratnes.

Mēs sevi saucam par Dieva baušļu glabātājiem; mēs apgalvojam, ka mums ir lielāka gaisma un ka

mēs dzenamies pēc lielāka mērķa nekā visi citi ļaudis virs zemes; tāpēc mums vajadzētu parādīt lielāku rakstura pilnību un nopietnāku nodošanos. Tiem, kas saņēmuši tagadējās patiesības gaismu, ir uzticēta vissvinīgākā vēsts. Mūsu gaismai vajadzētu spīdēt, apgaismojot taku tumsā esošajiem. Kā redzamās draudzes locekļiem un Kunga vīnakaļna strādniekiem, (620) visiem, kas saucas kristieši, jādara viss iespējamais, lai draudzē saglabātu mieru, saskaņu un mīlestību. Iegaumējiet Kristus lūgšanu: "Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir viens mūsos, lai pasaule tic, ka Tu Manī esi sūtījis." Draudzes vienotība ir pārlicinošs pierādījums, ka Dievs pasaulē sūtījis Jēzu kā tās Glābēju. Tas ir arguments, kuru neviens nespēj apstrīdēt. Tāpēc sātans pastāvīgi pūlas šo vienotību un saskaņu traucēt, lai neticīgajos, redzot starp tiem, kas saucas kristieši, atkrišanu, šķelšanos un strīdus, pamostos riebums pret reliģiju un tie savā atkritušajā stāvoklī vēl vairāk nocietinātos. Tie, kas apliecina patiesību un tajā pašā laikā viens ar otru strīdas un cits citu ienīst, apkauno Dievu. Sātans ir lielais brāļu apsūdzētājs, un visi, kas iesaistās šajā darbā, ir kļuvuši viņa kalpi.

Mēs apgalvojam, ka mums ir vairāk patiesības nekā citām konfesijām; tomēr, ja tā mūs neveda uz lielāku svētīšanos un skaidrāku, svētāku dzīvi, kāds tad no tās labums? Mums būtu labāk, ja patiesības gaismu nekad nebūtu ieraudzījuši, nekā apliecināt, ka esam to saņēmuši, tomēr paliekam bez tās svētībām.

Lai noteiktu, cik svarīgas intereses ietvertas dvēseles atgriešanās no maldiem, mums jāsaprot nemirstības vērtība, mums jāaptver, cik briesmīgas būs otrās nāves mokas, mums jāzina, kāds gods un krāšņums gaida atpestītos, un jāsaprot, ko nozīmē dzīvot Tā klātbūtnē, kurš nomira, lai varētu cilvēku pacelt un izdaļot, un dot uzvarētājam ķēnišķīgu kroni.

Cilvēka ierobežotais prāts nespēj pilnībā aptvert dvēseles vērtību. Cik pateicīgi atpestītie un pagodinātie pieminēs tos, kas bijuši ieroči viņu pestīšanai! Neviens tad nenožēlos savas pašaizliedzīgās pūles un nemītīgo darbu, savu pacietību, izturību un nopietno sirds ilgošanos pēc dvēselēm, kas varbūt aizietu bojā, ja viņš būtu pametis novārtā savu pienākumu vai piekūsis darīt labu. (621)

Tagad viņi, apģērbti baltās drēbēs, ir sapulcināti Lielā Gana draudzē. Jērs, kurš sēž uz goda krēsla, apsveic uzticīgo strādnieku un dvēseli, kas izglābta Viņa darba rezultātā, un viņi tiek vadīti pie dzīvības koka un pie dzīvā ūdens avota. Ar kādu prieku Kristus kalps uzlūko šos atpestītos, kas ir darīti par Glābēja godības līdzdalībniekiem! Cik daudz dārgākas Debesis ir tiem, kas bijuši uzticīgi dvēseļu glābšanas darbā! "Bet sapratīgie spīdēs kā debesjuma spožums, un tie, kas daudzus veduši pie taisnības, kā zvaigznes mūžīgi mūžam."

VĒSTULE

Mīļais brāli O! Es saņēmu Tavu vēstuli, un man nav vajadzības Tev apliecināt, kādas skumjas izjūt mana sirds par šo tik pēkšņo pagriezienu, kas nesen noticis Tavā dzīvē. Atskatoties pagātnē, es atcerējos Tavus piedzīvojumus Kolorādo; Tavas pārdomas, atrodoties uz klints, no kuras nokāpšana likās neiespējama, un sekojošo daļējo atveseļošanos ticībā; Tavas kārdināšanas, ko izraisīja maldīgas un godkārigas cerības, ka, atšķiroties no mūsu ļaudīm, iespējams iegūt augstāku stāvokli, nekā paliekot kopā ar tiem; Tavu vilšanos; Tavu teicamo ricību, paliekot kļušu; Dieva ļaužu lūgšanas un līdzjūtību, kas Tevis dēļ pacēlās Debesīs, un manus nepārtrauktos aicinājumus: "Neatstājiet viņu vienu, bet centieties glābt. Viņš ir sapinies valgos; viņš ir atrāvies no Dieva."

Es atceros pēdējo reizi, kad braucu kopā ar Tavu sievu pirms viņas nāves. Viņu nomāca rūpes par Tevi un bērniem. Viņa teica, ka baidās no nākotnes bērnu dēļ un vīra skepticisma dēļ. "Ja man vajadzētu mirt," tā sacīja, "un ja viņš atstātu ticību un manus bērnus vadītu uz Sabatu pārkāpšanu, cik briesmīgi tas būtu, jo viņš taču saņēmis tik lielu gaismu un tik daudz pierādījumu! Sī iemesla dēļ es gribu dzīvot. Viņa dvēselī nav skāris šis dziļi pārveidojošais darbs, (622) kas, nākot kārdināšanām, būtu bijis viņam par enkuru. Ak, māsa Vaita, sava vīra un bērnu dvēseļu dēļ es turos pie dzīvības. Un es vēlos tev tieši šeit apliecināt, ka no sirds skumstu, ka man un manam vīram sniegto liecību neuzņēmu savādākā garā. Tagad es saprotu, ka mums dotā vēsts bija tieši tāda, kāda mums bija vajadzīga; un, ja mēs to būtu pieņēmuši, tad tā būtu mūs pacēlusi labākā, daudz labākā garīgā stāvoklī, nekā mēs krietnu laiku esam atradušies. Mēs abi bijām lepni garā, un kopš tā laika man gribējās no tevis izvairīties, jo es domāju, ka tu mums ņeticī un nepaļaujies uz mums. Bet pēdējo mēnešu laikā tas viss ir pazudis, un esmu izjutusi to pašu uzticību, tās pašas dziļās simpātijas un mīlestību uz tevi, kādas man bija pagātnē; bet zinu, ka mana laulātā drauga jūtas nav tādas, un ir pavisam maza nozīme man par to ar viņu runāt. Esmu pārāk nespēcīga viņam izskaidrot jautājumus tā, kā es tos saprotu, un viņš ir pārāk nelokāms savos uzskatos; bet es vēlējos tev stāstīt, ka nešaubīgi ticu Liecībām un tavam darbam un sen esmu ilgojusies pēc izdevības tev to pateikt, un

tagad es jūtīšos brīva. Vai tu man piedosi manus uzskatus un pret tevi vērstos vārdus? Es esmu apbēdinājusi Dieva Garu un reizēm jūtusi, ka Viņš mani atstāj; bet tagad man vairs šādu izjūtu nav un jau zināmu laiku esmu no tām brīva. Nekad agrāk nebiju tā sapratusi, kādas briesmas seko neticīgai runāšanai, kā pirms dažām nedēļām. Es ļoti baidos par savu vīru, jo viņa valoda ir neticīga; un bīstos, ka viņš visu atstās un kļūs neticīgs. Ak, kā es vēlētos, kaut varētu viņam palīdzēt!”

Brāli O, kad tu man sacīji, ka Tava sieva mirusi, neticot Liecībām, es Tev neiebildu, bet domāju, ka Tu man neteici patiesību. Pēc tam es nolēmu, ka Tu lielā mērā atrodi tumsā, jo man ir viņas sūtīta vēstule, kurā tā apliecina, ka viņai ir vispilnīgākā uzticība Liecībām un ka viņa zina, ka tās runājušas patiesību par Tevi un viņu. Es piedalījos telts sanāsmē, un tur biji arī Tu. Toreiz tev bija piedzīvojums, kas Tavā dzīvē varēja sniegt (623) lielu vērtību, ja Tu būtu palicis tikpat pazemīgs Dieva priekšā, kāds biji tajā laikā. Tad Tu pazemoji savu sirdi un uz ceļiem lūdzi man Tev piedot to, ko biji sacījis par mani un manu darbu. Tu teici: “Tev nav priekšstata, cik zemiski esmu runājis par tevi.” Es Tev apliecināju, ka vēlos piedot Tev tikpat labprātīgi, kā, ceru, Jēzus piedod man manus grēkus un kļūdas. Tu vairāku cilvēku klātbūtnē paziņoji, ka esi runājis par mani ļaunu; visu to, kā es teicu, es Tev labprāt piedevu, jo tas nebija runāts pret mani. Nekas no pieminētā nebija vērst pret mani; es biju tikai kalps, kas nesa vēsti, kādu Dievs man bija devis. Tu nebiji nostājies pret mani personīgi; Tu vērsies pret vēsti, ko Dievs Tev sūtīja ar vienkāršu darbarīku. Tas bija Kristus, ko Tu apvainoji, nevis es. “Man nevajag,” es sacīju, “lai tu atzītos un nožēlotu manā priekšā. Rūpējies, lai nebūtu viltus starp tavu dvēseli un Dievu, tad starp tevi un mani arī viss būs kārtībā.” Dažus Tev rakstītos izteicienus Tu vispār biji uztvēris pārspilētā gaismā. Pēc atkārtotas rūpīgas to izlasīšanas Tu sacīji, ka tagad Tev tie liekas savādāki, un viss tika nokārtots. Pēc šīs sarunas Tu konstatēji, ka nekad iepriekš neesi zinājis, ko nozīmē atgriezties, bet ka tagad esi no jauna piedzimis un pirmoreiz atgriezies. Tu varēji sacīt, ka mīli savus brāļus; Tava sirds bija viegla un laimīga; Tu kā nekad iepriekš redzēji darba svētumu, un Tavas vēstules liecināja par Dieva Gara darba rezultātā Tevi notikušo dziļo pārmaiņu.

Tomēr es zināju, ka Tev būs jānonāk tajā pašā vietā un jātiek kārdinātam tajos pašos punktos, kuros Tu iepriekš biji kritis. Tā Kungs rikojās ar Israēla bērniem; tā Viņš ir rikojies ar saviem ļaudīm visos laikmetos. Viņš tos pārbauda tur, kur tie agrāk ir krituši; Viņš tos pārbauda, un, ja tie arī otru reizi kritis tajā pašā pārbaudījumā, tad tiem ar to būs jāstopas vēlreiz.

Vienmēr, kad domāju par Tevi, mana sirds sāp; mana dvēsele ir tiešām noskumusi. Katra dvēsele ir dārga, tāpēc ka tā atpirkta (624) ar Jēzus Kristus dārgajām asinīm. Reizēm man šķiet, ka mēs lielā mērā nepareizi novērtējam to, kas pirktas ar Jēzus asinīm — dvēseles atpestīšanu. Pārdomājot bezgalīgo maksu, kas maksāta par atsevišķu dvēselu glābšanu, es saku sev: “Ko tad, ja šī dvēsele beidzot pazūd? Ja tā atsakās kļūt par skolnieku Kristus skolā, lai vingrinātos lēnprātībā un pazemībā, un negrib nest Kristus jūgu?” Tā, mans brāli, ir bijusi Tava vislielākā kļūda. Ja Tu būtu mazāk paļāvies uz sevi un darījis Jēzu par savu padomdevēju, tad Tu tagad būtu spēcīgs žēlastībā un Jēzus Kristus atziņā. Tu nevelc vienu jūgu kopā ar Kristu; Tu neesi piepildīts ar Viņa Garu. Ak, cik ļoti Tavam raksturam vajadzīgs dievišķs veidojums!

Mums par daudz ko būs jāatbild, ņemot vērā mūsu pārākās priekšrocības un zinot, ka mūs tiesās atbilstoši gaismai un izdevībām, kādas Kungs mums dāvinājis. Mēs nevaram aizbildināties, ka mums dota mazāka gaisma nekā tiem ļaudīm, kas laikmetiem ilgi likuši pasaulei brīnīties un bijuši tai kā dzīvs pārmetums. Mēs nevaram sagaidīt sev labvēlīgu spriedumu, jo, līdzīgi Kapernaumai, esam paaugstināti līdz debesīm. Kungs ir strādājis to ļaunu labā, kas ievēro baušļus. Ja gaisma, kas mums sniegta no Debesīm, būtu dāvāta Sodoma un Gomorai, tad tās, iespējams, būtu pastāvējušas līdz šai dienai; un ja varenie darbi, atzišana un žēlastība, kāda parādīta šiem ļaudīm, būtu vēstīta tumsā esošajām tautām, tad mēs nezinām, cik tālu tās būtu aizsteigušās mums priekšā. Mēs nespējam noteikt, cik daudz labāk tām klāsies tiesas dienā nekā tiem, uz kuriem, tāpat kā uz Tevi, spīdējusi skaidra patiesības gaisma un kas kāda neizskaidrojama iemesla dēļ nogriezušies no viņiem dotā svētā baušļa. Mēs varam vienīgi skumji norādīt uz Tavu gadījumu kā uz brīdinājuma signālu. “Kas šķietas stāvam, lai pielūko, ka nekrīt.” (625) Kungs redz ne tā, kā cilvēks redz. Viņa domas un ceļi nav tādi, kādus tos iedomājas vai vēlas aklie, savtīgie cilvēki. Kungs uzlūko sirdi un strādā savos radījumos un ar viņiem, lai tie gribētu un darītu to, ko Viņš pavēl vai prasa, ja tikai tie neatmet Viņa padomu un neatsakās paklausīt Viņa baušļiem.

Tavas dzīves lielākā daļa ir izlietota, pasludinot mācības, kuras dzīves pēdējā posmā Tu gribi noliegt un nosodīt. Kas ir patiesais darbs? Kas ir viltojums? Vai mēs varam uzticēties Tavam spriedumam? Vai mēs varam paļauties uz Tavu rakstu izskaidrojumu? — Nē, mēs to nevaram. Mums draudētu briesmas ieslīgt maldos. Tu nevari ne tagad, ne arī kādā citā turpmākā Tavas dzīves posmā uzskatīt, ka stāvi uz stipras klints. Es neesmu spējusi atturēties no domām par Tavu nākotni. Patiesība man ir dzīva īstenība. Es zinu, ka tā ir patiesība. Dieva Vārds ir neapšaubāms. “Pie bauslības un liecības, ja

tie tā nerunās, auseklis viņiem neausīs.” Vai Tava gaisma izdzisis tumsā?

Es pārrakstu pilnīgākā veidā Lielās cīņas sējumu, kas stāsta par sātana krišanu un grēka ienākšanu mūsu pasaulē; tādēļ varu dzīvāk izjust šo lielo cīņu starp Gaismas Lielkungu Kristu un tumsas lielkungu sātanu, nekā jebkad iepriekš. Redzot sātana daudzus viltīgos plānus, lai panāktu maldošā cilvēka bojāeju un darītu to par Dieva svēto likumu pārkāpēju, līdzīgu sev, es vēlētos, kaut Dieva svētie eņģeļi varētu ierasties virs zemes un parādīt šī jautājuma milzīgo nozīmi. Tādēļ es ļoti jūtu līdzīgu dvēselēm, kas atkāpjas no gaismas un atzišanas, un no paklausības Dieva svētajiem likumiem. Kā Ādams un Ieva ticēja sātana meliem: “Jūs būsiet kā Dievs”, tā šīs dvēseles cer ar nepaklausību sasniegt augstākas virsotnes, iegūt sev kādu labāku stāvokli. Es esmu tik ļoti norūpējies, ka laikā, kad citi gul, stundām ilgi lūdzu, lai Dievs varenā spēkā salauztu liktenīgo maldu varu (626) pār cilvēka prātu un ar skaidru izpratni vadītu viņus pie Golgātas krusta. Tad es sevi mierinu ar domām, ka visas šīs dvēseles ir atpirktas ar Kunga Jēzus asinīm. Mums var būt mīlestība uz šīm dvēselēm, bet Golgāta liecina, ka Dievs tās mīl. Šis darbs nav mūsu, bet Kunga. Mēs esam tikai ieroči Viņa rokās, kam jādara Viņa prāts, ne mūsu pašu. Mēs skatāmies uz tiem, kas pretojas žēlastības Garam, un drebam par viņiem. Mēs skumstam un jūtamies vilušies, kad tie izrādās neuzticīgi Dievam un patiesībai; bet vēl dziļākas skumjas mūs pārņem, domājot par Jēzu, kas viņus atpircis ar savām asinīm. Mēs varētu būt gatavi atdot visus mūsu īpašumus, lai izglābtu vienu cilvēku, tomēr saprotam, ka tas nav iespējams. Mēs varētu atdot pat savu dzīvību, lai vienu dvēseli izglābtu mūžīgai dzīvei; tomēr arī šis upuris nebūtu pietiekams. Tāds liels upuris jau ir pienests — Jēzus Kristus dzīve, misija un nāve. Ak, kaut cilvēki pārdomātu šī upura vērtību! Tad viņi būtu spējīgāki saprast pestīšanas lielumu.

Bet tagad, Tu, brāli O, kas esi saņēmis tik daudz gaismas, tādā pārpilnībā pierādījumus par Bībeles patiesību, vairs neej uz priekšu un uz augšu kopā ar tiem, kas beidzot uzvarēs līdz ar patiesību. Tu tagad nostāties pirmā lielā dumpinieka pusē, lai Dieva bauslību darītu par spēkā neesošu; un viņš arī citus vadīs tajā pašā Dieva svēto likumu pārkāpšanas takā, lai izsmietu mūsu ticību. Kad tiesas dienā katrs saņems spriedumu atbilstoši ierakstiem Debesu grāmatās, kā tad izskatīsies Tava lieta? Tu redzēsi vienu vai otru, kas būtu staigājuši Dieva baušļu ceļā, ja Tu viņus nebūtu apņēmis ar neticības atmosfēru, ja Tu nebūtu sagrozījis Rakstus, nepareizi izskaidrojot to nozīmi, un nebūtu viņus nomaldinājis no stingras paklausības Dieva svētajiem likumiem. Vai Tu šīs sejas varēsi priecīgi uzlūkot? Tu dzirdēsi Lielā Soģa balsi sakām: “Kas to ir prasījis no tavas rokas?” (627)

Tavai tagadējai sievai nav bijuši dziļi piedzīvojumi pašaieliedzībā, sevis uzupurēšanā, sadraudzībā ar Dievu un ticībā patiesībai. Viņu viegli no paklausības Dievam varēs aizvest pārkāpumos. Tavi bērni ies tur, kur viņu tēvs rādīs ceļu; un, ja tos neizglābs sevišķa aizgādība, tad viņu nepaklausība un pārkāpumi gulsies uz Tavu dvēseli. Visas pasaules Soģis salīdzinās Tevi ar svētajiem baušļiem, kuru prasības Tev nav nezināmas. Tavu, Tavas sievas un bērnu raksturu tiesās pēc šīs svētās taisnības mērauklas. Tu esi viņus pavinājis noziegties, un viņu pazušanā Dieva svētais likums apsūdz Tevi. Ar dažādiem viltīgiem plāniem, kas sātanam labi pazīstami, Tu esi strādājis laikam un mūžībai, cenšoties citus pārliecināt, ka Tu, atstājot patiesības gaismu, tomēr esi godīgs vīrs. Vai tā ir? — Nē, nē. Tā ir krāpšana. Ko Tu Dievam tajā dienā varēsi atbildēt? Tad Tevi apņems briesmīgas bailes no sava Radītāja. Tu centīsies izgudrot kādu aizbildinājumu savai rīcībai, bet liksies, ka katra doma no Tevis bēg. Tu stāvēsi vainīgs un nosodīts. Tu vari dusmoties uz mani, tāpēc ka es Tavu gadījumu esmu rādījusi šādā gaismā, bet tā tas ir, un tā notiks ar katru Dieva svēto likumu pārkāpēju.

Vienmēr atceries patiesību: “Lai kur es esmu, lai ko es daru, Tu, Dievs, mani redzi.” Ir neiespējami pat vismazāko soli apslēpt tā skatam, kurš saka: “Es zinu tavus darbus.” Katras sirds dziļumi ir atklāti Dieva pārbaudei. Katra rīcība, katrs nolūks, katrs vārds tiek tik noteikti ievērots, it kā visā Universā būtu tikai viens cilvēks un Dieva modrās, pārbaudošās acis būtu pievērstas vienīgi viņam. Vai, ņemot to vērā, mēs vēl pārkāpsim kaut vienu Viņa likumu priekšrakstu un ar izlocīšanos, apgalvojumiem, meliem arī citus mācīsim to darīt, kaut arī uz mums raugās Likumdevēja acis? Vai mēs tišām izaicināsim Soģa spriedumu? Tā ir nekaunība, (628) kas, šķiet, pārspēj visjaunāko cilvēcisko pārgalvību. Es zinu, brāli, ka Tev nebūs vārdu, lai attaisnotu savu pēdējo atkrišanu. To es saku, apzinoties, ka tiesas dienā Tevi satikšu.

Ak, kaut es spētu Tev un citiem saviem brāļiem parādīt, cik svarīgi ir vienmēr saglabāt Dieva klātbūtnes izjūtu, jo tā būtu tāds aizsargs Tavā dzīvē, ka Tava morālā un reliģiskā stāja ļaužu priekšā kļūtu pavisam citāda. Mums jāsasniedz augsts standarts. Katrai dvēselei izejot un ieejot, visās darba lietās, vienmēr un visur vajadzētu apzināties, ka tās soļus vēro Dievs un Debesu eņģeļi un ka Būtne, kas tiesās katra cilvēka darbu, vai tas ir derīgs mūžībai, nepārtraukti viņu pavada, vērtējuma visu tā rīcību un rūpīgi pārbaudīdama visus motīvus. Apziņa par Dieva klātbūtni un par draudošajām briesmām pārkāpt Viņa priekšrakstus tad piepildītu visu cilvēka būtni. Kāda pārmaiņa būtu redzama cilvēkā, kā pārmainītos sabiedrība, cik daudzi jauni nodomi paliktu nepadarīti! Dažāda vecuma ļaudis

no visām aprindām izsauktos: "Es nevaru darīt šo lielo ļaunumu un grēkot pret Dievu."

Kas ieies pa vārtiem Viņa pilsētā? "Svētīgi ir tie, kas Viņa baušļus dara, lai viņiem vara ir pie dzīvības koka un lai viņi ieiet pā pilsētas vārtiem." Tu, tikpat ļabi kā es, zini, kādi ir šie baušļi. Es mīlu Tavu dvēseli un Tavas sievas dvēseli, un Tavu nevainīgo bērnu dvēseles; un šī iemesla dēļ es tagad runāju ar Tevi. Rūpīgi apsver ceļu, kurp Tu vēlies iet. Man ir vēl vairāk, ko tev sacīt, bet ne tagad. Kaut Tev patiktu man atbildēt un atdot vēstuli, kurā bija uzrakstīts sapnis, kā es jau lūdzu.

Tava ļoti skumstošā, līdzjūtošā un mīlošā.

1888. gada 20. aprīlī

DIEVA MĪLESTĪBA UZ GRĒCINIEKIEM

(629) Mīļais brāli P! No tavas vēstules redzu, ka Tevi apņēmusi neticība un Tu šaubies, vai tavā gadījumā ir kāda cerība. Kā Kristus sūtne es Tev gribētu teikt: "Cerē uz Dievu." Viņš "tik ļoti mīlēja pasauli, ka atdeva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai visi, kas tic uz Viņu, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību". Vai tiešām Tu nevari smelties drosmi šajā žēlastības pilnajā apsolījumā? Sātans daudzkārtīgi var teikt, ka Tu esi grēcinieks, bet Tu vari atbildēt: Tiešām es esmu grēcinieks, bet "Kristus Jēzus nāca pasaulē, lai glābtu grēciniekus".

Jēzus sacīja: "Es neesmu nācis taisnus aicināt uz atgriešanos no grēkiem, bet grēciniekus." Un atkal: "Es jums saku, tāpat būs lielāks prieks Debesīs par vienu grēcinieku, kas atgriežas [no grēkiem], nekā par deviņdesmit deviņiem taisniem, kam atgriešanās nav vajadzīga." Vai Tu negribi ticēt šiem dārgajiem vārdiem? Vai Tu tos neuzņemsi savā sirdī? "Meklējiet to Kungu, kamēr Viņš atrodams, piesauciet Viņu, kamēr Viņš ir tuvu! Bezdievis lai atstāj savu ceļu un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie tā Kunga, ka Tas par viņu apžēlojas, un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā." Vai šis apsolījums nav plašs, dziļš un pilnīgs? Vai Tev iespējams lūgt vēl kaut ko vairāk? Vai Tu neatļausi Kungam tieši šeit Tavā labā pacelt karogu pret ienaidnieku? Sātans ir gatavs nolaupt šos svētīgos Dieva apliecinājumus. Viņš vēlas dvēselei atņemt katru cerības atblāzmu un katru gaismas staru, bet neļauj viņam to darīt. Vingrinies ticībā, cīnies labo ticības cīņu, pretojies šīm šaubām, iepazīsties ar apsolījumiem.

"Ja Es taisnajam saku, ka viņš dzīvos, un viņš, paļaudamies uz savu taisnību, dara ļaunu, tad neviens nepiemīnēs vairs visas viņa taisnības, bet viņš mīrs tā ļaunuma dēļ, ko viņš darījis. Un, (630) ja Es piedraudu bezdievim: tu mirsi, — un tas atgriežas no saviem grēkiem un rīkojas pēc patiesības un taisnības, (..) tad tas patiesi dzīvos un nemīrs. Viņa grēkus, ko viņš nodarījis, vairs nepiemīnēs, viņš rīkojas pēc patiesības un taisnības, viņš patiesi dzīvos."

"Kā lai es tuvojos tam Kungam? Vai lai es nometos zemē augstā Dieva priekšā? Vai lai es tuvojos Viņam ar dedzināmiem upuriem, veltījot Viņam gadu vecus telēnus? Vai var iegūt tā Kunga labpatiku ar daudziem tūkstošiem aunu, ar desmit tūkstošiem eļļas strauvmju? Jeb vai man jādod par manu pārkāpumu mans pirmdzimtais, manas miesas auglis par manas dvēseles grēkiem? Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko tas Kungs no tevis prasa, proti — darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!" Kad sātans Tev tuvojas, kārdinot atmet visus cerības, tad norādi viņam uz šiem vārdiem. Lūdz līdz ar Dāvidu: "Nepiemīni manus jaunības grēkus un pārkāpumus, bet piemīni mani pēc savas žēlastības savā lielajā laipnībā, ak, Kungs! Tas Kungs ir laipnīgs un taisns, tāpēc Viņš atgriež grēciniekus uz pareiza ceļa. Pazemīgos Viņš vada savā taisnībā, un tiem, kas pazemoti, Viņš māca savu ceļu."

"Tad nāciet, turēsim tiesu, saka tas Kungs. Kaut jūs grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna. Ja jūs būsit Man padevīgi un paklausīgi, tad jūs baudīsiet zemes svētību. Bet, ja jūs preņosities un nepaklausīsiet, būsit cietgalvīgi, tad zobens jūs aprīs, jo tā Kunga mute to runājus!" Šie apsolījumi ir skaidri un noteikti, bagātīgi un pilnīgi, bet tie visi doti ar nosacījumiem. Vai, pakļaujoties tiem, Tu nevari uzticēties, ka Kungs piepildīs savu Vārdu? Lai šie svētīgie apsolījumi, ielikti ticības ietvarā, tiek novietoti atmiņas zālēs. Neviens no tiem nepievīls. Visu, ko Dievs ir runājis, Viņš darīs. "Tas ir uzticīgs, kas to apsolījis."

Darbs, kas tev jādara no savas puses, ir skaidri pateikts: "Mazgājieties, šķīstieties, pārtrauciet (631) savus ļaunos darbus Manu acu priekšā! Mitieties ļaunu darīt! Mācieties labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stājieties pretī varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāreņiem, aizstāviet atraitni!" "Tā ka [bezdievis] atdod viņam iekļāto tā īpašniekam, atmaksā par laupīto un staigā pēc dzīves likumiem, un nedara ļauna, tad tas patiesi dzīvos un nemīrs." "Kad jūs sakāt: tā Kunga rīcība nav taisna, — tad klausieties jūs, Israēla nams! Vai tad tiešām Mana rīcība lai būtu netaisna? Vai ne drīzāk jūs rīcība nav netaisna?" "Vai tad Man kaut kā īpaši patīk bezdievja nāve, saka Dievs tas

Kungs, un ne gan tas, ka viņš novēršas no sava ļaunā ceļa un dzīvo?" "Tādēļ Es jūs ikvienu tiesāšu, Israēla nams, pēc jūsu ceļiem, tā saka Dievs tas Kungs, atgriezieties, atsakieties no visiem saviem pārkāpumiem, lai tie netop jums par apgrēcību. Atstājieties no visiem saviem pārkāpumiem, ar ko jūs noziegušies pret Mani, iegūstiet jaunu sirdi un jaunu garu. Kāpēc gan jūs gribat mirt, Israēla nams? Jo Es nebūt nepriecājos par tā nāvi, kam jāmirst, saka Dievs tas Kungs, tādēļ atgriezieties, tad jūs dzīvosiet."

Šeit Kungs skaidri atklājis savu gribu glābt grēcinieku. Un daudzu nostāja, izsakot šaubas un neticību, vai Dievs viņus glābs, ir ēnas mešana uz Dieva raksturu. Tie, kas sūdzas par Viņa bardzību, tiešām saka: "Kungā ceļš nav taisns." Bet Viņš skaidri parāda, ka vainīgs ir grēcinieks: "Vai jo vairāk jūsu ceļi nav netaisni? Vai Es varu jūsu pārkāpumus piedot, ja jūs tos nenozēlojat un neatgriežaties no saviem grēkiem?" Iepriekš citētajos Rakstu vārdos Dieva raksturs ir pilnīgi attaisnots. Kungs pieņems grēcinieku, ja tas atstās un nožēlos savus grēkus, tā lai Dievs var strādāt ar viņa pūlēm rakstura pilnveidošanā. Apsolījumi nav jā un nē, bet, ja cilvēks pakļaujas nosacījumiem, tad tie Kristū ir "jā un Viņā Amen, Dievam par godu (632) caur mums". Nododot savu Dēlu par pasaules grēkiem, Dievs visā pilnībā vēlējas sniegt cilvēkam iespēju izglābties, ne pārkāpumos un netaisnībā, bet gan atstājot grēku, mazgājot savas rakstura drēbes un tās balinot Jēra asinīs. Viņš grib atņemt no cilvēka visu to, kas Viņam pretīgs, ko Viņš ienīst; bet šajā darbā vajadzīga cilvēka līdzdarbība. Grēks ir jāatstāj, jāienīst un ticībā jāpieņem Kristus taisnība. Tādā veidā dievišķais spēks sadarbosies ar cilvēcisko.

Mums jāšargās dot vietu šaubām un neticībai un savā izmisumā apsūdzēt Dievu, parādot Viņu pasaules priekšā nepareizā gaismā. Apšaubīšana — tā ir nostāšanās sātana pusē. "Nabaga dvēseles," viņš saka, "es jums jūtu līdzī, jūs skumstat zem grēka nastas; bet Dievam nav līdzjūtības. Jūs ilgojaties pēc cerības stara; bet Dievs jūs pamet, lai jūs ietu bojā, un atrod gandarījumu jūsu postā." Tā ir briesmīga krāpšana. Neuzklausī kārdinātāju, bet saki: "Jēzus ir miris, lai es varētu dzīvot. Viņš mani mīl un negrib, ka es eju bojā. Man ir līdzjūtīgs Debesu Tēvs; un, lai gan esmu apvainojis Viņa mīlestību, lai gan esmu izšķīdis svētības, ko Viņš man savā laipnībā devis, es celšos, iešu pie sava Tēva un sacīšu: 'Es esmu grēkojis un vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par Tavu dēlu, dari mani par vienu no saviem algādžiem.'" Līdzība Tev stāsta, kā maldošais tiks uzņemts. "Kad viņš vēl bija tālu, tad viņa tēvs to redzēja, un viņš iežēlojās par to un skrēja, un krita viņam ap kaklu, un to skūpstīja." Tā Bībele attēlo Dieva labprātību uzņemt nožēlojošu grēcinieku, kas atgriežas pie Viņa.

Bet pat šī līdzība, tik maiga un aizkustinoša, nepavisam neizsaka Debesu Tēva bezgalīgo līdzjūtību. Kungs caur pravieti saka: "Es tevi esmu mīlējis ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es tevi žēlīgi esmu vilcis pie sevis." Kamēr grēcinieks vēl ir tālu no Tēva mājām un svešā zemē izšķīz savu mantu, Tēva sirds par viņu skumst; un dvēselē pamodusies vēlēšanās (633) atgriezties pie Dieva ir tikai Viņa Gara maigais lūgums, aicinot un velkot maldošo atpakaļ pie Tēva mīlošās sirds.

Vai par šiem Tev dotajiem Bībeles apsolījumiem Tu vēl vari šaubīties? Vai Tu vari ticēt, ka tad, ja nabaga grēcinieks ilgojas atgriezties, ilgojas atstāt savus grēkus, Kungs viņu stingri attur no nāksanas nožēlā pie Viņa kājām? Nost ar tādām domām! Nav nekā, kas Dievu varētu vairāk apkaunot kā šādi uzskati. Nav nekā, kas Tavu dvēseli varētu ievainot vairāk kā šādu domu auklēšana par mūsu Debesu Tēvu. Tādā veidā izprotot Dievu, visa mūsu garīgā dzīve kļūs bezcerīga. Tāds uztveres veids atņem drosmi meklēt Dievu vai Viņam kalpot. Mums nevajag domāt par Dievu vienīgi kā par tiesnesi, kas gatavs pasludināt pret mums spriedumu. Viņš ienīst grēku, bet, mīlēdams grēcinieku, Viņš Kristus personā nodeva sevi, lai visi, kas vēlas, varētu tikt glābti un mantotu mūžīgu svētlaimi godības valstī.

Kungs pats dara zināmu savu raksturu, ko sātans ļaunprātīgi parādījis nepareizā gaismā. Viņš pats atklājies kā "Kungs, Kungs ir žēlīgs un sirdsmīlīgs Dievs, lēnprātīgs un liels žēlastībā un uzticībā, kas parāda žēlastību daudz tūkstošiem, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus". Vai ir vēl spēcīgāki un maigāki vārdi par tiem, kādus Kungs ir izvēlējis, lai izteiktu savu mīlestību uz mums? Viņš saka: "Vai sieva var aizmirst savu zīdāmo bērnu, neapžēlodamās par savu miesīgo dēlu? Un jebšu viņa to aizmirstu, tomēr Es tevi neaizmirsīšu."

Pestīšanas plānā "žēlastība un uzticība sastopas, taisnība un miers skūpstās". Visu zinošais, visspēcīgais Dievs, kas mājā nepieejamā gaismā, ir mīlestības un laipnības pilns. Tāpēc dod godu Dievam, Tu, kas šaubies un drebi; jo Jēzus dzīvo, lai mūs aizstāvētu. Dod Dievam godu par to, ka Viņš dāvināja savu mīļo Dēlu un ka Tas nav velti par mums miris. (634)

Brāli P, Tu jautā, vai neesi izdarījis grēku, kas nav piedodams ne šajā dzīvē, ne nākamajā. Es atbildu, ka neredzu ne necīgāko pierādījumu, ka tāds varētu būt Tavs gadījums. Kā rodas grēks pret Svēto Garu? Tā ir apzināta Svētā Gara darba piedēvēšana sātanam. Piemēram, iedomāsimies, ka kāds ir liecinieks sevišķam Dieva Gara darbam. Viņam ir pārliecinoši pierādījumi, ka darbs ir saskaņā ar

Rakstiem, un Gars līdz ar viņa garu liecina, ka tas ir no Dieva. Tomēr vēlāk viņš krīt kārdināšanā; viņu pārvalda lepnums, pašapmierinātība vai kāda cita ļauna īpašība; un, noraidot visus pierādījumus par darba dievišķo raksturu, viņš paziņo, ka tas, ko viņš iepriekš atzinis par Svētā Gara spēku, bijis sātana spēks. Dievs cilvēka sirdī strādā ar sava Gara starpniecību; un, ja cilvēki apzināti Garu noraida un paziņo, ka tas ir no sātana, tad līdz ar to viņi atņem Dievam iespēju ar tiem sazināties. Noraidot pierādījumus, kādus Dievam patīcis viņiem sniegt, tie atraida gaismu, kas iespīdējusi viņu sirdīs, un rezultātā tiek atstāti tumsā. Tādā veidā piepildās Kristus vārdi: "Ja tas gaišums, kas ir tevī, ir tumsība, cik liela tad ir tumsa!" Zināmu laiku personas, kas izdarījušas šo grēku, var likties esam Dieva bērni; bet, sastopoties ar apstākļiem, kas veido raksturu un rāda, kādam garam viņi pieder, kļūst redzams, ka viņi atrodas uz ienaidnieka zemes un stāv zem viņa melnā karoga.

Mans brāli, Gars Tevi šodien aicina. Ej ar visu sirdi pie Jēzus! Nožēlo savus grēkus, izsūdzi tos Dievam, atstāj visu netaisnību, un tad Tu drīksti attiecināt uz sevi visus Viņa apsolījumus. "Uzlūkojiet Mani un dzīvojiet," skan Viņa laipnais aicinājums.

Pienāks diena, kad Dieva dusmas godbijību iedvesošā apsūdzībā vērsīsies pret visiem, kas stūrgalvīgi turpinājuši parādīt Viņam savu neuzticību. Tas notiks, kad taisnība prasīs, lai Dievs pret Viņa likuma pārkāpējiem runā un (635) dara briesmīgas lietas. Bet Tev nav jāatrodas starp tiem, kurus skars Dieva dusmas. Tagad ir Viņa pestīšanas diena. Gaisma no Golgātas krusta tagad spīd gaišos, spožos staros, atklājot Kristu, mūsu upuri par grēku. Lasot apsolījumus, uz kuriem es Tev esmu norādījusi, atceries, ka tie pauž neizsakāmu mīlestību un līdzjūtību. Bezgalīgās mīlestības lielā sirds neierobežotā līdzietībā pievērsusies grēciniekam. "Viņā mums dota pestīšana Viņa asinīs, grēku piedošana." Tiešām tikai tici, ka Dievs ir Tavs palīgs. Viņš vēlas cilvēkā atjaunot savu morālo līdzību. Ja Tu, nožēlojot un atzīstot grēkus, tuvosies Viņam, Viņš tuvosies Tev ar žēlastību un piedošanu. Mēs visu esam parādā Kungam. Viņš ir mūsu pestīšanas autors. Kad Tu ar bijību un drebēšanu cīnies par savu pestīšanu, "Dievs ir, kas dod gribu un veiksmi pēc sava labā prāta".

PIEŅEMAMA GRĒKU ATZĪŠANA

"Kas savus grēkus apklāj, tam tas neizdosies, bet, kas tos izsūdz un atstāj, tas dabūs žēlastību."

Nosacījumi Dieva žēlastības iegūšanai ir skaidri, taisnīgi un saprātīgi. Kungs neprasa, lai mēs grēku piedošanas dēļ darītu kādu smagu darbu. Mums nav jādodas nogurdinošos svētceļojumos vai jāliek sev ciest fiziskas sāpes, lai savu dvēseli ieteiktu Debesu Dievam vai izpirktu savu pārkāpumu, bet tas, kas savu grēku izsūdz un atstāj, dabūs žēlastību. Tas ir dārgs apsolījums, kas dots kritušajam cilvēkam, lai to iedrošinātu uzticēties mīlestības Dievam un meklēt mūžīgu dzīvi Viņa valstī.

Mēs lasām, ka Daniēls, Dieva pravietis, bija Debesīm "ļoti mīļš" vīrs. Viņš ieņēma augstu amatu (636) Bābeles galmā un godbijībā kalpoja Dievam kā labklājībā, tā nelaimē; tomēr viņš pazemojās un izsūdzēja savus un savas tautas grēkus. Ar dziļu sirds nožēlu viņš atzina: "Mēs grēkojam un darījām netaisnību, mēs bijām bezdievīgi un nepaklausīgi un atkāpāmies no Taviem baušļiem un likumiem; mēs neklausījām arī Taviem kalpiem, praviešiem, kuri runāja Tavā vārdā uz mūsu ķēniņiem un mūsu valdniekiem, mūsu tēviem un uz visu tautu. Tavā pusē, Kungs, ir taisnība, mums atliek tikai kauna sārtums vaigā, kā tas šodien redzams sejā Jūdas vīriem, Jeruzālemes iedzīvotājiem un visiem israēliešiem tuvumā un tālumā visās zemēs, kur Tu tos esi izklīdinājis viņu neuzticības dēļ, ar ko tie pret Tevi ir apgrēkojušies."

Daniēls necentās Dieva priekšā attaisnot sevi vai savu tautu, bet pazemībā un ar nožēlojošu dvēseli pilnīgi atzina ļaunu pārkāpumus un viņu vainas lielumu un apliecināja, ka Dievs ir taisnīgi rīkojies ar tautu, kas noniecinājusi Viņa prasības un nav sev par labu izlietojusi Tā sirsnīgos lūgumus.

Šodien vajadzīga tieši tāda pati sirsnīga, dziļi izjusta nožēla un grēku atzīšana. Tie, kas nav pazemojuši savu dvēseli Dieva priekšā, atzīstot savu noziegumu, nav vēl izpildījuši pirmo nosacījumu, lai tiktu pieņemti. Ja mēs vēl neesam izjutuši tādu nožēlu par saviem grēkiem, kas pati savukārt nav jānožēlo, un ja neesam izsūdzējuši savus pārkāpumus istā dvēseles pazemībā un ar sagrauztu garu, sajūtot riebumu pret savu netaisnību, tad patiesībā mēs vēl nekad neesam meklējuši grēku piedošanu; un, ja mēs nekad neesam to meklējuši, tad arī nekad neesam atraduši Dieva mieru. Vienīgais iemesls, kāpēc mūsu pagātnē izdarītie grēki var būt nepiedotī, ir nevēlēšanās pazemot savu lepno sirdi un pakļauties Patiesības Vārdā dotajiem nosacījumiem. Sajā jautājumā ir doti skaidri norādījumi. Grēku atzīt un izsūdzēt atklātībā vai slepenībā vajag no sirds (637) un labprātīgi. Izsūdzēšanu nedrīkst no grēcinieka izspiest. To nevajag darīt vieglprātīgi un bezrūpīgi, kā arī pamudināt, lai grēku izsūdz cilvēks, kas nesaprot tā drausmīgo raksturu. Bezgalīgas līdzjūtības Dievs pieņem ar asarām un nožēlu savienotu grēka atzīšanu, kas būtībā ir dvēseles visapslēptāko dziļumu atklāšana. Dziesminieks saka: "Tas Kungs ir tuvu tiem, kam salauzta sirdis, un palīdz tiem, kam

satriekts un noskumis prāts.”

Pārāk daudzas grēksūdzes līdzinās faraona izturēšanās veidam, ciešot Dieva sodu. Viņš atzina savu grēku, lai izbēgtu no tālāka posta, bet, tiklīdz mocības mitējās, no jauna izaicināja Debesis. Līdzīga rakstura bija arī Bileāma atzīšanās. Nobijies no eņģeļa, kas stāvēja viņam ceļā ar izvilktu zobenu, tas, lai nepazaudētu dzīvību, atzina savu vainu. Tādā grēku atzīšanās nebija patiesas nožēlas, nebija satriekta gara, nekādas izmaiņas tālākos nolūkos, nekāda riebuma pret ļaunumu un nekādas vērtības vai spēka. Jūda Iskariots, nodevis savu Kungu, devās pie priesteriem, izsaukdamies: “Es esmu grēkojis, nenoziedzīgas asinis nododams.” Bet viņa atzīšanās nebija tāda rakstura, kas to ieteiktu Dieva žēlastībai. To no viņa noziedzīgās dvēseles izspieda šausmas iedvesošā izjūta par gaidāmo sodu. Savu lielo grēku tas atzina tikai tāpēc, ka ieraudzīja, kādas būs viņa rīcības sekas. Jūdas dvēselē nebija dziļu, sirdi plosošu skumju, ka tas ir nodevis Dieva Dēlu, lai Viņu izsmietu, šaustu un sistu krustā; ka tas ļaunu un negodīgu cilvēku rokās ir nodevis Israēla Svēto. Viņu uz atzīšanos pamudināja vienīgi savtīga un aptumšota sirds.

Ādamu un Ievu pēc tam, kad viņi bija baudījuši aizliegto augli, pildīja kauns un šausmas. Sākumā viņu vienīgās domas bija, kā aizbildināt savu grēku un kā izbēgt no pasludinātā nāves sprieduma. Kad Kungs (638) jautāja par izdarīto pārkāpumu, Ādams atbildot daļu vainas uzlika Dievam un daļu savai dzīvesbiedrei: “Sieva, ko Tu man devis, tā man deva, un es esmu ēdis.” Sieva vainoja čūsku, sacīdama: “Čūska mani pievilusi, un es esmu ēdusi.” Kāpēc Tu radīji čūsku? Kāpēc Tu pieļāvi, ka čūska ienāk Ēdenē? Sāduš jautājumus, lūk, saturēja viņas cenšanās aizbildināt savu grēku. Tādā veidā viņa atbildību par krišanu grēkā uzlika Dievam. Sevis attaisnošanas gars vispirms radās melu tēvā un pēc tam parādījās visos Ādama dēlos un meitās. Šāda veida atzīšanās nav dievišķā Gara iedvestas un nav Dievam pieņemamas. Patiesa nožēla liks cilvēkam pašam uzņemties savu vainu, to atzīstot bez aizbildināšanās un liekulības. Līdzīgi nabaga muitniekam, pat savas acis pret Debesīm nepaceļot, viņš sitis pret krūtīm un sauks: “Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs,” un tie, kas atzīs savu vainu, tiks taisnoti, jo nožēlojošu dvēseli Jēzus aizbildina ar savām asinīm.

Noliecoties sava Radītāja priekšā, atzīstot grēkus un lūdzot piedošanu krustā sistā un augšāmcēltā Pestītāja nopelnā, cilvēks netiek pazemots. Tā ir cēla izturēšanās — atzīt savu nepareizību Tā priekšā, kuru esat ievainojuši ar saviem pārkāpumiem un sacelšanos. Tāda rīcība jūs paaugstina cilvēku un eņģeļu priekšā, jo, “kas pats pazemojas, tas taps paaugstināts”. Bet tas, kurš metas ceļos krituša cilvēka priekšā, atklājot tam savas apslēptās domas un sirds nodomus, apkauno sevi, pazemojot savu vīrišķību un katru dvēseles cēlo dziļu. Izstāstot savas dzīves grēkus viņa un izvīrtības samaitātam priesterim, cilvēka rakstura standarts pazeminās, un rezultātā viņš pats demoralizējas. Dievs viņa domās tiek pazemināts līdz grēcīga cilvēka līdzībai, jo priesteris tiek nostādīts kā Dieva pārstāvis. Tieši šī pazemojošā grēksūdze kritušam cilvēkam (639) lielā mērā vairo ļaunumu, kas demoralizē pasauli un to sagatavo galīgai iznīcināšanai.

Apustulis saka: “Izsūdziet cits citam noziegumus un lūdziet cits par citu, ka topat veseli.” Šī rakstvieta tiek izlietota, lai atbalstītu ieradumu iet pie priestera pēc grēku atlaides, bet tādā veidā tā nemaz nav piemērojama. Atzīstiet savus grēkus Dievam, kurš vienīgais var tos piedot, un savas kļūdas cits citam. Ja esat darījuši pāri savam draugam vai kaimiņam, tad jums sava nepareizība ir jāatzīst, un viņa pienākums ir jums labprāt piedot. Pēc tam jums jāmeklē piedošana pie Dieva, tāpēc ka brālis, kuru esat ievainojuši, ir Dieva īpašums, un, darot pāri viņam, jūs grēkojat pret viņa Radītāju un Pestītāju. Šī lieta nemaz nav jānes priestera priekšā, bet jāatklāj vienīgajam patiesajam Vidutājam, mūsu Lielajam Augstajam Priesterim, kurš “visās lietās ir kārdināts tā kā mēs, tomēr bez grēka,” un kurš “var iezēloties par mūsu vājībām” un spēj mūs tīrīt no katra netaisnības traipa.

Kad Dāvids bija grēkojis pret Ūriju un viņa sievu, viņš lūdzās no Dieva piedošanu. Viņš saka: “Vienīgi Tevis priekšā es esmu grēkojis un darījis to, kas ļauns Tavās acīs.” Katra netaisnība, kas darīta citiem, skar Dievu. Tāpēc Dāvids piedošanu meklē nevis no priestera, bet no cilvēka Radītāja. Viņš lūdz: “Apžēlojies par mani, ak, Dievs, pēc savas žēlastības, izdeldē manus pārkāpumus pēc savas lielās sirds žēlastības!”

Patiesa grēksūdze vienmēr ir noteikta, mērķtiecīga un sauc grēkus vārdā. Grēki var būt tādi pēc sava rakstura, ka tie nesami vienīgi Dieva priekšā, tie var būt ļaunumi, kas jāatzīst atsevišķu cilvēku priekšā, kuri to dēļ cietuši, vai arī tiem var būt vispārēja ietekme, tāpēc tos jādara zināmus draudzes sapulcē. Bet katrai grēksūdzei vajadzētu būt skaidrai, noteiktai, atzīstot tieši tos grēkus, kuros esat vainīgi. (640)

Kad Israēlu apspieda amonieši, īpaši izvēlēti ļaudis aizlūdza Dieva priekšā, un šī aizlūgšana aino patiesas grēksūdzes raksturu: “Un Israēla bērni piesauca to Kungu, sacīdami: ‘Mēs esam pret Tevi grēkojuši, jo mēs bijām aizmirsuši savu Dievu, kalpodami baaliem.’ Tad tas Kungs sacīja uz Israēla

bērniem: 'Vai Es nesmu jūs izglābis no ēģiptiešiem un no amoriešiem, arī no Amona bērniem un no filistiešiem? (..) Bet jūs esat atkal Maņi aizmirsuši un kalpojuši svešiem dieviem, tādēļ Es jūs vairs negribu glābt. Ejiet un brēciet pēc svešo dievu palīdzības, ko jūs paši esat sev izraudzījuši, lai tie jūs izglābj bēdu brīdī.' Bet Israēla bērni sacīja tam Kungam: 'Mēs esam grēkojuši. Dari ar mums, kā tev liekas labi, tikai izglāb mūs šoreiz.'" Pēc tam viņi sāka darboties saskaņā ar savu atzišanos un lūgšanām. "Tie izmeta no sava vidus svešo tautu dievus, un viņi atkal kalpoja tam Kungam." Un Kunga lielā mīlestības sirds iežēlojās, — "tas Kungs iežēlojās par Israēla bēdām".

Grēku izsūdzēšana bez sirsnīgas nožēlas un reformēšanās nebūs Dievam pieņemama. Dzīvē jānotiek izšķirošai pārmaiņai, ir jānoliek viss, kas Dievam pretīgs. Tādus augļus nesīs īsta grēku nožēla. Pāvils, runājot par nožēlošanas darbu, saka: "Jo redziet šīs dievišķās skumjas, kādu rosību jūtos tās ir modinājušas, pat aizstāvēšanos, uztraukumu, bailes, ilgas, centību, sodīšanu! Katrā ziņā jūs esat pierādījuši, ka šinī lietā esat nevainīgi."

Samuēla dienās israēlieši nomaldījās no Dieva. Viņi cieta grēka sekas, jo bija pazaudējuši ticību uz Dievu, pazaudējuši spējas saprast, ka Viņam ir spēks un gudrība vadīt tautu, pazaudējuši uzticību Viņa prasmei aizstāvēt un nosargāt savu lietu. Viņi novērsās no lielā Universa Valdnieka un vēlējās, lai tiem būtu tāda pati valdība (641) kā apkārtējām tautām. Pirms viņi atrada mieru, tiem bija skaidri jāatzīst tieši šis grēks: "Pie visiem saviem grēkiem mēs arī to grēku esam darījuši." Tā bija jāizsūdz grēki, par kuriem viņi bija pārliecināti. Pašu nepateicība nospieda viņu dvēseles un atšķīra no Dieva.

Kad grēks ir nonāvējis morālo uztveri, jauna darītājs vairs nesaskata sava rakstura trūkumus, ne arī saprot izdarītā ļaunuma briesmīgumu, un, ja viņš nepaļaujas Svētā Gara pārliecinošajam spēkam, tad paliek pret savu grēku daļēji aklus. Viņa grēku izsūdzēšana nav sirsnīga un nopietna. Katrai vainas atzīšanai viņš pievieno aizbildināšanos, lai attaisnotu savu rīcību, norādot, ka, ja nebūtu bijuši zināmi apstākļi, tad viņš nebūtu darījis to vai to, par ko tagad tiek norāts. Bet piemēri, kas Dieva Vārdā doti par īstu nožēlu un pazemošanos, atklāj atzīšanās garu, kas grēku neatvairina un nemēģina sevi attaisnot.

Pāvils necentās sevi aizsargāt; viņš savu grēku parāda vistumšākajās krāsās, nemēģinot mazināt savu vainu. Viņš saka: "Saņēmis pilnvaras no augstajiem priesteriem, es esmu daudz svēto ieslēdzis cietumā, un, kad viņus nomaitāja, man tas bija pa prātam. Pa visām sinagogām es tos daudzkārt ar sodiem esmu spiedis zaimot, pārlieku pret tiem trakojis, vajādams tos pat svešās pilsētās." Viņš nevilcinās paziņot, ka "Kristus Jēzus ir nācis pasaulē grēciniekus izglābt, starp kuriem es esmu lielākais".

Pazemīga un sagrauzta sirds, ko klusinājusi īsta nožēla, spēs kaut cik vērtēt Dieva mīlestību un Golgātas cenu; un, kā dēls atzīstas tēvam, kas viņu mīl, tā patiess grēku nožēlotājs visus savus grēkus nesīs Dieva priekšā. Un ir rakstīts: "Ja mēs savus grēkus izsūdzam, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums grēkus piedod un mūs šķīsta no visas netaisnības."

MALDI ATTIECĪBĀ UZ GRĒKU ATZĪŠANU

(642) Mīļie brāļi un māsas ...! Esmu dzirdējusi par labo darbu jūsu vidū, un tas iepriecina manu sirdi. Kopš atnācu uz Betlkrīku, mans prāts ir ļoti aizņemts ar šeit esošās draudzes vajadzībām. Lūgšanu nedēļas laikā Kungs strādāja mūsu labā, un visās mūsu iestādēs pastāvēja nepārtraukta, līdzsvarota interese.

Ar ievērojamiem panākumiem sapulce notika koledžā. Atgriezās vairāki no pasaules nākuši studenti. Šīs atgriešanās bija jo vairāk apbrīnojamas tāpēc, ka šiem cilvēkiem pirms atnākšanas uz koledžu nebija nekādu reliģisku piedzīvojumu un daži no viņiem bija apņēmušies neapmeklēt sapulces, lai nenonāktu gaismas ceļā. Tomēr viņi tur ieradās, Kunga Gars viņus pārliecināja, un tie pilnīgi atgriezās. Viņi saka, ka nekad savā dzīvē nav bijuši tik laimīgi kā tagad. Vairāki ir devušies uz mājām, lai tur pavadītu brīvdienas. Viņu vecāki neatzīst reliģiju, un viņu ticība tiks smagi pārbaudīta. Bet tiek saņemtas labas vēstules, kas stāsta, ka viņi uzņemas jaunas atbildības un cenšas pierādīt saviem draugiem, ka jaunā ticība, ko viņi pieņēmuši, tos nav darījusi par fanātiķiem vai ekstrēmistiem, bet par līdzsvarotiem kristiešiem, visādā ziņā labākiem nekā pirms atgriešanās; ka viņu pamatlikumi ir skaidra ticība un mīlestība uz Dievu un savu tuvāko, kas atklājas labi nokārtotā dzīvē un dievbijīgās sarunās. Šis labais darbs koledžā mums visiem ir bijis lielas līksmības avots.

Trīs nedēļas mums ir notikušas rīta sapulces kalpotājiem sanatorijā, kas sākušās pulksten pussešos. Es šajos gadījumos esmu runājusi ar labām sekmēm; vairākas reizes esmu runājusi arī slimniekiem.

(643) Dienas vidū organizējam sapulces strādniekiem Review kantorī. Tur Kungs strādā acīm

redzami. Cilvēkus, kuri gadiem ilgi atklāti atzinuši patiesību, bet kuros nekad nav sajūsts dvēseles siltums, ir skāris Kunga Gars, un jums vajadzētu dzirdēt viņu dziļi izjustās liecības par Dieva dārgo mīlestību viņu dvēselēs. Daži no tiem apliecina, ka nekad iepriekš nav bijuši atgriezušies.

Divu nedēļu garumā katru dienu divas reizes sapulces ir notikušas lūgšanas namā (2), un sludinātā vēsts ir pārvarējusi sirdis. Sniegtās liecības skanēja izjusti. Esmu pateicīga Kungam par šo labo darbu. Mums ir bijušas dažas sevišķas sapulces lūgšanu namā. Tā kā šī draudze ir liela, tad pēc tam, kad vecā gada pēdējā Sabata pēcpusdienā bijām saukuši ļaudis iznākt priekšā uz lūgšanām, mēs aicināmajām tos, kas sajūta, ka viņiem vajag atzīt grēkus, ieiet kādā no blakus telpām, un tur viņiem tika dota sevišķa izdevība. Es runāju par Maleahijas pēdējo nodaļu: "Vai gan cilvēks Dievu var apkrāpt?" "Atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvērsu Debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums!" Daudzi izsūdzēja grēkus tieši šajā jautājumā.

Daži, kas nebija godīgi izturējušies pret saviem kaimiņiem, to atzina un pēc tam ir centušies zaudējumus atlīdzināt. Sekojošā nedēļā daži no tiem, kas nebija taisnīgi attiecībās ar Dievu un rezultātā no Dieva bija atšķirušies, sāka atdot to, ko aizturējuši. Viens brālis divus gadus nebija maksājis desmito. Viņš savienības sekretāram iesniedza parādzīmi par aizturēto desmito un tā augļiem — 571.50 dolāriem. Es pateicos Kungam, ka viņam bija drosme to darīt. Cits iedeva parādzīmi par 300 dolāriem. Vēl cits vīrs, kas bija tik tālu atkritis no Dieva, ka bija pavisam maz cerību, ka viņš vēl kādreiz liks savām kājām staigāt pa taisnības taku, iedeva parādzīmi par 1000 dolāriem. Tika izteikti priekšlikumi šos ilgi aizturētos desmitos un dāvanas veltīt Centrāleiropas misijai; tā kopā (644) ar Ziemassvētku ziedojumiem no šīs draudzes mantu nama misijas darbam ienāca gandrīz 6000 dolāru.

Dvēsele, kas dzīvo ticībā uz Kristu, neilgojas ne pēc kāda cita vēl lielāka labuma, kā tikai zināt un darīt Dieva prātu, un Dieva prāts ir, lai ticība Kristum kļūtu pilnīga darbos; ticīgo glābšanu un mūžīgo dzīvi. Viņš saista ar šiem darbiem un caur tiem liek patiesības gaismai spīdēt visām zemēm un ļaudīm. Tie ir Dieva Gara darbības augļi.

Patiesība ir ietekmējusi sirdis. Tas nav lēkmjveidīgs dzinulis, bet patiesa atgriešanās pie Kunga, kad cilvēku stūrgalvīgā griba tiek pakļauta Dieva gribai. Dieva aplaupīšana desmitajā un dāvanās ir Jehovas skaidrā priekšraksta pārkāpšana, kas šos atkritējus ievaino sevišķi dziļi; jo viņi zaudē Dieva svētību, kas ir apsolīta visiem, kuri saglabā godīgas attiecības.

Mēs no savas pieredzes esam atzinuši, ka, ja sātānam neizdodas dvēseles noturēt sašastītas vienaldzības ledū, tad viņš cenšas tās iedzīt fanātisma ugunī. Kunga Garam ienākot Viņa ļaužu vidū, arī ienaidnieks satver izdevību strādāt un mēģina ietekmēt Dieva darbu, izmantojot ar šo darbu saistīto dažādo cilvēku īpatnējās, nesvētotās rakstura līnijas. Tāpēc vienmēr draud briesmas spert neprātīgus soļus. Daudzi turpina darbu pēc saviem ieskatiem, darbu, ko Dievs nav licis darīt.

Bet, cik tālu tas attiecas uz darbu Betlkrīkā, tur nav bijis fanātisma. Mēs esam sapratuši nepieciešamību sargāt to ļoti rūpīgi no visām pusēm; jo tad, ja ienaidniekam izdodas dažus cilvēkus iedzīt galējībās, tas viņam labi patīk. Tādā veidā viņš spēj izraisīt lielāku ļaunumu nekā tad, ja vispār nebūtu notikusi nekāda reliģiska atmoda. Mēs zinām, ka vēl nav bijis tāda gadījuma, kad, cilvēkiem tiecoties pēc reliģiskiem sasniegumiem, sātāns nemēģinātu kaut ko uzspiest no savas puses, un šajās pēdējās dienās viņš to darīs kā nekad iepriekš. Viņš redz, ka tam (645) ir maz laika, un tāpēc strādās ar visu netaisnības pievilšanu, lai maldus un nepareizus uzskatus sajauktu ar patiesību un cilvēkus novestu nepareizā stāvoklī.

Daudzās mūsu reliģiskajās atmodās ir pieļautas kļūdas grēku izsūdzēšanā. Kaut arī grēku atzīšana dara dvēselei labu, tomēr jārikojas gudri.

Man ir rādīts, ka daudzas, daudzas grēksūdzes nekad nevajadzētu izteikt tā, ka tās dzird mirstīgu cilvēku ausis; jo sekas ir tādas, ko ierobežotu būtņu aprobežotais spriedums nespēj paredzēt. Ļaunā sēkla iekrīt klausītāju prātā un sirdī, un, kad viņi tiek kārdināti, šī sēkla uzdīgst un nes augļus, un atkārtojas tā pati bēdīgā pieredze. Kārdinātie domā, ka šie grēki jau nevar būt tik smagi; jo vai tad tos nedarija un neizsūdzēja cilvēki, kas jau ilgu gadu bija kristieši? Tā šo slepeno grēku atklāta atzīšana draudzē drīzāk izrādīsies nāves, nevis dzīvības smarža.

Šajā jautājumā nevajadzētu pieļaut pārsteidzīgu, plaša apmēra rīcību, lai Dieva lieta netiktu apkaunota neticīgo acīs. Ja viņi dzird, ka tie, kas saucas Kristus sekotāji, atzīstas, ka ir izturējušies nekrietni, tad ēnā tiek mesta uz Kristus lietu. Ja sātāns spētu kādā veidā izplatīt iespaidu, ka Septītās dienas adventisti ir sabiedrības padibenes, tad viņš priecātos to darīt. Lai Dievs pasargā no tā, ka

viņš varētu rast šādu izdevību! Dievs tiks labāk pagodināts, ja mēs apslēpto, iedzimto sirds samaitātību atzīsim vienīgi Jēzum, nekā tad, ja sirds dziļumus atklājam ierobežotam, maldīgam cilvēkam, kas nespēj taisnīgi spriest, ja viņa sirdi pastāvīgi nepiepilda Dieva Gars. Dievs pazīst sirdi, pat katru dvēseles noslēpumu; tāpēc nelieciet cilvēka ausīm klausīties stāstu, kas jādzird vienīgi Dievam.

Ir grēki, kurus vajadzētu izsūdzēt atsevišķu izmeklētu cilvēku priekšā un tos atzīt visdziļākajā pazemībā. Lietu nedrīkst izskatīt tādā veidā, (646) ka netikums tiktu izskaidrots kā tikums un grēcinieks sāktu ar saviem ļaunajiem darbiem lepoties. Ja draudzes priekšā jāatklāj apkaunojoša rakstura grēki, tad lai tos klausās nedaudzas, piemērotas, īpaši izraudzītas personas, un nepakļaujiet Kristus lietu atklātam apkaunojumam, darot sabiedrībai zināmu liekulību, kas pastāvējusi draudzē. Tāda rīcība mestu ēnu uz tiem, kas centušies raksturā būt līdzīgi Kristum. Šīs lietas vajadzētu apsvērt.

Ir arī grēki, kurus Kungs mums ir pavēlējis izsūdzēt cits citam. Ja jūs ar vārdiem vai darbiem esat savam brālim kaitējuši, tad, pirms jūsu pielūgšana būs Debesīm pieņemama, jums jāsalīdzinās ar brāli. Izsūdziet savu grēku tiem, kam jūs esat pāri darījuši, un atlīdziniet zaudējumu, nesot nožēlai atbil-stošus augļus. Ja kādam ir rūgtums, dusmas vai ļaunums pret brāli, lai tas iet pie viņa personīgi, izsūdz savu grēku un lūdz piedošanu.

No Kristus izturēšanās pret maldošo cilvēku mēs varam gūt derīgas mācības, kuras vajadzētu ņemt vērā arī šajā grēku izsūdzēšanas darbā. Viņš pavēl mums iet pie tā, kas kārdināšanā kritis, un darboties ar viņu vienu pašu. Ja tā nav iespējams tam palīdzēt, tāpēc ka viņa prāts ir aptumšots un tas ir atkāpies no Dieva, mums no jauna jāmēģina strādāt pie šī cilvēka kopā ar diviem vai trim citiem cilvēkiem. Ja netaisnība vēl netiek izlīdzināta, tad un tikai tad mums tā jāpaziņo draudzei. Ir daudz labāk, ja izdodas netaisnības izlīdzināt un ievainojumus dziedināt, nestāstot to visai draudzei. Draudzi nedrīkst darīt par kasti, kurā izgāž visas sūdzības vai visus grēkus.

No otras puses, es atzīstu, ka draud briesmas padoties kārdināšanai, grēku apslēpt vai ar to samierināties un izturēties kā liekulim. Pārliecinieties, ka grēka atzīšana pilnīgi aplūg izdarītās netaisnības iespaidu, lai neviens pienākums pret Dievu, pret savu tuvāko vai pret draudzi netiek atstāts neizpildīts, un tad jūs varat uzticīgi pieķerties Kristum, sagaidot Viņa svētību. Bet jautājums, kam un kā grēki jāizsūdz, prasa rūpīgas, ar lūgšanām savienotas pārdomas. (647) Mums tas jāapsver no visiem viedokļiem, nesot to Dieva priekšā un meklējot dievišķu apgaismojumu. Mums vajadzētu jautāt, vai atklāta grēku atzīšana, kuros mēs esam vainīgi, nāks par labu vai kaitēs. Vai tādā veidā atklāsies Tā tikumi, kas mūs no tumsas izaicinājis savā brīnišķīgajā gaismā? Vai tāda rīcība palīdzēs attīrīt ļaužu prātu, vai varbūt, atklāti atzīstot krāpšanu, kas piekopta, aizliedzot patiesību, paliks iespaids, kas aptraipīs citus un iznīcinās uzticību mums?

Cilvēkiem nav gudrības no Dieva un pastāvīga apgaismojuma no visa spēka Avota, lai tie droši varētu sekot impulsiem vai iespaidiem. Esmu pieredzējusi, ka tas ir nesis postu ne tikai tiem cilvēkiem, kas rīkojušies, vadoties no tādas iedomas, bet arī daudziem citiem, kas nonākuši viņu iespaidā. Šī impulsīvā darba rezultātā sekoja visbriesmīgākie pārspilējumi. Galējībām reliģiskajā uzbu-dinājumā sekoja ticības samazināšanās, neuzticība un skepticisms. Darbs, kas nav darīts Dievā, kļūst par neko, tiklīdz izbeidzas uzbudinājums.

Visam, ko dara Kungs, ir spēks un izturība, vienalga, vai viņš strādā caur cilvēcisku darbarīku, vai citādi. Sirdī notiekošā žēlastības darba attīstība un sasniegumi nav atkarīgi no uzbudinājuma vai pārspilējumiem. Sirdis, kuras iespaido Dieva Gars, atradīsies jaukā saskaņā ar Viņa prātu. Man ir rādīts, ka tad, kad Kungs strādā ar savu Svēto Garu, tā iedarbībā nav nekā tāda, kas Kunga ļaudis pazemotu pasaules priekšā, bet tieši pretēji — viņi tiek paaugstināti. Kristus reliģija savus apliecinātājus nedara nepieklājīgus un rupjus. Žēlastības pavalstnieki nav tādi, kurus nedrīkst pamācīt, bet viņi vienmēr ir gatavi mācīties no Jēzus un apspriesties savā starpā.

Ko mēs mācāmies no lielā patiesības Skolotāja, tas pastāvēs; tas nesmaržos pēc pašapmierinātības, bet vadīs uz pazemību un lēnprātību; un darbs, ko mēs darām, būs veselīgs, (648) skaidrs un cēlinošs, tāpēc ka tas tiek darīts ar Dievu. Tie, kas strādā tādā veidā, savā mājas dzīvē un attiecībās ar cilvēkiem parādīs, ka viņiem ir Kristus prāts. Viņu sirdī valdīs žēlastība un patiesība, iedvesmojot un šķīstot motīvus un pārvaldot viņu ārējo rīcību.

Es ceru, ka neviens nepaliks pārliecībā, ka, izsūdzot grēkus, viņi nopelna Dieva labvēlību vai ka grēku izsūdzēšana cilvēciskām būtnēm ir sevišķs tikums. Dzīvē ir jāvalda ticībai, kas strādā mīlestībā un šķīsta dvēseli. Kristus mīlestība apspiedīs miesīgās tieksmes. Patiesība ne tikai pati sevī satur liecību par savu Debesu izcelsmi, bet arī rāda, ka tā Dieva Gara žēlastībā spēj šķīstīt dvēseli. Kungs vēlas,

lai mēs ik dienas nāktu pie Viņa ar visām savām bēdām un izsūdzētu savus grēkus, un Viņš spēj mums dot mieru, ja uzņemamies Viņa jūgu un nesam Viņa nastu. Viņa Svētais Gars ar savu laipno iespaidu piepildīs ikvienu dvēseli, un katra doma tiks pakļauta paklausībā Kristum.

Tomēr es bīstos, ka dažu jūsu kļūdu dēļ Dieva svētība, kas nākusi pie jums ..., tiks pārvērsta lāstā; kāda nepareiza doma gūs virsroku, un dažu mēnešu laikā jūsu stāvoklis būs ļaunāks nekā pirms šī atmodas darba. Ja jūs nebūsiēt nomodā par savām dvēselēm, tad neticīgajiem parādīsieties iespējami vissliktākajā gaismā. Šī lēkmjveidīgā kalpošana Dievu nepagodinās. Esiet uzmanīgi, lai nenoietu galējībās un uz visiem laikiem neapkaunotu Dieva dārgo lietu. Daudzi kļūdās, necensoties no Dieva saņemtajās svētībās Kristus pazemībā dalīties ar citiem. Tagad, kad mūžīgās dzīvības Vārdi ir sēti jūsu sirdīs, es jūs lūdzu staigāt pazemīgi ar Dievu, darīt Kristus darbus un nest daudz augļus taisnībā. Es ceru un lūdzu, ka jūs rīkosieties kā Visaugstākā dēli un meitas un neklūsiet ekstrēmisti, kā arī nedarīsiet neko, kas apbēdinātu Dieva Garu. (649)

Neskatieties uz cilvēkiem, nesaistiet savas cerības ar tiem, domājot, ka viņi ir nemaldīgi, bet pastāvīgi skatieties uz Jēzu. Nesakiet neko, kas mestu ēnu uz mūsu ticību. Savus slepenos grēkus izsūdziet vienīgi savam Dievam. Savas sirds maldus atzīstiet Tam, kas ļoti labi zina, kā jūsu gadījumā palīdzēt. Ja esat darījuši pāri tuvākajam, tad atzīstiet viņam savu grēku un rādiet augļus, atlīdzinot zaudējumu. Pēc tam prasiet svētību. Nāciet pie Dieva tieši tādi, kādi jūs esat, un ļaujiet Viņam dziedināt visus jūsu trūkumus. Neatļaidīgi nesiet savu vajadzību žēlastības troņa priekšā, lai darbs ir pilnīgs. Esiet patiesi attiecībās ar Dievu un savu dvēseli! Ja jūs pie Viņa nāksiet ar patiesi sagrauztu sirdi, tad Viņš jums dos uzvaru. Tad jūs varēsiet nest jauku liecību par brīvību, sludinot Tā tikumus, kas jūs no tumsas izaicinājis savā brīnišķajā gaismā. Viņš jūs nepārpratīs un nenovērtēs par zemu. Cilvēki nevar jūs atbrīvot no grēka, ne arī tīrīt no netaisnības. Jēzus ir vienīgais, kas var dot mieru. Viņš jūs mīlēja un nodevās par jums. Viņa lielā mīlestības sirds spēj "iežēloties par mūsu vājībām". Vai ir kādi grēki, kas būtu par lieliem, lai Viņš tos nevarētu piedot? Vai dvēsele var kļūt tik tumša un nomākta, lai Viņš to nevarētu glābt? Kungs ir žēlsirdīgs, nemeklējot nopelnu mūsos, bet savā bezgalīgajā laipnībā dziedina mūsu atkāpšanos un mūs mīl, neskatoties uz to, ka mēs vēl esam grēcinieki. "Viņš ir lēns dušmot un ļoti laipns", "lēnprātīgs pret mums, negribēdams, ka kāds pazūd, bet ka visi dodas uz atgriešanos no grēkiem".

Necentieties vainu izcelt, līdz sasniegts augsts uzbudinājuma līmenis, bet darbojieties citu labā un pastāvīgi viņus pamāciet. Jūs būsiēt noskaņoti domāt, ka katram ir ļaunuma nasta, kas jāizsūdz, un jums draud briesmas citiem šajā vietā uzbrukt. Jūs gribēsiet katru vadīt pa to pašu ceļu, kuru jūs esat gājuši, un jums liksies, ka neko nav iespējams darīt, kamēr visi nav tādā pašā veidā atzinuši un izsūdzējuši grēkus. Jums nebūs vēlēšanās strādāt, lai, darbojoties Dieva Garam, palīdzētu citiem, (650) paturot savas sirdis padevīgas un iejūtīgas, kādas tās ir padarījis dziļi skarošais šķīstīšanas darbs. Jums draud lielas briesmas ar savu garu sabojāt Dieva darbu. Ja jūs dvēseļu labā strādāsiet ar pazemīgu, uzticības pilnu palāvību uz Dievu, ja Viņa Gara mirdzums no jums atstarosies Kristum līdzīgā raksturā, ja līdzjūtība, laipnība un mīlestība būs pastāvīgi pamatlūkumi jūsu dzīvē, tad jūs būsiēt svētība visiem ap jums esošajiem. Jūs citus nekritizēsiet, nebūsiēt pret tiem skarbi un slepeni viņus neapsūdzēsiet; jūs nedomāsiēt, ka viņiem savi uzskati jāsasaka ar jūsu standartu, bet jūsos atklāsies Jēzus mīlestība un taisnības miera pilnie augļi.

"Gara auglis ir: mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība, atturība. (..) Bet tie, kas Kristum pieder, ir savu miesu krustā situši līdz ar kārībām un iekārošanām. Ja dzīvojam Garā, tad arī staigāsim Garā. Nedzīsimies pēc tukša goda, cits citu izaicinādami, cits citu apskauzdami."

Ienaidnieks jums uzmačksies, cenšoties iespraukties pat jūsu reliģiskajos piedzīvojumos. Uzticīgi jāsarģā katra pieeja, lai jūsu darbā netiktu ieausts savtīgums un lepnums. Ja paša "es" ar kārībām un iekārošanām ir patiešām krustā sists, tad augļi parādīsies labos darbos Dievam par godu. Es jūs ļoti lūdzu, Dievu bīstoties, neļaut saviem darbiem izvirst. Esiet mācībai atbilstoši, līdzsvaroti kristieši. Kad sirds jūtas ir nodotas Kristum, tad vecais ir pagājis un viss ir kļuvis jauns.

Mūsu reliģijai jābūt saprātīgai. Gudrībai no augšienes mūs jāstiprina un jānopamato. Mums pastāvīgi jāiet uz priekšu un uz augšu, no gaismas uz vēl lielāku gaismu, un Dievs turpinās mums atklāt savu godību tā, kā Viņš vēl nekad nav pasaulei atklājis.

Betlkrīkā, 1889. gada 6. janvārī

DIEVA KLĀTBŪTNE IR ĪSTENĪBA

(651) Mīļais brāli Q! Es priecājos, ka Tu tagad atrodi ..., un, ja Tu pareizi izlietosi Tev dāvāto uzticību, tad būsi īstais vīrs īstajā vietā. Paša "es" jāizslēdz no redzesloka, lai tas nesabojā darbu, kaut arī tas būtu dabiski. Staigā pazemīgi ar Dievu. Strādāsim Kungam ar nesavtīgu enerģiju, nekad

neizmirstot, ka Viņš ir vienmēr klātesošs. Domā par Mozu, kāda izturība un pacietība raksturoja viņa dzīvi. Pāvils savā Vēstulē ebrejiem saka: "It kā neredzamo redzēdams, viņš izturēja." Pāvils rāda, ka raksturs, kāds bija Mozum, nenozīmē vienkārši pasīvu pretošanos ļaunajam, bet gan neatlaidību taisnīgā nostājā. Viņš savā priekšā vienmēr turēja Kungu, un Kungs pastāvīgi bija viņam pa labo roku, lai palīdzētu.

Mozus dziļi izjuta Dieva personīgo klātbūtni. Viņš ne tikai skatījās uz Kristu pāri gadsimtiem, kad Tas kļuvis redzams miesā, bet redzēja Kristu arī sevišķā veidā pavadām Israēla bērnus visā ceļojuma laikā. Dievs viņam bija īstenība, vienmēr domās klātesošs. Kad viņu pārprata, kad bija jāstājas vaigu vaigā pretī briesmām un Kristus dēļ jāpanes apvainojumi, viņš pacieta neatriebjoties. Mozus ticēja Dievam kā tādām, kas viņam vajadzīgs un kas tam vēlas palīdzēt viņa vajadzības dēļ. Dievs tam bija vienmēr klātesoša palīdzība.

Daudz no tās ticības, ko redzam, pastāv tikai vārdos; patiesa, pašāvīga, neatlaidīga ticība ir reta. Mozus no savas pieredzes saprata apsolījumu, ka Dievs būs atmaksātājs tiem, kas Viņu čakli meklē. Viņš vērtēja šo atalgojumu. Tas ir otrs punkts ticībā, kurā mēs vēlamies iedziļināties: Dievs atalgos cilvēka ticību un paklausību. Ja šo ticību ieauž dzīvē, tā katru, kas bīstas un mīl Dievu, darīs spējīgu izturēt pārbaudījumus. Mozus pilnīgi uzticējās Dievam, tāpēc ka viņam bija ticība, kas apsolījumus attiecināja uz sevi. (652) Viņam bija nepieciešama palīdzība, un viņš pēc tās lūdza un to ticībā satvēra, savā dzīvē ieaužot pārliecību, ka Dievs par viņu rūpējas. Viņš ticēja, ka Dievs vada tā dzīvi visos sīkumos. Viņš saskatīja un atzina Dievu katrā savas dzīves vismazākajā norisē un sajuta, kā uz viņu skatās Visuredzošā acis, kurš sver motīvus un pārbauda sirdi. Viņš raudzījās uz Dievu, uzticoties, ka Kungs dos spēku jebkurā kārdināšanā palikt nesamaitātam. Viņš zināja, ka tam uzdots sevišķs darbs, tādēļ ilgojās, cik tālu vien iespējams, šo darbu veikt sekmīgi. Bet viņš arī apzinājās, ka bez dievišķas palīdzības to nespēj, jo tas bija darbs ar stūrgalvīgiem ļaudīm. Dieva klātbūtne darīja to spējīgu izturēt vissmagākajā stāvoklī, kādā vien cilvēks var nokļūt.

Mozus ne tikai domāja par Dievu; viņš Dievu redzēja. Dievs bija pastāvīgi viņa acu priekšā. Viņš nekad nenovērsa skatu no Kunga vaiga. Viņš redzēja Jēzu kā savu Pestītāju un ticēja, ka tam pieskaitīs Pestītāja nopelnu. Šī ticība Mozum nebija iedomā; tā bija īstenība. Tas ir mums vajadzīgais ticības veids — ticība, kas var izturēt pārbaudi. Ak, cik bieži mēs padodamies kārdināšanai, tāpēc ka savas acis neturam pievērstas Jēzum! Mūsu ticība nav pastāvīga, jo, apmierinot savas iegribas, mēs grēkojam un nedzīvojam tā, "it kā Neredzamo redzēdami".

Mans brāli, dari Kristu ik dienas, ik stundas par savu Pavadoni, un Tu nesūdzēsies, ka Tev nav ticības. Domā par Kristu! Skati Viņa raksturu! Runā par Viņu! Jo mazāk Tu cildināsi sevi, jo vairāk cildināma Tu ieraudzīsi Jēzū. Dievam priekš Tevis ir darbs. Turi Kungu vienmēr savā priekšā. Brāli un māsa Q, sniedzieties augstāk un arvien augstāk pēc skaidrāka priekšstata par Kristus raksturu. Kad Mozus lūdza: "Rādi man, lūdzams, savu godību," Kungs viņam nepārmeta, bet izpildīja viņa lūgumu. Kungs savam kalpam paziņoja: "Es visai savai laipnībai likšu garām iet tavā priekšā un sauksu (653) Kunga vārdu tavā priekšā." Mēs atraujamies no Dieva, un tas ir iemesls, kāpēc neredzam atklājamies Viņa spēku.

Kristus klātbūtne klasē

Mans brāli, mana māsa, kaut Kungs dāvātu Jums abiem gudrību, lai Jūs zinātu, kā izturēties pret cilvēkiem. Kaut Kungs Jūs mācītu, kādas lielas lietas Viņš var darīt, ja tikai Jūs ticat. Ņemiet klasē par pavadoni sev līdzīgu Jēzu. Turiet Viņu savā priekšā, kad Jūs runājat, lai no Jūsu lūpām atskan laipnības likums. Neļaujiet nevienam sevi šajā jautājumā ietekmēt. Atzīstiet, ka Jūsu uzraudzībā esošie bērni ir personības, tāpat kā Jūs. Vienmēr centieties viņus vadīt, bet nekad nedzeniet.

Šeit, Šveicē, es redzu dažas lietas, kas, pēc manām domām, ir cienīgas, lai tās atdarina. Skolotāji bieži ir kopā ar saviem audzēkņiem, kad tie rotaļājas, māca viņus, kā pavadīt laiku, un vienmēr ir klāt, lai novērstu nekārtību vai netaisnību. Reizēm viņi kopā ar skolēniem iziet ārā un veic lielus pārgājienus. Man tas patīk; es domāju, ka tā bērniem ir mazāk iespēju padoties kārdināšanām. Skolotāji it kā iesaistās bērnu rotaļās un tās vada. Es nekādā ziņā nevaru atzīt uzskatu, ka bērniem jāizjūt, ka viņiem pastāvīgi neuzticas un ka tie nedrīkst izturēties kā bērni. Bet lai skolotāji pievienojas bērniem viņu priekšā, lai pielīdzinās viņiem un lai rāda, ka tie vēlas redzēt bērnus laimīgus, un tad tie iemantos bērnu uzticību. Viņus vajadzētu uzraudzīt ar mīlestību, bet nevis sekot tiem viņu maltītēs un izpriešanās ar stingru, nelokāmu bardzību.

Ļaujiet man šeit sacīt, ka tie, kuriem pašiem nekad nav bijuši bērni, parasti nav vislabāk sagatavotie cilvēki, kas spētu gudri strādāt ar dažāda rakstura bērniem un jauniešiem. Viņi tiecas radīt neatceļamus un neatvainojamus likumus. Skolotājiem jāatceras, ka viņi paši reiz bija bērni. Tiem

(654) savas mācības jāpiemēro bērnu prātam, pašiem jūtot tiem līdzī; tādā veidā bērnus iespējams audzināt un viņiem palīdzēt kā ar priekšrakstu, tā arī ar piemēru.

Kaut nāktu Jēzus Gars, lai veidotu Jūsu sirdis, lai paaugstinātu un darītu cēlāku Jūsu raksturu un lai paaugstinātu un darītu skaistākas Jūsu dvēseles! Saviem mācekļiem Kristus sacīja: "Ja jūs nepazemojaties un nekļūstat kā šis bērns, tad jūs nenāksiet Debesu valstībā." Ir nepieciešams nolīkt pie malas stingros likumus un bērna pazemībā nokāpt no šim koka kājām. Ak, kaut daļu no šīs stingrības gara nomainītu mīlestības gars, lai mazdūšības un bēdu vietu atkal ieņemtu laime un saules gaisma!

LIECĪBU BŪTĪBA UN IESPAIDS

Tā kā tuvojas gals un darbs, sniedzot pasaulei pēdējo brīdinājumu, izvēršas, tad kļūst arvien svarīgāk, lai tie, kas pieņem tagadējo patiesību, skaidri saprastu, kāds raksturs un iespaids ir Liecībām, ko Dievs savā aizgādībā ir savienojis ar trešā eņģeļa vēsts darbu jau no paša tā iesākuma. Sekojošajās lappusēs ir doti izvilcumi no maniem rakstiem pēdējos 40 gados, kas stāsta par pirmajiem piedzīvojumiem šajā sevišķajā darbā un arī atklāj, ko Dievs man ir rādījis par Liecību būtību un svarīgumu, par veidu, kā tās dotas un kā pret tām vajadzētu izturēties.

"Neilgi pēc laika paiešanas 1844. gadā man tika dota pirmā atklāsmē. Es atrados pie kādas mīļas māšas Kristū, ar kuru man bija ļoti tuvas attiecības. Mēs, piecas personas, kas visas bijām sievietes, klusi un mierīgi zemojāmies pie ģimenes altāra. Kamēr lūdzām, pār mani nāca tāds Dieva spēks, kādu es iepriekš nekad nebiju sajutusi. (655) Šķita, ka esmu gaismas apņemta un paceļos augstāk un augstāk no zemes." [LD 1., 58.] Šajā gadījumā redzēju adventes ticīgo piedzīvojumu, Kristus nākšanu un algu, ko saņems uzticīgie.

"Otrajā atklāsmē, kas drīz sekoja pirmajai, man rādīja priekšā stāvošos pārbaudījumus un pienākumu iet un stāstīt citiem, ko Dievs man atklājis. Man paziņoja, ka šim darbam ļoti pretosies un mana sirds izjutīs lielas sāpes, bet ka Dieva žēlastība būs pietiekama, lai mani vienmēr uzturētu. Šīs atklāsmes mācība mani ļoti nomocīja, jo tā parādīja manu pienākumu iet ļaudīs un pasludināt patiesību." [LD 1., 62.]

"Mani ļoti nomāca bailes, ka, paklausot aicinājumam un apliecinot, ka esmu apveltīta ar Visaugstākā atklāsmēm, es varētu padoties grēcīgai paaugstināšanās tieksmei un pacelties pār man ieņemamo pareizo stāvokli, un tā izsaukt pār sevi Dieva dusmas, pazaudējot pati savu dvēseli. Pirms manis bija bijuši vairāki šādi gadījumi, tāpēc mana sirds vairījās no šī smagā pārbaudījuma.

Es lūdzu, lai, ejot un stāstot, ko Kungs man rādījis, es tiktu pasargāta no nepareizas paaugstināšanās. Eņģelis sacīja: "Tavas lūgšanas ir uzklausītas un tiks atbildētas. Ja tev draudēs šis ļaunums, no kā tu baidies, tad Dieva roka tevi izglābs. Ar sāpēm un bēdām Viņš tevi vilks pie sevis un pasargās tavu pazemību. Sniedz vēsti uzticīgi! Izturi līdz galam, un tu ēdīsi dzīvības koka augļus un dzersi no dzīvības upes!" [LD 1., 65.]

Šajā laikā daži, kas ticēja pirmajai vēstij, bija nonākuši fanātismā. Ieperinājās bīstami maldi mācībā un dzīvē, un daži bija gatavi notiesāt visus, kas negribēja pieņemt viņu uzskatus. Dievs (656) man šos maldus atklāja un sūtīja mani pie Saviem pieviltajiem bērniem, lai viņus pamācītu; bet, izpildot šo pienākumu, es sastapos ar rūgtu pretestību un pārmetumiem.

Stāstīt to, kas man tika atklāts par maldos esošajiem, — man bija smaga nasta. Citu apbēdināšana vai apgrūtināšana man sagādāja lielas sāpes. Spiesta ziņot vēstis, es bieži mēdzu tās mīkstināt un cilvēkiem parādīju, cik vien iespējams, labvēlīgākā gaismā, lai pēc tam vienatnē raudātu dvēseles mokās. Es uzlūkoju tos, kam bija jā rūpējas tikai par savām dvēselēm, un domāju — ja es būtu viņu stāvoklī, tad gan nekurnētu. Dieva sniegtās skaidrās, griezīgās liecības man bija grūti atstāstīt. Es norūpējusies vēroju rezultātus, un, ja norātās personas sacēlās pret rājienu un pēc tam pretojās patiesībai, manī modās jautājumi: Vai es nodevu vēsti tieši tādā veidā, kā vajadzēja? Vai tad nebija vēl kāds cits ceļš, kā būtu iespējams viņus glābt? Un tad manu dvēseli pārņēma tāds izmisums, ka es bieži jutu, ka nāve būtu apsveicama un kaps būtu salda atpūtas vieta.

Es neaptvēru šādas rīcības briesmas un grēku, kamēr atklāsmē nonācu Jēzus tuvumā. Viņš mani drūmi uzlūkoja un novērsās. Nav aprakstāmas šausmas un dvēseles mokas, ko tad sajutu. Es nokritu uz sava vaiga Viņa priekšā, bet man nebija spēka kaut ko pateikt. Ak, kā es ilgojos tik apklāta un apslēpta no šī briesmīgā un drūmā skata! No tā mazliet spēju aptvert, ko sajutis pazudušie, kad viņi kliegs: "Kalni un klintis, krītiēt pār mums! Apslēpiet mūs no Tā vaiga, kas sēd uz troņa, un no Jēra dusmām!"

Pēc tam kāds eņģelis lika man piecelties, un skatu, ko ieraudzīja manas acis, ir grūti aprakstīt. Manā priekšā bija ļaužu pulks ar izjukušiem matiem un saplēstām drēbēm, viņu sejās bija lasāmas šausmas un izmisums. Viņi pienāca pie manis un berzēja savas drēbes pie manējām. Kad paskatījos uz savu apģērbu, (657) redzēju, ka tas ir aptraipīts ar asinīm. Atkal nokritu kā mirusi pie tā eņģeļa kājām, kas mani pavadīja. Es neko nespēju teikt sevis atvainošanai un vēlējos tikt prom no šīs svētās vietas. Eņģelis mani piecēla kājās un sacīja: "Pagaidām vēl tā nav, bet tu redzēji šo ainu, lai zinātu, kāds būs tavš stāvoklis, ja tu izvairīsies ziņot citiem, ko Kungs tev atklājis." [LD 1,73.74.] Atceroties šo svinīgo brīdinājumu, es gāju ļaudīm vēstīt rājienu un pamācības, ko Dievs man bija devis.

Personīgās liecības

Dažādām personām dotās vēstis es bieži uzrakstīju un daudzos gadījumos to darīju, paklausot tieši viņu sirsniņiem lūgumiem. Manam darbam paplašinoties, šis uzdevums kļuva par svarīgu, bet nogurdinošu pienākumu. Pirms 15. Liecības publicēšanas personas, kurām biju devusi padomu vai kuras biju norādījis, atsūtīja man daudzus lūgumus liecības uzrakstīt; bet nogurdinošais darbs tik ļoti bija izsmēlis manus spēkus, un es vairākos no šī uzdevuma, sevišķi vēl apzinoties, ka daudzas no šīm personām bija visai necienīgas, un man likās, ka ir maz cerību, ka dotie biedinājumi izšķiroši pārmainīs viņu dzīvi. Tajā laikā mani ļoti iedrošināja šāds sapnis:

"Kāds man atnesa baltu audumu un pavēlēja, lai es no tā piegrieztu tērpus dažāda auguma cilvēkiem ar dažādiem raksturiem un dzīvojošiem dažādos apstākļos. Man lika tos izgriezt un nolikt malā tā, lai vajadzības gadījumā visi būtu pilnīgā kārtībā. Šķita, ka daudzi no tiem, kuriem man vajadzēja piegriezt tērpus, bija necienīgi. Es jautāju, vai šis ir pēdējais audekla gabals, kas man jāsgriež, un man atbildēja, ka tas nav pēdējais; līdzko es to pabeigšot, sekos darbs pie nākamā gabala. Redzot savā priekšā tik daudz darba, es jutos ļoti nospiesta un mazdūšīga un teicu, ka par tērpu piegriezēju esmu strādājusi vairāk nekā divdesmit gadus un ka manas pūles (658) nav bijušas novērtētas, un neesmu redzējusi, ka darbs būtu devis sevišķu labumu. Es runāju ar personu, kas nesa man audumu, par kādu konkrētu sievieti, kurai man bija jāpiegriež tērps. Es apgalvoju, ka viņa tērpu nevērtēs un, to piedāvājot, tiks zaudēts tikai laiks un materiāls. Viņa bija ļoti nabadzīga, maz attīstīta, pēc dabas nekārtīga, tādēļ šo tērpu tikai aptraipīs.

Attiecīgā persona man atbildēja: "Piegriez tērpus. Tas ir tavš pienākums. Zaudējumus necietīsi tu, bet Es. Dievs neskatās tā, kā redz cilvēki. Viņš norāda darbu, kas jā dara, un tu nezini, kas izdosies un kas nē..."

Tad es pacēlu rokas, kas bija cietas un tulznainas no ilgas strādāšanas ar grieznēm, un teicu, ka mani baida jau pati doma vien par šī darba turpināšanu. Persona atkal atbildēja: "Piegriez tērpus. Tavš atbrīvošanas laiks vēl nav pienācis."

Izjūtot lielu nogurumu, es tomēr cēlos, lai sāktu atkal strādāt. Man priekšā atradās jaunas, spožas grieznes, kuras tad arī sāku lietot. Noguruma un mazdūšības sajūta tūlīt izzuda, un šķita, ka grieznes griež ar pavisam mazu piepūli no manas puses, un es samērā viegli veidoju tērpu pēc tērpa." [LD 2, 10.-12. (1868)]

"Ir daudz sapņu, kas rodas no dzīves parastām lietām, ar ko Dieva Garam nav nekā kopēja. Ir arī viltus sapņi, tāpat kā ir viltus atklāsmes, ko iedvesmo sātanā gars. Bet sapņus, kurus devis Kungs, Dieva Vārds pieskaita parādībām, un tie tikpat patiesi ir praviešu gara augļi kā īpašās atklāsmes. Šādi sapņi, ņemot vērā personas, kas tos redz, un apstākļus, kādos tie doti, paši sevi ietver pierādījumus par to patiesīgumu." [LD 1, 569. (1867)]

Tā kā brīdinājumi un pamācības, kas Liecībās dotas personīgiem gadījumiem, ar tādu pašu spēku attiecas uz daudziem citiem, kas (659) šādā veidā īpaši netika uzrādīti, tad likās, ka draudzes labad man šīs personīgās liecības pienākas publicēt. Runājot par tādas rīcības nepieciešamību, 15. Liecībā es sacīju: "Es nezinu labāka veida, kā darīt zināmus savus uzskatus par draudošajām briesmām, valdošajiem maldiem un par pienākumiem, kādi ir visiem cilvēkiem, kas mīl Dievu un tur Viņa baušļus, kā vienīgi sniedzot šīs liecības. Iespējams, ka nav cita tiešāka veida, lai pateiktu to, ko Kungs man ir rādījis." [LD 2, 9 (1868)]

1868. gada 12. jūnijā dotā parādība apstiprināja, ka mana rīcība, publicējot personīgās liecības, ir pilnīgi pareiza: "Ja Kungs atlasa atsevišķas personīgās lietas un sīki runā par šo cilvēku pārkāpumiem, tad citi, kas atklāsmē nav pieminēti, pieļauj domu, ka viņi ir taisni vai gandrīz taisni. Ja kādu norādījis par sevišķu pārkāpumu, tad brāļiem un māsām vajadzētu sevi rūpīgi pārbaudīt, vai arī viņi nav pieļāvuši kādu kļūdu un vai arī viņi nav vainīgi tajā pašā grēkā. Viņos vajadzētu valdīt

pazemīgam atzišanas garam. Ja citi tos uzskata par taisniem, tad tas vēl nenozīmē, ka tā arī ir. Dievs uzlūko sirdi, tādā veidā pārmeklējot un pārbaudot dvēseles. Norādot viena pārkāpumus, Viņš vēlas labot daudzu nepareizības. Bet, ja izteikto rājienu tie uz sevi neattiecina, ja tie sev glaimo, ka Dievs viņu kļūdas neņem vērā, jo tieši par viņiem nav runājis, tad tie piekrāpj paši savu dvēseli, un viņus apņems tumsa. Viņi tiks atstāti paši saviem ceļiem, lai paklausītu savas sirds iedomām.

Daudzi pret savu dvēseli izturas negodīgi un ir stipri piekrāpti, neapzinādamies savu patieso stāvokli Dieva priekšā. Kungs izlieto ceļus un līdzekļus, kas vislabāk atbilst Viņa nodomam, lai pārbaudītu Viņu atzīstošo ļaužu sirdis. Viņš skaidri atklāj dažu cilvēku pārkāpumus, lai arī citi tādā veidā tiktu brīdināti, bītos un izvairītos no šiem grēkiem. Sevi pārbaudot, tie var ieraudzīt, ka paši pieļauj tādas pašas kļūdas, kādas Dievs nosoda pie citiem. Ja tie patiesi vēlēšies kalpot Dievam un baidīsies Viņu apvainot, tad negaidīs, līdz viņu grēki sevišķā kārtā tiek izcelti, (660) lai tikai tad tos atzītu, pazemīgi nožēlotu un atgrieztos pie Kunga. Viņi atteiksies no visa Dievam nepatīkamā saskaņā ar citiem doto gaismu. Turpretī, ja tie nedzīvo pareizi un ierauga, ka ir vainīgi tajos pašos grēkos, kas norāti citos, tomēr turpina šo savu nesvēto gājumu, tāpēc ka nav sevišķā kārtā saukti vārdā, tad viņi apdraud paši savu dvēseli, un sātans tos saistīs pēc sava prāta." [LD 2, 112,113. (1868)]

"Es redzēju, ka Dieva gudrībā visu cilvēku grēki un maldi netiks atklāti... Personīgajās liecībās tiek uzrunāti visi vainīgie, kaut arī viņu vārdi šajās īpaši dotajās liecībās tieši nav minēti; un, ja atsevišķi cilvēki šīm liecībām nepievērš uzmanību un aplāj savus grēkus, tāpēc ka viņu grēki nav īpaši nosaukti, tad Dievs nepašķirs viņu tālāko ceļu. Tie nevarēs pieaugt dievbijībā, bet kļūs arvien tumšāki, līdz Debesu gaismā tiks viņiem pilnīgi atņemta." [LD 2, 447. (1870)]

Atklāsmē, ko redzēju apmēram pirms 20 gadiem, "man pavēlēja runājot un rakstot izcelt galvenos pamatlikumus un tajā pašā laikā īpaši norādīt uz dažiem cilvēkiem draudošajām briesmām, uz viņu kļūdām un grēkiem, lai visi būtu brīdināti, norāti un pamācīti. Es redzēju, ka visiem vajadzētu rūpīgi pārbaudīt savu sirdi un dzīvi, lai redzētu, vai viņi nav pieļāvuši tās pašas kļūdas, par kurām norāti citi, un vai citiem dotie norādījumi neattiecas arī uz viņu gadījumu. Ja tā, tad tiem vajadzētu saprast, ka padoms un rājiens domāts tieši viņiem un ka tas praktiskajā dzīvē jāņem vērā tā, it kā viņi būtu uzrunāti tieši personīgi. ...Dievs vēlas pārbaudīt ticību visiem, kas sevi sauc par Kristus sekotājiem. Viņš svērs visu to cilvēku lūgšanu patiesīgumu, kuri saka, ka nopietni grib izprast savus pienākumus. Viņš šos pienākumus atklās pietiekoši skaidri. Viņš visiem dos bagātīgas iespējas ieraudzīt to, kas ir viņu sirdī." [LD 2, 687. (1871)]

Liecību mērķis

(661) "Vecos laikos Dievs runāja uz cilvēkiem ar praviešu un apustuļu muti. Šinīs dienās Viņš runā uz tiem ar sava Gara liecībām. Nekad Dievs nav nopietnāk pamācījis savus ļaudis attiecībā uz Savu prātu un ceļu, pa kuru Viņš vēlas, lai tie ietu, kā tagad." [LD 4, 148. (1876)]

"Kungs atradis par vajadzīgu ļaut man redzēt Viņa tautas trūkumus un maldus. Kaut arī man tas bijis sāpīgi, es saskaņā ar Dieva Gara priekšrakstiem vainīgajiem esmu uzticīgi darījusi zināmas viņu kļūdas un dziedināšanas līdzekļus... Tādā veidā Dieva Gars ir pasludinājis brīdinājumus un sodu, neaizurot arī jaukos žēlastības apsolījumus...

Grēkus nožēlojošiem grēciniekiem nav nekāda iemesla būt izmisušiem tāpēc, ka viņiem atgādina to pārkāpumus un brīdina par draudošajām briesmām. Tieši šīs pūles viņu labā rāda, cik ļoti Dievs tos mīl un vēlas glābt. Tiem tikai jāpaklausa Dieva padomam un jādara Viņa prāts, lai iemantotu mūžīgo dzīvību. Dievs liek savu ļaužu grēkus viņu priekšā, lai tie tos dievišķās patiesības gaismā redzētu visā to briesmīgumā. Tad viņu pienākums ir uz visiem laikiem no tiem atsacīties." "Ja Dieva ļaudis atzītu Kunga rīcību ar viņiem un pieņemtu pamācības, tad savām kājām atrastu taisnu ceļu un gaismu, kas viņus vadītu cauri tumsai un nedrošībai." [LD 4, 14.15. (1876)]

"Brīdinājumi un rājieni maldošajiem septītās dienas adventistiem netiek doti tāpēc, ka viņu dzīve būtu vairāk nosodāma nekā vārda kristiešu dzīve, kuri atrodas plaši pazīstamajās draudzēs, ne arī tāpēc, ka viņu priekšzīme un darbi ir sliktāki par to adventistu darbiem, kas atsakās paklausīt Dieva likumam un tā prasībām, bet gan tāpēc, ka tie ir saņēmuši lielu gaismu un ar savu ticības apliecību nostājušies kā Dieva īpaši, izredzēti ļaudis, kuriem Dieva likumi rakstīti (662) sirdī. Savu uzticību Debesu Dievam tie apliecina ar paklausību Viņa pārvaldības likumiem. Tie ir Dieva pārstāvji virs zemes. Ikkatrs grēks tos šķir no Dieva un īpašā veidā apkauno Viņa Vārdu, dodot iespēju Kunga svēto likumu ienaidniekiem apkaunot Viņa lietu un Viņa ļaudis, kurus Tas nosaucis par izredzētu tautu, kēniņa priesterību, svētu cilti, Dieva īpašiem ļaudīm, kam jāpasludina Tā tikumi, kas viņus izaicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā...

Kungs rāj un labo ļaudis, kas sakās turam Viņa likumus. Viņš uzrāda to grēkus un atklāj netaisnību, jo vēlas tos atšķirt no visiem grēkiem un ļaunuma, lai tie, Viņu bīstoties, kļūtu pilnīgi svēti... Dievs tos rāj un labo, lai tie tiktu šķīstīti, svētoti, pacelti un beidzot pagodināti pie Viņa troņa." [LD 2, 452.453. (1870)]

"Es pārskatīju Sabata turētājiem dotās liecības un jutos pārsteigta par Dieva žēlastību un rūpēm attiecībā uz saviem ļaudīm, tik daudz viņus brīdinot, rādot tiem draudošās briesmas un darot zināmu augsto stāvokli, kādu tiem pēc Dieva prāta vajadzētu ieņemt. Ja tie paliktu Viņa mīlestībā un atšķirtos no pasaules, tad Kungs viņus apņemt ar savām īpašajām svētībām un liktu pār tiem spīdēt savai gaismai. Tad viņu iespaids uz labu būtu izjūtams visās darba nozarēs un visās evaņģēlija lauka daļās. Bet, ja tie nesaskaņosies ar Dieva prātu, ja arī turpmāk tikpat maz sapratīs Dieva darba augsto raksturu kā pagātnē, tad viņu iespaids un piemērs kļūs par briesmīgu lāstu. Viņi darīs ļaunu un tikai ļaunu. Pie to drēbēm tiks atrastas dārgo dvēseļu asinis.

Atkārtoti ir dotas brīdinošas liecības. Es jautāju: Kas tās ir ņēmis vērā? Kas ir (663) čakli nožēlojis savus grēkus, savu kalpošanu elkiem un sācis nopietni dzīties pretī mērķim, pēc godalgas, ko iegūt mūs Kristū Jēzū aicina pats Dievs?... Norūpējusies esmu gaidījusi, cerēdama, ka Kungs uz kādiem liks savu Garu un tos izlietos kā taisnības darbarīkus, lai atmodinātu draudzi un savestu to kārtībā. Esmu nonākusi gandrīz līdz izmisumam, redzot gadu pēc gada vēl lielāku atkāpšanos no tās vienkāršības un skaidrības, kam, kā Dievs man rādīja, vajadzēja raksturot Viņa sekotāju dzīvi. Interese par Dieva lietu un nodošanās tai arvien vairāk ir samazinājusies. Es jautāju: Vai tie, kas apgalvo, ka uzticas Liecībām, ir centušies dzīvot saskaņā ar gaismu, kas tajās dota? Vai viņi ir ievērojuši dotos brīdinājumus? Vai viņi ir ņēmuši vērā saņemtās pamācības?" [LD 2, 483.484. (1870)]

Tās nevar būt Bībeles vietā

Sekojošais izvilkums no 1876. gadā publicētās liecības rāda, ka Liecības nav dotas, lai tās ieņemtu Bībeles vietu:

"Brālis R grib sajaukt prātu, cenšoties parādīt, ka gaisma, kuru Dievs devis ar Liecībām, ir pielikums Dieva Vārdam; bet tā viņš šo jautājumu nostāda nepareizā gaismā. Dievs ir atradis par derīgu šādā veidā pievērst savu ļaužu uzmanību Vārdam, sniedzot viņiem skaidrāku šī Vārda izpratni." [LD 4, 246. (1876)] "Dieva Vārds spēj apgaismot visaptumšotāko prātu, un to var saprast katrs, kas vien to vēlas saprast. Tomēr, neskatoties uz visu to, daži, kas sakās mācāmajos no Dieva Vārda, savā dzīvē rīkojas pilnīgi pretēji šī Vārda visskaistākajām mācībām. Tāpēc, lai vīriem un sievietēm nebūtu iespējas aizbildināties, Dievs dod skaidras un norādošas liecības, vadot tos atpakaļ pie Vārda, kuram viņi nav paklausījuši." [LD 2, 455. (1870)] "Dieva Vārdā bagātīgi atrodami vispārēji pamatnoteikumi (664) pareizu dzīves ieradumu veidošanai, un, lai cilvēku vēribu vairāk pievērstu šiem pamatlikumiem, ir dotas vispārējās un personīgās Liecības." (LD 4, 323)

1871. gada 30. aprīlī man šo jautājumu paskaidroja sapnī. Šķita, ka es atrodoš svarīgā sapulcē, kurā ir liels dalībnieku skaits. "Daudzi bija nometušies Dieva priekšā nopietnās lūgšanās, un likās, ka viņi jūtas ļoti nomākti. Tie nemitīgi lūdza no Kunga īpašu gaismu. Šķita, ka daži izcietā briesmīgas garīgas mokas; viņi jutās ļoti satraukti; ar asarām tie skaļi kļiedza pēc palīdzības un gaismas. Sajā tik iespaidīgajā ainā piedalījās mūsu visievērojamākie brāļi. Brālis S bija pakritis uz grīdas, it kā dziļās bēdās. Viņa sieva sēdēja vienaldzīgu smējēju sabiedrībā. Izskatījās, ka viņa vēlas, lai visi zina, ka tā nicina šos ļaudis, kas tik ļoti pazemojas.

"Es sapņoju, ka pār mani nāca Kunga Gars un es piecēlos, kamēr citi turpināja kliegt un lūgt, un sacīju: Kunga Dieva Gars ir uz manis. Es jutos spiesta jums teikt, ka jums jāstrādāt katram personīgi sevis labā. Jūs raugāties uz Dievu un gribat, lai Viņš jūsu vietā padara to darbu, kuru Viņš ir atstājis jums. Ja jūs darīsiet darbu, par kuru zināt, ka tas jums ir jādara, tad Dievs jums palīdzēs, kad palīdzība būs vajadzīga. Jūs neesat padarījuši tieši to, ko Dievs jums atstājis, lai jūs padarītu. Jūs saucat uz Dievu, lai Viņš dara jūsu darbu. Ja jūs būtu paklausījuši gaismai, kuru Viņš ir devis, tad Viņš liktu pār jums spīdēt vēl lielākai gaismai; bet, ja jūs neesat ņēmuši vērā jau dotos padomus, brīdinājumus un rājienus, kā jūs varat gaidīt, ka Dievs dos vēl vairāk gaismas un svētību, lai jūs tās noniecinātu un atstātu novārtā? Dievs nelīdzinās cilvēkam, Viņš neļaujas ar sevi jokoties.

Es paņēmu dārgo Bībeli un to apliku ar vairākām Dieva ļaudīm dotajām Liecībām draudzei. Šeit, es teicu, ir aprakstīti gandrīz visu cilvēku gadījumi. Ir parādīti grēki, (665) no kuriem jāizvairās. Padomu, ko viņi lūdz, var atrast šeit, jo tas jau dots citos tiem līdzīgos gadījumos. Dievam ir patīcis jums dot rindu pēc rindas un priekšrakstu pēc priekšraksta. Tomēr starp jums nav daudz tādu, kas tiešām zina, ko sevī ietver Liecības. Arī Rakstus jūs labi nepazīstat. Ja jūs Dieva Vārdu būtu darījuši par savu studiju priekšmetu, vēloties sasniegt Bībeles standartu un kristīgu pilnību, tad Liecības nebūtu vajadzīgas. Tāpēc, ka jūs neesat centušies iepazīties ar Dieva inspirēto Grāmatu, Viņš ir

mēģinājis jūs sasniegt ar vienkāršām, tiešām liecībām, pievēršot uzmanību inspirētajiem vārdiem, kuriem jūs neesat paklausījuši, un spiežot jūs veidot savu dzīvi saskaņā ar šī Vārda šķīstajām un augstajām mācībām.

Dodot liecības, Kungs vēlas jūs brīdināt, norāt, pamācīt un pārliecināt par Viņa Vārdā ietverto patiesību svarīgumu. Rakstītajām liecībām nav jādod jauna gaisma, bet dzīvi jāiespiež sirdī jau atklātās inspirētās patiesības. Cilvēka pienākums pret Dievu un citiem cilvēkiem ir skaidri izteikts Dieva Vārdā; tomēr tikai nedaudzi no jums paklausīja dotajai gaismai. Papildu patiesības nav dotas; bet ar Liecībām Dievs tikai vienkāršojis jau dotās lielās atziņas un savā izraudzītā veidā pasniedzis tās ļaudīm, lai pamodinātu un iespaidotu viņu prātu, tā ka nevienam nebūtu iespējams aizbildināties.

Lepnums, pašmīlība, savtīgums, naidis, skaudība un greizsirdība ir aptumšojusi cilvēka uztveres spējas, un patiesības, kas viņu varētu darīt gudru uz izglābšanos, zaudējušas spēku valdzināt un pārvaldīt cilvēku prātu. Netiek izprasti paši svarīgākie dievbijības pamatlikumi, jo nav izsalkuma un slāpju pēc Bībeles atziņām, pēc skaidras un svētas dzīves. Liecībām nav jāpazemina Dieva Vārda nozīme, bet gan jāpaugstina un jāsaista pie tā domas, lai visus iespaidotu patiesības skaidrā vienkāršībā. (666)

Tālāk es teicu: Kā Dieva Vārdu apņēma šīs grāmatas un brošūras, tā Dievs jūs ir apņēmis ar rājiem, padomiem, brīdinājumiem un iedrošinājumiem. Seit jūs Dieva priekšā dvēseles mokās klīdzat, prasot vairāk gaismas. Dievs mani pilnvarojis jums teikt, ka nekādi citi gaismas stari no Liecībām neapgaismos jūsu taku, kamēr jūs praktiski neizlietosiet jau doto gaismu. Dievs jūs ir apņēmis ar gaismu kā ar sienu, bet jūs šo gaismu neesat vērtējuši, jūs to esat minuši kājām. Kamēr daži gaismu noniecinājuši, tikmēr citi to ir atstājuši novārtā vai paklausījuši tai pavisam vienaldzīgi. Tikai nedaudzi no visas sirds ir apņēmušies sekot gaismai, kuru Dievam ir patīcis viņiem dot.

Daži, kas caur liecībām saņēmuši īpašus brīdinājumus, dažu nedēļu laikā jau ir paspējuši dotos rājienu aizmirst. Citiem liecības ir dotas atkārtoti; tomēr viņi tās nav uzskatījuši par pietiekoši svarīgām, lai tās rūpīgi ievērotu. Viņiem tās ir bijušas kā tukšas pasakas. Ja tie būtu ņēmuši vērā doto gaismu, tad būtu izbēguši zaudējumiem un pārbaudījumiem, kas, pēc viņu domām, bija grūti panesami. Vainoti viņi var tikai paši sevi. Tie paši uz sava kakla ir uzlikuši šo mokošo jūgu. Sis nav tas jūgs, ko Kristus viņiem uzlicis. Šo ļaužu labā ir darbojusies Dieva mīlestība un gādība; tomēr to savtīgās, ļaunās un neticīgās dvēseles nav varējušas saskatīt Viņa laipnību un žēlastību. Tie turpina skriet savā gudrībā, līdz, grūtību nomāktus un sarežģījumu apmulsinātus, viņus saista sātans. Ja jūs sakrāsiet gaismas starus, kurus Dievs jums jau ir devis pagātnē, tad Viņš jums dāvās vēl lielāku gaismu.

Es viņiem norādīju uz seno Israēlu. Dievs tiem deva savu bauslību, tomēr viņi negribēja tai paklausīt. Tad Viņš tiem deva ceremonijas un rituālus, lai, tos pildot, tie atcerētos Dievu. Tie bija tik ļoti noskaņoti aizmirst Dievu un Viņa prasības, ka tiem pastāvīgi vajadzēja nodrošināt satrauktu stāvokli, lai viņi izprastu savu pienākumu (667) paklausīt Radītājam un Viņu godāt. Ja tie būtu paklausījuši un mīlestībā priecīgi ievērojuši Dieva bausļus, tad nebūtu bijis vajadzīgs lielais daudzums ceremoniju un rituālu.

Ja tie, kas tagad saucas par Dieva īpašiem, Viņam piederošiem ļaudīm, paklausītu Viņa prasībām, kā tās skaidri izteiktas Viņa Vārdā, tad nebūtu dotas īpašas liecības, lai atmodinātu tos pienākumam, lai liktu ieraudzīt savu grēcīgumu un ar nepaklausību Dieva Vārdam saistītās draudošās briesmas. Sirdsapziņa ir notrulinājusies, jo gaisma ir tikusi atmesta, neievērota un nicināta...

Kāds stāvēja man blakus un teica: "Dievs tevi pamodinājis un tev devis vārdus, ko teikt ļaudīm, ar kuriem aizsniegt to sirdis, kā Viņš nav devis nevienam citam. Viņš veidojis tavas liecības, lai tās atbilstu gadījumiem, kad ļaudīm nepieciešama palīdzība. Tu nedrīksti pieļaut, ka tevi iespaido nicināšana, izsmiekls, nopēlumi un pārmetumi. Lai tu varētu būt īpašs Dieva darbarīks, tad tev nav jābalstās uz nevienu citu, bet jāpieķeras vienīgi Viņam, un, līdzīgi viņa stādam, tev jāļauj savām stīgām vīties ap Kungu. Viņš tevi lieto kā līdzekli sava gaismas nodošanai ļaudīm. Tev ik dienas jāsaņem spēks no Viņa, lai tava apkārtne nevarētu aptumšot vai aizēnot gaismu, kurai Viņš ļāvis caur tevi spīdēt uz Viņa tautu. Sātans īpaši strādā, lai neļautu nākt pār Dieva ļaudīm gaismai, kas viņiem tik ļoti vajadzīga šo pēdējo dienu briesmu vidū.

Tavi panākumi atkarīgi no tavas vienkāršības un skaidrības. Līdzko tu no tās atteiksies un savas liecības veidosi atbilstoši kāda cilvēka uzskatiem, tā tavs spēks būs zudis. Gandrīz viss šajā laikmetā ir ārēji nospodrināts un neīsts. Pasaulei ir papildam tādu liecību, kas dotas, lai attiecīgā brīdī būtu valdzošas un patīkamas un lai cildinātu cilvēku. Tavām liecībām ir citāds raksturs. Tām jāpieskaras dzīves sīkajām lietām, pasargājot vājo ticību no bojāejas un liekot ticīgajiem saprast nepieciešamību

mirdzēt kā spīdekļiem pasaulē.

Dievs tev ir devis tavas liecības, lai atkritējiem un grēciniekiem atklātu viņu patieso stāvokli un milzīgo (668) zaudējumu, kādu tie piedzīvos, ja turpinās staigāt savos grēkos. Atklājot šīs lietas tavam skatam, kā to Viņš nav darījis nevienam citam no pašlaik dzīvojošajiem, Dievs tās ir iespiedis tavā prātā, un no tevis Viņš prasīs atbildību saskaņā ar tev doto gaismu. Ne caur varu, ne caur spēku, bet caur Manu Garu, saka Kungs Cebaots. Pacel savu balsi kā bazūni un rādi Maniem ļaudīm viņu pārkāpumus un Israēla namam viņa grēkus." [LD 2, 604.–608. (1871)]

Liecību nepareiza lietošana

Daži, kas tic Liecībām, ir kļūdījušies, tās nepiedienīgi uzspiežot citiem. Par šo jautājumu ir runāts Liecībās draudzei, 1. sējumā liecībā Nr. 8: "Daži ... bija Dieva bērni, tomēr apšaubīja atklāsmes. Citi tām nepretojās, bet arī neuzdrošinājās stingri par tām nostāties. Daži izturējušies skeptiski, un viņiem bija pietiekošs iemesls tā rīkoties. Viltus parādības, fanātiskie gājieni un nožēlojamie šo lietu augļi ir atstājuši iespaidu uz Dieva Vārdu, ... radot neuzticību visam, kas nes atklāsmes vārdu. Visas šīs lietas jāņem vērā un jārikojas saprātīgi. Nevajadzētu nopūlēties ar tiem, kas nekad nav redzējuši, kā tiek dotas atklāsmes, un kuriem nav nekādu personīgu zināšanu par parādību iespaidu. Tādiem nevajadzētu atraut tās priekštiesības un labumu, ko dod draudze, ja viņu kristīgais gājums citādi ir pareizs...

Es redzēju, ka daži varētu pieņemt atklātībai zināmās atklāsmes, spriežot par koku pēc tā augļiem. Citi līdzinās šaubīgajam Tomam; viņi nespēj ticēt publicētajām Liecībām, ne arī pieņemt aculiecinieku izteikumus tām par labu, bet tiem pašiem jāredz un par visu jāpārlicinās. Tādus cilvēkus nevajadzētu atstumt. Pret viņiem nepieciešams izturēties ļoti iecietīgi un ar brāļu mīlestību, līdz tie atrod savu vietu un nopamatojas par vai pret Liecībām. Ja viņi cīnās pret atklāsmēm, (669) par kurām tie nekā nezina, ja viņi savā pretestībā iet tik tālu, ka apstrīd Liecības, kurās tiem nav nekādu piedzīvojumu, ... tad draudze var zināt, ka šiem cilvēkiem nav taisnība." [LD 1, 328. (1862)]

Dažiem mūsu brāļiem ir bijuši ilgi piedzīvojumi patiesībā, un viņi jau daudzus gadus pazīst mani un manu darbu. Viņi ir pārbaudījuši Liecību patiesīgumu un ir apliecinājuši tām savu ticību. Viņi ir izjutuši Dieva Gara spēcīgo iespaidu dusam uz tiem, kad viņi apstiprināja Liecību patiesīgumu. Man tika rādīts, ja cilvēki saceļas un slepeni cenšas mazināt Liecību iespaidu, kad tās viņus norāj, tad ar viņiem ir jārikojas noteikti, jo viņu iespaids apdraud tos, kam trūkst piedzīvojumu. [LD 1, 382.]

Pirmā publicētā liecība Nr. 1 satur brīdinājumu par Dieva ļaudīm dotās gaismas nesaprātīgu pielietojumu. [sk. LD 1, 119.] Es paskaidroju, ka daži ir rīkojušies negudri; kad viņi neticīgajiem stāstīja par savu ticību, bet tie savukārt prasīja pierādījumus, tad viņi pierādījumus nav meklējuši Bībelē, bet lasījuši manus rakstus. Man rādīja, ka šis ceļš nebija pareizs un ka tādā veidā neticīgie tiks noskaņoti pret patiesību. Tiem, kas nekā nezina par Liecību garu, tās ir nenozīmīgas. Tādos gadījumos nevajadzētu uz tām atsaukties.

Laiku pa laikam ir doti citi brīdinājumi par Liecību lietošanu, piemēram:

"Daži sludinātāji ir ļoti atpalikuši. Viņi apliecina ticību sniegtajām liecībām un kādreiz pat nodara ļaunumu, padarot tās par dzelzs līkumu cilvēkiem, kuriem attiecībā uz liecībām nav nekādu piedzīvojumu, kamēr paši savu dzīvi ar tām nesaskaņo. Viņi ir atkārtējuši liecības, kuras paši nemaz nav ņēmuši vērā. Sādu cilvēku rīcība nav saprotama." [LD 1, 369. (1863)]

"Es redzēju, ka daudzi izmantoja Dieva uzrādītās kļūdas un grēkus citu dzīvē. To, kas parādīts atklāsmē, viņi uztvēruši galējā nozīmē (670) un tad pastāvējuši pie šiem uzskatiem, vājinot draudzes ticību tam, ko Dievs rādījis, un padarot draudzi mazdūšīgu." [LD 1, 166.]

Ienaidnieks izmanto katru iespēju iznīcināt dvēseles. "Liecības ir dotas, lai palīdzētu tiem, kas ieņem atbildīgas vietas. Viņi iesāk labi, uzņemas nastas un dara savu daļu Dieva darbā. Bet sātans tos vajā ar kārdināšanām un beidzot pārspēj. Kad citi tagad vēro viņu nepareizo rīcību, tad sātans iedvēš domu, ka par šīm personām dotajās liecībās ir jābūt kādai kļūdai, citādi tās nebūtu izrādījušās necienīgas ņemt dalību Dieva darbā."

Tādā veidā rodas šaubas par gaismu, kuru Dievs devis. "Ko par cilvēkiem var teikt kādos zināmos apstākļos, to par viņiem nevar teikt citos apstākļos. Cilvēki ir tik vāji morālā spēka ziņā un visaugstākajā mērā savtīgi, pašapmierināti, un tik ātri uzpūšas tukšā iedomībā, ka Dievam nav iespējams ar tiem strādāt. Kungs viņus atstāj, lai tie staigātu kā akli un lai atklātos tik liels vājums un neprāts, ka daudziem jābrīnās, ka šādas personas jebkad ir pieņemtas un atzītas kā cienīgas saistīties

ar Dieva darbu. Tieši to sātans vēlējās. Tas bija viņa mērķis jau tad, kad viņš tos pirmo reizi sevišķi kārdināja apkaunot Dieva lietu un mest ēnu uz Liecībām. Ja viņi būtu palikuši tur, kur to iespaids Dieva darbā nebūtu sevišķi izjūtams, tad sātans nebūtu tiem tik nežēlīgi uzmācies; — tad viņš nebūtu varējis sasniegt savu mērķi, izlietojot viņus kā instrumentus sevišķa darba veikšanai.” [LD 3, 469.470. (1875)]

Vērtējamas pēc augļiem

(671) Vērtējiet Liecības pēc to augļiem. Kāds ir to mācību gars? Kāds ir bijis to iespaids? “Kas vēlas, tie visi var iepazīties ar šo atklāsmju augļiem. Jau 17 gadu Dievs atradis par vajadzīgu ļaut tām pastāvēt un sniegt stiprinājumu pret sātana spēka uzmākšanos un pret cilvēcisko darbarīku iespaidu, kuri palīdzējuši sātanam viņa darbā.” [LD 1, 330.]

“Dievs vai nu māca savu draudzi, norāj tās nepareizības un stiprina ticību, vai arī Viņš to nedara. Šis darbs ir no Dieva, vai arī nav no Dieva. Dievs neko nedara, sadarbojoties ar sātanu. Mans darbs ... nes vai nu Dieva, vai ienaidnieka zīmogu. Sai jautājumā nav iespējams nekāds kompromiss. Liecības ir vai nu no Dieva Gara, vai no velna.” [LD 4, 230.]

Kad Kungs pats atklājās caur pravieša Garu, “tad man garām gāja pagātne, tagadne un nākotne. Man rādīja sejas, kuras es nekad nebiju redzējusi, un, pēc vairākiem gadiem tās ieraudzījusi, es tās pazinu. Esmu uzmodināta no miega ar dzīvu izpratni par jautājumiem, kas man iepriekš bija rādīti; un pus-naktī esmu rakstījusi vēstules, kas šķērsojušas kontinentu un, sasniedzot mērķi krīzes laikā, pasargājušas Dieva lietu no nelaimes. Tas kopš daudziem gadiem ir bijis mans darbs. Kāda vara ir mani skubinājuši norāt netaisnības, par kurām es nekad nebiju domājusi. Vai šis pēdējo 36 gadu darbs ir no augšienes vai no apakšas?”

Kristus brīdināja savus mācekļus: “Sargieties no viltus praviešiem, kas pie jums nāk avju drēbēs, bet no iekšpuses tie ir plēsīgi vilki. No viņu augļiem jums tos būs pazīt. Vai gan var lasīt vīnogas no ērkšķiem vai vīges no dadžiem? Tā katrs labs koks nes labus augļus, bet nelabs koks nevar nest labus augļus. Labs koks nevar nest nelabus augļus, un nelāga koks nevar nest labu augļus. Katrs koks, kas neņes (672) labus augļus, top nocirsts un iemests ugunī. Tāpēc no viņu augļiem jums tos būs pazīt.” Seit dots pārbaudes akmens, un visi, kas grib, var to izlietot. Tie, kas tiešām vēlas zināt patiesību, atradīs pietiekoši daudz pierādījumu, lai varētu ticēt.

Šaubas par Liecībām

“Vājināt Dieva ļaužu ticību Liecībām ir sātana plāns.” “Sātans zina, kā izdarīt savus uzbrukumus. Viņš strādā pie cilvēkiem, lai izsauktu greisirdību un neapmierinātību pret darba vadībā esošajiem. Tālāk seko šo dāvanu apšaubīšana; un tad tām, bez šaubām, ir maza nozīme, un pamācības, kas tiek dotas caur atklāsmēm, paliek neievērotas.” “Pēc tam seko neuzticība mūsu ticības svarīgākajiem jautājumiem, kas ir mūsu nostājas pamatbalsti, tad nāk šaubas par Svētajiem Rakstiem, un tad lejup gājiens pretī bojāejai. Kad Liecības, kurām kādreiz ticēja, tiek apšaubītas un atmestas, tad sātans zina, ka piekrāptie ar to neapmierināsies; viņš savas pūles divkāršo, līdz tos ir ieģrūdis atklātā nepaklausībā, kas kļūst nedziedināma un beidzas iznīcībā.” [LD 4, 211.; LD 1, 236.] “Dodot vietu šaubām un neticībai attiecībā uz Dieva darbu un glabājot neuzticības un rūgtas greisirdības jūtas, viņi sevi sagatavo pilnīgai piekrāpšanai. Viņi ar rūgtumu saceljas pret tiem, kas uzdrīkstas runāt par viņu kļūdām un norāt viņu grēkus.” [LD 3, 328.]

Liecība zināmiem jauniešiem, kas pirmoreiz laista klajā 1880. gadā, runā par šo jautājumu šādi: “Arvien vairāk pieaug un izplatās neticība Dieva Gara Liecībām; un šie jaunieši tieši atbalsta dažādus jautājumus un šaubas, lai gan viņiem vajadzēja tās novērst. Tas notiek tāpēc, ka viņi nepazīst ne Liecību garu, ne spēku, ne arī to lielo nozīmi.” [LD 4, 437.]

Man rādīja, ka daudziem bija tik maz garīguma, ka viņi nesaprata ne Liecību vērtību, nedz to īsto mērķi. Viņi par Liecībām, kuras Dievs devis (673) saviem ļaudīm, runāja nenopietni un tās tiesāja, izsakot savas domas un kritiku par vienu otru lietu, kad tiem būtu bijis labāk likt savas rokas uz savām lūpām un pakrist pīšļos; viņi nespēj vērtēt Liecību garu, tāpēc ka tik maz pazīst Dieva Garu. [LD 4, 443.]

“... atrodas cilvēki, kuri nekad pilnībā nav ņēmuši vērā rājienu. Viņi ir izvēlējušies paši savu ceļu. Viņi vienmēr lielākā vai mazākā mērā ar savu iespaidu ir strādājuši pretī tiem, kas ir aizsargājuši taisnību un norājuši netaisnību. Šo cilvēku iespaids uz atsevišķām personām, kas ierodas šeit un nonāk ar tiem saskarē, ir ļoti slikts. Viņi šo jaunienācēju prātu pilda ar šaubām un neuzticību pret Dieva Gara Liecībām. Viņi Liecības izskaidro nepareizi, nevada cilvēkus uz svētošanos Dievam un nepamudina paklausīt draudzes balsij, bet gan māca tos palikt neatkarīgiem un neņemt vērā citu

domas un spriedumus. Šo cilvēku iespaids darbojas slepeni. Daži neapzinās ļaunumu, ko tie nodara. Paši būdami nesvēti, lepni, nepaklausīgi, viņi vada arī citus pa nepareizu ceļu. No šīm nesvētotām personām ir jāieelpo saindēts gaiss. Dvēseļu asinis ir pie viņu drēbēm, un galīgās norēķināšanās dienā Kristus uz viņiem sacīs: Ejiet prom no Manis jūs, ļauna darītāji! Viņi būs pārsteigti. Tomēr viņu šķietami kristīgā dzīve izrādīsies bijusi viltus un krāpšana." [LD 4, 513.514. (1880)]

"Daži izsaka savus uzskatus, ka māsas Vaitas liecība nevar būt uzticama. Tieši to vēlas daudzi nesvētījušie cilvēki. Norājošās liecības ir iegrožojušas viņu uzpūtību un lepnumu; bet, ja tie uzdrīkstētos, tad viņi nodotos modei un lepnumam gandrīz līdz pēdējai iespējai. Dievs tiem visiem dos izdevību pārbaudīt sevi, lai atklātos viņu patiesais raksturs." [LD 3, 313. (1873)]

(674) "Es redzēju, ka tāpēc, ka draudzes neciena atklāsmes, tās pēdējā laikā ir retas. Draudze gandrīz pazaudējusi savu garīgumu un ticību, tā ka rājienu un brīdinājumu to ietekmējuši pavisam maz. Daudzi no tiem, kas sakās ticam atklāsmēm, tās nav ievērojuši." [LD 1, 119. (1855)]

"Ja jūs pazaudēsiet uzticību Liecībām, tad novērsīsieties arī no Bībeles patiesības. Man bail, ka daudzi ieņems nenoteiktu, apšaubošu nostāju, tādēļ, baidoties par jūsu dvēselēm, gribu jūs brīdināt. Bet vai daudzi ievēros šo brīdinājumu? Ja tiktu dota kāda liecība, kas šķērsotu jūsu ceļu un norātu jūsu kļūdas, vai jūs savā pašreizējā stāvoklī to pilnīgi brīvi pieņemt vai arī kādu tās daļu vai visu liecību atmestu? Tieši tas, ko jums vismazāk gribēsies pieņemt, ir visvajadzīgākais." [LD 5, 98. (1882)]

"Mani brāji, sargieties, ka jums nav ļauna, neticīga sirds. Dieva Vārds savos ierobežojumos ir skaidrs un noteikts; tas karo pret jūsu patmīlīgajiem centieniem, tāpēc jūs tam neklausāt. Viņa Gara Liecības jūsu uzmanību pievērs Rakstiem, atklāj trūkumus jūsu raksturā un norāj jūsu grēkus; tāpēc jūs tās neievēroat. Un, lai attaisnotu savu miesīgo, ērtības mīlošo dzīvi, jūs sākat šaubīties, vai Liecības ir no Dieva. Ja jūs gribētu paklausīt to mācībām, tad pārliecinātos par to dievišķo izcelsmi. Atcerieties, ka jūsu neticība neiespajdos Liecību patiesīgumu. Ja tās ir no Dieva, tad tās pastāvēs." [LD 5, 235.]

"Man rādīja, ka neticība brīdinošajām, iedrošinošajām un norājošajām liecībām novērš gaismu no Dieva ļaudīm. Neticība tā aizver viņu acis, ka tie neatzīst savu īsto stāvokli." "Viņi uzskata, ka norājošā Dieva Gara liecība ir nevajadzīga vai arī neattiecas uz viņiem. Tādiem ir vislielākā vajadzība pēc Dieva žēlastības (675) un pēc garīgām izšķiršanās spējām, lai tie varētu ieraudzīt savu trūkumu garīgajā atzišanā." [LD 3, 255.253.254. (1873)]

"Daudzi, kas atkrituši no patiesības, savu rīcību izskaidro ar neticību Liecībām... Tādēļ rodas jautājums: Vai viņi atstās savu elku, kuru Dievs nosoda, vai arī turpinās apmierināt nepareizās iekāres un atmetīs Dieva dāvāto gaismu, kas norāj tieši tās lietas, kas viņiem patīk? Jautājums, kas tiem jāizšķir, ir šis: Vai man aizliegt sevi un manus grēkus norājošās liecības pieņemt kā no Dieva nākošas, vai arī atmet Liecības, tāpēc ka tās norāj manus grēkus?"

Daudzos gadījumos Liecības tiek pieņemtas pilnīgi, grēki tiek atmetti, savu iegribu apmierināšana atstāta, un tūlīt sākas reforma, kas atbilst Dieva dotajai gaismai. Citos gadījumos grēcīgās tieksmes turpina piekopt tālāk, Liecības atmet un citu priekšā to noraidīšanu attaisno ar daudziem nepatiesiem aizbildinājumiem, kas it kā neļaujot tās pieņemt. Patieso iemeslu neuzrāda. Lai atteiktos no kaitīgiem ieradumiem, trūkst tikumiskas drosmes, — gribas, ko stiprina un pārvalda Dieva Gars." [LD 4, 32. (1876)]

Sātans spēj iedvest šaubas un izgudrot iebildumus pret Dieva sūtītājām, asajām liecībām, un daudzi domā, ka neticēt, apšaubīt un atrunāties ir inteliģences pazīme un tikums. Kas vēlas šaubīties, tiem vienmēr būs pietiekoši iemeslu. Dievs nedomā atņemt visas iespējas neticībai. Viņš sniedz pierādījumus, kas ar pazemīgu un vērīgu garu rūpīgi jāpētī, un visiem vajadzētu izšķirties, vadoties no šo pierādījumu vērtības." [LD 3, 255. (1873)] "Atklātam, patiesam garam Dievs dod pietiekošus pierādījumus ticībai; bet, kas novēršas no svarīgajiem pierādījumiem, tāpēc ka dažus jautājumus viņa aprobežotais prāts nespēj izprast, (676) tie tiks atstāti aukstajā, stindzinošajā neticības un šaubu atmosfērā, un viņu ticība ies bojā."

Pienākums norāt

"Ja starp Dieva ļaudīm ir skaidri redzama netaisnība un maldi un ja Dieva kalpi izturas pret to vienaldzīgi, tad viņi patiesībā atbalsta un attaisno grēciniekus un ir tikpat vainīgi un tikpat noteikti izsauks pār sevi Dieva nepatiku, jo arī viņiem būs jāatbild par vainīgā grēkiem. Parādīšanā man norādīja uz daudziem piemēriem, kad Dieva kalpu nolaidīgā rīcība pret viņu vidū pastāvošajiem grēkiem un netaisnību izsauca Dieva nepatiku. Kas šīs netaisnības atvaino, tos ļaudis uzskata par patīkamiem un laipniem tikai tāpēc vien, ka viņi izvairījušies pildīt Svētajos Rakstos izteikto

pienākumu. Darbs nebija patīkams viņu jūtām, tāpēc viņi no tā izvairījās.” [LD 3, 266. (1873)]

Dieva Gara pārbaudošā liecība “atšķirs no Israēla cilvēkus, kas vienmēr ir karojuši pret tiem līdzekļiem, kurus Dievs nozīmējis, lai pasargātu draudzi no samaitātības. Netaisnība ir jānosauc par netaisnību. Smagie grēki ir jānosauc to īstajā vārdā. Visiem Dieva ļaudīm ir jānāk Dievam tuvāk... Tad viņi grēku ieraudzīs patiesā gaismā un sapratīs, cik riebīgs tas ir Dieva acīs.” [LD 3, 324. (1873)]
“Draudzē jādzīvo skaidram, noteiktam liecību vārdam, vai arī Dieva lāsts pār Viņa ļaudīm nāks tikpat noteikti kā pār seno Israēlu tā grēku dēļ.” [LD 3, 269. (1873)]

“Nekad nav bijusi lielāka vajadzība pēc uzticīgiem brīdinājumiem un rājiem ... kā tieši šinī laikā. Sātans nonācis zemē ar lielu spēku, zinādams, ka viņa laiks ir īss. Viņš pasauli pārplūdinājis ar patīkamām pasakām, un Dieva ļaudīm patīk, kad tiem glaimo... Man rādīja, ka Dieva ļaudīm jāstrādā daudz spēcīgāk un noteiktāk, lai (677) atspiestu uzmācošos tumsu. Dziļi skarošs Dieva Gara darbs tagad ir vajadzīgs vairāk nekā jebkad agrāk.” [LD 3, 327.328. (1873)]

Kad es jaunībā pieņēmu darbu, ko man deva Dievs, līdz ar to es dabūju apsolījumu, ka varenais Palīgs mani īpaši atbalstīs. Man arī tika dots svinīgs uzdevums uzticīgi sniegt Kunga vēsti, nešķirojot starp draugiem un ienaidniekiem. Dievs neuzlūko cilvēka vaigu. Neatkarīgi no tā, vai jāiet pie bagāta vai nabaga, augsta vai zema, izglītota vai neizglītota, Kunga vēstnesis savos svētajos pienākumos nedrīkst rīkoties nodevīgi.

“Lai neviens nelolo domu, ka es nožēloju vai ņemu atpakaļ kādu skaidru, noteiktu liecību, ko esmu sūtījusi atsevišķām personām vai ļaužu kopai. Ja es esmu kaut kur kļūdījusies, tad tikai tai ziņā, ka grēku neesmu norājis vēl asāk un spēcīgāk. Daži brāļi uzņemušies atbildību kritizēt manu darbu un ieteikt vieglāko ceļu netaisnību labošanai. Šīm personām vēlos sacīt: Es izvēlos Dieva padomu, bet ne jūsu. Ko esmu sacījusi vai rakstījusi liecībā vai rājienu, tas nav izteikts par daudz skaidri...”

Tiem, kas jebkādā veidā grib samazināt spēku asajiem rājiem, kurus Dievs man pavēlējis izteikt, ar savu darbu būs jāstāpās tiesas dienā... Tiem, kas uzņemas atbildību pārņemt man un ar savu aprobežoto prātu ieteikt ceļu, kas viņiem liekas gudrāks, es atkārtoti apliecinu: Es nepieņemu jūsu pūles. Atstājiet mani Dieva ziņā un ļaujiet Viņam mani mācīt. Es gribu ņemt vārdus no Kunga un tos runāt uz ļaudīm. Es nesagaidu, ka visi pieņems rājienu un reformēs savu dzīvi; tomēr man jāizpilda savs pienākums. Es gribu pazemībā staigāt Dieva priekšā, darot savu darbu laikam un mūžībai.

Dievs nav devis mani brāļiem darbu, ko Viņš uzticējis man. Ir apgalvots, ka mans atklātais norāšanas veids citus darījis asus, kritizējošus un bargus. Ja tas tā, tad viņiem šī lieta pašiem jānokārto ar Kungu. Ja citi uzņemas (678) atbildību, ko Dievs viņiem nav uzlicis, ja tie neciena pamācības būt laipniem un pacietīgiem, kuras Dievs viņiem atkal un atkal ir devis caur savu izredzēto, pazemīgo ieroci, tad vienīgi viņi paši būs atbildīgi par sekām. Ar sāpju nospiestu sirdi esmu izpildījusi savu nepatīkamo pienākumu pret saviem vismīļākajiem draugiem, neuzdrošinoties rīkoties pēc sava prāta un atstāt kādu rājienu neizteiktu, pat ne savam laulātajam draugam; un es nebūšu mazāk uzticīga, brīdinot citus, vienalga, vai viņi klausīs vai ne. Kad runāju uz ļaudīm, es bieži pasaku ko tādu, ko iepriekš nebiju domājusi teikt. Pār mani bieži nāk Kunga Gars. Šķiet, ka tieku aizrauta prom no sevis. Mana gara skata priekšā tiek skaidri parādīta dažādu personu dzīve un raksturs. Es redzu viņu kļūdas un tiem draudošās briesmas un jutos spiesta runāt par to, kas tādā veidā tiek man atklāts. Es neuzdrošinos pretoties Dieva Garam.” [LD 5, 15.–17. (1882)]

Rājienu atmešana

“Daudzi tagad nicina uzticīgos pārmetumus, kurus Dievs viņiem dod liecībās. Man rādīja, ka daži šinīs dienās ir gājuši pat tik tālu, ka, līdzīgi jaunajam Israēla ķēniņam, sadedzinājuši viņiem rakstītos norājošos un brīdinošos vārdus. Tomēr pretošanās Dieva brīdinājumiem neaizkavēs to piepildīšanos. Nepadošanās Kunga vārdiem, kas runāti caur Viņa izredzēto rīku, tikai izaicinās Viņa dusmas un beidzot nesīs vainīgajam grēciniekam drošu nāvi. Grēcinieka sirdī bieži iedegas īgnums pret darbarīku, kuru Dievs izraudzījis pārmetumu izteikšanai. Tā ir bijis vienmēr, un tas pats gars, kas par paklausību Kunga Vārdam vajāja un iemeta cietumā Jeremiju, valda arī šodien.” [LD 4, 180. (1876)]

Kopš mana darba sākuma, kad tiku aicināta nest skaidru, noteiktu liecību, norāt maldības un netaupīt, ir bijuši tādi, kas pretojās manai liecībai un pēc tam ir teikuši mierinošus (679) vārdus, lai, apmetot visu ar nelīpošiem kalķiem, iznīcinātu mana darba iespaidu. Kungs man lika izteikt rājienu, un tad atsevišķi indivīdi nostājās starp mani un ļaudīm, lai manai liecībai atņemt spēku.

“Gandrīz katrā gadījumā, kad nepieciešams rājiens, būs kādi, kas pilnībā neredz to, cik apbēdināts ir Kunga Gars un apkaunota Viņa lieta. Tāpēc ka ir aizskartas izjūtas, tādi ļaudis jutīs līdztiem, kas

pelnījuši rājienu. Visa šī nesvētā līdzjūtība līdzjutējus padara par līdzdalībniekiem norātās personas vainā. Ja norātajam atļautu izjust savas nepareizības, tad deviņos gadījumos no desmit viņam būtu palīdzēts tās ieraudzīt un līdz ar to laboties. Bet uzbāzīgi, nesvēti līdzjutēji pavisam nepareizi iztulko norājēja motīvus un dotā rājienu nozīmi un, jūtot līdzīgu norātajam, vedina domāt, ka pret viņu tiešām izturējušies netaisni; un tas dusmās saceljas pret to, kurš ir izpildījis tikai savu pienākumu. Bet, kas uzticīgi veiks savu nepatīkamo pienākumu, apzinoties atbildību Dieva priekšā, tie saņems Viņa svētības." [LD 3, 359. (1875)]

"Šajās pēdējās dienās ir sastopami cilvēki, kas grib kliegt: "Runājiet uz mums glaimus, pravietojiet viltu!" Bet tas nav mans darbs. Dievs man licis norāt Viņa ļaudis; un tikpat droši, cik droši ir tas, ka Viņš man uzticējis šo smago nastu, Viņš prasīs atbildību par to, kā tie, kuriem šī vēsts ir sniegta, pret to ir izturējušies. Ar Dievu nevar jokoties, un tie, kas nicina Viņa darbu, saņems pēc saviem nopelniem. Es pati neesmu izvēlējusies šo nepatīkamo pienākumu. Tas man nesagādās cilvēku labvēlību un uzslavu. So darbu vērtēs tikai nedaudzi. Bet kas ar saviem sagrozījumiem, greizsirdīgajām aizdomām un neticību cenšas manas pūles padarīt otrtik smagākas, radot cilvēku prātā aizspriedumus pret Liecībām, kuras Dievs man devis, un ierobežo (680) manu darbu, tiem par savu rīcību būs jāatbild Dievam, kamēr es iešu uz priekšu, cik Aizgādība un mani brāļi pavērs man ceļu. Sava Pestītāja vārdā un Viņa spēkā es darīšu visu, ko vien spēšu... Mans pienākums nav izpatikt sev, bet darīt mana Debesu Tēva prātu, kas man ir uzticējis šo darbu." [LD 4, 231.232. (1876)]

Ja Dievs man sniedzis kādu vēsti, lai to nestu Viņa ļaudīm, tad tie, kas grib mani traucēt darbā un mazināt ļaužu ticību patiesībai, karo nevis pret darbarīku, bet pret Dievu. "Tas nav darbarīks, kuru jūs noniecināt un apvainojat, bet gan Dievs, kas runājis uz jums šajos brīdinājumos un rājienos." "Gan-drīz nav iespējams cilvēkiem vairāk apvainot Dievu, kā nicinot un atmetot darbarīkus, kurus Dievs nozīmējis viņu vadīšanai." [LD 5, 235.; LD 3, 355]

Liecību neievērošana

Uz bīstamas zemes atrodas ne tikai tie, kas Liecības atklāti atmet vai par tām šaubās. Gaismu neievērot nozīmē to atmet.

"Daži no jums ar vārdiem atzīst rājienu, bet savā sirdī jūs tos nepieņemat. Jūs turpināt iesākto ceļu, kļūstot tikai nejutīgāki pret Dieva Gara iespaidu, arvien āklāki, neprātīgāki, pazaudējot pašsavaldīšanos, morālos spēkus, centību un patiku uz dievbijīgu dzīvi; un, ja neatgriezīsieties, jūs beidzot atmetīsiet paļāvību uz Dievu. Saņēmuši rājienu, jūs neesat pārliecinoši izmainījuši savu dzīvi, tāpēc ka jūs neredzējāt un neizpratāt sava rakstura trūkumus un milzīgo atšķirību starp jūsu un Kristus dzīvi." "Ko līdz daudzās lūgšanas, ja jūsu sirdī ir netaisnība? Ja jūs pilnīgi neizmainīsieties, tad tuvākā nākotnē nogursiet no pārmetumiem, līdzīgi Israēla bērniem, un tāpat atkritīsiet no Dieva." [LD 4, 332. (1879)] (681)

"Daudzi rīkojas tieši pretēji gaismai, ko Dievs devis saviem ļaudīm, jo viņi nelasa grāmatas, kas brīdinājumos, rājienos un biedinājumos satur gaismu un atziņas. Pasaulīgas rūpes, mīlestība uz modi un ticības trūkums ir novērsis uzmanību no gaismas, kuru Dievs savā žēlastībā un laipnībā devis, bet maldus saturošās grāmatas un periodiskie izdevumi izplatās pa visu zemi. Visur pieaug skepticisms un neticība. Dārgā gaisma, kas nāk no Dieva troņa, tiek paslēpta zem pūra. Par tādu nolaidību Dievs no saviem ļaudīm prasīs atbildību. Būs jādod norēķins par katru gaismas staru, kuram Viņš ļāvis spīdēt pār mūsu taku, — vai to esam izlietojuši, lai pieaugtu dievišķās lietās, vai arī atmetuši, tāpēc ka patīkamāk bija paklausīt savām tieksmēm." [LD 4, 134. (1882)]

Lielās cīņas un arī Liecību sējumus vajadzētu ienest katrā Sabatā ievērotāju ģimenē, un brāļiem jāapzinās to vērtība, izvēloties tās lasīt. Kas šīm grāmatām plānojuši zemas cenas un kura draudze iegādājusies tikai vienu eksemplāru, tie nav rīkojušies gudri. Tām vajadzētu atrasties katras ģimenes bibliotēkā, un tās vajadzētu lasīt un atkal pārlasīt. Lai tās atrodas tur, kur daudzi tās var lasīt." [LD 4, 391,390. (1880)]

Kaut sludinātāji un ļaudis atcerētos, ka tad, ja Evaņģēlija patiesība neglābj, tā nocietina! Atmetot gaismu, cilvēki paliek par gūstekņiem, saistīti tumsas un neticības važās. "Dvēseles, kas dienu no dienas liedzas paklausīt žēlastības aicinājumiem, drīz var klausīties vissirsnīgākos lūgumus, nejutot dvēselē ne mazāko savilņojumu. Kā Dieva līdzstrādniekiem mums vajadzīga daudz dedzīgāka dievbijība un mazāk pašpaaugstināšanās. Jo vairāk tiek paaugstināts pašā es, jo mazāka ir ticība Dieva Gara Liecībām. ... Tie, kas pilnībā paļaujas uz sevi, arvien mazāk un mazāk varēs saskatīt Dievu Viņa Gara Liecībās." [LD 5, 134. (1882)]

Kā jāuzņem rājiens

(682) "Tiem, kurus norāj Dieva Gars, nevajadzētu sacelties pret pazemīgo darbarīku. Ne maldīgs mirstīgais, bet Dievs ir runājis, lai glābtu viņus no bojāejas." [LD 3, 257. (1873)] Cilvēka dabai nav patīkami saņemt rājienu, un cilvēka sirdij, ko nav apgaismojis Dieva Gars, ir neiespējami saprast rājienu nepieciešamību, ne arī svētību, ko tas grib sniegt. Pakļaujoties kārdināšanai un nododoties grēkam, cilvēka prāts aptumšojas. Morālā izjūta tiek sabojāta. Sirdsapziņas brīdinājumi tiek atstāti neievēroti, un tās balss vairs nav tik dzirdama. Cilvēks pakāpeniski zaudē savas spējas izšķirt pareizo no nepareizā, līdz viņš vairs nejūt, kāds ir viņa stāvoklis Dieva priekšā. Viņš var ievērot reliģijas formas un dedzīgi turēties pie tās mācībām, paliekot bez šo mācību gara. Viņa stāvokli Uzticīgais Liecinieks apraksta šādi: "Tu saki: Es esmu bagāts un pārpārēm bagāts, un man nekā nevajag; un tu nezini, ka tu esi nelaimīgs un nožēlojams, nabags, akls un kails." Kad Dieva Gars ar norājošu vēsti rāda, kāds ir viņa stāvoklis, tas nespēj saskatīt, ka vēsts ir patiesa. Bet vai tāpēc brīdinājums viņam jāatmet? — Nē. Dievs ir devis pietiekošus pierādījumus, lai visi, kas vēlas, paši varētu pārliecināties par Liecību raksturu; ja viņi ir atzinuši, ka Liecības ir no Dieva, tad viņiem rājiens jāpieņem, pat ja tie neredz savas rīcības grēcīgumu. Ja jau tie savu stāvokli pilnīgi apzinātos, kāpēc tad būtu vajadzīga pamācība? Tieši tāpēc, ka viņi to nezina, Dievs žēlastībā to parāda, lai tie varētu nožēlot un laboties, kamēr nav par vēlu. "Kas nicina brīdinājumus, tos atstās aklumā, lai viņi paši sevi piekrāptu; bet, kas tos ievēro un dedzīgi ķeras pie darba, lai atšķirtos no grēkiem un saņemtu vajadzīgo žēlastību, to sirds durvis atvērsies, ka viņu dārgais Pestītājs varētu ieiet un pie tiem mājot." [LD 3, 257.(1873)] "Tie, kas ar Dievu savienoti visciešāk, ir (683) ļaudis, kas pazīst Viņa balsi, kad Viņš uz tiem runā. Tie, kas ir garīgi, izšķir garīgas lietas. Tādi cilvēki jutīsies pateicīgi, kā Kungs ir parādījis viņu kļūdas." [LD 5, 134.]

"Dāvids mācījās gudrību no Dieva rīcības ar viņu un pazemīgi noliecās zem Visaugstākā pārmācībām. Pravieša Nātana uzticīgais ziņojums par viņa stāvokli iepazīstināja to ar viņa grēkiem un palīdzēja no tiem atbrīvoties. Lēnprātīgi viņš pieņēma padomu un pazemojās Dieva priekšā. Viņš izsaucās: "Kunga bauslība ir pilnīga un atgriež dvēseli no grēkiem." [LD 4, 14.15.(1876)]

"Bet, ja esat bez pārmācīšanas, pie kuras visiem ir bijusi daļa, tad jūs... neesat dēli." Mūsu Kungs ir sacījis: "Ko Es mīlu, to Es pārmācu un pamācu." "Ikvienu pārmācīšana, klāt būdama, mums nešķiet līksmība esot, bet noskumšana; bet pēc tā dod taisnības un miera augļus tiem, kas caur to izmācīti." Lai gan pārmācība ir rūgta, tomēr to nozīmējusi Tēva maigā mīlestība, lai mēs varētu būt Viņa svētuma līdzdalībnieki.

Patvaļīga šķirošana

Daži izturas tā, it kā brīdinājumiem, padomiem un rājieniem, kurus Kungs devis caur savu kalponi, ja tie nav saņemti sevišķā atklāsmē par katru atsevišķo gadījumu, nebūtu lielāka vērtība kā padomiem un brīdinājumiem no citiem avotiem. Dažos gadījumos ir aizrādīts, ka, dodot liecību atsevišķām draudzēm vai personām, tā rakstīt mani esot ietekmējušas no draudzes locekļiem saņemtās vēstules. Ir bijuši tādi, kas apgalvojuši, ka liecības, kuras devis Dieva Gars, izsakot tikai manu personisko spriedumu, kas pamatots uz ziņām, kuras iegūtas no cilvēciskiem avotiem. Šis apgalvojums ir pilnīgi nepareizs. Ja tomēr, atbildot uz kādu jautājumu, apgalvojumu vai uzaicinājumu no draudzēm vai atsevišķām personām, ir uzrakstīta liecība, kas satur gaismu, ko Dievs par šo lietu devis, (684) tad tas, ka liecība tādā veidā ierosināta, nebūt nemazina tās vērtību un svarīgumu. Es citēju dažas rindkopas no Liecības Nr. 31, kas skar tieši šo punktu:

"Kā rīkojās apustulis Pāvils? Ziņas, ko viņš saņēma no Hloes nama par Korintas draudzes stāvokli, viņu ierosināja šai draudzei uzrakstīt pirmo vēstuli. Viņam bija atsūtītas personīgas vēstules, kas to ierosināja rakstīt pirmo vēstuli šai draudzei. Pie viņa bija nonākušas personīgas vēstules par patiesiem notikumiem, un viņš savā atbildē izskaidroja galvenos pamatlikumus, kuri, ja tos ievēros, novērsīs pastāvošos ļaunumus. Ar lielu maigumu un gudrību viņš tos pamudina visiem teikt vienas un tās pašas atziņas, lai to vidū nebūtu šķelšanās.

Apustuli Pāvilu vadīja inspirācija, tomēr Kungs ne vienmēr viņam atklāja savu ļaužu stāvokli. Tie, kas bija ieinteresēti draudzes labklājībā un kas redzēja ļaunuma ienākšanu draudzē, iepazīstināja ar šīm norisēm apustuli, un iepriekš saņemtā gaisma viņu bija sagatavojusi spriest par šo notikumu patieso raksturu. Tie, kas tiešām meklēja Gaismu, neatmeta viņa vēsti kā parastu vēstuli tāpēc vien, ka Kungs šai īpašai reizei nebija devis viņam jaunu atklāsmi. Nē, tiešām, nē! Kungs viņam bija rādījis grūtības un briesmas, kas radīsies draudzēs, lai, tām veidojoties, zinātu, kā izturēties.

Viņam bija jāaizsargā draudze. Viņam bija jābūt nomodā par dvēselēm kā tādām, kam vajadzēs atbildēt Dievam, un vai tāpēc viņa pienākums nebija ņemt vērā ziņas par nekārtību un šķelšanos? Neapšaubāmi, viņa sūtītie rājieni bija tieši tikpat lielā mērā Dieva Gara inspirēti kā jebkura cita viņa vēstule. Tomēr, saņemot šos rājienus, daži nevēlējās laboties. Tie nolēma, ka Dievs nav runājis ar

Pāvila starpniecību, ka viņš tiem ir uzrakstījis tikai savas domas, un tie savu spriedumu vērtēja tikpat augstu kā Pāvila. Tādā stāvoklī (685) atrodas arī daudzi starp mūsu ļaudīm, kas atstājuši vecās robežzīmes un rīkojušies pēc sava prāta. [LD 5, 65,66. (1882)]

Ja mūsu ļaudis ieņem šādu nostāju, tad Dieva sevišķie brīdinājumi un padomi caur Praviešu Garu nespēs viņus ietekmēt izdarīt reformu dzīvē un raksturā. Kungs nedod atklāsmi katram atsevišķam neparedzētam gadījumam, kas, darbam attīstoties, dažādos apstākļos var rasties Viņa draudzē. Bet Dievs man ir rādījis, ka, vadot savu draudzi pagājušajos laikos, Viņš ir ietekmējis savus izredzētos kalpus, lai tie saprastu, kas vajadzīgs Viņa lietai un atsevišķām personām, un tiem uzlicis padomu došanas un brīdināšanas nastu.

Tā daudzos gadījumos Dievs man devis gaismu par īpatnējiem rakstura trūkumiem draudzes locekļos un briesmām, kas draud atsevišķām personām un darbam, ja šie trūkumi netiks novērsti. Zināmos apstākļos spēcīgi attīstās un nostiprinās nepareizas tendences, kas var kaitēt Dieva darbam vai pazudināt atsevišķas personas. Reizēm, kad darbam vai atsevišķām personām draud īpašas briesmas, Kungs uz mani runā vai nu sapnī vai nakts parādībā, un šie gadījumi man tiek spilgti parādīti gara skata priekšā. Es dzirdu balsi uz mani sakām: "Celies un raksti; šis dvēseles atrodas briesmās." Tad es paklausu Dieva Gara paskubinājumam, un mana spalva apraksta viņu īsto stāvokli, un, kad es ceļoju un dažādās vietās stāvu ļaužu priekšā, Kunga Gars man skaidri norāda uz iepriekš redzēto, atgādinot katras lietas būtību.

Pēdējos 45 gados Kungs man atklājis sava darba vajadzības un atsevišķu personu stāvokli katrā viņu piedzīvojumu fāzē, rādot, kur un kāpēc tiem nav izdevies pilnveidot kristīgu raksturu. Man atklāti simtiem gadījumu, un skaidri parādīts, (686) ko Dievs atzīst par labu un ko Viņš nosoda. Dievs man ir parādījis, ka zināms ceļš, ja pa to ies, vai zināmas rakstura īpašības, ja tām dos vaļu, izraisīs noteiktas sekas. Tā Viņš mani ir audzinājis un pamācījis, lai es varētu saskatīt briesmas, kas draud dvēselēm, un mācīt un brīdināt Viņa ļaudis, dodot norādījumu pēc norādījuma, priekšrakstu pēc priekšraksta, lai tie iepazītu sātana viltības un varētu izbēgt no viņa valgiem.

Kungs manu uzmanību sevišķi pievērsis darbam skubināt jaunus un vecus, izglītotus un neizglītotus pētīt Rakstus, pārliecināt visus, ka Dieva Vārda pētišana attīstīs prātu un stiprinās katru spēju, sagata-vojot cilvēku risināt dziļas un tālu sniedzošas patiesības problēmas, visiem apliecināt, ka skaidras Bībeles zināšanas pārspēj visas citas zināšanas tāda cilvēka veidošanā, kādam tam jābūt saskaņā ar Dieva plānu. "Kad Tavi vārdi atveras, tie dara vientiesīgos gudrus." Vai tagad, kad esmu saņēmusi gaismu, pētot Viņa Vārdu, kad man sevišķā veidā atklātas Viņa ļaužu personīgās lietas visos apstākļos un katrā piedzīvojuma fāzē, man ir iespējams būt tikpat nezinošai un atrasties tādā pašā garīgā nedrošībā un aklumā kā šī darba sākumā? Vai mani brāji grib teikt, ka māsai Vaitai bijusi tik grūta galva, ka viņas spriedums šajā virzienā nav kļuvis pilnīgāks kā pirms iestāšanās Kristus skolā, kur viņu audzināja un sagatavoja īpašam darbam? Vai es nespēju labāk saprast Dieva ļaužu pienākumus un viņiem draudošās briesmas nekā tie, kam šīs lietas nekad nav rādītas? Es negribu savam Radītājam ļaupīt godu, piekritot, ka visa šī gaisma, visa Viņa spēka varenā atklāšanās manā darbā un piedzīvojumos ir bijusi veltīga, ka manas izšķiršanās spējas nav attīstījušās un es neesmu kļuvusi derīgāka Viņa darbam.

Kad es redzu vīrus un sievas nostājamies tieši uz tā ceļa, ko gājuši citi, vai kam ir tieši tās rakstura iezīmes, kas apdraudējušas citas dvēseles un ievainojušas Dieva lietu un ko Kungs (687) atkal un atkal ir norādījis, kā es varu palikt mīerīga? Kad redzu nedrošas, biklas dvēseles, ko nomāc savas nepilnības izjūta, bet kas apzinīgi cenšas darīt to, ko Dievs ir atzinis par pareizu, un zinu, ka Kungs ar labpatiku noskatās uz viņu sirsnīgajām pūlēm, vai lai es šim nabaga trīcošajām sirdīm nesaku kādu iedrošinošu vārdu? Vai man jācieš klusu, tāpēc ka katra personīgā lieta nav parādīta īpašā atklāsmē?

"Ja sargs redz zobenu nākam un nepūš bazūni un nebrīdina tautu, tā ka zobens nāk un nokauj kādu no tiem, tad tas mirst gan savu grēku dēļ, bet viņa asinis Es atprasišu no sarga rokas. Tevi, cilvēka bērns, Es esmu izredzējis par sargu Israēla namam, lai tu, ja tu saņemsi kādu vārdu no Manas mutes, tos brīdini Manā Vārdā. Ja Es bezdievim saku: Bezdievi, tev jāmirst, — un tu nebrīdini bezdievi, lai tas atgriežas no sava ļaunā ceļa, tad bezdievis gan nomirs savā noziegumā, bet viņa asinis Es prasišu no tavas rokas. Bet, ja tu būsi bezdievi brīdinājis, lai tas atgriežas no sava ceļa, tad viņš gan mirs sava nozieguma dēļ, bet tu būsi izglābis savu dzīvību."

Pirms kāda laika es sapnī atrados kādas sapulces priekšā, kur daži dalībnieki pūlējās izdzēst iespaidu ļoti svinīgai brīdinošai liecībai, ko tiem biju devusi. Viņi sacīja: "Mēs ticam māsas Vaitas liecībām; bet, ja viņa mums stāsta lietas, kuras tā par zināmu notikumu nav redzējusi tieši atklāsmē, tad viņas teiktajam nav vairāk vērtības kā jebkuras citas personas vārdiem." Pār mani nāca Kunga Gars, un es

piecēlos un tos norāju Kunga vārdā. Pēc būtības es atkārtāju to, ko citēju iepriekš, tas ir, par sargu. "Tas," es sacīju, "ir attiecināms uz jums un uz mani."

Ja nu tie, kam šie svinīgie brīdinājumi adresēti, saka: "Tās ir tikai māsas Vaitas personīgās domas, es (688) rīkošos pēc sava sprieduma," un ja viņi turpina darīt tieši to, ko bija brīdināti nedarīt, tad tie rāda, ka nicina Dieva padomu, un iznākums būs tieši tāds, kādu Dieva Gars man atklājis, tas ir, cietis Dieva darbs, un paši vainīgie dosies pretī bojāejai. Daži, vēloties pamatot savu nostāju, citē izviljumus no Liecībām, kas, pēc viņu domām, atbalsta to uzskatus, un tām vēl pievieno, cik vien iespējams, spēcīgu paskaidrojumu; bet liecības, kas apšaubā viņu rīcības veidu vai kas neatbilst to uzskatiem, viņi pasludina par māsas Vaitas domām, noliedzot to dievišķo izcelsmi un nostādot tās vienā līmenī ar savu spriedumu.

Ja jūs, mani brāļi, kas daudzus gadus pazīstat mani un manu darbu, neturat manu padomu vērtīgāku par tādu personu padomu, kas nav īpaši sagatavotas šim uzdevumam, tad neaiciniet mani jums pievienoties darbā; jo, kamēr jūs ieņemat šādu nostāju, jūs nenovēršami strādājat pretī mana darba iespaidam. Ja jūs, sekojot savām iedomām, jūtaties tikpat droši kā, paklausot gaismai, ko devis Dieva izredzētais kalps, tad jūs paši izvēlaties briesmas un tiksiet notiesāti, tāpēc ka atmetat jums sūtīto Debesu gaismu.

Atrodoties ..., Kungs nāca pie manis nakts atklāsmē un runāja dārgus vārdus, lai mani spēcīnātu darbā, atkārtojot to pašu vēsti, kas man jau iepriekš bija dota vairākas reizes. Par ļaudīm, kas novērsās no tiem sūtītās gaismas, Viņš sacīja: "Nonicinot un atmetot liecību, ko Es tev esmu devis, lai tu to nes, viņi ir noniecinājuši nevis tevi, bet gan Mani, jūsu Kungu."

Ja tie, kas ir stūrgalvīgi un pilni pašpaļāvības, nekavēti ies savu ceļu, kāds tad stāvoklis būs draudzē? Kā lai izlabo šo ietiepīgo, godkārtīgo cilvēku kļūdas? Ar kādiem līdzekļiem Dievs viņus var aizsniegt? Kā Viņš savā draudzē uzturēs kārtību? Domstarpības rodas pastāvīgi, un draudzi bieži apbēdina atkrišanas. Kad sākas strīdi vai (689) šķelšanās, tad visas partijas pastāv uz savu taisnību un apgalvo, ka viņu sirdsapziņa ir tīra; un tās negrib pieņemt nekādu pamācību no cilvēkiem, kas ilgi nesuši darba nastu un par kuriem viņiem ir pierādījumi, ka tos vadījis Kungs. Tiek sūtīta gaisma, lai izkliedētu tumsu, bet viņu sirds ir par lepru, lai gaismu pieņemtu, un tie izvēlas tumsu. Viņi nicina Dieva padomu, tāpēc ka tas neatbalsta viņu nepareizos rakstura vilcienus. Dieva Gara darbs, ja vien to pieņemtu, viņus vestu pareizā stāvoklī, bet tas nenāk tiem patīkamā veidā un neglaimo viņu paštaisnībai. Dieva dotā gaisma tiem nav gaisma, un viņi maldās tumsā. Viņi pieprasa, lai tādas personas spriedumam, kurai ir tik ilga pieredze un kuru Kungs mācījis un lietojis īpašam darbam, neuzticētos vairāk kā jebkuram citam cilvēkam. Vai viņi rikojas pēc Dieva plāna, vai arī tas ir visas taisnības ienaidnieka sevišķais darbs, lai dvēseles paturētu maldos un saistītu tās spēcīgās viltībās, ko nav iespējams salauzt, tāpēc ka tās nostājušās tur, kur tās nevar sasniegt palīdzību, ko Dievs paredzējis savai draudzei?

Kunga rājieni, brīdinājumi un pamācības Viņa draudzei ir dotas visos pasaules laikmetos. Kristus dienās šos brīdinājumus noniecināja un atmeta paštaisnie farizeji, kas apgalvoja, ka tiem tādi rājieni nav vajadzīgi un ka pret viņiem izturas netaisni. Tie nevēlējās pieņemt Kunga vārdus no Viņa kalpiem, tāpēc ka šīs vēstis nesaskanēja ar to tieksmēm. Ja Kungs mūsu dienās dotu atklāsmes tieši šai ļaužu šķirai, pievēršot uzmanību viņu kļūdām, norādot viņu paštaisnību un nosodot viņu grēkus, tad viņi saceltos līdzīgi Nācaretes iedzīvotājiem, kad Kristus tiem rādīja viņu patieso stāvokli.

Ja šīs personas nepazemos savu sirdi Dieva priekšā, ja viņas uzklausa sātana priekšlikumus, tad dvēseli piepildīs šaubas un neticība, un viņas visu redzēs (690) nepareizā gaismā. Ja viņu sirdī reiz ir iesēta šaubu sēkla, tad tā nesīs bagātu ražu. Viņi neuzticēsies un šaubīsies par patiesībām, kas citiem, kuri nav radinājušies neticēt, ir skaidras un pilnas skaistuma. Tie, kas savu garu vingrina satvert visu, ko vien viņi var izlietot kā vadzi šaubu pakāršanai, un kas šīs domas iečukst citiem, vienmēr atradīs iemeslu šaubīties. Viņi apšaubīs un kritizēs visu, kas saistīts ar patiesības atklāšanos, kritizēs darbu un citu nostāju, kritizēs katru darba nozari, kurā tie paši nepiedalās. Viņi barosies ar citu maldiem, kļūdām un nepilnībām, "līdz," kā sacīja eņģelis, "Kungs Jēzus celsies no sava Vidutāja darba Debesu svētnīcā, ietērpsies atriebības drēbēs un toš pārsteigs viņu nesvētajā mielastā; un tie atradīs sevi nesagatavotus Jēra kāzu mielastam". Viņu garša ir tā sabojāta, ka tie kritizētu pat Kunga galdu Viņa valstī.

Vai Dievs tiem, kas tādā kārtā paši sevi pieviluši, jebkad ir rādījis, ka Viņa rājieniem vai pamācībām, kas nenāk caur tiešu atklāsmi, nav nekādas nozīmes? Es kavējos pie šī jautājuma tāpēc, ka nostāja, kādu daudzi tagad ieņem, ir sātana viltus, lai pazudinātu dvēseles. Kad sātans ar savu viltīgo gudrību ir viņus tādā mērā savaldzinājis un vājinājis, ka, saņemot rājienus, tie neļauj Dieva Garam sevi ietekmēt, tad sātana uzvara pār viņiem ir pilnīga. Daži, kas uzdodas par taisniem, līdzīgi Jūdam,

nodos savu Kungu Viņa nīknāko ienaidnieku rokās. Šie pašpaļāvīgie, kas apņēmušies iet savu ceļu un aizstāvēt savus uzskatus, pjeaugs ļaunumā, līdz viņi būs gatavi uz jebkuru rīcību, lai tikai nebūtu jāatsakās no savas gribas. Sie cilvēki akli ies uz priekšu pa grēka ceļu; bet, līdzīgi nomaldinātajiem farizejiem, viņi sevi pievīluši tik lielā mērā, ka domā (691) kalpojam Dievam. Kristus jau ir atklājis, kā izturēsies zināma ļaužu šķira, kad viņiem būs izdevība atklāt savu īsto raksturu: "Pat vecāki un brāļi, radi un draugi jūs nodos un dažus no jums nonāvēs."

Dievs man Viņa darba ietvaros ir devis nepārprotamus, svinīgus piedzīvojumus; un jūs varat būt droši, ka tik ilgi, kamēr tiks sargāta mana dzīvība, es nemitēšos pacelt brīdinošu balsi, kā man liks Dieva Gars, vienalga, vai cilvēki to ņems vērā vai ne. Man pašai nav īpašas gudrības; es esmu tikai ierocis Kunga rokās, kas dara darbu, ko Viņš man liek. Pamācības, ko esmu sniegusi rakstiski vai mutiski, ir man dotās Dieva gaismas izpausme. Esmu centusies jums parādīt tos pamatlikumus, kurus Dieva Gars, gadiem ejot, ir iespiedis manā prātā un ierakstījis manā sirdī.

Un tagad, brāļi, es jūs lūdzu nestāties starp mani un ļaudīm un nenovērst gaismu, ko Dievs grib viņiem dāvināt. Ar savu kritiku neatņemiet Liecībām visu to spēku un asumu! Nedomājiet, ka jūs tās varat sadalīt, piemērojot saviem uzskatiem, pieprasīdami, lai citi atzīst, ka Dievs jums devis spējas izšķirt, kas ir gaisma no Debesīm un kas ir tikai cilvēciskas gudrības izpausme. Ja Liecības nerunā saskaņā ar Dieva Vārdu, tad atmetiet tās. Kristu ar Beliālu nevar savienot. Kristus dēļ, nesamulsiniet ļaužu prātu ar cilvēcisku filozofiju un neticību un neatņemiet iespaidu darbam, ko Kungs grib darīt. Garīgu izšķiršanas spēju trūkuma dēļ nepadariet šo Dieva iekārtojumu par klupšanas akmeni, pret kuru daudzi paklūp un krīt, tiek savaldzināti un aizrauti pazušānā.

NEPAMATOTAS VALODAS

(692) Pagājušajā ziemā (1888./89.) esmu vairākas reizes dzirdējusi runājam, ka Mineapolisas konferencē "māsai Vaitai ir parādīts, ka tiesa, kas kopš 1844. gada izskata mirušo taisno dzīvi, tagad ir pievērsusies dzīvajiem". Šis ziņas nav patiesas. Tādas baumas, kas jau kļīst apmēram divus gadus, radās šādā veidā: Vēstule, ko no Bāzeles Sveicē rakstīju kādam sludinātājam Kalifornijā, saturēja šādu piezīmi: "Tiesa jau 40 gadus caurskata mirušo lietas, un mēs nezinām, cik drīz tā pāries pie dzīvo lietām." Vēstuli lasīja dažādas personas, un pavirši klausītāji atstāstīja to, ko, pēc viņu domām, bija dzirdējuši. Tā iesākās valodas. Šādas baumas izplatījis cilvēks no Mineapolisas, kas nebija sapratis ziņojumu, izraisot tādas pašas sekas, kā vēstulē minētajā gadījumā. Cita pamata nav ne vienām, ne otrām valodām.

Otrkārt, runā, ka kādu sludinātāju, kas vēl tagad dzīvo, es esot redzējuši atklāsmē kā izglābtu Dieva valstī, tādā veidā liekot domāt, ka viņa galīgā izglābšana jau ir nodrošināta. Šim paziņojumam nav nekāda pamata. Mūsu glābšanas nosacījumi pateikti Dieva Vārdā, un viss atkarīgs no mūsu paklausības vai nepaklausības.

Atklāsmes grāmatas sarakstītājs saka: "Tev ir maz Sardos tādu, kas nav aptraipījuši drēbes; viņi staigās ar Mani baltās drēbēs, jo viņi ir tā cienīgi. Kas uzvar, tas būs ģērbts baltās drēbēs, un Es viņa vārdu neizdzēsīšu no dzīvības grāmatas, viņa vārdu Es apliecināšu Mana Tēva un Viņa eņģeļu priekšā."

"Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība māj. Tādēļ, mīļie, to gaidīdami, centieties, ka Viņš jūs atrod ar mieru sirdī, neaptraipītus (693) un nevainojamus." "Tad nu jūs, mīļie, to jau zinādami, sargieties, ka, maldu līdzī aizrauti, nezaudējat savu stipro pamatu." "Jūs lai tas Kungs dara vēl pilnīgākus, vairodams mīlestību, kas jūs vieno savā starpā un ar visiem citiem, tāpat kā mēs jūs mīlam, un lai stiprina jūsu sirdis, lai tās būtu nevainojamas savā svētumā Dieva, mūsu Tēva, priekšā, kad mūsu Kungs Jēzus Kristus atnāks ar visiem saviem svētajiem." "Bet Mans taisnais no ticības dzīvos, bet uz to, kas atkāpjas, Manai dvēselei nav labs prāts. Bet mēs neesam tie, kas atkāpjas uz pazušānu, bet kas tic un iemanto dzīvību."

Minētajās rakstvietās izredzēšana, par ko runā Bībele, ir skaidri formulēta. Šeit sīki aprakstīts, kurš tiks kronēts Dieva pilsētā un kam nebūs daļas ar taisnajiem. "Svētīgi ir tie, kas Viņa baušļus dara, lai viņiem vara ir pie dzīvības koka un lai viņi ieiet pa pilsētas vārtiem."

Trešās baumas vēstī, ka Mineapolisas konferencē "māsa Vaita atzinusi, ka dažas viņas piezīmes šajā sanāksmē bijušas maldīgas un ka viņa atklājusi nepareizu garu". Arī šīm baumām nav nekāda pamata. Es nevarēju no konferences atturēt gaismu, ko Dievs man devis. To es sniedzu gan brīdinošās un norājošās vēstīs, gan ticību un cerību stiprinošos vārdos. Bet nekas, ko esmu runājis šajā sanāksmē, nav atsaukts, ne arī atzīts par nepareizu. Es joprojām skatos uz jautājumiem no tā paša redzes viedokļa un domāju tāpat kā tad, kad biju Mineapolisā. Visas briesmas, ko tad redzēju

un kas mani tā nomāca, pēc šīs sanāksmes man kļuvušas vēl daudz skaidrākas. Pilnīgāk iepazīstoties ar mūsu draudžu stāvokli, es redzu, ka katrs Mineapolisā dotais brīdinājums bija nepieciešams.

Šo no Mineapolisas atnesto ziņu iespaids ir novedis pie neticības visiem maniem dotajiem rājiem un brīdinājumiem. Atstāstīšu vienu šādu gadījumu. (694)

Māsa, kas saistīta ar vienu no mūsu misijām, bija norāta par nepareiza iespaida atstāšanu uz jauniešiem, ar kuriem viņa satikās. Viņa bija atbalstījusi vieglprātību, niekošanos un vaļību, kas apbēdināja Dieva Garu un demoralizēja strādniekus. Kad vēstule no Mineapolisas atnesa baumas par māsas Vaitas nepareizo rīcību, kas it kā lūdza piedošanu, māsas T radinieki tūlīt piezīmēja: "Tātad, ja māsa Vaita ir maldījusies, apskatot jautājumus Mineapolisas konferencē, un ir to atzinusi, tad viņa, iespējams, kļūdījusies, arī sniedzot vēsti manai mātai, un var būt, ka arī to viņa atzīs." Un tie attaisnoja vainīgo viņas nepareizajā rīcībā. Tomēr vēlāk māsa T atzina netaisnību, par ko viņa bija norāta. Tie, kas radījuši un izplatījuši baumas, ar savu iespaidu ir iedrošinājuši netaisnības darītājus atstāt rājienu, tādā veidā apdraudot viņu dvēseles. Lai visi, kas piedalījušies šajā darbā, sargās, ka galīgās tiesas lielajā dienā pie viņiem netop atrastas dvēseļu asinis.

Pieminētie gadījumi rāda, cik maz var pajauties uz baumām par to, ko esmu darījis vai mācījis. Kamēr esmu saistīta ar Kunga darbu, mans paradums nav bijis aizstāvēt savu lietu vai cīnīties pret baumām, kas tiek stāstītas par mani. Ja es to darītu, tad tas aizņemtu manu laiku, liekot pamest novārtā darbu, kuru Dievs man nozīmējis. Šos jautājumus esmu atstājusi Viņam, kurš ir nomodā par saviem kalpiem un savu lietu.

Bet saviem brāļiem gribu sacīt: Esiet uzmanīgi, dāvājot uzticību tādām baumām. Pestītājs mācekļiem pavēlēja: "Tāpēc ņemiet vērā, kā jūs dzirdat." Un Viņš runā par noteiktu ļaunu šķiru, kas dzird un negrib saprast, lai tiktu atgriezti un dziedināti. Atkal Viņš sacīja: "Ņemiet vērā, ko jūs dzirdat." "Tas, kas ir no Dieva, dzird Dieva vārdus."

Tie, kas klausījās Kristus vārdus, dzirdēja un (695) atstāstīja Viņa mācību atbilstoši savam garam. Tā vienmēr notiek ar tiem, kas dzird Dieva Vārdu. Vārda izprašanu un uzņemšanu nosaka gars, kāds mājō viņu sirdī.

Ir daudzi, kas visam dzirdētajam pievieno paši savu paskaidrojumu, radot domu, kas tālu atšķiras no tā, ko runātājs gribējis teikt. Dažus klausoties ietekmē pašu noskaņojums un aizspriedumi, un viņi jautājumu saprot tā, kā paši vēlas, kā tas labāk atbilst viņu mērķim, un tā to atstāsta. Sekodami nesvētotas sirds dzinuliem, viņi pārvērš jaunumā to, kas, pareizi saprasts, dotu lielu svētību. Un vēl — izteiciens, kas pats par sevi ir pilnīgi pareizs un patiess, ja to atkārtō dažādi ziņkārīgi, nevērīgi vai sīkumaini cilvēki, var tikt sagrozīts līdz nepazīšanai. Pat labi domājošas personas bieži izturas vieglprātīgi un izdara smagas kļūdas; un nav iespējams, ka citi teikto atstāstīs pareizāk. Cilvēks, kas pats nav pilnīgi sapratis, ko runātājs domājis, piezīmi vai apgalvojumu atkārtō, dodot tai savu nokrāsu. Tā uz klausītāju atstāj iespaidu, kas atbilst viņa aizspriedumiem un iztēlei. Tas to atstāsta trešajam, kas savukārt mazliet kaut ko pievieno un dzirdēto tādā veidā sūta tālāk; un, pirms kāds no viņiem apzinās, ko dara, tie jau ir izpildījuši sātana nodomu, daudzu prātā iesējot šaubas, greizsirdību un aizdomas.

Ja Dieva vēsti, kas satur rājienu, brīdinājumu vai iedrošinājumu, cilvēki klausās ar aizspriedumu pilnām sirdīm, tad tie nesapratis viņiem sūtītās pamācības patieso nozīmi, kurai vajadzēja būt dzīvības smaržai uz dzīvību. Sātans stāv blakus, lai viņu saprātam visu parādītu nepareizā gaismā. Bet dvēseles, kas alkst un slāpst pēc dievišķās atziņas, dzirdēs pareizi un saņems dārgas Dieva svētības. Viņu prāts atrodas Dieva Svētā Gara iespaidā, un viņi dzird pareizi. (696) Kad sirds ir šķīstīta no savtības un sevis cildināšanas, tad tā nonāk saskaņā ar sūtīto Dieva vēsti. Uztvere ir kļuvusi dzīvāka, jūtīgums kļuvis asāks. Līdzīgs vērtē līdzīgu. "Kas ir no Dieva, tas dzird Dieva vārdus."

Un tagad visiem, kas ilgojas pēc patiesības, es vēlos sacīt: Neuzticieties apšaubāmām ziņām par to, ko māsa Vaita ir darījis, sacījusi vai rakstījusi. Ja jūs vēlaties zināt, ko Kungs caur viņu ir atklājis, tad lasiet viņas publicētos darbus. Ja jūs interesē kaut kas, par ko viņa nav rakstījusi, tad kāri neuztveriet un neatstāstiet tālāk baumas par to, ko viņa it kā būtu sacījusi.

VILTOTS BRĪNUMS

Dažiem ir bijis grūti saskaņot paziņojumu Liecībās draudzei 1. sējuma 292. lpp. ar to, kas sacīts grāmatā Sentēvi un pravieši 264. lpp. Šie fragmenti runā par burvju darbu, viltojot Ārona brīnumus, pārvēršot zizli par čūsku. Liecībā rakstīts: "Burvji nespēja veikt visus tos brīnumus, kurus Dievs

darīja caur Mozu. Viņi varēja atkārtot tikai dažus. Burvju ziļi pārvērtās par čūskām, bet Ārona zizlis tās aprija." Sis pēdējais teikums, kuru apšaubā, būtībā atbilst Bībeles ziņojumam: "Un ikviens nometa savu zizli un tie tapa par čūskām, bet Ārona zizlis aprija viņu ziļus." Ziņojums grāmatā Sentēvi un pravieši skan: "Burvji ar savām burvībām likās darām kaut ko līdzīgu tam, ko Dievs darīja ar Mozus un Ārona roku. Patiesībā viņi ziļus nepārvērtā par čūskām, bet ar buršanu, lielā krāpnieka atbalstīti, lika tiem izskatīties kā čūskām, (697) lai viltotu Dieva darbu." Sis ziņojums nevis runā preti iepriekšējam, bet gan vienkārši to paskaidro.

Liecībā doma, ko vēlējos teikt, nav pilnīgi izteikta. 293. lpp. ir teikums, kas to labāk izskaidro: "Burvji darbojās ne tikai ar savām zināšanām, bet arī sava dieva, velna spēkā, kurš atjautīgi izveda savu krāpjošo darbu, viltodams Dieva darbu." Mozus Dieva spēkā bija pārvērtis zizli par dzīvu čūsku. Sātans caur burvjiem viltoja šo brīnumdarbu. Viņš nevarēja radīt dzīvas čūskas, jo viņam nav varas radīt vai dot dzīvību. Šī vara pieder vienīgi Dievam. Bet visu, ko sātans spēja darīt, to viņš darīja — viņš sniedza viltojumu. Ar savu spēku, darbojoties caur burvjiem, viņš lika ziļiem pieņemt čūskas izskatu.

Ziņojums, ka tie kļuva par čūskām, vienkārši nozīmē, ka tiem bija tāds izskats; faraons un viņa galms ticēja, ka tās ir čūskas. Ārēji tās neatšķīrās no čūskas, ko radīja Mozus un Ārons; bet, kamēr viena bija īsta, citas bija viltotas. Un Kungs lika dzīvajai čūskai aprīt neistās.

Faraons vēlējās attaisnot savu stūrgalvību, pretojoties dievišķajai pavēlei; viņš meklēja kādu ieganstu, lai neievērotu brīnumu, ko Dievs bija darījis caur Mozu. Sātans deva viņam tieši to, ko tas vēlējās. Ar darbu, ko sātans veica ar burvju starpniecību, viņš ēģiptiešos radīja iespaidu, ka Mozus un Ārons arī ir tikai burvji un ka tāpēc viņu nestā vēsts nav jāgodā kā tāda, kas nākusi no augstākas Būtnes.

Pat viltoto čūsku aprīšanu faraons neuzskatīja kā sevišķu Dieva spēka izpausmi, bet gan tikai kā tādu buršanas veida darbu, kas ir pārāks par viņa kalpu mākslu. Tā šis viltojums viņu iedrošināja turpināt nepaklausīt, liekot nocietināties pret pārliecību. (698)

Ar pārdabiska spēka palīdzību darot čūsku par savu starpnieku, sātans Ēdenē panāca Ādama un Ievas krišanu. Pirms laika noslēguma viņš darījis vēl lielākus brīnumus. Cik tālu sniedzas viņa vara, tas veiks īstus brīnumus. Raksti saka: "Tas pievilz zemes iedzīvotājus ar brīnuma zīmēm, kas viņam bija dots darīt," — ne tikai ar tādām, kurās viņš izliekas darām. Šī rakstvieta vērs uzmanību uz kaut ko vairāk nekā tikai krāpšanu. Bet ir robeža, ko sātans nespēj pāriet; un tad viņš ņem palīgā krāpšanu un vilto darbu, ko veikt viņam īstenībā nav varas. Pēdējās dienās viņš parādīsies tādā veidā, ka liks cilvēkiem ticēt, ka viņš ir Kristus, kas otro reizi nācis pasaulē. Viņš tiešām pārvērtīsies gaismas eņģelī. Bet, lai gan viņš, cik tālu tas attiecas uz ārieni, katrā sīkumā būs līdzīgs Kristum, tomēr pievilts netiks neviens cits, kā tikai tie, kas, līdzīgi faraonam, cenšas pretoties patiesībai.

BĪBELES NOSLĒPUMI — PIERĀDĪJUMS TĀS INSPIRĀCIJAI

"Vai tu Dieva apslēptos padomus vari atrast vai attapt Visvarenā pilnību? Tā ir augstāka nekā debess; ko tu vari darīt? Dziļāka nekā elle; ko tu vari zināt?" "Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi, saka tas Kungs. Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām." "Es esmu Dievs un nav neviena kā Es, kas no iesākuma galu dara zināmu un no senlaikiem to, kas vēl nav noticis." Cilvēka aprobežotajam prātam nav iespējams pilnīgi saprast Bezgalīgā darbu raksturu. Visasākajām (699) domāšanas spējām, visspēcīgākajam un visaugstāk izglītotākajam prātam šī svētā Būtne vienmēr paliks tērpta noslēpumā.

Apustulis Pāvils izsaucas: "Ak, Dieva bagātības un gudrības, un atzišanas dziļums! Cik neizmanāmas ir Viņa tiesas un neizdibināmi Viņa ceļi!" Bet lai gan "padebesis un krēslība ir ap Viņu, taisnība un tiesa ir Viņa godības krēsla stiprums". Tomēr mēs varam tik tālu saprast Viņa rīcību ar mums un motīvus, kas Viņu ierosina, lai ieraudzītu neizmērojamu mīlestību un žēlastību, kas savienota ar bezgalīgu spēku. Mēs no Viņa nodomiem varam aptvert tik daudz, cik mums ir par labu zināt; un visu pārējo mums mierīgi jāuztic Visvarenā spēkam, mūsu Tēva un visa Universa Valdnieka mīlestībai un gudrībai.

Dieva Vārds, līdzīgi tā dievišķā Autora raksturam, satur noslēpumus, kurus ierobežotas būtnes nekad nevarēs pilnībā aptvert. Tas mūsu domas vērs uz Radītāju, kurš "mājo nepieejamā gaismā". Tas mums atklāj Viņa nodomus, kas aptver visus cilvēces vēstures laikmetus un kas savu piepildījumu sasniegs vienīgi bezgalīgajā mūžībā. Tas mūsu uzmanību pievērš neizmērojami dziļiem un svarīgiem tematiem par Dieva valdību un cilvēka likteni.

Grēka ielaušanās pasaulē, Kristus miesā nākšana, jaunpiedzimšana, augšāmcelšanās un daudzi citi Bībelē apskatītie temati ir noslēpumi, kas pārāk dziļi, lai cilvēka prāts tos izskaidrotu vai pilnīgi saprastu. Bet Dievs Rakstos mums ir devis pietiekošus pierādījumus par to dievišķo raksturu, un mums nav jāšaubās par Viņa Vārdu, ja nespējam izprast visus Viņa aizgādības noslēpumus.

Svēto Rakstu daļām, kas apskata šos lielos tematus, mēs nedrīkstam pāriet garām kā tādām, kas cilvēkam nebūtu vajadzīgas. Visu, ko Dievs atradis par vajadzīgu darīt mums zināmu, mums jāpieņem, pamatojoties uz Viņa Vārda autoritāti. Var būt aprakstīti tikai paši notikumi bez paskaidrojuma — kāpēc vai kā; un, lai gan mēs tos nespējam (700) saprast, mums tomēr vajadzētu mierīgi piekrist, ka tā ir patiesība, tāpēc ka to sacījis Dievs. Visu grūtību iemesls ir cilvēka prāta vājums un ierobežotība. Apustulis Pēteris vēsta, ka Raksti satur lietas, “no kurām citas grūti saprotamas, ko neizmācītie un nestiprie pārgroza (..) sev par pazušānu”. Grūti izprotamās rakstvietas skeptiķi izlieto par pierādījumu pret Bībeli, bet patiesībā tieši tās ir spēcīgs pierādījums par labu Bībeles dievišķajai inspirācijai. Ja Bībele par Dievu paziņotu tikai to, ko mums viegli saprast, ja aprobežots prāts varētu aptvert Viņa lielumu un varenību, tad Bībele neuzrādītu nepārprotamas dievišķas autoritātes pazīmes. Tieši apskatīto tematu grandiozitātei un noslēpumainībai vajadzētu pildīt mūs ar ticību, ka Bībele ir Dieva Vārds.

Bībele atklāj patiesību tik vienkārši un tik atbilstoši cilvēka sirds vajadzībām un ilgām, ka tā pārsteidz un valdzina visaugstāk attīstīto prātu un tajā pašā laikā arī pazemīgie un nemācītie spēj izprast atpestīšanas ceļu. Tomēr šīs vienkārši izteiktās patiesības runā par tik augstu un tālu sniedzotiem, tik bezgala grūti cilvēka izpratnes spējām aptveramiem tematiem, ka mēs tos varam pieņemt tikai tāpēc, ka to sacījis Dievs. Tādā veidā mums ir atklāts pestīšanas plāns, tā ka katra dvēsele var redzēt, kādi soļi tai jāšper, nožēlojot Dieva priekšā savus grēkus un ticot mūsu Kungam Jēzum Kristum, lai tiktu glābta Dieva paredzētajā ceļā; tomēr zem šīm tik viegli saprotamajām patiesībām atrodas noslēpumi, kas, ja tos cenšas izdibināt, nomāc prātu, bet sirsnīgu, godīgu patiesības meklētāju pilda ar godbijību un ticību. Jo vairāk viņš pētī Bībeli, jo dziļāka kļūst viņa pārliecība, ka tā ir dzīvā Dieva Vārds, un cilvēciskais prāts pazemojas dievišķās atklāsmes varenības priekšā.

Tie, kas, balstoties uz Dieva autoritāti, ir gatavi tādā veidā pieņemt dzīvos vārdus, tiks svētīti ar visskaidrāko gaismu. Ja (701) viņiem prasa paskaidrojumu par noteiktām liecībām, viņi var tikai atbildēt: “Tā ir teikts Rakstos.” Viņi ir spiesti atzīt, ka nespēj izskaidrot dievišķā spēka darbību vai dievišķās gudrības izpausmi. Tā ir Kunga griba, ka dažas lietas esam spiesti pieņemt vienīgi ticībā. To atzīdami, mēs tikai piekrītam, ka ierobežotais prāts nav piemērots, lai aptvertu bezgalīgo; ka cilvēks ar savām aprobežotajām, cilvēciskajām zināšanām nespēj saprast Visvarenā nodomus.

Skeptiķi un neticīgie atmet Dieva Vārdu tāpēc, ka viņi nevar izdibināt visus tā noslēpumus; un ne visi, kas apliecina, ka tic Bībelei, ir droši pret kārdināšanām šajā punktā. Apustulis saka: “Pielūkojiet brāļi, ka jēl nevienam no jums nav jauna, neticīga sirds, ka jūs atkāpjaties no dzīvā Dieva.” Cilvēki, kas savu prātu vingrinājuši kritizēt, apšaubīt un pieķerties sīkumiem, tāpēc ka nespēj izdibināt Dieva nodomus, kritīs tanī pašā neticības priekšzīmē. Ir pareizi rūpīgi pētīt Bībeles mācību un iedziļināties “Dieva noslēpumos”, cik tālu tie Rakstos atklāti. Kamēr “noslēpumi pieder Kungam, mūsu Dievam,” tas, “kas ir parādīts, pieder mums un mūsu bērniem”. Bet sātans pūlas sakropļot cilvēka prāta spējas pētīt. Ar Bībeles patiesības rūpīgu aplūkošanu tiek savienots zināms lepnums, tā ka cilvēki jūtas apkaunoti un kļūst nepacietīgi gadījumos, ja nespēj sev par gandarījumu izskaidrot katru Rakstu daļu. Viņiem ir pārāk pazemojoši atzīties, ka tie nesaprot inspirētos vārdus. Viņi negrib pacietīgi gaidīt, līdz Dievs atrod par labu tiem atklāt patiesību. Viņi domā, ka to cilvēciskā gudrība, nesāņemot nekādu palīdzību, ir pietiekoša, lai spētu saprast Rakstus; un, to nespēdami, tie noliedz Rakstu autoritāti. Ir taisnība, ka daudzām teorijām un mācībām, kuras parasti pieņem kā Bībeles mācības, nav pamata Rakstos, un tās tiešām ir pretējas visai inspirācijas būtībai. (702) Tās ir modinājušas šaubas un samulsinājušas daudzus prātus. Tomēr par to rašanos nav vainojams Dieva Vārds, bet gan cilvēks, kas to sagrozījis. Bībeles grūti saprotamās vietas nemet nekādu ēnu uz Dieva gudrību; tās arī neizsauks neviena bojāeju, kas to nepiedzīvotu arī tad, ja šādas grūtības Rakstos nepastāvētu. Ja Bībelē nebūtu neviena noslēpuma, kas izraisītu viņu šaubas, tad šie cilvēki savu garīgo izšķiršanās spēju trūkuma dēļ būtu atraduši iemeslu piedauzīties pat pie Dieva visskaidrāk izteiktajām liecībām.

Ļaudis, kas domā, ka ir apveltīti ar tik augstām garīgām spējām, ka var izskaidrot visus Dieva ceļus un darbus, grib cilvēku gudrību nostādīt vienā līmenī ar dievišķo un cilvēku pagodināt kā Dievu. Viņi tikai atkārto to, ko sātans sacīja Ievai Ēdenē: “Jūs būsiet itin kā Dievs.” Sātans krita tāpēc, ka savā godkārībā gribēja būt līdzīgs Dievam. Viņš vēlējās iespīesties dievišķajās apspriedēs un nolūkos un tos izdibināt, lai gan kā radīta būtne tas bija nespējīgs saprast Bezgalīgā gudrību. Tas bija šis godkārigais lepnums, kas sātanu pavedināja uz sacelšanos, un ar tiem pašiem līdzekļiem viņš cenšas pazudināt cilvēku.

Pestīšanas plānā ir noslēpumi — Dieva Dēla pazemošanās, ka Viņš tapa līdzīgs cilvēkam, kā arī Tēva brīnīškā mīlestība un pretimnākšana, nododot savu Dēlu, — kurus pastāvīgi apbrīno Debesu eņģeļi. Apustulis Pēteris, runādams par atklāsmēm, kas dotas praviešiem "par Kristus ciešanām un par Viņa godību pēc tam", raksta, ka "tādas lietas skatīties arī eņģeļiem ļoti gribas". Un tās visā mūžībā pētīs atpestītie. Aplūkojot Dieva darbu radīšanā un atpestīšanā, pārsteigtajam un sajūsminātajam prātam pastāvīgi atklāsies jaunas patiesības. Arvien vairāk mācoties pazīt Dieva gudrību, mīlestību un spēku, viņu prāts (703) nemitīgi paplašināsies un viņu prieks nepārtraukti pieaug.

Ja radītas būtnes spētu nonākt līdz Dieva un Viņa darbu pilnīgai izpratnei, tad, sasniegušas šo pakāpi, tās vairs nevarētu atklāt jaunas patiesības, nevarētu pieaugt zināšanās, ne arī prāta vai sirds attīstībā. Dievs vairs nebūtu augstākais; un cilvēki, sasnieguši atziņas un zināšanu robežu, apstātos savā tālākā attīstībā. Pateiksimies Dievam, ka tā tas nav. Dievs ir bezgalīgs; Viņā ir "visas gudrības un atzišanas bagātība". Un visā mūžībā cilvēki varēs vienmēr pētīt, vienmēr mācīties, tomēr nekad neizsmels Viņa gudrības, Viņa laipnības un spēka bagātības.

Dievs grib, lai jau šajā dzīvē patiesība Viņa ļaudīm atklātos arvien vairāk un vairāk. Ir tikai viens ceļš, kurā iegūstama šī atzišana. Mēs Dieva Vārdu varam saprast vienīgi tad, ja to apgaismo Gars, kas Tā devis. "Neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars"; "jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus". Un Pestītājs saviem sekotājiem apsoliņa: "Kad Viņš, patiesības Gars, nāks, tas jūs vadīs visā patiesībā (...) Jo no Manis Viņš ņems un jums to pasludinās." Dievs grib, lai cilvēks vingrina savas domāšanas spējas; un Bībeles pētīšana stiprinās un cēlinās prātu vairāk nekā jebkuras citas studijas. Tā vislabāk veicina cilvēka prāta un gara attīstību. Tomēr mums jāargās dievināt prātu, kas ir pakļauts cilvēcības vājumam un nespēkam. Ja gribam, lai Raksti nebūtu mūsu saprātam aptumšoti, tā ka nevaram aptvert pat visskaidrākās patiesības, tad mums vajadzīga maza bērna vienkāršība un ticība, kas gatavs mācīties un lūgt Svētā Gara palīdzību. Atziņai par Dieva spēku un gudrību un savu nespēju aptvert Viņa lielumu vajadzētu mūs piepildīt ar pazemību, un Viņa Vārdu mums vajadzētu atvērt ar tādu svētu godbijību, (704) it kā mēs atrastos Viņa klātbūtnē. Nākot pie Bībeles, prātam jāatzīst par cilvēku augstāka autoritāte, un sirdij un prātam jāzemojas lielā ES ESMU priekšā.

Mēs tikai tad pieaugam istā garīgā atzišanā, ja saprotam mūsu pašu niecīgumu un mūsu atkarību no Dieva; tomēr visi, kas tuvojas Bībelei, vēlēdamies ar gudrību pieņemt mācību un to pētīt kā Dieva Vārdu, tie arī saņems dievišķu apgaismojumu. Ir daudz lietu, kas izskatās grūtas vai nesaprotamas, bet kuras Dievs tomēr darīs skaidras un vienkāršas tiem, kas tādā veidā centīsies tās saprast.

Dažkārt cilvēki ar intelektuālām spējām, kas saņēmuši labu izglītību un audzināšanu, nesaprot atsevišķas rakstvietas, kamēr citi, kas nav tik izglītoti, kuru izpratne liekas vāja un kuru prāts nav attīstīts, aptver to nozīmi, atrodot spēku un iepriecu tieši tajos tekstos, kurus pirms tam pasludināja par noslēpumainiem vai kuriem pagāja garām kā nesvarīgiem. Kāpēc tā? Man paskaidroja, ka pēdējā ļaužu šķira nepaļaujas uz savām spriešanas spējām. Viņi iet pie gaismas Avota, pie Tā, kas inspirēja Rakstus, un ar pazemīgu sirdi lūdz no Dieva gudrību, tādēļ arī to saņem. Ir atziņas, kuras atradīs tikai nopietns meklētājs. Kristus patiesību salīdzināja ar tīrumā aplēptu mantu. Tā neatrodas virspusē; mums pēc tās jārok. Bet mūsu panākumus tās atrašanās nenosaka tik daudz mūsu garīgās spējas, kā mūsu sirds pazemība un ticība, kas satver dievišķu palīdzību.

Bez Svētā Gara vadības mums pastāvīgi gribēsies Rakstus sagrozīt vai nepareizi iztulkot. Bībeli ir iespējams daudz lasīt bez kāda labuma, un daudzos gadījumos var rasties pat ļaunums. Ja Dieva Vārdu atver bez godbijības un lūgšanas, ja domas un jūtas nav vērstas uz Dievu vai nav saskaņā (705) ar Viņa gribu, tad prātu aptumšos šaubas; un tādos gadījumos Bībeles studijas tieši stiprinās neticību. Ienaidnieks pārvaldīs domas un iečukstēs nepareizus izskaidrojumus.

Ja cilvēki vārdos un darbos necenšas saskaņoties ar Dievu, tad, lai arī cik liela būtu viņu izglītība, tiem ir iespējams maldīties Rakstu izpratnē, un nav droši uzticēties to izskaidrojumiem. Kad mēs patiesi cenšamies darīt Dieva prātu, tad Svētais Gars Viņa Vārda priekšrakstus dara par mūsu dzīves pamatlikumiem, rakstot tos uz dvēseles galdiņiem. Un tikai tie, kas paklausa jau dotajai gaismai, var cerēt, ka Gars sniegs vēl vairāk gaismas. Tas ir skaidri pateikts Kristus vārdos: "Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas saprātīs, vai Mana mācība ir no Dieva."

Cilvēkiem, kas lasa Rakstus, lai atrastu pretrunas, nav garīgas izpratnes. Ar savu sakropļoto redzi viņi lietās, kas īstenībā ir skaidras un vienkāršas, ieraudzīs iemeslu daudz šaubām un neticībai. Bet tiem, kas Dieva Vārdam tuvojas ar godbijību, cenšoties uzzināt Kunga prātu, lai tam paklausītu, viss izskatās savādāk. Aplūkojot atklāto patiesību skaidrību un izcilo varenību, viņi tiek piepildīti ar godbijību un apbrīnu. Līdzīgs pievelk līdzīgu. Svētums biedrojas ar svētumu, ticība ar ticību. Pazemīgai sirdij un patiesam, meklējošam garam Bībele ir pilna ar gaismu un atziņu. Tie, kas pie

Rakstiem iet šādā garā, iedraudzējas ar praviešiem un apustuļiem. To gars pielīdzinās Kristus garam, un tie vēlas būt vienoti ar Viņu.

Daudzi domā, ka uz viņiem gulstas atbildība izskaidrot katru šķietami grūti izprotamu Bībeles vietu, lai varētu stāties pretī skeptiķu un neticīgo sīkajiem iebildumiem. Bet, cenšoties izskaidrot to, ko viņi tikai nepilnīgi saprot, tiem draud briesmas samulsināt citus jautājumos, kas ir (706) skaidri un viegli saprotami. Tas nav mūsu darbs. Mums arī nevajadzētu žēloties, ka ir tādas grūti saprotamas vietas, bet gan tās pieņemt kā Dieva gudrības pieļautas. Mums pienākas pieņemt Viņa Vārdu, kas ir skaidrs katrā dvēseles atpestīšanai svarīgā punktā, un īstenot tā pamatlikumus savā dzīvē, mācot tos citiem ar vārdiem un priekšzīmi. Tad pasaule atzīs, ka mēs esam savienoti ar Dievu un nešaubīgi uzticamies Viņa Vārdam. Dievbijīga dzīve, ik dienas parādīts godīgums, lēnprātība un nesavtīga mīlestība būs Dieva Vārda mācības dzīvs paraugs un pierādījums par labu Bībelei, kam tikai nedaudzi spēs pretoties. Tas būs visspēcīgākais ierocis cīņā pret valdošo tieksmi apšaubīt un neticēt.

Mums vajadzētu ticībā skatīties uz nākamo dzīvi un satvert Dieva apsolījumu, lai mūsu prāta spējas kļūtu arvien lielākas; savienosim cilvēciskās pūles ar dievišķajām un katru dvēseles spēku nostādīsim ciešā saskarē ar gaismas Avotu! Tad mēs varēsim gavilēt, jo viss, kas Dieva aizgādības darbā mūs vēl mulsināja, kļūs skaidrs; grūti saprotamās vietas būs izskaidrojamas; un, kur mūsu ierobežotais prāts redzēja tikai sajukumu un nepiepildītus nodomus, mēs tad saskatīsim vispilnīgāko un jaukāko saskaņu. Apustulis Pāvils saka: "Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spogulī, bet tad vaigu vaigā; tagad es atzīstu tik pa daļai, bet tad atzišu pilnīgi, kā es pats esmu atzīts."

Pēteris savus brāļus paskubina "pieaugt mūsu Kunga un Pestītāja žēlastībā un atzišanā". Kad vien Dieva ļaudis pieaugs žēlastībā, tie iegūs arvien skaidrāku Kunga Vārda izpratni. Viņi tā svētājās patiesībās atradīs jaunu gaismu un skaistumu. So vārdu patiesumu apstiprina draudzes vēsture visos laikmetos, un tā tas turpināsies līdz laika galam. Bet, īstai garīgai dzīvei pamirstot, vienmēr ir bijusi vērojama tieksme mitēties iet uz priekšu patiesības atzišanā. Cilvēki apmierinās ar gaismu, ko viņi no Dieva Vārda jau saņēmuši, un ar to atvaino tālākas (707) Rakstu pētišanas pārtraukšanu. Tie pieķeras pie vecajiem uzskatiem un cenšas izvairīties no dziļākām pārrunām.

To, ka starp Dieva ļaudīm nav strīdu un diskusiju, vēl nevajadzētu uzskatīt par izšķirošu pierādījumu, ka viņi ir stingri nopamatojušies veselīgajā mācībā. Pastāv iemesls baidīties, ka tie varbūt skaidri neatšķir patiesību no maldiem. Ja, pētot Rakstus, nerodas jauni jautājumi, ja nav nekādu domstarpību, kas ļaudis ierosinātu pašiem pētīt Bībeli, lai varētu būt droši, ka viņiem ir patiesība, tad tagad, tāpat kā senos laikos, vienmēr būs tādi, kas turēsies pie tradīcijām un pielūgs to, ko paši nepazīst.

Man ir rādīts, ka daudzi, kas apgalvo, ka viņi atzīst tagadējo patiesību, nezina, kam viņi tic. Tie nesaprot savas ticības pierādījumus. Viņi pareizi nenovērtē darbu pašreizējam laikam. Kad pienāks bēdu laiks, tad pat tādi ļaudis, kas šodien sludina citiem, rūpīgi pārbaudot savu ieņemto nostāju, atradīs, ka daudzām lietām viņi nevar sniegt apmierinošu pamatojumu. Pirms viņi tādā kārtā tiek pārbaudīti, tie neieraudzīs savu lielo nezināšanu. Un draudzē ir daudzi, kas pārlicināti, ka saprot, kam tic, bet, kamēr neizraisās cīņa, viņi nesaskata paši savu vājumu. Kad, šķirti no saviem ticības biedriem, tie spiesti vieni paši izskaidrot savu ticību, viņi pārsteigti ierauga, cik miglaini ir bijuši uzskati par to, ko tie pieņēmuši kā patiesību. Ir nenoliedzami, ka mūsu vidū ir notikusi atkāpšanās no dzīvā Dieva un pievēršanās cilvēkiem, liekot dievišķās gudrības vietā cilvēcisko.

Dievs savus ļaudis pamodinās; ja nelīdzēs citi līdzekļi, tad viņu vidū parādīsies maldu mācības, kas tos sijās, atšķirot pelavas no kviešiem. Kungs visus, kas tic Viņa Vārdam, aicina uzmosties no miega. Ir atklājusies dārga gaisma, piemērota šim laikam. Tā ir Bībeles patiesība, kas rāda tieši mums priekšā atrodošās briesmas. Šai gaismai vajadzētu mūs pamudināt (708) čakli studēt Rakstus un sevišķi nopietni pārbaudīt savu nostāju. Dievs grib, lai mēs lūdzot un gavējot rūpīgi un neatlaidīgi pārbaudām visu patiesības stāvokli un ietekmi. Ticīgie nedrīkst apmierināties ar pieņēmumiem un neskaidriem uzskatiem par to, kas ir patiesība. Viņu ticībai jābūt stipri pamatotai uz Dieva Vārdu, lai, atnākot pārbaudījumu laikam, kad tos vedīs tiesaš priekšā, kur tiem vajadzēs atbildēt par savu ticību, viņi spētu lēnprātīgi un bijīgi norādīt uz viņos esošās cerības pamatojumiem.

Iededzieties, iededzieties, iededzieties! Tam, ko mēs sludinām pasaulei, sev pašiem jābūt dzīvai īstenībai. Ir svarīgi, lai, aizstāvot mācības, ko uzskatām par mūsu ticības pamatu, mēs nekad neatļautos lietot pierādījumus, kas nav pilnīgi pamatoti. Tie varbūt palīdz aplūsināt pretinieku, bet nedara godu patiesībai. Mums jānodod veselīgi pierādījumi, kas ne tikai aplūsinātu pretiniekus, bet izturētu visrūpīgāko un visdziļāko pārbaudi. Tiem, kas pieraduši diskutēt, draud lielas briesmas ar Dieva Vārdu rīkoties negodīgi. Sastopoties ar pretinieku, mums vajadzētu nopietni pūlēties runāt tā, lai pārliecinātu viņu atzīt savu vainu un ne tikai mantot uzticību sev kā ticīgam.

Lai kāda būtu cilvēka garīgā attīstība, lai viņš ne mirkli nedomā, ka nevajag pastāvīgi un pamatīgi pētīt Rakstus, meklējot lielāku gaismu. Mēs kā tauta esam aicināti personīgi studēt pravietojumus. Mums jābūt nomodā, nopietni cenšoties nepazaudēt nevienu Dieva sūtīto gaismas staru. Mums jāsatver patiesības pirmie stari; un, ar lūgšanām pētot Bībeli, būs iespējams iegūt vēl skaidrāku gaismu, kas jādod arī citiem.

Ja Dieva bērni ir mierīgi un apmierināti ar savu pašreizējo apgaismojumu, tad varam būt droši, ka viņi nebauda Dieva labvēlību. Viņa prāts ir, lai tie nemitīgi ietu uz priekšu, (709) saņemot vēl lielāku, pastāvīgi pieaugošu gaismu. Draudzes pašreizējais stāvoklis Dievam nepatīk. Ir iezagusies pašpaļāvība, kas neļauj izjust vajadzību pēc vēl pilnīgākas patiesības un lielākas gaismas. Mēs dzīvojam laikā, kad sātans darbojas mums pa labi un kreisi, priekšā un aizmugurē; tomēr mēs kā tauta guļam. Dievs grib, lai būtu dzirdama kāda balss, kas Viņa ļaudis modinātu darbam.

Daži, kad viņiem vajadzēja atvērt dvēseli, lai saņemtu gaismas starus no Debesīm, ir darbojušies pilnīgi pretējā virzienā. Gan caur presi, gan no paaugstinājuma ir sludināti ieskati par Bībeles inspirāciju, kas ir pretrunā ar Dieva Garu un Viņa Vārdu. Skaidrs ir tas, ka nevienam cilvēkam, ne arī vairākiem kopā, nevajadzētu uzņemties izplatīt teorijas par tik ļoti svarīgu tematu, ja viņi nevar pamatoties uz skaidru "Tā saka Kungs". Un, kad vīri ar cilvēciskām vājībām, lielākā vai mazākā mērā apkārtējo iespaidu ietekmēti, ar iedzimtām un ieaudzinātām tieksmēm, kas nebūt viņus nedara gudrus, ne arī viņu domas vērs uz Debesīm, uzņemas tiesāt Dieva Vārdu un spriest, kas ir dievišķīgs un kas ir cilvēcisks, tad tie darbojas bez Dieva padoma. Tādu darbu Kungs neatbalstīs. Sekas būs postošas kā tiem, kas šo darbu dara, tā arī tiem, kas to pieņem kā no Dieva nākušū. Teorijas par inspirācijas dabu daudzu prātā ir pamodīnājušas šaubas. Ierobežotas būtnes ar šauru redzesloku jūtas spējīgas kritizēt Rakstus, sakot: "Šī daļa ir vajadzīga, un tā daļa nav vajadzīga un nav inspirēta."

Kristus nedeva nekādu tamlīdzīgu norādījumu par Vecās Derības Rakstiem, vienīgo Bībeles daļu, kas bija Viņa laika ļaudīm. Viņa mācības tiecās vērst domas uz Veco Derību un parādīt skaidrākā gaismā tur sniegtās lielās patiesības. Gadsimtiem ilgi (710) Israēls bija šķīries no Dieva un pazaudējis no redzesloka tam uzticētās dārgās patiesības. Tās bija aplātas ar mānīcīgām formām un ceremonijām, kas apslēpa to īsto nozīmi. Kristus nāca atņemt gruvešus, kas aptumšoja to mirdzumu. Viņš tās kā vērtīgus dārgakmeņus ielika jaunā ietvarā. Viņš apliecināja, ka stāv tālu no tā, lai nicinātu veco, pazīstamo patiesību atkārtotānu, ka Viņš nācis rādīt to īsto spēku un skaistumu, tādu godību, ko Viņa laikā dzīvojošie cilvēki nekad vēl nebija redzējuši. Pats būdams šo atklāto patiesību Autors, Viņš varēja ļaudīm parādīt to īsto nozīmi, atbrīvojot tās no nepareiziem izskaidrojumiem un maldīgām teorijām, kuras bija pieņēmuši vadoņi, lai tās piemērotu savam nesvētajam stāvoklim, garīguma un Dieva mīlestības trūcumam.

Viņš atmeta visu, kas šīm patiesībām laupīja dzīvību un spēku un atdeva tās pasaulei visā to sākotnējā skaidrībā un varenībā.

Ja mums ir Kristus Gars un mēs esam Viņa līdzstrādnieki, tad mūsu uzdevums ir turpināt darbu, ko Viņš bija nācis darīt. Ieražas, tradīcijas un viltīgas mācības no jauna ir aptumšojušas Bībeles patiesības. Tautā cienītas teoloģijas maldu mācības tūkstošus un vēlreiz tūkstošus darījušas par skeptiķiem un neticīgajiem. Pastāv maldi un pretrunas, ko daudzi uzrāda kā Bībeles mācības, kas patiesībā ir pāvestīgās tumsas laikmetos pieņemti nepareizi Rakstu izskaidrojumi. Liels daudzums cilvēku ir vadīti pieņemt aplamus uzskatus par Dievu, tāpat kā jūdi, sava laika maldu un tradīciju pārņēmti, bija iemantojuši nepareizus uzskatus par Kristu. "Jo, ja tie Viņu būtu atzinuši, tad viņi godības Kungu nebūtu situši krustā." Mūsu pienākums ir pasaulei parādīt Dieva patieso raksturu. Bībeles kritizēšanas vietā centīsimies ar vārdiem un piemēru atklāt pasaulei tās svētās, dzīvību dodošās patiesības, kas darītu mūs spējīgus pasludināt "Tā tikumus, kas mūs aicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā". (711)

Ļaunumi, kas pakāpeniski iezagušies mūsu vidū, mums pašiem nemanot, ir atņēmuši atsevišķām personām un draudzēm godbijību pret Dievu un atturējuši spēku, ko Viņš vēlas tām dot.

Mani brāļi, atstājiet Dieva Vārdu tieši tādu, kāds tas ir. Lai cilvēciskā gudrība neuzdrošinās samazināt kaut viena Rakstu ziņojuma spēku. Atklāsmes grāmatā izteiktajam svinīgajam biedinājumam vajadzētu mūs brīdināt no tāda nepārdomāta soļa. Sava Meistara vārdā es jums pavēlu: "Novelciet kurpes no savām kājām, jo vieta, kur jūs stāvat, ir svēta zeme."

MŪS GAIDOŠĀ CĪŅA

Dieva ļaunumu priekšā stāv liela krīze. Krīze sagaida visu pasauli. Tieši mūsu priekšā ir visu laikmetu lielākā cīņa. Mūsu acis tagad redz notikumus, par kuru tuvumu, pamatojoties uz autoritatīvo praviešu vārdu, mēs ziņojām jau pirms vairāk nekā 40 gadiem. Tautu likumdošanas iestādes jau bijušas spiestas nodarboties ar jautājumiem par labojumiem konstitūcijā, kas ierobežotu sirdsapziņas brīvību. Jautājums par svētdienas ievērošanas uzspiešanu ieguvis nacionālu interesi un nozīmi. Mēs labi zinām, kāds šai kustībai būs iznākums. Bet vai esam uz to gatavi? Vai esam uzticīgi izpildījuši pienākumu brīdināt ļaudis par viņiem draudošajām briesmām? So uzdevumu mums uzticējis Dievs.

Ir daudzi pat starp tiem, kas iesaistījušies šajā kustībā par svētdienas uzspiešanu, kam laupītas spējas saskatīt savas rīcības sekas. Viņi neredz, ka cīnās tieši pret reliģisko brīvību. Ir daudzi, kas nekad nav sapratuši Bībeles Sabata prasības un svētdienas iestādījuma nepareizo pamatojumu. Katra kustība par reliģijas noteikšanu ar likumu patiesībā ir piekāpšanās pāvestības priekšā, kas tik daudzus gadsimtus (712) neatlaidīgi cīnījies pret sirdsapziņas brīvību. Svētdienas ievērošana pastāv kā kristīgs iestādījums, pateicoties tā saucamajam "netaisnības noslēpumam"; un tās uzspiešana būs tieša to pamatlikumu atzīšana, kas ir pats Romas stūrakmens. Kad mūsu tauta tik tālu attālos no savas pārvaldes pamatlikumiem, ka ar likumu pavēlēs ievērot svētdienu, tad līdz ar šo lēmumu protestantisms sadosies rokās ar pāvestību; tas nebūs nekas cits kā dzīvības nodošana tirānijai, kas jau ilgi un kāri gaida izdevību, lai no jauna atklātu savu despotisko dabu.

Nacionālās Reformas kustība, kad tā būs pilnīgi attīstījusies, izmantojot reliģiskās likumdošanas varu, parādīs tādu pašu neiecietību un apspiešanu, kāda valdīja pagājušajos gadsimtos. Cilvēciskās padomes tad piesavinājās Dievības tiesības un ar savu despotisko varu iznīcināja sirdsapziņas brīvību; bet tie, kas pretojās viņu pavēlēm, tika apcietināti, izsūtīti un nonāvēti. Ja likums atkal piešķirs varu katolicismam vai tā principi, tad no jauna iedegsies vajāšanu ugunis pret tiem, kas negribēs upurēt sirdsapziņu un patiesību, godājot vispārpieņemtus maldus. Šis ļaunums patlaban gatavojas kļūt par īstenību.

Ja Dievs ir sniedzis gaismu, atklājot mūsu priekšā esošās briesmas, kā mēs varam būt tīri Viņa skatījumā, ja necenšamies visiem mūsu rīcībā esošajiem spēkiem šo gaismu nest ļaudīm? Vai mēs varam apmierināties, atstājot tos nebrīdinātus par šiem svarīgajiem notikumiem?

Ir iespējams, ka, aizstāvot Dieva likumu, ko cilvēku likumi darījuši par spēkā neesošu, mums vajadzēs nepārtraukti cīnīties, riskējot ar ieslodzījumu, īpašuma un pat dzīvības zaudēšanu. Sajos apstākļos pasaulīgā gudrība skubinās uz ārēju padevību valsts likumiem, lai būtu miers un saskaņa. Un būs daži, kas tādas rīcības attaisnošanai rādīs pat uz Rakstiem: "Ikviens lai ir paklausīgs varām, kas valda. Jo nav valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas." (713)

Bet kā izturējās Dieva kalpi pagātnē? Kad mācekļi pēc Kristus augšāmcelšanās sludināja krustā sisto Kristu, tie, kam bija vara, viņiem pavēlēja vairāk nemācīt un nerunāt Jēzus vārdā. "Bet Pēteris un Jānis, tiem atbildēdami, sacīja: "Spriediet paši, vai ir taisnīgi Dieva priekšā jums vairāk klausīt nekā Dievam; jo mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši." Viņi turpināja sludināt labo vēsti par pestīšanu caur Kristu, un vēsti apstiprināja Dieva spēks. Slimie tika dziedināti un tūkstoši pievienoti draudzei. "Bet augstais priesteris un saduķeju sektas piederīgie, kas ap viņu bija, dusmās iedegušies, apcietināja apustuļus un iemeta tos pilsētas cietumā."

Bet Debesu Dievs, visvarenais Universa Valdnieks, ņēma šo lietu savās rokās, jo cilvēki karoja pret Viņa darbu. Viņš tiem skaidri parādīja, ka ir par cilvēku augstāks Valdnieks, kura autoritāte ir jāciena. Kungs naktī sūtīja savu eņģeli atvērt cietuma durvis; un tas izveda šos vīrus, kuriem Dievs bija uzticējis darīt Viņa darbu. Valdītāji bija pavēlējuši "nemaz vairs ne runāt, nedz mācīt Jēzus vārdā", bet Dieva sūtītais Debesu vēstnesis sacīja: "Ejiet, nostājieties Templī un runājiet ļaudīm visus šīs dzīvības vārdus!"

Tie, kas cenšas piespiest cilvēkus paklausīt pāvestības iestādījumam un mīdīt kājām Dieva autoritāti, dara darbu, kas līdzinās tam, ko darīja jūdu vadoņi apustuļu dienās. Kad laicīgo valdnieku likumi runā pretī Universa Augstākā Valdnieka likumiem, tad Dievam uzticīgie pavalstnieki paklausīs Viņam.

Mēs kā tauta neesam padarījuši darbu, ko Dievs mums uzticējis. Mēs neesam gatavi notikumiem, kādus izraisīs svētdienas likuma uzspiešana. Redzot zīmes, kas norāda uz briesmu tuvošanos, mūsu pienākums ir mosties darbam. Lai neviens negaida ļaunumu, mierīgi sēžot, (714) iepriecinot sevi ar ticību, ka šim darbam jāturpinās, tāpēc ka tas iepriekš pateikts pravietojumā, un ka Kungs aizsargās savus ļaudis. Mēs nepildām Dieva gribu, ja mierīgi sēžam un neko nedarām, lai pasargātu sirdsapziņas brīvību. Uz Debesīm vajadzētu pacelties dedzīgām, nopietnām lūgšanām, lai šī nelaime novilcinātos, līdz pabeidzam darbu, kas tik ilgi atstāts novārtā. Lūgsim visdziļākajā nopietnībā, un tad strādāsim atbilstoši mūsu lūgšanām. Var likties, ka uzvar sātans un patiesību nomāc meli un maldi;

tauta, pār kuru Dievs ir izplētis savu vairogu, un zeme, kas tad, kad apspieda sirdsapziņu, ir bijusi patvērumš Dieva kalpiem un Viņa patiesības aizstāvjiem, pati var nonākt briesmās. Bet Dievs vēlas, lai mēs atceramies, kā Viņš pagātnē ir glābis savus ļaudis no viņu ienaidniekiem. Ārkārtīgi smagos brīžus, kad šķita, ka vairs nav nekādas iespējas izglābties no sātana rokām, Kungs vienmēr ir izlietojis sava spēka atklāšanai. Cilvēka neatliekamā vajadzība ir Dieva izdevība. Var būt, ka Dieva ļaudīm vēl tiek dāvāts tikai īss brīdis, lai atmostos un liktu spīdēt savai gaismai. Ja desmit taisnu klātbūtne būtu izglābusi līdzenuma jaunās pilsētas, vai tad nepastāv iespēja, ka Dievs, atbildot uz savu ļaužu lūgšanām, vēl apturēs to cilvēku darbību, kas grib atcelt Viņa baušļus? Vai mēs dziļi nepazemosim savas sirdis Dieva priekšā, vai nesteigsimies pie žēlastības krēsla un nelūgsim Viņu atklāt savu vareno spēku?

Ja mūsu ļaudis joprojām paliek šajā gurdenajā un vienaldzīgajā stāvoklī, tad Dievs nevar pār viņiem izliet savu Garu. Tie nav gatavi ar Viņu sadarboties. Tie nav atmodušies šī brīža stāvoklī un nesaprot draudošās briesmas. Tagad kā nekad iepriekš viņiem vajadzētu izjust čaklas un saskaņotas rīcības nepieciešamību.

Trešā eņģeļa sevišķais darbs vēl nav izprasts. Pēc Dieva plāna Viņa ļaudīm vajadzētu atrasties tālu (715) priekšā tam stāvoklim, kādu viņi ieņem šodien. Bet tagad, kad jau pienācis laiks aktīvam darbam, tiem vēl būs tam jāsaprotas. Kad nacionālie reformisti sāka skubināt spert soļus, lai ierobežotu reliģisko brīvību, mūsu vadošajiem vīriem vajadzēja vērigi uztvert situāciju un nopietni strādāt, lai kavētu šos centienus. Dievs nav licis atturēt gaismu no mūsu ļaudīm — tieši šim laikam nepieciešamo patiesību. Ne visi mūsu sludinātāji, kas dara zināmu trešā eņģeļa vēsti, patiesi izprot, ko šī vēsts satur. Daži pret Nacionālās Reformas kustību izturējušies kā pret kaut ko tik mazsvarīgu, kam nevajag pievērst īpašu uzmanību, un ir pat domājuši, ka, pievērsot šai kustībai uzmanību, viņi veltītu laiku jautājumiem, kam nav nekā kopēja ar trešā eņģeļa vēsti. Kaut Kungs piedotu mūsu brāļiem tādu šim laikam dotās vēsts izskaidrošanu!

Ļaudis ir jāpamodina, lai viņi saprastu tagadējā laika briesmas. Sargi guļ. Mēs esam atpalikuši par vairākiem gadiem. Lai galvenie sargi saprot, ka viņiem ir spiedoša nepieciešamība skatīties pašiem uz sevi, lai nepazaudētu tiem dotās izdevības saskatīt briesmas.

Ja vadošie vīri mūsu savienībās tagad nepieņems Dieva sūtīto vēsti un neieklausies darba ierindā, tad draudzes cietīs lielus zaudējumus. Kad sargs, redzot nākam zobenu, dos bazūnei skaidru skaņu, ļaudis visā līnijā atbalsos brīdinājumu, un visiem būs iespējams sagatavoties cīņai. Bet visai bieži vadītājs ir vilcinājies, it kā gribētu teikt: "Pārāk nesteigsimies. Var būt pieļauta kļūda. Mums jābūt uzmanīgiem, lai nesaceltu maldinošu trauksmi." Tieši šī vilcināšanās un nenoteiktība no viņa puses kliez: "Miers un drošība!" "Neuzbudinieties! Neuztraucieties! Reliģiskā likumprojekta labojuma prasības ir uztvertas pārspilēti. Šis satraukums drīz vien norims." Tā viņš patiesībā neatzīst (716) Dieva sūtīto vēsti; un brīdinājums, kam vajadzēja pamodināt draudzi, savu darbu neveic. Šarga bazūne nedod skaidru skaņu, un ļaudis nesagatavojas cīņai. Lai sargs uzmanās, ka viņa vilcināšanās dēļ neaiziet bojā dvēseles un to asinis netiek prasītas no viņa rokas.

Mēs daudzus gadus esam gaidījuši, ka mūsu zemē ieviesīs svētdienas likumu; un tagad, kad šo kustību jau varam saskatīt, mēs jautājam: Vai mūsu ļaudis veiks savu pienākumu šajā virzienā? Vai mēs nepalīdzēsim pacelt karogu un aicināt uz priekšu tos, kas vērtē savas reliģiskās tiesības un priekšrocības? Strauji tuvojas laiks, kad tie, kas izvēlas paklausīt Dievam vairāk nekā cilvēkam, izjutīs apspiedēja roku. Vai lai apkaunojam Dievu ar klusēšanu, kad Viņa svētos baušļus min kājām?

Kamēr protestantu pasaule ar savu nostāju piekāpjas Romai, pamodīsies, lai aptvertu stāvokli un redzētu mums priekšā esošo cīņu tās patiesajā, izšķirīgajā nozīmē! Lai sargi tagad paceļ savu balsi un sludina šim laikam domāto patiesības vēsti! Rādīsim ļaudīm, kur mēs atrodamies pravietiskajā vēsturē, un centīsimies pamodināt patiesu protestantisma garu, palīdzot pasaulei saprast, kāda vērtība ir reliģiskās brīvības priekšrocībām, kas jau tik ilgi baudītas!

Dievs mūs modina, jo gals ir tuvu. Katra aizejošā stunda Debesu pagalmos ir rosīga darba stunda, lai virs zemes sagatavotu ļaudis veikt savu daļu lielajos notikumos, kas drīz pavērsies mūsu priekšā. Aizejošajiem mirkļiem, kas mums liekas tik mazsvarīgi, ir mūžības vērtība. Tie izšķir dvēseļu likteni uz mūžīgu dzīvi vai mūžīgu nāvi. Vārdi, ko šodien sakām ļaudīm, darbi, ko darām, vēsts gars, ko nesam, būs dzīvības smarža uz dzīvību vai nāves smarža uz nāvi.

Mani brāļi, vai jūs nesaprotat, (717) ka no jūsu pašreizējās sagatavošanās priekšā esošajiem pārbaudījumiem ir atkarīga jūsu pašu pestīšana un arī citu dvēseļu liktenis? Vai jums ir tik liela dedzība, tāda dievbijība un nodošanās, kas jūs darīs spējīgus pastāvēt, sastopoties ar pretestību? Ja Dievs jebkad ir runājis caur mani, tad ticiet, ka pienāks laiks, kad jūs vedīs padomju priekšā un katrs

jums esošās patiesības punkts tiks stingri pārbaudīts. Laiku, ko tik daudzi tagad atļaujas izšķiest, vajadzētu veltīt tā uzdevuma veikšanai, ko mums uzticējis Dievs, tas ir, lai sagatavotos arvien tuvāk nākošajai krīzei.

Kunga patiesajiem ļaudīm tagad, vairāk nekā jebkad iepriekš, jāmīl un jāgodā Dieva likumi. Ir ārkārtīgi nepieciešams visu ticīgo, vīru un sievu, jauniešu un bērnu prātā un sirdī iespiest Kristus priekšrakstu: "Meklējiet Rakstos!" Pētiet savu Bībeli, kā jūs nekad iepriekš neesat pētījuši! Ja jūs savā reliģiskajā dzīvē nepacelsieties augstākā, svētākā stāvoklī, tad jūs nebūsi gatavi, kad parādīsies mūsu Kungs. Dievs no saviem ļaudīm sagaida dotajai lielajai gaismai atbilstošu dedzību, uzticību un nodošanos. Vajag vairāk garīguma, dziļāka svētīšanās Dievam un dedzība Viņa darbā, kāda vēl nekad nav sasniegta. Daudz laika vajadzētu pavadīt lūgšanās, lai mūsu rakstura drēbes tiktu maz-gātas un balinātas Jēra asinīs.

Ar nesvārstīgu ticību mums sevišķi jāmeklē Dievs, lai Viņa ļaudis tagad saņemtu žēlastību un spēku. Mums nav jādomā, ka jau pilnībā ir pienācis laiks, kad mūsu brīvībai jātiek ierobežotai. Praviētis redzēja "četrus eņģeļus stāvam četros zemes stūros, turot četrus zemes vējus, lai vējš nepūstu ne pār zemi, ne jūru, ne pār kādu koku". Cits eņģelis, kas uzkāpa no austrumiem, sauca uz viņiem, sacīdams: "Nesamaitājiet zemi, ne jūru, ne kokus, kamēr mēs apzīmogosim mūsu Dieva kalpus uz viņu pierēm." Tas liecina par mums tagad veicamo darbu. Milzīga atbildība gulstas uz lūgšanu vīriem (718) un sievietēm visā zemē, lai viņi grieztos pie Dieva, un Viņš liktu atkāpties ļaunuma mākonim un dāvinātu vēl dažus žēlastības gadus, kuros varētu strādāt Kungam. Sauksim uz Dievu, lai eņģeļi tur četrus vējus, līdz tiktu izsūtīti misionāri uz visām pasaules daļām un pasludināta brīdinoša vēsts visiem, kas nepaklausa Jehovas likumiem.

IZDEVUMS "AMERIKĀŅU SARGS" UN TĀ UZDEVUMS

Dievs izlieto dažādus līdzekļus, lai savus ļaudis darītu spējīgus pastāvēt priekšā esošajā lielajā krīzē. Viņš runā caur savu Vārdu un saviem kalpiem. Viņš modina sargus un izsūta tos ar brīdinošām, norājošām un pamācošām vēstīm, lai ļaudis tiktu apgaismoti. "Sargs" pēc Dieva plāna ir bijusi viena no balsīm, kas vēsti trauksmi, lai ļaudis dzirdētu un saprastu draudošās briesmas, un izpilda šajā laikā tik nepieciešamo darbu. Kungs grib, lai Viņa ļaudis ņem vērā, ko Viņš tiem sūta. Kad gaisma ir dota, tad tiem ir pienākums ne tikai šo gaismu pieņemt, bet arī ļaut tai spīdēt tālāk, atbalstot ar savu iespaidu, lai tā pilnā spēkā būtu jūtama draudzē un pasaulē. "Sargs" līdzinās bazūnei, kas dod skaidru skaņu; visiem mūsu ļaudīm vajadzētu to rūpīgi izlasīt un pēc tam nosūtīt kādam radniekam vai draugam, tā gādājot, lai Dieva dāvatā gaisma tiktu izmantota vislabākajā veidā.

Trīs gadus no "Sarga" slejām ir skanējuši brīdinājumi pasaulei, bet šie briesmu signāli nav vajadzīgā mērā ietekmējuši tos, kas apliecina ticību tagadējai patiesībai. Ja mūsu brāļi būtu lietojuši "Sargu" tā, kā to lietot bija viņu priekšrocība, un ja vienoti būtu to ieteikuši visām savienībām un draudzēm, ko Dievs no viņiem sagaidīja; ja mūsu ļaužu uzmanība būtu pievērsta darbam, (719) kas bija tik svarīgs šim laikam; ja viņi būtu vērtējuši gaismu, kurai Dievs bija ļāvis spīdēt pār tiem brīdinājumos, padomos un norādījumos par drīz sekojošiem notikumiem, tad mēs kā tauta, gatavojoties darbam, nebūtu tik tālu atpalikuši. Vienaldzība un kūtrums šajā briesmu pilnajā laikā ir bijis tiešām pārsteidzošs. Patiesība, tagadējā patiesība, ir tā, kas vajadzīga ļaudīm; un, ja mūsu brāļi katrā draudzē būtu sapratuši, kāda biedinoša nozīme ir kustībai par reliģiskās likumdošanas labošanu, kas tagad attīstās; ja viņi šajā kustībā būtu ieraudzījuši skaidru, noteiktu pravietojuma piepildīšanu, kas tos modina sagatavoties krīzes prasībām, tad viņi tagad nebūtu tā apstulbuši un neatrastos nāvei līdzīga miega varā.

Dieva Vārds par šo nozīmīgo laiku neklusē, un to sapratīs visi, kas nepretojas Viņam. Garam ar apņemšanos nedzirdēt, nepieņemt, nepaklausīt. Kunga gaismas vēstis ir gadiem ilgi bijušas kopā ar mums; bet ir darbojušies iespaidi, kas netieši centušies atņemt spēku ar Sargu un Liecībām, kā arī ar citiem darba rīkiem dotajiem brīdinājumiem, kurus Kungs sūta saviem ļaudīm. Ar Sargu būtu sasniegts daudz vairāk, ja tā darbu nebūtu kavējuši tieši šie pretējie iespaidi. Pat ja nekas netiek sacīts pretī, nostāja atklāj jūtamu vienaldzību. Un tik ilgi, kamēr sargi nedos bazūnei skaidru skaņu, ļaudis neuztrauksies un nesargāsies no briesmām.

Dievs mūs ir rājis par nevērīgo izturēšanos pret svinīgajām atbildībām. Viņa svētības ir atrautas, tāpēc ka tie, kas saka, ka tic Liecībām, nav tās ņēmuši vērā. Ak, kaut notiktu reliģiska atmoda! Dieva eņģeļi iet no draudzes uz draudzi, darīdami savu pienākumu; un Kristus klauvē pie jūsu sirds durvīm, lūdzot atļauju ieiet. Bet līdzekļi, kas Dieva plānā bija paredzēti, lai pamodinātu draudzi saprast savu garīgo (720) nabadzību, nav cienīti. Uzticīgā Liecinieka balss ir atskanējusi rājienu, bet tai nav paklausīts. Cilvēki ir izvēlējušies iet savu ceļu, nevis Dieva ceļu, tāpēc ka "es" viņos nav piesists krustā. Šī iemesla dēļ gaisma uz prātu un sirdi atstājusi pavisam mazu iespaidu. Vai tagad Dieva

ļaudis atmodīsies no savas jutekliskās snaudas? Vai viņi pilnībā izlietos piedāvātās svētības un ņems vērā brīdinājumus, nepieļaujot, ka kaut kas nostātos starp viņu dvēselēm un gaismu, kurai Dievs grib likt spīdēt pār tiem? Lai katrs Dieva kalps aptver situāciju un mūsu draudžu priekšā noliek Sargu, izskaidrojot tā būtību un skubinot ievērot tajā izteiktās atziņas un brīdinājumus. Lai Kungs palīdz visiem izpirkt laiku! Lai nesvētotas jūtas nevienu neierosinā pretoties Dieva Gara aicinājumiem! Nestāviet šai gaismai ceļā, lai tā netiek ignorēta vai nobīdīta malā kā uzmanības vai uzticības necienīga!

Ja jūs cerat, ka gaisma nāks visiem patīkamā veidā, tad veltīgi. Ja gaidāt skaļākus aicinājumus vai labākas izdevības, tad gaismu atraus un jūs tiksiet atstāti tumsā. Pieņemiet katru Dieva sūtīto gaismas staru. Cilvēki, kas negrib ņemt vērā Gara aicinājumus un Dieva Vārdu, tāpēc ka paklausība saistīta ar krustu, pazaudēs savu dvēseli. Kad atvērs grāmatas un visas pasaules Tiesnesis rūpīgi pārbaudīs katra cilvēka darbu un motīvus, kas viņu vadījuši, tad tie redzēs, ko ir zaudējuši. Mums vajadzētu pastāvīgi staigāt, bīstoties Kungu un saprotot, ka mēs katrs personīgi stāvam kungu Kunga priekšā un, ja esam saistīti ar Dieva darbu, neviena doma, ne vārds, ne rīcība nedrīkst būt ar savtības vai vienaldzības pieskaņu.

STRĀDNIKI KUNGA DARBĀ

(721) Tas, ka Betlkrīkas draudzē apvienojies tik liels skaits locekļu un ka tur koncentrētas tik daudzas svarīgas intereses, dara to par sevišķu misijas lauku. Ļaudis no visām valstīs daļām nāk uz sanatoriju, un daudzi jaunieši no dažādiem štatiem apmeklē koledžu. Sajā laukā vajadzīgi visvairāk svētījušies, visuzticīgākie strādnieki, un te jālieto vislabākās darba metodes, lai pastāvīgi izplūstu iespaids par labu Kristum un patiesībai. Ja darbu vadīs atbilstoši Dieva prātam, tad starp tiem, kas tic patiesībai, būs redzams Kristus žēlastības glābjošais spēks, un tie būs gaisma citiem.

Bet Betlkrīkā valda nožēlojama nevērība pret daudzām dotajām priekšrocībām uzturēt darba centru veselīgā stāvoklī. Visās ticīgo vienotās miesas (organizācijas — tulk. piez.) daļās vajadzētu sajst spēcīgus sirds impulsus no centra. Bet, ja sirds ir slika un strādā vāji, tad visi darba nozarojumi kļūs nespēcīgi. Lai patiesību varētu nest visai pasaulei, šajā galvenajā punktā nepieciešams veselīgs darba spēks. Šis pēdējais brīdinājums jādara zināms visur — gan ģimenēs, gan sabiedrībā; un tas prasīs gudru vadīšanu kā plānu sastādīšanā, tā arī cilvēku audzināšanā, kas atbalstītu darbu.

Gadiem ejot, darbs paplašinās un vajadzība pēc pieredzējušiem un uzticīgiem strādniekiem kļūst arvien spiedošāka; un, ja Kunga ļaudis staigās saskaņā ar Viņa padomu, tad tādi strādnieki tiks izaudzīti. Dievs grib, lai mēs pilnīgā pašvībā, ka Viņš dos gudrību un spēku, savas spējas attīstītu līdz visaugstākajai pakāpei. Iegūstot intelektuālu un garīgu spēku un iepazīstoties ar Dieva mērķiem un rīcības veidu, strādnieki spēs arvien labāk saprast šim laikam paredzēto darbu un būs labāk sagatavoti (722) plānot un izpildīt šos plānus darba virzīšanai uz priekšu. Tādā veidā viņi varēs iet kopsolī ar ceļu paverošo Dieva aizgādību.

Pastāvīgi jācenšas iegūt jaunus strādniekus. Vajadzētu saškatīt un atzīt spējīgus cilvēkus. Personas, kas ir dievbijīgas un spējīgas, jāiedrošina iegūt nepieciešamo izglītību, lai tās varētu kļūt derīgas līdzdarboties patiesības gaismas izplatīšanas pasākumos. Visus, kas ir pietiekoši sagatavoti strādāt, vajadzētu pārliecināt iesaistīties kādā darba nozarē, kas atbilstu viņu spējām.

Lielo un svinīgo darbu šim laikam nevar turpināt un pabeigt vienīgi ar dažu izredzētu vīru pūlēm, kas jau līdz šim ir nesuši atbildību šajā lietā. Kad tie, kurus Dievs aicinājis palīdzēt veikt zināmu darbu, būs to padarījuši tik tālu, cik tālu tas viņiem iespējams ar tiem piešķirtajām spējām, tad Kungs neatļaus darbam apstāties šajā pakāpē. Savā aizgādībā Viņš aicinās un sagatavos citus, kas pievienosies pirmajiem, lai kopīgi ietu uz priekšu vēl tālāk un paceltu karogu vēl augstāk.

Bet ir daži, kas neaug līdz ar darbu; nepiemērojoties tā pieaugošajām prasībām, tie pieļauj, ka darbs viņus tālu pāraug, un tāpēc izrādās nespējīgi saprast sava laika lielās vajadzības, kā arī tās apmierināt. Kad vīri, kurus Dievs sagatavo nest atbildības darbā, ņemas pie tā mazliet savādākā veidā, nekā tas līdz šim ir vadīts, tad vecākajiem strādniekiem vajadzētu būt uzmanīgiem, lai viņu rīcībai nebūtu tāds raksturs, kas šos palīgus kavētu vai ierobežotu darbu. Daži nespēj saprast zināmu pasākumu svarīgumu vienkārši tāpēc, ka viņi nesaskata, kas darbam neatliekami vajadzīgs visā tā plašumā, un paši neizjūt nastu, ko Dievs sevišķi uzlicis citiem cilvēkiem. Tiem, kas nav īpaši sagatavoti darīt kādu zināmu darbu, jāsaprot, ka viņi nestāv ceļā citiem un netraucē piepildīt Dieva nodomu. (723)

Tie ir vietā pieminēt Dāvida piedzīvojumu. Viņš vēlējās celt namu Kungam un šim mērķim sakrāja ļoti daudz materiāla. Bet Kungs tam paskaidroja, ka viņam šis darbs nav jādara; tas jāpārņem

Salamanam, viņa dēlam. Dāvida plašā pieredze darīja viņu spējīgu dot Salamanam padomu un to iedrošināt; bet templi vajadzēja celt jauneklīm. Ir iespējams, ka veco strādnieku nogurušais prāts ne vienmēr saskata darba lielumu, un viņi var nebūt noskaņoti iet kopsolī ar ceļu paverošo Dieva aizgādību; tāpēc svarīgām atbildībām nevajadzētu gulties vienīgi uz viņiem. Tie var darbā neiesaistīt visus elementus, kas svarīgi tā virzīšanai uz priekšu, un tādā veidā to kavēt.

Gudras vadības trūkuma dēļ darbs Betlkrīkā un visā Mičiganas štatā ir tālu atpalicis no tā, kādam tam vajadzētu būt. Kaut gan ir nepieciešams saprast ārzemju misiju situāciju un vajadzības, tomēr tajā pašā laikā mums vajadzētu arī saprast darba vajadzības pie mūsu pašu durvīm. Ja priekšrocības, ko Dievs nolīcis mūsu sniedzamības robežās, būtu pareizi izlietotas, tad mēs spētu izsūtīt daudz lielāku skaitu strādnieku. Mūsu draudzēs vajadzīgs enerģisks darbs. Īpašo vēsti, kas norāda uz pašreizējo notikumu attīstību, uz mūsu darba pienākumiem un briesmām, nevajadzētu tām sludināt garlaicīgi un nedzīvi, bet "Garā un spēkā". Draudzes locekļiem jāuzliek pienākumi. Jāpamodina tāds misijas gars kā nekad iepriekš un jāizrauga nepieciešamie strādnieki, kas darbotos kā ganāmpulka gani, personīgi pūloties draudzi pacelt tādā stāvoklī, lai visās tās robežās būtu redzama garīga dzīvība un rosība.

Darbam ir pazaudēti daudzi talanti, tāpēc ka cilvēki, kas ieņem atbildīgas vietas, tos nesaskatīja. Viņu skats nesniedzas pietiekoši tālu, lai ieraudzītu, ka darbs ir kļuvis pārāk plašs, lai to turpinātu ar līdzšinējo strādnieku skaitu. (724) Daudz, ļoti daudz, kam jau vajadzēja būt pabeigtam, vēl joprojām palicis nedarīts, tāpēc ka vīri turējuši lietas savās rokās un nav darbu sadalījuši lielākam skaitam strādnieku, uzticoties, ka Dievs atbalstīs viņu pūles. Tie ir centušies vadīt visas darba nozares, baidīdamies, ka citi varētu izrādīties mazāk prasmīgi. Viņu griba un spriedums ir valdījuši šajās atsevišķajās nodaļās, un, tā kā tie nespēja aptvert visas darba vajadzības tā dažādajās daļās, ir radušais lieli zaudējumi.

Ir jāapgūst mācība, ka tad, ja Kungs norāda līdzekļus zināma darba veikšanai, mēs tos nedrīkstam nolikt pie malas un pēc tam lūgt un gaidīt, ka Viņš darīs brīnumu, lai nolīdzinātu iztrūkumu. Ja zemkopis near un nešēj, tad Dievs nedara brīnumu, lai novērstu viņa nolaidības sekas. Pļaujas laiks viņa laukus atrod tukšus — nav labības, ko pļaut, nav kūļu, ko savākt. Dievs ir sagādājis sēklu un augsni, sauli un lietu; un, ja zemkopis būtu izlietojis līdzekļus, kas bija viņa rīcībā, tad viņš saņemtu atbilstoši tam, kā ir sējis un strādājis.

Pastāv lieli likumi, kas pārvalda dabu, un tikpat droši pamatlikumi valda garīgās lietas. Lai iegūtu vēlamos rezultātus, ir jāizlieto šī mērķa sasniegšanai paredzētie līdzekļi. Dievs katram cilvēkam ir nozīmējis darbu atbilstoši viņa spējām. Ar audzināšanu un praksi atsevišķas personas var sagatavot tā, lai tās būtu spējīgas atrast izeju kritiskā stāvoklī, kāds var rasties, bet, lai katru novietotu viņam pieņemamos apstākļos, kur viņš iegūtu atbildību nešanai vajadzīgo pieredzi, ir vajadzīga gudra plānošana.

Kaut arī izglītība, audzināšana un pieredzējušu cilvēku padomi ir ļoti svarīgi, tomēr strādniekus vajadzētu pamācīt, ka viņi nedrīkst pilnībā pajauties uz kāda cilvēka spriedumu. Kā brīviem Dieva pārstāvjiem visiem vajadzētu gudrību meklēt no Viņa. Ja skolnieks pilnīgi uzticas kāda cita cilvēka domām un neiet tālāk par viņa plānu pieņemšanu, tad tas skatās vienīgi ar šī (725) cilvēka acīm un tādā izpratnē ir tikai otra atbalss. Dievs ar cilvēkiem rīkojas kā ar atbildīgām būtnēm. Viņš strādās ar savu Garu pie prāta, ko Viņš ir ielicis cilvēkā, ja tikai cilvēks ļaus Viņam strādāt un atzīs Viņa darbu. Viņš grib, lai katrs izlieto pats savu prātu un sirdsapziņu. Viņš nav domājis, lai kāds cilvēks kļūtu par otra ēnu, kas izsaka vienīgi otra ieskatu.

Visiem vajadzētu mīlēt savus brāļus un cienīt savus vadītājus; bet viņiem nevajadzētu tos darīt par savu nastu nesējiem. Mums nav visas savas grūtības un sarežģījumus jāstāsta citiem, tā nogurdinot viņu prātu. "Ja kādam no jums trūkst gudrības, tas lai to lūdz no Dieva, kas visiem dod devīgi un nepārmezdams, un viņam taps dots. Bet lai viņš lūdz ticībā, nemaz nešaubīdamies." Jēzus mūs ir uzaicinājis: "Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm. Jo mans jūgs ir patīkams un mana nasta viegla."

Kristietības pamats ir Kristus — mūsu taisnība. Cilvēki ir personīgi atbildīgi Dievam, un katram jārikojas tā, kā viņam liek Dievs, nevis tā, kā liek otra cilvēka prāts; jo pretējā gadījumā lielā ES ESMU Garam nav iespējams ietekmēt un vadīt dvēseles. Tās tiks turētas ierobežojumos, kas nepieļauj rīcības vai izvēles brīvību.

Dievs negrib, ka Viņa ļaudis Betlkrīkā paliek savā pašreizējā vienaldzības un kūtruma stāvoklī, līdz kāds varens brīnumdarošs spēks draudzi pamodinātu dzīvei un darbībai. Ja mēs būtu gudri un čakli,

lūdzot un pateicoties izmantotu līdzekļus, ar kuru starpniecību Dieva ļaudis var saņemt gaismu un svētības, tad virs zemes nebūtu varas, kas spētu šīs dāvanas no mums atturēt. Bet, ja mēs atraidām Dieva līdzekļus, tad arī nevajag gaidīt, ka Viņš darīs brīnumus, lai dotu mums gaismu, enerģiju un spēku; jo tas nekad nenotiks. (726)

Kungs man ir rādījis, ka cilvēki, kas ieņem atbildīgas vietas, stāv tieši ceļā Viņa darbam, tāpēc ka tie domā, ka darbs jādara un svētībai jānāk kaut kādā noteiktā veidā, un nekādu citu veidu tie vienkārši negrib atzīt. Mani brāļi, kaut Kungs jums atklātu šīs lietas būtību. Dievs nestrādā tā, kā cilvēki plāno vai kā tie vēlas; Viņš, "savus brīnumus veicot, rīkojas neizprotami". Vai Kunga darbības metodes jānoraida, tāpēc ka tās neatbilst mūsu uzskatiem? Dievam ir savi nozīmēti gaismas kanāli, bet tiem katrā ziņā nav jālīdzinās kādas īpašas cilvēku kopas uzskatiem. Ja visi ieņemtu tiem nozīmēto vietu Dieva darbā, dedzīgi meklējot no Viņa gudrību un vadību, tad būtu vērojama varena virzība uz priekšu, liekot gaismai apspīdēt pasauli. Kad cilvēki pārtrauks stāties ceļā, tad Dievs strādās mūsu vidū kā nekad iepriekš.

Kaut arī vajadzētu izvirzīt plašus plānus, tomēr ļoti jā rūpējas, lai darbs katrā nozarē harmoniski saistītos ar darbu visās citās nozarēs, tā veidojot pilnīgu pasākumu. Bet pārāk bieži viss ir noticis pavisam savādāk; un rezultātā darbs ir bijis nepilnīgs. Viens vīrs, kas uzrauga zināmu darba nozari, pārspilē sava posteņa svarīgumu, līdz viņa vērtējumā šī viena nozare tiek pacelta pāri visām citām. Līdz ar šāda ierobežota viedokļa pieņemšanu tiek izplatīts spēcīgs iespaids, lai arī citi redzētu tādā pašā gaismā. Tāda ir cilvēciskā daba, bet tas nav Kristus Gars. Proporcionāli šīs politikas pieņemšanai no darba tiek izstumts Kristus un galvenajā vietā nostājas cilvēka "es".

Pamatlikumus, kuriem jāvada mūs kā Dieva darba strādniekus, ir izteicis apustulis Pāvils. Viņš saka: "Mēs esam Dieva darba biedri." "Visu, ko jūs darāt, to dariet no sirds tā kā Kungam un ne cilvēkiem." Un Pēteris pamāca ticīgos: "Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi. (727) Ja kāds runā, tad kā Dieva vārdus, ja kāds kalpo, tad kā ar to spēku, kuru Dievs piešķir, ka visās lietās Dievs tiktu pagodināts caur Jēzu Kristu."

Ja šie pamatlikumi pārvaldīs mūsu dzīvi, tad mēs sapratīsim, ka par darbu atbildīgs ir Dievs, nevis mēs; ka Viņš vienādi rūpējas par katru lielā pasākuma daļu. Kad pirmajā vietā ir Kristus un Viņa gods un kad mīlestība uz dvēselēm, par kurām mira Kristus, ir uzvarējusi mīlestību uz sevi, tad neviens strādnieks tā nenogremdēsies kādā darba nozarē, ka no redzesloka pazaudēs jebkuras citas nozares svarīgumu. Tā ir savtība, kas ierosina personas domāt, ka tieši tā darba daļa, kurā viņas iesaistījušās, ir vissvarīgākā.

Arī tā ir savtība, kas pamudina strādniekus domāt, ka visdrošāk uzticēties var tikai viņu spriedumam un ka viņu darba metodes ir vislabākās, vai ka tiem ir tiesības kurā katrā veidā pavēlēt otra sirdsapziņai. Tāds bija jūdu vadoņu gars Kristus dienās. Priesteri un rabīni, būdami augstās domās par sevi, ieviesa tādus stingrus noteikumus un tik daudz formu un ceremoniju, ka novērsa ļaužu prātu no Dieva un neatstāja Viņam nekādu iespēju strādāt to labā. Tā no redzesloka tika pazaudēta Viņa žēlastība un mīlestība. Mani brāļi, neejiet to pašu ceļu. Pievērsiet ļaužu prātu Dievam. Atstājiet Viņam iespēju strādāt priekš tiem, kas Viņu mīl. Neuzspiediet ļaudīm likumus un priekšrakstus, kuriem paklausot, tie tiktu atstāti tādā pašā mērā bez Dieva Gara, kādā Gilboas kalniem trūka rasas un lietus.

Mūsu ļaužu vidū ir nožēlojams garīguma trūkums. Viņu labā veicams liels darbs, pirms tie var kļūt tādi, kādiem viņiem pēc Kristus prāta vajadzētu būt, — par gaismu pasaulei. Gadiem ilgi esmu izjutusi dziļas dvēseles sāpes, kopš Kungs man atklāja, ka mūsu draudzēs trūkst Jēzus un Viņa mīlestības. Ir valdījis pašapmierinātības gars un tieksme cīnīties par savu stāvokli un virsroku. Es (728) redzēju, ka šī sevis pagodināšana septītās dienas adventistos kļuvusi parasta, un, ja cilvēka lepnumu nepazemos un nepaaugstinās Kungu, tad mēs kā tauta būsīm tikpat nesagatavoti uzņemt Kristu, Viņam atnākot otrreiz, kādi bija jūdi Kristus pirmās atnākšanas laikā.

Jūdi gaidīja Mesiju, bet Viņš nenāca tādā veidā, kā tie to jau iepriekš bija paredzējuši, un, lai tie Viņu varētu uzņemt kā Apsolīto, tad tautas izglītotajiem skolotājiem spiedošā kārtā būtu jāatzīst savi maldi. Šie vadoņi bija šķīrušies no Dieva, un sātans ietekmēja viņu prātu, liekot tiem atmet Pestītāju. Kad tiem vajadzēja atteikties no saviem lepnajiem uzskatiem, tie labāk aizvēra acis pret visiem Viņa mesiāniskajiem pierādījumiem un ne tikai paši atraidīja pestīšanas vēsti, bet arī ļaužu sirdis nocietināja pret Jēzu. Viņu piedzīvojumam jābūt mums par svinīgu brīdinājumu. Ja Kungam ir gaisma saviem ļaudīm, tad mēs nekad nedrīkstam gaidīt, ka sātans mierīgi stāvēs blakus un necentīsies to atturēt. Viņš darbosies uz prātu, pamodinot neuzticību, greizsirdību un neticību. Sargāsimies, ka neatraidām Dieva sūtīto gaismu, tāpēc ka tā nenāk mums patīkamā ceļā. Nenoraidīsim Dieva svētības, jo mēs nezinām savu piemeklēšanas laiku. Ja ir kādi, kas paši neredz

un nepieņem gaismu, tad lai tie nestāv ceļā citiem. Lai par šo augsti pagodināto tautu netiek sacīts tāpat kā par jūdiem, kad tiem sludināja labo vēsti par Dieva valstību: "Viņi paši neiegāja un atturēja tos, kas gribēja ieiet."

Dievs nevar pagodināt savu Vārdu caur saviem ļaudīm, kamēr tie paļaujas uz cilvēku un dara miesu par savu elkonī. Viņi joprojām paliks tikpat nespēcīgi, kādi ir patlaban, kamēr netiks paaugstināts vienīgi Kristus; kamēr tie ar pazemīgu sirdi nesacīs tāpat, kā Jānis Kristītājs: "Viņam vajag augt, bet man jāiet mazumā." Man ir doti vārdi, kas jāpasaka Dieva ļaudīm: "Paaugstiniet Viņu, Golgātas Vīru. Lai cilvēcība atkāpjas, ka visi var uzlūkot Viņu, kurā koncentrētas to cerības uz mūžīgu dzīvi." Pravietis Jesaja saka: "Viens Bērns mums dzimis, viens Dēls mums dots; un valdība ir uz Viņa kamieša; un Viņa vārds top saukts Brīnums, Padomdevējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs, Miera Lielkungs." Lai draudze un pasaule uzlūko savu Glābēju. Lai katra balss saka līdz ar Jāni: "Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus."

Tikai slāpstošajām dvēselēm ir atvērts dzīvā ūdens avots. Dievs saka: "Es liešu ūdeni uz iztvīkušiem un straumes uz izkaltušiem." Dvēselēm, kas sirsnīgi meklē gaismu un priecīgi satver katru dievišķās gaismas staru, kas nāk no Viņa svētā Vārda, — vienīgi tām tiks dota pilnīga gaisma. Un tikai caur šīm dvēselēm Dievs atklās gaismu un spēku, kas visu pasauli apgaismos ar Viņa godību.

Nenovērtējama dāvana

"Lai slavēts mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, kas mūs Kristū ir svētījis ar visāda veida garīgu svētību debesīs. Viņā Tas mūs pirms pasaules radīšanas izredzējis, lai mēs būtu svēti un nevainojami Viņa priekšā mīlestībā. Pēc savas gribas labā nodoma Viņš jau iepriekš nolēmis, ka mums būs Viņa bērniem būt caur Jēzu Kristu, par slavu Viņa augstajai žēlastībai, ar ko Tas mūs apveltījis savā mīļotajā Dēlā. (730) Viņā mums dota pestīšana Viņa asinīs, grēku piedošana pēc Viņa bagātās žēlastības."

"Dievs, bagāts būdams žēlastībā, savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs mīlējis, arī mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis dzīvus līdz ar Kristu (..) un uzmodinājis un paaugstinājis debesīs, lai nākamajos laikmetos Kristū Jēzū mums parādītu savas žēlastības un laipnības pāri plūstošo bagātību."

Ar tādiem vārdiem "sirmais Pāvils", "Jēzus Kristus saistītais", rakstot no cietuma Romā, centās izskaidrot saviem brāļiem to, ko vārdu trūkuma dēļ nespēja izsacīt visā pilnībā, — "Kristus neizdibināmo bagātību" — žēlastības dārgums, kas brīvi piedāvāti kritušajiem cilvēku bērniem. Pestīšanas plāna būtība bija upuris, dāvana. Apustulis saka: "Jūs zināt mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastību, ka viņš, bagāts būdams, ir tapis nābags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību." "Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš savu vienpiedzimušo Dēlu devis." Kristus "pats par mums ir nodevis, ka mūs atpirktu no visas netaisnības". Un kā pestīšanu vainagojošā svētība "Dieva dāvana ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā".

"Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl." Droši vien nav neviena, kas, aplūkojot Dieva žēlastības bagātības, neizsauktos līdz ar apustuli: "Pateicība Dievam par Viņa neizteicamo dāvanu!"

Kā pestīšanas plāns sākas un noslēdzas ar dāvanu, tā arī tas jāvirza uz priekšu. Tas pats uzpurēšanās gars, kas mums sagādājis pestīšanu, mājo sirdī visiem tiem, kas kļūst par Debesu dāvanas līdzdalībniekiem. Apustulis Pēteris saka: "Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi." Kad Jēzus savus mācekļus izsūtīja darbā, (731) Viņš tiem sacīja: "Bez maksas jūs esat dabūjuši; bez maksas to dodiet." Cilvēkā, kura jūtas pilnīgi vienotas ar Kristu, nevar būt nekas savtīgs vai citiem nepieejams. Kas dzer no dzīvā ūdens, tas atradīs, ka šis ūdens "viņā taps par ūdens avotu, kas verd uz mūžīgu dzīvību". Kristus Gars viņā ir līdzīgs tuksnesī plūstošam avotam, kas visus atspirdzina un tajos, kas tuvu nāvei, izraisa vēlēšanos dzert šo dzīvības ūdeni. Tas pats mīlestības un uzpurēšanās gars, kas mājoja Kristū, skubināja apustuli Pāvilu viņa daudzveidīgajā darbā. "Es esmu parādnieks," viņš saka, "griekšiem un barbariem, gudriem un negudriem." "Man, vismazākajam starp visiem svētajiem, dota šī žēlastība pagāniem pasludināt Kristus neizdibināmo bagātību."

Mūsu Kungs vēlas, lai Viņa draudze atstarotu pasaulei to pilnību un bagātību, ko mēs atrodam Viņā. Mēs pastāvīgi saņemam Dieva dāvanas, un, tās izdalot, mums pasaulei jāparāda Kristus mīlestība un labdarība. Kamēr visas Debesis ir aizkustinātas un vēstneši tiek sūtīti uz katru zemes daļu virzīt uz priekšu glābšanas darbu, arī dzīvā Dieva draudzei jābūt Dieva līdzstrādniecei. Mēs esam Viņa noslēpumainās miesas locekļi. Viņš ir Galva, kas uzrauga visus miesas locekļus. Pats Jēzus savā

bezgalīgajā žēlastībā strādā pie to cilvēku sirdīm un panāk tik pārsteidzošu garīgu pārmaiņu, ka eņģeļi to uzlūko ar izbrīnu un prieku. Tā pati nesavtīgā mīlestība, kas raksturo Kungu, ir redzama Viņa sekotāju raksturā un dzīvē. Kristus gaida, ka, dzīvodami šajā pasaulē, cilvēki kļūs Viņa dievišķās dabas dalībnieki, ne tikai atstarojot Dieva godību Viņam par slavu, bet ar Debesis mirdzumu apgaismojot arī pasaules tumsu. Tā piepildīsies Kristus vārdi: "Jūs esat pasaules gaisma."

"Mēs esam Dieva darba biedri", "nama turētāji pār dažādajām Dieva žēlastības dāvanām". Dieva žēlastības paziņojumu, (732) Viņa Vārda patiesību zināšanas un tāpat arī laicīgās dāvanas — laiku un līdzekļus, talantus un iespaidus, — visu mums ir uzticējis Dievs, lai to izlietotu Viņa godam un cilvēku glābšanai. Dievam, kas pastāvīgi cilvēku apveltī ar savām dāvanām, nekas nevar būt pretīgāks par rīcību, kad apdāvinātais savtīgi sagrābj šīs dāvanas, neko neatdodot Devējam. Tagad Jēzus Debesīs sagatavo dzīvokļus tiem, kas Viņu mīl; tiešām, ne tikai dzīvokļus, bet arī valsti, kas mums piederēs. Bet visiem, kas mantos šīs svētības, jābūt līdzdalībniekiem Kristus pašizliedzībā un sevis upurēšanā par labu citiem.

Nekad Kristus lietā nav bijis nepieciešams tik daudz nopietnu, pašizliedzīgu pūļu kā tagad, kad pārbaudes laika stundas strauji tuvojas noslēgumam un pasaulei vēl jāpasniedz pēdējā žēlastības vēsts. Mana dvēsele ir dziļi aizkustināta, jo maķedonieša sauciens ir dzirdams no visām pusēm, no mūsu pašu zemes pilsētām un ciemiem, pāri Atlantijas un plašajam Klusajam okeānam un no jūras salām: "Nāc un palīdzi mums!" Brāļi un māsas, vai jūs uz šo saucienu atsauksieties, sacīdami: "Mēs gribam darīt vislabāko, sūtot jums kā misionārus, tā naudu. Mēs gribam aizliegt sevi, atsakoties no savu namu un savu miesu izgreznošanas, kā arī no ēstkāres apmierināšanas. Mēs gribam mums uzticētos līdzekļus ieguldīt Dieva lietā un paši bez atlikuma nodoties Viņa darbam." Darba vajadzības mums ir skaidri atklātas; tukšie mantu nami visaizkustinošākajā veidā lūdz sniegt palīdzību. Viens dolārs, kas dots tagad, darbam ir vērtīgāks nekā desmit dolāru kaut kad nākotnē.

Strādājiet brāļi, strādājiet, kamēr jums ir izdevība, kamēr vēl ir diena. Strādājiet, jo "nāk nakts, kad neviens nevar strādāt". Cik drīz šī nakts var atnākt, to jūs nevarat pateikt. Tagad ir jūsu izdevība; izlietojiet to. Ja ir kādi, kas nevar personīgi veltīt savas pūles misijas darbā, tad lai viņi dzīvo taupīgi un kaut ko atdod no savas peļņas. Tie ar savu naudu var palīdzēt sūtīt laikrakstus (733) un grāmatas cilvēkiem, kam nav patiesības gaismas; viņi var palīdzēt segt izdevumus studentiem, kas sagatavojas misijas darbam. Lai katrs dolārs, ko jums iespējams ietaupīt, tiek ieguldīts Debesu bankā.

"Nekrājiet sev mantas virs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā un kur zagļi rok un zog. Bet krājiet sev mantas Debesīs, kur ne kodes, ne rūsa tās nemaitā un kur zagļi nerok un nezog. Jo, kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds."

To sacīja Jēzus, kas jūs tik ļoti mīlēja, ka nodeva savu dzīvību, lai jūs varētu būt kopā ar Viņu Viņa valstī. Nedariet savam Kungam kaunu, neievērojot doto pavēli.

Dievs aicina cilvēkus, kam pieder zemes īpašumi un nami, tos pārdot un naudu ieguldīt tur, kur tā aizpildītu lielās vajadzības misijas laukā. Kad viņi reiz būs izjutuši patieso gandarījumu, ko rada tāda rīcība, tad tie kanālu turēs atvērtu, un līdzekļi, ko Kungs tiem uzticējis, pastāvīgi plūdis Viņa mantu namā, lai dvēseles varētu pievērst Kristus. Šīs dvēseles savukārt Kristus dēļ strādās ar tādu pašu pašizliedzību, taupību un vienkāršību, lai arī viņas varētu pienest savas dāvanas Dievam. Gudri izlietojot šos talantus, tiks atgriezti vēl citi, un tādā veidā darbs turpināsies, rādot, ka Dieva dotās dāvanas tiek pareizi vērtētas. Devējs būs atzīts, un caur Viņa namturu uzticību Viņa slava atkal atgriezīsies pie Viņa.

Kad mēs ar šiem nopietnajiem lūgumiem Dieva lietas labā ejam pie ļaudīm un atklājam mūsu finansiālās vajadzības, apzinīgas dvēseles, kas tic patiesībai, tiek dziļi aizkustinātas. Līdzīgi Kristus slavētajai atraitnei, kura savas divas artavas ielika Dieva šķirstā, tās dod savā nabadzībā, izlietojot savas iespējas līdz pēdējai robežai. Tādi cilvēki bieži atsakās pat no tā, kas tiešām nepieciešams dzīvei; bet tajā pašā laikā ir vīri un (734) sievas, namu un zemes īpašnieki, kas ar patmīlīgu neatlaidību pieķeras savai laicīgajai mantai un kam nav pietiekoši daudz ticības vēstij un Dievam, lai savus līdzekļus ieguldītu Viņa darbā. Šiem pēdējiem sevišķi piemēroti ir Kristus vārdi: "Pārdodiet, kas jums ir, un dodiet dāvanas."

Ir trūcīgi vīri un sievas, kas raksta man, lūdzot padomu, vai viņiem pārdot savus namus un ieņēmumu atdot darbam. Tie saka, ka lūgumi pēc līdzekļiem ir aizkustinājuši viņu dvēseli un tie vēlas kaut ko darīt Meistara labā, kurš viņiem atdevis tik daudz. Tādiem es gribētu sacīt: "Jūsu pienākums varbūt nav tieši tagad pārdot savas mazās mājas, bet ejiet paši Dieva priekšā; Kungs noteikti uzklauss jūsu nopietnās lūgšanas pēc gudrības, lai saprastu savu pienākumu." Ja vairāk lūgtu Dievu pēc Debesu gudrības un mazāk meklētu gudrību no cilvēkiem, tad no Debesīm nāktu daudz lielāka

gaisma un Dievs svētītu pazemīgos meklētājus. Bet tiem, kuriem Dievs uzticējis mantas, kam ir zemes īpašumi un nami, es varu sacīt: "Sāciet tos pārdot un dodiet dāvanas. Nevilcinieties! Dievs no jums gaida vairāk, nekā jūs esat bijuši labprātīgi darīt." Mēs aicinām jūs, kam ir līdzekļi, nopietni lūdzot, jautāt: Cik lielas ir dievišķās prasības pret mani un manu īpašumu? Tagad ir darāms darbs, lai sagatavotu ļaudis pastāvēšanai Kunga dienā. Līdzekļi jāiegulda cilvēku glābšanas darbā, kas savukārt strādās citu labā. Steidzieties atdot Dievam Viņa īpašumu. Viens no iemesliem, kāpēc tik lielā mērā trūkst Dieva Gara, ir tas, ka ļoti daudzi aplaupa Dievu.

Maķedonijas draudžu piedzīvojums, ko aprakstījis Pāvils, satur mācību mums. Viņš saka, ka tie "vispirms paši nodevās Kungam" un dedzīgi vēlējās Kristum ziedot arī savus līdzekļus. "Lai gan būdu smagi pārbaudīti un paši dzīvodami lielā nabadzībā, viņu prieks izpaudies lielā sirsnībā; tie ir labprātīgi ziedojuši pēc savām spējām, pat pāri spējām, to es apliecinu; ar lielu sirsnību tie piedāvāja savu kalpošanu svētajiem mīlestībā (735) un ziedoja vairāk, nekā cerējām."

Pāvils formulē principu, kā jādod Dieva lietai, un paskaidro, ko tādā veidā iegūsim mēs un ko iegūs Dievs. "Ikviens, kā tas savā sirdī apņemas, ne noskumis, nedz piespiests; jo priecīgu devēju Dievs mīl." "Bet to es saku: Kas sīkstī sēj, tas sīkstī pļaus; un, kas bagātīgi sēj, tas arī bagātīgi pļaus." "Dievs var jums bagātīgi dot visādu žēlastību, ka jums arvienu ir pilnīga iztikšana un vēl pietiekoši paliek pāri labiem darbiem. (...) Kas dod sēklu sējējam un maizi ēdējam, tas arī dos un vairoš jūsu sēju un liks pieaugt jūsu taisnības augļiem; tad jūs būsiet bagāti visās lietās katram labam darbam, un tā mēs panāksim, ka Dievam tiks dota pateicība."

Mēs nedrīkstam domāt, ka spējam darīt vai dot kaut ko, kas mums dotu tiesības uz Dieva labvēlību. Apustulis saka: "Kas tev ir, ko tu neesi dabūjis? Bet, ja tu arī esi saņēmis, ko tu lielies, it kā nebūtu saņēmis?" Kad Dāvids un Israēla ļaudis bija vienkopus savākuši tempļa celšanai sagatavotos materiālus, ķēniņš, nododams bagātību draudzes virsniekiem, priecājās un pateicās Dievam ar vārdiem, kam vienmēr vajadzētu palikt Dieva ļaužu sirdī. "Dāvids teica un slavēja to Kungu visas sapulces priekšā, un Dāvids sacīja: Slavēts esi, Tu, Kungs, mūsu tēva Israēla Dievs, mūžīgi mūžos! Jo Tev, ak, Kungs, pieder augstība un vara, godība, slava un varenība; it viss, kas ir Debesis un virs zemes, tas pieder Tev! (...) Tava ir, ak, Kungs, valstība, un Tu pacelies pāri kā galva pār visiem! Un bagātība un gods nāk no Tevis, un Tu esi valdītājs pār visu, un Tavā rokā ir spēks un vara, un Tava roka paaugstina un dara stipru. Un nu tagad mēs esam tie, kas Tev pateicamies, un tie, kas slavējam Tavas godības Vārdu; jo kas es esmu, un kas ir mana tauta, ka mēs paši labprātīgi spētu dot tādus ziedojumus? (736) Bet viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs dodam! Jo mēs esam svešinieki un piedzīvotāji Tavā priekšā kā visi mūsu tēvi; mūsu dienas virs zemes ir kā ēna, un tur nav cerības! Kungs, mūsu Dievs, visa šī bagātība, ko esam sakrājuši, lai Tev uzceltu namu Tavam svētajam Vārdam, — tā ir nākusi no Tavas rokas, un Tev tas atkal tiek nodots. Bet es zinu, mans Dievs, ka Tu pārbaudi sirdi un ka Tev labi patīk tie, kas ir atklāti; un pēc sava atklātā sirdsprāta es visu šo esmu labprātīgi devis, un nu es redzu arī Tavu tautu, kas ir šeit un kas Tev ziedo no laba prāta."

Tas bija Dievs, kas ļaudis bija apgādājis ar zemes bagātībām, un Viņa Gars bija darījis tos labprātīgus nest savus dārgumus tempļa celtniecībai. Viss nāca no Kunga; ja Viņa dievišķais spēks nebūtu ietekmējis ļaužu sirdi, tad ķēniņa pūles būtu bijušas veltīgas un templis nekad netiktu uzcelts.

Viss, ko cilvēki saņem no Dieva pilnības, joprojām vēl pieder Dievam. Lai kādas vērtīgas un skaistas zemes lietas Viņš dāvina, tās visas ir ieliktas mūsu rokās, lai mūs pārbaudītu, — lai kļūtu redzams, cik dziļa ir mūsu mīlestība uz Viņu un cik augstu mēs vērtējam Viņa dāvanas. Vienalga, kāda bagātība cilvēkam dota — manta vai prāts, tā viņam kā labprātīgs upuris jānoliek pie Jēzus kājām.

Neviens no mums nespēj iztikt bez Dieva svētībām, turpretī Dievs, ja Viņš vēlas, var darbu veikt bez cilvēku palīdzības. Bet Viņš katram cilvēkam ir devis savu darbu, un Viņš cilvēkiem kā namturiem uztic mantas vai saprāta vērtības. Viss, ko vien mēs Dievam sniedzam, ir Viņa žēlastībā un laipnībā nodots mums kā uzticīgiem namturiem. Bet mums vajadzētu vienmēr saprast, ka no cilvēka puses nav nekāda nopelna. Lai cik lielas arī būtu cilvēka spējas, tomēr viņam nav nekā, ko nebūtu devis Dievs un ko Dievs nevarētu atraut, ja šis Viņa laipnības dārgās dāvanas netiek vērtētas un pareizi izlietas. Dieva eņģeļi, kuru uztvere ir grēka neaptumšota, atzīst, ka Debesu dāvanas tiek piešķirtas ar nolūku, lai tās tiktu atdotas atpakaļ tādā (737) veidā, ka vairotos lielā Devēja slava. Cilvēka labklājība ir cieši saistīta ar Dieva neierobežoto virsvaldību. Dieva gods ir visu radīto būtņu prieks un laime. Cenšoties paaugstināt Viņa godu, mēs sev iegūstam vislielāko labumu, kādu vien mums iespējams saņemt. Brāļi un māsas Kristū, Dievs prasa svētīt kalpošanai Viņam katru spēju, katru dāvanu, ko jūs no Viņa esat saņēmuši. Viņš vēlas, lai jūs teiktu līdz ar Dāvidu: "Viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam."

Dieva raksturs atklāts Kristū

Pestītājs sacīja: "Šī ir mūžīgā dzīvība, ka viņi atzīst Tevi, vienīgo patieso Dievu, un to, ko Tu esi sūtījis, Jēzu Kristu." Un Dievs paskaidroja caur savu pravieti: "Gudrais lai nelielās ar savu gudrību, stiprais lai nelielās ar savu spēku, bagātais lai nelielās ar savu bagātību! Bet, kas grib lielīties, lai lielās ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu tās Kungs, kas uztur virs zemes žēlastību, patiesību un taisnību; jo uz tādiem Man ir labs prāts, saka tas Kungs."

Neviens cilvēks bez dievišķās palīdzības nevar sasniegt šo Dieva atzīšanu. Apustulis saka: "Pasaule caur savu gudrību Dievu neatzina." Kristus "bija pasaulē, un pasaule ir caur Viņu darīta, bet pasaule Viņu nepazina". Jēzus paskaidroja saviem mācekļiem: "Neviens nepazīst Dēlu, kā vien Tēvs; un neviens nepazīst Tēvu, kā vien Dēls un kam Dēls to grib darīt zināmu." Pēdējā lūgšanā par saviem sekotājiem, pirms Viņš iegāja Ģetzemanes ēnā, Pestītājs pacēla savas acis uz Debesīm un, jūtot līdzī kritušo cilvēku nezināšanai, sacīja: "Taisnais Tēvs! Pasaule Tevi nav atzinusi; bet Es Tevi esmu atzinis." (738) "Es Tavu Vārdu esmu darījis zināmu tiem cilvēkiem, ko Tu Man no pasaules esi devis."

Likt cilvēkiem aizmirst Dievu — tas jau no iesākuma ir bijis sātana labi pārdomātais plāns, lai tos nodrošinātu sev. Tāpēc viņš ir centies nepareizi attēlot Dieva raksturu, lai cilvēkiem par Viņu rastos aplami uzskati. Radītājs cilvēku prātam ir attēlots kā tāds, kam ir paša Jaunuma lielkunga īpašības — despotisks, nežēlīgs un nepiedodošs, — lai ļaudis no Viņa baidītos, izvairītos un pat Viņu ienīstu. Tiem, kurus sātans bija pievilis, viņš cerēja samulsināt prātu, lai viņi par Dievu neko negribētu zināt. Pēc tam viņš cilvēkā izdzēstu dievišķo līdzību un dvēselē iespiestu pats savu attēlu; viņš vēlējās cilvēkus piepildīt ar savu garu un padarīt tos par sev paklausīgiem gūstekņiem.

Tieši apmelojot Dieva raksturu un pamodinot pret Viņu neuzticību, sātans kārdināja noziegties Ievu. Grēks aptumšoja mūsu pirmo vecāku prātu, pazemoja viņu dabu, un arī izpratne par Dievu viņos veidojās atbilstoši to šausmībai un savtībai. Un, cilvēkam kļūstot arvien dziļāk grēkā, no viņu prāta un sirds izzuda Dieva atzīšana un mīlestība. "Tāpēc ka tie, Dievu pazīdami, Viņu kā Dievu nav godājuši," viņi "savās domās nelieši tapuši, un viņu neprātīgā sirds ir aptumšota".

Reizēm likās, ka sātana cīņa par cilvēku ģimenes virsvaldību vainagosies panākumiem. Gadsimtos pirms Kristus pirmās nākšanas pasaule šķita esam gandrīz pilnīgi pakļauta tumsas lielkunga varai; un viņš valdīja ar briesmīgu spēku, it kā mūsu pirmo vecāku grēka dēļ pasaules valstis likumīgi piederētu viņam. Pat derības tauta, ko Kungs bija izredzējis, lai saglabātu Dieva atzīšanu, bija tik tālu no Viņa atkāpusies, ka nemaz vairs pareizi nesaprata Viņa raksturu.

Kristus nāca, lai pasaulei atklātu Dievu kā mīlestības Dievu, (739) kas pilns žēlastības, laipnības un līdzjūtības. Pasaules Glābējs izklīdināja biezo tumsu, kurā sātans bija centies ietīt Dieva troni, un Tēvs atkal tika parādīts cilvēkiem kā dzīvības gaisma.

Kad Filips nāca pie Jēzus ar lūgumu: "Rādi mums Tēvu, tad mums pietiek," Pestītājs atbildēja: "Tik ilgi Es esmu pie jums, un tu Mani nepazīsti, Filip? Kas Mani redz, tas redz Tēvu. Kā tad tu saki: Rādi mums Tēvu?"

Kristus saka, ka Viņš ir sūtīts pasaulē, lai pārstāvētu Tēvu. Savā rakstura cēlumā, savā žēlastībā un maigajā līdzjūtībā, savā mīlestībā un laipnībā Viņš stāv mūsu priekšā kā dievišķās pilnības iemiesojums, neredzamā Dieva attēls.

Apustulis saka: "Dievs bija Kristū, salīdzinādamas pasauli ar sevi." Vienīgi aplūkojot lielo pestīšanas plānu, mēs varam pareizi izprast Dieva raksturu. Radīšanas darbs bija Viņa mīlestības izpausme; bet dievišķā maiguma un līdzjūtības bezgalīgos dziļumus atklāj vienīgi Dieva sniegtā dāvāna noziedzīgās un bojāejošās cilvēces glābšanai. "Tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka savu vienpiedzimušo Dēlu devis, lai visi, kas tic Viņam, nepazustu, bet dabūtu mūžīgu dzīvību." Tā tika iegūta iespēja piedot grēciniekam, saglabājot Dieva likumus un aizstāvēt to taisnīgumu. Tika pasniegta dārgākā dāvāna, kādu Debesis spēj dot, lai Dievs parādītu "sevi esam taisnu" un varētu taisnu darīt "to, kas ir no Jēzus ticības". Ar šo dāvanu cilvēki ir pacelti no grēka posta un pagrimuma, lai kļūtu par Dieva bērniem. Pāvils saka: "Jūs esat saņēmuši dievbērības Garu, kas mums liek saukt: Aba, Tēvs!"

Brāļi, līdz ar mīļoto Jāni es jūs aicinu skatīties, "kādu lielu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka topam saukti Dieva bērni". Kāda mīlestība, kāda nesalīdzināma mīlestība, ka grēcinieki un svešinieki, kādi mēs esam, tiek vesti atpakaļ pie Dieva un pieņemti Viņa ģimenē! Mēs (740) Viņu drīkstam uzrunāt ar mīļo vārdu "Mūsu Tēvs", kas ir kā zīme mūsu mīlestībai pret Viņu un apliecina Viņa maigās jūtas un radniecību ar mums. Un Dieva Dēls, uzlūkodams žēlastības mantiniekus, "nekaunas viņus saukt par brāļiem". Tiem ir pat svētāka radniecība ar Dievu nekā eņģeļiem, kas nekad nav krituši.

Visa vecāku mīlestība, kas no paaudzes uz paaudzi ir plūdusi pa cilvēku sirds kanālu, visi maiguma

avoti, kas atvērušies cilvēku dvēselē salīdzinājumā ar bezgalīgo, neizmējamo Dieva mīlestību, ir tikai kā sīks strautiņš pret neizmērojamo okeānu. Mēle to nevar izteikt, spalva to nevar aprakstīt. Jūs varat čakli pētīt Rakstus, lai to saprastu; jūs varat sakopot visus spēkus un spējas, ko Dievs jums devis, cenšoties aptvert Debesu Tēva mīlestību un līdzjūtību; tomēr vēl atliks bezgalība. Jūs šo mīlestību varat pētīt visu mūžu; tomēr jūs nekad pilnīgi nesapratīsiet Dieva mīlestības garumu un platumu, augstumu un dziļumu, dodot savu Dēlu, lai Viņš mirtu par pasauli. Pat mūžība to nekad nevarēs pilnīgi atklāt. Tomēr, pētot Bībeli un pārdomājot Kristus dzīvi un pestīšanas plānu, šie diženie temati mūsu izpratnei atklāsies arvien vairāk un vairāk. Un mēs sapratīsim, kādu svētību Pāvils novēlēja Efezas draudzei, kad viņš lūdza, "lai mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un godības pilnais Tēvs jums dotu gudrības un atklāsmes garu, lai jūs labāk Viņu izprastu, apgaismota gara acis, lai jūs zinātu, kādu cerību dod Viņa aicinājums un kādu godības bagātību Viņš savējiem liek iemantot, un cik pārlieku liels ir Viņa spēka mērs, kas parādās pie mums, ticīgajiem".

Sātans pastāvīgi pārdomā, kā cilvēku prātu nodarbināt ar tādām lietām, kas viņus aizkavētu iegūt Dieva atziņu. Viņš cenšas tiem iedvest domas, (741) kas aptumšo izpratni un dvēselei atņem drosmi. Mēs dzīvojam grēcīgā un samaitātā pasaulē, ko piepilda iespaidi, kas Kristus sekotājus tiecas savaldzināt un padarīt nedrošus. Pestītājs sacīja: "Tāpēc ka netaisnība ies vairumā, mīlestība daudzos izdzīsīs." Daudzi raugās uz apkārt esošo briesmīgo ļaunumu, visur redz atkrišanu un vājumu, un viņi par to runā, līdz skumjas un šaubas ir piepildījušas to sirdi. Viņu prāts galvenokārt kavējas pie lielā pievilēja meistarīgās darbības, tie domā par savu piedzīvojumu skumjajām lappusēm un it kā pilnīgi pazaudē no redzesloka Debesu Tēva spēku un Viņa nesalīdzināmo mīlestību. Bet tieši to sātans vēlas. Ir kļūda domāt par taisnības ienaidnieka šķietamo lielo spēku un tajā pašā laikā tik maz kavēties pie Dieva mīlestības un Viņa varenības. Mums jārunā par Kristus lielumu. Mēs esam pilnīgi nespējīgi paši atsvabināties no sātana varas; bet Dievs ir sagatavojis izglābšanās ceļu. Visaugstākā Dēlam ir spēks izcīnīt cīņu mūsu vietā; un ar Viņu, "kas mūs ir mīlējis", mēs varam kļūt "vairāk kā uzvarētāji".

Pastāvīgi domājot par mūsu vājumu un atkrišanu un raudot par sātana varu, mēs sev negūstam nekādu garīgu spēku. Mūsu prātā un sirdī kā dzīvs pamatlikums jānopamato šāda lielā patiesība — par mums pienestajam upurim ir iedarbīgs spēks; Dievs spēj izglābt, un Viņš pilnīgi izglābj visus, kas nāk pie Viņa, pakļaujoties Viņa Vārdā sīki aprakstītajiem noteikumiem. Mūsu darbs ir nodot savu gribu Viņa gribas pusē. Tad salīdzinošo asiņu spēkā mēs kļūstam dievišķās dabas līdzdalībnieki; Kristū mēs esam Dieva bērni un varam būt droši, ka Dievs mūs mīl tāpat kā savu Dēlu. Mēs esam viens ar Jēzu. Mēs ejam pa ceļu, kur Kristus mūs ved; Viņam ir spēks izklīdināt tumšās ēnas, ko sātans met pār mūsu taku; tad tumsas un mazdūšības vietā mūsu sirdī iespīd godības saules gaisma. (742)

Mūsu cerība pastāvīgi jāstiprina ar atziņu, ka Kristus ir mūsu taisnība. Lai mūsu ticība balstās uz šī pamata, jo tas stāvēs mūžīgi stiprs! Mums nav jākavējas pie sātana tumsas un jābaidās no Viņa varas, bet gan jāatver sava sirds, lai uzņemtu gaismu no Kristus un liktu tai spīdēt pasaulē, pasludinot, ka Viņš ir spēcīgāks par sātanu, ka Viņa stiprinošā roka uzturēs visus, kas Viņam uzticas.

Jēzus sacīja: "Tēvs pats jūs mīl." Ja mūsu ticība ar Kristu ir vērsta uz Dievu, tad tā būs par "drošu un stipru dvēseles enkuru, kas sniedzas iekšā aiz priekškara, kur Jēzus par mums iegājis kā ceļvedis". Tiešām vilšanās gan nāks; mūs sagaida smagi pārbaudījumi; bet viss, liels un mazs, mums jāuztic Dievam. Viņu nesamulsinās mūsu dažādās bēdas un arī nenospiedīs mūsu nastu smagums. Kungs ir nomodā, rūpējoties par katru namu un katru atsevišķu cilvēku; Viņš interesējas par visām mūsu gaitām un bēdām. Viņš atzīmē katru asaru; Viņš jūt līdzī mūsu vājībām. Visas sāpes un pārbaudījumi, kas mums šeit uzbrūk, ir Viņa pieļauti, lai piepildītos Viņa nodoms ar mums, — "ka mums būtu daļa pie Viņa svētuma," un tādā veidā mēs kļūtu līdzdalībnieki tajā prieka pilnībā, kas atrodama Viņa klātbūtnē.

"Šis pasaules dievs ir apstulbojis neticīgo sirdi, ka tiem nespīd Kristus godības evaņģēlija gaišums, kas ir Djeva attēls." Bet Bībelē mums ar lielu spēku parāda, cik svarīgi ir iegūt Dieva atziņu. Pēteris saka: "Zēlastība un miers lai jums ir bagātīgi Dieva un mūsu Kunga Jēzus atziņā! Mums jau Viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai Tā atziņā, kas mūs ir aicinājis ar savu godību un spēku." Un Raksti mūs pamudina: "Meklē Viņa draudzību, tad paliksi mierā." (743)

Dievs mums ir pavēlējis: "Esiet svēti, jo Es esmu svēts!" Un inspirētais apustulis paskaidro, ka bez svētuma "neviens Kungu neredzēs". Grēks cilvēkā ir sabojājis un gandrīz pilnīgi izdzēsis Dieva līdzību. Evaņģēlija darbs ir atjaunot to, kas pazaudēts, un mums šeit jāsadarbojas ar dievišķo spēku. Kā gan mēs varam nākt saskaņā ar Dievu, kā varam kļūt Viņam līdzīgi, ja mēs Viņu nepazīstam? Kristus nāca pasaulē, lai atklātu šo atzišanu.

Aprobežotie uzskati, kādi tik daudziem ir bijuši par Kristus augsto raksturu un uzdevumu, ir

sašaurinājuši viņu reliģiskos piedzīvojumus un ļoti aizkavējuši pieaugšanu dievišķajā dzīvē. Personīgā reliģija mūsos kā tautā atrodas uz zema līmeņa. Ir daudz formu, daudz mehāniska darba, daudz vārda reliģijas; bet mūsu reliģiskajos piedzīvojumos jāieauž kaut kas dziļāks un drošāks. Ņemot vērā visas mūsu iespējas, mūsu izdevniecības, skolas, sanatorijas un daudzas, daudzas citas priekšrocības, mums vajadzētu atrasties tālu priekšā savam pašreizējam stāvoklim. Kristiešu uzdevums šajā dzīvē ir pārstāvēt Kristu pasaulē, savā dzīvē un raksturā arvien vairāk parādīt Jēzus skaistumu. Ja Dievs mums ir devis gaismu, tad tikai tāpēc, lai mēs to atklātu citiem. Bet, salīdzinot ar gaismu, kādu esam saņēmuši, un mums dāvātajām izdevībām un priekšrocībām cilvēku sirds aizsniegšanai, panākumi mūsu darbā līdz šim ir bijuši daudz par sīkiem. Dievs gaida, ka patiesība, ko Viņš līcis mums atzīt, nesīs vairāk augļu, nekā tas ir redzams tagad. Bet, ja mūsu prātu pilda grūtsirdība un skumjas un mūsu domas saista ap mums esošā tumsa un ļaunums, kā tad mēs varam pasaulei pārstāvēt Kristu? Kā mūsu liecībai var būt spēks mantot dvēseles? Mums ir nepieciešams piedzīvojumos iepazīt Dievu un Viņa mīlestības spēku, kā tas atklājies Kristū. Mums čakli un ar lūgšanām jāpēta Raksti; Svētajam Garam jāatdzīvina mūsu izpratne, (744) un mūsu sirdīm ticībā, cerībā un nepārtrauktā slāvā jātraucas pretī Dievam.

Kristus nopelnā, caur Viņa taisnību, kas pieskaitīta ticībā, mums jāsasniedz kristīga rakstura pilnība. Darbs, kas mums jā dara ik dienas un ik stundas, ir izteikts apustuļa vārdos: "Raudzīsimies uz Jēzu, ticības Iesācēju un Pabeidzēju." To darot, mūsu prāts kļūs skaidrāks, mūsu ticība — stiprāka, un cerība atradīs dziļāku pamatu. Mūs tik lielā mērā savaldzinās Viņa skaidrība un piemīlība, kā arī salīdzināšanai ar Dievu pienestais upuris, ka vairs nebūs nekādas vēlēšanās runāt par šaubām un mazdūšību.

Dieva mīlestības, Viņa žēlastības un Viņa laipnības atklāšanās un Svētā Gara apgaismojošais un atjaunojošais darbs pie sirds ticībā nostādīs mūs tik ciešā savienībā ar Kristu, ka, saņēmuši skaidru izpratni par Viņa raksturu, mēs spēsim saskatīt arī sātana meistarīgās krāpšanas. Raugoties uz Jēzu un uzticoties Viņa nopelnam, mēs iegūsim gaismas, miera un Svētā Gara prieka veltes. Un, redzot lielās lietas, ko Kristus ir darījis mūsu labā, mēs būsim gatavi izsaukties: "Redziet, kādu lielu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka topam saukti Dieva bērni!"

Brāji un māsas, mēs tiekam pārvērsti uzlūkojot. Kavējoties pie Dieva un mūsu Pestītāja mīlestības, pārdomājot dievišķā rakstura pilnību un ticībā pieņemot Kristus taisnību kā savējo, mēs tiksīm pārvērsti tajā pašā līdzībā. Tāpēc nesakrāsīm visas nepatīkamās gleznas — netaisnības, samaitātība un vilšanās, kas ir sātana varas pierādījumi, — lai tās izkārtu mūsu atmiņas zālēs, lai par tām runātu un sūdzētos, līdz mūsu dvēseli pārņem mazdūšība. Drosmi zaudējusi dvēsele ir tumsas ķermenis, kas ne tikai pati nesaņem Dieva gaismu, bet to attur arī no citiem. Sātans priecājas, redzot, ka gleznas, (745) kas liecina par viņa uzvarām, spēj cilvēciskas būtnes vadīt pretī neticībai un izmisumam.

Pateicība Dievam, ka ir gaišākas un uzmundrinošākas gleznas, kuras mums atklāj Kungs. Kā dārgas mantas sakoposim Viņa aplaimojošos mīlestības apliecinājumus, lai tad tos nepārtraukti uzlūkotu. Dieva Dēls atstāj sava Tēva troni, savu dievišķību ietērpj cilvēcībā, lai varētu cilvēku atbrīvot no sātana varas. Viņš uzvar mūsu labā, atverot cilvēkam Debesis, atklājot cilvēka skatam Dieva klātbūtnes telpu, kur svinīgi parādās Dievības godība. Kritusi cilvēce ir pacelta no briesmīgās bedres, kurā to bija ieģrūdis grēks, no jauna savienota ar Bezgalīgo Dievu un, ticībā uz mūsu Glābēju izturējusi dievišķo pārbaudi, ir ietērpta Kristus taisnībā un paaugstināta pie Viņa troņa, — tās ir gleznas, ar kurām mums saskaņā ar Dieva pavēli jāienes prieks dvēseles telpās. Un, neņemot vērā "to, kas redzams, bet to, kas nav redzams," mēs pārlicināsimies, ka tiešām "mūsu bēdas, kas ir īsas un vieglas, mums dod neizsakāmi lielu, mūžīgu un pastāvīgu godību".

Debesīs Dievs ir viss visā. Tur pār visu valda svētums; tur nekas netraucē pilnīgo saskaņu ar Dievu. Ja mēs tiešām ceļojam uz turieni, tad jau šeit mūsu sirdīs mājās Debesu gars. Bet, ja mēs tagad, pārdomājot Debesu lietas, neatrodam nekādu prieku, ja mums neinteresē iepazīt Dievu un nav prieks iepazīties ar Kristus raksturu, ja svētums mums nemaz nav pievilcīgs, — tad mēs varam būt droši, ka mūsu cerība uz Debesīm ir veltīga. Pilnīga pakļaušanās Dieva gribai ir augstais mērķis, kam vienmēr jāatrodas kristieša acu priekšā. Īsts kristietis labprāt runās par Dievu, par Jēzu, par svētlaimes un skaidrības mājokļiem, ko Kristus ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl. So tematu apceri, kad dvēseli iepriecina Dieva aplaimojošie apsolījumi, apustulis nosauc par "nākamās pasaules spēku" baudīšanu. (746)

Mums tieši priekšā ir lielās cīņas noslēdzošā kauja, kad sātans darbosies "ar visādu viltības varu un viltības zīmēm un brīnumiem, un visādu pievilšanu uz netaisnību", lai nepareizi attēlotu Dieva raksturu, "ka ir izredzētie, ja tas varētu būt, tāptu pievilti". Ja jebkad ir bijuši ļaudis, kam nepieciešams saņemt no Debesīm nepārtraukti pieaugošu gaismu, tad tāda noteikti ir tauta, ko šajā briesmu pilnajā laikā Dievs ir aicinājis būt par Viņa svēto likumu uzglabātāju un kuras pienākums ir arī

pasaulē priekšā attaisnot Viņa raksturu. Tiem, kam uzticēts tik svēts uzdevums, jābūt pasludināto atziņu apgarotiem, izdaiļotiem un atjaunotiem. Piedzīvojums, kas aprakstīts Pāvila Vēstulē kolosiešiem, nekad vēl draudzei nav bijis tik ārkārtīgi nepieciešams kā tagad, un nekad agrāk Dievs nav tik ļoti vēlējis, lai tas kļūtu par draudzes daļu: "Mēs (..) pastāvīgi piesaucam Dievu savās lūgšanās, lai jūs, bagātīgi apveltīti ar garīgu gudrību un atziņu, visā pilnībā izprastu Viņa gribu. Tad jūs dzīve būs mūsu Kunga cienīga un Viņam viscaur patīkama, un jūs nesīsiet augļus ar visāda veida labiem darbiem un pieaugsiet Dieva atziņā."

Vārds tapa miesa

Dievišķīgās un cilvēciskās dabas savienošanās ir viena no pestīšanas plāna visdārgākajām un visnoslēpumainākajām patiesībām. Par to runā Pāvils, kad viņš saka: "Teicami liels ir dievbijības noslēpums: Dievs ir parādīts miesā."

Šī patiesība daudziem bijusi par iemeslu šaubām un neticībai. Kad Kristus nāca pasaulē — Dieva Dēls un Cilvēka Dēls, Viņa laika ļaudis to nesaprata. Kristus pazemojās un pieņēma cilvēka dabu, lai varētu aizsniegt un pacelt kritušo cilvēci. Bet cilvēku prāts bija grēka aptumšots, viņu spējas paralizētas un uztvere notrulināta, tā ka tie nevarēja ieraudzīt cilvēcībā ietērpto dievišķo raksturu. (747) Šis atziņas trūkums no viņu puses bija par šķērslī darbam, ko Kristus vēlējās darīt viņu labā; un, lai dotu savai mācībai spēku, Jēzus bieži bija spiests paskaidrot un aizstāvēt savu stāvokli. Norādot uz savu noslēpumaino un dievišķo raksturu, Viņš centās ļaužu domas vadīt tā, ka tie kļūtu jūtīgāki pret patiesības pārveidojošo spēku. Turklāt, lai izskaidrotu dievišķās patiesības, Viņš izlietoja norises dabā, kas tiem bija labi pazīstamas. Tā sirds augsne tika sagatavota labās sēklas uzņemšanai. Viņa klausītāji nevarēja nejust, ka Viņš to intereses darīja par savējām, ka Viņa sirds pukst līdzjūtībā uz tiem viņu priekos un bēdās. Tajā pašā laikā tie redzēja Viņā atklājamies spēku un augstību, kas tālu pārspēja tautas visgodājamākos rabīnus. Kristus mācības iezīmēja līdz tam laikam nepazīstama vienkāršība, cieņa un spēks, tā ka tie negribot izsaucās: "Nemūžam neviens cilvēks tā vēl nav runājis kā šis Cilvēks." Ļaudis Viņu klausījās ar prieku; bet priesteri un vadoņi, paši būdami neuzticīgi savam patiesības sargu amatam, ienīda Kristu tieši parādītās žēlastības dēļ, kas no viņiem bija novērsuši ļaužu pulkus, vadīdama tos pie dzīvības Gaismas. Viņu iespaidā jūdu tauta nesaskatīja Kristus dievišķo raksturu un tāpēc atmeta Glābēju.

Ar dievišķā un cilvēciskā savienošanos, kas notika Kristū, sastopamies arī Bībelē. Visas atklātās patiesības ir "Dieva iedvesmotas"; tomēr tās ir izteiktas cilvēku vārdos un piemērotas cilvēku vajadzībām. Par Dieva Grāmatu var sacīt tāpat kā par Kristu, ka "Vārds tapa miesa un dzīvoja mūsu starpā". Un šai patiesībai, kas nepavisam nav pierādījums pret Bībeli, vajadzētu stiprināt ticību tai kā Dieva Vārdam. Tie, kas uzdrošinās spriest par Rakstu inspirāciju, dažas daļas atzīstot par dievišķām un citas tajā pašā laikā atraidot kā cilvēciskas, neievēro, ka Kristus, būdams Dievs, pieņēma mūsu cilvēcisko dabu, lai aizsniegtu cilvēci. Dieva darbā, kas tiek veikts cilvēka glābšanas labad, savienojas dievība un cilvēcība. (748)

Rakstos ir daudz fragmentu, ko neticīgi kritiķi pasludinājuši par neinspirētiem, bet kas, tik ļoti atbilstot cilvēku vajadzībām, ir paša Dieva vēstis, kuras Viņš sniedzis uzticīgo bērnu iepriecināšanai. Skaists piemērs par to dots stāstā par apustuli Pēteri. Pēteris atradās cietumā un gaidīja, ka nākamajā dienā viņu nonāvēs. Naktī viņš gulēja "starp diviem kareivjiem, divām važām saistīts, un sargi durvju priekšā sargāja cietumu. Un, redzi, Kunga eņģelis piestājās, un gaisma apspīdēja cietuma istabu; viņš pieskārs Pētera sāniem un to modināja, sacīdams: 'Celies ātri augšā!' Un važas nokrita no viņa rokām." Pēteri, pēkšņi uzmodinātu, pārsteidza gaisma, kas piepildīja cietumu, un Debesu vēstneša dievišķīgais skaistums. Viņš nesaprata, kas notiek, bet zināja, ka ir brīvs, un savā samulsumā un priekā gribēja steigties ārā no cietuma, neaizsargāts pret auksto nakts gaisu. Dieva eņģelis, ievērodams visus apstākļus un maigi rūpējoties par apustuli, sacīja: "Apjozies un apauj kājas!" Pēteris mehāniski paklausīja, bet Debesu godības atklāsme bija viņu tā savaldzinājusi, ka par mēteļi viņš nemaz nedomāja. Tad eņģelis viņam pavēlēja: 'Apvelc savas drēbes un seko man!' Viņš iznācis tam sekoja un nezināja, ka notikums ar eņģeli ir īstenība, bet viņam šķita, ka redz parādību. Izgājuši caur pirmo un otro sardzi, viņi nonāca pie dzelzs vārtiem, kas iet uz pilsētu; tie viņiem paši no sevis atvērās; izgājuši viņi nostāigāja vienu ielu, un tūdaļ eņģelis no viņa atstājās." Tā Jeruzālemes ielās apustulis palika viens un, visu notikušo aptvēris, sacīja: "Tagad es tiešām zinu," — tas nebija sapnis vai parādība, bet patiess notikums, — "ka tas Kungs sūtījis savu eņģeli un izpestījis mani no Hēroda rokas un visiem jūdu draudiem." (749)

Skeptiķi var izsmiet domu, ka godības eņģelis no Debesīm ievēro tik ikdienišķas lietas kā šis vienkāršās cilvēcīgās vajadzības, un var apšaubīt šī stāsta iedvesmu. Bet Dieva gudrībā tas ir uzrakstīts svētajā vēsturē, ne eņģeļu, bet cilvēku labā, lai tie, nonākot grūtos apstākļos, atrastu iepriecinājumu, ka Debesis zina visu. Jēzus saviem mācekļiem paskaidroja, ka neviens zvirbulis nekrīt

zemē, ko Debesu Tēvs neievērotu, un, ja Dievs neaizmirst visu gaisā esošo mazo putnu vajadzības, tad Viņš daudz vairāk rūpēsies par tiem, kas var kļūt par Viņa valsts pavalstniekiem un ticībā uz Kristu var būt nemirstības mantinieki. Ak, ja tikai cilvēka prāts aptvertu — cik lielā mērā ierobežots prāts vispār spēj aptvert pestīšanas plānu — Jēzus darbu, pieņemot cilvēka dabu, un kas mūsu labā ir sasniegts ar šo brīnišķīgo pazemošanos, tad cilvēku sirds ietrīsētos pateicībā par Dieva lielo mīlestību, un tie pielūgtu pazemībā dievišķo gudrību, kas parādījusi šo žēlastības noslēpumu!

Dieva gādība par savu darbu

Jesaju, vēl jaunekli, pravieša misijai aicināja grūtos un drosmi atņemošos apstākļos. Viņa zemei draudēja liela nelaime. Pārkāpjot Dieva baušļus, jūdu tauta bija zaudējusi Dieva aizsardzību, un valstij gatavojās uzbrukt asīriešu karaspēks. Tomēr ienaidnieku draudī nebija vislielākā nelaime. Visdziļāk Kunga kalpu nomāca tautas stūrgalvība. Ar savu atkrišanu un sacelšanos tā izaicināja Dieva sodības. Jaunajam pravietim bija (750) jāsniedz ļaudīm brīdinājuma vēsts, un viņš zināja, ka sastaps neatlaidīgu pretestību. Viņš drebēja, skatoties uz sevi un neticīgo tautu, kuras labad bija jāpūlas. Uzdevums tam likās gandrīz bezcerīgs. Varbūt izmisumā atteikties no savas misijas un atļaut Israēlam netraucēti kalpot elkiem? Bet vai tiešām, spītējot Debesu Dievam, tagad pār zemi valdīs Ninives dievi?

Tādas domas nodarbināja viņa prātu, stāvot svētā tempļa priekšelpā. Pēkšņi likās, it kā tempļa vārti un iekšējais priekšsargs tiktu pacelts vai atvērts, un viņam atļāva ieskatīties vissvētākajā vietā, kur nedrīkstēja ieiet pat pravietis. Viņš redzēja parādību — uz augsta troņa sēdēja Jehova un ar savu drēbju vīlēm piepildīja templi. Tronim katrā pusē atradās serafi, kuriem divi spārni kalpoja lidošanai, ar citiem diviem spārnēm viņi godbijībā aizklāja savu seju un vēl ar diviem spārnēm apsedza kājas. Sie kalpojošie eņģeļi pacēla savas balsis, svinīgi saucot: "Svēts, svēts, svēts ir tas Kungs Cebaots. Visa zeme ir pilna Viņa godības!" un šķita, ka no šīs skaņas trīcēja stabi, pilāri un ciedru vārti, un namu piepildīja viņu izteiktās slavas skaņas.

Nekad iepriekš Jesaja nebija tik dziļi sapratis Jehovas lielumu un pilnīgo svētumu, tāpēc tagad sajuta, ka savā cilvēciskajā nespēkā un niecīgumā viņam šī Dieva klātbūtnē jāiet bojā. "Bēdas man!" viņš izsaucās, "jo es esmu nāvei lemts! Es esmu cilvēks ar nešķīstām lūpām un dzīvoju tautas vidū, kam nešķīstas lūpas, un tagad nu es redzēju ar savām acīm Kēniņu, to Kungu Cebaotu!" Tad, lai sagatavotu lielajam misijas darbam, pie viņa pienāca serafs. Ar kvēlojošu ogli no altāra tika aizskartas viņa lūpas. Atskanēja vārdi: "Redzi, tai aizskarot tavas lūpas, tavs noziegums ir deldēts un tavi grēki piedoti!" Pēc tam, dzirdot Dieva balsi, kas sacīja: "Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?" Jesaja svētā pašjūtibā atbildēja: "Redzi, še es esmu; sūti mani!" (751)

Kas par to, ka laicīgām varām vajadzēja celties pret Jūdu? Kas par to, ka Jesajam savā misijā būs jāstāpjas ar pretestību un šķēršļiem? Viņš bija redzējis Kēniņu, Kungu Cebaotu; viņš bija dzirdējis serafu dziesmu: "Visa zeme ir pilna Viņa godības!" Pravietis tagad bija stiprināts savam priekšā stāvošajam darbam. Atmiņas par šo atklāsmi viņu pavadīja visā ilgajā un grūtajā darbā.

Ecēhiēlam, skumstošajam trimdas pravietim, Kaldēju zemē tika dota atklāsmē, kas sniedz to pašu mācību par ticību visvarenajam Israēla Dievam. Stāvot Ķebaras upes krastā, viņam likās, ka nāk viesulis no ziemeļiem, "liels mākonis ar uguni; tam bija spožums visapkārt un pašā vidū spulgoja kaut kas kā spilgti mirdzošs metāls". Savādos riteņus, kas likās savstarpēji krustojamies, darbināja četras dzīvas būtnes. Augstu pāri visam tam "bija saskatāms kaut kas kā safīrakmens, kaut kas tronim līdzīgs. Uz šī troņa veidojuma bija redzams sēžam tēls, tam bija cilvēka izskats". "So dzīvo izskats bija kā kvēlojošas ogles, kā lāpu spožums: to uguns spulgoja dzīvo tēlu starpā. Ugunij bija spilgts spožums, no uguns izšāvās zibeņi." "Zem viņu spārnēm bija cilvēka rokas."

Riteņi atradās viens otrā tik sarežģītā sakārtojumā, ka Ecēhiēlam tas sākumā šķita kā galīgs juceklis. Bet kustoties tie darbojās skaistā noteiktībā un pilnīgā saskaņā. Sos riteņus uz priekšu virzīja Debesu būtnes, un pāri visam uz krāšņa safīra goda krēsla sēdēja Mūžīgais; bet troni visapkārt apņēma varavīksne, žēlastības un mīlestības simbols. Bijību izraisošās godības pārvarēts, Ecēhiēls pakrita uz sava vaiga, un tad balss viņam pavēlēja celties un klausīties Kunga vārdu. Tur viņš saņēma brīdinājuma vēsti Israēlam. (752)

Šo atklāsmi Ecēhiēlam deva laikā, kad viņa prātu pildīja drūmas priekšnojautas. Savu tēvu zemi viņš redzēja izpostītu. Pilsētā, kas kādreiz bija ļaužu pilna, tagad vairs nebija iedzīvotāju. Tās mūros vairs nedzirdēja līksmas balsis un slavas dziesmas. Pravietis pats bija svešinieks tālā zemē, kur pāri visiem valdīja neierobežota godkāre un cietsirdīga nežēlība. Redzētā un dzirdētā cilvēku varmācība un netaisnība izraisīja sāpes viņa dvēselē, tā ka tas dienām un naktīm rūgti raudāja. Bet brīnišķīgie simboli, kas viņam tika rādīti pie Ķebaras upes, atklāja visu pārvaldošu varu, kas spēcīgāka par

laicīgiem valdniekiem. Pāri pār Asīrijas un Babilonijas lepņajiem un nežēlīgajiem monarhiem uz sava goda krēsla valdīja žēlastības un patiesības Dievs.

Riteņiem līdzīgie sarežģītie veidojumi, kuros pravietis nevarēja saskatīt nekādu kārtību, bija pakļauti kādās bezgalīgas rokas vadībai. Ecēhiēlam atklāja, ka Dieva Gars, kas šos riteņus iekustināja un vadīja, sajukumu pārvērtā saskaņā; tā Viņa valdībai tika pakļauta visa pasaule. Neskaitāmas krāšņas būtnes, paklausot Viņa vārdam, bija gatavas savaldīt jauno cilvēku varu un viltīgo gudrību, lai palīdzētu Viņa uzticīgajiem.

Līdzīgā veidā, kad Dievs vēlējās mīļotajam Jānim atklāt draudzes vēsturi nākamajos laikmetos, Viņš tam apliecināja Pestītāja interesi un rūpes par saviem ļaudīm, rādot "Vienu, kas bija līdzīgs Cilvēka Dēlam", staigājam starp lukturiem, kas ainoja septiņas draudzes. Jānim, skatot draudzes pēdējās lielās cīņas ar laicīgām varām, bija atļauts redzēt arī galīgo uzvaru un uzticīgo izglābšanu. Viņš skatīja draudzi, ierautu nežēlīgā cīņā ar zvēru un tā tēlu, un redzēja, ka, draudot ar nāves sodu, ļaudis tiks spiesti to pielūgt. Bet, skatoties pāri cīņas dūmiem un troksnim, viņš ieraudzīja uz Ciānas kalna kopā ar Jēru stāvam kādu pulku, kam zvēra zīmes vietā "Tēva vārds bija rakstīts pie viņu pierēm". Un atkal viņš redzēja tos, "kas bija uzvaru guvuši pār zvēru, viņa tēlu (753) un viņa vārda skaitli, [kas] stāvēja pie kristāla jūras ar Dieva cītarām rokās" un dziedāja Mozus un Jēra dziesmu.

Šīs mācības ir dotas mums par labu. Mūsu ticībai jānoenkurojas Dievā; jo mums tieši priekšā ir laiks, kad pārbaudīs cilvēku dvēseles. Kristus Eļjas kalnā norādīja uz briesmīgajām sodībām, kas ievadīs Viņa otro nākšanu: "Jūs dzirdēsiet karus un karu daudzinašanu." "Tauta celsies pret tautu, valsts pret valsti, un būs bada laiki un zemestrīce dažās vietās. Bet tas viss būs tikai lielo bēdu iesākums." Lai gan šie pravietiskie vārdi daļēji piepildījās Jeruzalemes izpostīšanā, tomēr tie vēl tiešāk attiecas uz pēdējām dienām.

Mēs stāvam uz lielu un svinīgu notikumu sliekšņa. Pravietojums strauji piepildās. Kungs ir pie durvīm. Drīz sāksies laika posms, kam būs milzīga nozīme visu iedzīvotāju dzīvē. Atkal atjaunosies pagātnes cīņas. Notikumus, kam jārisinās mūsu pasaulē, vēl pat nenojauš. Sātans strādā caur cilvēciskiem darbarīkiem. Tie, kas cenšas grozīt konstitūciju un nodrošināt tāda likuma izdošanu, lai piespiestu ievērot svētdienu, maz saprot, kādas būs sekas. Krīze ir tieši mūsu priekšā.

Bet šajā ļoti kritiskajā stāvoklī Dieva ļaudīm nav jāpaļaujas pašiem uz sevi. Jesajam, Ecēhiēlam un Jānim dotās atklāsmes mums rāda, cik cieši Debesis ir savienotas ar notikumiem virs zemes un cik lielas ir Dieva rūpes par tiem, kas Viņam uzticīgi. Pasaule nav bez valdnieka. Nākamo notikumu programma stāv Kunga rokās. Tautu liktenis, kā arī Dieva draudzes intereses atrodas Debesu Majestātes aizbildniecībā.

Mēs vispār par daudz rūpējamies un bēdājamies par Kunga darbu, jūtamies samulsināti tā dēļ. Ierobežotiem cilvēkiem nav uzlikta atbildības nasta. Mums jāpaļaujas (754) uz Dievu, jātic Viņam un jāiet uz priekšu. Debesu vēstnešu nenogurstošā modrība un viņu nerimstošā kalpošana, sadarbojoties ar zemes būtnēm, mums rāda, kā Dieva roka vada riteni ritenī. Dievišķais Skolotājs katram, kas strādā Viņa darbā, saka to pašu ko senatnē Korum: "Es tevi esmu apjozis, kaut arī tu mani vēl nepazīni."

Ecēhiēla atklāsmē Dieva roka atradās zem ķerubu spārniem. No tā Dieva kalpiem jāmacās, ka tas ir dievišķs spēks, kas viņiem sniedz panākumus. Kungs strādās ar tiem, ja viņi atstās netaisnību un kļūs skaidri sirdī un dzīvē.

Spožā gaisma, kas kā zibens šaudījās starp dzīvajiem, attēlo ātrumu, ar kādu šis darbs beidzot ies uz priekšu un tiks pabeigts. Viņš, kurš nesauž, kurš nepārtraukti darbojas, piepildot savus nodomus, spēj saskanīgi vadīt uz priekšu visu lielo darbu. To, kas ierobežotam prātam liekas juceklīgs un sarežģīts, Kunga roka spēj uzturēt pilnīgā kārtībā. Viņam ir ceļi un līdzekļi, lai izjauktu jauno cilvēku nodomus; un Viņš atņems padomu tiem, kas plāno nelaimi Viņa ļaudīm.

Brāji, tagad nav laika raudāšanai un izmisumam, nav laika padoties šaubām un neticībai. Kristus tagad vairs nav tas Pestītājs, kas atradās Jāzēpa jaunajā kapā, ko noslēdza liels akmens ar Romas zīmogu; mums ir augšāmcelies Pestītājs. Viņš ir Ķēniņš, Kungs Cebaots; Viņš sēž starp ķerubiem, un, tautām strīdoties un trokšņojot, joprojām sargā savus ļaudis. Mūsu Glābējs valda Debesīs. Viņš mēro katru pārbaudījumu. Viņš uzrauga uguns cepli, kam jāattīra katra dvēsele. Kad tiks sagrauti ķēniņu cietokšņi, kad Dieva dusmu bultas pāršķēl Viņa ienaidnieku sirdi, tad Kunga ļaudis būs drošībā Viņa rokās.